

שמונה קבצים

הראי"ה קוק

מהדורה בלתי מוגנת

קבצים א-ג

1.....	קובץ א.....
207	קובץ ב .....
289	קובץ ג.....

קובץ א

א. חיים אנו עם הציורים הרוחניים שבhashaiphah של נשמה האומה. בכל מקום שהניסיונות של אור הילו גנודים הם שם, הננו מקשרים בקשר של נשמה של חיים, של כל הויתנו, אליו. בין שיהיה מקום זה מקום ממש, מدت ארץ, בין שיהיו מעשים שלו הציורים כמוסיםabisodim, בין שייהיו מחשבות ורעיוןות מאייה מין שיהיו.

ב. מי שבא לקוץ סעיפים הללו, מי שמעט את חילם, את כבודם וחשיבותם אצלנו, הרי הוא ממעט את לشد חיינו, ולנגדו אנו מתקומותים בכל מלא כחנו.

ג. בכללותה של התורה הכתובה והמסורת, ובהתרגות כל פרטיה, ספון הצייר הרוחני היוטר עלין ומקורי של חפץ האומה, מצד מגמת חייה היוטר עליאנים בצורה מאירה בכלל הבנה והרחבה, בהגיונותיה, בסגנוןיה הרצאותיה, בתוצאות השקפותיה, על ההוויה, על האלהות, על העולם, על האדם, על היחיד, על החברה, על הטוב ועל הרע, על החיים ועל המות. כל מה שהבנה והכרה התורית יותר מתגלת באומה, מtabseth יותר ויותר נשמהה בקרבה, וככח החיים שלה מתחילה ומתادر.

ד. והמעשים הם הבסיסים החמורים, הנושא המשני, שהתייאוריה הגדולה הזאת מנהת בם את אוצרותיה, וכי אותה המדה שתתגדל ההבנה התיאורית, בגודלה ערכה, כן יוסף להתנוצץ בקרב האומה כולה האור החובי אשר במעשים כולם, ותתגלה מدت התפארת שבה יהדות המעשית בכחה לאלהים.

ה. יש אשר יכשלו החיים במהלכם ולא יעצרו כח ללכת עם הציורים הרוחניים, וייעף או הרוח השואף להגישים במעשה. אז תولد מבוכחה והדעתו יתפלגו. אמיצי הרוח, יאמרו: החיים הם עלולי מחלוקת, אבל גם עלולים לשוב אל הבריאות השלמה. וכל אשר יחויר אל החיים יש בטחון. על כן לא נעזוב את הדגל, האידיאלים היקרים, הגנוזים בחבויוני המעשים, מחויבים הם לצאת אל הארץ, דוקא ע"י התגלמותם במעשים, שהם עוד לא נגמרו, לא באו המעשים עד כה לטעודתם, עד שנוכל לומר עליהם, שכבר גמרו את מלאכתם. הם צריכים להאיר את כל חשכת החיים, והחוושע עדנה גדול הוא ורב מאד. על כן לא נעזוב את הדגל, נשא ונסבל, נгалם בפועל המעשים את המחשבה הגדולה של הנשמה הישראלית, כאשר החלה האומה לעשות מזו התחיליה לראות חיים כלליים שלה. ואם הסבל כבד עתה יותר מאשר הימים, כדי היא המגמה לשאת עבורה עול. יצאונו כבר מהחוג של עמים - ילדים קלי דעת, הקצים בפעולות רציניות שאין הנathan בצדן, הננו מבוכרים בדעת ורגש אישי מלא, היודעים איך לחיות ואיך לשא במנוחת לב וחפש כבר את עול החיים בשל מטרה נכבדה, ע"פ שהיא עדנה כmosha, סופה להgelot.

ו. ביחד עם שאיפתנו להмагמה העליונה, ולהחזיק לעומתה את היסוד המעשי, אם יש והמשא המעשי, המהכה למילוי כח בהגולות בו ועל ידו האור האידיאלי, במשך הזמן יהיה מפני כשלונה של האומה, כבר יותר מדי. נתור לנו עצות נכונות ע"פ רוחה של נשמת האומה עצמה, ע"פ דרכה של תורה במילואה, להקל את המעמס בסגנון כזה, שלא יחדל הציור הרוחני מפעולות שאיפתו גם רגע בגלל ההקלת המוכרחת.

ז. כשפוגמים את הרעיון, כשמתרחקים, ע"י השיקוע בקטנות החיים הרגילים, מרוממות המחשבות העליונות, שכן מחוללות את המעשים הגדולים, ושהם גנוזים בתוכם בגניזה אלהית עצומה, המעשים הולכים ממילא ונפגמים. ערכם משתפל, והדרם הולך ומועם, עד שכן מתגלות בצורה קצופה, המעוורת קפידה ושםמוון, תחת שהעוז וההדר הוא לבושים הטבעי להם, וכשהמעשים נפגמים, הולך הרעיון ומתרחק, עד שהוא נהפך למיין מחשבה קלושה, המעוורת גם היא בז' מכל איש מעשה מצד מרתקה מן החיים, ומצד רפיון כחה לפעול עליהם.

ח. נמצא הרופה לעומת מצב איום זה, לעומת מחלוקת כזאת, האוכלה את שתי הקשות אשר לחיים, וממילא ניחר תוכו, אנו צריכים להתאמץ כפי היכולת לשמורת המעשים, לחבם ולאמצם, כפי אותה המדה שנוכל, אבל לא לעמוד על תחום זה. מאומה לא נשא בעמלנו, אם לא נצרכ אל רומימות המעשים ההשבה אל תעופת הרעיון האצורי וגנוו בהם. כשהישארו המעשים מצות אנשים מלומדה, לא בלבד שלא יועילו, אלא גם ישפלו עוד את הרעיון. ובסוף שפלות הרעיון להגmr בביטול המעשים בשאט נפש.

ט. לא נבהל כלל מהmphחידים אותנו מטעופת המחשבה, מהאומרים שהננו מתאמרים לעלות מרומי שחקים בגין סולם. לא כן, יש לנו סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמיימה: המאור שבנשנתנו, בנסיבות הכלל ונשمات הפרט, אשר תתעורר יפה ע"י אור גנזי תורה.

י. בעניין הדעות והאמונות, שיסודתם הם בדברים רוחניים ומופשטים, מזדמן הדבר יותר מכל מחלוקת, שני בعلي ריב שהם מפני המבט החיצוני רוחקים מאד זה מזה, הם באמת אומרים שניהם דבר אחד. וכל עיקר המחלוקת שלפעמים נראה אותה בוערת עד לב השמים, אינה כי אם ריב שפטים, מפני שלא יבין איש שfat רעהו.

יא. בסיס האמונות תלוי הכל באיכות השימוש של המחשבה, אין חלקיה תלויות הם זה בזה, שבם רב מאד השינוי בין אדם לחבריו, יותר מזה בין דור לדור. לעיתים נמצא, שע"י איזה הגיוןabis רעיון אחד, לאדם אחד נופל אצלו בנין שלם של מוסר ורגשי קודש, ולהביירו אין הדבר נוגע כלל לבניינו הרוחני שנשנתו מתקימת בו. ולפעמים גם ע"י הרעיון הזה עצמו, שהאחד שוקע ויורד על ידו, חבריו הרי הוא מתחלה ומתרום.

יב. המשיכל משככל בקרבו את המושגים שייהיו מסודרים לו לצורך נאותה. והמושגים הרוחניים שהם ממלאים את הנפש, כל מה שהאדם הוא יותר מואר במחשבתו, כך צורתם הכללית היא יותר נcona, יותר מתקבבת אל האמת ואל התכוונה שהיא מromeאת הנפש.

יג. שמח היה הרמב"ם, כשהצורה ההשגחה קבלה אצל צביון של הדרגה שכלי. וראו הדבר לשמה על זה, מפני של זמן שהאמונה הזאת, שהיא מבססת את חיי העולם, היא מונחת ללא תואר שכלי, אינה מתערבת עם כל גלי החיים של הנפש החכמה, השואפת להשכיל. אבל אחר שקיבלה לתוכה צורתה השכלית, הרי היא משתרעת ב עמוקות הנשמה בכל חדריה ומעמקיה, והאדם מוצא את עצמו מאושר, כשהצורה הרוחנית מתחדשת לחטיבה אחת.

יד. ממעמקי הגניזה של הנשמה נקח האור אשר יהיה את העם כולו, להעמידו על רגליו. כה החיים הולך הוא ומתגבר, הוא פורץ לו את נתיבו, אבל אנו צריכים לחקור את תכנית רוחו. השאייפה לרוח הקודש עליון, רוח הקודש המתמדת לרוח גברים אזרוי כה אלהים שהיה לנו ביוםם מקדם, בעת הכירה האומה את עצמה, היא מתגברת והולכת. דרך הזרמתה היא פורצת גדרים, היא מוחקת צורות של תמיינות וחרדות רגילה, ולכארה נשאר המצב איום, קרח מכאן ומכאן. אבל אין זה כ"א מעבר, תיכף אנו צריכים לגשת אל הזרחה העליונה, של אור החיים הנובע מ מקורות נשא מרים מראשון, שיטבע בכחו צורה חדשה ואיתנה, יותר טובה ויותר ממולאה בגבורה קודש מכל מה שהחמיות הבינונית, והחרדות הכושלת יכולה לתת.

טוג. האידיאלים שבמקור ישראל הולכים ומתגלים, מחיים הם את הרוח המוכן לקבלם בעצם רעם גבורהם, והם דורשים את תפקידם לכונן עבורם כלים, כלים רבים, נשות בריאות, של דור רענן, יושב על אדמתו ואזרע בגבורה ישע ימינו.

טז. המקדש, הנבואה, והמלכיות, וכל תכיסיסיהם, שלוחים אלינו את קום, את אורם הזורע בארץ חיים. קרנים מידם לנו, גלי אורותיהם מכנים על עפענו הסגורות בכל משך זמן המסמסת את הכל. הננו נקרים להכוון לקראת האור, לדעת מה אנו ומה תפקידנו, מה נשמתנו בכל איתנותה דורשת מأتנו.

יז. הרוח הגדול והנעלה, השואף לגודלי גודלות, הוא רק הוא מחזק את החיים ואת האנושיות בהודה וגבורהה. מתאים עם גבורה החיים המלאים, שממלאים גוויות מלאות דם בריא וחיל עצום, מרצ כביר וצלהת חיים אדירה, היא רק גבורה רוח באיתן עליונותה, הזורחת ועולה על האנושיות בכך העוז של ישראל, ההולך ומתבלט בחינוינו בהתרץ עתה בזרם של הנטיה להתקוממות האומה על אדמתה ההיסטורית.

יח. באין מטרה לגבורה החיים תלך הלא ונמנוג, חילה ימעט וישח והוא תנוונה ותצעד אל הבליה, הנconaה לפניה במורד, וגבורה החיים המעוורת בכלל, בקהל עם, היא מופעת במטרה הנconaה לפניה בחינוינו אנו, בחים התוכיים שלנו, שבשביל כך אנו חיים וכיימים, נלחמים ומנצחים.

יט. ההזיה באה מהנטיה לחקר נשגב כשהיא מתחפרצת ללא עתה, טרם אשר רכשה לה את ההכנות הדרושים לה, דהינו עד לא הספיקה ללמידה המוחשיים, הפרטיים, הקודמים תמיד לההתעמקות בנאצל נשגב, ועד אשר לא בססה לה את מעמדה המוסרי בכל מילואו, באופן המספיק למעמד נפש, נשגב הרاوي להתחאים אל החקר המלא אורה ועוזז נפש, כחקר אלה בצורתו הרוממה. ומהז הטעם הננו מוצאים תמיד אחרי נטיה של התעדורות דרישת הנשגב, שאחריה באה הזיה, הזיה אמונהית, או הזיה כפרנית, והכל הוא מפני התלמידים שלא שמשו כל צרכם, אשר עלו למרומי הדרישה ללא הכנה קודמת.

כ. עבודה רוחנית גדולה היא לאדם, שיפתח כ"כ את עצמו עד שיכיר את קרבת אליהם אליו בפנימיותו. כל סדרי החיים הם מתיישרים, כשתייה זו הכוללת היא מתעוררת יפה. לשם צורך זה אין הפרש באיזה אופן יבוא לידי ההרגשות עד קרבת אליהם, אם יבוא בדרך-scalable והכרה הגיונית או בדרך הרגשה פנימית, ובכלל שיכיר בתוכיוו את עצמה ואמתה. המצאות כולן והתפלות, הנן המכשירים היותר טובים להרחב את הנטיה של קרבת אליהם, ולהרחב את צעדיה ב עמוק הנפש. על כן גדול ורם הוא מאד ערך כל חפילה בכונה, כל ברכה ותהילה, כל מצוה וכל מנהג טוב, שהם הם הנם האמצעיים ליסד את הרגשות קרבת אליהם בלבו של אדם בדרך יסוד מוסד. אמללים הם האנשים אשר לא ידעו את ד', אשר לא יהפלו ולא יעשו את המצאות עם כל קהל עדת ישראל. ההקשר שבנשמה ל证实 קרבת אליהם מבקשת גם מהם את תפקידה, והם באשר אינם מלאים את חובתם לנפשם, נשאים הם ע"י זה אומללים יבשים מכל טל טוהר, ואף אם ירטיבו מעשים טובים למלאות את צמאון המוסר הטבעי שבתוכונם, לא יוכל צורך זה להסביר את החסד מצד

הចורך של תביעת קרבת אליהם, שאינינה מתמלאת כ"א במעשים אלהים מיוחדים לשם ד', בשיחת קודש ומעשה מצוה ופקודי ד'. מותוך החמלה שעליינו לחמול על כללות האדם, וביחוד על בניו והקרוביים לנו בגוז ורוח, הננו מתעוררים לישר לפניהם את הדרך הישרה של קרבת אליהם, שהיא נקנית ע"י התורה, בתלמודה וקיומה. וכל מה שתuttle בידנו יותר מטרה נעלזה זו, כל מה שיתרבו המעשים הטובים והטהורים המביאים בטבעם להשרות קרבת אליהם בכח החיים, כן יגדל האושר בעולם.

כא. כה האמונה להקשיב יפה ולקבל مما שנמסר, הוא מצוי באדם לצורך פיתוחו הכללי והפרט. עומד הוא כה זה למלאות את החסר, כלומר להכניס באוצרו הרוחני של האדם הארות כאלה, שהם מצד עצמן גבוזות ממנה, עד שלא יוכל ליהנות מאורן. חלoshi השכל, שהם מכיריים בעצםם את קטנות כחם הרוחני, עד שאינם מוכשרים לשפט דבריהם לאשורים, הנם חנונים בכח אמונה יותר נשגב מגבורי הדעה, שהם מרגשיים את חילם בקרובם לדעת ברוח משפט, להבחן בדברים רמי ערך. אבל לעומת זה חכמי לב, כשהם באים בדרך שכלים אל המקום שם באמת שורה כה נשגב שאין בינתם יכול להולמו, הם מוצאים מהבינו את כה האמונה, ובזה הם עומדים על מעלה לא פחותה מצד התכוונה הטבעית של האדם, מכל המוני העם שהטבעיות האמונה נשמרת בהם בטהרתה.

כב. האמונה בחים, היא מצויה בהמון יותר مما שהוא אצל המפותחים, בעלי הבינה. אבל האמונה ההיא, הלא היא אמונה דמיונית, ולעומת זה בעלי השכל, המתרומותים בכחם הרוחני ממעל לשדרה המונית, א"א כלל שתהיה קבועה בקרוב לכם האמונה בחים הגופניים, אבל לעומת זה הם מלאים אור ואומץ באמונה עליונה בחיי האמת. אמנם כדי שהיא מצבם מבוסס יפה, צרייכים הם להתגבר על כל מכשוליהם החים הגופניים ברוח גבורה המצוי אצל חכמים בני חורין, ואז מזהיירם הם כזוהר הרקיע, וממעל לכל עני הדרמיון זורחת להם שם צדקה של מדע והשכל, הרוצפת בקרבה חן טוב ושלות הנשמה.

כג. ההבנות השונות בדעת אליהם, יש לכל אחת מהנה מקום בסדרי החיים, ותוכנות הנפשות חולקות הנה זה מזו בדבר ההכנה של כל אחת מהן, לאיזה דרך של הבנה תהיה נמשכת. אין אדם יכול לרדת לסוף דעתו של חבריו בדעת אליהם הפנימית שבקרו, וההשויה החיצונה, ע"י שיווי הדיבורים ואופני ההרצאה ושינויו של דרך החיים, נוגעת רק בשטח החיצון של הדעה, אבל בפנימיותה היא תמיד מחלוקת ועומדת בכל אחד שבבנ"א, בצורה בפני עצמה.

כד. לעולם אנחנו צרייכים להתהלך בתוך השביל שבין השינוי וההשויה, ולעבד את הדיעות בצורה כזאת, שהיא אפשר לכל אחד ואחד למצאה בהם את רוחו המיעוד, ולהיות עם זה נכלל בתוכנות ההשויה, הכוללת את הכל לחטיבה אחת.

כה. לעומת הצלון של האומה, שהוא עם זה ביחיד ג"כ עת ההתקומות והתהיה, אנו חייבים לעבוד עבודה רוחנית גדולה, עבודה הבירור והליבורן של הרשות והדעות, וביחוד עבודה בירור החוש האסתתי, הגבלת

כח הדמיון, לחזק אותו על יסודות נאמנים באותו המדה שהוא מועיל ומתוק, ולבער אחריו במקום שהוא פורץ את גבולו והולך בדרכּ לא סלולה.

כו. מכל הזרמים הרוחניים השונים שבחללו של עולם האנושי, נמצא שורש בכנסת ישראל, מותך שהוא - במובן הרוחני, המזוהה למשאות נפשם המתרוממת למרומי האש"ר הטהור - מרכז האנושיות. ובגאל זה אי אפשר כלל שנעלים עין מכל זרם, בכאנו לברר את כח הרוחני של הכנסת ישראל, "הכליה", "דכלילא מכל גוונין".

כז. אבל אנו צריכים להגות וללמוד ברוחם לב, בדעה צלולה וברוח אמץ, המסוגל להתחפה באיש הידוע את מטרתו בהכרה ברורה, יחד עם לימוד הדעות. אנו מוכרים לסלג לנו את השאיפות המוסריות היוטר טובות ועליזונות, כדי שייהי לנו בסיס נפשי הגון על מה לבנות עליו את השאיפות הנועלות, שהדעות הקבועות באומה, הנטוועות כארזי אל בשရשי האמונה ובענפי התורתה והמצות, מושרשות בו.

כח. מבוא גדול יש להפסיכולוגיה הפרטית, וכן הכללית הלאומית והאנושית, עם דרכי ההסברה של ארחות התורה והעבודה. ביחוד אנו צריכים להכנס עמוקקי חכמת הנפש, כדי להסביר את תוכנם של המחשבות הפעולות עליינו, לרגלי המעשים והדיבורים, שעל ידם אנו נכנים להבנת כוונת המצאות והתפילה, וגודל ערכם על חינוכנו המוסרי ותיקון העולם בכללו.

כט. כל מה שאנו מדברים בעניינים הנשגבים הרוחניים, בייחוד בענייני האלהות, הכל הוא יותר נמשך למעמד העניינים במצב הנפש שלנו, مما שהוא מתייחס אל העולם החיצוני, אלא שיש ערך ידוע של יחש מה שמעמד נפשנו, הויתה ומצוותה ואופני פעולה, מתייחסים אל העולם והhoeיה כולה. והhoeיה היא בקרבוינו פנימה, אולי עוד יותר ממה שהוא חז' לנו. כאשרנו מתעלם מתעללה hoeיה כולה, ובעילויה הרי גם אנו מתעלמים. חי החול מסగרים אותנו בחוג צר של החושים המוגבלים, עד אשר לא נוכל בעצמנו לדעת את עצמתנו וגדותנה, ויש אשר כדי להכיר איזה צדדים של hoeיה, צרייך דוקא סמיות עין לגבי הנשגב והגודל שלנו. האור הזורע, יטשטש לנו קווים פרטיים רבים ונכבדים. אבל עם כל מה שנאהנה מארום של אפליה העינים אשר ייכרו יותר ממנו בהקאים הפרטיים, לא יהיה כמותם, ונתאמץ תמיד להיות טשים במלֹא האורה.

לו. לע"פ שהטעות בדברים האלהיים היא דבר מזיך עד מאד, מ"מ אין עיקר ההיזק הנמשך מהמושגים המשובשים יוצאת אל הפועל, עד כדי להמית את בעליו מיתת נשמה, רק כשהוא מתגלה במעשים או לפחות כשהוא יורד לתוך דעתות ורגשות כאלה, שוסף מוכרא להתגלות במעשים. אבל כי' שהדבר עומד בצורתו המופשטת, אין כאן עקירה עקרית.

לא. ובזה הינו קרובים לסבירת הראב"ז, שהשיג על הרמב"ם במאמר שקרא למי שמאמין ההגשמה באלהות - מין, ונוכל להסכים שככל זמן שאדם המגם לא יעשה לו פסל ותמונה, הרי לא גמר את מחשבתו, ונשarra היא עדין בחוג הרוח, שלא יוכל להיות נכללת בשם עקירה ויציאה מן הדת.

לב. באמונות הנוטות מכלל התורה, כמו האמונה הנוצרית והמחמדנית, אין עיקר הארץ מונח במושג האלהות שלהם, שהוא שונה ממה שהוא נכון להיות ע"פ יסוד אורח של תורה, כ"א במא שיוצאו מזה הריסת המצוות המעשיות, וביטול תקوت האומה ביחס לתחייתה השלמה.

לג. בתוך עצמיות הנפש טמון וسفון כל הנטיות היותר טובות. אמן צריך להוציאן אל הפעול, והפועל היותר טוב הוא הדיבור, הפעול על הרעיון והציוויל. ע"כ נכבד היא מادر התפילה במא שעל ידה יוצאים אל הפעול רגשי לב היותר נעלים, והתפילה היא עשויה בצורה המתאמת לרגשי הלב, שדרך הקשباتם היא אחרת, לא כאותה הדרך של הקשبة ההגיונית. אמן כשהנפש הפרטית והלאומית בריאה, יודעת היאיפה את חילה ואינה מתפחדת כלל מפני הסתרויות ההגינויים, כי היא יודעת שונות זו דרכי הרצאה של הגיון ושל ההרגשה הנשמית. וכשהמצב הוא כן, התפילה הולכת ופורחת, עולה היא כשלבהת העולה מליה, ללא שום מחשבות זרות ובלא שום עצובן רוח. אבל ע"י לדול האומה נתמעט כח הרגש הלאומי, ותחתיו נשאר רק הגיון, שעם כל לקותו הוא מסעד את הרגש. אבל בכל זאת, כיוון שהרגש הנשמי במצב החולשה שלו, צריך הוא להיות סמוך על שולחן אחר ואיננו מתרנס מתוכו, הסתרויות מתגלות, והמלחמה מתעוררת בכל עת תפילה, המחשבות הולכות ומתטרפות, והתפילה אובדת את ערכה הגדול, להחיקות את הנשמה בעצם, ומילא הכוונה מתחלה ונשארת היא מצות אנשים מלומדה. ומתוך שאינה מפרנסתיפה את הרגש, כשם שאינה מתרנסתיפה ממנו, הולכת היא לנوع על الأهلي השכל והחשבון. וכשהשכל מטפל הוא בידיו הקרות בתפילה החמה, בת האש השמיימת, הוא מאבד את חילה וממעט ג"כ את אורו הבahir והקר, ונעשו שניהם יחד ל��ויים.

לד. אי אפשר להדק באמת בהיסודות הלאומי של ישראל, כ"א מי שכבר נשמו הוטהרה, ע"י תשובה מהחטא האדם המגונים ומדתו הפתחות, או מי שנפשו לכתהילה היא נפש טהורה. כי היסוד האמתי של תוכנות האומה הישראלית הוא שayette הצדק העליונה, צדקה ד' בעולם, וכל מי שנזדהם באיזה חטא, לפי אותה המידה של זהותו אין החפץ של הצדק והטוב מair בקרבו כראוי, ע"כ לא יקשר באמת עם הכוונה הלאומית עד אשר יטהר.

לה. כשuttleים מעלה להగבלות ההגינויים, מתגדל הערך של הטוב, עד כדי לעורר חמדה של שלבהת גדולה בכל קומת הנשמה, האחדות הרוחנית של המזיאות, כשהיא מוכרת בהכרה פנימית עליונה, מושכת היא את הנפש אל הטוב, אל המעשים הטובים והרגשות החמודות, הנעים נעלמים מצד עצם, האמונה מתגדלת בקרב כלות ולב, והרגש, שבכל טוב, שהאדם היחידי מרבה בסיגולו מעשים טובים, מחשבות ודיבורים טובים, הוא מנעים בזה את ההוויה כולה, מעודד את האדם ומרקיעו לשחקים. יודע הוא האדם בשעה

ששפּע של רוח הקודש שופּע על נשמו, שבכל עת שהוא מרומם את עצמו ע"י מעשים טובים, ע"י התעוורנות עליננה לחשк האלהות, החכמה הצדק, היופי והמשרים, הוא משביל בזה את התבוננה הרווחנית של היהה כולה. האנשים כולן נעשים יותר טובים בסתר להם ע"י הטעבה העליונה של אחד מהם. כמה עצובי רוח יגונם נעשה נח, ומהול בנטפי נחם, ע"י התעוורנות נחמת אל שבונשה אחת בחזקה, אפילו ההיות הטורפה וכל היצורים המזיקים נעשים יותר נחים, ארסם מתרך מעט ע"י ההכרעה הכללית של הנשמה המתענגת על ד'. והטובים שבבנ"א מתגדלים בטובם, ושמחתם בטוב וביוישר מתגדלת. והעלומות כולן העליונים, מלאכי מעלה, מתעוරים בזمرة קודש נעימה, ומתעלמים ברנטת יפעה וחן, ופמליא של מעלה מתאדרת בגבורה. וכל אלה המחשבות, המגדילות את עוז הנפש, אין להם מקום כ"א בנשמה, החפשה חופש גמור מזקי ההגון, הכוול את הרעיון וממית את השירה.

לו. לכל החי אשר על פני האדמה ובכל מלא היקום, בכל מקום שה חיים נמצאים שם, שורר שם החוק של נטיה שמירת הקיום. זה החוק הולך הוא בטבע בדרך הכרה, והוא הולך ומתחלש במקום שפתח השכל השופט, SMBHIN את ערך הקיום לא בשפיטה טבעית, כ"א בהכרעה שכלית. אמן תיכף כשהשכל מתעורר אפילו מעט, ע"פ שעדיין איננו מספיק להכריע ולהוראות בתוקף את דרך החיים, מיד הנטיה הטבעית מתחלשת. והחוק הזה הוא לטובה ושכלול, כדי שייהי השכל מוכחה להחזק מעמד, ויהיה גם הוא נער ע"י הנטיה הטבעית של חפץ הקיים, שאינה זרה לו לגמרי. ראה ראיינו את הדבר ביחס לקיים האמונה בעולם, וביתר בישראל. הדת הייתה נשמרת בכללות האומה, והאמונה הייתה יפה מוחזקת באנושיות. הגורם לזה היה הכה של הנטיה הטבעית. לא היה אפשר לחזוי החברה ועמדת הלאם להיות קיימים, כ"א ע"י הכה של קיום האמונה. אבל כשהשתכללו החיים, והשכל והכרה המוסרית נתפתחו, נתחלשה הנטיה הטבעית הזאת, ומעתה אין הדת והאמונה מתקיימים עוד ע"פ הנטיה הטבעית כ"א ע"פ הכרעת הכרה בטובם ואמתם. ואע"פ שהכרה עוד לא נתבכרה, כי לא באה עדין ההפתחות הרווחנית לידי מדה זו, מ"מ הועילה התחלת התנווכות שלא להחליש את הנטיה הטבעית. וכיון שסוף כל סוף מעמד קבוע ומלא, אי אפשר בלי אור האמונה המרומם מכל מחשי האדם, מוכחת היא ההכרה להתעלות, עד אשר תבא אל מטרתה. והיה אמונה עתך חוסן ישועות חכמת ודעת.

לו. רוממות הנשמה צריכה לדוחות ממנה את התבוננות השפלות. והשעשוע של אור הדעה, מעלה את האדם ממעמקי העבדות הדמיונית שהוא קשור אליה תמיד. הדעה הצלולה אי אפשר שתתכוון, כ"א כשירו הסיגים של מוך הלב, של חנופה ושל הונאת עצמו, מהתבוננה הפנימית של האדם.

לח. היהדות בגולה, אין לה בסיס מעשי בעצם וaina כ"א חזון לב, המיסוד על ציורים של תקווה ושל הגות יקר, מצד העתיד וה עבר. אמן יש קצבה כמה כה יש בחזון לב לשא עליו את המשא של החיים ולטול בכחו נתיבה לחי עם, והקצבה נראה שכבר מלאה צבאה. ע"כ יורדת היא היהדות בגולה פלאים, ואין לה תקווה כ"א לנטע אותה במקור חיים של חיים ממשיים, ואפילו ניצוץ אחד של חיים ממשיים יהיה המון גדול ורב של חיים חזוניים. החיים המשיים של היהדות אינם מתגלים כ"א בשיבת האומה לארצها, שהיא המסלילה הסלולה

לשכבה תחתיה, כל העליונות שברוחה ובחזון לבה יקומו ויהיו כפי אותה המדה, שהיסוד המעשי יתפוך למקום להחיות את החזון המתעלף.

לט. כל מה שהעולם מתבסס יותר, ורוח האדם מתחפה בקרבו, מתעוררת יותר התביעה לחיות ע"פ הרוח הטבעי שבקרבו, בקול יותר חזק. וזה התביעה יש בה הרבה מן האמת והצדקה, ושלמי הדעת צרייכים הם לזכנה ולהעמידה על מכונה. האדם הולך ומוצא את אליהם בקרבו. בנטיותו הנכונות; ואפילו אותן הנראות בראש השן משגות מן הדרך הטובה המוסכמת מצד ההשכמה הרגילה, יוכל הוא לעלות למדה עליונה כזו עד שידען לכונן את הכל לתכנית העוז והאושר.

מכנסת ישראל מתעוררת לתחיה מוצאה היא בקרבה פנימה את עזה וכבודה, וכל הטוהר והקדש הרגיל להמצא בהכנה ומשמעת הולך הוא ומתנוצץ בהעוז הנש망תי של הופעת הגבורה של האומה, ובדעה טהורה מחברים את הרוחות, החדש והישן ייחדו.

מא. ההגנה על היהדות ההיסטורית, היהדות המעשית, היא אחת מהחוויות היותר גדולים לכל בעל נפש אשר יש לו איזה כח לעשות ברוחו. העזיבה המעשית מרפיון רוח, העדר השיתוף בארחות החיים עם כללות האומה לדורותיה בשמרות שבתו ומועדים וקדושיםם, במאכלות אסורות ופרטיהם, בויעוד בתים כנסיות ובתי מדשאות, פוחת הוא מעט את צורת האומה ומדלדל את כח חבורה. ואם אי אפשר להמעשים להיות נשמרים אלא בהסבירה והטעמה של הדעות המגינות עליהם, הרי התעמולה של קניין הדעות ההן, חובה שווה היא להעתמולה של הקנת המעשים.

מב. התורה אוחזה היא ברוח ישראל. רוח ישראל המופשט הוא מלא כל, אור אליהם, תעודת ההוויה, מקור הנשמות. התורה כשמתגברת, כשידיעתה מתרחבת, כshawrah מזהיר, כשרגשותיה מתעמקים בקרוב כל נשמה, האורה האלהית מתחפשט יותר בעולם, מתחדרת ומחעלת, וכל העולם כולו הרי זה מחייב בעליוי היחידים מרומי הרוח.

מג. החשובים הטהורים באים לגודלם בהרחבת מוחשבתם, אבל גם הם צרייכים להגביה את רגשותיהם. וכשהם טובעים במצוות המחשבים, צרייכים הם לקרוא בחזקה בהתעדורות אל נפשם לצאת מאפילה לאורה, אז יצעק לכם אל ד'.

מד. הכה, אומץ הגוף, מוכחה להיות נמצא בצדיקים ישרי לב, כדי שתהייה מכרעת הופעת חפץ הטוב את השפעתה בעולם. חלישות הכה של צדיקים, שהם צרייכים להיות נזירים בגבורה, מחליש את אור העולם.

מה. לעיתים אין ממלאים חסרון רוחני בשום עבודה ושום תשובה, כ"א בהגברת כח הגוף.

מו. כשהולכים בדרך העיון הטהור באלהיות, מרגיש האדם בעצמו שיש מסך המבדיל ביןו ובין ההשגות הבהירות, והנשמה בעצמה מכרת שהמסך הזה הוא המעשים והמדות שאינם טובים, ומיד מתעוררת בקרוב הלב התשוקה לתשובה שלמה, שהיא המעלוה שבתשבות, ולפעמים רבות לא יצא אל הפעול כראוי עד שתהיה סמוכה לה התפילה הרעננה, ואז ישוב מעין הגבורה להיות מפכה והולך על הנשמה.

מן. המחשבה בענייני האלהות, היא פועלת לטובה על כל תוכנותיו של האדם כשהיא בטהרתה, ככלומר, כשהיא בשלה בחשך פנימי של הכרת האמת, וחפץ הצדקה והמשרים, ללא שום פניה גסה. ולא על תוכנותיו היחידות של האדם היחיד היא פועלת לטובה, אלא שהיא מדנה ומזככת את ההוויה כולה, ע"י מה שהלך אחד ממנה, שהוא האדם הדורש את אלהים באמת, הולך הוא ומתעלה.

מה. כל מה שדרישה ד' מתגברת ביותר בלבו של אדם, אהבת כל הבריות כולל מתרחכת בקרבו, והוא אוהב גם את הרשעים ואת הkopרדים, וחפץ בתקנות, מפני שהוא באמת מתקנס בגודלות אמונהו. אמן בגלוי אין בכחו של האדם להראות אהבה כ"א למי שמצואים בו ג"כ דבר טוב, שאז יוכל לבדוק את אהבתו מצד הטוב, ולא יזק אותו כלל הצד הרע והמכוער של אותן האנשים, שהוא אוהב אותם מצד מדרתו הטובה של אהבת הבריות, היכולת בקרבה להיות טוב ומטיב לרעים ולטובים.

מט. בתפילה ובמצות בונים את כח המדמה שהיא טהור וחזק, וראוי להיות מבוסס עליו השכל הפעול.

ג. הציור של האלהות שהאדם מציר בדעתו, הוא תמיד מעורב עם סיגי דמיונות כוזבים, ומתחך כך מכשיל הוא את חי האדם והחברה. וכל העצמות הרעות בדרכי החיים, וכל המדות הרעות, נובעות הן מזה. ואין ניצל האדם ממחלה זו א"כ ירגיל את שכלו להיות עסוק בארכחות החיים הטובים ודרכי החכמה והמוסר, והרעיזן עד אלהים יהיה לו ליסוד כל שאיפותיו, אבל بلا שום ציור פרט. אז ימלא תמיד מחשבות בהירות, וכחו הרוחני יתחזק תמיד במעלה אחר מעלה.

נא. תשוקת הצדקה והנטיה המוסרית, כשהיא מתגברת הרבה בלבו של אדם, מתחפה הוא לפעמים למנ מחללה שמבדת טוביה רבה, כשהיא מנקרת תמיד בתוכיות ההרגשות, ומוצאת פגמים במהלך המוסרי, ומאיימת על האדם יותר מدائית, עד שהיא עומדת כמסך מבדיל לפני בין אוד ד' הזורה בתוך שמחת הנפש.

nb. העבירות והמדות הבלתי מזוקקות הן מטmutמות את הלב, עדuai אפשר כלל להסתכלות האובייקטיבית שתתרחב ותתפשט יפה כ"ז שהנפש חשוכה על ידן. המעיין, החפץ להתעלות למזרמי ההשכלה, ירגיש את זה מנפשו, והכרה גמור ירגיש בעצמו לשוב תשובה שלמה, לצורך ההשכלה עצמה שלא תהיה לקויה. ועל כל חטא adam שבין אדם למקום, התשובה הרוחנית משיבה מיד את שwon היישע של אור הרוח. אבל בעבירות

שבין אדם לחברו, שאי אפשר להנפש להשתלים עד שיתוקן בפועל, - ולפעמים יפגשו מכשולים ומונעותuai אפשר להתגבר עליהם, וכ"ז שלא נתקנן, הן מונעות את אור הדעת, וממילא הן מעכבות את ההכרה של הצדκ הכללי ואת החשך אליו לצתת מהסתתרתו, - מ"מ ע"י הסכמה חזקה להזהר לפחות על להבא מחתא לבני אדם, ולהתאמץ בתיקון העבר כפי אותה המדה של התקיימות התשובה במעשה, כן יוסיף האור הרוחני לזרוח על הנשמה, עד אשר אומץ הרוח בעצמו ירבה לו דרכיהם איך להשלים את התשובה המעשית, כדי שיוכל האור הרוחני לחול על הנשמה הצמאה אליו, בכל מילואו ובכל טובו.

נג. התשוקה אל השכלה רוחנית ואל ציורים עליונים בהרחבה, היא עצמה מעוררת הכשר להתלבשות של רוח הקודש.

נד. כשהאדם משליט את השכל על نفسه, והנガתו את עצמו הולכת בדרך הכרעה הטבעית הפשטota, כי אם ע"פ השפיטה השכלית, הוא מטבע בחלק ידוע מן ההוויה יכולה את הנטבעה הזאת, שהצד היותר מאיר שבה יגלה את אורו ואת שליטתו, וממילא מתבסם העולם ע"י זה, לפי אותה המדה שהאדם הוא טופש בו מקום. ואם הוא מתעללה כ"כ, עד שהכרעה הטבעית שלו הולכת היא - מצד ריבוי תשוקת הנפש אל השכל והיושור - דוקא ע"פ השכל, אז מאיר הוא בעצמיות ההוויה את האור הגנו, עד שמתהפקים חלקים רבים, שהם מצד עצם עכורים ושפליים, לבהירים ונשאים.

נה. הרעיון שכל ההוויה יכולה היא רק עניין האלים ואין עוד דבר לגמרי מבלדי ד', הוא מענג את הלב מאד. והתענווג הרוחני שהרעיון הזה מסבב הוא המופת על צד האמת המתבטאת על ידו.

נג. החטא גורם שהאדם מתירא מפני מהשבתו, ועל כן איןנו מרבה לעיין במושכלות העליונות. וכל מה שהאדם מתרחק מן החטא, כך מתמעטת פחדתו מן המחשבה, ויכול לעלות במרחבי אין קץ ובדברים העומדים ברומו של עולם, בציוריו.

נג. ההסתפקות, מה שאדם מסתפק בהשגותיו באלהות בדמיונות הכווצים, שהם שרויים בלבו של אדם מיימי חסרון הידע, היא מפני הלהיטה אחרי התאות הבהמיות.

נה. ההשתקעות העמוקה בדעת אלהים, מתוך דעה שלמה, המתלבשת בהרגש נאה ולבוש מזהיר של דמיון מבוסם, אין לשער את יפיה ותענגיה. כל חווית חיוננות וכל מסורת אהבה בתענווגים ילאו לציר גם חלק קטן משביעת הנשמה ונחלי עדנה, במעמדת הנשא, כשהיא עומדת כולה בעולמה האلهי, ולבד התענווג הנשגב באין חקר, הצורה הרוחנית, שהנשמה לובשת על ידי מעמדה הנعلاה זהה, היא מלאה הוד מלכות, וכל הדראת המדות הטובות, עד שהיא מתב�מת בלבמי עדן של המוסר היותר זך ונאור, בתכוונה כ"כ שלמה ומאירה, שאין עורך לה בכל הטבעה מוסרית שבועלם, שיכולה לבא ע"י איזה לימוד והכרה אחרת. ביסומה של הנשמה בעידונה העליון חזדר הוא כ"כ בכל כחותיה ושרשי הויתה, עד שהוא מבסתה בחילה גם את כל הסובב אותה

וכל הנוגע בה בסיבוב ונגיעה הוויתית ומציאותית. וכשנשמה מאירה ומתעדנה על ד', וענג הכרת האלהות ומשושה מצויה בתבל, כל הנשומות כולן, וגם כל נפש היה, וכל שיח וצמה, גם כל כח חיים צפון בכל יסוד ודורם שואב עדנה והתעלות, וההשקפה הבאה הזרה הזאת, שתכליתה קנויה היא ע"י רוח הקודש, המוכשר להופיע בישראל ועל ידו בעולם כולם, היא גם עכשו המקור הראשי של כל התענוגים כולם.

נת. ישנה צורה מיוחדת שהדמיוון מתלבש בה, כשהשכל פועל עליו. ואوها הצורה היא קדושה, וمبוסמת את העולם, ומטהרת את האדם מכל טומאותיו. וכל זמן שהצורה הזאת מתטשטשת, והדמיוון מctrיך ע"פ חוק שלו בעצמו ולא השפעת השכל עליו, אז הוא המקור הייתר נרפא לכל תקלת ולכל חטא ועון בחמי היחיד וחמי הציבור. הצורה הזאת של הדמיוון עומדת היא עצם טהרתה ע"פ ההשפעה הישירה של השכל, אצל אותם האנשים שבעצם יש כח לחיות חי הרוח באור השכל. אבל היא משתכלה ונבנית ג"כ בצורה הגונה, ע"י ארחות החיים וציויר הרגשות, שהגדולים מושגים אותם מצד ההשפעה השכל. כשהיעשו אצל הבינונים והקטנים, ע"פ ההשפעה הכללית שיש להגדולים על הקטנים. והמעשים והציוירים יובילו את כח החיים, המתקשר לצוריות הדמיוניות, אל המטרה הרצiosa.

ס. אمنם השכל המלא, שהוא ראוי לכונן את אשורי הדמיוון על דרך החיים, הוא השכל האلهי, שמננו באה הופעת הנבואה, בהתגלות התורה, ואור רוח הקודש, והמשכת ארחות החכמה של כל דורשי ד', וכל התכונות הנפשיות הנפוצות מהשפעה זו, וצורת החיים, שעל פיה מרוממים הם את הדמיוון משפלותו, ומארים אותו באור השכל, לאושר האדם.

סא. ישם אנשים אשר עשה אלהים אותם ישר, שתוכונתם שוקטה, וההדרכה הישירה והמנוחה הפנימית היא גורלם הקבוע להם. אمنם אם יתגעו בתורה, במוסר ובחכמה, יעלו במלות גדולות, אבל בכל אופן הנם אנשי יושר טובים והגונים. גורלם של אלה הוא להיות עוסקים במקצועות המעשים בפועל או בחכמתה המעשית. הצד המוסרי שלהם עומד הוא על עצמו, על עמדתו ומנוחתו, יוכל להיות שלא יעלה למעלה רוממה, אבל גם לא ישפל למדרגה שפלה. אבל סוג שני נמצא בהם מנוחה, עומדים הם תמיד בשיקול, להיות בעליים עד לרום שמים, או גם לרדת ל עמוק תהומות. אלה צריכים הם לתקן את אישיותם הרוחנית כדי יום ביום. אלה כשיםgalו לעצם את אותה הדרך שם צריכים לה, יעלו מעלה מעלה, אבל אם יעזבו אותה, עלולים הם לרדת מטה מטה. אלה הם שהם צריכים להיות עוסקים תמיד בתורה ובעבודה, במוסר וברגשי קודש, וחילתה להם לפреш לדרכ ארץ, ולהכמות מעשיות. במהלך הדורות בכלל נמצא לפחות פעמים דורות כאלה, שתוכונתם הכללית היא מסוג הראשון, שהם בעלי מנוחה, בעלי אופי קבוע, וחינוכם ראוי להיות דומה לאלה היחידים בעלי האופי הקבוע. וישם ג"כ דורות בעלי אופי מתנודד, שפרנסתם הרוחנית צריכה להיות מתחמדת בהשפעה תדירה. ולפעמים אנו מוצאים, שבאיוזה חלק מיוחד יהיה לאייש או לדור פנים של מנוחה, ובחלק אחר פנים של תנועה. וצרכים המניגים, הדואגים לטובות הכלל, לשום אל לב, איך לחנן את הדור ביחס לכל חלק וחלק בפ"ע.

סב. כל המחשבות שהם נאמרות ונagara ע"פ הדמיון המביא להטבת המוסר ולרגשי קדושה, הן קיימות תמיד אפילו כשהיאיר עליהם האור של השכל הבahir, אלא שהן מתחדשות בצורה חדשה.

סג. כניסה ישראלי עומדת היא עכשו על המעבר, לצאת מתחם חיים אינטינקטים לחיים של הכרה. האינטינקט הטבעי הוא יותר בטוח במהלכו וייתר מכיוון בפעולתו לקיום החיים, אבל התוכונה המשוכלה של האדם לא תן לו להשתאר לעולם חבווק במעטדו הטבעי, ובעל כrhoו של האדם מתורומם הוא מהגנו, ויצא אל המדרגה ההכרית שבהם הוא אובד הרבה מסגולותיו הטבעיות, אבל סוף כל סוף הוא מסוגל לו בצורה יותר יפה. ככל החיים והאדם, שככל זמן שהנשנתונות במעטדו הטבעי, פועל הטבע עליהם להחכמים בחכמת שמירת החיים ומהשכת ההוויה, וכל מה שהם מתחילה לחיות יותר בעלי תרבות והכרה, הנם צריכים לעשות את כל הדברים הללו עצמן מתחם הכרה פנימית ברורה, ולא מתחך דחיפה פנימית חזקה ווערת. כך הוא מעמד האומה בגולה ליחס היהדות, הוקורת האמונה ושמירת התורה. במצב התרדמה, האינטינקט של חפץ הקיום הלאומי רדה בכל יחיד לשמר את הדת ולכבד את האמונה בכלל, מהכרה פנימית טبيعית, שבhapord כל אחד לעברו בחיי הדת יבוטלו וGESI האומה ותתפוץז ותתבטל. כל זה היה במצב חזק עד שלא החל לזרוח האור של התהיה הלאומית - מתחך חפץ והכרה ומתחך בסיס מעשי, מתחך המשכה חזקה להתאסף לארץ ישראל וליסד מחדש חייהם הקדמוניים כימות עולם - שאז עוד לא היו הזמןם מסוגלים לכך, לא מצדנו ולא מצד העולם. וההכרה הבוראה בחפץ קיומם האומה וארחות חייתה, לא הייתה אפשר לה לצאת אל הפועל. אם היה בא איזה רפין בההשפעה הטבעית הייתה הסכנה איזומה מאד. עתה בא התור לההכרה הבורואה - שכשתתלים תחול גדלות הרבה יותר מכל פעולה ההכרה הטבעית העורית - לקיום האור האללי, לדעת ה' המיחודה לישראל, לאמונה ולשמירת התורה, שהיא יכולה ארחות חיים בישראל. אבל כתע אחרי התනוצות בתור התחלת קינה, גרם הדבר לביטול וחילישות האינטינקט ביחס לקשר הדת והאמונה, וההכרה לא השלימה את תפקידיה, על כן הננו משתוממים לمراقب ההיסטוריה. אבל עליינו לא להשתומם ולהתיאש, גם לא לשבת בחיבור ידיים מבלי עשות דבר, כי אם עליינו לדעת איך לאחוז בראשי תחית הרוח, ולהפרות את ענפיו. אם אי אפשר לנו להשיב מיד את האבדות כולן, נתאמץ להשיב את אשר נוכל. בזמן שהפרצות באוט מרווח בערות, מבהמיות וטמאות הלב, או אם נזקקים לרפואה ע"י תחית רוח והופסת דעת, מבלי לפנות אל תיקון המעשים, יכול הדבר להביא תקלת, לחסוב את הרוח והרעיון לדבר מספיק בעצמו, והוא לא יקלטו יפה, ותגדל המהומה. לא כן הדבר, כשהסהבה הפנימית של המכשולים כולן היא האריה פנימית לקראת הכרה ברורה, שהחלישה מידי התגלותה את כחו של האינטינקט. אמת הדבר שאם נעזוב את המצב כך, יילך הדבר מڌי אל דחוי. אבל כשנהל להאיר את הרוח ולשכלל יותר ויותר את ההכרה הפנימית למהר להביאה לידי גילוי, אז תחל היא בעצמה להשיב את כל מה שנאבד לנו ע"י נפילת האינטינקט בצורה יותר בהירה, והחיים הרוחניים ישובו לקבל צורה מאירה, ולב בניהם יחל לשוב אל אבותם, והחיים יוחלו להיות יותר מלאים טל תחית קידש והכרת האמונה, כבודה והוקורתה. וhammadת קיומם המצוות, לשכלל את החיים הישראלים, תשוב לנו בכל יפעת הודה והדרה, ותגלה את פעולתה לטובה במקום צמיחת קרן לבית ישראל, בארץ חמדה, במקומות תחיתה, ביחוד בעיר יהודה ההולכות ומשתכללות לאותן.

ס. השםמו של המחשבה ממיוט הלימוד והידע, מביאה את האדם לחשוב הרבה במהות האלהות, ואנייננו יכול לשער עד כמה המחשבה הזאת היא עזות נוראה וסכלות אiomah. וכל מה שהיא יותר משוקע בעשרות, יחשוב שכזה הוא מתקרב אל הידע האלוהית הרמה, ששמע תמיד שכל גדויל הנפש שביעולם עורגים אליה. ומתוך שמצטבר الرجل של כמה דורות לחשוב מחשבת טעות זאת,晁ailo אפשר לחשוב במהות האלהות, מתאגרים הרבה הכל שוא, שתוצאות שלהם הנם רשות רבות ונוראות, עד שאיפילו האדם הפרטי אובד הוא את חילו החמרי והרוחני מרוב צרה ואיפילה. כדי לטהר את האירז מזוהמת החוץפה והרשעה הזאת, באה הכפירה המוחלטת, שם היא אינה טובה מהראשונה, אבל היא מתנגדת לה תכילתית הניגוד. ומתוך ההתנגדות של שני הפסדים הללו, העזר האנושיות עוז גדול, להיות מתקרבת לדעת את ד', ידיעה מאירה, ידיעה המקربת את האדם לאשרו הזמני והנצח. ובמוקם המחשבה השוממה של ההתרצות אל מהות האלהות, הבא בלבו מחשבה בהירה של המוסר הטהור והגבורה העליונה, המתווה לאדם את דרכי החיים, ומציגתו באור ד'.

סה. המחשבה בעניין האלהות בשני הצדדים שלה - דהיינו: הצד האחד, בצורה המדוברת עד הבורא והבריה מכל אחד בפ"ע,晁ailo הוא נושא לעצמו, אלא שהם מחוברים יחד מתוך שהBORAO מחייב את הבריה והבריה מקבלת חיים מהBORAO, והצד השני, שאין שם שום מציאות של בריה כלל, והשם בריה הוא רק מושאל מצדנו, אנו נבראים אנחנו רק מפני צמצום השגנתנו, ובאמת הכל הוא בORA, אליהם, אבל הכל הוא עניין אחר ותוכן אחר, שאין לו שום ערך אל התגלות חיליקית, ואלהים הוא דוקא הכל ולא חלק מצד שהוא חלק - המחשבה הזאת פועלת בכל צד מצדיה פעליה מיוחדת על רוח האדם. ההגיוון והחשבון באים מצד המחשבה של הערכת העולם והבריה לשני עניינים. אמן השירה ומשאות הנפש באוט מהסתכלות השנייה, של מציאות האפסיות של הכל חוץ מהאלים. ומלאת כבוד אליהם בכל המוסר, הוא ענף מורכב מהגיוון ושירה במיזוג נכון, כשייחסו ממנו כח אחד, לא יכול לעמוד. על כן כאשר ע"פ הדרכה של המחשבה הראשונה, של החילוק שבין המחשבה עד האלים ועד העולם, מתגללה התאר של צדקה אליהם, של גודל המוסר המופיע לנו ע"פ המחשבה ביחס אל האלים, והמוסר הזה מתמלא בחוקיו בהגיוון וחשבון, כשאח"כ באה המחשבה השנייה עד האלהות, שצדקה והדרת המוסר המתמלא מזכרונו כבר נקבע יפה בנשמה, מתגברת השירה ע"י הצעירות העליונה המלהיבת של אין עוד בלבדו, ומוסיפה היא פרי ברכה גם להמוסר. אבל אם בראשית המחשבה לא תסתמן כ"א מצד האחד של אין עוד בלבדו, לא היה שום מקום לשום ציור מוסרי ביחס האלהות לפועל עליינו. אין אנו יכולים להכיר ערך מוסרי ביחס לעצם אחד מצדיו לעצמו, כ"א ביחס מאחד לאחרים. ע"פ שהרומות הזאת של המחשבה, היא מתעללה על כל החזון של ערך המוסר כולם, כמו שהיא מתעללה על כל המחשבות והגבולים, מ"מ האדם אינו יכול לתפוש ממחשבה רומרה מערך המוגבל בכל מלא הודה - וערכי המוסר לעולם נדרשים שהיו ניעורים וחזרות ניעורים בכל הליכות החיים - עד אשר נוראה היא הסכנה שתוכל להתפשט מהתגברות המחשבה השנייה על הראשונה. אלא שגם בהתגברותה של המחשבה הראשונה, שכונפה קצוצות, יכול ג"כ רוח האדם לשקע, וע"י השיקוע יכול לאבד חמדות רבות. על כן אין תרופה אחרת, כ"א לסדר את הרעיון באופן כזה שתהייה המחשבה הראשונה מלבישה לעולם את השנייה, ולא יגלו לעולם, כי הראשונה בתור לבוש לשניה העליונה ממנה. ז"א מלביש את א"א, וד' הוא האלים.

ס. צרייך בכל יום לטהר את כח המדמה ולהעלותנו. למטרה זו אנו צריכים להתפלל. אין לשער את הזזהמא הholkeit ומרתבה בנפש הפרט, ובנפש האומה בכללה, ובנפש האנושיות, ובנפש החיה הכללית של החיים עמו, עם הנפש הכללית של ההוויה - ע"י החדרון מטהר תמיד את כח המדמה. כח זה עשוי להיות מקבל טומאה ולרדת לתוכית השפלוות אם לא נשתדל להעלותו בתדיירות. דבר אין להשכל עמו. השכל עומד הוא בטהורתו מצד עצמו, הוא צרייך רק להיות מקשור עמו. אנו צריכים להיות מודרים מאورو ע"י העסוק התמידי בעסקי שכל במושכלות של אמת בתורה וחכמה. אבל הכח הדמיוני הוא צרייך טהרה והתעלות, ובכל פרק ופרק מפרק הזמן הוא צרייך אימוץ והארה. על כן אנו צריכים לברכות, להודאות ולהתפלות בעתים מזומנים, ואשרי הנזהר בהם בכונה טובה. הוא מair את עצמו ואת העולם כולו כולם.

ס. הזזהמא הנשניתה, כשם שהוא יכול להתקבע בתוך נפש יחידית, להסיר אותה מתוכנותה הטובה, ולהפכה לתוכנה שפהה, שתוריד אותה למדרגת שפלי החיים, כך היא יכולה להתקבע בתוך הנפש הכללית של אומה שלמה, לעשות אותה לאומה שפהה ורשעה, בזיה ונגעה, באופן שהיא עברו מן העולם, כדי שלא לעכב את הנוי העולמי של יופיו של עולם מהתפסת.

סח. הטהרה האלהית כשהיא מוארה יפה היא מזככת את הכל. הנשמה היחידית של האדם היחיד נעשית מארה, קדושה וגיבורה על ידי אור האلهי המזריח אליה את קרני זהרו בתוקף ומילוי, והוא נטמאת ונעשית קדורה לפי אותה המדה שהאורה האלהית רוחקה ממנה או היא משובשת בקרבה. כך היא הנשמה של האומה יכולה כבוזרים בתוכה זרם חי של הופעת אליהם הרוי היא בריאה, חזקה וטהורה, וכשהשכינה מסתלקת מקרבה, מיד מתנונה והולכת וטומאתה מתגלת בקרבה, הרוח הלאומי יכול הוא לקבל טומאה כמו רוח אדם פרטי, הוא יכול לשאוף שאיפות שפלוות ורעות אשר כפי רובacho וגדלו יגדלו הרבה יותר לרוע משאיות ורעות של אנשים רעים היחידים. על כן טהרה צרייך הוא הרוח, טהרה צרייך הוא הרוח טהרה במקור הטוהר של המuin האלהי.

סט. כשהמעשים הם טובים, כשהמדות הן זכות, חולמת היא האומה חלומות של קדושה עליונה ושכלה מair באור אליהם, כשהמעשים נפחמים והמדות מתעכורות אז השאיות הלאומיות גם הן נעשה ירותות וכבודות, וממילא גם חלשות, כי אין גבורה של אמת רק גבורה של מעלה, גבורת אליהם.

ע. ברית כרותה היא לכנסת ישראל יכולה שלא תטמא טומאה גמורה. גם אליה תוכל הטומאה לפעול, לעשות בה פגמים, אבל לא יוכל להכrichtה כליל מקור החיים האלהיים.

עא. רוח האומה שנתעorder עכשו, שאומרים רבים ממחזקי שאים נזקים לרוח אליהם, אם היו באמת יכולים לבסס רוח לאומי כזה בישראל היו יכולים להציג את האומה על מעמד הטומאה והכליזן. אבל מה שהם רוצחים אינם יודעים בעצמם, כי"כ מחוחרר הוא רוח ישראל ברוח אליהם, עד אשר אפילו מי שאומר שאין נזק כלל לרוח ד', כיון שהוא אומר שהוא חפץ ברוח ישראל הרוח האلهי שורה בתוכיות נקודת שאיפתו גם בעל כrhoו.

היחיד הפרטני יכול הוא לנתק את עצמו ממקור החיים, לא כן האומה כניסה נסת ישראל כולה, על כן כל קניינה של האומה, שהם חביבים עליה מצד רוחה הלאומי, כולם רוח אליהם שורה בם. ארצה, שפתה, תולדתה, מנהגיה. ואם המצא נמצא בזמן מן הזמנים התעוורנות רוח כזאת, שיאמרו כל אלה בשם רוח האומה בלבד, וישתדרו לשלול את רוח אליהם מעל כל הקניינים הללו וממקורות הגליו שהוא רוח האומה, מה צריכים אז כדיKi הדור לעשות? למרוד ברוח האומה, אפילו בדיור, ולמאס את קניינה, זהו דבר שאי אפשר: רוח ד' ורוח ישראל אחד הוא. אלא שהם צריכים לעבוד עבודה גדולה את האור והקדש שברוח האומה, את אור אליהם שבתוך כל אלה, עד שככל המחזיקים באוֹתן המחשבות ברוח הכללי ובכל קניינו ימצאו את עצם מלאם שעומדים שקוועים ומוסרים וחיים בחוי אליהם, מוזהרים בקדושה ובגבורה של מעלה.

עב. התפילה היא פועלת אימוץ הרצון וחלישות הרצון. ככלומר, אימוץ הרצון הטוב, המוסרי, הקדוש, וחלישות הרצון הרפואי, הרע. להמטרה של חלישות הרצון אין צורך כי' הרמת התכוונה הנפשית. ההכרה שהמוסר הוא נשחת אצלו, שהאדם מרגיש בעצמו, מסבכת לו יגון פנימי ונפשו נפולה בקרבו, וכשהוא מתנפף בתפילתו הרצון של הרע נחלש, ועושה את פועלתו לטובה גם אחר התפילה, בשוק החיים. לא כן הוא עם אימוץ הרצון. ההכרה בהטוב וההתעוורנות להగיירו צורך הארת רוח גדולה. ולפעמים ע"י מה שהאדם קובל תמיד על נפשו, וחושד את עצמו בפריעת מוסר, הוא מחזק את כל נטייה של אימוץ לרעה ומזקתו. צורך ע"ז חשבון ברור והארת גבורה, שידע את הצד הטוב שבקרבו, שתעוודתו הוא שיתרומם ע"ז התפילה ויוסף אומץ.

עג. עיקר הסרת הלב מן התפילה הנהוגה בדור זה, הוא מפני שנקודת החיים של כניסה ישראל נתגברת, ו槐פץ הטוב הכללי נתאמץ בקרבה, והתפילה היא כרוכה תמיד עם הרעיון העיקרי, שהצד השילילי של החלשת הרצון גובר עליה, ועל כן אין הדור מוצא בקרבה את גבורתה ויפיה. לגנות אלו צריכים את הצד של האור, את אותו הצד שנגנו שם槐פץ הטוב, ולכורך את התפילה עם הרעיון של הגברת הרצון. אז ינהרו רבים אל התפילה, ומילא תבא ג"כ המטרה של החלשתו של הרצון המכוער.

עד. כשהשכל מאיר במלא אורו, אז אין צורך לשום הדרך מיוחדת של חוקים ומשפטים. הטוב הגמור במעשה נ麝 הוא אחרי המשכל, וכל מכשולות החיים מתיישרים מעצמם. החוקים והמשפטים מתקייםים לא בתור חוקים ומשפטים מצוים, כי' א בתור תנויות טבעיות, לנושאים שהארת השכל חזקה עליהם. הטוב והרע, וכל ערכיהם, חילוקיהם, והעמל הגדול שיש בכיוון הדרך המוצע, שלא יוסף ולא ירע, כל אלה באו אחר שגראע השכל את אורו, וההרגשה, ההחפультות, ושיקוע של החושים לקחו את מקומו, אחרי חטא הקדמוני, של האכילה מפרי עץ הדעת טוב ורע.

עה. אסור ליראת שמים שתדחק את המוסר הטבעי של האדם, כי אז אינה עוד יראת שמים תהורה. סימן ליראת שמים תהורה הוא כשהמוסר הטבעי, הנטווע בטבע הישר של האדם, הולך ועולה על פיה במעלה יותר גבואה مما שהוא עומד מבלעדה. אבל אם תצויר יראת שמים בתכוונה כזאת שבלא השפעתה על החיים היו החיים

יותר נוטים לפועל טוב, ולהוציאו אל הפעול דברים מועילים לפרט ולכלל, וע"פ השפעתה מתמעט כח הפעול ההוא, יראו שמים כזאת היא יראה פסולה.

עו. כל הנסתירות אנחנו צריכים לציירם ביחס להתקבלותם בשכלנו וכח המדמה שלנו בהיותו מואר מואר השכל, ובזה אנו נכנסים להשuer החיצון של כל הידעות החמודות בדברים שהם למעלה מן החושים. ואחר שיבוסס לנו הצייר איך כל הדברים הם מצויים במצבות רוחני אמיתי ביחס לצירנו השכליים, אז יכולם אנו כבר להרחיב את גבול מדענו על מציאות הרחבה של הרוחניות ממעל להוויתנו. אבל אם לא נבא בהדרגה מהצייר הפנימי שבקרבו אל העולם החיצון, לא נמצא כלל מה שאנו חפצים מההשגות רוחניות.

עז. טהרת הנשמה גורמת היא, שמרגשיהם יפה בכל החטאיהם, בין אותם שהדרך איך לתקןם מפולשת היא ובין אותם שנסתם הדרך של התיקון בפנינו. על כן אין להבהיר כלל ממה שמרגשיהם את כל משא העונות, ולא יגרמו לאדם שום התרשלות בשלמות באור תורה ושמחתה, וחופש הרעיון במהלך הדעת, כי הבהיר שמתבhal האדם מהרגשת רוב עונתו, זאת בעצם היא אותן שנשנתו היא מטהורה, ובודאי יפתחו לפני דרכים, איך להפוך לזכויות גמורות אפילו אותן החטאיהם שאיננו מוצא דרך זהה כלל עליהם - ביהود בענינים שבין אדם לחבירו התלויים בממון, וענינים של מכשול רבים שקשה לתקןם - כשהאדם מרגש חוץ פנימי לתקן הכל, אז הכל חוזר לסייע לזכות לעצמו ולעולם כולו. ע"כ צריך שהיה תמיד שמח בכל מדרגה שימצא את עצמו בה, כיון שפנימיות נתיתו היא לטובה.

עה. כיצד מעlein ניצוצות הקדושה עמוקי הקליפות: מטהרים את הלב ע"י הדרכה של מוסר מושכל וטהור, מקדשים אותו ע"י ריעונות נעלימים של דבקות בד' ודעת ד' בתחלת הגונה שאפשר לאדם להשיג לפי שכלו וכח נשנתו. אח"כ משוטטים בכל מלא הרעיון המקיף את כל חדרי הנפש, ובכל הרעיון והדעת המשוטטה בעולם, ו מבחנים בכלם מה שיש מהם לטובה ומה שיש לרעה. גם באותם הריעונות שכמה רשיים שמשו בהם לרעה, מדקדים ו מבחנים איזה קורתוק של טוב יש בהם, וכשמדויקים את הגערין הטוב בתחום עמי הרע מחייבים בו, מצחחים אותו ו מרחיבים אותו, ו מוציאים מה שיש להוציאו ממנו אל הפעול, ובזה הניצוץ עולה מקום קדשו.

עת. כמו שדעת ד' היא גבוהה מכל מדע, כך היא משתפלת להoir בלב היוטר קטן שבלבבות, והולכת ומaira במדרגותיה בכל אנשי המעלה לפיערכם. האפשרות של דעת ד', גם היא מזככת את כל העולם כולו, ע"פ שעדיין לא יצא מהכח אל הפעול.

פ. המוחדים שבבנ"א שמוצאים בקרובם נתיה לדעת ד', מוכרים הם להיות שקוועים בזה יותר מכל המקצועות שבתורה ושבחכמתם שבעלם, ואיןם רשאים לסוג אחר מדרגתם בשביל שום מניעה שבעלם - ואפילו אם יתדמה להם שע"י שיקועם בדעת ד' הם מאבדים כמה עניינים של מצות מעשיות ושל ידיעת התורה, או שאינם יוצאים ידי חובתם ברא. כי כל השלמות המעשי והתורי היא רק הדרכה להביא את

האדם לידי אותה המעלה העליונה של רדייפת דעת ד', וכיון שכבר בא האדם לידי מדה עליונה זו, חלילה לו לעזוב מה שהוא קודש חמור ולעסוק בקדוש קל. ובתווך הדבר שעניינו הדרה העליונה של נשמו השקוועה באמת באור ד', יתרחבו אצלו כל שבילי הדעת, ולבבו ימלא אור של צדק ויישבו של עולם, עד שימצא ברכה רבה ורוחב לב לעסוק בקדושת אמת גם בחילק המעשי שבתורה ושברא"א בהצלחה מרובה, הרבה יותר מהשוקעים בעניינים המעשיים לבדם, שלא הגיעו לידי אותה המדה של צמאן אמת לדעת ד'.

פא. דעת ד' מוכרחת היא להתמלא בהגיוון גדול של תורה ושל חכמה, כל חכמת העולם וחכמת החיים, כל יושר טبוי של מוסר ושל תרבות, וכל הכמה של אומץ הגוף וגבורת הנפש. אז היא יוצאה אל הפעול כפי אותה המדה, שהנפש החושקת לאור דעת ד' היא עלולה לה.

פב. לא רק ההשכלה השכלית בתבונה ברורה בענייני האלהות מרומרת את נשמת האדם, כי אם אפילו הצעירות הדמיונית. רק שהדמיון צריך הוא להיות מואר בשכל כמה אפשר, שלא יצא חוץ לגדר הרואין, הכח הדמיוני, ביחסו שלא יפרץ לפועל ג"כ בעולם המעשה ע"פ התכוונה הדמיונית הפנימית. נוסף ע"ז, מוכרחה הדבר שהטהרה המוסרית תהיה אידירה ומצוcta מאר, והמדות הטובות יהיו קבועות בנפש יפה יפה. אז יעשה אפילו הכח הדמיוני, כשהוא מתמך באמצעות לעניינים אלהים, נפלאות גדולות ויישועות בנשمت הפרט והכלל, והוא יהיה הגורם היסודי לתחיית העולם גם ברוח דעה מעשית, ושכל טוב חברותי, מתוקן ומקובל.

פג. כשמסלקים את הרעיון לגמרי מכל ענייני החומריות, אפילו מהטובים שביהם, שהם עסקי החברה הרצויים, השאייפה האלהית העליונה מתגברת אז, וממילא מתגברת הנשמה הרוחנית שבאדם, ומתיישרים כל כחוותיה מפני קרכתה למקורה האלקי. ובאותה התכוונה שהנשמה עומדת בעת סילוק דעתה מהענינים המוחשיים, איןינה רואיה לשום הנהגה בענייני החיים החברתיים, אבל המעד זהה מועיל לה הרבה, שאח"כ, כאשר היא יורדת מעילויה זה, ובאה לעסוק בסדרים המעשיים והתקינות המוחשיות שבחים, הם כולם מושרים לפניה, מפני שהיא מוצאה או את עצמה מלאה אומץ וישראל במדה זאת, שאינה נמצאת ביושר ואומץ האנושי הפשט, המעורב תמיד בעיוותים ובחולשות.

פד. יש כח בנשמה להשכיל השכלות של אמת מקרבה פנימה, מעצם מקור מעיינה. וההשכלות הללו הן גבוחות וטהורות כפי ערך טהרתה של הנשמה במעשהיה ובחכמתה הלימודית. ויוטר מכל טוהר מאירה לפניה הדרך הטהרה המוסרית של המדות הטובות, ורכיש הבינה באמונה לפי ההרגש של הלב הטהור, הבלתי מתחכם בארכות עקלקלות.

פה. בודאי אין שיק באין סוף שום מדע והשכלה בערכנו אנו, מ"מ אנו צריכים להמלט מציר של האפסיות השטחית, שהעדר ההשכלה מביא לה. וזה בא לנו ע"י העסק התמידי בהעיוון האלקי, לפי המדה שהנפש

יכולת לסובלו. אע"פ שאין עולה בידה מאומה מהשכלה חיובית באמתה ד' במושג אין סוף, מ"מ היא מוצלת עי"ז מהציוויליזציה האליה מביא להרים באפסיות, ומהמלאת אור של הויה עד אין חקר.

פ'. סופרים וכל עסוקני האומה הרוחניים, אשר בנפשם מקננת הדאגה לקיומו של עמנו בצורתו החומרית והרוחנית - עצות מרוחק מבקשים אנו, עצות שהן בודאי טובות: הרחבת השפה והספרות, בקשת דרכיהם שבhem מחברים ומרימים את הרוגש הלאומי הירושלמי. אבל עם העצות הרוחניות שהם כמו חדשות - אע"פ שבאמת כבר היו בנו בשכבר הימים, אלא שנתיישנו בימי התרדמה וההתעלפות הלאומיה - אנו צריכים לחזק ג"כ את העצה הקרויה, את העצה שהיא בידינו ובין עינינו, את המשמירה של חוק היהדות של האומה כולה, הנובעים ככלם ממקור היה העצמיים, ונונתנים לה חיים עצמיים בשמרם, ע"י קיומם ושמירתם, את צבינה הרוחני והמעשי.

פז. כשתים במרומי המחשבה האליהית, שהאדם בחופש רוחו ועוז דמיונו יכול להגיע אליה, להיות מתנוצץ בלבבו קוֹץ קָטָן וְנַצּוֹץ קָל מההארה המפוארה של המגמה הכללית של כל הטוב האוצר בהוויה כולה, כמו שהיא בראשית המחשבה ואחרית המעשה - אז הנשמה מתרוממת. וכפי אותו הערך של הזיכוך המעשי והמדועתי, וכפי אותה המדה של טהרת השכל וזכוכת התבונה, כך הקרבה האליהית הבראה מתכנסת בלב ובמוח, והאדם עולה למורומים, בא עד הראש, ומשם צופה לכל שבילי עולם, השכליים והמעשיים, ומשם יורד הוא מלא טוב וחסד, מלא גבורה והוד, ורואה באהבה עד ד', צאן אדם.

פח. אמונה אליהם מסורת את בני האדם, רק כפי אותה המדה שהגדולה האליהית היא נחקרה ונלמדת מאותו החלק החשוב שלהם, שהוא ראוי לכך, שזו מאירה הנשמה מאור העליון, ע"י מה שהיא נדבקת באהבה ודעה שלמה לחיי החיים, וכל ההרגשות הדעות והמעשים מתחדדים. אבל ע"י ביטול של תורה העליונה, המביאה להכרת גדלות אליהם ושלמות העליונה שאין לה סוף וערך, נפגמת האמונה עצמה, ואנייה נונתנת את אותו הפרי הטוב שהוא צריכה לחת, ואנייה מרוממת את הנשמות בגלי משפלותם. ואז נופלת היא האמונה ותתרכבים בזיה ומחליה, ולא תשוב לאיתנה, כ"א ע"י מה שהצדיקים היוטר מעולים הגבורים והחכמים היוטר שלמים בדעת אליהם שבכני אדם, יתחזקו מארד להגברת תשוקת חקר גדלות ה', בכל הדריכים הגדולים, השכליים והמוסריים. עד שתלך האמונה ותתרומם, ותצא מफלהה לאור גדול, ותהי למקור חיים לכל הנשמות היוטר גבוזות ועדינות שבעלום, כמו שהוא טבע האמתי שלה, וממילא ישוב אליה כבודה ויקירה גם בכל השדרות האנושיות כולן. ומה שנוגע לישראל בזמן זהה הוא כל עוגן ההצלחה של האומה, להסביר לה את יקר האמונה האליהית הטהורה, שהוא כל יסוד חייה.

פט. הנשמה הפנימית המחייבת את השיטה הסוציאלית כפי צורתה בימינו, היא המאור של התורה המעשית במלא טהרתה וצביונה. אלא שהשיטה בעצמה עומדת היא באמצעות, גדולה, ואניינה יודעת עדין את יסוד עצמיותה. אמן ימם יבואו ותהי למוסד נאמן, לאמץ התורה והמצויה במלא שיגוכם וטהרטם.

צ. האנרכיה, היא נובעת מיסוד יותר נעלם מהסוציאלית. אינינה יסוד לתורה המעשית וקיומה, כי"א להדוקות האלהיות העליונה מכל מעשה וסידור חיובי. על כן היא עוד יותר רחוקה ממקורה, שהוא עומד רחוק מאד משפלות החיים של ההוה, מהסוציאליות, ובמצבה של עכשו ומצב החיים של ההוה, היא פרועה כולה, למורת הניצוץ האلهי הנשגב המסתתר בתוכייתה.

צא. מזיק מאד לחסידים, מלאי גבורה ד', ההתחברות הרוחנית עם האנשים הנמנכים, שיש בהם רק יראה חיצונית, והם מלאים פחד, רעה ועצבות שלפה, שהיא פרושה על כל שטח חיים הרוחניים. גדול הוא מאד צער הנשמה להשתתף עם בשיחה, ובתפילה, ובכל ענייני קדושה, וצריך הכנה גדולה מאד להיות מגביר את כח הרוחני ואת האור הבahir האلهי שבנפשמה, למען הגן על עצמו, שלא תשפל נשמתו ע"י השפלות של קטנותם של בעלי היראה החיצונית שאין להם שום חפץ כבר, כי"א חולשת פחדם העצוב.

צב. האור הפנימי הזורח בכל הויה מוכרא הוא לבנות לו את עולמו. רץ הוא במלולו מבלי לשום לב אל התקשרותו הכללית באור המקיים שחוץ ממנו, שהוא מלא עולמים, גם לפि אותה המדה שיוכל הוא בפנימיו להבחין. אמן בפנימיו עירגה עליונה קבועה, להתחבר באור המקיים הגדל ורב ממנו באין ערוך. כשהיא מתגברת, מגלה היא את אור התשובה במעלתה העליונה, העולה על הצדקות הגמורה, שלא נשקעה בהויה הפנימית מעולם, כי"א הסתגלתה תמיד למה שגדול ממנו, המקיים אותה בעוזו.

צג. אין אפשרות להיות נשמר מטשטוש הצורה הרוחנית של האדם ושל האומה ע"י הכבד שבחיהם המעשים, בין המעשים החומריים של צרכי החומר, בין המעשים הרוחניים של חובת התורה והמצוה עם כל דקדוקיהם בשמיירתם וידיעתם, המיגעים מאד את הנפש המשכלה השואפת לאור שאינו מוגבל בזהרו, ע"י הבריחה מהם - האדם תפוס הוא בידי החיים המעשיים, כל מה שירצה להיות מופקע משיעבודם יכబידו הם עליו - כי אם ע"י ההסתగות להם, בצורה סיורית כזו, שלא יוכל להחשיך את האור האצילי של החיים הרוחניים. ההסתగות להחיים החומריים, מוכרתת להיות ע"י השקפה טובה וזריזות הגונה בסיסוד תיקון הפרנסה בכבוד ובהתדר, וטיפול הגון בשמיירות בריאות הגוף והרוח. והסתగות אל החיים המעשיים הרוחניים מוכרתת להיות ע"י התרגולות של שינון בהלכות הפסוקות עם ריווח של השקפה ביסודותיהם וטעמיהם, מבלי להסתבך יותר מדי בהויה והפלפולים, אבל להיות חמוץ בידיעה ברורה. שאו יסור על הבלבול הדעת וההפקה הרוחנית, המבאלת את לב כל מגש באפלה, המביאה מורך לב ועצבון רוח, שמחlijש את חי הנטמה מלחתגבר באורה האלהי.

צד. הקשור בקשר של אהבה אל הכלל כולו וחפץ בתקנתו וטובתו, הרי הוא מקשור ג"כ אל הרעים והחטאיהם שבו, ובזה יש מוצא לפגימה בקדושת הנשמה הטהורה, החפיצה רק בקדש וטוב אמיתי, ובכל זאת מתעצמת כל כך נפש הצדיק, האוהב את הכלל, באהבת הבריות, אהבת האדם, וביחוד אהבת ישראל, עד שאיננו נסוג אחר ממשום דבר, ואפיילו מפני פגימה רוחנית שלו. וסוף דבר שהוא מברך את עצמו כ"כ עד שהוא מתקשך בתרמיציה הטוב של הכלל כולו, שבאמת כלות הכלל הוא לעולם טוב, טוב ד' לכל, והוא מתרומם עוד יותר ע"י אהבה

זו, וע"י התורוממות הרוח שלו מתרומות ג"כ הכלל, עד שאפילו הפרטים הרעים של הכלל הולכים ומתחבשים ע"י קישור של הנפש של הצדיק, האוhab את הכלל באמת, בהם. אלא שמי שזו היא דרך עבודתו, צריךшибור את עצמו מכך, ויהיה זריז וזהיר, שמעשיו וריעונותו וכל הרוגשותיו יהיו באמת נתונים לטובת הכלל כולו, שהו באמת מה שנוכל להבין מתווד רצון ד', שאז המחשבה הרווחנית שלו היא מתחדשת עם האחדות של הכלל, ולא תאוננה אליה רעה. אבל מי שבאה לתקשר אל אהבת הכלל ונפשו עופלה בקרבו בפנויות פרטיות שלו, אע"פ שניצוצי טהרה של אהבת הכלל ג"כ יש בו, מ"מ אין הנשמה שלו עצמה מרוכזת ומאחדת כראוי, וממילא אין קישורו עם הכלל כולו איתן, יוכל להיות שתכוון סגולות קישורו אל הצד הגורע והרע שככלל, והטוב והঙגולה שככלל תתרחק מקשר נשמתו, וזה הוא נפגם באמת הקשר הזה. ועל כן אנו מוצאים חוש טבעי בהרבה בן"א, בעלי יראה ותורה, שאינם חפצים לתקשר כ"א באהבת הטוביים שבבנ"א ובঙגולה האומה. וזהו באמת דרך נכון לפניו כל אותן שלא נתבררו כראוי. אבל לא כך הוא דרך ד', הרואוי לשלי הנפש, אשר כה בידם לבורר את עצמו ואת נטיותיהם, שהם חייבם, בלבד האהבה הייתה לסגולות האומה, לאהוב את הכלל כולו, ולצפות לישועתו בכללו, לשועות כל פרטי הכלל כולו, בגין פירוד כלל וככלל, ואם הם מוצאים בנפשם איזה ירידה או לקות רוחנית ע"י הקישור לכל הכלל מפני חלקי הירודים, לא יסورو אחר דרך ד' הכללית הנאותה להם, אלא יזרדו להקנות לעצם את הבירור הראוי, באופן שייהיו יכולים להיות מוקשרים אל הכלל כולו, מצד תמצית טוב ד', הטוב האמתי, השורי בו, וזה לא תגרם להם אהבתם האצילה שום פגם וירידה כלל, כ"א עליה ותוספת טהרה גבורה וקדושה.

צ'ה. טבעי הדבר הוא, שבההשקפה הרגילה, אותה ההתבוננות האלהית הבאה מהדעה הפנטאיסטי, שהיא ההשקפה היותר מפורסמת גם מצד האמונה, היא מסבבת לפעמים עצב וחלישות نفس, מפני הרפיוון הבא ברוח האדם בציורו, שהוא בثور נמצא מסובב מוגבל וחלש וחוק הוא מההשלמה האלהית, המaira באור תפארת גבורתה. ביחוד החולשה מתעוררת ע"י ההבלטה שהחסרונות המוסריים מתבלטים בנפש ע"י הפריליל במעמד האדם, לעומת השלמות האלהית, ביחס אל הצדקה והמוסר. אמנם עלולה חולשה זו להיות מתמעטת באotta המדה שהאדם מוצא את עצמו איתן במעמדו המוסרי, המעשי והמדotti. אבל מ"מ אין החולשה נפקעת למגמי, מפני ההשערה הזורמת של הצעירות החדרה לגבי הגודל האלهي, המבahir בתעצומות אין סוף את הרעיון היותר רחב.

צ'ו. פחות מההשקפה הזאת מיגעת את האדם ההשקפה המונוטאיסטי, הנוטה להסבירה השפינוזית, כשהיא מזדככת מסיגיה, המובלטת בחלוקת רבים ממנה בה החלק התבוני של החסידות החדשה, שאין שם דבר מלבדו האלהות. האדם מוצא את עצמו, שם אך לא יתפס בתוכיוו מקום בפני עצמו, שאז בקשרו בדמיונו מהשלמות של אין חכלה האלהית, הוא ודאי חדל ורופא, ואינו כלום, ואיןנו כלום עוד יותר מהאין כלום של הביטול הערכי שבא ע"י הצעירות הראשונה, מפני שהוא נחשב שאנו יש איזה מציאות לו בפ"ע בגבומו ותחום חפצו והכרתו, רגשותיו ונטיותיו, אלא שעולמו הוא קטן בכך שעור עד כדי חולשה ואפסיות לעומת הגודל האין תכליתי האלهي, אבל אין זאת אפסיות גמורה ומוחלטת בעצם, לא כן הוא בהשקפה השנייה, המסבירת שאין דבר חז' מהאלוהות המוחלטת, א"כ השיקוע בנטיותיו הפרטיות של האדם, הנשענות על

השकפת החיים שיש איזה מציאות פרטית הוה לעצמה, אפילו בצורה שבקטנות, הוא רק הבל ושווא נתעה, וראוי היה לפיה להשקייה עולם להיות מחלישה את רוח האדם ב עמוק ההתבוננות שלה עוד יותר מהראשונה, מ"מ אין הדבר כן, אלא שזו האחونة משיבה לאדם מיד את עז נצחו, היא רק מעודדת אותו, שאין לו לשכח את אמתת הויתו, וועליו להתרחק מכל ארכחות החיים הנובעים מהמחשبة הטוענית של הישות של עצמו הפרט, הקרווע ברוחניותו מהאין סוף האלמי, אבל כיוון שהוא צועד על דרך זה, אין לו עוד לכבות דבר של מציאות כ"א דבר של דמיון כוזב, וכבר הוא מאושר באין סוף. אמן באמת אין עבודה זו קלה כ"כ כמו שמציר אותה הדמיון לכארה, היציאה ל חופש מסגר הדמיון היא עבודה לא פחות קשה מהיציאה לחופש מאייה מסגר מציאותי, מ"מ סוף עז רוח לו הוא יותר מהמחשبة האחونة. אבל אי אפשר לגשת אליה כ"א ע"י ההרגל הגדול וההתלמוד השכלית היותר זכה שאפשר להיות ע"פ השקפה הראשונה, ואז היא מלבשת את המחשبة האחונה באורה לכל פרטיה, ונעשית לה בית קיבול והיכל. אדני בהיכל קדשו.

צז. אך ע"פ שהעולם העיני וההרגשי השירי הוא יותר מזדכך ומתעללה ע"י המחשبة השנייה, המלאה מאור הענוה וביטול היש, מ"מ העולם המעשי איננו יכול להיות הולך את דרכו ע"פ ההסתכלות התדרירית העליונה הזאת, ומוכרח הוא האדם להנמק את אورو מצד הכרח הסתגלותו לעולם המעשה ולהיות קשור במחשبة ההיקפית הראשונה, אבל בידיעה ברורה, שהיא איננה מחשبة ברורה כשהיא לעצמה, ולית לה مجرמה כלום, אלא שהיא מסובכת בסיכון שכלי וצורי ממהלך המחשبة העליונה של ההסתכלות השנייה שאמרנו. ואז העולם הממשי נעשה מזרז ומלובן ומלא צדק, והעולם המחשבי מתגבר ועולה מברכת מקורו, והם מתאחדים תמיד, ע"י הבטחות מאוחדות, ומרכז הרוחה מאוחד, ביחודה שלים.

תורה שבכתב היא מדת שמים. כאמור, לא הייתה תחילת הדריכה הכללית של כלות התורה וחדיש הדריך שבא ע"י המצוות בכללותם, יכול להיות מtgtלה, מפני הכח הרוחני האלמי המתגלה בעצם תוכה של כלות האומה, כי אם הדבר הוא גביה ממנה. דוקא נשמה עליונה שעלתה אל הגובה האלמי במעלה בהירה וعليונה כ"כ שאין נפש האומה בכללה יכולה עדין להגיע לה, היא יכולה לגנות אור התורה שבכתב בעולם. ומשה עלה אל האלים. אמן אחר שכבר הוטבעה המطبع האלמי בנפש האומה ונקנה לה טبع חדש, אז מחוללת היא את הענפים כולם ע"פ רוחה, בדרך הסתעפות מהמקור האלמי. ואין שום פלא שהרוח הגדול של האומה, הולך ומרקם משפעו האלמי הגביה, מطبع עצמותה, כולל הוא לצד העליון המקורי הזה, וכלות הרוח וסעפי פרטיו כמו שהם משתלשלים באומה, הכל סקור הוא ומתבלט הצד האלמי העליון, הצד השמיימי, שימוש התורה שבכתב נתונה למשה, בכללות הטעבה בתוכיות האומה ופרטיה. כלת משה וכל תכיסייה.

נשומות גדולות אין להם מרגע מפחד ועצבון, עד שהם לאותה המדרגה שהם נועדים לה מעצם טבעם ושורש מחציהם, להיות כלליהם כולם תמיד באור האלמי, בזוהר גדול של שכל בהיר וחשך אדיר של רצון כביר מאד. וכל מה שהוא נושא נושא איננו משביר את רעבונם, ולא משקיט את רוחם.

ק. אצל האלהות, הזמן הוא נצחי, ע"כ איננו זמן, מ"מ אינו אובד שום יתרון שיש לו זמן באשר הוא זמן. הגבול הוא באין סוף ומילא איננו גבול, ומ"מ איננו אובד את היתרון שיש לגבול באשר הוא גבול. השינוי הוא שיווי, ומ"מ איננו אובד את היתרון שיש לשינוי. ואני יכולם לדבר בהשגת אלחות מה שאנו משיגים מצד הזמן הגובל והשינוי, ואני יודעים שהדיבור הוא מצד הנצח האין סוף והשיווי, וכל המטרהה בזמן גבול ושינוי הוא אספקלריה שאינה מאירה, המכבלת מנצח אין סוף ושיווי, שהוא אספקלריה המaira.

קא. גודלי הנשמה אינם יכולים להיות נפרדים מן הכללות היותר מקיפה, כל חפצם ושייפתם היא תמיד טובת הכלל כולו, הכלל במלוא רוחבו גבשו ועמקו. אמנם הכלל מלא הוא מפרטים אין חקר, מפרטים אישיים ופרטים חברתיים. אין הכלל מעוטר כ"א לפי מילואו בשלמותם של אישיו הפרטיים, ושל קיבוציו הקטנים והגדולים, המשלימים אותו. הכללות העליונה, המשלימה כל, היא מונחת בתנוחת דעת ד' ואהבת ד', היצאת ממנה בהכרח, לפי גודל קניתה ועשרה. דעת ד' באהבה רבה, כשהיא מלאה את האור האמתי שלה, לפי ערכאה של כל נשמה כפי מה שהיא יכולה לשאת ולקיים, היא מבהקה באורה המוחלת את אהבת עולם, אהבת העולםים כולם, כל היצורים, וכל חוג החיים וההוויה שלהם. אהבת ההוויה יכולה מילא את לב הטוביים, החסידים שבבריות, ובשבבנ"א, לאושר של הכלם מצפים, לאורה ולשםחה של הכלם מיחלים, הם שואבים את אהבת כל ההוויה, המגוננת בריבוי יצוריה, מה אהבת ד' העליונה, מה אהבת השלמות המוחלתת והגמרה של סבת הכלל, מחולל כל ומהיה את כל. כשהאהבה יודעת מעולם האצלות לעולם הבריאה, היא יורדת בהתפרותה לפרט פרט, לניגודים וסתירות, לצורך של צמצום ומייעוט ערך ואהבה, לכל פרט מיוחד בשביל פרט אחר, ולפרטים רבים בשביל אחרים הרבים, ולפרטים בכלל מפני כלויות הכלולות. האספקלריה המaira של האהבה עומדת היא ברום עולם, בעולם האלהות. במקום שאין סתיירות, גבולים וניגודים. רק אוושר וטוב, ורחב באין תכלית. כשהתולדת האהבה העולמית יונקת ממנה יש לה הרבה מطبעה היא אינה סובלת גם ברדתה שום קמצנות ורעות עין, כשהיא מוכרת לצמצם את עצמה, היא מצמצמת את האהבה באהבה, גודרת את הטוב בטוב. משוקי אהבה הללו כשם רואים העולם, ביחס, מלא קינטוריות, איבות ורדיות וניגודים, מיד הם עורגים להיות משתתפים בכלל חייהם לשאייפות המביאות את הכללת החיים וializedם, שלום ושלותם. הם מרגישים וירודים, שקרבת אליהם שם עורגים אליה, בכלל נשמהם, היא מובילה אותם ורק להתחדשות עם הכלל ובعد הכלל. כשהם באים לשדרות האדם, ומווצאים פלוגות של עמים, דתוות, כתות ושייפות מנוגדות, הם מתאמצים לכל כחם להכשיל את הכלל, לאחיה ולאחד. בחוש הרוחני הבריא של נשמתם הזכה, המועופפת מעוף אליה מעעל לכל מצרים, מכיריהם הם, שהפרטים כולם צרייכם הם להיות מלאים, שהצורך החברותיות היותר טובות צרייכות להיות מתעלות, ומתכנסות עם כל אוושר פרטיהם באור החיים השלמים, הם חפציהם שייהיה כל פרט שמור ומחعلا, והכלל יוכל מאוחד ומלא שלום. כשהם באים אל עם, ולבם קשר בכל מעמק חייהם עם אשרו נצחיו ועליוו, והם מווצאים אותו מוחולק ומפרק, מפולג למפלגות, למפלגות, איןנו יכולים להתאחד התאחדות גמור בשום מפלגה, כי הם חפציהם להתאחד עם האומה כולה, דוקא כולה בכללה, בכלל מילואה וטובה.

קב. הדרבות בד' זאת היא התשוקה היותר טבעית באדם בצורה מושכלת והרגשית, שהיא שעיה בכל המצוין כולה בצורה אילמת וחרשת, בצורה כחנית, ישראל תכוונת האומה לקחה לה את התשוקה הזאת ליסוד חי

הלאומיות שלה, ע"פ גורלה ההיסטורית, אין הדבקות המוחלטת באלהים חיים, באור אין סוף, דבר שאפשר להיות חילופו בטעו ההוויה. כשם שאנו מוכרים לחיות, להיות ניוונים וمتגדלים, כך מוכרים אנו להיות דבקים בד'. הדבקות הנתבעת ממנו בכל מלא נשמתנו מוכrichtה היא להיות הולכת ומתחפתה בנו, הולכת ומחזקת בהרגש, הולכת ומתחזקת בהכרה ותבונה. בשום אופן לא תוכל האנושיות וגם כל ההוויה לחיות בכלל הזורם של תשוקת הדבקות האלהית, החי תמיד בקרבה ע"פ שהוא באופן סתום ונעלם. הילדות האנושית, הימים שהחושך היה ע"ב ומגושים, הנית בעולם יסודות של חיים כאלה שערכו את הדבקות האלהית לצאת מכל מלא האור שלה. אין לשער את צערה של הנשמה העולמית הכללית וצער הפנימי הנשמתי, של כל חי וכל אדם, על הלבן הרוחני, על מניעת הטוב האגנו בקרבו, המאייר כל כך, המעדן כל כך, המהווה חיי רוחב, חיי נצח, חיי גובה ועד. והחיים הללו הנם מוכרים לו, הם עצם טبعו והוויתו. והנה באה החולשה האנושית ותעשה אלילים אלמים, אלהות חמירות גסה וזוללה, מוגבלת וחסורה, ותשתחם את כל החרכמים.

קג. מציריים אנו לנו נשמה גדולה ענקית לכל מלא שאיפותיה, את תשוקתה הכבירה לחופש ואור, את צערה החזק, את מכואה הנמרץ על עלבון התבבל, - נשמת אברהם, - איך היא מתמורתה, רואה היא את האושר, את האור המוכן לכל, לכל الحي, לכל הנשמה, הרוחב האلهי הקורא להוויה: היה אור, הקורא לקול פרט: המלא אוושר, גודל, גובה ונחת, טוב וגבורה, אהבה ונעימות, - והבארות נסתמו, סתומים פלישתים וימלאום עפר, איך מתפרק הארי מהסוגר, איך נוטל הוא את מקלו בחرون, משביר את הצלמים, קורא בכח לאורה,لال אחד אל עולם.

קג. ממעמקי הנפש יקרא ישראל את אשר קרא צור מחייב, עמוקי ההכרה של האור והאוושר, ממעמקי החמלה לכל נשמה המתענה, לכל יצור המתפלל, לחיים הלאומיים, החברותיים והמוסריים, ההולכים ארחות מלאות סירים סובכים, מחוסר מעין חי בקרבו, מחוסר רשיון לשאוף לבקש את אשר הנשמה כולה של היקום צועקת בחבליה: בקשוני, דרשוני, - וחיו. בדרכי חשקו מחקים, בלב מלא חונף ומורך נגשו לגדל את מלך עולמים, בתור مليוי חובה של דרך ארץ לקראת גדל כה עז. לא יאמרכן ישראל, פחותה היא עבדות זו בעניינו, ע"פ שרבים הם הפרטים בקרבו הנזקקים לה, אבל לא כך הוא רוח הגוי, גוי מעולם, גוי איתן, גוי קורא בכח לאור ד' ועזוז החיים. מקרבו יוציא רוח כתוב להשחית גם את הטוב הנמור, את החיקוי אשר ירד מחוון לגבולו אל תוכו, וכנהר יקים לו מקרבו צר, אשר רוח ד' נססה בו. בנשמה לוהטת, מלאה חיים וגבורה עולמים יתנען, כפי יקום וככל נחמות ים יקרא: הנה האור, קול אלוהים חיים הקורא לי מעמק חי, הנה אור חופש עולמים לכל היקום, הבא וمبرיך מאור ד' על ציון, על מקום גי חזון, אשר דבר אל חי כkol שחל היחל להשמע משם.

קד. עוד ישמעו כל ענוו ארץ, עוד יאצינו כל קופרי תבל, ישיבו כל אשר בהם ניצוץ של חיים, יתעלו נשמות מתחתיות הארץ, ירומו אמללים מירכתי בור, יבואו האובדים הארץ אשור והנדחים בארץ מצרים, והשתחוו לד' בהר הקודש בירושלים.

קה. ישתחווו וקמו מלאי אונים, יתמוגגו והתחדשו אמיצי אור וכח, גודדים גודדים כבורי לבב יקומו, יקראו: הנה קם עם, החל חיota גוי, אשר יתן שטף לזרם חי אליהם במלא עולמים, העם העז, הנותן בעז דרך בים סוער, סולל מסילות עולם לעוזו החיים של הדבקות באלהים.

קו. תמיד צריך לזכך את המחשבה בעניין האלהות, שתהיה ברורה, ללא סיגים של דמיונות כוזבים, של פחדי שוא, של תוכנות רעות, של העדרים וחסرونנות. וכפי גודל היזוכן של יסוד היסודות בתוכיות הנפש, כן תגדל ביוטר הפעולה שתפעל הדבקות האלהית, שברגש ושבהתקפות הלב, לנחל את כל מהלך החיים באורה ישרה.

קז. כשחושבים עד אלהים بلا השכלה ובלא תורה, מתחווה ברעיון ציור אף מלא תהו ובוהו, ואח"כ, כשבאים להשתעבד לעבודת אלהים ע"פ המושג הריקן הקדום, האדם הולך ומאנך את זהה עולמו ע"י מה שהוא מקשר את עצמו לדבריו תהו והבל נידף. וכשהדבר הזה נמשך משך של איזה דורות, מוכחת הcpfira ליצאת בצורה תרבותית לעкорו את זכר אלהים. ואת כל המוסדים של עבודה אלהים. אבל מה היא עוקרת - רק הבלתי ודרכי بواس, שהם רק חוצצים בין האדם ובין אור אלהי אמרת. ועל משואות החורבות שהcpfira מחרבת, בונה דעתה אלהים הנשגבת את היכלה.

קח. אין לשער את הנחיצות של התשובה המעשית, בתיקון המעשים ע"פ התורה והיושר הגמור, לעניין כל המעלות העליונות של עליית הנשמה של הכלל והפרט. התמצית המעשית חובקת בנקודתה האחת היותר קטנה המוני המונחים של אידיאלים והגינויות ובחבים, המכשירים אותה בעולם ובחיים. וכשהיא נפגמת, ניטל החسن של כל האידיאלים הרוחניים במלא עולם, שהם מיוחסים לה אותו היחס של המרחב האטרי בעל מיליון קובייקים, המתלחצים באותו גשמי אחד לחוללו בצורתו הגבישית.

קט. ההפתחות של רוח האדם, מכשרת את שכלו העצמי ואת חפציו הפנימי להיות שואף אל הטוב הגמור שהוא הטוב האلهי, שהוא היסוד של המגמה לכל התגלות אלוהות, והשפעת התורה והנבואה בעולם. בימים הראשונים היה השכל הכללי של האנושות פחות מפותח, וחפציו היה ג"כ יותר ברברי, אז היה החזון האلهי כולו נועד לדוחות את השכל הסורר המשועבד רק להחפצים הבהמיים בכללות החברה האנושית, ולדוחוק תמיד את החפץ הטבעי, שהיתה התעוררותו יותר מכוונת לקראת הכיעור והחטא, התבسمות העולם ע"י כל המשך הדורות, ע"י ביסום היותר עליון של גילוי השכינה בישראל וע"י נסיונות הזמנים, התגדלות היחס החברותי, ותרהבות המדעים, זיקנה הרבה את רוח האדם, עד שאע"פ שלא נגמר עדין טהרתו, מ"מ חלק גדול מהגינויו ושאיפת רצונו הטבעי הנם מכונים מצד עצם אל הטוב האلهי, ונגד אותו החלק שכבר נודכן מוכחת היא הליברליות להתפשט, והאנרכיה לתפוס מקום. וכשבאה המסורת והדת אפילו בנסיבות היותר טהורה לכבותה תחת ידה את זה החלק המזוקק לא תצליח, אבל צריכה היא לסייע את רוח האדם בנקודת טהרתו, לכת במסילותו שכבר כבש, ולכזין את מטרתה נגד אותם חלקים הרוח של הדעת והרצון האנושי שעדיין לא נתבסמו, והם עומדים עודנה במצבם הפראי, כימי קדם, ולפי התנועה היחסית של החלקים המבוססים, עוד

הסנה בהם יותר גדולה כשהחקרים הבלתי מבוסמים, השרידים הרבים של הברבריות הולכים במצב הטבעי הפורע, והצד המתוקן שבrowth האדם סוכך עליהם באברת דמיונו, להעטיף מעטה של ברק נוצץ על כל תועבה ושקר, זאת היא עבודה הקודש של עובדי ד', עד קץ הימים, עד אשר רוח הטומאה קליל יחולף, וזיו האדם והעולם יגלה בתפארת עוז, במלכות שדי.

ק. התשובה הייתר מקורית וטובה, הנובעת מאור התורה בעולם, היא השינוי בחלק דיני ממונות וכל המשפטים שבין אדם לחבריו הכלולים אצלנו בלימוד חושן משפט, בכל הבקיאות הגירסאית הייתר בהירה וכל החrifות הישרה והרחבה הייתר אפשרית. היא מתקנת את כל מכשולי הלב שבחיים ומעמידה את הצד האלهي על בסיסו הנאמן ונוטלת את מחץ הספק והנבייה מתוך הנשמה, ע"י מה שמאירה היא באורה הבahir את דרך החיים המעשיים. אמנם צריך תמיד להזכיר את הלב ואת המה ע"י יתר חלקי התורה, וביחוד ע"י השפעה מוסרית ועינונית חזקה ורחבה, בטל האור של ההגינונות הפנימיים שבהכרות האלוהית האציליות, כדי שתהיה הנשמה מוכשרת לסתור יפה בהצדך האלهي שבחלק המשפטי של תורה החיים, וזה יבא לה מקצע זה כשםן בעצמותיה לromeה ולשגבה.

קיא. אי אפשר כלל שלא נסתכל ונעיין בענייני האלוהות. אין אנו צריכים להבט כלאיך העיון הזה פועל עליוינו, או איזה תכילת יוצאה ממנו. אין מתחשים תכילתית למקור המגמות כולם. הנשמה מתיבשת ומתדלדת ע"י העזיבה של העיון האלهي, ואח"כ על ידי הרgel ארוך של מחשבות יבשות וקלות ערך. אובדת היא את הכהرون להعيון האלهي, ונעשה לה קשה ומזר, ולפי אותה המדה היא טובעת במצולות היגנות, וקלקל המדות, המעשימים והדעות. לא כל האנשים אמנים מוכשרים הם להعيון האלهي, אבל המוכשרים הם הנם פרי הנשמה הכללית של האדם, בהוציאם את כשרונם אל הפועל, נשמת האדם בכלל מתעללה היא ופורהת. בחשי מתחקנים הם המעשימים והמדות, מתיישרים דרכי החיים, ע"י פועלתן השכלית של צדיקים חכמי לב שנוצרו להיות תמיד מסתכלים כלפי מעלה - אותם יקרי הסגולה, שאין דבר שביעולם שילבבם, רק העונג של העיון האלهي בכל זהרנו וכל אגפיו. יש אשר מרוממותו ישלח פארותיו, ויאיר מדינית קדשו גם על שاري עיונים, וזה יצא לאור המזהה של לימוד תורה לשם, והتورה כולה, וכל החכמה, המחקר והדעת, מתעללה הוא באור תורה של מעלה, בתורה השמיית, שחוות נועם ד' היא מהותה. מסתכל לו בחיר יה זה בכלים, בכחות היצירה הפועלים, בהוויה לכל מלא עמקה, גדלה, גבהה ורומה, רואה בכל את הטוב והטוב, מעלה המוסרית הולכת ומתקדلت, מפני שהוא שואב את חייו מקור הצדקה והיושר. חכמת לבבו מתרחבת, מפני שהוא יונק תמיד מ舍די תבונות הזיו האלهي.

קיב. כל מה שייעין יותר האדם במעשה ד', כל מה שיכוין יותר את לבו להכיר על ידם את השלמות האלוהית, כל מה שיקנה לו ידיעות יותר ברורות בהליכות החיים של המוסר הטהור והשלמות של המעשימים הייתר טובים, כן יוסיף להופיע עליו האור האלهي, והסבירות פנימיות מעונג השלמות האלוהית יחלו לנבע בכלiot, וימלא מהו וליבו אור ונעם עליון, הממלא את כל הנשמה ואת כל הנסיבות טהרה וענות צדק, אהבת הבריות, יושר ומשפט ושמחה עולמים, המשותפת עם שפע חדות ד' מקומו.

קיג. הגליים הנשמעות של השלמות האלוהית, כל מה שהם מתעלמים, יותר הם מזוככים, ויתר הם מתרחבים. מתכונת המבטא והדיבור לא יכולם כל הגיון לשונ, וכל ניב שפטים לא תעריכם, כל מיליצה וכלי שירה תקצר מלספר את זיו הדרם. אז יאלם האדם ושפתיו תשקנה אשה לאחותה, ובקרוב לב עמוק יגלה אור עז והדר גבורה נשאה ורוחמים עליונים על כל היקום, שפעת חסד ואהבה ונדייה לב שאין לשערה בכל פועל של צדקה מעשית. נועם נשמה זו תמקת את החיים הכלליים, נוטלת היא את העוקץ המכאי של המארה הנתוña בחיים האנושיים מפני חטא האדם וסכלותו, מפני שפלות נפשו וקדרוותה. המלה היוצאת מלבד מתנה זו, בעת עלייתה, מושכה איתן בגביה מרומי החסד האלוהי, היא גדולה ועוזה, היא פועלת ומחלטת. ותגזר אומר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור. והאור הולך הלאן וגדל, ובעת יהל להתעלם, ימחר הצדק אל הצדקה המעשית, אל התורה והעבודה, אל הטוב והחסד החמרי, עידי ישוב להגלוות עליו הזיו העליון מסטר עליון.

קיד. הנהו חשים במלא נשמתנו את ההכרה של הטוב המוחלט, את האי אפשרות של אי הויתו, ואת העירינה הבaltı פוסקת במעמקי לבבנו להתעלות אליו, להתקרב אל מרומו, לחזות בנועמו. הנהו מרגישים, שהטוב השלם בהשלמת הויתו, החפשי מכל גדר, מכל תנאי וחק, מכל תאר ושינוי, מילואו הוא מילוי עולם. אין מקום למלוי שאיפתנו אל טוב זה אלא בהסתכלות האפשרית בניצוצי זיוו, אחרי אשר ירדנו אלנו וימלאנו עז וחימם, נצח והור. הנהו אחר כל החזין הזה נשאים צמאים אל התעלות הטוב, אין אנו מקיפים את מלא היקף הטוב בתומו, כי אם כשנזה בו, בלבד מילוי הטוב, ג"כ התעלות הטוב, פריחה תמידית, תוספת עז ועילוי בלי מצרים, بلا עמידה. מילוי העצמון האידיאלי הזה יורנו דעת במא להבחן בין אור האלוהי לאור העולם החי מקורו. האור האלוהי ירוה אותנו את צמאנו הנשגב אל הטוב המוחלט, הקיים במרומי, והאור העולמי, ההולך ואור, ההולך ומתחילה, מחיי מקורו, ידשנו מהטוב של התעלות, של תגבורת הכח, של הוספת העילי, שהנו לו כ"כ צמאים ונכספים. לא נהייה לחוצים להשביר את צמאן המדע והטוב, כשהוא מקופל יחד ונושא את דעו על ההוויה כולה לדעת את סוד האצלות המוסרי שבה, בمسקנה יבשה, שההוויה והഫסד היא המגמה האחורה, מה שאנו מוצאים את עצמנו מזה נעלבים ונדהמים, מלאי שמן מפעולה הולכת וסובבת, המדאיבה את נפשנו בהאנחה של אין כל חדש תחת המשם. הנהו מתחנאים מעלה החזין הפשט שהחוושים קולטים בחיזוניותם מההוויה, הנהו צועדים בצעדנו הרוחניים למעלה מן המשם, וגוזרים אנו, אין כל ישן, הכל פורח, הכל מתחילה, הכל מוסף תמיד אור וחימם. אין הרוח האצלי נופל גם בראשו, שהדרך של התעלות היא דרך מסובכת, שיש בה מעלות ומורדות, הליכות קדימה ונסיגות לאחר גדולות מאד, שגם הנה המורדות והנסיגות מלאות הנהן רוח והמוסרים, כשהיא מתבכרת ויוצאת מיד בוסריוותה, עד שאיננה נאכלת פגעה, היא מעלה את רוח האדם אל מرمוי האור האלוהי, מקלט בקרבו את המגמה הפנימית של דעת אליהם, החפשית מכל חוק וגבול, שבאווצר נשמתן של ישראל, שנתגלתה ע"י ההופעה האלוהית המיוחדת לו, בתור הפרה היותר עליון של הזורת אור נשמת האדם בקרב העמים כולם. ההתפתחות הגדירה תملאנו שיקוף אידיאלי מוסרי על כל ההוויה, ותביאנו לידי מילוי אור אלהי מדעי והכרתי כזה, המאחד את הויתנו עם אור חי העולמים בתכלית הטוהר והמוסר, העז

והגבורה בכל מילואם. כבוד אלהים, העטוף בהיצירה הרחבה, בכל גוניה העשירים והשונים, מתודע אלינו, בזיוו האידיאלי, ההורלך ומתגדל, יתגדל ויתקדש שמייה רבא.

קטנו. אהבת האדם את עצמו יכולת להשאר רק על המדרגה התחתונה שלו, שתהיה טבעית ונמנוכה, ומתוך קטנותה עלולה היא להתקלקל ולצאת חוץ לשורה, להיות ליסוד למעשים רעים ותוכנות רעות, וככפי מדרשו הקשרונית של האדם כן יכול הוא בהשחתתו להיות מסבב השחתה אל הכלל. ואotta האהבה בעצמה יכולה להיות גם כקדושהaidaiah, כל מה שהאדם מזוך את עצמו, מרים את דעתו ושכלו, מכונן את תוכנותיו ומעשיו לצד היותר נעללה וישר. כשהאדם מזוך את עצמו, והצד הטוב שבו הולך וכובש לו את מהותו, נעשה מבטו על המציגות כולם הולך ומair, והוא מושמח, וההוויה מוצאת חן בעיניו, מתוך שהוא מסתכל בה מנקודתו העצמית. ובאמת ההוויה היא טובה מאד, כשהאדם המסתכל בה פועל בקרבה וחיה עמה הוא טוב. וטובו של האדם בידו הוא כולם, או לפחות חלקים חשובים ממנו. ואותם חלקים שהם בידו להכניסם אל תחום הטוב, הנם יכולים לשפר את כל הוינו, עד שגם חלקיו שאין טובם בידו יהלטו לטוב, שהם אותם החלקים והכחות שהם יוצאים מכלל הבבחנה החפשית, אעפ' שהנם קבועים באדם עצמו, באמת שיביכים הם יותר לכלות ההוויה, שהיא יכולה מתחפה לטוב, מתקשת באוריות נאים ומלבבים, כשהאדם מair בה בנשנתו הטובה ובכחותיו היפים המסורדים על פיה.

קטן. הרעיון עד ההתפתחות של ההוויה, וכל המצווי, הוא מורד את רוח האדם ומעלהו, סם חיים וסם מוות ביחד שקוועים בקרבו. כשהאדם מסתכל לאחרו וראה את השפלות שבמצבי העבר, והוא כשהוא עומד במעמדו המוסרי, השכלי, והפיזיולוגי, מאושר מול העבר, דעתו נעשית זהה עליו מצד אחד, וגדרי המוסר מתורופפים אצלו. כמה מוסר שימצא בקרבו, יאמר, בעת אשר יתקפהו רוח רעה של איזה תאווה, שהוא די והותר ורב מאד מהנדרש ליצור שכמותו, שיסודו הוא בהמות ופראות גסה. לעומת זאת ההשקפה של ההתפתחות ביחס לעתיד היא מרוםמת ומעלה את האדם לגובה מוסרי כזה ממש, שראוי להיות מצטייר לבבו עפ' אותה ההסברה המתבאהת לפניו מהיידיעה עד גודלו של האדם בראשית הוינו, עד מושב אלהים אשר ישב טרם נטרד מגן עדן מוקדם. כל מה שמתעללה האדם בדעה והשכל, בתלמיד תורה ותוכנות טובות, מעוף שכלו וצירעו המוסרי, הולך הוא קדמה אל העתיד, וממילא הולך הוא רעיון ההתפתחות ופועל עליו לישר את דרכיו ולעוזר את חושיו המוסריים, עד אשר יכנס להיכלי הקדושה והטהרה בגבורה עלונה מלאה עז ד'. וההשקפה של העבר תאזורו או מץ של יראה, כי ישם אל לבו את השפלות הנוראה של העבר, ויחוש שבשחתו את דרכיו יוכל לפול באוותה השפלות החשכה, תחת אשר ע"י תיקון דרכיו ומעשיו, הפרטיהם והחברתיים, הנה אורחה גדולה, ההורכת ומAIRה, בהתעלות של אין סוף, נכוונה לפניו.

קיז. הזמן חידש לפרסם הכרות כאלה, שגרמו בפרסומן להרס את ההכרות, אשר בעצם אין שיבוכות ביחס שלילי להכרות המחדשות, אלא שמצד הרגל נצטברו יחד. האדם מקשר את כל מחשבותיו זה לזו, וכיון שחלק מהן משתנה, הולך השינוי עפ' כל היכר המחשבי. רק בדעת וחשבון יסיג לו האדם את הגבולים, להבחן עד היכן צריך להגיע יד השינוי של ההכרות החדשות בצדק, והיכן הוא המקום שם כלה כחן.طبع

הscal והצייר הרוחני בכלל לחוש בכוון את השינוי שבחילקן מחלקו הוא לוطبع של חיים, המביא לידי שכלול והוספה מעלה בכל עת אשר יחדש דבר באחד החלקים שבו.

קית. שלשה הם השינויים העיקריים, שבאו במהלך הצייר האנושי בזמן החדש, כשההעקרם הלו הסתעפו ענפים רבים. וambil' שימת לב להבין את המהות העיקרי המונח בעצמותם של אלה השינויים, למען דעתך כמה הם צרייכים להתפשט, לגורור אחריהם עוד שינויים בדעות ובמעשים, גורמו השינויים לטובה הלו ג"כ מבוכחה וערוביה, אשר תשובי לטובה ביחיד עם התגברות ההכרה, אחרי שתיפשט התלמוד הרוחני, בהגינות הנפש ואוצר הדעות, כראוי לו. שלשת השינויים העיקריים הם: האחד, השינוי במהלך המחשבה החברותית, השני, במהלך המחשבה הקוסМОЛОגיית. השלישי, במהלך המחשבה הפתוחותית. הבנת החברה האנושית, ובכלל החברים עצמם, היה עניין סגור ורוו כמוס לפני ההמון הגדל בדורות לפניו, כמו כל הסודות של החכמה המעשית והיעונית. כל עדה וקהל היהת סגורה בתחוםה, על כל יחיד לא פעלת בגלויה כ"א הסביבה הקרובה שלו, ובתוכמו חשב כן כל יחיד וכל ציבור, שהעולם הגדל הוא רק סבביו הרוחנית והגשנית. בני ישראל, ככל האדם, גם הם היו סגורים בתחוםם, ועוד במידה יותר גדולה, מפני שתי סבות חזקות, מפני הרדייפות הרבות אשר פגשו תמיד מהעולם האנושי הגדל, עד מקום שעיניהם היו יכולות לשנות, ומפני השינוי העקורי שבהליכי הרים הרוחניים והמעשיים שבינו לבין ההמון הרוב של כל העמים תחת כל השמיים, מאז ומעולם.

קיט. ייחידי הסגולה בעלי הדעה הגדולה, ידעו מעולם את סוד האחדות הרוחנית, ידעו שרוח האדם רוח כללי הוא, עד כמה שהבדלות הרבות הרוחניות והחומריות עושות את שלהם להבדיל בין איש לאיש, ובין קיבוץ חברתי אחד למשנהו, עוד יותר מכל ההבדלות גדולה היא האחדות העצמית שביניהם, ומהחשבות פועלות ונפעלות מבלתי הרף, וסדרי החיים הולכים ומשתוים, מגמת ההשתנות היא ודאי לקלות תמיד את היוטר טוב, היוטר בריא ויותר עדין שככל קיבוץ ולנטע אותו על אדמות הכלל כולו. אבל ההמון לא הצין מעולם למעלה מהוגו, חשב שאין כאן שום יחש, שום כח פועל ומתפעל מסביבה זרה, ורק עוד רחוקה, על חוגו שלו הקרוב אליו. ובמספרת המחשבה המצווצמת הזאת נתרשמה הצורה הטופסית של עולמו הרוחני היוטר פנימי, על פי התכוונה הזאת נציגירה אהבתו האידיאלית לכל קודש, ויחושו לעמו המיוحد, וכל המתיחס לו, תקתו לעתיד, חזון רוחו על העולמות החבויים שלמעלה מהחוושים, השקפותו על החיים והמות, על החופש ועל השיעבוד. על העמידה ברשות עצמו ועל המשמעת, הכל היה נארג בהאריגה המצווצמת הזאת, של הציור של הסביבה הבודדת. שהיא הינה הסך הכל של ההוויה.

קכ. הזמן שינו את ההשקפה הזאת בתכלית השינוי, לא רק בציורים של החוגים המשכילים, כ"א בחוג ההמון כולו, מקטנו ועד גדוליו. ההכרה החברתית נסבה ונתרכזה, כל יחיד מרגיש, שהנהו לא בודד, ולא סגור בתחום מיוחד לגמרי, שהוא פועל ומתפעל מהמן חוגים רבים ורחבים, מסביבות שונות וגם זרות, ואין לייאש כל רוח לומר, שאין לי להתחשב עמו מואמה, גם אם יהיה רחוק שברוחקים. אבל כאן החשוב נתגדר, הערוביה נתרכזה. והצורך ללמד איך מסדרים מערכת רבת גוונים בתחום הצר של המחשבה המונית הרגילה, ואין

משאים את כל הטוב שבעולם הרוחני בעינו באין مجرעת אחרי כל מהפכה שהשפעה זורה מחוללת, ואין שואבים מן הכל רק את הטוב והאמת, את היישר והגון, צורך זה נתגדל עד מאד, ואי אפשר להסבירו כ"א עי השפעה מרובה של הסברת רעינות רוחניים פנימיים וטוביים שאי אפשר להוציא את הדבר אל הפעול כ"א עי העמדת המון משפיעים רוחניים טובים והגונים, המלאים דעה ורגש טוב ונעלם, עד כדי להשפיע ג"כ כלפי חוץ באופן יותר רצוי.

קכאמ. המחשבה הקוסmolוגית, גם היא גרמה לפעול שינוי גדול במהלך החיים הרוחניים. הרעינות אשר נספגו מהציר הקטנטן של העולם הכללי, ע"פ התכוונה הישנה במצב של שקייטה וקטנות, הולמות הן לאוთה הקטנות של צמצום הסביבה. והרוח החדש הכללי, שבא לרגלי ההרחבה המדעית של ציר החוש כלפי ההוויה המוחשית, מוכרא הוא לחדר בתרחבו בין המונחים ובין צורה חדשה על העולם הרוחני וכל קשר מחשובתו, שצורך לימוד מרובה איך לכונן הכל מחדש בתכלית התקoon. עם ההשראה היותר מוצלחת של כל הטוב היסודי שבין. ואיך יעשה דבר זה אם לא ע"פ לימוד קבוע במעמקי הרוח, שיחולל המון גדול של הסברות, שייעמידו את תוכן הרוחני שלו על מעמדו המPAIR, שעוזר יוסיף נהרה ע"י הטוב שיקובץ מההרחבה של כל ההכרות החדשנות, אחרי אשר יתאיימו אל כל הטוב האצורי בכל הישן לפי צורתו הטהורה.

כלב. מהלך המחשבה של ההתפתחות, שנתפרסמה בכל השדרות, לרגלי למודי הטבע החדשנים, עשתה מהפכה רבה, בחוג המחשבות הרגילים. לא אצל ייחידי הסגולה, בעלי הדעה והגינוי, שמעולם הסתכלו בסדרי השתלשלותدرجאים, אפילו בההוויה הרוחנית המוסקרת בסקירה היותר נסתרה, שאין הדבר זר אצלם להבין במדת ההשואה ג"כ באופן זה בדבר ההתפתחות החומרית של העולם המוחשי, שראו הדבר שתהיה התגלתו מתאמת להשתלשלות הרוחנית של ההוויה, שאינה מחסרת דרגה אחת בדילוג וריקניות. אבל ההמון לא הסcinן להבין את ההתפתחות ברעיון שלם ומקייפ, ולא יכול לקשור על פיו את עולמו הרוחני לא הכבדות שיש עם התאמה של פסוקי תורה או מאמריהם מסורתיים אחרים לרעיון ההתפתחות מכבד הוא את העמדת המחשבה ההמונייה על מכונה, מלאכה זו נועחה היא מאד. הכל יודעים, שהמשל, החדה והרמז שלוטים בעניינים הללו, שהם כבשונו של עולם, בכל מקום, וגם אוזן ההמון רגילה להיות נשמעת לגזרה קצחה, שמדובר זה או אמר שמדובר כבשונו של עולם, בכל מקום, ושזה סתרי תורה, שהוא נעלם מפשטו, ודעתו מתישבת, והוא מתאמת בזה אל סקירת בעל המחשבה, זה, הוא בכלל סתרי תורה, שהוא מושג מפשטו, ודעתו מתישבת, והוא מתאמת בזה אל סקירת הרוחני, של כל המשער את סוד השירה העלiona שיש בהרצאת היחידות מנוי קדם. אבל איך להתאים את כל הקשר הרוחני, של כל הרצאת מחשבותיו שנתאנדרו יחד על פי הסדר של פתאומיות ודילגה, שהוא מצלת את המחשבה מלושוט במא שהוא רחוק מחזגה, בהפגשים עתה עם החטיבה החדשה של ההתפתחות, ההולכת ומתרפרסת וכובשת מקום בלבבות, זה צריך הזורת אוריה מרובה, שתהיה הולכת וחודרת את כל השדרות, עד אשר יופיע בסדריו הנוחים גם בחוג היותר פשוט והמוני.

קכג. על כן הזמן מカリ להפצת הדעה, הדעה היותר רוממה, יותר רחבה ואידיאלית. אי אפשר לצורה הגסה של האמונה, אחרי אשר ירידה אחר ירידה ונתלבשה לבושים שקים עבים מאד, להחזיק מעמד.ומי זה ילביש את האמונה הטהורה את המחלצות הראויות לה, מי ישים על ראשה את אותו הצניף הטהור ההולם לפי הור

מלכotta, אם לא גדוֹלי הכהرون, חכמי לב, קדושי רגש וטהורי נפש, השתולים בחצרות ד', תלמידי חכמים המסורים להגין תורה וعملיה.

קד. ההתקשרות לאיזה תוכן היא מפלסת נתיב להחאים, אם התוכן הוא נעלם ונשגב כפי מדתו היו נתיבות החאים ג'כ נעלמים ונשגבים, ואם התוכן הוא נמוך ושפלו ערך היו לפיוו ג'כ נתיבות החאים נמוכים ושפלי ערך. אבל נתיבות היו להחאים בכל מקום שיש קשר קבוע לאיזה תוכן. האנשים הפשטנים והטבעיים קשורים הם יפה לעצמיותם החומרית, ובזה יש כבר לחאים נתיב סלול על פי דרכם. היוצאים מגבולה של השדרה היותר נמוכה כבר יש להם תוכן אצילי מצד חי המשפחה שלהם, אבל גם קשר זה הוא ג'כ טבוי וחמרי, ויש בו הרבה מגסות החאים. גדוֹלי המדע והמוסר, הנפשות אשר נזיככו הרבה ונתعلו ממעל להשאייפות ההמוניות, מוכrhoה הדבר, שקישורם הרוחני למגמות העליונה בחאים יהיה קבוע כדי שייהי לחאים נתיב סלול. אצלם הקישורים הטבעיים אינם כפי כל המדה של האומץ הנהוגה בהמון הגדל, ואם פעם ישכוו את מעלהם העליונה, וירצוו להשתנות עם ההמון הרגיל, יהיו הרבה ירודים ממן, אותם הקישורים הטבעיים, שדים כדי לthan מסלול קבוע לחוי ההמוניים, אינם מספיקים כלל לפולס נתיב לנשמהם הגדולה ורבת הכוחות של אנשי המעלה, ונדוֹלי המחשבה והרגש, רק כשהם עומדים במעלהם הנعلاה כבר נתיב חייהם סלול וככובש במערכה יותר מעולה מהנתיבות ההמוניות. אבל כשהם ירודים מרמת הפסגה אשר להם, יכולם להיות אוביי דרך, ואומללים בחאים יותר מכל אמלל שבהמון. מה דגים שבין כיוון שהם יוצאים ליבשה מיד מרים, כך ת"ח כיוון שפירים מן התורה מיד מות. אצילי הרוח מוכrhoהים הם להיות קבועים וקשורים בבית חיים, המלא אור וחים עליונים. האומר לאביו ולאמו לא ראיינו, ואת אחיו לא הכיר, ואת בניו לא ידע, כי שמרו אמרתך, ובריתך ינצרו.

קכח. ע"פ רוב, התכוונה החיצונית והפנימית של העולם סותרים זה את זה בהשקרותיהם. הסתירה כמובן, איןינה תמידית ובلتיה פשרה בטבעה, אדרבה, היא טבועה בעצם כדי לעורר התchapרות יותר בכירה רק אז יכולים הם החיים הפנימיים והחיצוניים להתאחד יחד. המוטבעים בתכוונה של שיקוע בענינים החיצוניים של העולם, אינם יכולים להשתקע בתכוונה הפנימית, והם מוצאים בנفسם ע"ז ניגוד עצום. להפך, המוטבעים להיות עוסקים בתכוונה הפנימית א"א להם להיות משתווים לגמרי עם התכוונה החיצונית של העולם, וכך הם מתאימים לחשוף את שתי התכוונות יחד, אז הם מתחילהם להרגיש את המכואב של הפירוד שביניהם.

קכג. הידיעה הבוראה מחוללת את הרצון, כשהיא עומדת על הבסיס הטוב. חממדת הטוב כל שהיא מתבררת יותר כך היא מתחזקת, כל מה שמתברר יותר שהטוב הוא טוב באמת, כן הרצון מתגבר. גבורה הרצון מחוללת את היכולת. למדנו מזה, שהידיעה הרצון והיכולת הנם תמיד אחויזים יחד, ובמוקם שנמצא מדע לאין גבול, שהוא הרצון הוא בלתי גבולי, והיכולת בלתי גבולי, גם היא.

קכז. כל חטא בנפש האדם נובע מפגם ביכולת. נחלשה הנפש, ואני יכולת לעמוד נגד נטיית הרע שבה. חסרונו יכולת זה ב策תו אל הפעול מחייב הוא את כח הרצון של הטוב, וחלישות הרצון מחייבת חלישות הידיעה והכרת הטוב מתבטשת. התשובה באה אחר בינה. כMSGבאים את הכרת הטוב, הבהה בשלמותה גם עם

הכרת הרע. הרע מבחין את הטוב, כשהעומק הרע נעשה ידוע ברגעתו, מבהיק יותר עמוק הטעוב בטובו. וכל מה שידיעת הטוב מתרבורה, והפגם שגורם החטא להחשים את הידעעה, הולך לו ע"י השבת הרצון ונטיית הנפש אל הטוב, מתעוררת ע"י ההכרה ג"כ הנטיה לבסס את רצון הטוב ולהציג גם אותו מפגמו של החטא, והנפש אשר נחלשה מקבלת את טוביה בזיה להעמיד את נפילתה ולתקן את היכולת שלה שיהיה במילואה בתורו יכולה לטוב, והבחירה נעשית ע"י זה חפשית, ושיקול הטוב נשקל הוא באין מפריע, ופועל מילא כה המושך הרוחני, שיש בכל נפש אל הטוב, להגביר את הכרעת הטוב ולהעמיד את סדרי החיים של היחיד והציבור כולם על המרכז של הטוב הגמור, שמלאו האחורה היא א/or ד'.

קצת. המוסר הננו אחד מחזינונות ההוויה, והוא טבוע ג"כ בכללות ההוויה, לפי אותו הערך שההוויה הכללית צריכה אליו, ובזה ישיחס גדול בין רוח האדם המתעללה בתוכנות מוסריותו עם ההוויה כולה. והקבוץ החברותי, שהוא כבר חלק רשותו ביותר מגילויי ההוויה לגבי גילוי ההוויה הנמצא ביחידים, לפי ערך גדולתו כך ניכרת החטיבה המוסרית בקרבו. ולפי אותה ההכרעה המוסרית שבקבוץ בתוכונה נפשית שבו, כך יחושו אל העולם הגדול מצד האופי המוסרי, שבכללו הולך הוא ונגדל. מקור מוסריות ההוויה הוא הדריכה האלהית, שהדריכה את ההוויה, ומדריכתה לכל גילוי. הנפשות המלאות אינטיניות של הכרה, לחדרו אל האור המוסרי ולהכירו בתורו נשמת ההוויה, היותר זורחת וחביבה, גם תחת המונח הcisויים של המלחמות והצבאות השערורי שמתגלת לפי השתחויות של ההשכמה עליה, הנן עלות במלואות היותר רומיות במציאות, וחביבותן בההוויה הכללית אדריה היא לאין חקר. אין הנה הנפשות אשר קרבת אליהם להן טוב, בעלייה מלאים הם עז וגבורת אליה לפעול ישועות לאדם רב, והם מארים לבני אדם את אור הצדקה העליון ואבותוקת היושר המPAIR באורה הגדול, הם מטבחים את חותם דרישת האמת וחפץ החיים בכל טהרתם ועוזום יחד על הכלל כולם. בחקי ההוויה הרוחניים, ובଉרים הגדול, מתפשתת היא התכנית המוסרית במלא שליטתה, אבל גם בחקים החמורים אין ניצוצה כבה, אורה הבahir של התוכנה הנובעת מצדוק העולמים הוא מעורב בתוכיותם, עד שכולם הנם מוכשרים להיות משפיעים ומקבלים השפעה ממוקד האור של המוסר המזוקק בזיקוקו האלחי, הטהור.

קצת. יש יצר הרע נסתר מאד ב עמוקה הנפש, קנהה מركבת עצומות, המביאה רפיאן ומחשכים לכל רעיון של אורה. הקנהה היא מזורה. רבים לא יכירוה, מפני שישנם כמה גורמים שמנועים את השפה מהלביעה, אבל היא ישנה, נרדמה היא במחבואו הנפש האנושית, והיא יוצאת לפעם בנסיבות שונות, חוץ מצורתה האמיתית, כדרון של כל התוצאות של הקנהה שאינם מתלבשות כ"א במלבוש נקרי, ונושאות עלייהן תמיד שם זר. הקנהה המזורה הזאת, היא הקנהה באלהים, האדם מקנא הוא באלהים על אשרו האין סופי, על שלמותו המוחלטת. הקנהה הזאת גורמת עקומות הדעת וחשכת המחשבה, טמطم השכל ורוגנו הרוח, וכשכל האמצעים אינם מספיקים להכיל את זמה היא מסימת בכפירה מוחלטת, כדי להסיר מהנפש הכוותה, אפשרות הרكب. את העוקץ של הקנהה, הדוקר נורא אין מרפא למחלת זו, כ"א הארה עליונה של דעת אלהים בבודור ובעמוק הגינוי. הנטיות המינוחדות ביחס להסרת הנגע של קנהה זאת, שבהסרתו נפטר ג"כ מכל התולדות הרעות של הלבושים השונים שהיא מתלבשת בהם עד מחלת הכפירה המשועמת, המתפשטה בדורנו בתורו מחלת הזמן. הנטיות הללו שתים הנן, האחת היא נתיבת מדעית טהורה, והשנייה מדעית מוסרית. הנתיבת המדעית מבררת,

שההבדל שבין האלים והעולם תלוי הוא רק בדעה והשגה וארחות החיים. כל מה שהדעה מתעללה, מתקרב האדם והעולם לגודל האלקי, ובו רומותו העליונה של האדם והכברתו הגמורה מוצאת הוא שהכל הוא כולל באלים, והעצמיות הפרטית של כל פרט מפרטיה הוויה איננו כ"א התגלות אלוהות, הזורחת בגוונים שונים לפניינו, ולפי זה כל האוושר האלקי הלא אוושר של הכל. והוא שורר הוא הולך ומתרגדל, כל מה שהידיעה האלhit היא הולכת ומתבררת. וזהו סוד העונג הנעלה של ההשגה האלhit, שהוא הולך וחוש את אשרו העליון, את שלמותו הנצחית, המלאה חרווה ועוז, ואין כאן מקום לשום קנהה.

כל. הנטיבה השנייה היא מדעית-מוסרית, שהשלמות וחיווב המציאות האלhit היא תלולה במדת הצדקה החפשית, וכל מי שיעלה את חפשיות רצונו באותה מדת הצדקה המלא, שהאלים הוא נעלם בחפצו השלם הצדוק החפשי והמוחלט, הרי הוא משתaab בגופא דמלכא, וקונה לו את השלמות האלhit, מצד בטולו אל האור האלhit בעונג פנימי. ואין שום מעזר מושם נמצא לרום את חפצו חפשי למרום הצדקה האלhit, וככפי אותה המדת שהאדם מתקrab אל מדת הצדקה האלhit, הרי הוא מתעללה, ונעשה איש אלhit. ונמצא השלמות האלhit מחויבת להאלים מצד הצדקה החפשי שלו, שהוא זכות השווה לכל. אין מקום לקנהה.

כלא. העולם הפנימי צריך הוא להבנות תמיד, ולהשתכלה بلا הרף, עוד יותר מהבנייה התמידי של העולם החיצוני. ברוחו של אדם, כל מה שהוא מוצע ע"פ יסוד החפש הפסיכופנימי לטובה, זהו בנין פנים, וכל מה שהחפש הפסיכופנימי עומד מרחוק, או אינו משתף בזיה, הרי הוא בנין חזץ. אפילו ההכרה המדעית אינה נחשבת לבניין פנים כ"א כשהיא משתכלה כ"כ עד לכדי הטבעת הרצון היותר עמוק על פיה. אבל כ"ז שתהיה רק מצירת וhogeh, וחפש הלב בחיו אינו נוטל חלק במעט החצים הציוריים הללו, הרי זה רק בניין חיצוני, שאין ההשלמה, היחידית והציבורית, נבנית בהם בנין עדי עד. התורה והיראה, החכמה והתפילה, ההכרה והעובדת, כשהם באים תמיד יחד, הנם משפרים את העולם בין מצדו הפנימי לבין מצדו החיצוני. כמשמעות אחד חסר, חסר לעומתו בסדר הבניין לפי החסرون, מחסור פנימי או מחסור חיצוני. ההכרות צרכות להיות נ מסרות תמיד לפי אותה המדת שיזעזו את הנטיות של הרצון מהדממה שלהם ויעורו לטובה. אז בונות ההכרות, יחד עם השכלה הפסיכופנימית, משללות את רוח האדם, גם את העולם הפנימי שלו. והוא עיקר היסוד, המונח בסדרי ההspirations, בין המתגלות לפני ההכרה האנושית בדברים שהם כבשוונו של עולם, בין שהן באות בדרך הדרישת החיפושית, בין שהן באות ע"י הופעות הרוח בגלוי המדע הפנימי, בין שהן באות בתוכנות נבואה והתגלות אליהם, תמידطبع הרוח הוא לבא מעולף בנסיבות מגוונות בגוונים, שהם מלויים את העצמיות שהכרה, והגוונים הם תמיד נותנים על ההכרה איזה עצמיות משליהם. ומה דעתך תמיד איך להכיר את ההכרה בידיוד הפנימי שלה, והוא הולך ונתקל בדרך כמה פעמים עד שהוא מגע בהמשך דורות ותקופות לידי איזה קירוב אל המקוריות שתחת הגוונים. ולמה לנו כל אלה, למה לא הובעו ולא הוכרו ההכרות התוכניות בעצמותן. אבל כשאנו באים לסקם את נקודות הבניין הפנימי, שהוא היסוד היותר עיקרי בהשכלה העולמי, אז נמצא שההכרות רק אז תפעלה על החפש לפי המגמה הטובה שבזהן, דוקא כשהן באות בתחילת מגוונות, והגוונים הם מולדדים נטיות של חפש לטובה, בדוגמה שלמה, לפי התכוונה של התמצית הטוב של המבוקש שבהכרות. וכל מה שתתחלול יותר דעתך של אדם, הפרט והכללי, כך מתקrab הוא יותר לפנימיות ההכרות, אבל עם זה כיוון שהולידו הגוונים את

התנועה של התמצית הפנימית שבחברה, שהוא נטיית החפץ הטוב, שהוא המוסר שבחברה, הולכת הולדה זו ומהרבה, דוקא עם ההסורה של הגוננים החיצוניים והעמידה על המקוריות הטהורה שבעצמות החברה. אבל אם היו ההצלחות באות ערכות, חשופות, בתוכוותן כמו שהן, אז לא היה כל מקום להתעוררות החיים הנפשיים הפנימיים, וההצלחות היו מתקפות בציורי הנפש, כמו שימוש הצלחות החיצונית של החושים באיזה אדם הנכנס לעולם שהוא כולם זר לו, שאמנם מתרשותן הן על רשות העצבים של חוש הראות, מתוות הן את התווים שלהם בלוח החיים, אבל אינם עמוקים בו את הויתם, אינם משתרשים בנשמה לשאת ענף ופרי, ולהתהפק לעצם מעצמי הפנימיים של האדם, לגדל את איכותו. ואוי אויה היה לעולם כולם אם תכונת הדעת, שהיא זיו החיים, הייתה עומדת בצורה כזאת, והיתה מתמדת ללא הפסק ולא תיקון כלל הקובלנה המרה של אהבתם>Rובני תורתי כמו זר נחשבו, תחת שעיל ידי הגוננים בא התוחלת של כי Tabach חכמה לבך ודעת לנפשך יنعم, כי מוצאי מצא חיים ויפק רצון מד.

קלב. המגמה האחרונה בחיים היא הקדושה. הקדושה היא חטיבה עליונה, שאין בה כלום מהחולשה שבמוסר. הקדושה אינה נלחמת כלל נגד האהבה העצמית, הטבועה עמוק במעמקי נפש כל חי, אלא שהיא מעמידה את האדם בצורה עליונה כזאת, שככל מה שיוטר יהיה אהוב את עצמו, ככה יתרפה הטוב שבו על הכל, על כל הסביבה, על כל העולם, על כל הוויה. אין בתוכונה של קיבוץ ציבורי בשום אופן אפשרות לנטייה של החלטת האהבה העצמית, ואניינה בה כ"א היروس מוסרי, אם יוזמן, ורבון פנימי, האוכל כל. על כן אי אפשר כלל לדריש שיהיה בעולם עם מוסרי, כ"א עם קדוש, עם שככל מה שיגביר את עצמו, כל מה שיורםם את ערכו בפנים ובוחן, כן ירומם ויגביר את האור והטוב בעולם. ונמצא שההתמצית הטוב שבמוסר כולל היא כבר בהקדושה, בצורה יותר מפוארה, יפה ומעוגנת.

קלג. המוסר הוא הפרוזדור, והקדושה הטרקלין. כשהפרטים מכשירים את עצמו בטוהרה של המוסר, מתחילה הקיבוץ, הכלל, להיות קדוש. המוסר הציבורי כבר הוא מנער מעליו את האבק של הדימגוגיה שבמוסר, וועיטה הוא, ע"י ההתקבצות של נציגי המוסר שבספרטיו, את האורה של גבורת הקדושה, שהיא מתחילה ע"י העמקה דוקא באהבה העצמית. ולהיפך כשהפרטים עוזבים את הטוהר המוסרית, האבוקה הנפשית הציבורית מתכנסת בתוכונה של טומאה, ומתגלת מפלצת אiomah של עם כבד עון, הרע מכל היה רעה, ומנוול מכל בריה משוקצת.

קלד. האומה שאין בכח כלולה להתרום אל הקדושה, איןנה יכולה מצד נשמה הכללית לتن לבניה השפעה לטהרת המוסר. רק האומה, שתכונת הקדושה מונחת בסתר גזע הרוחני, היא מסייעת את בניה להיות טהורם במוסר, עד אשר ירומם גם הפרט אל מרום הקדושה.

קללה. הנשומות של עולם התווהו הэн גודלות, גודלות מאד. הן מבקשות הרבה מן המצויאות, מבקשות הן מה שאין הכלים שלهن יכולים לסביר, מבקשות אויר גדול מאד. כל מה שהוא מגבל, מוקצב ונערך, איןן יכולים לשאתו. הן ירדו מועלתן מראשית הנטהיה של הוויה להולד, התרוממו כשלחתת וננדעכו. שאיפתם הבaltı

סופית לא תכליה, הן שואפות ונופלות. מלבשות בכלים שונים, שואפות הרבה יותר ויותר מהמדה, רואות שהן כלואות בחיקם, בתנאים מוגבלים שאינם מניחים להתרחב לאין קץ, למורומים אין די, והן נופלות בתוגה, ביוש, בעצב, בחרזון, ומתווך קצף - ברשע, בזדון, בשפלות, בכיעור, בתיעוב, בהירוס, בכל רע. התסיסה החיה שלهن איננה שוקטה. מתגלות הן בעוי פנים שבדור. וביתר מתגלות באיזה אחרית ימים, בתקופה שלפני הרת עולם, שקדם להויה יצירית חדשה ונפלה, בתחום שעל התרחבות הגבולים,טרם לדת חוק שמעל לחוקים. וסעיר מתחולל הולך וזועף, פרצים אחר פרצים יפרצו, חזפה מהזפה הגדל, מאין קורת רוח בכל האוצר הטוב של האור המוגבל והמצומצם, מפני שאיננו ממלא את כל המשאלות כולם, מפני שאיננו מסלק את כל המஸכות מעל כל פני הלוֹט, שאיננו מגלה את כל הרזים ואיננו משביע את כל המאוים. בועטות הן בכל, בחלק הטוב, בגרעיני האושר המוביל אל המנוחה ושלות העולמים, המוביל אל עדני עד, אל רוממות נצחי נצחים. בועטות זועפות, משברות ומכלות, יורדות לروعות בשדה זרים, משפיקות בידי נכר, מחלות גאון כל צבי - ואין נחת. הסופות הללו יחולו גשמי נדבה. ערפלី חשך אלו יהיו מכשיי אורדים גדולים. ומאופל וממחש עיני עורי תרינה.

כלו. כשהנשמה מתגדלת, כשהיא מתרחבת ע"י מרחב חכמה ודעתי, צריים כל הקניינים הרוחניים הקטנים להיות מתעלים עמה, ותחת אשר במצב הקטנות היו יונקים משורש קטן, מוכראים הם להיות משתרשים במצב הגדלות והעליו, בשורש גדול אדיר ורומ.

כלו. בכל עלייה ועליה נמצא תמיד מצב של העדר הקודם להויה, שהוא מתגלה בתור מצב של נפילה וחילשות כח רוחני, הקודם לתגבורה כח מקור יותר נעה.

כלו. כשאדם הולך ע"פ תומת חינוכו, עומד במצב הפשטות של אמונה וסדר מוסרי מחובר ביראת העונש ואהבת שכר, בתור דבר העקרי, הגורם לכל סיבוב החיים הרוחניים שלו, כל המעשים הטובים והמדות הטובות יונקים או משורש קטן ושפלו זה. כיוון שהוא מתעללה, הרי הוא מתחילה לפתח את עינו, להכיר את הטוב והאур באמצעות עצמו, שוכח הוא מעט את עצמו, את פרטיותו, והריהו מכניס את עצמו יותר בחיי הכלל, הטוב הכלליichel הוא לקחת את לבבו. ומתווך הדילגה הרוחנית זו, שהוא דולג מתחוק החוג המוגבל באהבת עצמו הצרה אל אהבת הכלל הרחבה, הוא עלול לאבד קניינים, שהם אמנים לכארה קטנים, אבל באמת נכבדים הם מאד. סדרי חיים טובים, שהם מורשימים יפה בהליכותיו, בסדרי האמונה, מתאימים הם כולם ודוקא אל העליונות שבמטרה של אהבת הכלל. אבל לא קל הוא הדבר להכיר את כל התהום המדוייקים בתוך ההתרומות הרוחנית הכללית. אבל כמה שקשה היא עבודה זו בהתחלה מוכראת היא, כי אם יהיה האדם מאבד את הרשימים המעשיים כפי דיקנותם, מטשטש הוא בזה את הסגנון היותר חזק שבחיי המעשה, שהוא הבסיס לחיה הרוח היותר רומיים. ומן שפוגם הוא בעברינות מעשית את האידיאלים הנשיים, שהם המגמות האחרונות של הילו, מ"מ כך היא המדה, שהנשמה נפגמת, האידיאלים מתרחקים בהיותם המציאות מההכרה הנפשית הפנימית, ככלומר מהוות החיים של הנפש, שהוא כבר שברה את הבסיס המعاش שלהם, ובזה כבר מתקצתו

הכנפים, והמעוף הנשמתי לגודל ושיגוב עליון מתחלש הוא בתוכיוותו. יכול להיות שהגנה, שיחשוב יציר וידמה, שהוא עדין שט בעולמות אציליים, שהוא שואף לאידיאלים רמיים, אבל הכח הפנימי מסולק והוא ומוטומטם ע"י הטמטום המעשוי. והמסגרת המעשית, שהיא בטוחה כ"כ בהשתמרותה, בהיות כל הנשמה קשורה למרכז של שכר ועונש, ללא התנשאות אידיאלית וחפץ של הכרה פרטית כלל, נעשית רפואי, אחרי ההתרומות אל עולם האצילות הנפשית והכרה השכלית. אשר על כן ההכרח מעיק, שכשם שהתעלתה הנפש להיות חייה חייה הכרה בכללותה, השאייפה של חמי הרוח, כן העמיק עוד יותר בחיפוש רוחני עד אשר תבא לאותו המצב, שהמקור הכללי של השאייפה האידיאלית יגלה לפנייה את כל מכמניו, וה קישור הפנימי לפרטיות הדיקנות של ארכות החיים המעשיים, שהוא עומד הכנן על בסיסו בימי הקטנות, ישאר על עמדנו, ועוד יותר הידור וחמדת קודש בימי הגדלות, בעת ביכור המחשבה האצילתית העילונית, אשר האמת של שכר ועונש לא יהיה עוד הגורם העיקרי בדחיפות החיים המוסריים, כ"א התשוקה האידיאלית, לחיים שיש בהם תוכן מדעי ומוסרי במלא מובנו.

קלט. סימן טוב הוא לאדם ולאומה, כשהחש המוסרי שבhem הולך הוא ומחפתה, החוש המפותח יפה מכיר הוא בכל פגם מוסרי של עצמו, והוא נסלב ממנו. יש גם שה הכרה המוסרית מקדמת היא את עצמה הרבה מהיכולת המוסרית החפשית, ואז הוסף דעת זו תוסיף מכובדים רבים, כי הוא רואה בעיני פקוחה, איך הקרעעים המוסריים שלו עצמו הם מענים את נשמו, והוא הולך בעצמו קודר תחת הלחץ של רצון עצמו הנדכא, מתגרת יד טבעה של היכולת המוסרית, שלא נתפתח עדין לו זו המדרגה של הכרה. אבל יסורים הללו יסורי אהבה הם, סוף כל סוף מביאים הם את האורה הגמורה. כיוון שה הכרה מתחילה לעשות את עבודתה המדעית, באה א"כ ג"כ היכולת ועשה את עבודתה הרצונית, כי סוף כל סוף הרצון, ובפניהם ידועים גם היכולת, שעל עצמו, הוא הגמר הבירור של הכרה, נדנוד הרצון וחולשת היכולת באה רק מסבטה של כהות הכרה. עוזרת היא ג"כ הסביבה כולה, החיצונה האובייקטיבית, להוציא אל הפועל את היכולת הגנוו בכח הכרה. כי התנועה לעילוי ההוויה אינה סגורה בשום עצם מיוחד לבדו, הולכת היא תנועה זו ומתקשת בכל היקף המתיחש לה. וכפי הadol של הכרה המוסרית, וכפי מدت הריחוק שהרצון והיכולת המוסריות וחוקים הם ממנה, כך מכובנים הם הדברים הדוחקים את הרוח ו מביאים אותו לשכלולו, עד שהם מאחדים את היכולת הרצון עם הכרה, بما שהם מעדרנים ומעלים את נתית הרוח המתיחש לאלה אל אותו מروم הפסגה שה הכרה הגיעו כבר לה. והם הם יסורי הצדיקים, המזכיכים את האדם, ואת הגוי, וממשיכים אותו להיות צדיק חסיד ישר ונאמן.

קמ. האנטיליגנציה חושבת שיכולה היא להפריד מעל ההמון, שאז תהיה יותר בריאות ברוחה, יותר אצילתית במחשבתה. זהה טעות יסודית, טעות שאינה מכרת את הצד הבריא שיש בה הכרות הטבעית, ברגשות הטבעית, ובחוoshim הטבעיים, שלא נתתקנו, אבל גם לא נתקלקלו ע"י שום השפעה קולטורית. הצד הבריא של היושר מצוי באנשים גסים יותר ומה שהוא מצוי במלומדים ומוסריים בעלי מחשבה. יותר מובהקים הם המלומדים בדברים הפרטיים של המוסר, בחוקיו ודקוקיו, אבל עצם הרגשותו זאת היא מצויה באנשים בריאים טבעיות, שהם הם ההמון, עם הארץ. ולאו דוקא בהרגשות המוסר הראשית עולה הוא ההמון על אנשי הסגולה גם בהרגשות האמונה, הגדלות האלהית, היזופי, החושיות, הכל אשר לחיים בדרך ישרא, בלתי מסוננת

ע"י היצינורות המלאים שכר אגמי נפש של הדעת וההוכחה, הוא יותר בריא וטהור בהמון. אמנם לא יוכל ההמון לשמר בעצמו את עצומו וטהותו, איננו יכול לקשר יפה את מושגיו, גם איננו יודע איך לעמוד בקשרי המלחמה, בעת אשר הכרות והרגשות מתנגדות וסותרות זו"ז נלחמות בנפשו מבפנים או בעולם מבחוץ. זהה צורך הוא לעוזת גדולי התושיה, המישרים לפניו את נתיבות עולם. אבל כשם שמשפיעים עליו עצה ותושיה, כך הוא משפייע עליהם חיים בריאות. והצד המשותף של אצילי הרוח עם ההמון, הוא הכח המקים את שני הצדדים על מעמדם היפה, ושמרים מכל רקבון והtanוניות מוסרית וחומרית. הנבואה, הבאה מהיצינור האלקי, באה דוקא לשם מטרה זו, של איחוד הרוח המוני עם הרוח האצילי, המוחך ליחידי הסגולה. הביטויים המוניים מתלכדים בה עם המחשבה האידיאלית של עשייה הרוח.

קמא. אימוץ רוחני מיוחד יש ג"כ בכל ההוויה, בפרט הדום, הצומח, והחי. אין ספק שבכל מקום שהזהזה המצומצמת של ההזרחה הפנימית שנטה פחות את המעד הרוחני, אך"פ שהוא קורטוב קטן בלתי מפותח ומפורט, אבל איתן הוא שם, עוזז ותקיף, ומהסנו ישפייע על השדרות המפותחות שהם למעלה ממנו, כל השيء לשדרה נמוכה. אין לנו יודעים לשער את הערכיהם של אימוץ החיים ובריאות הרוחניות, שמשפיעים علينا בעלי החיים האלמים, מפני שיתופנו עמם בחים. כבר נגלה כמעט לפני השיתוף הנפשי של אישי החברה הלאומית, ולבאים יותר בהשquetם, גם האנושית בכלל, אבל השיתוף הנשматי עם כללות החי עוד נעלם הוא, עוד לא עיז שום חוקר נפש להביע את בטהונו בציירף ידיעה זאת. אמנם באים הצעות הרוחניות, מעין חלומות, לפניה המודיעיקים לבשר את הופעתם. יכולם אנו כבר להנשא לאותו הגובה של ההתחדשות עם חיי הכללי, ומשם עם ההוויה הצמחנית והדוממת, עם תמצית החיים, עם זיק האור חיי שבhem, הם משפיעים علينا וננו עליהם. כל מה שאנו מדברים ממסר וטוב, מחוון ושירה, אינם כ"א הרחבות ניצוצות, שבמקורן הכוון, בהוויה האלמת לפרטיה, הן יותר עזיות, יותר חיות באימוץ פנימי, אבל מצומצמות וצמאות להרחבה. לא רק עם עמי הארץ שבנו, עם ההמון הרחב אנו מתייחדים. זהו כבר עובדא מוחשת, שרוב האידיאלים צריכים הם להיות משוקים מטל החיים של ההטבה הכללית המונית הרחבה, זיו החיים בה יחד עם הקבוצה כולה שם עור ופסח הרוח ויולדת יהדו, אבל יותר מזה, עם אבני השדה בריתך וחית השדה השלמה לך.

קמב. כל מחשבה אידיאלית, הפעולה בחיים, מחוורת היא מהרכבה של שכל ורגש. השכל הוא מועט בדמותו ומרובה באיכותו, והוא יסוד הנשמה של האידיאל, ההולך ונמשך, חורז את החוט של החיים. הרגש הוא הגוף, שבו מתלבש תמיד האידיאל השכל, להסבירו לכך החיים הפועל. ברבות הימים יאבד הרגש את ערכו, יתישן ויזדקן, ולא יוסיף תה את כהו. אבל התמצית השכל שבו, אם אך הוא איתן וטהור, לא יעף ולא יזדקן. האמת קיימת לעד, ומקורה תשליך פלגים להשקות טל חיים, להחיות ענפים חדשים, ועצים רעננים, אשר יצמחו בצורתי רגש חדש, מלא כהعلوم, אשר ימלא את המקום של הרגש, אשר נפל מזקנה. כן הולכים הם חליפות החיים והמות בעולם הרגש. והחיים המוחלטים של השכל הטהור תמיד הם מחיים ומולדדים דור חדש, אחרי כלות היישן. מאורעות האבל, שפלות ידים של הדמה ואנינות, הכל נמצא במערכת הרגש. רגש כי ז肯, כי חדל להיות לו כה פועל, יפלו עמו כל הרוחות, אשר נתמכו בו ויתמלאו אור חיים לרגליו. המנהה הפועל ישר

דום ונהבל. אל חזון של השארת הנפש לא יוכל כ"כ מהר לעלות, לדעת כי התמצית הscalpel, אשר יהיה את האידיאל החורגי. חיו וקיים הוא. כמו שאין התנחותים של השארת הנפש ותחיית המתים מראפים את פצע המות, אשר פצע בלב נפשות דבקות בקרבתبشر ורוח. אבל סוף כל סוף מהר יעבור רוח חדש, וישלם נחומיים, הזיק השכללי יצא ממחבו. יהיה לאור ולהצלחה, עמיד חיל גדול של רגשות חדשים. אゾורי אוניות. וגם ימיהם חוץ. עדי יפקדו. ויפנו מקום לחיל חדש, אבל משך החיים ילק תמיד במסילתו המובטחת.

קמג. אחדות ההויה מתגברת בתוכן ההכרה האידיאלית, כל מה שהוא מתעללה. רואה איש הרוח את החיים במלא היקום, רואה את הכח העטוף בכל אשר ישاب ממנו חיים לנפשו, ובכל אשר כל החיים חיים ישאפו. החיים כמוסים הם ביסודות ההזונה, כמוסים בעממי הארץ, יוצאים ע"י הצמיחה והגידול אל הגילוי, באים בתור מזון, מתאחדים עםבשר האדם ורוחו, מתגליה בהם התכוונה הרוחנית, עוזו החיים, החופש והאור. מי אמר לנו שיש פירוד, מי יאמין להרגל ודמיון הצר, שאין עילוי הנשמה עילוי הכל, מי יבהיר מפני מרחבי מקום. מפני כתלים חוצניים. הרוח הגדול השוכן בשמי עז, בהיכל הצדק והבינה, הוא נותן עז וגבורה, הוא העז והגבורה הוא נותן חיים, והוא החיים וחיה החיים. הרצון מתחפת ע"י עז הכח, הכח בא לידי גמרו ברצון. כולל הרצון לצד הטוב, הרי הוא סוכם בקרבו את כל מלא החיים הכלולים במרחביו ההויה. חוזר הוא הרצון ומפזר את הטוב על הכל, מתחפט הוא החפץ של הטוב, הולך הוא ומזריח את אורו בחזרה ביוטר עילוי, על כל המקומות אשר נוטל ממש עז החיים. והחיים, ההם כלים בגבול מה שאנו קוראים חיים, הלא הולכים הם ומתפשטים, הטוב שבhem לא כליה ולא יכליה, לא ידע קצב לעילויו והתפשטו, ליפוי ועצמו. כל תוכונה של יושר, של מוסר, של קדושה, של גבורה ותפארת, הנה הם גילויי החיים על מילוי ההויה, שהם באים למעוז בתור כלים, שהרצון הטוב עושה בהם את חפזו. הרצון הטוב, כשהוא מתגבר בעת שאיבת החיים, נותן הוא גרעיני האור, ההולכים ורבים, בהתהברם עם הכח החיצוני.

קדם. בית המקדש בתור מרכזו הרוחני של האומה ומוקור החיים הרוחניים של כל יחיד ממנה, מצד החזון המורגן המרהיב עין ביפוי ומנשא את הרעיון בעוזו איזמו צרייך הוא להבנות ברוח בכל יום אצל כל יחיד מישראל, כדי להשאי את נפשו במלא חייה בתוכיות האומה במצבה השלם. אז ישבו להיחיד כחותיו הנפשיים הרעננים, שחיי האמונה וחום ההרגש ואורו פורחים בהם בפרחי חמץ של שלל צבעים נחמדים למאד. תעודה זו מתכוונת בפועל ע"י סדר היום של הקרבות הנאמרות לפני התפללה: פרשת הכה/or, התמיד, הקטורת. זורעים הם את הגדול האلهי שכبية הגדול והקדוש בעממי הנשמה, קרוב למדת השיגוב שהיתה לכל יחיד בעת היהת האומה חייה, ומקדשה בתוכה על אדמותה. גרעיני התשוקה אל השלמה של האומה בתוכונתה הרוחנית, הולכים הם ועושים את פירותיהם על תלמי הלב, הם הולכים ורבים, משתרגים עם כל המון הריעונות הטוביים המתיחסים לתוכנה המרכזית זו, ונכנסת ישראל לבנייה ברוח בניין איתן בכחה לאלהים, אשר יתן לה עצמה מצד ההוד הנצחי האוצר בסגולות מאוייה, יותר מהמן בנינים חמריים ומוסדות לאומיים של חול, המאמצים כח כל לאום, אשר רק על בשרו וחייבו הגשמי יהיה. אהבת אלהים התמימה והנשאה מתעוררת ומתייצבת, היה בעז גדול בנשمت האומה, ע"י זכרונותיה מימי קדם, בהיות נר אלהים תמים עמדה. והאידיאליות של זכר נשגב זה, דולה עמוקים כל רעיון נחמד וכל משאת נפש כבירה

וקדושה, ומצבת לעניין האומה בכללה את ערכיה האלחיים הגדול, ש滿לא ה'וד והדר את כל חדרי לב של כל יחידי בנייה.

קמה. הרגש הוא יותר מהיר מן השכל. ברגע, האמרה אליהם מלאה היא תנווכת ויישות גם טרם אשר נפתחה אף מעט מכל המונן החידות המכמוסות בה. מה שאין כן בשכל. השכל צריך עיבוד, בלי לימוד ועיוון מאומה לא ימצא. אם יתחלף הרגש בשכל, ויאבה להשתמש בשכל מבליל עובדה רוחנית, כ"א ליהנות מן המוכן, כשם שאפשר הדבר ברגע, מהרה יחשך לו עולמו, וסירים סבוכים יתגלו בחלקתו הרוחנית, אשר בכל עת יסתבר בhem, להרבות המכשלה על דרכו הרוחני. עת ומשפט ידע לב חכם להכנס בהיכל הרגש במילואו, להתענג מעದנו, ולעבור על חלקת השכל לעבד עבودתה. אז תבא דעת אליהם בלבדו, בצורתה היוטר רצואה.

קמו. החסידות המעשית, היא התגשותם של קרבת אליהם בחיים בפועל. כשהיא באה מצד ההגינוי המוסרי מתלבשת היא במעשה הטוב והחסד, שטובם מושג אל השכל האנושי ע"פ מדתו, וכשהיא באה מצד הרגש האלמי, העולה על המדה ההגינוי, המבקש מרגע בקרבת אליהם, התיאורית, בצורתה הרוחנית, מתלבשת היא במעשים של קדושה, שלפעמים הם מתמיים ג"כ את ההשכפה ההגינוי, וגם נותנים מקום לשפלי נפש לחיקות אותם בלבד רוח חיים פנימיים, אבל בעצם טהרתם באותה הנשמה העזיה, שהיא מתגעגעת על קרבת אליהם המעשית, כשם שהיא צמאה לה בתוכונתה התיאורית, הדרכים הללו התמוהים הנם דרכי חיים מלאים או ר' וטובו. והם הם צינורות יקרים להזיל על ידם טל חיים של שמחה עולמים, של תום אמון בתוכיות הנפש, לרוממה מעל כל ההנחות המוגבלות על דבר הטוב והיושר, שבני אדם נלכדים בהם, ולעתים קרובות מאד רגליהם מתחומות על ידם, מפני הלחץ של حق ההגינוי הצר של השכל האנושי, המוגבל ביוטר.

קמן. היושר הוא הדבר היוטר עקי בהhowיה, העיגולים הנםطفالים לו, ככלומר חופש החיים, חופש המוחלט מצד מקור ההוויה, החופש שבמושג האלמי, שיצירת ההוויה באה מצד המוסרי, זהו הכל. ומשם נמשך שהמוסר שבארחות החיים הוא הצד המכريع את החיים. המוסר המוגבל האנושי איינו שלם, מפני שבעצמו הוא צריך למוסר להעמידו על טהרתו, אבל המושג המוסרי שבהחלטה מהותם שבו, זהה הצורה היוטר פנימית שבhhוויה. זאת היא השכינה, המביאה להכרה האליהית בחויפות עזה, היא האם המשפלה עצמה עד תחתית המדרגה של העולל, הצורך יניקה וטיפול ילדותי, ומקור שרשאה הוא מרום ונשא, יותר מכל حقי ההוויה, המקיפים כל בעז הענק של ההכרה והקביעות שלהם. בתוך העיגולים עצםם, בתוך حقי ההוויה המוכרחים, בתוך حقי הברזל האיתניים, שאינם משתנים בפועלם על גוי ועל אדם יחד, הפועלים את טובם על כל הרעים, ומקדיחים בצד הבוער שלהם גם את הטוביים והישראלים, בתוכיות פנימיות רק היושר הולך ופועל, הנם הולכים לתוכנת היושר ובשבילו. ההכרה המוסרית השלמה כשהיא מתגברת הרי היא מפלשת את נתיבת מבעד כל החוקים החוזצים, והם מבריקים בתוך העיטה ההכרחית המדומה את אור החופש המוסרי. ופלאים גדולים מתגלים לפי גדולות האמונה ויושר הלב, ממעל לכל حقי ההכרה גם בחוג הטבע המועק ומוגבל, וק"יו שעולה היא ההוויה הלה ועלה, ומקוםה העקי מתחפש הוא מהלאה להגבלה הצרה של החוקים העורמים, החרים, ותופשת היא את כל המערכת של החיים העצמיים, שהם מלאים של ורצון, שנדיבות ויושר הם מלאים את כל חללם. אשרי איש

אשר לא עוזב את עצמו בידי הסביבה המאפליה, ועיניו פקוחות לחזות בנוועם ד', המתגלה בעולמים היפים, המתראים לעיני רוח טהורום.

קמה. למה לא יהיה מתקדים כל מקרי ההוויה הכללית למקורה האדם והחי הייחידי, למה לא תתבادر ההוויה כולה ע"פ החלק הנראה ממנו. למה לא תהיה ההוויה כולה שואפת, מוקה, עליה ויורדת, וחזרת ועולה, בהרגשה פנימית, וב להשכלה מלאה, שהיא מוגדרת לפי חוגה הגדול, כדוגמתו של האדם לפניו ערכו, והחי לפניו ערכו. למה לא יצירר לנו הכל, בחטיבה אחת שלמה, ולמה לא יוכל החלק הטוב בכל מקום שהוא נמצא להאריך לעצמו ולכללו כלו. למה לא יבקש אור ד' בכל מקום, למה לא תתפשט השמחה בכל פינות החיים. למה לא תתגבר תשוקת הטוב על כל עז וגבורה. השאלות הללו ודוגמתן כל מה שהן נשאלות ביותר עזיות, ביותר גבורה וחופפות, כך הן ממלאות את תביעתן, והן מביאות את המסקנה הדורשה.

קמן. מה שצדיק סובל עון הדור ומכפר עליהם ביסורייו זהו דבר מורגש. כל אחד ואחד מישראל לפי מדתו מצטרף הוא מעון הדור. וכל מה שתכוונת הנפש נעשית יותר עדינה ויתר נקייה, נעשה הצער ההוא יותר ממולא באהבה. וכל מה שהצער, הבא ע"י האהבה אל הכלל, אל האומה, מדכא יותר את הלב, כך הנפש מתרוממת אל מרום הטהרה העלונה, והיא מתאימה לכלת בדרך טוביה וישראל, בדרך קדושה עלונה, כאילו היא נתבעת להשלים את מה שהוא חסר מצד הדור. ובזה באמת משלמת הנפש הטהורה של הצדיק את המחסור הכללי. ורישומי הטוב, שהם מתוגרים ע"י היחיד, הצער הרוחני של הרבים נוגע בלבו, הולך הוא ופועל על הכלל, פועל הוא ג"כ בגלויה להלביש את הקדושה לווית חן וחסד, ופועל יותר מכל זה במסתרים, בסגולת הנפש, החבוייה מעין כל רואה.

כן. כמו רומרה היא, כמו אמת ושירה כמוסה היא, המחשבה הרויזית, שהאדם מצד כחו הרוחני הוא פועל על כל ההוויה כולה. אור החיים שבתוך החפשי, שיוכל להתעלות ע"י בחירת הטוב, בעז גבורה וחכמה נשאה לחוג נعلاה מאד, אין די מקום לצמצם את ערכו. מה נהדרה היא ההשכמה המוסרית, היוצאת מצורה אחרתית גדולה כזאת, אחריות של ההוויה כולה, של כל העולמות, שהנים בידו של אדם להרכבות בהן חן ואור, חיים שמחה וכבוד, כשהוא הולך בדרך ישירה, כשהוא מתחזק ומתחזק בגבורה טהורה לככוש לפני דרכי חיים טובים ונערצים, והוא הולך ומתעלח מחייב אל חיל. ובידו להכאי בהם כל חלקה טובה, בהשפילו את نفسه, בהשחיתו את דרכיו, ובבחשיכו את אורו הרוחני, בהשבתו את טהרו המוסרי. הפסגה הרומרה המוסרית הזאת, הבנויה על פי חשבונו של עולם, גדול ונחדר זה, היא מעדנת את הנפש בהופעתה, עד אשר לא תוכל כלל להשפלה, היא משתגבת בחומרות ומגדלים של כל ההוויה כולה, של כל המציאות, של כל נצחם והודם של כל העולמים, להשמר על ידם מכל רע. אין זה יכול תכונת הרע להתרומות לקחת חלק בחיי האדם ובמעשהו, כשחובבו נsha ומרומם כזה ערוך לפני. אמנם ההשחתה המוסרית הקודמת יכולה לעצם את העין עד אשר לא העצר כה כלל לראות את האור הבahir של חשבון עולמי זה, האוזן תוכל להיות ערלה ע"י טמיטומי החטאיהם, עד אשר לא תקשיב כלל את קול אלהים הקורא בכח מתוך הצעעה המוסרית הנשאה הזאת, החובקת מלא עולמי עד. אבל אך רעיון טוב לשוב להתקדש להטהר מכל חטא יעלה על לבו של האדם, והעין נפקחת והאוזן

מתפתחת מערלתה, וקול אלהים בכך קורא אל האדם מכל מלא עולמים להעלות מעל משכני אופל, ולהתרום באותה ההתוממות הרוחנית הגדולה, הנאותה לפי גודל האחריות של כל הוויה כולה, המוצעת לפניו.

קנא. מתגבר לפעמים באדם המעוֹף הרעוני, שהוא למלחה מכל הגזע קצוב, וכי'ו מכל הלהקה מעשית קבועה, ולבו שואף הוא אז אל על, ואניינו יכול בשום אופן לצמצם את נפשו בLIMITODIM מוקצבים. יtan אז חופש רוח, ישוטט כפי נטיתתו, ידרש את אלהים כפי אשר תנחחו נשמהו המרחפת על פלגי מים רבים. ואם יtan לב גם בעת ההיא אל איזה לימוד מעשי, לא יוכל להעמיק בו, כי רוחו שטה היא במרחקים, ומ"מ יוכל ללמידה אם תשאחו רוחו לימוד שטхи, שהמהירות הרעונית תשאחו על אברתה, יגעה ידיעות כאשר ימצא ויצטרפו לחשבון. אי אפשר לרוח כזה לסכם לו סדר וקצב, ואי אפשר להכביר עליו דיקינות מדודה, רק כפי המדעה אשר ימצא לנפשו אפשרות נוחה להתאפשר עם המציאות המעשית, ומצב החיים שהם דורשים את תפקידם, ואיןם יכולים יותר משליהם לגמרי, גם בשבייל טענות היותר נועלות של הרוחניות העליונה.

קנֶב. מהזרחה הכללית של השיטה הרוחנית העליונה, שאין עמה מצד גבהה ועליזוניותה, לא רעיון נאותה מוחשבות ברורות, לא אOTTIOT מיוחדות ולא עניינים מסוודרים. אבל יש בה גודל ויפעה פנימית, ממנה מתעטפות בהוד והדר כל המוחשבות המעשיות, והן מתמלאות עז וגבורה. וכל מה שהן נפרחות יותר בדיקניותם, הרי הן נשות כלים טובים להחזיק בהם את האור הטוב של הקדושה העליונה, החבויה מכל עין.

קנֶג. אמרת הדבר, שבימים הקדומים היו הפילוסופים יותר עוסקים בענייני האצילות והרוחניות, והמדעים עמדו אז בשפל המצב, ולעומת זה בימים האחרונים, כאשר שמו פניהם החוקרים את המדעים המעשיים גדלו והצלו וגילו חדשות רבות. אבל מזה אין אנו למדים כלל, שאנו צריכים להתרשם בהחטעקות של העניינים הרוחניים והאצלים, כי אם שלא נכון הדבר לגשת אל הידעות התלוויות בחושים והשיכות לעולם המעשה, ע"י חקירות מופשטות והשערות רוחניות. על כן כל האנשים אשר חלקלם בחכמה הוא החלק המוחשי, צריכים הם להתרחק במחקר זה מכל השערה רוחנית, ולשום פניהם אל החיפוש המחקרי. אבל עצמיות הרוחניות עצמה, עד האלהות והנפש מצד רוחנית, עד המוסר והצדק וכל התכונות הרוחניות שבhem, אפשר להצליח דוקא ע"י שיקוע רוחני. אלה העניינים, גם אחרי כל ההצלחה של החוקרים היותר חדשים, עומדים הם בעינם, וכל המוצאים את עצמן מוכנים להם, צריכים להתייחד בעיונים הללו, כדי להביא אור וחים לעולם.

קנֶד. מהמקורות הראשיים של דורות קדומים נשאב את החזונות הרוחניים, שהם צריכים בעז טהרתם להתגלות בנפשנו. ודוקא מהעתים שהחמים היו פשוטים ובריאים, בהם היה התוכן הרוחני מתנוצץ בנשימותיהם של יחידי הסגולה במילוי וטוהר נשגב. בימי ההשכלה, ביחס המעשית והחברתית, נתפזר הכח הרוחני של האדם כלפי חוץ, כלפי העבודה הטכנית וסגנון החיצונים של החיים, ובזה נחלש הרבה הכח

לקלוט את הצד הפנימי של החיים, שאנו צריכים להעוזר ע"י הירושה הגדולה אשר נשארה לנו מימי עולם - תורת ד' בכל הקיפה.

קנה. כל האמונה הנן נחלקות לשתי המערכות שכבר העיר עליהם הרמב"ם (כח מ') - לאמונות אמיתיות ואמונות מוכחות. האמונות האמיתיות הנן היסוד המקיים את כללות האמונה, והמוכחות הנן כמו קליפה ושומר לפרי. לפי הערך של כל עם וכל קיבוץ המתאחד תחת דגלת של איזה אמונה, כפי המדה שהאמונה היסודית היא יותר נשגבה נצחית ואמיתית, כפי זה הערך עצמו, יהיו גם הדברים הנלויים אליה יותר חיים חזקים ברורים ומושכלים, מתאימים לדרישות המוסר היותר טהורות, ולאור המדע היותר בהיר. לעיתים יבא זמן, שיגלה כח הכרחי לסלק איזה דבר מהאמונות המוכחות מתוך חוג האמונה, מפני שכבר הגיע מצב הקיבוץ הוא למדה זו, שאינו צריך עוד להיות נסעד בצד הכרחי ההוא של ציור אמונה זו. אז תוכל איזה מן תסיסה, מצד אחד נראה הדבר כפרצה בידי האמונה, ומצד השני כהארה והזרחת אוור על האפק האמוני, והוספת כח ליסודה. ובאמת שני הצדדים הנם דברי אמת. לא כל האנשים ולא כל הסיעות יוכרו בפעם אחד ובתקופה אחת, ויזדמן הדבר, שחלק אחד כבר בא עד אותה המדה בפתח הכרתו ותרבותו, עד שאיננו צריך עוד לאותו ההכרה של איזה צד מן האמונה המוכחת, וכיון שכן, הרי העניין ההוא דבר יתר אצלו, שהוא מעכ卜 על מהלך רוחו וקדושת נשמו ותועפותה. אבל באותו החוג שלא בא עדין למדה זו, וההכרח הוא עומד לו בעינו, סילוק עניין מוכחה זה היא קציצה בנטיעות והרישת האמונה.

קנו. לרדת מעל הבמה ההיסטורית אפשר רק עם אשר גמר את אשר החל. לחזון רוחני אשר הוציא את כל המכמוס עמו לאור עולם. להתחילה ולא לגמור זהו דבר שאינו נהוג לגמרי למציאות. ההרגשה הפנימית, שהיא אידירה בקרבונו להעמדת קיום היהדות, בדעותיה ומעשייה, ביחיד עם גויתה ואדמותה, נובעת היא מההכרה הכלכלית של הציבור שעוד רב ממנו הדריך לגמור את אשר החלונו. התחלנו להגיד איזה דבר גדול, ביןנו לבין עצמנו ובאזור העולם כולו, ולא גמרנו עדיין. הנהנו עומדים באמצעות נאומנו, ולהפסיק לא נרצה ולא נוכל. לא נעזוב בשום אופן לא את ארחות חיינו הלאומיים ולא את שאיפותינו המופשטות, העולים מעל כל חוג פרטיו, שהם ייחד קשורים זה לזה, כשם שלא נעזוב את תקותנו לשוב להבנות ולהיות עם על האדמה ההיסטורית שלנו כימי עולם. לא נוכל לעזוב את כל אלה. האידיאלים המחייבים את הכלל, אינם מקרים כי"כ הם תופסים מקום בחיים, אבל הם הם הנם המחייבים את החיים כולם. כשהם מסתלקים נשמת החיים מסתלקת. לא נבלה כי"כ משומם מה שאנו מגמגים כי"כ במבטינו כשהאנו מדברים על דבר משא נפשנו. יודעים אנו שאין החסרון בבהירות הרעיון ואמתו. האמת בקרבונו חזקה היא למדי, אבל עשרה היא כי"כ ושותפה علينا המון רעיונות, עד שאין אנחנו מסוגלים עדיין להסביר בשפה ברורה. בשביל כך לא נסוג אחר. כמה שכח הדיבור שלנו ירצה לנו, נדבר ונסביר. בתוכיוננו אנו מבינים את הגינוינו. בהמשך הזמן יצא גם דיבורנו מהಗלות הכבדה שהוא כבוש בה, ונוכל לדבר, לתאר ולהסביר במבטאים ברורים את אשר אנו מבקשים בהוויינו השלמה. עד תור הזוחב ההוא אمنם לא נחדל מעבודתנו, המعاشית והרוחנית.

קנוז. החיים המאושרים, בין של היחיד, בין של ציבור, הם הולכים ונמשכים כפי אותה המדה שהם דורכים בפועל את הדרכה המעשית, שהאידיאלים היוצרים נשגים הם מחייבים אותם. כל עליה מעשית בפרט הדיקנות של התנועות, שעל פי המשך ההגיוון היוצר נשגב ורחב - ההגיוון העולה מכל חוג הצומח האנושי הן המשכיות של הגשמה האידיאלים המרומים. והצדדור כלפי התפתחות ועליו כל עליה כזאת, גוררת היא אחריה ברכה כmosה במעמקי החיים, מחוללת היא כח רוחני גדול, וממשכת איתנות לתוכף האידיאלים נצחונם, בעולם הפנימי של היחיד ובעולם החיצוני הכללי. ולהיפך, כל נסגה, כל הבלעה ואי הקפדה של הסדר המעשי, שהאידיאלים היוצרים נשגים הם מחייבים אותם בכללותם, אף שמצד אותה הנסגה בעצמה לא תוכל השלשת האידיאלית להיות נפסקת בפועל - הילכת היא עדין בנצחונה את מסולה, ע"י כחות רבים שהוא מוצאת לפניה - מ"מ אותה הנפש הנסגה, היא מחשכת לה את עולמה. וכשהנסגה העשית מתחפשט, הזוהר האידיאלי מוכחה להיות נחשך, ונרו הולך ודועך, עד שמתפרק מאיזה סוגר אחד אדר, צפון ב עמוקים, שמוחה בכל תקפו על הרמיסה האידיאלית, וגובה את הדקיוון של העלבון הרוחני מהעולם המתדלדל ומרתשל. הולך לו כח איתן זה ובונה את הפרצונות, מוקומם את הנכשלים ומעודד את החלשים, עד שהשכינה האידיאלית שבאה לשכנן בכבוד בנסיבותיהם של בני אדם, הרואים לקלוט אל קרבם את אוצר החיים האמיתיים בכל תוקפו ועשרו.

קנזה. כל מה שההכרה האידיאלית הולכת ועולה, כך משתרגים ענפיה ביותר, וכל מה שהוא נקמצת ונחשכת כפי מידה זו הענפים מתקצחים, ואינם יכולים להתפשט. הרחבת הענפים של האידיאליות אנו מוצאים בגובה העlion, בהאידיאליות האלהית של סדר ההוויה. החיים בטהורם, ברומם, ברוחניותם, במסורם והשכלתם, עומדים בראש האידיאל, ומתווך הבורור המובהק של האידיאל בהדרעה העlionה בחכמת היצירה, הענפים הם רבים ומסתעפים מאד, צרכי החיים רבים ושונים, וכל סדריהם וחבריהם הם, וטופשים מקום רחוב במציאות, ואין חסר גם הצורך היותר רוחוק מלהיות נמצאו וכל זה הוא מפני שעוז מאד הוא הכח המכיר, הבא עד תכונת החפשׂ והיכולת להוציאו אל הפועל את האידיאל הנשגב של החיים. תורה ישראל מצוינית היא, בהגשימה את האידיאליות המופשטת בכל סדרי החיים. והסדרים מתווך שהם תכיסי האידיאליות, הם ג"כ מתרחבים, נושאים ענף ופרי, והכל הוא משווה מטל החיים של שורש האידיאליות, שהוא ינץ' את כל מה שהוא עומד לנגדו, וכל מה שרוצה מעט את כח התפשטוותו. ניצוץ קטן בנסיבות נראת לפעם האידיאלי, אבל גבוה רחב לאין קץ, ועמוק עמוקקי תחום הוא באיכותו. נמצינו למדים שהאידיאלים צרכים להיות עובדים בעצמאותם, וביחס שבינם לבין ענפיהם הרבים, האידיאלים הנראים מקומותיים בתור נקודה אחת קטנה - מפני שלפעמים משפט קטן ורגע יכול רכוש אידיאלים מרובה מאד, וצריכים אנו לברר את העושר הכםוס בו, וביתר מזה צריך לעמוד היחס שבין עצמותם של האידיאלים לענפיהם המעשיים.

קנץ. לפי אותו ערך שההכרה האידיאלית וחושן הרוחני מתגבר בלב, כן היחש שבין התוצאות המעשית להריעונות הכלליים מתקשר בקשר יותר Amitz, ונימין ככל שאים יכולים לקשר כלל עניין לעניין כשהרוח האידיאלי חסר מקורות, מספיקים הם לקשר בקשר Amitz וח' המון מעשים, בדיקנות עליה, לרוח אידיאלי מקורו, והתמיימות המעשית, מאוזרת בגבורה והוד נורא, הולכת וכובשת לה את נתיבות החיים. כל פרצה

מעשית מסובכת היא בעקירה מכחות האור של האידיאליות הכללית, שחדל לפי מיעוט האורה כח החיים הפנימי לעשות את פועלתו, והקשר חזק שבין הרוח והמעשים מתרופף - עד שנהפק לזרען, ולבילה במעשים שהם תוצאותיה של האידיאליות הנשאה - דוקא מטעמה של הנטיה לאידיאליות עצמה. ומתברר בזה החזון הרגיל, שאנו פוגשים במתנסאים למרומי רוח מוסרי, ברעיון המעלים להרס כל מבצר מעשי מדוייק וחוקי, שבאמת ההתנסאות הרוחנית איננה נטיה אידיאלית בריאה ומקורית, אלא כהות האורה הקיימת במקורות הנשמה לפיה טבעה ויולדתה הפנימית, המגדלת את הסגנון החיצוני בעושר מיללים נפוחות ורעיון מלאי הפעלות והתרגשות חולנית, המגדלת את הכמות האידיאלית על החשבון של איכותה היסודית. והרפוואה לחולשה זו איננה דבר אחר, כי"א הגדלת ההכרה האידיאלית בעוצם טהורתה, ע"י העמקה והרחבה ברוח מקורי היותר נעה, שאז מתגללה רוח גבורה וכחה הפעול, המנצח את החולשה המعيشית ומשיב להאידיאלים את כל הוד עוזם.

קס. האמונה המוכרחות, הן הסתעפויות היוצאות מהאידיאלים המקוריים אל האידיאליות המוגשות בחיים, והן נובעות בדרך ישירה מהאמונות שהם אמיתיות מוחלטות. יסודן של האמונות המוכרחות ומקום מושben הוא בכח הציור, בחוש האסתטי. מלבושים זה לבב, במליצה, ובהגשמה המעשה המגביל, בחוג המעשה, אל האמת המוחלטת שבספרה הרוחנית. מקור האמונה הוא באמונה האמיתית, באמתה המוחלטת, בתמצית הטוב והעילי שבו במקור החיים, וההויה הכללית והפרטית. כשהאמונה הפנימית היסודית מתגברת, מאנצלת היא מהודה ועוזזה על האמונה המוכרחת, ועם אצילותה עומדת היא האחראנה במקורה, מבסת ובסמת יפה את החיים המעשיים, נותנת להם את הברך הרואיו להם, מעונתם ומשפרותם, ולעולם לא ת策ך להלביש את עצמה לבושים שאינם שלה, ולהתאר את תוכונתה בתוכונה שאינה הולמתה, דהיינו תוכונת האמונה העליונה, אמונה האמת. ואמונה האמת מעלה אותה - אمنם בתורו בסיס מעשי לכבודה. וכל מה שהיא תהיה יותר מובלטה וניכרת, כן מובטחת היא האמונה הבסיסית במעטה, בפעולתה על החיים, ובכבודה, בכח המציר והמדמה של הכלל והפרט, עד שאפילו המעשים שהם יכולים לפגום בכל שהוא את הדרת קדושתה של האמונה התחתונה, הנם היותר מזוהרים והיוצר שנואים, בהכרה פנימית מוסרית מכל השדרה האנושית היותר אמיתית וישראל, וכן הולכת היא האמונה התחתונה ומתרחבת. וכל מה שהיא מתרחבת בחוגה, היא נעשית כלי יותר רחב, לקבל בתוכה את כלות ה Hod והאור של האמונה האמיתית, אמונה אמן

קסא. אנו צריכים לגלות מה שאנו מרגישים מהפעולות הטובות שהמצאות פועלות علينا, איך הן בונות את עולמנו, העולם היהודי והעולם הציבורי הלאומי שלנו. התפילין הם משלכים את צירונו. יש להם סגולה לחזק בנפש המניה אותם את התמצית של הדברים הנאמרים בהם. האותיות פועלות את פעלם על החקיקה הנפשית, התמצית הרוחני הפנימי, שהוא תכלית הדברים של הפרשיות הללו. בונה היא בכל יום את הנשמה הישראלית, בונה את כח הציור המיעוד אשר לישראל, שהוא נתן צביוון סגנוני לכל תוכנות החיים, לכל חייו והמוסר, לכל המהות הישראלית. ודוקא ע"י הוספה של מזון רוחני זה, שהלך הוא מיד יום ביומו ובשם את הנשמה של כל בן ישראל, הקץ הרוח העברי והיה תמיד נער וחיה, מוכן לsegola

הפרטית. יסוד גדול הוא בחינוכה של האומה הישראלית, חקיקת רוחה על פי מצבה המיוודת. המאכלים - מאכלים שללה, מותאים הם לרוחה פנימית, האסורים לה מטשטשים הם את הרוח. אין אנו צריכים למצא את הטשטוש הזה בסגולות המוסר הכללי. המוסר הכללי של האדם הולך הוא בדרכים אחרים, אינינו נזקק כי' לטיזורף הנפש בהתחלות נתיוותה. דבר זה מיוחד לישראל. המאכלות האסורות מטמטמות את הלב, מאבדות את הרושם של ציור החיים המיוודים לישראל, הקדושה הישראלית מטשטשת על ידם, ושוב אין כחوت הנפש מתקשרים בתוכנה ישראלית. והיחידים הללו נעשים כמו אברים, שתוכן החיים הפנימיים של האומה בעומק הרגשותיה אינינו נכנס בתוכן, נשמתם נפגמת. אין לייחיד שבישראל נשמה, כי' לא קוחה מכללות האומה, זאת היא הסגולה של גוי אחד בארץ. הווי מי יגלה את פני הלוות, יראו ויכירו כמה צרייך לכבד כל חוק ודין.

קסב. מתוך המוסר החפשי, המוסר האנושי, נkeh מוסדות להקמת האמונה, אמונה ישראל, הדרושה כי' לנו ולעולם כולו. נbaar את חזונותינו הפנימיים, את עומק קורת נשנו, בדבקות בד', דוקא כשהואו מציריים, קוראים ומכונים בשם ד' אלהי ישראל. הכוונה הזאת, נbaar כמה היא משקפת את רוחנו, כמה היא נותנת נופש לנשנתנו ומכשרת אותנו אל החיים הטהורים, שיש בהם גם חיל וחושן, גם קדושה וטהרה. המוסר אינינו מתרכז רק במעשים טובים בלבד, הטוביים רק במובנים החברותי. המוסר הוא ראשית הכל תכונה פנימית עדינה, שוכנת בנשמה לבקש את הטוב, את הטוב המוחלט, להיות בעצמו טוב, להיות דבק אל הטוב. רוח קודש זה, אינו נמצא לנו כי' בתוכן הדבקות האלהית, הבאה לנו מתוך אמונה ישראל המעשית והעיוונית. אנו מוכרים הכרה רוחני, פנימי, מוסרי, להיות מובלעים בתחום האומה, אומנתנו, האומה שמכללה, מכל כל דורותיה, יש לנו כל אוצר החיים שם חיים באמת, אנו חשים בקרוב רוחנו פנימה, אנו מרגישים כשהואנו עומדים במצב תהור זה, אנו אוהבים את שם ד', את אור ד' השוכן בנו, השורה באומה כולה, אנו אוהבים את התורה, את המצוות, את חוקי ד' ומשפטיו על ישראל. הדעה הולכת ומתרחבת בקרובנו פנימה, הולכת היא רטובה מTEL של חזונות נעלים ושל הרגשות נעימות. יש לנו אהבה, יש לנו מה לאהוב, מה לכבד, מה לקוות, بما למלא את תוכן החיים. מלאים אנו כל, מלאים דבר, דבר שיש לו עמו שיכוח עצמית פנימית, כבירה ונצחה. אנו נקרים מקרובנו, מעצמנו, לצמצם את מבטנו אל תוכיוננו. נוכל אח'ך להרחיב את הרעיון, לפשט את המחשבה, על פני מרחב כל. אבל בתחום אנו מוכרים להתקשר לחיים האמיתים שלנו, לחיים פנימה, לתוכיות נשמתנו, בנחת רוח, בנעימה, בחסד, בגבורה, באהבה ורענןות החיים.

קסג. שמעו אליו עמי. מתוך נשמתי אני מדבר עמכם, מתוך נשמת נשמתי, מתוך קשר החיים שאני קשור בכלכם, ואתם כולכם קשורים بي, מתוך אותה הרגשה שאני חש אותה עמוק יותר מכל הרגשות החיים שלי, שאתם רק אתם, רק כולכם, כולכם, כל נשמותיכם, כל דורותיכם, רק אתם הנכם תוכן חי, בכם אני חי, בכם, בחטיבה הכוללת של כולכם, יש לחיי אותו התוכן, שהוא קרווי חיים, מבלעדיכם אין לי כלום. כל התוכן, כל השאייפות, כל הערך של שיווי החיים, הכל אני מוצא בקרבי רק עמכם ואני זוקק להתקשר עם נשמותיכם כולכם. אני מוכרא לאהבה אתכם אהבה אין קץ. אי אפשר לי להרגיש שום הרגשה אחרת. כל אהבות הקטנות עם הגדולות שבכל תהליכי חי הצלאות הן באהבתכם באהבת כלותכם, הכלל שככל הפרטים שלכם בו

הווים וחיים כל אחד מכם כל נשמה בודדת שמכיל כולם היא ניצוץ גדול וחשוב מאבוקת או רעלמיים, המaira ליאת אוור החיים אתם נווגנים אתם ליהים לעובדה, לתורה, לתפילה, לשירה לתקוה. דורך הצינור של הויתכם אני חש את הכל אני אוהב את הכל על כנפי הרוח של חבתכם אני מתנסה לאהבת האלים והיא מהחוורת לי, מתחברות לי, משלהבת בלבי, מתחזחת ברעוני. עמכם עמי, אומתי,AMI, מקור חי. עמכם אני מעופף למרחבי עולם, עם נצחים, אני חי חי נצח. עם פארכם אני מלא הود ותפארת. עם ענותכם אני מלא מכאות. עם הצעיר שבנש machamotם אני מלא מורות. עם הדעה והתבונה שבקרובכם הני מלא דעתה ותבונה. אוצר חיים הוא לי כל עצב, כל חזק של מעמד רגיליםם. ארצכם ארץ תקותכם, קודש היא לי, שמיה לי מקור החן, מקור פאר העולמים, קרמלה ושורונה מקור התקווה, מקור הברכה, מקור שונה שנון החיים. שיתה ושמירה עוטים לפני הוד ויפעת עד.

קסד אני מלא אהבה לאלהים. אני יודע שמה שאני מבקש, מה שאני אהב אייננו נקרא בשום שם. איך יקרא בשם, מה שהוא יותר מן הכל, יותר מן הטוב, יותר מן המהות, יותר מן ההוויה, ואני אהב, ואני אומר אני אהב את האלים. שוכן הוא אור אין סוף בהביטוי של השם, בביטוי של האלים, ובכל השמות והכינויים של לבב האדם הורה והoga, בהנשא נשמו למעלה למעלה. אני יכול להשיב את נשמי באוותה האהבה הבאה מקשרי ההגון, מchiposh או ראל של ידי העולם, שלל ידי ההוויה, החודרת לתוך העינים. נולדים לנו בנשומותינו אורות אליהם, אליהם רבים, להשקפת רוחנו, אל אחד אמת. ולפניהם אחד בעומק אמתו, אליהם מתגללה, שולט בנו. כובש את כל רוחנו, רוח כל היקום. כל מקום שיש רעיון, רגש, מחשבה ורצון, כל מקום שיש חיים אציליים רוחניים, מולך אור אלהי, מושל, כובש, מתנוצץ, מתחדר, מהדר ומפאר, מהיה, מרום, הכל מתוך הבahirות של אור ההוויה. מולך ומata, הממלכה קצובה, כל זמן שהוא מתוך העולם, מתוך ההוויה. לעיתים מתגבר האור. רוצה החפץ באור יותר עדין, יותר פנימי, יותר אמת שהוא לעצמו, יותר עוז בתוכן תוכיותו, מופיע האור על הכל, המחשבה על ההוויה, אין המעד יכול להתקיים. אין התוכן הולם. משתברים הכלים, מתים המלכים, מתים האלים, נשמותם מסתלקת, מركיעה לשחקים, הגופים יורדים לעלמא דפирודא, ההוויה מתיצבת ערומה, בודדה, קרואה, פזרה, בקרבה כנות, גנו וטמיר, חיש עולמים לאור עליון. חסד עולמים הניח בכלים הנשברים את ארו, את ניצוצותיו, בכל תנועה, בכל תוכן חיים, בכל מהות יש, יש ניצוץ. ניצוץ של ניצוץ, דק ודק מכל דק. האור הפנימי, אור אלהים עליון, בונה ומיד, מקבץ נפוזרים, מתכן עולמי עד, מסדר ומחבר. מתגללה מלכות עולמים, מאור אין סוף שבתוכיות הנשמה, מהאלוהים אל העולם, אור חדש נולד. אור זיו הדר פנוי אל.

קסה. בכלל האמונה היא שירות החיים, שירות המציאות, שירות ההוויה. והשירות היא ההשגה היותר חודרת, יותר פנימית ב עמוק מהות המושג בתוכנו הפנימי, מה שאי אפשר כלל להשגה הפרזית. על כן האספקלה היא האמיתית של החיים היא דוקא בתוך שירות החיים, לא בחיי החול המתבטאים ע"י הפרוזה. אווי לו למי שרוצה לאבד מן החיים את הדר השירות שלהם, הוא מאבד את כל התוך של החיים ואת כל האמת שבהם. הפרוזה כולה היא תופסת את ערכها, מפני שהיא נסמכת על שירות החיים.

קסו כשאדם אוכל, שותה, עושה כל צורך גופני, מתרגש באיזה התרגשות נפשית שיש בה עונג נפשי, מתעוררים בו כחותיו, לא לפה מدت השכל הצדקה והירוש לבדם, כי אם אותה המדה שהטבע הפשט, וגם

המקולקל מכבר ע"י מעשים בחיריים בלתי הגוגנים שלו, ושל כללות האדם, מושכת אותם. מדה זו נוהגת באדם ובעולם. ההכרה בהבירה רואה ברוח האדם חלק מן הוויה הכללית, כשם שההבטה השטחית רואה בגופו ובחותיו כן. ומצד רוחו גדול הוא האדם בעולם הרוח, ועל כן הוא תופס מקום חשוב מאד, ועילי רוחו, והשלתו, שכליילו וקלקללו, הוא הנושא יותר חשוב, לטובי החשובים וההוגים המעמיקים, מגביר אדם את רוחו, לצד הטוב, ככלומר לצד התכוונה שהיא מכוננת לשכלה של הוויה, לכללותה ולפרטיותה, לרוחה ולגיותה, מגביר בזה בפנים ידועים וחשובים למאד את הטוב בכל הוויה כולה. החשבון מתמזה, בין מיד בין לאחר זמן, והתכוונה מתהווה, בין בהוויה זמנית בין בהוויה שצורתה ביחס להזמן היא שונה הרבה מהתכוונה הזמן שאנו רגילים בו. הסקירה של הרוח הטהורה, המתנשא מעל לתקרה הנמנכה של החושים ונושאים, מדברת היא במידה של תוכנות האדם ברוחו ונפשו, עד ההוויה כולה, מונה היא את הנסיבות שבמציאות לפיקודם בעולם הקטן, שהוא באמת העולם הגדול עצמו, מוצאתה היא את אופי החיים, בכל תעלומותיהם, ובכל מסיבותיהם, ערוכים בסגנון זהה, שאפשר להציג מהם על כל הוויה, על העולמות כולם, על עולמי עד. וההבטה הזאת כשהיא קבועה, כסדרכי החיים מתאימים לה, היא פותחת שעריהם נפאלים, שערי שמיים ממש במלא מוכנסים. אשרי הדפק עליהם תמיד, יתנסה בהם ועל ידם מכל שפלות החיים, יתרום ויתעלה, על כל המעשים, וכל העולם כולה כדי הוא לו.

קסז. משתוממים הם הרעיוןות מפני הדעות הזורות ההלכות ושותפות בעולם, בין דעתות זרות של כפירה מוחלטת, בין דעתות זרות של נטיות לאמונה זרות - נוצריות, מושלמניות, בודיות, וסתם עבדות זרות. וכל אלו פורצות הן בשטף אל תוך המחנה, לוקחות לבבות, רבים ומעוותות את הדרכים. המגנים על הדעות, ביחס של היהדות, מרימים קול צווה, מבטלים את הדעות הרעות, מגלים את זיופם ושקרם, והדבר מסופק מאי יעלה בידיים החפץ להסביר אחריו את מה שהחל להתפרק כהר פרצימ. אבל הסתכלות יותר חזורת צרייכיםanno למאורע זהה, הסתכלות כללית ומקפת, עם זה פרטית וחודרת עד לפנימי פנימיותן של כל המון הדעות ותוכני הרעיוןות האמוניים שבעולם בכלל יש ניצוץ או. הניטה הכללית של האדם שואפת אל הטוב, אל האמת, אל האושר הרוחני ב עמוק, עותה אמנם הרשעה והבעורות האנושית את הדרכים. אותו הניצוץ הטוב, אור ד', אור האורים, שא"א לנו לבטא, איינו יכול להתלבש באוטיות של שם מבטא, גם לא של שם רעיון. גנוו הוא, חביי הוא ב עמוק הקליפות היותר גסות. הולך העולם ומתבשם, הדעה הישרה הולכת ומרחבת את דרכה, ההגון הבריא והניסיונות הרבים מפנים את הדרך מהמכשולות, הטעויות הולכות ומחמутות, הסיבוכים של הדמיון הgas הולכים ומתפרקם. נשאר בחובו בעוצם תקפו עז הרוח הפנימי, הדוחף את ניצוצי הטוב להגלוות, וניצוצי הטוב, שהם זקי אור אמרת מוזהר אור אלהים אמרת, מתחילה להתראות מתוך כל חגי ארצת מאפלויות. על כן מתחילה להנתנוץ אבקי האמת והאור, המפוזרים בין כל האמונה השונות, שהם כולן נובעות ממשמעות היחיד, שעקרו ושרשו הוא תמיד אור ישראל, האמונה הטהורה העומדת על הבסיס היחיד שמעמידה לעד, ושלעד לא יمعد. זאת, תחת לדוחות את כל התוכן של הארג המיחשי - שהניצוצות הקטנות של הטוב מתחילה להנתנוץ ממנה, שהם בעצם מצורדות נפשות לכלת אל עמקי התהום, שם עוד החושך שולט בעוצם גבורתו שזה לא יצליח - עליינו להרבות את האור המקורי, לגנות את הרוחב ואת העומק, את הכלילות והנצחויות שיש באורך של ישראל ואיך שככל ניצוצות שהוא טוב שבעולם אחר מתגללה הוא, נובע הוא ממקורו וმתחבר אליו בחיבור טבעי. אז מכל הניצוצות

המתגלים מחדש יתוסף אור וחימם לנשمة האומה הכבירה בעז רוחה, בכח אליהם שבה, ולבבות צמאי אורה יביטה אליה ונחרו, ולא ילכו לדרות בשדי אחר, גם את אותו המרעה אשר החלו להשוב שם הוא מקומו.

קסח. כשהאדם מסתכל בעצמו וראה את כחותו הגשמיים והרוחניים, את כחوت החיים שלו ושל המציאות כולה, ומכיר הוא בהכרה פנימית את העילי הרוחני, האור העליון שבஹוה, חודר ו מבחין בטובה העצום של שפעת המציאות במקורה האלמי, מיד כל כחותו מתחילה להיות כמהים לאותה האורה, והשלמות הכללית מטבעת את חותמה על נשמו.

קסט. הכה המתפשט בעולם, העוסק בפעולות שכליות מדוחיות ומעשיות, כשהוא מתרחק הרבה מקורו העליון, נעשה עLOB, חשור, ופעולותיו נעשות לקיימות. בנפשו של אדם גם כן זו היא המדה הנוגגת. כמשמעותיים אל המקור את הכה אל רוממות האצילות, הוא נעשה זך, טהור, מואר וחזק. כשהכח העליון, צריך לחדר פעולות יותר בהירות, מאסף אליו את כחותו שנשפלו, מתגדל ע"י אוסף זה הכה המקורי, ומהולל דברים חדשים.

קע. המצאות בונות הן את הנשמה, בין נשמת היחיד לבין נשמת הציבור. השירה האלית משוטטת ומרחפת על פני המציאות וחודרת בתוכוותן. הרעיון הגדול של התוך המלא של אמונה אליהם בצורתה הרוממה, המאשרת את החיים, הולך הוא ומתלווה עם כל מצוה בצורה פרטית מיוחדת לה, הצורה המיוחדת היא, מתהacketת היא בנשמה, לפי התוכן של המציאות ולפי הערך של הדבקות הנשמית, אל האור העליון שבמצוה, וכן הנשמה מתגדלת וכחה מתרבה.

קעא העין הפוקה רואה את החיים המתפשטים בכל ההוויה, בכללותה ובפרטיותה. ו מביט ומקשיב לעליותיהם וירידותיהם של כל הפרטים, אחד בשכלו את נשמת האדם, מدعو ושייפת רצונו עם כל ההוויה, והכחות היוצר נמנעים מצומצמים ונרדמים, ומגביה לעלה את ציורו, עד רם ונשא. כל אשר יבא עמו במאע רחוק או קרוב הוא נתפס בפנימיות חיו שלו. מדי אכלו, שתותו, וכל עסקי גשמיותו, מכיר הוא גלי חיים שוטפים מן הכל אליו, מתבקשים להעלות על ידו ועמו. אוהב הוא את הכל, מרחם הוא, מלא הוא הود ויפעת גבורה, רוצה בעליית הכל. ובעלינו הוא מתדק הוא דבקות פנימית תמיד, בתשוקת הרוממות, שאין עמה הגה ורעיון, מפני שהוא גדול מכל מחשבה, אדריה מכל שם, עושה הוא בסיס לתשוקת עולמים זאת כל מוסר וכל צדק וטוב.

קעב. מלאה היא ההוויה אורות ומחשכים, סדרים ובלבולים, תיקון ותוהו. האדם הוא תמצית מלא, שההוויה כולה משתקפת בו. פונה הוא האדם במבטו, בנטיות דעתו אל האור, הסדר, התיקון שבஹוה, הרי הוא בעצמו מואר, מסודר ומתוקן, ומוסיף עוד בכחו אור, סידור ותיקון בההוויה כולה, בתור גורם יסודי וחלק עצמי ממנו, שאינו עומד לעצמו כ"א פועל ומתקפע מכללה. פונה הוא לצד השני, לחושך, לבלבול, לתוהו,

הרי הוא עצמו מתמלא חושך, תהו ובלבול, ומוסיף את הקלקולים הללו באופן נערק בההוויה כולה. הנטיות הללו שונות הנה, באיזה אופן נוטה הוא האדם לכך או לא, אבל העקרונות שלהם הם הרצון והמעשה שעמה, איזה עובדא שתהיה המשלמת את הרצון, חמירות או רוחנית, בחיבוני המסתירים. מסתכל האדם לפעמים בעמקי המחשבים שבמציאות, בראשי צוקין, שכל קלקלוי החיים, כל הבלוי השוא וכל מוראות הרשעה מהן יוצאים. הכה המתפשט במציאות המתגלים ועלול אל התהו והרשעה, נתית הלב שבאדם מוצאת גם בו יהס גדול. רע מנעוריו הוא יצר לב האדם. לנפלאות יחשוך, להעמק ברשע, לעולל עלילות נוראות, שהרבה יחריבו, ידיאבו, יבלבלו ויחשיכו. ומין הנאה של פועל, של שורר ומושל, הולכת ונצחה מזויה, והרשעה עושה לה נפטים ומתגדלת בלב, בעמקי הנשמה, ובעמקי המציאות. היכשופים וכל זוחמתם מפעלים הנם פרי העמeka זו, שמקורה הוא הרע שבמציאות, המכונן לעומת יצר לבו של האדם הרע, המתיחש זה אל זה ע"י יחוושים שונים, שההעמeka של הארץ, המציאות, מוצאת בהם את המון חוקיה, כחויה וمسئולותיה וארחות לימודיה.

קעג. האדם שהוא, בפנימיות נטיות גופו ומזגו, נוטה לרעה. היה האדם שבקרכו הרעה, נוטה היא אל ההסתכלות וההתקשרות העצמית, אל צד החושך והבלבול והטהו שבההוויה. החפש להחריב, לשבר, לכלהות, אמץ הוא מאי בתוכן רוחו, ועל פי משקל זה הולך הוא זרם המדע וההשערה השכלית, הצעתיירות של הדמיון, וכל מערכי ההוויה המתחשת אליו בקרבו וחוצה לו. אבל האדם נוצר לעבוד עבודה אלהים, עובד הוא את אלהים بما שהוא משלל את עצמו, את הוינו, ואת כל ההוויה המתיחשת אליו יחש קרוב או רחוק. מעבד הוא את רצונו, בטבעו בקרבו הטבעה עליונה עדינה של הטוב האלהי. לפיעידון רצון זה, כך ההוויה הולכת ומתחיצה נגד עני רוחו בצד הבהיר, המסדר והמתוקן. לעומת מצב עולמו הפנימי, הולך ומתקנן, הולך ומשתכלל, כל כה ששואב האדם אל קרכו מההוויה הסובבת נעשה מוטבע בכחו התפילה, ומטייע לפיעידון, כשהאדם מרומם את רצונו ע"י עבודה ד' המיוונית לעולמו הפנימי, היא עבודה התפילה, מדי יום ביום, כשהאדם מרים את רצונו ע"י עבודה ד' המיוונית מההוויה הסובבת, העסוקה תמיד לעבוד ולתקן או לבנות ולקלקל. מאיר הוא בזה את נפשו בקרבו, מעין פונה היא מכל רפואי חושך של צד הקלקל שבההוויה וכל אגפיהם. הטוב וההתישבות, מחשבתו ורצונו פונה היא מכל רפואי חושך של צד הקלקל שבההוויה וכל אגפיהם. אחרי אשר הכנין רוחו בקרבו, נכוון לו לחתת מזון, אוצר כח מהמציאות החיצונית לسفח אל כהו. כה זה יוסיף עצמה אל האור, אל האמת, אל צורת האדם המארה, אל צד הקודש, הדעת הברורה שמשמעות בתוכן ההוויה. אבל אם בעוד רוחו עכור, בעוד מצב נפשו מצומצם במאיסרי הגוף, כמו שהוא בעוד לא זרחה הנפשיות הפנימית עליו את אורותיה, בעוד הדם עושה את שלו ע"פ תוכנות הפראית, המתעוררת מיד יום ביום כפי טבע החיים שבאדם, שאינה נתקת ממקום כל ימי צבאו, אם קודם שיתפלל על דמו כבר יוסיף לו כה מכני מן ההוויה, מן הסביבה, הרי הוא מקשר עז נפשי בצורה של חשן, של תהו, של נתיה להסתכלות ממשימה, של שורש הזוזה, הטענות והנחה, שבהם נפש האדם בעודה בזוזמתה טובעת. ועל זה כוח הכתוב ואומר: לא תאכלו על הדם, שבכל זה הוא ג"כ לא תאכלו קודם שתתפללו על דמכם - תתפללו על הדם של החיים שנוח מזעפו, שיקט ויעדן, שירום מחותנו השפל, שיתנער מתרדמת הרשע של קטנותו. לא תנחשו ולא תעוננו.

קען. כל מהו, מתקן מה שהוא חוץ ממנו, ביחוד מה שהוא למטה ממנו - מתוך העודף, מתוך השבועה המיציאותית של עצמו הוא מהו. הופעת ההוויה הגלילית - מתוך הטעינה החmericית, מתוך הרוחנית, מהתויסת של האורה של מעלה היא באה. ותוספת זו כלולה היא בכל המרומים היוטר עליאנים, בכל הופעות היוטר נשגבות. עזיז ומרומם הוא הכח של נטיית צדקת עולמים, ליסד המון עולמי עד, ואין קץ לברכות אשר לראש צדיק יסוד עולם.

קעה. האידיאל המוסרי, לכל פרטיו, המעשיים, והציויריים, הוא תוצאה ישירה מהאידיאל השכלי, ברום חכינו. המחשבה של האנשים בעלי הרוח, משוטטת היא בעקרה למעלה, בגביה האידיאל השכלי, האמת והשקר, וזה כל התוכן שלה. התוכן של האידיאל המוסרי, כאחת מצלוותיו של האידיאל השכלי, כולל הוא עמו, ואיננו תופס מקום לבדו כלל. לא בכונה מדוייקת לצמצם המבט אל הפרטים של הטוב והרע, ולסור מרע, ולעשות טוב, נוכל לצייר לנו את האידיאל השכלי ברום גבاهו, עסק אין לו כלל עם אלה הפרטיות, אלא שכשימצא המואר ממנו פגישה עם תכנים כאלה, שיש בהם טוב ורע, ודאי יעשה את הטוב, ולא יעשה את הרע. הצמצום לכוין את האידיאל בשביל טוב ורע, זאת היא ירידת עצומה, למי שהיה מוכן לחיות חיים של האידיאל השכלי, בעצם טהרטו. וכל הפרעות נגד המוסר היוטר טוב הנהוג בספירה האנושית, הבאות מצד איזה התגברות של מחשבה חפשית נשאה, יונקות הן את לשדן, מתשוקת האידיאל השכלי לעלות אל מקומו. אלא שבמקום שהאידיאל השכלי לעולם לא ישולב את הערך של הטוב והרע, לא יאמר על הטוב רע ועל הרע טוב, אלא יתרוםם על גביהם, ובכל מגע שתבא לידיו, ישאר הטוב טוב, והרע רע, כל זמן שהוא בצלינו הרע ובגבולו, יבואו המשפעים מהnicozן הקטן של הזיהוות של מעלה, אשר רק השעת עין מהכהורה החודרת וחילישות של הרצון ביחס להחזקת המעד של הטוב והרע ביחסם אליהם בדרכי החיים פועל עליהם, לידי חילוף ותמורה, עד שייאמרו על הטוב רע, ועל הרע טוב, הארץ נשמטה מתחתם, ובשמות מעל לא ימצאו מעמד.

קעו. כל מה שהשפה יותר מתחשרה אצל בני אדם, והספרות מאמצת את כחה לגלוות את כל הצפון, את כל הגינוי הנפש היוטר כמוסים, וכל הציוירים והחויזנות היוטר מסובכים ועמומים, כן הולך החיבוב ומתרגדל על כל מי שכח בידו להרים את המ██לים מהדעות היוטר נשגבות, שעיל ידן צורת האדם מתעלת לעשوت את חובתו. ולא עוד, אלא שכל פתחו של כשרון הדיבור וההסברת הספרותית, סופו להביא לידי התעודה הנבואהית של הפיכת שפה ברורה לכל העמים, לקרוא כולם שם ד'. א"כ הרינו רואים בפריחתה של הספרות ג"כ הזורת אורו של מישיח בעולם. וההפרחה של פתוח השפה מתגללה היא בכל העניינים בחול' כבודש, בטמא כבטהו.

קען. מדרגות השכל הולכות הן מלמטה למעלה. בידוע הוא שגם כל ציורי הדמיון הנם באמת ציורי של, אלא שהם כדמות גרעיניין, שלא נגמרו עדין בגדולם. אמן כאשר השכל יתאשר, ויקיף את מהות החיים של האדם, אז יהיה כל הציוירים, של הדמיון מכל מדרגותיו, ושל השכל כולם, אחוזים זה זהה, כתבנית גוף ארגני, שכל חלקיו הם משולבים זה זהה. אז כאשר יחל הרעיון לעלות מלמטה למעלה, תהיה תעופתו מצומצמת, כי סוף כל סוף הרושם של הצנימה הקטנותית יפיעול עליו, שלא תתן לו את העז וההרחה החפשית. אבל כשילך הרעיון

במהלכו מלמעלה למטה, מתחופתו העליונה, עד תהומות הדמיון, והרגשים התלויים בו. אז יהיה האור מואר מאד, בשפעת חסד עליון.

קעה חסרון יש ביראה מצד החיצוני שלה, שהוא מרכיב את הלב יותר מדי,عروשquet מן האדם את תוכנת גבורתו, ועל כן נשאר הוא מצד, כגבר אין אונם. ובזה מונעת היא היראה, אפילו כשהיא יראה אללה, נובעת מסורת טהורה מעיקרה, את שכלו של העולם, ואת שלמות צורתו של האדם. כשהדברים באים למדה זו, כשמדת היראה מתמלאת בתמורות רבים, עד שהשפעתה מועלת לדכא את הלב יותר מדי. כשהנסקע בה הרוח יותר מדי. אז כבר מוכנת היא באנוישות רוח אחרת, רוח הפקרות, הבאה להפיג את ארסה של היראה החיצונית. כשהשתי הרוחות החיצונית היללו מתאבקות זו בזו, מתמלא העולם שכון, ואבק עליה עד כסא הכבוד, חולשה, קנאות, צבירות, ורשות מרובה מזה, עזות, תחרות, והפרקות ונבקת רוח [ס"א ריקנות יש] מעבר מזה, מפילים חללים רבים. והמן הולך ונמנוג, עד אשר יזרח ממש צדקה, והדעה האלהית העליונה תופיע בגבורה, ותביא מרפא בכנפה.

קעט. מה שהמחשبة האלהית היא קבועה בצורה מיוחדת וידועה אצל בני אדם, מפני ההרגל והדמיון הילדותי, מביא המענק יותר גדול ברוח האדם בباءו לכל דעת. זה ניצוץ מהפגם של עשיית פסל ותמונה, שהרבה הרבה מאד אנו צריכים להזהר בה. וביותר חובת הזהירות מתגדלת, בתקופת הדעת יותר בהירה. הcpfira, כל תעודתה במציאות היא רק להסר את הצורות המיוחדות מהמחשبة המהותית של כל החיים ושרש כל המחשבות כולם.ומי שמכיר את התוך שבcpfira מצד זה, מוצץ הוא את דבשה ומחזירה לשורש קדרותה. ומסתכל בהוד הקrho הנורא, כפור שם.

קפ. יקרים וקדושים הם לנו לבושי הציורים, מוכרים הם לנו, וכל בעלי גבול במבטיהם הרוחניים ביחוד. אבל תמיד בעת שאנו לחיים מדעים, אסור לנו לזרז מהנקודה העליונה, שرك מהבלתי נתפס אוր מתפלש בה נתפס, במהלך האצלות, מאור אין סוף. ואנו קרואים להיות מתעדנים בעדנים שמיימים, בכל פרטי ההכרות, שככל הגדל זהה, שממנו תוצאות כל החיים.

קפא. אם תרצה, בן אדם, הסתכל באור השכינה בכל היקום, הסתכל בעדן החיים השמיימים, אך הם מתפלשים בכל פינה וזווית שבחים. הרוחניים והחומריים, שנגדי עני בשרך, ונגדי עני רוחך. התבונן בפלאי היצירה, בחיה האלהות שלהם, לא בתוור איזה תכנית כהה, שמרחקים מציבים נגד עניין, כי אם דע את המצאות שאתה חי בה. דע את עצמן, ואת עולמך, דע את הגינוי הלב שלך, ושל כל הוגה וחושב. מצא את מקור החיים שבקרבן, ושם מעל לך, שסבירך, את פאריו הדרות החיים, שאתה שרוי בתוכם. האהבה שבקרבן העלה אותה לשורש עזה וענדת תפארתה, הרוחיבה לכל סרעופותיה, לכל אשד נשמתן הפלמים, אשר רק רצוץ המקום של ההגנה גורם מיעוט זהרו. הבט על האורות, בתוכיותם. אל יבלעו נשמתך השמות, המילים, הניבים והאותיות, הם מסורים בידך, ואי אתה מסור בידיהם. עלה מלמעלה עלה, כי כה עז לך, יש לך כנפי רוח, כנפי נשרים אבירים. אל תחש בהם, פן יכחשו לך, דרש אותם, וימצאו לך מיד.

קָפֶב. יושבת הִיא נְשָׂמַת אֹוּמָת עֲוָלָמִים וְחוֹשֵׁבֶת אֶת מְחַשְׁבוֹתָה. אָוֹרְגָת לְמַסְכָת אַחַת אֶת כָּל הָגִגִי עֲוָלָמִיה, רְצֹוא וְשׁוֹבָן כִּמְרָאָה הַבּוֹזָק עֲוָרִים לְפִנֵּיה דָּוֹרוֹת וְתְקוּפוֹת מִתְחַלְתָּה הִיא מִרְאָשִׁית חִלּוּמוֹת נְעוּרִיה, מִפְרָחִי אַבְיבָה, עֲוָרָתָה עַל כָּל עַמְל חַיָּה, בָּאה עַד יָמֵי הָאָחָרִית, עַד יָמֵי הַפְּרִיחָה הַתְּחִילִית שָׁאַחֲרֵי הַנְּבִילָה הָאָרוֹכָה. רַוְתָּה הִיא אֶת קָשָׁר מְחַשְׁבוֹתָה, הָגִינוֹן לְבָבָה וּמְעַשְ׊ה, וְהָנָם סְבּוֹכִים, אֲחֹזִים אֱלֹה בָּאַלְהָה. וּמְתֻעָורָתָה כְּמַשְׁנָה לְחַדְשָׁ נְעוּרִיה עַל פִּי תְּכִנִּית מְעַשֵּׂית עֲתִיקָה חְדַשָּׁה, קְטָנָתָה כְּמוֹת וּרְפָתָה כָּח, אִמְמָן מְחֻזָּקָת בּוֹרָמִי אַיִתָן שֶׁל עַבְרָה. שׁוֹטָפִים אֶל אֲשָׁדוֹת פְּסָגָת הָעַתִּיד, הַוּלְכִים וּמְלֻווּם עִם זְכוּרוֹנוֹת קָדָם עִם תְּכִסִּים שְׁרִידִים מַעֲבָר כְּבָיר, הַמְתָרָאִים צְצָמָהִים זְעִירִים שֶׁל אִיזָה יָעָר לְבִנְזָן כְּבָיר וּנְהָדר, שָׁאַחֲרֵי אֲשֶׁר שְׁוֹדָדָה תְּפִרְאָת אַרְזִיוֹן חַוְבָקִי מְרוּומִים הַחֶלֶה יְוַנְקָתוּ לְהַחְלִיפָה כָּח וּהָנָה צִיצִים רְכִים, חַלוּשִׁים וּדְלָולִים, כָּאוֹזְבִּי קִידָר, אֶבְלָה הַנָּה הנָם לֹא אֶזְוּבִים כִּי אִם אַרְזִיוֹן אֶל, העומדים בְּרָאשִׁית תְּחִילַת צְמִיחָתָם בִּעיר אִיתָנִים.

קָפֶג. לְפָעָמִים הַרְעִיוֹן עַולָה לְמַעַלָה, מִתְאֹתוֹ בְּעָנָנִים רַבִּי הַכְּלָלוֹת וְהַטּוֹהָר, אֶז מִתְחַלְשִׁים בַּיּוֹתֶר הָעָנָנִים הַשְּׁפָלִים, הַיּוֹתֶר פְּרִטִים, הָאֲחֹזִים בְּמַסְעָדֵי הַדְּמִיוֹן, וְהַמְשִׁפְטִים הַרְגִּילִים, וְכָל חַלְקֵי הַטּוֹב וְהַקּוֹדֶשׁ, שְׁהָיוּ אֲחֹזִים בָּהֶם, מַתְרֹופְּפִים, וְהָאָדָם נְשָׁאֵר מִשְׁתּוּמָם, עַד שִׁיּוּבָרָק לוּ אָוֹר יּוֹתֶר בַּהְיָר, שִׁיבָנָה אֶת הַרִּיסָתוֹ הַרוֹחָנִית, בְּנָנִין יוֹתֶר נָעָלה, וַיַּקְחָ גַּעַכְתָּא כָל מַעֲמִיקֵי הַטּוֹב וְהַקּוֹדֶשׁ, שְׁהָיוּ נְתּוּנִים בְּתוֹךְ אֶתְהָם הַשְּׁפָלִים וְהַשְּׁטָחִים, וַיִּבְנָה מִמֶּה עַולָם חְדַשׁ, עַולָם מְלָא אָוֹר גָדוֹל.

קָפֶג. מֵי שָׁאַינְנוּ נְפָשׁוּ מִשּׁוֹטְטָה בְּמַרְחָבִים, מֵי שָׁאַינְנוּ דָרְשָׁא אָוֹר האַמָת וְהַטּוֹב בְּכָל לְבָבוֹ, אַיְנָנוּ סּוּבָל הַרִּיסָתוֹ רַוְחָנִיות, אֶבְלָה אַיְן לוּ גַעַכְתָּא בְּנָנִים עַצְמִים. הַוָּא חֹסֶה בְּצִילָם שֶׁל הַבְּנִינִים הַטְּבָעִים, כְּמוֹ הַשְּׁפָנִים שְׁהַסְלָעִים הַמִּחְסָה לָהֶם. אֶבְלָה הָאָדָם, מֵי שְׁנָשָׂמַת אָדָם בְּאַמְתָה בְּקָרְבָו, נְשָׁמָתוּ לֹא תָכַל לְחַסּוֹת כְעַא בְּבְנִינִים שְׁהָוָא בְּוֹנָה בְּעַמְלֵוּ הַרוֹחָנִי, שְׁאַיְנָנוּ פּוֹסָק תְּמִיד מִעֲבּוֹדָתָו הַזּוֹרִיזָה.

קָפֶה. כָל הַקִּישׁוֹרִים, הַעֲלִיוֹנִים וְהַתְּחִתּוֹנִים, אֲחֹזִים הָם בִּיסְוָד הַחַיִים שְׁלָנוּ בְּבָתָה אַחַת, כַּשְׁמַ שְׁכָה הַשְּׁכָל וְהַמּוֹסֵר הַיּוֹתֶר עַלְיוֹן עַמְפּוֹלָת הַחַיִים הַיּוֹתֶר חַמְרִית פּוּעָלִים עַלְיוֹנוֹ כָּאַחַת. וּמְצָד הַכְּלָלוֹת אַיְן הַבְּדָל בֵּין עַנֵּין, רַק כְּשָׁאַנוּ מִפְרָטִים אֶת הָעָנָנִים לְפְרִטִים, אֶז אַנוּ מִבְּחִינִים בֵּין גְּבוּהָ לְנָמֹךְ. וַיֵּשׁ שָׁאַנוּ צְרִיכִים לְאַחֲזָה בְּצִדְהַנָּמֹךְ שְׁלָנוּ, בְּשִׁבְעַל שֶׁלָא יָאָבֵד מִמְנוּ הַטּוֹב וְהַקּוֹדֶשׁ הַתְּלֻויָבָו.

קָפֶג. אַיְן הַמִּדְינָה אֲוֹשֵׁר הַיּוֹתֶר עַלְיוֹן של הָאָדָם. זֶה נִתְּנָה לְהַאֲמָר בְּמִדְינָה רְגִילָה, שְׁאַיְנה עַולָה לְעַרְקֵי יוֹתֶר גָדוֹל מִחְבָּרָת אֲחָרִיות גָדוֹלָה, שְׁנָשָׂאָרוּ הַמּוֹן הַאִידִיאוֹת, שְׁהָם עַטרָת הַחַיִים שֶׁל הַאָנוֹשִׁיות, מִרְחָפִים מִמְעָל לָהָה, וְאַיְנָם נָוגָעִים בָה. מֵה שָׁאַיְן כָּן מִדְינָה שְׁהָיָה בִּיסְוָדָה אִידִיאָלִית, שְׁחַקּוּק בְּהַוִּיתָה תָּוֹכֵן הַאִידִיאָלִי הַיּוֹתֶר עַלְיוֹן, שְׁהָוָא בְּאַמְתָה הַאֲוֹשֵׁר הַיּוֹתֶר גָדוֹל שֶׁל הַיּוֹחֵד. מִדְינָה זֶה הִיא בְּאַמְתָה הַיּוֹתֶר עַלְיוֹנָה בְּסָוּלָם הַאֲוֹשֵׁר. וּמִדְינָה זֶה הִיא מִדְינָתָנוּ, מִדְינָת יִשְׂרָאֵל, יִסּוּד כְּסָא ד' בְּעוֹלָם, שְׁכָל חַפְצָה הָוָא שְׁיָהִיה ד' אֶחָד וְשָׁמוֹ אֶחָד, שְׁזָהָו בְּאַמְתָה הַאֲוֹשֵׁר הַיּוֹתֶר עַלְיוֹן. אַמְתָה שְׁאַוְשֵׁר נְשָׁגֶב זֶה צָרִיךְ הָוָא לְבִיאָר אֶרְוֹן, כְּדֵי לְהַעֲלוֹת אָוְרוֹ בִּימֵי חַוְשָׁן, אֶבְלָה לֹא מִפְנֵי זֶה יִחְדַל מִלְהִיּוֹת הַאֲוֹשֵׁר הַיּוֹתֶר גָדוֹל.

קפאן. הנשומות הגדולות מוכנות הן, שייהי זורח בפנימיותם חזות הכל, מהשאיפה הייתר תהורה ורוממה והיותך כללית בהיקפה עד ההשתלשות הייתר רוחקה וזעירה, שבפרטיו פועלותיה, חפצה היא שהאור הגדל יהיה מלא כל, וכמה גדול הוא מכואה, כאשר אפשר הדבר, שיחדר האור הכללי בישרת שטפו על כל פועלותיה, והיא מוכרחת הרבה פעמים להשתמש באור כהה, אור של תולדה, שהוא ג"כ מאייר את המחשכים באיזה מדה, אבל לא באותו שטף האורה, שתוכיות הנשמה עורגת היא לו.

קפת. השאלה נשאלת. מוצאים אנו תוגה נסורת בלימוד הגمرا, אע"פ שגם שמה יש בה. התוגה באה מתוך שבאותה השעה של התעוררות הלב לעבודת רוח, מתעוררים רצונות לשאלות רוח ורחבים מאד, שאינם יכולים להיות נגבלים בדברים מעשיים קצובים, והקצב מעיך על רום רוח זה ומציב את הנשמה המרגשת. ומ"מ קול החיים המפכה בתוך כל ההgelות והדיקנות הגדולה, שהוא באמת רוז של עולם תיקון, הוא משמה ג"כ את הלב ומרנן את הרוח.

קפט. מدت התוגה אינה מורגשת לכל בשווה, כי אם לפי אותה המדה, שהנשמה צמאה לאור רחב בלבתי מוגבל. והיגון עומד בחדרי לב, מתחלה ברוח העסוק בתלמודו, רק כפי אותה המדה שלא ימצא הלומד גודל בלבבו לחדרו אל רוז גודלו של רוח הבניה, ההולך משאיפות כבירות שאין להם מעשים לפי גדם, עד שהוא מצטמצם בסדרים נוחים לפי ערכי החיים שבhhוה.

קצ. העולם הולך ומשתנה. שינויים בכירים מתחוללים ברוח האדם, כמו שבסדרי החיים מתחווים שינויים מפני ארחות המעשה והניסיונות. אבל השינויים הנם שינויים סיגנוניים, לא עצמיים, כמו שאין הטבע משתנה, אלא כחוויות מסתגננים ע"פ התעשיה האנושית, בנסיבות שונות.

קצא. הרצון הוא מקור החיים. רצון האדם הוא באמת יסוד שכליילו והויתו. אמן הרצון זה צרייך הוא פתוח ועיישי, יותר מכל הכהות כולם. בילדות האנושות, הרצון הטבעי של האדם צרייך חינוך של כניעה, של שבירה, ושל היפוך. כל זמן שהאדם הולך ומשתכלל, כך רצונו העצמי הולך ונהפק לטובה, ושבירתו של הרצון מאבדת טוביה רובה. הדבר קשה מאד בדמומי חמה, בין פרק לפרק, שבתקופה חשובה של רוח האדם, שאז מעבר מזה מונח הרבה פראות ברצון, שבבירתו היא עליה ופתחה, ולעומת זה מונח ברצון כח אוור וטוב, שככלול העולם תלוי בהשארתו על פי תוכנותו. והבינה הישרה מוכרחת היא לפתור בזיהירות את שאלת התהומין, באופן שישאר האדם מלא אומץ מצד הטוב שברצון שכבר נשתכלל, מצד אותם חלקים הנשמה שכבר נגאלו ויצאו מתחומות הגיהנם ומעמקי הקליפות, ומלא גם כן דכאות רוח, ותוכונה של לב נשבר ונרכא, לעומת זאת חלקים הרצון, שעדרין היה האדם הרעה שרויה בהם, שהם צרייכים זיכון על ידי דכודך ושבירה.

קצב. כשם שהאנשים המעשיים, בעלי הכשרונות לדברים מעשיים ולהכמות המעשיות, אינם מוכשרים להשתכלות בהירה בעניינים הרוחניים, והסתכלותם הרוחנית באה לקויה ומעורבת עם משפטיים חיים,

המתמצאים מעולם המעשה, שהם קשורים בו, כמו כן אין האנשים הרוחניים, העומדים ברום עולם, מוכשרים להסתכלות מעשית שלמה, והידיעות המעשית שלהם וקשר חפצם בהשלמתן אינם כי אם איזה צל היוצא מתחום העניינים הרוחניים העליאנים. אמן יש כשרון עצום בתכוונה הרוחנית העליונה לכלול את הכל, אבל זה דוקא במידהה של התגלות הנבואה של אספקלריה המaira. על כן משה רビינו עצמו, עליו נאמר ויהי בישורון מלך, אבל במעמד הדורות היה מלך לחוד ונביא לחוד, ושמואל, הוא שהיה במידה ידועה שקול ממשה ואהרן, הייתה לו בהירות רוחנית כזאת, עד כדי למלא גיב' מקום של מלך בטורת השפעת נבואותו, ועליווניותו הרוחנית השלמה.

קצג. בעת שקייטת הרוחות, מנהיג הרגש הישר לבדו גיב' את העולם. לא כן הוא בשעת מלחמה, בעת תסיסת הרוחות, אז צרייכים עצה וגבורה. לפעמים התמיינות של הרגש נלקית ע"י ההתחככות של העצה, אבל כל זה כדי הוא בשבייל תחבולות המלחמה, ובtruth הוא הדבר סוף כל סוף ישוב כל מה שהוא נאבד, ויוחקיפה כל אשר נטשטש מפני ההמיה הרבה של כל טרדת הקרב.

קצד. מעלה הרצון מוכrhoת היא להיות בשלמותה, שוה למעלת ההכרה. ואם האדם אוהב את הטוב ואת האמת, באמת, לפי אותה המדה של האהבה, כן עבדתו בהכרת הטוב והאמת עומדת לו. ואם הרצון מתפגם, מוכrhoת ההכרה להיות נחלשת. אמן זאת היא סגולת החכמה, שהיא מעלה את הרצון, ומתקנת את פגמיו. על כן ע"ג שהאדם צריך להשתדל להשלמת הרצון שלו, מ"מ כשהוא רואה שרצונו נפגם, אל יניח ידו מדريשה תדרית, ריתור בחכמה, וכפי המדה של התגברות אור התורה שבנפשו, כן יתעלה גיב' רצונו.

קצח. כיון שהאדם נגש אל ההכרות הרוחניות, נחלש כהו, התושיה מתגללה עליו בכל עזה, והוא מתחשת כהו של אדם, פגמיו המוסריים כולם מתחבלטים אצלו, צמאון נורא לשלים עליונה בוער אז בקרבו, ואיןו מוצא את נפשו בעלה יכולת להושיע את עצמה מצרי שאל הרוחניים שהיא נתונה בהם. תשוט כה זו מזקמת את בהירותוascal, ומעממת את חריצות החקירה הבahirah, אשר כדי להוציא את התפקיד האנושי אל הפועל, להיות איש חי מכיר ובעל השכלה, צריך הוא, אחר שעבר עליו הנחשול של החלישות, להתאמץ בכל כה, ולהיות קשור בקשר רוחני אמיתי והסכמה חזקה לחים ההכריים. וזה ישוב לו מיידי יום ביומו או מז ללב במדה נכונה, במידה שתתנו לו כה לטיל בפרדס הצפונות העליונות, ולשמרו מעבר מזה מכל נתיה גסה וזהירות לבב.

קצו. המעיינים הרוחניים האפלים, שאינם מרוממים עצם להשגת בהירות מתוכיות הנשמה, הם מלאים בקרבים בושה, עצבון וחשכת מחשבה, וטוב מהם המעיינים המעשיים.

קצז. כל אדם צריך לשנן לעצמו שלא ללימוד מחסرونותו של חבריו, שיעשה גם הוא כמותו. ע"פ שיראה את חבריו שהוא מצליה ומכובד, ידע שבודאי נגד אלה המגרעות שהוא רואה בו, יש לו בודאי מעלות אחרות שאין גורמות להכريع את החסרנות, אבל הוא שאין לו נתיה לאלה החסרנות כ"כ, הנה זה עיקר

מעלתו. ואם למרות מה שਮעלות אחרות חסרות לו, יסgel לו ג"כ את החסרונות של חבריו, אז תהיה מפלתו נוראה מאד.

קצת. ההסתכלות הרוחנית השלמה, שהיא ההסתכלות האלהית, היא מחייבת את התקון החברותי היותר נعلاה, אחרי המון סבות וצינורות, של שדרות אנשים, וסדרי חיים שונים. התעופה העליונה, המתעללה מעולם המשעה וגבוליו, הוא המעדן של רוח הגדול אשר לנשمة האדם, מתחד הוא האדם בשיאו ווחו עם המהות הרוחנית העומדת למעלה מכל ערכיו, מתעללה הוא מגבולי הזמן והמקום, והנצחיות הבאה בה היא נחלתו, בזכות חסנה וקדושת ערכה. החיים המעשיים נפועלים מאליהם לטובה, אבל לא יוכל לפשט את עצם בכל פרטיהם פרטיהם. מוכרחת היא התעופה העליונה לרדת, ברדתה היא נעשית ראש לשועלים, כח רודה ודוחף לעולמים מוגבלים, כח ישיר נתיבות מעשה, עין ושירה גבולית. ירידה היא לאור העליון, בירידה זו מפלג הוא שטפי אורות לכל הגבולים, לשדרות המעשיות, ולשאיפות הפעולות, תתן טرف לביתה וחק לנערותיה. בהיות החוק מלא, והפלגים כבר יכולים להשקות דים, עולה היא שטיפת האורה, מתייחדת במקורה, מתרפקת על דודה, ונשמת הבריאה כולה מתעללה למקור האצלות האלהית. ורוח האדם לעונתה עולה ממעל לכל סדרי חיים מעשיים, והוגה ישירות מוחלטות, בזיו האמת לאמתו.

קצת. הפסיק מוכרחה להיות בין תוכן האידיאל המופשט של מגמת הכל, ובין המתגללה ממנו בהוויה בפועל, בין הכוונה הטובה המוזרחת לאדם ברום גובה חייו הרוחניים, לבין הרוח המלווה תמיד לישר מעשו ודרךיו. אם לא ההבדל הדרומי הזה, היה צורת המשעה כולה מטשטשת, ההוויה לא הייתה עומדת על צבינה, חוקים וגבולים לא היו נשמרים, תוכנות קבועות וערכים מגבלים המיסדים עולם ומלאו, לא היו עומדים. נצטצמה האורה, יורדת היא לפעמים מأد יותר מדאוי, מחסנה, במצומה לצורך הערכת מהותה מגיעה היא עד מחשבים, לאשרה מהמגמה המופשטת. צינורות משוכים בתוכיות של הגבולים, של החקיקות הפרטיות. הנם מזילים טל של חיים עליונים, והטל טל אורות הוא, מגרש את המחשבים ומאיר את החיים. כה הולך הדבר באדם ובעם, בעולם ובஹוויה.

ר. אפילו הדמיונות שהם נובעים מתחالכות הדעות הטהורות, הם ג"כ מאשרות את נפש היחיד, ומתקנות את הקיבוץ החברתי באופן הגון, ובסדרי עליונים הם מבאים בהמשך הזמנים, לחדר מהם אל' האור הגנוו שבחנימיותיהם. וכל בר לבב וטהר דעה יהיה זהיר ברוחו מأد, שלא להקל בראש הדרמיונות, סעיפוי הקדושים העליונים, וידון ק"ז מעציםوابנים של הקדש, שהננה מהם מעלה. כשהרוח נחלש, מוזללים הדמיונות הקדושים אצל החמן, ועי' זה הם אוכדים את דרכם, עד שזרחה שם של בעל של כל כביר, חמוש ביושר לבב, שמורה לרבים את הכבוד הרاوي גם לדמיונות הקודש, ומראה את יחוsem אל האושר העליון שבחצחות הנצחיות. ומהruk הארת עולם זאת, בא רוח התשובה ומרחף בעולם, וגוארה מתחלת להופיע. אמנם ישנים ג"כ דמיונות כאלה, שהם אוכדים את כח החיים שלהם, ובכחותם בדרך מלאה ממחשבים הם באים לידי מצב כזה, שהאמת מתקומה בקנאה גדולה לשרש אחריםם.

רא. כשם שההויה המוחשית היא טבואה על התנועה התדרית, כן ההויה הריעונית טבואה היא על השמחה הבלתי פוסקת, שמה הוא העולם, שמה היא ההויה הפנימית כולה. מעכבים חלקיים משביתים תנועה חלקית, ומעכבים כדוגמתם בעולם הפנימי משביתים את השמחה. יורד הוא רוח החיים מתנותו שמחתו העצמית, ע"י השבתות של אסרו בעבודת החיים הטבעיים הגלמים, משלים הוא את חוסר שמחתו בתקות אושר, שהוא מצירם לפניו, הולך הרוח ומתרgal, ומכיר ביוטר מדי גדו, את האפסיות שבתקות הללו, ונקודת שמחתו יורדת, עד שהוא מתרgal כ"כ, עד שהוא מכיר שאין כל סבה להשבת השמחה המקורית, השמחה ההויה, שמחת מעון עולמי, ואניינו נזקע עוד לרך צירוי תקויות נובלים. וצדיקים ישמו יעלו לפניו ד' וישישו בשמחה.

רב. דוקא אם שמע בישן תשמע מחדש. אחד מהיסודות המציג את המחשבה מכלין, הוא ההתעמקות בישן. עליה החדש וiperah, יצין צין וiperah ושגא מאד, בכ"ז אנו צרכים תמיד לעומק הרוח של הישן. ביוטר הדבר אמר בחשפנות רוחניות מופשטות, וממילא הולך הדבר ומשתרג על עוד המון סעיפים המתיחסים להן. כל אשר רוחנו נשאו לתור בחכמה, לדעת את רוח המדע הנ אצל ברום חפשותו, שיוכל להיות מתוואר בזמנינו, הוא ודוקא הוא, ימצא אז את אוצרו, רכוש רב, כאשר יפנה אל הישן, אל התורה והמסורת, אל כל דברי חכמים וחドותם, אל ההגיוון הגלי והצפון. כל העושר ייחד יציב לפניו את קומת המחשבה במלא חטיבותה. שוכח הוא הזמן בשאון גונו, לדבר ע"ד הבורא, נחלש הוא מעוז ההרגשה לבורך את שם כבודו, נרפה הרוח מבחלות לצים ריקי מוח, והרעיוון מתחלה והריגש מטפש. צרייך לשבר כבלי ברזל, ככל, בחופש ובגבורה צרכים לשוב אל הישן, אל הסגנון הבריא, אל הדורת קודש, להכרת היוצר והיצירה, להרגשת הטוב והמטיב. תשחרר או השירה, ינסה הפיט למורמי שמי, וכל השקפות העולם הנובעות מהחאים והטוב, המקשרות עם הטוהר והצדקה, בין שהן השקפות גליות, מתחאות בשכל והגיוון, בין שהן השקפות גנוונות, אשר רק הסקרה הרוית ומעין של רוח הקודש, באיזה אופי שהוא מפכה פלאים כמו אלה. הכל צרייך שיבואר, שיפורש, שיטו, ולא יבינו כל רשיים - אין בכך כלום, כי המשיכלים יבינו. החופש העליון של המחשבה יבטל את זהירות הדעת ואת קטנות האמנה, ודברים שלא נשמעו סופן להשמע. והשמיעה תתקבץ לקשב גדול, לכח חזור, לקול מעורר, משיב נשמות נדחות לمعון רבצם, מחזק רוחות נכשלים מכובד פשעם, משים שפלים למרום ומשגב קודרים ישע.

רג. הנשומות הגדולות הנן מרוגישות בעומק הויתן, שהן שייכות לכל המציאות, וקיו לכל הבריות שתחת הוג הכרה שלhn, וקיו לכל אדם. ואלה הריעונות החזקים והמקיפים הרבה מאד, נתונים אומץ לכך עליה יורד, המברר את היחס יותר פרט, שיש להן לעצמן ולמשמעותן, לעמץ וכיוצא בהלה היחסים, ופרט הנטיות הולכות ומחוברות זו עם זו ומהוללות אורות חיים חדשים.

רד. הנטייה הנפשית היותר פעוצה וקטנה, שאין לה אלא תומתה ונטייה טבעה, הכח השליט עליה להוציאיה אל הפעול ולכוון את התאמתה עם הנטיות שמחוץ לה, שעל ידי ההתאחדות היא תבא למטרתה, הוא הכח היותר כלל, שהוא התוכן המגמתי שבההקפה העליונה של ההויה.

לה. החזון הרוזי מדבר כה החיים שנתגלה בלבשו של יעקב, הוא אוצר הנשמות של ישראל. יש גדור יש לרוועה עם צאנו. השפעה נעלמה השפיע יעקב על נפש החיים של הצען הללו. היצירה הcnisa אוצר חיים זה, בקרוב ומגע עם האב הגדור המירוח - שהוא בעצם בכל נשמו הוא חי האומה - ישראל סבא, שככל הפרטים של ישראל זוטא, ככלומר פרטי האישים של האומה כולה, הם נצוצי של habitats החיים שלו. אי אפשר להאנושות שתוציא מקרבה מין נשמות, כנשותיהם של ישראל. שאיפה אחרת לגמרי יש בהן שאינה נמצאת במציאות בכל משפחות הארץ. במעמד זעיר של חיים כמגדה של נשמה כבש, הפעולה הנטיה של הרועה הטעעה עמוק מאד. הולך הוא זרם החיים ומתעללה, משתככל דרך כמה צינורות, לפעמים במהלך הדורי ולפעמים בדילגה ג"כ. אלה צאן קדשים בית ישראל הנה. נפש החיים שלהם, הוא נפש צאנו של יעקב, מובלות מנטיהו. ואנן צאני מרעיתי אדם אתם.

רו. השירה האלוהית עריה היא בנשמת גdots הצדיקים, עד שכמה פעמים אינם יכולים להתעסק בשום דבר פרטי הדורש חשבון ומחשבה, מפני שנوعם השירה מתגבר על הכל ומטשטש את כל הוצאות הפרטיות במתיקות זהרו. והם ממשיכים אל כל העניינים המעשיים ואל כל ענייני התורה המעשית את نوعה של השירה העליונה, ודוקא ע"י זה הם יכולים להכנס בכל העניינים המעשיים, בין במעשה בין בלימוד.

רו. את התכוונות הרוחניות, של צד הקדושה, צריכים לבחון בבחינה מדעית, הדומה לבחינה חימית, לדעת את פרטי היסודות שברוכבתן, ועל פיה נוכל לחדש הרבה ולהலיך תוכנים חדשים מצירופי ההרכבות, ולזקק ולהעלות את העניינים הישנים, ממש כמנג החכמה המעשית שבחיימה.

רו. כך הוא הסדר. צרייך לטהר ולאמצץ את הגוף וכחותיו כולם, אח"כ בא כח הדמיון וכל סעיפיו, צרייך להיות ג"כ חזק ומצוך, ואח"כ בא הרגש וכל ענפיו, ועל גביהם יבא השכל הבورو, והסתעפותיו כולם, ואור ההקשבה العليונה, שבאה מהתנוצחות רוח קודש עליון, הוא בא על גביהם.

רט. סדר זה איננו בדין של ייחדים לבדם, אלא הוא הדין באומה שלמה, והדברים מתייחסים לעומת תקופות שונות במהלך החיים שלהם.

רי. הצדיקים הגדולים כוללים בנשماتם את הכל, ויש להם כל הטוב של הכל, וכן כל הרע של הכל, וסובלים יסורים بعد הכל, ומקבלים עונג מהכל, ומהפכים את כל הרע של הכל לטוב, ומתוך שהם מתמתקים ע"י היסורים שהם סובלים, הכל מתמתק על ידם, כי בשורש נשماتם נמצא כה של סעיפי הנשמות הרבות מאד, שהצדיקים הם יסודם.

רייא. אנו רואים, שאפשר לכל חכמה להתאחד בעצמה בלי זיקוק גדול לאחרת, והרי החכמות העולמיות מתבררות לחלקיהם באין זיקוק לחכמאות הרוחניות العليונות. מזה אנו למדים, שיכולה היא חכמת האלהות וכל סעיפיה להתברר, באין צורך אל כל הידעות האחרות כולם. אמן ע"פ שאין הידעות החיצונית

מעכבות את הידעות הפנימיות, מ"מ הן מעטרות אותה. וכך רוב הקפתם אותה, הם מתגלים בתור ניצוצות שהם כוללים בקרוב אורה העצום מאד.

ריב. ישנו בעל השגה בהירים וצדיקים גדולים, שמרוב חשך לבם בהשגה בהירות ומופשטות, ובדקות אמיתית בהשיות, אינם יכולים להרחיב את דעתם בפרטיה הלכות ומעשים פרטיים. אך אם שהוא לא קוטה וחולשה נפשית, מ"מ מוצא הדבר הוא ממוקור הטהור, וסימן לדבר: איש כי מרט ראשו קרה והוא טהור הוא. ולמעלה מזה היא קדושת הנזיר, אשר נזר אלהיו עליו בגדי פרע שעיר ראשו, ורבי עקיבא שדרש על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות, כמו שכחוב: קוצחותיו תלתלים שחורות כעורב, וכי אתה מוצא אותו למי שמשחיר ומעריב עליו תמיד, או שנעשה אכזרי על בניו כעורב.

rieg. רוב בני אדם חיים הם חיים של דמיון, ואין בכחם כלל לחיות חיים שלعقل. אשר על כן צרכים כל חלקיהם להיות מתאימים זה עם זה, הידעות של האמונה שלהם הן ג"כ ידיעות דמיוניות, לפי אותו הערך של כל עניין החיים שלהם. אבל אין הדמיון והשכל מחולקים זה מזה חילוק חטיبي, כ"א חילוק דרגאי. ישנו מדרגות שהדמיון הולך ומתרבר, ובא בחלוקת ידי זיכוך, עד שהוא נכנס לגבול השכל, והשכל לפעמים יותר והוא בחלוקת זיכוך ומתחכנס לגבול הדמיון. ובכלל, ההבדל הוא בעיקרו בין ריחוק וקרובה של ההכרה הברורה, ולא הבדל עצמי. כי סוף כל סוף אין לאדם כי אם ידיעה צללית מכל דבר. הדברים שהם יותר גדולים בערכם, הנוגעים הרבה למהות הרוחני העצמי של האדם בכלל ובפרטיו, הם יותר מתלבשים בכל הלבושים, בין בלבושים השכל לפי מדרגותיו, בין בלבושים הדמיון לפי חילוק הדרגות שלו. שמיירה גדולה צריכה האדם לעשות שלא יחרב דמיונו, שלא יזחחו הדברים היסודיים הטוביים מלהעשות את התפישות ענפיהם גם על הדמיון, כמו שהם מושרים בשרשיהם בעומק השכל. קרותה היא הנפש, שגרמה להחריב את פועלות הדמיון, מהדברים היסודיים. והאומה בכללה אם היא באה למצב כזה, הרי היא מדוללת. הכנסת ישראל היא מעוטרת באמונה האמיתית שלה, שיוכל הדמיון להיות מחובר בקשר יפה עם כל האמת, והדמיון שלה הוא לבוש מקשת את תוכן השכל והאמת, ומגדיל הוא בזו את הדר החיים ועצמותם בקרבה. כל שקלתו מחייבת היהדות פנימה יפה מרגיש הוא בכל פגימה דקה מפגימתו של הדמיון, והוא משתمر ממנה מאד. וכשהדמיון הוא שלם, בלתי הרוס מכחם של עיוותי רגשות וקלוקלי חיים מעשיים. הולך הוא השטף השכל, הרוחני והמעשי, ושוטף בכל חדרי החיים, של היחיד ושל הציבור. וכשכל דעת באים ומוללים בהדמיון של האומה, גורמים הם לכינוס של כהות בגופו של הדמיון, ונסיגה לאחר גדרולה הוה במצב הרוח, עד אשר ירפא התחלאים, ויישוב השכל והדמיון לעבור בכח שקול בערך.

ried. צרכים לבאר, איך המעשים כולם, הדינים ופרטיה המצוות, נובעים מהדעות ומהרגשות, שהם הם יסודי הנפש של האומה, והם בונים את המחשבה ואת הרגש הלאומי ע"י פועליהם החוזרת. וכשմבטים מהמעשה, הרגש והמחשבה הולכים וחרבים, והנשמה מתדללת, וركב נורא הולך ונוסף.

רטו. בזמן זהה צריך להסביר את כל ענייני האמונה, התורה והעבודה, ע"פ דרך השכל.

רטז. אי אפשר לנצח שום התקומות רעה כללית, בין בעולם בכלל לבין בישראל בפרט, כי אם כשלוקחין את כל הצדדים שיש בה, ומנהיגין אותם בדרך הטוב והقدس.

רין. הולכת היא היצירה את דרכה, בוראה היא את כל דרגותיה, שואפת היא לההתיצרות היותר עדינה ונשגבה, שעיל ידה תהיה משתקפת כל התמצית של ההויה כולה, כל חסנה ועזה, כל יפיה, ישרה וחכמתה. זאת היא הנשמה השלמה, של האדם, שהמובחר שבו הוא המושלם הבוחר שבקרכבו, אותו ששכל ברצו את מהותו לצד הטוב יותר עליון, עד שהוא מגלה חלק יצירתי, שיש בו מהות של פועל טוב מוחלט. הנשמה העליונה בעצמה מוצאת היא את חסנה ועזה פנימה, אינה צריכה לשום דבר חזן לה, היא מאושרת, ובכח הכללי שבה, מתוך שהיא תמצית הכל היא ממשכת את החיים לכל, את כל החסר לכל בכל גוני החסرون. והרבים, בעלי קטיעים שביצירה, אינם מוצאים את מחסורתם בפנימיותם, הם צריכים הרבה עד שתימלא חסרוןם, שיתקן קצת מגימות עצומותם, שאחר כל אלה אינה מתתקנת לגמרי כ"א בצדיק העליון, בעל הנשמה המרכזית, ובך יוצאת מהר חורב ואומרת, כל העולם כלו ניזון בשבייל חניתא בני, וחניתא בני די לו בקב חרובין מעש לעש.

רith. כמה אמללה היא הריאליות, בשעה שהיא מתוגדרת בעצמה ורוצה להנתק לגמרי מההארה הרוחנית הנפשית. כשם שהיא מאירה את ההכרה בדברים הסובבים והමלאים את חוג הרגשותינו, כך היא מחשיכה את העולם כשהיא חפצה להיות השלטת הכל. המתודך בריאליות, מוכrhoה הוא להיות טובע והולך בה. היא תמשיכהו אחראית קמעא קמעא, ואם לא עיר עצמו את הנימה הרוחנית שבבלבו ואת זיק האורה שבנסותו, תלך הלך ועם, עד שלא יוכל עוד האדוק הריאלי להכיר כל תוכן נשמתי אמיתי ותשאר נשמותו הרבה - למרות מה שיוכל להיות עם זה, איש מדעי, מוסרי ובעל עליליה. העסקנים הריאליים, כשהם נתונים לאייזה אידיאל המעסיק אותם, הם נתונים במצב של ניגוד עצמי עצום מאד. מתוך ההשקפה הריאלית אין מקום למסירה לשום אידיאל, כי כל אידיאל עניינו המעניין והמושך את הלב, הוא מצד فهو המוסרי, שהוא בעצם ערך רוחני נשמתי, שאין הריאליות כולתו. ומתוך כך, אם בלב שלם תהיה ההתמכרות, אז יתגבר הטבע הרוחני של האדם, ויצא האדם מתוך ממעמקי השיקוע הריאלי ע"י ההתמכרות להריאליות עצמה, שהאידיאות שבהתמכרות זוatta עצמה תזכך את תוכן החיים הפנימיים, וההכרה הרוחנית תתבלט בקרבו. ואם באמת אין ההתמכרות זכה, אז לא תעמוד, ותלך הלך והתקרר, ולכל היתר לא תוכל לעשות פרי להשפיע על אחרים, וביתר - על דורות הבאים, ממהותה. המגמה הנצחית החיים בקרבנו, תכrichtנו בשבייל כך להיות חושקים אל התוכן האידיאלי, ולא תתן לנו מנוחה בריאליות מוגבלת ויבשה.

ריט. האמונה אינה לא שכל ולא רגש, אלא גילוי עצמי היותר יסודי של מהות הנשמה, שצורך להדריך אותה בתוכונתה. וכשאין מshallות את דרכה הטבעי לה, אינה צריכה לשום תוכן אחר לסעדה, אלא היא מוצאה בעצמה את הכל. בעת החלש אורה, או בא השכל והרגש לפנייה דרך. וגם אז צריכה היא לדעת את ערכיה, שלא משורתה, השכל והרגש, הם הנם עצמותה. ותהיה קבועה באיתן מושבה, אז יצליחו השכל והרגש בפינוי הדרכן, ובמצבת האמצעיים השכליים והמוסריים המסקלים את המכשולים מעל דרכה. ההסתכלות המיווחדת של האמונה שהיא חלק עצמה, הוא האור של הנבואה, וברdot המדרגה, שפעת רוח הקודש, גם אלה יורדים לפעמים ומתאחים עם השכל והרגש בדרך גילוייהם.

רכ. צריך לדעת שאי אפשר לפניות אל השית' בשום של ובסום רגש, וכן בשום חוש, כ"א באמונה בלבד, ותפילה היא אמונה, ויראה ואהבה הנם ג"כ גילויים של האמונה. ומה שאומרים חוש האמונה או רגש האמונה, וכן אם נאמר מדע האמונה וascal האמונה, הם דברים של שמות מושאלים בלבד, כי עצמות האמונה אינה שום דבר מהם, כי אם עליה מכל אלה, שאין בה מחסור כלל, שכוללת באחדות ושלמות עליה את התמצית היותר מובהר וחזק מכל הנל.

רכא. האמונה והאהבה הם תמיד מחוורות זו עם זו כשתיהן זורחות בנסיבות שלמוותן, וכשאוור אחת מהן שלם לגמרי מתעוררת השנייה בכחה, ויצאת ממעמקי הנפש להאר בכל מילואה.

רכב. אין האדם מוכשר לשום כה רוחני שבulous בנסיבות גדולות כזו שהיא מוכשר לאמונה ולאהבה, וזהו אותן, שבכחות אלו מונחים כל יסודות הוית מהותיתו.

רכג. כל מה שהיחיד והכלל עושים, בכל גילגולי הסבות וכל הנסיבות המתגלים בחיה התרבות, הכל הולך הוא להשלים במעלה העליונה את האמונה ואת האהבה.

רכד. מתוך האמונה והאהבה מתחצלים כל האורות הרוחניות שבulous, המאירים את כל דרכי החיים וההוויה. האמונה והאהבה הם עצם החיים בעולם הזה ובעולם הבא, שום דבר איןנו נשאר בחיים, כשהושקם מהם את שני המאורות הללו את האמונה ואת האהבה.

רכה. הקולטורה הזמנית, כפי מה שהיא מתבססת עתה בעולם, בנזיה היא יכולה על הכהירה ועל השנאה, שכן שוללי החיים העצמים, ואי אפשר להתגבר על מחלת זו, כי אם לגלות את כל אוצרות הטוב המונחים בבית גניזה של האמונה והאהבה, וזאת היא מטרת גילוי סתרי תורה.

רכג. התורה היא האהבה, והמצאות - האמונה, והן גם ג"כ הצינורות, שעיל ידם שפע האמונה והאהבה שופע והולך תמיד, וכל התרבות הרוחני והחומריא של ישראל, בהתעוררות חייו הלאומיים, צריך שתתרכו יכולה סביב המרכז ההפוך המאחד זהה, שתים שנין ארבע: התורה והמצואה, האמונה והאהבה.

רכז. שכולול האמונה והאהבה ו奧מצ קיומן מתחזק בסיס דבקות נפשית בחכמים ותלמידיהם, או כפי המבטא של החסידות: התקשרות עם הצדיקים. יסוד זה, שהחסידות טפלה בו הרובה, צרייכים אנו להקימו בשכל גדור והדור מאיד בתור אוצר חיים, והדום רגל, לשכינה הכוללת את אור האמונה והאהבה, השוריה בחכמים צדיקים, שמהות חייהם יכולה, היא התגלות האמונה והאהבה, המחזקה באיתניות התורה והמצואה, בכל מילוייהן

המעשים והרוחניים, עם סגולה נפשית מיוחדת, שהיא הסתגלות רוח הקודש, הרואין להולד דוקא בארץ ישראל.

רכח. התרבותיים הרשיים, חסרי האמונה והאהבה, אינם עלולים לשום דברות אפילו בין עצמן, והם דומים לאפר שאינו בר גיבול ועסותם רשיים, כי יהיו אפר תחת כפות רגילים, וממילא אין חיים חיים, והם נקראים בחיהם מותים. אמנים עיי' אמונה גדולה ואהבה רבה נוריד טל של תחיה, להחיות בו ג"כ את המתים, יחיו מתחך נבלתי קומון, כי טל אורות טלך ואرض רפאים תפיל.

רכט. אנחנו שואפים לתחייה האומה ותחייה הארץ, כדי להחיות את הנשמה שלנו, כדי להעמיד את ישראל חי, להחיות את האמונה והאהבה, בחושן של התורה והמצוה בכל המילוי שלhn. אנו מכירים את אור אלהי ישראל, אלהי עולם, והעונג שעלה ד' על ד' דיקא, לעללה מכל מבטא ומכל מושג, לעילא מכל ברכחת ושירותא, תושבהתא ונחמתא, הגנו זפפון המתגלה באור האמונה והאהבה, המתראה בתכיסת התורה והמצוה כולה, אנו דורשים לציון, אנו משתוקקים לבנות את הארץ ולהבנות בה, כדי לקלוט את רוחה ואוירה, להתאחד עם כל החיים המקיים בה. על כן תורה מרובה אנו דורשים, ולשם כך אנו שואפים לבריאות שלמה ולכח גופני חזון ואמין, מצות רבות אנו מבקשים, כדי שייהיו לנו די כלים להכיל בהם את האור הגדול של האמונה והאהבה, עם כל העונג והעדן וכל האור והטוהר, העז והאמץ שלהם, שיתגלו לנו במלא מדרתם, בשובנו לחיים עצמים, לאומיים במלוא ובמרום המובן. כל מה שיש לנו, מזכרות העתיקות, מצווה וחק, חביב علينا חבת חיים, כי הם לנו כלים למקור חיים ועם מקור חיים, האידיאלים הצפונים בהם חיים הם אתם ועם קיומם.

רל. מיד כשאנו מתחילה לדברים האלוהים, נופלת علينا חרדה, והשכל נעשה עייז כהה. ובשביל כך אין אנו מסיקים הלכה ברורה בסדרי החוקרים הקיימים, ובדרך החיים ומהעשה שעלה פיהם - בראשית ההשכמה. עד אשר אנו מתחזקים בישוב הדעת, ורגש היראה נח מזעפו עיי' המנוחה השכלית, וזו הננו מתחילה לחשוב מחשבות ברורות, שיש בהן תועלת ספרותית ותועלת מעשית.

רלא. רעה חוליה היא, כשהרגש המוסרי מתעדן יותר מدائ, עד שלא די שהוא משמש בתור כח עוזר בכא תור המעשה, שלא תשולח יד לעשות רע, אלא הוא מאיים תמיד ביראת עונות הסובבים את האדם, במעשה ובמחשבה. הפחד הנפרץ מכל חטא, מאבד טובו של האדם, ועשה אותו למיין בריה שפה שאינה עשו דבר, כ"א שוכבת ורוודת. האדם צריך להאמין בחיים, להאמין בכחו החמרי ובכחו המוסרי ייחד. האמונה היא כוללת הכל, כמו אהבה. האמונה בחיים היא ברכת ד', כמו שאי האמונה היא הקללה היוטר אוימה - ולא תאמין בחיים. כאשרם מאמין בחינוי הרוחניים, הוא מוצא קורת רוח בעמל נפשו, והוא הולך ומתעללה.

רלב. ע"פ שצורך להשתדל הרבה להיטיב את המדות, מ"מ חיללה לעכב בשביל מניעת הטהרה המודעית את העילוי לצד גודל הרוח וההסתכלות השכלית. ולאידך גיסא שאי אפשר כלל שיטhero המדות ללא עליית רוח

גדולה, וכל הגדול מחייב צרייך הוא יותר לשככל את עולמו הרוחני השכלי, כדי שהיה לו מבורר הדבר, מהי המהות האמיתית של טהרות המדות.

רלג. הרוח העמוק איננו יכול להסתפק בשטניות, ואניינו מוכשר מצד עצמו לסדר לו הנהגה ממוסעת. עד התהום הוא חפץ לחדר בכל דבר ועד קצה האחرون בכל תכוна. רק היצירה האלהית באה עליו בתור חוק להעמידו על המשקל, שהקצחות לא יכריעו בו יותר מdead.

רلد. ביושר הדעת ובמדות הטובות יש יותר אמונה ודבקות אליה, מבאמונה דיבורית וציורית רגשנית.

רלה. השאייפה להשלמות האלהית, בהפתוחות כל כחויה של הנשמה, במלא עצה, הוא הכח הרודה, הדוחף את החיים הרוחניים לתעודתם. בזמן הנורא לטל של תחיה, מאורה העליונה, כולל כל המילוי המעשי והשכלי, כל מה שנכנס בגבול הבחירה האנושית, וכל מה שהוא למעלה מזה, ההולך ומתרגל ע"י התעצומות של הנשמה בזיהה המקורי. אי אפשר לה לנשمات חיים שתהייה מסתפקת בבקשת סדרים מעשיים, תיקונים בארחות החיים והחברה, ובהתבות מדיניות וקבוציות. אמרת הדבר, שזמן שכל אלה הם במצב של קללה, מנואה היא מכמה אמצעיים שיוכלו לעזור לה להשלמתה החטיבית, אבל לא זאת היא מנוחתה ומגמת פניה. את האורה האלהית, השלמות, המעשית והשכלית, הרגשית והתכוונית, את השלמות במילואה היא מבקשת. מתקשרת היא באור התשוקה העליונה, מתרפקת על אהבת יוצרה, מתרוממת היא ליהנות מזיו הרעיון, השכל, המחשבה, הדמיון והרגש, הקישור הנשמתי והשיקוע הנפשי בים האורה של אור תורה ונור מצוה.

רלו. כבר אחד ר"ח קרש את האמונה עם השמהה, שהיא ג"כ מתחדשת עם האהבה, שהיא תוכל לבא ע"י הסתכלות תדירים בהירה במושגים הרוחניים, בהגברת הטוב הרוחני, ע"י תלמידם העליון וסקירותם ההקפית. וכיון שימצאו משכילים עסקיים בקביעות ברזי תורה, תרגלה האורה הכללית בכל דרכה לפניהם. וכל מה שימצאו יותר תלמידים מקשיבים לבהירות לימודי תוכן האמונה והאהבה והשמהה, הרי הנשמה הכללית של האומה נעשית חזקה וערעה יותר. אمنם לפי התרבות הכה, צרייך שיהיה מתולה עמו ג"כ הסידור והקצב, זהה בא ע"י המדיעות, בין המדעים הכלולים, ובין המדיעות המודרגת של ארחות האמונה בעצמן, ע"פ השפיטה ההיסטורית - ע"פ שזו אינה נותנת את התוכן העמוק והעשיר של גנזי האמונה הקדושים ותהומיים, מ"מ היא מועלת לתzn צביוں של מדע לכל העושר של הרוח, המctrבר בשפע גדול לרגלי הלימוד הפנימי.

רלו. החקירה החפשית, אינה יכולה להזיק את הלב שכבר קלט בתחוםו את העומק התמציתי של מהות האמונה, שהוא יסוד העילי הנשמתי היוטר בהיר של האדם, אדרבה, עוד תוסף עליו גודל וייפעה. אבל כל זמן שהתחמצית העליון לא נקלט יפה בלבד, עד שכשל כחו לנحال את חי המעשה והרגש, אז כל חקירה חופשית, מקעקעת היא את היסוד של אפשרויות פעולה הרגש הטוב, העומד למעלה מהשכל ההגוני, וממלא תההף חקירה זו אח"כ למן כפירה עקשנית, שהיא אחת ממדדי הנפש היוטר גדולים.

רלח. טבע הגוף האנושי וכחوت הנפש ההולכים וזורמים ע"פ תכונת הגוף וכהותיו, הוא כמו טבע החיה היוטר רעה, שאינה רואיה לקיבוץ ולתקון עולם, וק"ז שאינה רואיה שיתפתחו בתוכה החושים הרוחניים הנעלים המביאים לאדם עונג עדין, כמו העדן של ההשגה ושל הצדק. ובכלל השאייה התמידית להתעלות עליוי פנימי, והסתגלות להכיר מהו עליוי פנימי ואיך שיש בו הליכה תמידית מhil אל hil, וכדי שניצח האדם את כחות גופו - ולא נצחון שלשבירה, כ"א נצחון של שיעבוד והתהפקות שלמה - הרי אור הנשמה צריכה להופיע בעולם. וצריכה היא להופיע בכל גבורתה וגדולתה, שזו המגמה של כל ההארה הרוחנית של תשיקת המדע, וכל חشك רוחני עליון, עד שבאים להנוקדה היוטר עלונה של זיו שדי.

רלט. להאמין ולקיים זאת היא הסגולה המיוחדת של כניסה ישראל. האמונה היא היסוד העיקרי, אבל אינה מתבססת ואני גומרת את מגמתה, כ"א בצירוף המעשה. וכך להאמין במה שיש אפשרות לקיים ציריכם משקל, זהו משקל התורה האוחזת במשפט לפיה כח האדם. הנוצריות אומרת להאמין, אבל אינה יכולה לקיים, על כן אומרת היא שיותן לחישני למכה האחת, מובן שבקהל אפשר רק להאמין שמדה זו היא נשגבה, אבל לא לקיים. ותורת אמת, היא יוצאת משקל הקודש, שהיא אמת במעשה כמו במחשבה. עושר האמונה, היא אמונה שהיא גם מעשית. שכן ארץ ורעה אמונה.

רמ. כשבוסקים בתשובה ציריכים להגדיר ביוטר את מהותם של הטוב והרע, כדי שהחרטה וועוזע הרצון, מהויב לשיליה, יפלו רק על הרע ולא על הטוב. ועוד יותר, שציריך לבורר את הטוב הנמצא בעומק הרע ולחזק אותו - באותו הכח עצמו שבורחים מן הרע, כדי שתהיה התשובה כח פועל לטובה, המהפכת ממש את כל הזדונות לזכויות.

רמא. נשמה של כניסה ישראל היא הצדק המוחלט, שבהתגשומותו הוא כולל את כל הטוב המוסרי שבפועל. על כן גם מוסרי, שהאיש היחיד מישראל עושה, מחייב שהוא בזה את קישורו עם נשמה האומה כולה. והתשובה הראשונה היא להתקשר עם האומה בנשמה, ועמה הכרח הוא לתקן את הדרכים והמעשים כולם לפי אותו תוכן המהותי שבນשמה האומה.

רמב. ראש הפסגה של נשמה האומה היא המגמה הכללית, שהאומה שואפת אליה בעצם הויתה, וזה כבר יוצא על כללות ההוויה, ורעיון התשובה العليון נערץ במרום חביבון זה.

רמג. הרשעים, בעלי הפרינציפים, הפשעים להכעיס ולא לתיaben, נשמהם גבואה מאד - מאורות דתוהו. הם בחרו בהרס והנמ מהרסים, העולם מתטטש על ידם והם עמו. אבל תמצית האומץ שיש ברצונם היא הנקודה של קודש, שהיא נספגת אל הנשומות המשוערות במלוכן, נותנת היא להן את עז החיים. בעתותי גוארה מתגברת חוצפה, ואלה הנשומות הלוותות, ששומם סייג והגבלה לא יכול לעזרה בעדן, מראות את כוחן, והעולם הבוני וכל יושבי המירושבים, בעלי השיעור והנימוס, מתבاهלים משאותם. אווי, מי יגור לנו אש אוכלה ! אווי, מי יגור לנו מוקדי עולם ! אבל באמת לא היה פחד, רק חטאיהם בעלי נפשות חלשות

וחנפים, הם פוחדים ורעדת אחזותם. אבל גיבורי כה יודעים, שגilioי כה זה הוא אחד מהחיזיניות הבאים לצורן שכליו של עולם, לצורןAIMONI כחותה של האומה. אלא תחת שבתחלת מתגלת הכה בצורת התהו, ילקח מיד רשעים וינתן בידי צדיקים, גבורים כאריות, שיגלו את אמתת התקון והבנייה בעז רוח של של צלול ואמין, ובאמץ נפש של הרוגשה והתגלות מעשית קבועה וברורה.

רמד. וועלם התהו, ושבירוחיו, וחיקוני, מודים לנו, שעוצם הרצון לחייב, לשכלול, להויה, שם הטוב הגמור, פועל הוא בכך מלא מאד מאד. אין ההויה יכולה לקבל את כל עוצם הטוב של המהוה העליון, אמין כה אין סוף, ההויה החלקית מתמסמת מרוב הטוב, מעוצם החיים, משתברת היא מרוב שאיפתה. אבל לא מפני זה ייחלט הטוב הנשא לעשות את דרכו, הוא חזר וbone אחר השבירה, והבנייה המתוקן עולה יפה יפה, באין ערוק ליקרתו. וכל כך מרובה היא מידה טובה ממדת פורענות, עד שכך לסבול את כל יסורי השבירה, את כל קלוקלי הריסה, רק שיצאו עלמים משוכלים כאלה, שנושאים בכחם עושר חיים כזה, שהוא מצד עצמו למעלה מכחם. ואין המהוה العليון בוחר בדרך מדודה ומצוומצת, כדי שיעור יכולת של ההויה, שם כן היה הטוב מוגבל לא לפִי עצם עז חyi היוצר כל, אלא לגמרי לפִי תנאי היצירה החלואה.

רמה. הלב צריך שמירה גדולה. כhalb הפרטי, כן הלב הכללי. הכה הנפשי הרודה בחיים, הוא היסוד הנשמטי, המשתפל ממרום עדו המופשט להנaging את כחות הגויה. הוא צריך להיות מעין דוגמא של מעלה, מוטבע בטבע שרשו שהיא נשמת אליהם חיים العليונה, המתגלת בהארת החיים האנושיים יותר עליונים, בחיי החכמה והרעין הנשא. אבל ההבעות הנפשיות הקשורות הן בצדינן המיוحد, שהចורך היסודי למוסר מוגבל במעשה ובדעת, הוא למען. קוצצי הנטיעות, קוצצים הם את ענפי החיים הנפשיים שלהם משרשם العليון, מושפעים בזה הכלל, ומאבדים חלק נכבד מאד מעצמיהם. השכל العليון מביר לו את הארות איך הולכת היא הדעה הצלולה המופשטת, ובאה עד תחתית התכוונה הנפשית. אבל עם כל הדריכים הרבים של הבירורים לא תשנה העובדא, וכך העניין מחוויב ומוכרח להיות, שירדו הדעות אל הצדינן של התכוונה הנפשית, לשכון בנפש בתור נושאים קבועים, ועם כל המעשים המעררים ונלויים אליהן. הCAPEירות המתגלמות במבטא, כפי מה שהמסורת מלמדת אותנו, הן הן המהלות קוצצי חיים הנפש, שלא תועיל שום חכמה לחברם, אם לא בשובם לאותם במבטא הבירור של האמונה האחוזה בשורש המדע العليון, המתגלת לכל אדם לפי מדרגת שלו. האומר אין תחיה המהים מן התורה, אין תורה מן השמים, ואפיקורוס המבזה ועד שביזוי ת"ח ג"כ כולל בתוכן עניינו, מאבד את קשר חייו הנפשיים וכל היחס הרגשי האורגני עם קודש, שורש החיים של התורה והמצות, ושל האומה בצדיננה הרוחני המעש. שום חבות אחרות מבודת, לא יוכל למלאות חסרונו קיצוץ צינור זה. התשובה צריכה לנכשלים כאלה, להשיב את המבטא אלינו. המבטא ישיב את הרגש, והרגש יתעלת למרומי הדעה, להיות לחתיבה שלמה וכוללת.

רמו. כמה אמת ושירה מופיעה לפנינו בחזון של מרכזיות נשמת ההויה כולה. אין החזון הזה נופל לרגלי התגלות של הציור הקוסמי הרחב והבלתי תכלייתי של עולמיות הכוכבים, של היצירה המתמדת של העופלים, אדרבא מתגדלת היא שירה זו ומתאדרת ע"י הנצח והגודל. בכל מקום שם בא אור החיים לידי התגלות הכרה, והתגלמות של הדר מוסר ושאייפות עדינות, הרי המרכז נגלה. האחדות של האדם הרוחני מקיפה

היא אותו בכל גילויו בכל העולמים, כאחדותו של כח המושך בכל הגורמים. לשוא החובבים בעלי חוגי הבטה קצרים, שאחרי ההידוש של הziור הקוסמי בטלת מרכזיותו של רוח האדם, וחפציהם הם לומר, שבשביל כך ערד הדת נגרע. אע"פ שאיתנה היא הדת גם בלב אלה אשר מעולם לא נתקבל לרווחם המרכזיות של האדם, כהרמב"ס וסיעתו, א"כ הטענה בטלת היא מעיקרה. אבל גם בעומק הרעיון המסתורי, שהוא מוצא מקום חשוב בחיה הדת ביחוד בדורות האחוריים בהתפשטות יתרה גם שם לא נפגע דבר, כ"א נתادر המזהה. האחוריות המוסרית מתגלה לפि שילוב הויה כזה, וזהו ג"כ יתרון מרזן לדוחו של אדם בהשתלמו. מובן הדבר, שלצורך ציור של גודל נורא לגבי האחוריות המוסרית צריך עומק והארה צלולה לתוכן המוסר, כדי שלא יתמסס הרוח מיתרונו פחדנות, ולא יוכל להיות חמוש באוותה האביריות, הדרישה לאדם פועל בחיים.

רמז. בחינוך האדם היחיד, וכן בחינוך האדם הכללי, האומה והאנושיות, צריכים לשום אל לב לאחדות הרוחניות, דהיינו שהשכל יהיה משפייע ישיר על הרגש, והרגש על הדמיון, והדמיון על הפעולות. וכשיש סתירה בין אלה החלקים זו ההריסה מוצאת מקום לחול. ועל גבי אלה ארבעה החלקים, שהם שכל, רגש, דמיון, מעשה, מתעללה הענין האצילי, שהוא שורש הנשמה, של האיש ושל הציבור, במקור ההוויה העליונה.

רماה. כמה טובות מונעים בידיים מפני שפלות הדעה שבאנשיים, אשר רוח ד' ראוי לדפק בלבכם, והם אוחזים בקטנות, ואיןם מאמינים בעצם בגדלות נשמתם. לא הסבiba ולא המעשים בפרטiotם הם היסודות, שעלייהם האושר הנשמי בניו באוצרה הפנימי, כ"א גודל הנפש, הקדושה והטהרה הפנימית, אומץ הרצון ועו' המחשבה. הסבiba והמעשים נכוונים הם מפני העצמה הרוחנית, כשהיא מתרוממת. על כן עוסקים הם הצדיקים הגדולים בעיקר הדבר בגודל הפנימי. כמוון מדקדים הם גם במעשים, משתדלים בטהרת הסבiba, אבל כל זה בא מתוך הגורם הפנימי של האורה העליונה, הזורמת בנשמה בכל הود גדלוּתָה, דוקא מתוך הצינור הייתר גדול ושוטף, ולא ישפלו את עצם להיות דבוקים תמיד בתוך הקטנות של הדקדוקים הפרטיטים שאין להם סוף, המלאים את הרוח העולה למעלה. ובכלל לא העולם המוחשי בדוקי פועליו תופס המקום הייתר גדול בנשימת חיים הנצחית, המופיעה באור גדרה בנשומות העליונות, כי אם ההוד הנשגב של תפארת חיי העולם, שבתוכו הכל כולל, כל הטוב הרעיוןני, המוסרי והמעשי. התפשטות הלמודות על המעשים כולם, מאליה היא באה, בעת אשר הרצון הגדול לטוב האلهי ברוב טהרו פועל בכל תקפו. ומ"מ פונים הם הצדיקים לפעמים מרוב גדים ומסתכלים על מעשיהם בפרטiy פרטוט. אחרי שכבר שבעו זיו עדנים מעונג העליון, והרוח מלא כח התעדוד וההתאמץ, החשך של הטוב והטוּhor מלא אור חיים חי בלב פנימה, בא חשבון הנפש, בגדולה ותפארה, לפרטיטים ופרטיטי פרטיטים, בא גם הדכדוך הנפשי והגופני, צורם שוטף ורעם נורא, פחד וגודל, תקופה ובתחון, ושאיפת תיקון לכל פגם, תשובה עליונה, הכוללת כל התשובות כולם.

רמא. כשהמצאים הצדיקים פגמים במעשיהם, אפילו כשהם רואים שאין אפשר לתקן, אין נופלים ממדרגותם העליונה בשבייל זה, כי הם יודעים, שהסבה של העדר יכולות לתקן כל חסרון הוא מפני שעדיין לא זורה האור של הנשמה, שהיא הכח האמתי של החיים על כל הענפים של סעיפי החיים. על כן הם משתדלים לעלות למעלה עליונות יותר, בהשגה ובבהירות הרוח, כדי שתתחזק הנשמה ביותר, ותגלה עליהם את הופעתה,

ובטוחים הם שבוגדל ההופעה הנשניתית יגדל כל כך כהן, עד שייהיו יכולים לתקן את כל המעוותים, הרוחניים והמעשיים, הקרובים והרחוקים, בין מה שבין אדם למקום, ובין מה שבין אדם לחברו, שאינם מוצאים בהם כל הבדל עצמי.

レン。 אוטה הגדולה הנשניתית, השואפת לקודש עליון, ולגדולות ונשגבות, מוכrichtה היא להיות מטפלת בתיקון המדות והמעשים ג"כ, ולפעמים לרדת ל עמוקי החיים המעשיים ולנקר בפרטיו תחיהם, לתקןם ולכוונם על פי הצדק והדין, ע"פ התורה וההלכה, ולהדרור ל עמוקי המדות הנפשיות, להסיר מהם כל רשעה וכל סלף. ואם רק להעליה יושם לב, ולא אל הטהרה וההלהכה, ולהדרור ל עמוקי המדות הנפשיות, להסיר מהם כל רשותה, ולהתהפק לרועץ. גודלות הנשמה תוכל להתחפק לגאות מוזרה, ותשוקת הידיעה בתעצומות המסתירים לדמיון מתגבר בשיל צבעיו. אומץ הרוח, המרום את הופעת החיים, יכול לזרום ג"כ את התאות הסוערות הגופניות, חמדת הבצע, הכבוד, והתענוגים המוחשיים יכולו לפרוץ כל גבולים, וממרום עז השאייה העליונה המלאכית תוכל לבא הנפילה יותר נוראה, ועלמא דאתכסייא, מדתה של לאה, עיניה רכות, על פרשת דרכיהם היא יושבת, ומהפלת שלא תפול בגורלו של עשו. ומתוך גדלה ובכיותה זכתה ליסוד נבואה ומלכות, ולהליך של ישראל.

レンナ. המחשבה הרוממה, עסוקה היא אצל היחיד לחזק את הכח הכללי שלו, כח הגוף וכח הרוח, למען יחזק בזה כח הכלל כולו. וכל מה שהאיש הוא יותר גדול במחשבה, ברצון טוב ובבדעה ברורה, כן הכלל מתחילה יותר בחזוק כחו החמרי והרוחני. על כן צדיקים צריכין להשתדל מאד לחזק את כל כחותיהם, ובזה הם מוסיפים עצמה להתחפשות הקדושה בעולם, וכל הדבק ברוחם הררי זה מתחילה, וכל העולם כולו מתחילה בעילויים ובצע גבורתם.

レンバ. מצד עצמות המציאות האלוהית המוחלטת המחויבת, אין ש"יך שום שום שבח ותהייה, כי ההכרח לא ישובה. אבל ההסתכלות של גודל האמת והטוב הזה בעצמה, היא משלהמת את הכל יותר מכל, ואז מבנים שמניעת השבח היא לעילא מכל ברכתא ותושבחתא, שהתחפשות ההנאה הרצונית היא מצומצמת לABI העליונות הגמורה, ודוקא היא הממושעת נותנת מקום לתחילה ולשבח.

レンג. הידיעות הסודיות היותר עליונות אין מגמתם להתחפש בעולם בהתחפשות כמותית, שידעו מהם רבים, כי זה דבר שאי אפשר. ואם ידעו רבים מסגנון החיצון, לא ידעו כלל בתוכנן הפנימי, ויהיה הדבר מזיך יותר ממה שהוא מועיל. אמנם הם צדיקים לחדרו לכל אלה שבהם נמצאת סגולת עליונה של הסתכלות גבוהה. ואלה היחידים, בגביהם הרוחני, מדורם מים הם את העולם משפלתו ע"י מציאותם בלבד, לא ע"י השפעתם הניכרת. את הרזים הפנימיים אינם מגלים, ולא יכולים לגלות. אבל מה שהאורה הגדולה גורמת בעצם בכל כחה, בהתחפשות ניצוצה גם על כל מה שהוא ג"כ מגולה, על מבט כל עין, על כל שיחה ותנוועה, על מהות הרצון, על מגמת החיים, הכל פועל, מעודד, מחזק ומקדש את הכל. גם המגמה הכללית בהשפעתם של ישראל בעולם אינה התפשות ללימוד של דעתות, בדרך הלימוד וההשפעה הפשטת והגלויה. אבל כשהאוומה הזאת אוצרת יפה בקרבה את סגולתה, כבר העולם כולו מתחילה, מצד מה שיש בו סגולת פנימית כזאת, באוצר האנושיות.

הפעולות וההדרכות שראו הנביאים הוא במעלה קטנה לגבי המעלה העליונה של הפעולה הפנימית. ובמקום שהנבוואה שבאספקלורייא שאינה מאירה אומרת, והלכו עמים ורים ואמרו לו ונעלה אל הר ד' ואל בית אלהי יעקב, ויורנו מדרכו ונלכה באורחותיו, כי מצוין תצא תורה ודבר ד' מירושלים, שהיא הצעה למדרגה הפעולית הניבורת, שהיא המדרגה השנייה, אומרת הנבוואה של אספקלורייא המaira, היא תורה משה, והוא אם שמעו בקולו ושמורותם את בריתי, והייתה לי סגולה מכל העמים, כי לי כל הארץ, ואתם תהיו לי מלכת כהנים וגוי קדוש, אלה הדברים אשר דבר אל בני ישראל.

רנד. אומץ החיים מוכrho הוא לכל יחיד, ובפרט למנהייג, ולכל ציבור. אבל עם האומץ המתגלה מהתקבנה הנפשית, מתעדורים הרבה סעיפים מזיקים ומדות רעות, וצריך הסתכלות בהירה של יושר גדול לברור את הטוב הנקי מתוך הפסולת.

רנה. כשהנשמה דבכה בצרור החיים, באור ד', באבת הדבקות האליה, המדות כולן מתישרות מייליהן. ואותם גדולי המחשבה, הרואים להדבקות הרומה, אינם יכולים לישר שם דבר מארחות חייהם, כי אם ע"פ המדעה של הדבקות העליונה, שהיא הולכת ושותפה דרך הצעירות של המדע הגלי, וההתורה והמצווה, וכל הדר המוסר והגבורה הרוחנית כולה. התביעה הפנימית של הדבקות האליה, הכאה בחטיבה מיוחדת בנשמתן של ישראל, היא עליה ב עצמה מחשبة הגיונית ע"פ שפע רוח הקודש היא מתישבת בלב, וע"פ תקوت ישועה היא מתאצת ומתחפשת בכל החוגים המעשים, התופסים מקום בחצי הכלל ובחיי הפרט.

רנו. כשהחושב מtbody, ומתגלה בנפשו אז הכח הרוחני הפנימי שלו, חש הוא את כל הפגמים שנפגמה נשמו, מכח מעשים ומדות שאין הגנות, מצער הוא אז בצער פנימי ועמוק, וחותר ברוחו אין לתקן את המעוות. כשהצער הפנימי מתגלה בכל תוקף שלו, כשהמצב החיצוני, נעשה רעוע, כמו בעת קלקלת וצראה, אז ההרגשה הפנימית אינה כ"כ איתנה, ומ"מ גם יכולה היא לבא למרום קצה, כי גם תשובה שע"י יסוריין היא תשובה.

רנו. הצדיקים קשורים הם תמיד בדבקות בר' יתש, ואינם יכולים כלל לציר להם חיים בלי נועם הדבקות האליה. אמנם מפני שככל רעיון אנושי מתעורר הרבה מהධימון הcovet, ועמו יחד מתערבים המון מדות רעות, שהן מסתעפות כמו ענפים, היוצאים משורש קטן, וכגידולי זרעים רבים מגרעין, על כן הם צריכים לברר ע"י תורה ומצוות את הדבקות האליה, שתהיה כולה ברה וקדושה.

רנה. הצחצוחים של המדות הרעות, המעורבים בתחום הכשרון של הדבקות האליה שבנפש, הם פועלים את פועלתם לרעה יותר מהמדות הרעות שאצל רוב בני"א, מפני שאין בעולם פעלת כ"כ אמיצה ב עמוקKi הנפש כמו הדבקות האליה, אשר על כן אין לשער את עומק וגודל החיים של הצדיקים, העומדים לפני ד', ומתחננים בנועם הדבקות והחשק האליה, וכשהכח הכללי של החיים הוא גדול ואמיין, גם החלק הרע שביהם הוא ג"כ אמיין, כתוכן הפנימי של כל הגدول מחייב יצרו גدول ממנו. ומפני כך עומדים הצדיקים תמיד במצב

של מלחמה נגד צחצוחי הרע שבם, המעורב עם הטוב, כל זמן שהעולם לא נתפסם כולם. אבל ד' לא יעוזם, והם תמיד הולכים מהיל אל חיל, כובשים ומנצחים. ולעד לא יעוזו את תוכן החיים העקרי, שהוא הדבקות האלוהית, כ"א תמיד יعلו אותו, יאמצוו ויברוו, ובעליתו ועלייתם עמו הכל מתעללה, כל העולם, כל החיים, כל הוויה. בהתרומות היסוד יתרום הבניין, ובאיום השורש יתאמזו השרגים והעלים כולם, יחד עם כל המוני פרטיותיהם.

רנט. הקRIAה בשם ד' אחד, שואפת לגלות את האחדות בעולם, באדם, בעמים, ובכל התוכן של הוויה, באין פרץ בין המעשים והדיעות. בין השכל והדמיון. וגם הפרצאים המורגים יתאחדו ע"י ההארה העליונה, המכרת את צד אחדותם וההתאמתם. בתוכן החיים של האדם הוא יסוד הקדושה כולה בחיה הרוח הוא אור הנצח, חי שעה וחיה עולם באנוגה אחת. זאת היא המחשבה היותר גדולה שבמחשבות הענקיות של כל החשוב אשר להאדם, המתגלה בקרבו ע"י כל כשרון הגילוי הרוחני שלו, עד מרום התגלות אלנות, באורה שכל, וידיעה של פנים אל פנים.

רס. התכוונה של יראת שמים, מצד עצמה, לית לה מגרמה כלום, ואי אפשר לה להיות מתחשב בין הנסיבות ומערכות הנפש של האדם. היא כשהיא לעצמה, היא עלולה להויריד את האדם ואת האנושיות כולה לעמקי תהומות, כשם שהיא עלולה להעלותם למורומי שחקים. אבל דוקא משומ דלית לה מגרמה כלום היא מקבלת את כל האורות, היא אוצרת בקרבה את כל הנסיבות כלום, וכל כשרון מתברך ומובטח להיות נצור רק ע"פ ההערכה הנכבדה של יחושו לאוצר הגדל, אוצר של יראת שמים, שבו הכל גנו. על כן יראת שמים מתרוממת לא כ"כ ע"פ העסק ב עמוקKi עצמה, כמו שהיא מתעללה ע"י מה שממלאים אותה בכל דעת וכשרון, בתורה ובמצות, בכל מדחה נכוונה, בכל עז וגבורה, בכל תחילת ותפארת. נמצא שיראת שמים ויסוד הויתה העולמית היא אספקלריא שלא נהרא, מצד עצמה, וכל עילויה הוא בהארה אור שמש העליון עליה, עד אשר תתחדר יפהabis מיסוד מקוריותה. אז תעלה מעלה, ותהיה באמת עטרת תפארת לעמוסי בטן, כשהתשוב מלאה טוב אל שורש מחשבה העליון, העשיר מכל השפעה נאצלת, המתפלגת לפוגות מיוחדות. כי היא בת נדיב, בתו של אברהם אבינו שנקרא נדיב, שככל שהוא, מקור הברכה כולה.

רסא. לא תמיד אפשר לדבר בעצם העניינים המהותיים, ע"כ ממלאים את הריקניות של המחשבה, במא שמדוברים ע"ד המקרים החיצוניים של העניינים. ומ"מ גם שיחות כאלה הן מביאות תועלת, וסוף כל סוף מביאים הם את האדם לידי כניסה בעצמיותם של העניינים. ביחס רואי לדבר תמיד ע"ד הערכיהם של העניינים הנעלמים, כדמות חכמת המספר, ובscal משוטט על ידי זה לעלה.

רסב. צרייך להסביר עילוי הלימוד של רזי תורה, עם הדרישת לכבד את ההכרות הפנימיות של האדם, שהוא יסודו של עולם. וכל הנפילה, שהעולם המתעללה בתרבותו החיצונית נופל הוא בערכו הפנימי, באה היא ממש זו, שככל מה שהערך החיצון של התרבות הוא מתקדם, העין תופסת יותר את ההכרה החיצונית, ומוסיפה לזלול את ההכרה הפנימית, ומתחוך כך ערכו האמתי של האדם פוחת ויורד. וגאות העולם תלואה היא ברוומותם של

ההכרות הפנימיות, שהן באות ומאיירות ע"י העסק הכביר במעטיקהן, שהוא עצמו העסק הנלבב ברזוי תורה, בקדושה ובטהרה, בענווה ואומץ רוח.

רטג. הטהרה הגופנית בכל פרטיה המעשיים וכל דקודותיה עד טבילת הגוף, היא דרושה מادر לתמס את כח המדמה על מכנו, ולהתאיםו עם ההרגשים והדיעות המוסריות והשכליות, המוטבעות בעצמיות התכינה הפנימית של הכנסת ישראל ברכבה הרוחנית העליון. והמעולים שבמכירם הפנימיים, הטבעה הזאת הולכת ומחפתת בהם, עד שלא ימצאו מרגע לרוחם, כי אם כSAMPLE בכל הצדדים היותר מרוחבים.

רסד. המעשיים מתחפכים לדמיונות. בכך עיקול רוחני, והדמיונות להרגשות, וההרגשות למושכלות, והמושכלות לאופי רוחני קבוע, הפועל על כל התוכן המהותי. ומה זה יש להבין, כמה גדולה היא האחירות של המעשיים. אמן לא אצל הכל קשר עומד בחזקה, וכח העיקול הרוחני איןנו שווה אצל כל איש ואצל כל עם. בטפosa המיחוד של היהדות, מונה ג"כ זה האופי, שהקשר בין החוליות הללו של המעשיים, הדמיונות, הרגשות, המושכלות, והאופי הכללי, הוא חזק מאד, וכח העיקול הרוחני נשגב הוא. על כן אין קץ לחובת שמירת המעשה בישראל.

רסה. הדרישה הרגילה של חום ויושר, לשמור המdot הטובות וכל דת ודין, זה עניין תהליכי עולם התקיון. וכל ההתפרצויות מזה, בין שהוא בא מצד קלות דעת והפקרות, בין מצד עליית דעת והתעוורויות רוח עליון, הוא מעניין עולם התהוו. אלא שיש הפרש נרחב בפרטים של עולם התהוו עצמו ובנטיותיו לשמאלו או לימין.

רטו. רוב בני אדם חיים הם את חייהם הרוחניים, ומילא גם חלק גדול מהמעשים, ע"פ השפעת הדמיון. והעבודה התרבותית צריכה לעשות לה למטרה, להכנס בתוך אותו הדמיון כמה שאפשר, ניצוצות שכליים ומוסריים. רק המעולים והגבורים ברוח, הם מתרומות חיים שכליים, וגם הם קשורים הם בטבעם בהרבה שלשלאות במאסר הדמיון, וצריכים הם להתחשב עמו הרבה.

רטז. החסרון היותר גדול שיש בתכונתה של יראת שמים, שאינה מחוברתיפה באורה של תורה, היא מה שבמקום יראת חטא, היא מתחלפת על יראת המחשבה, וכיון שהאדם מתחילה להיות מתירא לחשוב, הרי הוא הולך וטובל בכוז הбурות, הנוטלת את אור נשמו, מכשלה את כחו, ומעיבה את רוחו.

רטח. לא על המחשבה לבדה יהיה האדם, כי"א על המהות הנש망תי שלו, שהוא צריך לשמר מכל משמר. והוא מחת אלhim היא, ונשמרת היא בשמירה אלהית דוקא. שומר מצותיו וחיה.

רטט. צריך לעסוק תמיד בדבר הכלל של יראת שמים, להבין את תוכן עיניה, ולקנות אותה בטהרתה, בתoro הסגולה היותר יקרה של החיים, ואח"כ להסתכל בפרט באוותה היראה המיחודת לישראל, מה היא, ומה המה גדריה העצמיים.

רע. בדבר המוסר, צריך לברור את המוסר המופשט המוחלט הכללי, וצריך לברור ג"כ את המוסר השיך ליראת שמיים, ולהתבונן אל היחסים שיש בין אלה הגדרים המיוחדים, بما הם נבדלים זה מזה, ובמה יתאחדו.

reau. א"א לאדם לחיות לא בשכל לבדו, ולא ברגש לבדו, תמיד צריך שיהיה ממזג את השכל עם הרגש בחופרתו. כשהירצה להתרץ למעלה ממדרגתו, יאבד את הקשרו של הרגש, ויהיה מלא פגמים וחסרונות, אע"פ שהיהה בעל שלג גדול. ואין צריך לומר שם ישתקע ברגש לבדו יפול בתחוםות של סכלות, המביאים לידי כל חולשה וכל חטא. רק תוכנות המשקל השווה, המאונן את השכל עם הרגש, יביאו לידי הצלחה גמורה. מובן, שעם צריך להחיה תמיד את התוכנה המעשית, והחשוש החברותי היישר.

רعب. ההתגלות של המחשבה הbhירה הרוחנית, היא כרגע מתנוצצת, ומיד היא נעלמת בתוך תוכונית של לימודים והסבירות, שאין להם כלל אותו כח של גבורה של מעלה שיש בנקודת ההתגלות ברוב עצה, ברגע הולדת, וחכימי לבא אינון חמוץ למלה בשעתה דעתגלי ההייא מלה, עד לא תיעול בגו לבושא. חמוץ זה פקיחו דעינה, ואע"ג דמייד איסטים, לא אתאביד מעניינו. והרגיש בפליאה של תוכן זה, בהקדמת ספר "אשל אברהם".

רעג. טועים הם המבקשים גדרים להיהדות מצד נשמה ותוכנה הרוחני, אע"פ שאפשר להגדירה מצד תוכן הגלוי והמוחש שלה. מפני שבנשמה היא כוללת את כל, וכל הנטיות הרוחניות, הגלויות והנסתרות, צפונות הם בה בהכללה עליונה, כמו שכלל הכל האלהות המוחלטת. וכל הגדרה לגבה היא קיצוץ בנטיעותיה ודוגמא להקמת פסל ומסכה לשם הצביון האلهי.

רעד. הרטט והיראה, הם דברים תוכוניים לנפש האדם בכל אופן שתהיה נפגשת עם חזון נשגב, ואין שום תועלת במלחמה נגדם. אמנם אם ע"י חלישות המחשבה והירוס הכהות הגוףניים והנפשיים, נתגברו יותר מدائ, או מתגלים בזכות כחות ניגודיים לצמצם, כדי שלא יוכל להזיק למשטר הנשמתי של האדם ולשלטוונו על עצמו, ועל חוגו החברותי באיזה כח שהשליטה מגעת לו בזכות.

רעעה. כל העניינים המופתים, השיכים לדרכי האמונה ע"פ השכל ההגיוני, אפילו כשהכח המופת שבחם מתחבטל, מ"מ יש להם ערך מצד כח המדמה, שהוא ג"כ צריך להיות הגון ושלם, וארחות החיים צרייכים להשתנות אליו בשלמותו. ביחוד צרייכים להתחשב עם הכח הזה בעניינים האלוהים, שכלי מיני דבקות בהם, היא מאשרת את היחיד ואת הרבים אושר גמור ונצחי. וכשם שהשכל צריך שיהיה מואר בהארה אליה, כן צריך שיהיה ג"כ כח הדמיון מואר בהארה זו לפניו ערכו.

רעו. להפרחת הרעיון והפריית הספורות, צריך שיהיה מוסכם, שכלי פרח ציורי ושכלי הוא פרי הנשמה, וכשמדובר באותו מתחם העולם יותר, כשהשאיפה הנשנתית בכללה היא נוטה לטובה. וכך צריך תמיד הכח השכל וczyori, להיות עסוק בעבודתו, בין ע"י העמקה czyori עצמו, בין ע"י התעוררות מחזונות

روحניים של ספרים אחרים, חדשים גם ישנים, שמתוכם המחשבה מתעוררת, והיא ארגת את חיזונותיה, וכולם עולים הם על שולחן הספרות להעשרה.

רעיון. אך'פ' שההתורה והמצות מזכירים הם את המדות, מ"מ א"א לסמוך ע"ז בלבד, והכרח לעסוק בזיקוק המדות, ובתיקון המוסר ביחוד.

רעה. לעולם אין רשות להתייבח האמורה או הנכתבת, להיות סותמת בפני השכל הישר. זה כלל גדול בתורה, בין בדיעות היוטר נשגבות, בין בפרטים היוטר קלים.

רעות. קטרוג הלבנה מתרפרש יפה ברזי הנפש. השכל, המאור הגדל, והרגש, הקטן, שניהם עומדים במשקל אחד, אבל שונים הם דרכיהם, ולפעמים רבות מאד הסתיירות שביניהם. אם ערכם היה מכל צד שכול. הייתה הסתיירה בחיים הרוחניים, ומילא גם הגשמיים. גדולה. א"א לשני מלכים שששתמשו בכתור אחד. הרגש הקובל, אפשר לשכל להרחיב את עצמו עד כדי קבלת כל הפכים. מה שא"כ ברגש. עזה אחת יש ע"ז. לכוי ומעטית את עצמן. הוא ראש לשועלים. בחיי המעשה, החברה, והנימוס, מלכי בכיפה, אבל למעלה במקום העיונים העליונים, שם המאור הגדל מושל. אבל הקובלנה גדולה היא מאד, יש באמת מהלכים לרגש בעליוני ועלוניים, גם בעומק השכל עצמו ותוර משפטיו. הכה השכל שברגע מוצא הוא בעושר ההתפרטות, מיעט את הלבנה לפיכך הרבה את צבאותיה. אבל בכ"ז לקוי הוא העולם מפני ירידתו של הרגש ממורומי שלו. השכל ושורש עליוניותו מתעכב ג"כ ממהלכו, ונעכדר מזכותו, ע"י הנמכתו של הרגש והגבלו, ואי התחברותו התדרית באור השכל. מבאים כפירה על האור האلهי. המונרך ע"י מיעוט הירח. משתדים לדוש מילוי פגימתה של הלבנה, העמדתה במשקל המאור הגדל, החיים המורגים והשכליים ממוגנים ומשוקלים עין בעין. מה טוב ומה נעים יהיה אז העולם, מה נחמים, כבירים, עליזים וקדושים החיים. יהר מלפני, ד' או"א, שתמלא פגימת הלבנה, ולא יהיו בה שום מיעוט, ויהיה אור הלבנה כאור החכמה: כאור שבעת ימי בראשית, כמו שהיה קודם מיעוטה, כמו שנאמר ויעש אלהים את שני המאות הגדולים. כמו החיים הפרטיים, כמו כן החברותיים יקבלו את צורתם החדשנית, השלמה והבהירה. החפץ היוטר כמוס במורומי הסתר השכל, והגלויב מעמיק ללב, בסידור האומה וחסנה, ייחדיו יעדמו שלובים זה בזה. ויתקיים בנו מקרה שכחוב, ובקשו את ד' אלהיהם ואת דוד מלכם אמן סלה.

רפ. כניסה ישראל נקראת קיד בדורך זה. ככלומר, המעד המוחש, שהרעינוות פונית אליו בשביל כל העניות של היהדות והאמונה. ובהיקף הכללי של העולם היא ההכרה האלהית, הבאה מתוך ההסתכלות של העולם והמציאות המוחשית, והגלויב הרוחני הקרוב, הפועל על החיים והמוסר.

רפא. האישיות, בכל התפשטותה הכח שללה, היא תובעת את דקינה מהמוסר, ומהדת, בזמן שהם אינם לעצור את הטוב והצדק שיש בה. אבל לעולם אין המוסר ולא הדת מכוננים כ"א לעצר את הרע והפראות שבאישיותו, ומאד צרייך האדם ליצוקן מדוחטי, והארת דעתו, עד כדי להבין ולהחש את אותו הצד הפראי והרשעי שבו, שהוא צרייך להיות נעצר ע"י הדת והמוסר, ולדעתי ג"כ את הצד של האור והטוב שבו, שהוא עומד למעלה

מהתקיד של הדת והמוסר, במובנם המצוי. התרבות מגלַה היא צדדים רבים של טוב ושל אוור בנפש האדם, במקום שהיא נחשה לדשע ופראות, וכשהיא מוצאה בנסיבות הללו מעצורים מצד הדת והמוסר, היא נלחמת בהם ומנצתם. אבל אחרית המלחמה היא הגלי, שמדוברים הדת והמוסר בעצםם את אורם, עד שנמצא החופש האישי הזה, ותביעותיו הטבעיות הטובות, הוא מוכך לאחד מככרי הדת והמוסר עצםם, וממילא מתואר עוד ביוטר הכח של הדת והמוסר לשלוט על הצד הרפואי שבאדם, ולהיות מכובד ואהוב מצד העליון והטוב שבו.

רפב. שתי שיטות הן לערכה של התפילה: השיטה המיסטיות והשיטה הרציונלית. הראשונה מבארת את קשר העולם עם האדם ועם תנוועותיו כולן, ומראה בעיליל, שהבעת הרצון הנפשי של האדם בהתלבוק באלהים, הרי היא פועלת ויוצרת מתוך המעד הרוחני עליונות רבות-ערך בההואה בכללה, וממילא באה הפעולה לטובה בהנוגע לחלקו של האדם ומכוקשו. השיטה הרציונלית אינה מכרת את הסתרים הנפלאים הללו, והיא מכנסת את התפילה כולה לתוך המערכת המוסרית, הפסיכית, הפיזית. האדם יתרום ע"י ציורי תפילתו, נפשו חזcker, מדותיו יתעלג. התוכן המוסרי הוא בודאי אחו עם הגורל של האדם, בהבטבה המוסרית יוטב הגורל, ההואה כולה שואפת לקדמה לטוב, הרשעה היא נפלטה מהמציאות, ובזה הנו מכירים את סיבת הפגעים כולם מהרשעה. ההבטה הנפשית שע"י חיקוי השיריה של התפילה, היא הכללית. איןקשר את התפילה בפרטיות של הפעולה המבוקשת, ע"פ השיטה המדוברת, אלא מצטרפת היא מתוך הכלל. היא מכרת שהאדם שלא יתפלל, יצטברו בתוכו הרבה תוכנות קשות מחוסרות תיקון ועידון, ומצבו המוסרי יסבול מזה הרבה. ולהיפוך, ע"י התפילה יתעלג האדם, יהיה יותר מואר ברוחניותו, וממילא יהיו חפציו יותר ממולאים. בכלל יקרה היא האידיאליות של התפילה, הבעת הנשמה, יותר מעצם התרבות הפרטיה של המבוקש שבתפילה. מובן שלשיטה זו, ציריך המצב האידיאלי להיות יותר מזוכך, כדי שתהיה התפילה מוכרת לדבר של חובה גדולה ערך. אמנם השיטה השנייה, היא ממולאה מאידיאליות פנימית המזורה מההואה כולה בתוכה, אבל היא מספקת להמשך לבבות אל קביעותה.

רפג. מה אני מרגיש כשאני נתבע לעין ברוחניות - מחלת לב ומוועקה. למה הוא הדבר הזה? מפני שהתחביה הרוחנית מתגברת בקרבי, ונפשי מרגשת אז ביותר את עניותה המוסרית והרוחנית בכלל. אמנים הרפיוון הנפשי הנולד מהופעה זו, הוא חסרון מוחלט. זהה חלודה נשמה. נגד זה ציריך להלחם באמצעות לב, ההסתכלות הרוחנית צריכה להיות עשרה, תדירה ורחבה, תקיפה והולכת ביושר. החולשה והכאב הפנימי, שהתחבURAה של יראת שמים מחוללה בקרב הנפש, היא מצד עצמה חסרון ומחלה, וצריכים לקנות מושגים ברורים במקצע של קודש זה, עד שהסילוד הבלתי תרבותי יהיה הולך ופוחת, ובמקרה תא עצמה והרחבת הדעת.

רפד. הרגש כלול הוא בשכל. והוא המדרגה התחתונה שלו. כשהוא יוצא לפועל פעולות מעשיות, אז קבוע לו את החומו הרגשי בפני עצמו. בחיים העולמיים כולם הוא התוכן הסודי של אותה ה"א האחורה של שם, שהוא נעשית שם אדני בפ"ע.

רפיה. התפילה, וחלק גדול ממעשה המוסר והتورה. בנויים הם על יסוד תקנת הרגש של האדם. והם צרייכים לשמר גבולם. כשהבאים אל הרגש בענינים ותוכנים שכליים אין מצלחים. אמן עצמותה של התביעה, שהיא הרגש ג"כ מושכל, יש לה מקום, מפני שבאמת אינינו גם חטיבה בפ"ע, אלא אחד מצדדי השכל, שהוא מתגלה במדרגתו התחתונה.

רפgo. כל המתעורר בעולם מדור דורות עד אחרית, הכל הוא חלק שαιפות וחלקי הכרות, שהולכות ומצטרפות לייצירה שלמה. עד שלא באה הצורה המשלימה, המכנשת את הכל אל שלמותה, יש בהם טוב ורע, אמת ושקר, טומאה וטהרה, קודש וחול. אבל כшибוע האור של ההתחedorות הכלולית, שהיא מבורר כל אלה השαιפות וחלקי הכרות למה הן באות, או הכל יוכר לטוב, לאמת, לטהרה, ולקודש, עולם שכלו שבת, שכלו טוב.

רפז. שינוי האוויר מקור לחום ומיחום לקור ברוחניות, מזיק הוא לבリアות הנשמה, כמו שצינים פחים מזיקים לגוף, ושומר נפשו ירחק מדרך עקש זה. הנשמה הישראלית צריכה להיות באוויר רוחני ישראלי. והכרח הוא להשbieה תמיד מהטוב הגנוו באוצר החיים של ישראל, ואם תרעה בשדה אחר תחלש ותחלה, כי אם בהיות לה כל האמצעים הדרושים לשמירה מכל מחלת, המתרגשת מהשינויים של האקלימים הרוחניים.

רפח. התשובה קדמה לעולם, המוסר מקיף את הכל. הערך העליון המוחלט מתפלש הוא בכל ענפי ענפים. המעשה המסתעף, שאינו מכונת לשרצה, חוזרת למקורה בעלי הרצון.

רפט. הטבע אינה יודעת ממוסר וצדקה, כי אם שואף להפיצו, לבנות ולהרים, לנבל ולהצמיח. וכן הטבע הפרט של האדם איננו יודע כ"א את הפיצו המיווה, אבל הקדושה היא מתפשטת, מתגברת ע"י ההשפעות של המעשים הטובים והלימודים, התעוורויות ההרגשות הקדושות, ע"י תפילה ועובדות קודש, עד שמאירה את מאור המוסר גם בטבע האדם. האריה זו נעשית היא ג"כ בדוגמתה בהוויה כולה, והאור הנעים הטוב של הקודש, של המוסר העולמי, הולך וחודר בכל ההוויה, עד שהיא מתאימה עם טבעה לתכונת המוסר, והצדקה העליון, שההופעת הקודש העליונה הכלולית.

רפץ. שפעת החיים היציריים. מקור החיים, הולכת וושאפעת היא לייצירה העליונה, יצירת השכל, הטוב, והשרה, משתפלת היא דרגה אחר דרגה, עד שיוצרת את החמריות, נעשית טבעית קשה, חסוכה, קשורה לחך עפר אבן וברזל. בדרגתיה אשר ירדה, זכרת היא שפעה זו את אורה הראשון. משתווקת היא לשוב לימי חסנה וזיווה, פונה היא מטבעתה הירידית, ומפסקת מצער עוד צעדים בשפל, פונה היא לעלות, להיותתモארת מאור של מעלה, מהאור של מקור הויתה. את השתלשלותה אבדה, כיוון שפנחתה למעלה, אין זה מהלך הזורם ההולך ויורד, אבל נתעשרה בעושר רוחני פנימי, מתחברת היא עם המאור העליון, השפעה של הויה הישות, הרוחני, האצילי, השכל, והמוסרי, הקדוש והמצווחצח. מהחיבור הנעלם מתחדשים אורות ונוגחות רבות, יצירות נפלאות, שבهن מתגללה הכבדות הארץית, עם השאיפה השמיימת המנצחתה. נשמת האדם, בכל חוגיה השוניים, היא פרח רוז עולם זה.

רצא. עז החכמה העלינה במרום גבורתה, לא יצא לפועל חוץ מהוגה, די לה עצמיותה הנשגבת. אבל או רחסד זורם עליה לרכך את קרחה הנורא, שיעשה נهر פלגים מים קרims נוזלים, להופיע מן המון בריות לאין תכלית. והחולכת הצעדיות החכמה וمتגלמת בכל יצור וכל מפעול.

רצב. כיצד הנשמה נבנית: למדים הרבה, מעינים, חזורים ומשננים את הידיעות, מתרגלים בהרגשות ע"י התורה והשינון, ואח"כ צומחות מזה הסתעפויות רוחניות, הקובעות אופי מיוחד.

רצג. עולה הוא האצומח בכחו הצמחי, מתגדל הארץ והברוש בזרמי כחוטיו. חיים תקיפים היה הטבעייה בקרבה, לא תדע מטרה מכוונת אצילת ברוחה, לא תכף עצמה מפני כל עילוי. זהו סוד חסנה ופראותה גם יחד. במרומי היצרה היה נשמת האדם המכונת ומסתכלת, הכופה את עצמה ועצמה נגד עליית הקודש. הוא ישג באחילו - בכחו המופלא להיות גבור מעצמו, יותר מכחוטיו החיים בקרבו, מהעולם שאין בו מחשبة ומטרה מוסרית - אצילות הקודש. את הכל ינצח. כל שתה תחת רגלו.

רצד. ההבנה כשהיא מתעללה, היא מחוללת את הזכרון. ההתעללות הרוחנית מנצתת היה את הזמן, וממלא אין השכחה - שכל כחה היא פועלות הזמן - שלטת. ההנחה האפלטוןית, שכל הלימודים הנם רק ענייני הזכרה, היא באמת קרובה לאורחא דמהימנותא. וכל מי שידוע שם שלם"ב ומשמרו בטהרה, תלמידו מתקיים בידו. וע"י עילוי רוחני זה, תוכונת השליטה מתגללה בנפש, וアイמותו מוטלת על הבריות.

רצה. נשמתי רחבה, גדולה ואדירה. אני מרגיש תפארתי והדר רוחני בקרבי. מלא אני עז וחופש. הפחדנות המתעטפת לבוש של יראת שמים, לא תוכל להולייך אותה שולל. צופה אני את פני האמת, הود הקודש מתנוצץ לי. בלי מעזר אני צריך לחשוב, בלי מעזר - להציג על הגילוון את כל הגות לבבי. אני מקפיד איך יעלו הדברים, בדרך נסתר או נגלה, הכל אחד. סוף כל סוף האור יתנוצץ.

רצו. מה שיש בתוכנת ישראל לחולל וליצור, זהו תורה שבב"פ. ביחוד היא תורה שלמה לפי אותה המידה שהיא סופגת מروح של תורה שבכתב. היא מקבלת את אורה מקור התורה, מפני שהتورה יצרה והטבעה את חותמה על נשמתן של ישראל. ללא השפעת התורה אין כח יצירה לישראל - כח היוצרת הכללית הנמצאת בהויה בכל שדרותיה - אבל בה הוא שרוי. אינינו כח מקור, רק מואר הוא וכי מקור היוצרה האצילתית שלפני היוצרה, בתוור חטיבה מוגבלת. מקבל הוא הארה מקורו, וליתליה מגרמיה כלום. אור הלבנה, המשתלם בהארתו לפי הערך של ניצוצי החמה שזורחים בקרבו.

רצז. נשמות דתווה גבוזות הם מנשומות דתיקון. האידיאלייטים הגדולים רוצחים בסדר יפה וטוב, מוצק ואדיר כזה, שאין בעולם לו דוגמא ויסוד, על כן הם מהרסים את הבניי לפי ממד העולם. והמעולים יודעים

לבנות ג"כ את העולם הנhrsס, אבל הגורעים, שהנטיה האידיאלית היותר עליונה נגעה בהם רק נגיעה כל דהיא, הם רק מחייבים ומהרשים, והם הם המושרים בעולם התהוו בערכו הנשפלה.

רצת. בעולם פועל ההתקפות האיטה והדילוגים הפתאומיים. ישנו בעלי נשמות כאלה שהצד של הדילגה מתגבר בהם על צד ההתקפות הדרגתית. זה הוא האופי הישראלי, הם מושפעים מרעיון התשובה הרבה, ושואפים לדברים רמי ערך, שאין הסביבה ותנאי החיים מסכימים ע"ז, ומ"מ חפצים העוז הוא הכח הגלגלי, הנושא עליון את כל הרכוש היותר טוב שבחיים.

רצט. כשהאדם רוצה, ככל שהוא וכחותו הפנימיים יתקדרו בכת אחת לפי אותה העליה הרוחנית שבהכרתו כשהיא מתעללה, וכן ככל הפגמים המעשיים יתישרו מיד וישתלמו בתיקון מוחלט, לא ניתן לנפשו שום מעמד, ולא יוכל לחזק את רצונו לצעוד על דרך השלמות האמיתית. אלא העיקר שהכל בו היא עליית ההכרה, הגברת אור התורה, והתשובה המעשית תהיה סמכה לה, בתחילה בדברים שלhaba, ואח"כ בדברים בעבר הנח לתיקון, ואח"כ יתרחב החוג גם בדברים שהתיקון כבד, וככה ילקך הלך ועלה, עד אשר יזכה לתיקן את הכל. אבל אל יזו משום דבר מציעידתו הרוחנית ע"פ אותה המדרגה הפנימית שנש망תו בקרבו תובעת אותו.

ש. כשהצדיקים עושים תשובה, מAIRים הבאת אור הקדושה, בכל דרכי הפגמים שהם מוצאים בנפשם, והעצות שהם מחדשים לעצם לעלות מתוך הנפילה והיאוש שבלבם לתוכן האור הבahir של הקדושה והיוושר העליון הן עצמן נעשין אוורות גדולים להoir לעולם, וכל אדם המרגיש בעצמו עמוק נחם התשובה, והתמרמותה המחשבה, לתיקון פגמי, בין אותן שכבר התקין עולה בידו, בין אותן שאין התקין עולה עדין בידו, והוא מצפה עליהם לרחמים, כולל את עצמו בזה בכלל הצדיקים, שמהשבות התשובה שלהם העולם כולו מתחדש באור חדש.

שא. העוסק בתורה לשמה, בקדושת המחשבה ובחופש הרעיון, הפרטים יונקים אצלם מהכללים. ואע"פ שהוא עוסק בדיקום הייחידי של הפרטים, אין הקטנות שלהם עושם חיצנה בתוכנתו הרוחנית.

שב. ההופעה הייצירית הולכת היא במסלולה, החיים משתלשלים במדרגותיהם, הרצון שבஹי הולך ומתגלח, גiley אחר גילי. התוכן של טוב הולך ומתרבchia, והאהרה האלהית דוחפתו להתקפתה. הירידה של המצאת חיים רצוניים, דרגא אחר דרגא, מביאה עד שחוג חיים רצוניים שהם מלאים הירוס חמרי ורוחני מתגלח, ההופעה האלהית מסתלקת. ותיקף כשהזומה הרגונית לצד הירוס מתראה, והטבע נדחף הוא מכחותו בסערה, המצאות המעשית נעשית גלמודה מבעה היוצר באמצעות אור החיים, והריהוק פועל לחולל תוכנה של הויה שפה, מכוערת ומקולקלת. הארה מעשית שוללת, מחוללת את העלם ההופעה, שהיא כבר מוכנת, מתגלח בחוג המציאות הפועלות העליונה, ומה יהיה מוכן להופיע בתוכן של טוב, מופיע בתור או ר של טוב בכלל, שגנוו עצם עמקו סיג חזק מאד, אשר מירוק איזם מעלהו אל מקורו. עשרה הרוגי מלכות, חלקיים.

שג. ישראל בין העמים דומה הוא לאדם בין כל הבריות. לבירותו רבota יש יתרונות שאין באמן, אבל היצירוף הכללי של הסגולות, ועליות הרוחניות על ידם, להשכיל בשכל את השימוש של הכוחות הכלולים בו, בכח ובפועל, זה עושה את האדם לחטיבה עליונה בעולם. כן, ישנו עמים רבים שלהם כשרון מיוחד יותר גדול מהכשרון ההוא בישראל. אבל ישראל, בתור התמצית של האנושיות כולה, מתקבים בקרבם את סגולת כל העמים כולם, והן מתאחדות בתוכם בצורה אידיאלית קדושה, באחדות נשאה. מי עמוק **ישראל גוי אחד בארץ**.

shed. המחשבות הזרות שבתפילה, הן באות מפני הקושיא הכללית שיש על עניין התפילה: שלכאורה אין לה מקום, מפני שאין שיק לומר לגבי הקב"ה شيء רצון בכלל, ובפרט ע"י פיסות ותפילה. ואין מסתלקות כי אעפ' אותן התשובות שעל ידן התפילה מתישבת, שככלותן הן שתי אלו הידיעות: האחת, שהתפילה היא בנויה על הרגשת הנפש ולא על השכל, וכל הגדרים הללו וגזרותיהם, וכל השיליות שלגביה האלהות, הכל בא מצד השכל, ואין התפילה מקושרת עם כל פרטיהם. והשנייה, שבאמת כל היחס שבין האדם לקונו, הוא מצד גזירה ושפע של המציאות אליה, וההמצאה הזאת גוזרת היא למלאות את כל התפקידים של האדם בהנהגה האלוהית בעולם, ואחד מהתפקידים החשובים הוא נתינת מקום לתפילה, שע"כ יש באמת מקום גדול לתפילה, והוא עומדת ברומו של עולם. וכל הנסיבות של כוונת התפילה מסתעפים מלאה השרשים, וכפי הרחבותם והעמקתם הם שוללים את המחשבות הזרות, ועשום את התפילה לתפילה זכה.

שה. אין לשער את הצער של חסרון הרצון לטובה ולקדושה, ואין החכמה עולה אלא כפי ברכבת הרצון שבה, והעונות הם מעכבים בעד הרצון שלא יתעלה, וצריך לשוב בתשובה כדי לברר את הרצון, כדי שתתעללה החכמה כראוי. ביחוד צריך צרייך לשוב מעבירות שבין אדם לחבריו, וראש לכל מהגוזל, שהוא מעכב את עילוי הרצון, וצריך להתחזק בזה מאד, ולקיים לתשועה ד' לזכות בשלמות לחදול מעושק ידינו.

שנ. ישנו צדיקים כאלה, שאינם רשאים לצאת חוץ לדבקות תוכנות רגשי לבם, ואינם צריכים להסתכל חוץ לארבע אמותיהם. וישנו כאלה, שהם שטים על רוחב כל התכוונות השונות, והם מסתכלים בשמיים ובארץ ומסוף העולם ועד סופו. ויש לפעמים צדיק גדול, שהוא כולל את שתי הסגולות יחד, ולפעמים איןנו מסתכל מחוץ לארבע אמות, ולפעמים עינינו משוטטות בכל. שא ענייך וראה, צפונה ונגבא, קדמה וימה.

שז. יש צדיק כזה, שצרייך דוקא שהוא לו תלמידים צדיקים גדולים מאד, גאוני עולם וגדולי מעלה, ורק אז יוציא אל הפועל את הכוונות בתוכו. וכל זמן שהמקבלים מהם קטנים, הטוב שלו הוא גנו בגואה, ואיןנו ניכר אפילו לעצמו.

שח. לפעמים אין הצדיק מאמין בטהרתו עצמו וקדושתו, ע"י מה שמוצא בנפשו פגמים וכשלונות. אבל דוקא אז מגיע עתו להתרומם למעלה מכל הפגמים, כי מדתו האמיתית של הצדיק שנوعם ד' תקווע הוא בלבבו,

הוא להתעלות למדתו, וכל המעשים הטובים והמדות הטובות בשורשם העליון, ילכו למשרים ע"י המעלת העליונה, שמתגללה ע"י הארota הנשמה הגדולה של הצדיק בעולם. על כן מחייב הוא להשיב לעצמו את האמונה, שהיא האמונה בניצוץ האلهי החי בקרבו בגילוי פנימי.

ש. וחובה גדולה היא על הצדיקים, להתעסק תמיד בלימודים ושירות המועדרים את התענוג העליון, כדי שייהיו תמיד מודשני עונג, ומהעונג שלהם ימשך שפע עונג על כל העולם כולו, על כל בחינה של כל בריה כפי מה שהוא יכול להקל. ומרוב העונג המתמשך מזיו הנשמה הקדושה של הצדיק העליון, בעל ההשגה הבירה, ימשך נרום של אהבה לכל ישראל ואהבה פנימית לכל טוב, וימחקו כל תוי הקטינויות מכל הפנים, וממילא תשתקח החוצפה, ולא תוכל להרים ראש לטשטש את העולם. כי ככל כחה של הרשעה בא מהמרירות הנמצאת בנשומות, מפני היבשות שבן, ומפני הריחוק שלהם מהעונג העליון של הדבקות הברוכה בקדוש העליון, בזוהר הנוצץ מאור אין סוף, וע"י גודל היסורים שככל נשמה סובלת, מתגברת הרשעה בקצפה, והוא בועטה ומחרבת, מסיצה את דעתה ולבה אל הכפירה ואל הփקרות. אבל כשהעדן מתחפה, אז שב רוח חיים, רוח חן ותחנונים לרוח בלבבות, ואור התשובה הולך ומאריך, וכל העולם כולו מתרפא. אמן שיריך הצדיק הגדל לדעת את מעלו, וצריך לשמר את קדושתו והודו הפנימי, ולא לפול משום דבר ועניין כלל, ואפילו מכל רפואיון שלו, ואפילו מכל מה שנראה ע"פ פשطن של דברים, שגדולה היא החיציה, ושאי אפשר לעבור עליה ולהתרומם בנועם עליון ובזיו קודש. ואפילו כשמהבר לו שאינו ראוי כלל וככל לשום גודל ולשום פאר, כי אם שהוא ראוי להיות מושפל ובזוי, עלוב וירוד לאין חקר ושיעור, אף ע"פ כן לא יעוזב את מהותו הפנימי. ואם רוח המושל תעלה עלייך, מקוםך אל תנח. וסוף סוף שניצח והכל יתוקן. ואפילו כל הדברים העליוניים, שנחשבים לחוצפה נוראה לחפש אותם, סוף כל סוף יהיה חלקו עמם בנעימים. אברך את ד' אשר יעצמי, אף נחלת ספרה עלי.

שי. מה שגדולי ההשגה משתוקקים לעיוניים רוחניים וטועמים בהם את טעם עדנים, ובוחלים לפעמים בלימודים מעשיים, הוא מפני שאין העולם המוחשי והזמן בכלל תופס מקום אצלם. כל ערך החיים החמורים והמשך זמנו אינם נראה בעיני אנשי הרוח המעוילים, באותה התמונה הקבועה המארכת, שהיא נראית בעיני אנשי העולם, חלושי הדעת ועניי הרוח. והנוצאות, זהה הפרובלימה הקבועה של צדיקי עולם. היא מקפת את נשמהם וממלאה את כל הויתם, אשר לכן כל רעיון שהוא ראוי להיות עומד בתכונת נצחיותו בכל חליפות ההתקות של צורות ההוויה הנקלטת בציור האדם, הוא מושך אתכם וمعدן את רוחם. וגם הלימודים שמוגדרים הם בזמןניים וחושיים, אין האור המענג שלהם נאחז בדעתם של בעלי לב בהיר, כ"א באותה המדה שהנוצאות זולפת בתוכם, וממילא הם תמיד עורגים ללימודים כאלה, שהצביען הנצחי עומד בהם בגילוי מORGASH, והם המחשבות המופשטות וציפוריו ההוד המוחלטים של הכללים הגבוהים בפאר מעלהם, שהם הם כללי רזי תורה וסתורי חכמה,ணועם ד'.

שייא. ישנו תקופות כאלה בחיים האדם ובחיי האומה, שנתגברה היהדות המעשית, בפועל ובתלמוד, במידה גבוהה. והסביר היהתה הקדרת האור של הרגש והדעת, שהופנה כל כח החיים הרוחניים שבאומה להככר

המעשי. וכאש נוטל הקיר המחשיך, ואורות מחשביות וחבות החלו להופיע, והחיים הרוחניים שבאו מה החלו להתפשט על שטח יותר רחב וארוך, נכהה זה האור, ובינו עלול לחזור לאוור כי אם בהוספה גדולה של אור חדש שמספיק להאיר על שטח רחב, אותה המדעה שהoir אוור מצומצם ממנו על שטח צר.

шиб. השמחה העליונה מתגברת דוקא ע"י ביטול גמור של מהות עצמו, מפני שהנשמה מתחילה להכיר את כל הטעות שיש במהותיות עצמותית, והחפץ מתגבר לאשתבא בגופא דמלכא, בשלמות אין סוף של נועם העליון. והוא הענווה הגמורה והשפלות העמוקה, שהעצמיות היא בה רק שירים, ככלומר עניין של חסרון שנשאר בלתי כולל בשילמות העליונה. משים עצמו כשירים. והרגשה זו היא ההרגשה המיוונית לישראל, שהם מעתים את עצמם בכלל גדולה הניתנת להם.

שיג. כששואלים: מהיכן העצבות באה ? צרכיים לפתור: מה השפע של המעשים, המדות והדעות הרעות על הנשמה, שהיא טועמת בחושה החודר את מרירותם, והיא נסלתת, נפחדת ועכובה. וכשאור התשובה מופיע, וחפץ הטוב כשהוא מתגבר בתוכנותו המקורי, צנור של עונג ושל שמחה נפתח, והנשמה יונקת מנהל עדנים, וכשהכשرون המעשי לוקח לו את התמצית של ההרגשות הנעימות הללו, יוצא-לאור המוסר הטהור העליון, המצליח את החיים בהודו.

מחשבות והרגשות, הבאות מכח ההוראה האלהית הכללית, אין מתקנות מכנסת ישראל לשאת פרי וענף, ולגדל גידולים יפים ומתקיימים, כי אם השם באים מרכיבים בהרעיון העצמיים של כניסה לישראל עצמה, של טبع האומה ב מהותה הפנימית. וההרמונייה הגמורה בין אלה ההשפעות הן דרגות של ההוד השלם, יהוד קובי"ה ושכינתייה, שעוני כל אליו נשואות.

שטו. מה אני רואה בחזון, אנו רואים את המחשבה העליונה, המחשבה הכוללת כל, המחשבה שכל העצמה וכל המילוי של כל בה הוא. רואים אנו, שכל הפלגים הגדולים ממנה משתפכים, ומהפלגים יוצאים נהרים, מהנהרים נחלים, מהנהלים שטפים, מהשטפים זרמים, והזרמים מתחלקים גם הם לצנורות קטנים, והצנורות מתחלקים להמון אף ריבבות לאין קץ של קኖקות, מריקים שפעות, רצון חיים ומחשבה. לעיתים צר מאי מקום לשוט בין הקנוקנות, נאחזות או הנשמה בשרשיהם של הקנוקנות הדקים, בצנורות, ואם הצנור גם הוא צר, נאחזות היא בזרם, ואם הזרם צר הוא לפניה, הרי היא נאחזות בשטף, ואם השטף הוא צר, הרי היא נאחזות בנחל, ואם צר הנחל, נאחזות היא בנهر, ואם גם הנהר יצר לה, נאחזות היא בפלג אלהים מלא מים, המחבר למחשבה של בלי מצרים, שם הוא מקום יאורם ורחבי ידיים. והשפע האחרון הנוזל מהקנוקנות נובע בדרך זה מהמקור הראשי של המחשבה העליונה, שלמעלה מזה תלא כל עין לצפות, וד' אמר לשכנן בערפל.

שטו. עיקר כבדות ההשגה הוא על ידי מה שהרצון אל הטוב ועל השלמות נחלש על ידי פגמי המדות והעונות, ובאמת ראוי להתענות כדי להתייש את כח הרע שבhomar, המונע את הרצון מלעלות במלתו. אבל צרייך לשיקול גם כן את הכח הרוחני והגופני אם הוא מסכים לזה, בכל אופן אין להתייחס מעליית הרצון. ואפילו

כשנשאים כמה פגמים שלא נתקנו, בין במדות בין במעשים, צריך לצפות לחסד ד' וلتשועה עלונה, כי טוב וישר ד', ווורה חטאים בדרכן.

שין. אמונה ישראל נועצה היא באין סוף, שהוא למעלה מכל תוכן של אמונה, ומתווך בכך נחשבת באמת אמונה ישראל להאידיאל של האמונה, אמונה העתיד, הגבואה באין ערוך מתוכן של אמונה בהווה. הרבה מדיניות במورد יורד הוא הציר הרוחני, עד כדי להקראות בשם אמונה ישראל בעצמם, בתור אמונה ממש, ולא בתור האידיאל האמוני. באמונה עצמה חל הפגם של הכפירה, אבל בהאידיאל האמוני אין פגם הcpfירה מגיע כלל, שהוא למעלה ממושג הcpfירה כשם שהוא למעלה ממושג האמונה. הcpfירה אין לה אידיאל. אל אחר אישטרס ולא עבר פירין. היוש והתוּהו אין נוונות מאומה. ועל כן אין מקום לאידיאל הפוך מהאידיאל של האמונה, אך שיש עניין של הפוך והקבלת לעמודת גוף האמונה. שער החמשים הוא האידיאל האמוני, גם אצל משה היה לאידיאל, שלא ניתן לו, אינינו למציאות בקהליפה. והשפכו של שער החמשים הזה, של האידיאל של האמונה, נתנתה היא חיים עליאנים לכל השערים כולם, ומכוונת את קליפת הcpfירה חסרת האידיאל, נגד קדושת האמונה הקשורה באידיאל נצח. כי ערך מקור חיים.

שיך. הגודלים חייבים לדלג, כדי להכנס למחשובות גדולות. צריך האדם להכיר את כשרונו הפנימי, וידע בעצמו אם נוצרו גדולות. אל יבהל מפני עזן של גואה, بما שיכיר את מדרגת שכלו, וערך נטילת רצונו. אדרבא מפני ענוה פסולה, המדכאת את הנשמה, ומטשטשת את האור האلهי שבנפש, צריך להזהר הרבה יותר. כשהגדלים מעריכים התעלות שכליית, כל העולם כולו מתעלה עליהם, על פי ההרגש, על פי הטבע המשותף שיש לנפשות בני האדם כולם. אבל במידה גדולה מכל פועלطبع שיתוף זה בישראל, שיש בהם מצד הנשמה אחדות מוחלטה.

שיט. צריך לחשוף עצות נגד מורך הלב. רק מורך הלב הוא המסביר את המכשולות של הדעות הרעות והמדות הרעות, כי יראה רעה נולדת, המטילה חלישות דעתה על האדם, ומכנסת בקרבו איזה פחד, המונע מללחם נגד כל הקALKULIM שבנפשו ושבחברת האדם, והחובה הראשית היא חיים של אומץ לבב.אמין כל מה שתגדיל ההופעה המוסרית בתיקון המדות והמעשים, כן יקבע אומץ הלב יותר בלב האדם.

שכ. אדם מישראל שהוא רוצה לזכות לאור חיים באמת, צריך הוא שישיכים להיות שותף עצמו בכנסת-ישראל בכל חושיו וכחותו הגשיים והרוחניים, שישים את מגמת חיוו לknoot לו לפי היכולת שבידיו את המדות הישראלית ואת הידיעות המיחודות לישראל, בראש לכולן היא התורה בכל רחבה בכל סעיפה, ועמה כל מה שמיוחס לחכמת ישראל, ומתווך עליתה של כנסת-ישראל יבא לעליה כללית של מקור החיים האנושיים והעולםיים.

שכא. תיקון העולם שיוצא ממקורות של ישראל, הוא האידיאל של התשובה. כל זמן שהאדם קבוע לו את תכיסיס החיים שלו ע"פ במידה קבועה, אז לא יוכל לצאת לעולם מיידי החסרון שבסכל, במידות, ובמעשה,

ואיפה זה ישתלם אופיו של האדם היחידי והפרטני? כל חידושים החיים, וכל השיטות המהפקות את סדרי העולם כדי להטיבו, הנם אך אРОחות של תשובה, ותמיד צריכה התשובה להיות עומדת בראש הפסגה של הסולם אשר לההשלמה האנושית. לעולם צריך האדם היחיד, וכן החברה כולה, צריכה להיות מתקנת את עצמה, מרפאה את שבריה הרוחניים והמעשיים, וחיללה לההרגל להיות הכה העיקרי בהנהגת החיים הפרטיים והכלליים. נמצינו למדים, כי המרידת והכפירה, האומרת לנוכח טוב המוחלט מאובות בשבייל איזה חזון לב חדש, זה רעיון של התשובה שהוא מכנה גלים. וכשמדוברן את עומק דינו מוצאים, שהצד הטוב שיש בו, הוא הגורען הכללי של התשובה מכל שפלות ומכל קלקל התלויה בו, ומתוך כך באים ג"כ לשוב מהקללה הגדולה שיש בההרישה עצמה, ואז שבים אל ד' באמת, וגאולה באה לעולם.

שכבר. מלכות שמים היא ארון הברית, ארון כל הארץ, אותה ההפעה, שהאליהו מופיע באופן שהוא מספיק לשעבד את השאייפות של הבריות, שלא תהיינה מתפרצות מחוץ לגבול המטרה הטובה של הטוב, של התם והיושר, אך אף שאינו מספיק לעלה כ"כ את הנשמות, עד שתוכנות העצמית תהיה אך הטוב המוחלט הכללי. מדה זו היא מלכות שמים, והוא מצירות את האלהות בתורו ארון שהשייבוד מביא לעשות רצונו גם נגד הרצון של הפרט. אבל הארה זו חייה היא מהופעתה של מדה יותר עליונה, הבאה מהשלמות המוחלטת של האלהות במילואה. וזה הופעת הכלל של האורה האלהית במדת העליונה, שעל ידה אין הצורה הנפשית מקבלת רק את הظיר של הכבישה הנפשית נגד התוכן האלקי בהופעת הרצון, כ"א היא מתאמת את הכל רק בחפצ האלקי, המוכר ע"י תוכיותו של רעיון הכבישה, שהוא לה마다 הזאת מתאים כמו נורתייך לספר המונה בו, ארון הברית.

שכג. כניסה ישראל היא מגלה בכל חליפות הזמן אחד מהצורות הרבות שבאורותיה המרובים, והעתיד שלה הוא ההתפסות המוחלטת של כל האורות, שככל אחת שמה תקופה מיוחדת, שיairo בה כולם בכת אחת, ובתפארת הכללית הזאת תair על פני תבל. ולא פחות ממה שהוא כוללת בקרבה את הופעותיה, שהתגלו על-ידה בתקופות שונות, היא כוללת בה גם כן את הופעות אשר התגלו בעמים שונים על-ידי גרכטה, בין בגיןם קרוב, בין בגיןם רחוק, בין בהופעה גלויה בין בהופעה נעלמת. וכל מה שהוא נבדל ממנה ומנוגד לה אינו כי אם נראה כך בהיותו מופרד מקור כלותה, אבל בשוב הכל להופיע בה כאחד יוכר תוכנה העצמי, שהכל הולם ומתחאה בקרבה. ועתידין כל הנבאים אומרים שירה בקול אחד, שנאמר קול צופיך נשאו קול יהודו ירננו כי עין בעין יראו בשוב ד' ציון.

שכד. בעולם האלקי אין רצון ותוכן שהוא שונה מרצון ותוכן אחר, אלא הכל פונה להטוב הגמור, השלם בכל. וכל הופעה שאנו מתוכונים לה אינה חלקית, כי אם כללית, אף על פי שאנו מכוונים להסתכל בהופעות, שהן כל אחת גבואה מחברותה, כל אחת היא כוללת הכל. אבל במידה של החיים שאמור בהם אינם אלהים. שם אנו יכולים למצוא הופעות חלקיות, ומילא הם רצונות והשכלות שונות, ונפרדות אלו מalto. ומשם יفرد.

שכה. אי-אפשר לאדם להפריד מדבוקות האלהית, ואי-אפשר לכנסת-ישראל להפריד מצור ישעה או ר' אלהי ישראל. אבל אי האפשרות הזאת, ההולכת ומופיעה בכל הדורות, יש בה הכרה טבעי, שאיןנו נוטן מקום לbehירות הדעת לגנות את פועלתה. על כן באים ימים שתרדמה נופלת על האדם, והפרצופים הנסרים זה מזה, עד שהפירוד הגמור נעשה אפשרי, ובכללות התרדמה במקום צלע מחוברת, היבור טבעי, גם לב, עומדת תפארת אדם בכליל הדורה, שהבחירה השכלית מכרת לומר זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי, והעולם מוכן בהופעת חיים ותולדות קיימות עדי עד. האפשרויות לדבר גבולה גבולה, על דבר שמד, על דבר כפירה, על דבר פירודים מוחלטים, הן תולדותיה של הנסירה, המביאה לידי התאחדות הגמורה, הצורית החפשית, ממשוש חתן על כליה ישיש עלייך אלהיך. החזון מתגלה ביחסה של התורה אל האומה, שהחיבור הטבעי הולך ומתריד על-ידי הנסירה התרדמת, וגמר הנסירה הוא תוכן הבניין, המביא לאחדות משוכלת, ותורה חוזרת ללמידה, וכל בניך למודי ר' ורב שלום בניך.

שכו. כל נשמה גדולה יש לה עסק עם כל הענפים המסתעפים משורשיה, והיא צריכה לתקן את פגימותם, ויש לה זכות לקרב את הרוחקים אפילו יותר מהדין הרاوي, כשהיא מכרת שם הנם שייכים לה. ובדור האחרון הזה, עקבתא דמשיחא, ישנים צדיקים כאלה שהם מכירים שנמצאים קופרים גמורים, מיסיתים ומידחים, שהם שייכים לשורש נשמתם, ועל כן הם צריכים להיות מטפלים בתיקונים ואופנים נפלאים מאד, מה שאי אפשר להעלות על הדעת כלל ע"פ הדרך של המושכל הגלי.

שכו. הכהן שאינו לו קשר בעניין אלהי, אין לו באמת צורת אדם, ואין מגמת-חייו חיים של אדם כלל. כל הרגשותיו הנם רק בהמונות, ואפילו אם יהיה איש מלא דעה וחכמה, ומלא מוסר ויושר כפי הנראאה, אין זה כ"א כמו בהמה מלומדת ובעלת תרבות, אבל רוח האדם בכל עומק הויתו, איןינו נופח כי אם עם הקישור אל העניין האلهי העליון. אמן כל מה שהדרעה האנושית מתבררת, כך מתמעטת הכפירה המוחלתת וכחה תשש. על כן ישנים הרבה אפיקורסים שהם קופרים לפי המדעה של ההלכה, אבל כשבין לחקר נפשם, נמצא בהם קשר לתוכן האلهי בצורה נעלמה. ומטעם זה הרבה היא מאי הנטיה כלפי זכות וחסד בדורותינו, אפילו לאלה הכהנים המוחלטים.

שכח. שורש הכפירה היא פתיות מוחלתת. להאמין בסנס גדול ומבהיל, בלי שום הכרה ותווצה, בריאת העולם והנחתו ע"י בורא כל בחכמה, זהו דבר מובן ופשוט מאד. כל הנסיבות שיש בחקר אלוה הוא בהפרטים, איך לקרב אל השכל את העניין האلهי ואת ההתקשרות שבינו ובין העולמים כולם, אבל עצם הדבר שתוכן של חכמה והשקפה, יכולות וחסד, מושל בבריאות כולה - זה אין מקום לכך, ולהיפוך ההחלטה לציר בלב בתור אמונה, שההוויה כולה, המלאה כ"כ דייניות וחכמה, היא דבר הנעשה בלי כונה, הוא עניין nisi כזה, אין לו שום מבא בשכל על אפשרות. וקריעת השכל בעל כrho מהענין היוטר מעניין שבנפש, גוררת אחריה כמה קרעים אחרים, שוגם הם כמותם מכאייבים לב. וטפשות זו היא נוהגת ג"כ ביחס לנצחיות החיים, בידיעת אמונה השארת הנפש, והיחש שיש בין הנחתת החיים הטובה בחכמה וצדק לאושר

המוחלט של הנשמה, ובין הנהגה זו עצמה כשהיא מזולגת. השכל נוטן, שהרגל המעשי והציוורי הוא נתן כח רוחני לנפש בנצח, מעין דוגמתו.

שכט. עוצם הקדושה היא הגברת התשוקה האלהית ואור הרוחני ברצון האדם וטבעו, עד שהחפץ של הקודש והמגמה האלהית יהיה יותרعمוק בנפש מכל הרצונות הטבעיים.ומי שבא עד למדת העליונה, שהחפץ האלהי הוא גדול ומכריע בקדושתו גם את הנטייה המינית, זהו צדיק דעתיר ברית. והכרעה זו באה לא בדרך עקירת הטבע הרוחני והגופני, כי אם ברוממות אל התעודהascalit, המוארה באורה האלהית.

של. הנשמה באחדותה צריכה היא לעשות את כל הפעולות השכליות והחמריות, ובהיותה מוגבלת לפי תנאי יוצרתה, משומך כשהיא נוטה לפעולה אחת מסיפה היא דעתה מפעולה אחרת, והחמריות והשכליות הנן לה כף מאזנים שcool, והוא מנסה תמיד את כחה להרחב את השפעתה ואת רוחב חוגה, באופן שתעמוד במעמד כזה, שלל הפעולות תהינה פונת למטרת אחת, ואז תוכל לנצח על כל עבודתיה, ללא מלחמה, ובלא הפסק. והכל מתעלה ומפתחת גם הנשמות מתחפות, ובאות לידי אותה המדת, שהסקירה יכולה להקיף את הרוחניות והחמריות ללא שום סתייה, ואז תעשינה את פועלתן בתכילת השלמות, ותהיינה את הגופים בכחן הגדל, הנשאב ממקור חי העולמים. וידעתם כי אני ד' בפתחי את קברותיכם עמי.

שלא. הרעיון הבכיר של המחשבה הזוכה, משווה את הפשט והגלויל העמוק והחבי, והדברים הטבעיים עם מה שלמעלה מהטבע, בעולם וכן באמם, בשכל ובמוסר. המוסר הטבעי, יכול להשתלשל מאותו האור של הרשימו, והוא אור ישר, ומ"מ הוא חול לגבי הקודש.

שלב. הצדיקים הגדולים, המשתווקים לקדושות العليונים, יכולים להפסיק בלימודם בהלכה לעסוק בסתרי תורה, או בדבקות הרעיון, בשכל או גם בדמיון באלהות, כי זה כל האדם.

שלג. שאיפת השכל, כשהיא באה אחר העומק וההשתרשות ב עמוק האמונה בתקילה, יש לה צבון נעלם, חי וمبرיא, בונה ומאיר. וכשהיא מدلגת על ההכרות שהם קדומות לה, אז היא עצמה נעשית חולנית, ואינה יכולה למלאות את תפקידה.

שלד. עיקר האמונה היא בגודלות שלמות אין סוף, שכל מה שנכנס בתחום הלב, ה"ז ניצוץ ובטל לגמרי לגבי מה שראוי להיות משוער, ומה שרואוי להיות משוער אינו עולה כלל בסוג של ביטול, לגבי מה שהוא באמת. ואם ההכרה הליבית קרואה היא מקורה, אז היא מדולדת ואין לה שם ערך. ואין תקנה לה שתהיה מאירה בצורה חיה, כי"א ע"פ הקישור עם ההארה של האמונה, שהיא הארה כללית לעללה מכל ערכיהם, ובזה היא מבססת את הערכיהם כולם. כל ענייני האמונה שהם חוץ מזו של גודלות אין סוף, הנם רק הסברות כדי להגיע על ידם לעיקר האמונה. וההסבירות הם בגדר אברין דמלכא, ויש מהם שהם בגדר לבושין דמלכא, ומאן דבזע

לבושין דמלכא גם הוא מרים יד ומתחייב בנפשו. ומ"מ צריכין לברא בהדרגה את ההבדלים שבין העיקר של האמונה ובין הסבירות עצמן ג"כ צריכים לבאר, את חילופי המדרגות שבחן.

שללה. דברים קיימים וכוללים, בניוים הם ע"פ שאיפות נצחיות, גמורות ושלמות, והן מצוין רק בקדושה - שהיא אמונה, דהיינו התעמקות חייה בהענינים האלוהיים.

שלו. כשבוקים בלמוד נסתרות بلا ביאור, אבל בלב טוב ונאמן, דומה לירידת גשמי על ידי עננים, וקשה יומא דמיטרא כיומה-DDINA, אבל אחר כך גדול הוא שפע הברכה היוצאת מזה, ושם צדקה זורת, מmagד תבאות שם וmagd גרש ירחים.

שלז. הדבר המובן מעין ירידת העולמות ע"י החטאיהם, היינו חלק החיים שהאדם טובס בכלחמציאות, שנקרא בשפת הרזים פגם העולמות, כפי שורש נשמהו. וכמובן הקישור הכללי הוא רחב מאד, והתכוונה הפנימית של ערך המוסר, תלוי כפי הפעולה של הכרעת הטוב והרע על ההוויה בכללה.

שלח. הנני רואה איך העונות הם עומדים כמחיצה נגד האור הבahir האלוהי, הזורה ברוב זהרו על כל נשמה, והם מחשיכים ומאיילים את הנשמה. התשובה, אמנם אפילו אותה שהיא מחשבית בעולם, גם היא פועלת ישועה גדולה, אבל לידי גאולה שלמה באה הנשמה דוקא ע"י הוצאה לפועל את התשובה שכבה. ומ"מ כיון שהרעין קשור לקדושה ולהחפץ התשובה אין מה לפחד כלל, ודאי יזמין הש"ת את כל הדריכים, שהתשובה הגמורה, המAIRה את כל המחשכים באור היה, היא נקייה על ידם ; וכי גDEL ערכה של התשובה כך התורה מתברכת ויוטר היא מתבררת, ולהלמוד נעשה צח ובהיר, לב נשרב וננדכא אליהם לא תבזה.

שלט. העונות הם עצם היגון, וכשהנשמה מטהרת היא מרגשת את העונות ואו היגון של התשובה מתגבר עליה, ובוצר בקרבה אש הצער של החרטה והבושה והפחד האיום, ובזה עצמו היא מזדככת, ותוכל, אחר עברו הזעם, לשוב לאיתנה להיות עומדת בחסנה ובכבודה העצמי.

שם. הצער הפנימי של התשובה הוא חומר גדול למסורת העיר את כנורם ולמציריהם טראגיים - לגלוות בו את כשרונם.

שם. כל ת"ח, בפרט מהעסקים ברזי תורה, יש בו הארת משה, וה"ה הארת רבי עקיבא. וכולם מבקשים מלאכי השרת לדוחפים, והקב"ה עוזרו, ואומר: הניחו לזמן זה, כדי הוא שישתמש בכבודי, ואין זמן אלא זה שקנה חכמה. ובעת הדחיפה של מלאכי השרת מתקנים כל כחות הנפש, והעלבון גדול עד מאד. והאדם נושא עינוי לשמיים, ושם מבטחו רק על אלהי אמת, שאין עוד מלבדו, שברא הכל לכבודו. אז רוח חדשה באה בקרבו ואומץ לבב יملא, והכל נעשים לו אוהבים.

שםב. הטע ובהכירה נמצאים בכל מקום, ובמציאות הרוחנית הוא הערך של פנים ואחרו, הטע הוא אחורייה של הבחירה החופשית.

שמג. בכל חכמה ובכל הופעה רוחנית שבעולם, יש בה צד חיוב הצד שליל. הצד החיוב הוא מה שניתן אותה ההופעה את כל ציורה והתפשטודה, הצד שלילו הוא מה שאינו מניח להופעה אחרת להתפשט במקומה. כל מה שתגדל הדעה, ככה מתגבר הצד החיובי והצד שלילי מתחלש, עד שבמרומי הרוחניות אין שום הצד שלילי כלל, כי הדעה העליונה הטהורה מנהת היא וממנה מקום לכל התפשטות של הופעה של מציאות הטוב, ומגדלת בחיובה את הכל. וכל מה שההשגה היא עכורה, ככה מתגלת הצד השלייל ביוטר, והעין נעשית צרה, ואינה יכולה לסבול שום הופעה שנראתה זרה לה. אבל צרות עין זו, מביאה לחץ גם בזו ההופעה עצמה, הדורשת את הרחבתה, עד שהדבר בא לידי מדה זו, שההכרה מתחילה ודולגת על מציריה הצרים, כדי שהיא עצמה תתרחב כראוי, ואומרת אחר כך: כל פעיל ד' למענהו.

שמד. כל הגות לב יש לה מקומה. כשהנו אומרים תפילה, הננו עומדים במצב זה, שהיחס של הופעת החיים מופעת בנו ע"י צינור זה, שיש לו יחש עם הבעת הרצון להבטחת המצב. ולפעמים אנו עולים, והעולם משתקף לנו בכל הודהו, הכל טוב ויפה, ואז אנו אומרים תהילה תחת תפילה. כל הגות לב יש לה מרחב רוחני מיוחד, שהוא מטביעים עליו חותם של שם מיוחד, ורודי עולם משתקפים מכל מרחב ע"פ ערכו. כשהנו עומדים במצב רגיל, ישנו הגיוני מעלה שנעלמים מאתנו בהחלה, ואנו אומרים עליהם שהם נעלמים, ככלומר הנם נעלמים לפי מצב רוחנו הרגיל, ומ"מ מופיע علينا אח"כ רוח הקודש ואנו מדברים גם על דבר התעלומות הללו. מצב שונה זה בין הרגיל והנעלה, נמצא הוא גם בהופעת רוח"ק והארת הנבואה בכל מדרגותיה, וההופעה העליונה שבה מבארת את מה שהוא בכלל תעלומה של ההופעה הרגילה שלה.

שםה. כשהמדות הרעות שלטו באדם דעתו מתקצת, וקווצר הדעת עצמו מביא רוע המדות.

שםו. הקוזחה העליונה היא מלאה אהבה, חסד וסבלנות, מרווח יפה שלמותה. השנאה, הדין והקפדנות הנם תוצאות של שכחת ד', ודעיכת אור הקודש.

שםז. גאון האמונה, מתחד עם החכמה. וכשהמוכשר לחבר את האמונה בעומק מקורה עם החכמה מתרפה ממעשי יהודיו, מתקבץ צער נורא בנשמו. עד אשר ישוב בגדל חילו, בתוכפה דתיזבთא, לחבר את האוהל, ולהאיר את החכמה והאמונה ביחיד מאור מקוריהם.

שמח. צמאן הדעת מיגע את האדם שנשנתו מלאה אורח, והוא מחייב להתאמץ להסביר את הצמאן, כדי להציל את הנשמה מצערה. כמובן צרייך הוא לבורר את המים היותר טהורין, כאשר יאלה לפי מעלה הנשמה הזכה, ככלומר לעסוק בדעתות היותר טהורות ונשגבות.

שמט. הצמאן שהנשמה משתוקקת לשלמותה הכללית משתבר הוא בכל הארה רוחנית שבאה עליה אבל הצמאן המיחוד של השלמות הישראלית, שמקבשת את תפיקתה, אינו משתבר כי אם על ידי מילוא של תורה.

שנ. הצעיר הפנימי על חסרון ההשלמה של הנשמה במעשים, בידיעות, ובדעות, במיוחד בקנין התורה, הם הם יסורי הגיהנום המתגברים, שהם באים מהפיכת הפנימית של הקב"ה מלאה־האר על הנשמה, בהופעה תדרית, לפי אותה המדעה שהחסירה את קניינה הרוחני, שככל מקור החיים בו תלוי, הוא קניין התורה.

שנא. אנו צרייכים תמיד להתחיל מראש, מראשית המחשבות של הילדות, לברם ולזככם, ולהוציא את הטוב והאור שביהם בטוהר ואומץ. אין לנו לזלزل במחשבות הפשוטות, הן הן עומדות לנו להאיר את דרכנו יותר מכל המחשבות, שאנו מדרמים שהן רמות ונשגבות.

שנב. אצל חוקרים אחדים נתגלתה קליפת תנין עור בכל גוניה, וצרייכים קדרשי לב להכירה, כדי לנצחה.

שנג. הצדיקים אינם נופלים מקדושתם מפני כל חטא, כי הלא הם מוקשרים לעולם התשובה תמיד, ואפילו בחטאיהם שבין אדם לחבריו - באופן שקשה לתקן בפועל, כגזר הנאכל וכיוצא בהם - אינם יוצאים מכלל צדיקים גמורים, אפילו כשהם עדים בפועל מפני איזה רפואי ומוניעה, שסוף כל סוף להם לשם, והם מוקשרים לטוב האמתי.

שנד. המשיכה הפנימית אל הטוב המוחלט, הוא העניין המיחוד את האופי של הצדיק בעל המחשבה, החיה בעולם האצילות והטויה. כל פגימה כל שהיא בטורת המעשים והמדות, היא מורגשת לו ע"י המבחן של קושי ההתחמשות אל הטוב האלهي, שמרגישי בנפשו, ובלבבו נורא המכאוב, כי חוליה אהבה הוא.

שנה. כל חטא הוא מונע את ישוב הדעת הנדרש להארת רוזי עולם. התשובה היא פותחת פתחי בינה, כשם שהוא באה על ידי הבינה.

שנו. עיקר תיקון פגם הברית הוא קידוש הרצון והארתו הברית, עד שהרצון היותר חזק מצד הטבע הגוףני, שיש לו שורש בקדושה חזק מאד מפני הופעת החיים שבו, שהוא הרצון של נטילת המין, אור הקדושה שופע בו כל כך עד שהצד הקדוש שבו הוא הרודה בחיים וממשיך את פועלתו והופעתו. והצד של החול, וקל וחומר של הטומאה שבו, הוא בטל למגמי לצד הקודש, וזה באמת לא יקרב נגע באהלו, ונעשה צדיק משומר מכל מוקש,

וכשהרצין עולה במדרגה עליונה של קודש כזאת, אז הוא מתחבר גם מכל מדות רעות ומכל מעשים רעים שבעולם, אפילו מהדברים הייתם קלים שהאדם דש אותם בעקביו.

שנוז. יצרה דעריות יכול ללפף את האדם יותר עמוק מהשורש של קישור החיים שלו עצמו, מפני שהוא נועז בנטיות המשך החיים של הדורות כולם. ולעומת זה בקדושה יכולים לעלות על ידי קדושת הברית למדרגת דוגמא של צדיק בכל הדורות. שני זהה הוא עניין חמדת גול, שהרכוש הוא גם כן מעמיד על רגליו את הדורות בתור ירושה, שאהבת הקניין הרעה, תוכל להשפיל מאד, והטובה שבקדושה תוכל לעלות למראוי החיים ועליוניותם.

שנה. מי הוא האשם בהעצבות הנוראה השוררת בעולם: העונות, המעשיות והעינויים. הוצאה האדם מטבעו, בין מطبع חומריוו בין מطبع רוחניוו, היא מעמידה אותו במצב איום פנימי, מצוקה שואל באים עליו בשטף. ההישרה הרוחנית היא העיקרי בזה. כשהדייעות מתישרות, מתאמץ הוא המעשה ג"כ להתיישר, והחיים מרגישים את ערכם הנחדר, ושמחה ישרים מלאת את הנשמה כולה.

שנת. רואים אנו שהנטיה אל החמוריות הגסה, לעשותה לבדה לעיקר הכל, היא מביאה את האדם בראשת העצב החשוך, עד לבלי מנוס. וכל זה למה, מפני שהוא סותמת את האורות, מקורי החיים בתוכיהם, ומחנקת את הנשמה באוירה המגושם.

שס. דבר מוכרכה הוא שישגלו האדם לעצמו את המוסר הטבעי הפשטוט, בכל רחבו ועמכו, ואת יראת ד', ותמצית הטהור של האמונה הפשוטה, וכל מדותיה ברוחב ובעומק, ועל גבי שתי הסגולות הללו יבנה את כל מעלות רוחו העליונות. אסור ליראת שם שבדחק את המוסר הטבעי של האדם, כי אז אינה עוד יראת שם טהורה. סימן ליראת שם טהורה הוא כשהמוסר הטבעי, הנטווע בטבע הישר של האדם, הولد ועולה על פיה במעלות יותר גבוהות ממה שהוא עומד מבלעדיה. אבל אם תזכיר יראת שם בתוכונה כזאת שבלא השפעתה על החיים היו החיים יותר נוטים לפעול טוב, ולהוציאו אל דברים מועילים לפרט ולכלל, ועל פי השפעתה מתחמם מעת כה הפועל הוא, יראת שם כזאת היא יראה פטולה.

שסא. כל מה שאנו חופשים חפישה שכילת הוא דרך משל. אבל ההכרה הפנימית שבנו מעכלה היא יכולה פנימי את המשלים, וمبرרת את התמצית להחיות בה את הויתנו הרוחנית. והעיכולים הללו הולכים פעם אחר פעם בהדרגה. המשל הגס מתעללה לדק ועדין ממנו, כדוגמא של לעיסה בשנים שהוא ג"כ התחלת עיכול, ואח"כ מתעדין המושג למעמד יותר זך, כדוגמת הטחינה של השנים הטוחנות, ואח"כ כערכו של סיוע הלשון, ועיכול האיסטומכא העליונה, ואח"כ הלהה הלהה, עד כדי הופעת רוח החיים של התכונות השכליות והמוסריות הייתר צחות, הנפעלות מכח האכילה.

שבב. מעורבותה הן אצל היחיד ואצל החברה הידיעות הטהורות בהמטושטשות, והן מעורבות זה בזו. וכשמתבררת איזה ידיעה, מיד מתחלה תסיסה בכל הידיעות כולה, והלב מתחיל להיות נוקף גם בnidonim של הידיעות הבוררות. עד שבא התור של התישבות הדעת, והידיעה הבוררה החדשת כהוגן עם יתר הידיעות, ואור השלום בא.

שаг. הרמב"ם העיר, להיות שמה מדינעה נוספת בשיליה שבתاري האלות, ולדעתי שע"י ההוספה של הידיעה השילית, עולה הוא היודע במעלה של קרובת אליהם. הערטו מצא בקרב לבבו שהוא נחוצה, מפני שהלב איננו שמח בשלילות, כי אם עצב. כל שמחה בא מה חיובים, המוסיפים קניין של מציאות, שהו עשר פנימי, וכל העדר קניין מביא עצבון בטבע. אבל שיעלה האדם לידי מדה זו של התאחדות עם אור האמת, עד שככל אמרת יביא לו עשר ואמת שלילי יביא לו שמחה, זאת היא מדה עליונה מאד, שעל ידה כל שלילה נफכת לחיבוב, וכל העדר שכזה לקניין גמור. אמן, כדי לרבות שמחת דעת אלהים בעולם, כדי לעשות את הקניין הנשגב הזה לקניין פפולי, צרייכים אנחנו להפוך את המדה, לבא לדעת אלהים דוקא ע"י צירורים חיוביים, והצירורים החביבים יהיו בכ"ז בתכילת האמת, לא פחות, ועוד יותר מהצירורים השיליליים. ותוון הדבר הוא, שכשם שיש לנו משפט נכון לומר על המון תוארים ודוגמאות, שבחק האל הנם משלולים, מפני מה שאנו נמצאים בחק השלמות האלוהית, וכל התוארים שהם מוגבלים, או תוארי חסרון כשם לעצם, החסרון שלהם הוא תלוי בפרטיותם, בהתבודדותם לעצם, אבל בהשלמות האלוהית, שהכל יכול וכוללם יחד, הכל הוא מתעללה. אם כן, מה שאנו צרייכים לשולח הוא רק את ההגבלה ואת הפרטיות שבתאר, שהם בעצם העדריו, שהם מביאים לידי עצבון. אבל התיאור מצד עצם הייש הטוב שבו, הוא עולה למעלה להעшир את מדענו האלקי. ובזה יוכל כל הלבבות להתקרב לדעת ד' ברוח של שמחה, השורה על חdots העשור ורב הקנים, בשמחה ובתוב לב מרוב כל.

שס". הרצון החפשי, המואר מהשכל העליון, הוא התמצית של ההוויה, המתגלת בפנימיותה. וזאת היא נשמת אדם הראשון, בכל מילואה.

ששה. כל חטא ועון מטמא הוא את הקודש. קטנות הרצון שבא על ידי פגם המדות, והמתחזק על ידי חטא האדם, הוא מחנק את נשמת הקודש, שלא יוכל לשאוף את אויר קדשה. האהבה נעשית חולנית ופערתית, עד שככל העניים הנטלים בה מתאחזים רק בקטנותה. וכשמדוברים על דבר היתרון המועיל לאומה ברוחניותה ועליונותה ענינה, מתקבלים הדברים מצד הריפוי הנפשי של חנופה, ולא מצד רוממות אמתם. על כן זאת היא ראשית החובה, אומץ הרוח והתעלות המחשבה, עד כדי בירור העניים, באופן שהוא מרומם ישאר מרומם מצד עצמו, והמשכה אל הגודלה תהיה בגודלה אמת.

שטו. הננו תופסים ציור גודלו של האדם, ציור המרכז את ההוויה אל הוית האדם, אל גודלו האיכותי ואל שאיפת רצונו, האמץ והקדוש. הגויה וכחותיה הנם התמצית הארץ כולה, והרווח וכחותיו הנם התמצית

המשמעות כולה האמת לאמתה זורחת היא האמת הנסתרת הגלואה לכל עיני נשמה בהירה. ההתעלות של הגוף ושל הרוח היא התעלות חלק מרכז, שעל ידי עיליוו מתעלת כל הסובב אותו, המעלילו, וושאע ומשפיע תמיד על הויתו. הרוממות הזאת צריכה להיות מובנה במובן חופשי מאד מכל דמיון תועה, אז תהיה למקור גבורות הרוח, ואושר האדם בכל צביוניו.

שזו. כשמציארים את החיים בתורה תקופת גידול להרוח החולך ומתחבשל מדי יום ביוםו, כשמטפלים עמו כהוגן - והטיפול הזה הוא הרצון הטוב והמעשים הטובים, הלימודים והמדות הטובות - עד אשר יגמר בישולו של הרוח בכל מילואו, שאז איננו זוקק אל הבשר - כאשר שהתקפה המבויש לפה איננו זוקק אל העץ - מתבארת לפה חdat החיים והמות, והדעה נעשית נוחה, ומתוקנת לקבל דעתות עליונות והרגשות נעלות ממראומי קודש.

ששת. היראה, כשהלא תזדקק כראוי, עשויה היא את האדם לסמרטוט, פחדן ועלוב מעצמו, וממילא מסוער ג"כ מכל תאווה פחותה. ע"כ צריך להיות דוקא ערום ביראה כדי לטהרה.

שש. כיוון שמחשבה קטנה תופסת מקום בנפש בדברי הענינים האלוהיים וכל חכמי הקודש, הרי היא מפשטה את ארס הקטנות שלה על כל המונע המעשים הלימודים והדיבורים, שם הולכים ונעים על פי השפעתה. והסיגים הרוחניים, הצללים, מחשבות השקר והחולשה, החנופה והתאהה מתאחדים בכל דברי קדושה, ומכברים להם מקום בתורה שלא לשם ובמצוות לשם חנופה שוא. והאדם הקדוש, שחוושו הטהור לא יוכל לסבול תהפוכות כאלה, מוצא בקרבו עיפות נוראה בעת שיגש לעבודתו בלתי מטויה. ואף שלפעמים מוכרא הדבר שלא להמתין עד ההשלמה של רומרות הרוח, מפני הדאגה של הדלדול הגמור שהלימוד והמעשה בצורתו החיצונית יסבול מזה באופן נורא, מכל מקום תמיד יש מקום לחשבון זה, ולבושא פנימית, הלובשת את האדם בידיעתו, שרוח הקדש העליון איננו שורה בו עדיין, ולא הוא הוא הדוחפו לעבד ולפעול, ללמידה ולקיים. ומתוך החשוכה אל קדושת אמת יזכה לברר את נטיותיו, עד שתמיד יצד מדרגה לדרגה בדרגת טהרתו הרוח, ותמיד יזכה שיותר יותר או צלוי הצד הטהור העליון, שיקח את החלק היסודי והעקרני בנטיותיו לפועל, ללמידה לשמר ולעשות כל דברי תלמוד ומצוות ד' באהבה, והאהבה תהיה צרופה ועליונה, חזקה, קדשה ומaira.

שבע. העולם כולו מלא הוא הרמוני. ההתאמה המאחדת מפלשת בכל חדרי המציאות וחגوية. המוסר הפנימי ותביעותיו החזקות הנם נמשכים ובאים מהד קולם המאוחד של כל חלקי ההוויה, שכולם חודרים זה בזה, והנפש כולה היא מלאה בכולם ומאותה בכוולם. כל קציצה מוסרית, ברעיון ובמעשה, בתכמה ובמוגג, גורמת חתיכות רבות שמביאות יסורים רבים פנימיים לכל מערכי הנשמה, שישודם של יסורי רוח אלה הוא כה המרעיד של סלוק אור החיים של הסדור הכללי של ההוויה כולה מצנורי החיים של הנשמה החוטאת. וכל מה שהנשמה יותר טהורה היא מרגשת יותר את הרעדת מכואביה, עד שתתקנית את כאבה בזרם של חי התשובה, הנובעת ממשור

העליוון, שהוא מאחה את כל הקריעים כולם ומזלת טל חיים הולכים למשרים מכל שדרות ההוויה, אחד באחד יגשו, עד חלקי הנשמה השביה לתחייה העליונה ברוחמים ובאים ובחוזות עולמיים.

שua. ההשנה העולמית הכללית והמאירה מביאה לידי איחוד המוסר בעולם, ובזה מתעללה שורש יראת חטא. למושג עולמי כללי, שהוא בסיס ליראת שמיים, המבוססת את יסוד האהבה העמוקה, מעלה השלמות העליונה. המוסר הולך ומתמשך ומתפרק לפי בינתו של אדם ולמודיו, לפי גורלו וקבלותיו, וכל מה שהיסוד שעלה ידו המוסר מתרחץ הוא יותר חזק, השפיעתו הולכת בצורה יותר חזקה, בהיחש שיש בין קשר המעשים להתקינה המוסרית הכוללת. ומה זה יוצא שככל מוסר המרכיב בקריאת שם שמיים הוא נובע יותר ויותר עמוקקי כל הייש, וחודר עד לעמקי נשמה הנשמה. זהו סוד רתימת האמונה, ועליתה במרום עז השמחה והאהבה הנשגבת.

שבע. כשלומדים תורה לשמה עושים חסד עם הכנסת ישראל. הא כיצד, רוח האומה מתחזק על ידי מה שבניה מתפרנסים בפרונסם הרוחנית מפרי רוחה, והתורה כולה היא מלאה רוח ישראל, וכל יחיד העוסק בתורה הוא מגלה כח חיים חדש בנשמה ישראל ע"י המזון הנשמי שהוא מקבל מהתורה. וכל מה שהتلמוד יותר מואר ומוכתר יותר בדעה רחבה ובshall טוב, וכל מה שמתווסף בו יותר נדיבות לבב וטהרת נפש, כן כח החיים הישראליים הולך ומתרגלת על ידו ונוטן לאומה כח ושמחה חיים להתעדד ולקיים. וכל הרפינוות שבאים לעולם ברוח ישראל, מוקדם הוא שכחת התורה ורפיוון ידים מן התורה.

שעג. מסך מבדיל מוכrho להיות מונח בין עולם אחד לחבריו, שם אין שום הבדלה, הרי האור הגובל בעולם העליון מטשטש את כל הפרטים של העולם התחתון. למשל, בלמוד دقדוקי תורה ודקדוקי סופרים בפרטים, הרי הולך ומתכלל באבוקה אחת בмагמה הכללית של יסוד הדת ושאיפת הקודש והעליוונית שבתוכו. ואם באמת יטושטש האור המבהיק של הפרטים, יחרב העולם המעשֵי כולם. על כן מוכrho מסך להיות נפרס, והוא נותן מקום לבירור של כל פרט ופרט בעולם חשוך לגבי האורה הכללית. ועובדת בירור זה, בידעה ועובדת, משכלהת היא את החיים. וממעל להמסך האור מזהיר בכל הود כללותו, ודרך מעברו מרעיף טלי אורה לכל הבליטה הפרטית, עד שיוונק הוא העולם התחתון מהעליוון, והולכים הם ומתחדדים.

שעד. הדעה שהאדם הוא התוכן המרכזי של ההוויה יכולה מגדילה את האחריות המוסרית, ומעוררת את החפץ לפועל גדולות. אם הצורה העולמית החומרית נתגדלה על ידי התגלויות הרבות, מציב המדע לפניינו את השליטה החפשית בתור האדם, והתגלותו היא המרכז התמציתי היותר עליון של ההוויה, שבודאי החיים הם תמצית המציאות הבלתי מרגישה, ותמצית החיים היא שליטת החפץ, שבא למרום עזו על ידי איחודו עם הטוב המוחלט, והופעתו בפועל בצורה יותר אפשרית.

שעה. לעיתים מתחילה מהציור הדמיוני והדברים הולכים עד השכל היותר טהור, ועוד הגבה למעלה יותר מהשכל ושרשיו, והאור האלهي מתמלא בכל החיים של כל שרכי הנשמה, באדם ובעולם. ולפעמים ההתחלה באה מהופעה שכלית, או עוד עליונה ממנה, והיא מתפשטת והולכת עד הציור הדמיוני, וענפיו ההרגשים

הגוףניים כולם. ולפעמים שתי ההשפעות פוגשות זו את זו, בזמן הקדוש, אז האדם הוא סולם שמלאכי אלהים עולים ויורדים בו, ונימי הנשמה הנם הכנור, שהולכת הזרמים והובאות מנעימות עליהם נעם קולם, קול עז, חכו ממתקים וכלו מhammadim.

שעו. כשהודרים בעמקי הדעה, רואים שאין המצוות עניינים סימבוליים, להזכיר ולהזכיר איזה עניין על הדמיון בלבד, כי אם עניינים שעושים את ההוויה האנושית והעלומית. ומ"מ אין הסימבוליות יוצאת מכלל הפעולות, כי לבניין הנפש היחידית והכללית צרכיים לתקן גם את צורתה הדמיונית, כשם שצרכיים לתקן תוכנותיה ומודותיה וצירוי השכלה. הדעות שיסודן הנה במצבה מעשיות קבועות, הולכות ומתעלות, מתעדנות ומתשרות, ע"י עשייתן וע"י תלמידון דוקא. ודוקא באורה שמירתן יכולים לפתח את האדם ואת העולם עד לכדי אותה המדה של העדר הצורך בהוספה חיקויים, מפני שכבר גמרו כל פועלתן. אבל אז, בהגיע תור לעיל שמצוות בטלות בו, הכל יראו את התוכן הפנימי של המצוות כוון, והנה הוא מלא עולם ומלא כל נשמה, והנה הנם המצוות עצמן. אבל הפסקת זריזות קיומם בעוד שהעולם כ"כ נבוך ומעורפל, איינו כי מוסף מבוכה, ומצריך זמן יותר ארוך לרפואה כל התחלאים.

שע. אין להבהיר כלל, אם אחרי עבר תקופה ארוכה של פעולות ישראל על עצמו ועל העולם, ישבו המחשבות של הכפירה להתפשט בעולם - א"כ צדיק מה פועל. כי אין עיקר תיקון העולם ניכר במא שמתבטא בפה ודבר שפתים, עיקר הדבר תלוי בעצמות שכלו החיים ופנימיות הנפשות, באדם, ובחיים המתפשטים במלא כל, ובזה אין לשער כמה נתפתח העולם, וכמה אמת צדק ויושר מונה הוא בתוך עצם חי הנפשות, יותר מה שהיה ביום הקדומים שאור ד' לא פעל בעולם. הפנימיות היא דעת ד' ואור ד', אפילו כשהיא מתגלמת בלבוש של כפירה.

שעת. מונע הוא העון את גילוי החכמה, מפני שהוא פוגם את הרצון, ועיקר הופעת החכמה גנוזה היא ב עמוקי הרצון.

שעת. כ舍דברים ע"ד אלהים ללא דעתה והעמקה, מתייצבת הנשמה נגד חזון של שמה שמטמם את הלב, ומהشيخ את אור החיים.

שפ. התפילה והתורה בקול ובדברו מלא, מרימה היא את כחוט החיים למרום הרוחניות הרכובה, והמדות הפגומות מתקני על ידן.

שפ. כשלומדים ועושים מצות, הקדושה מתקבצת בנשמה כארצ' של חיים, ואח"כ כ舍חובבים בענייני קדושה ואמונה והשקפת עולמים, מוצאים את הרוח נכון והלב אמיתי, לפי אותו ערך של רכוש התורה והמצוות, שרכש לו האדם במעשהיו ובתורה כונתו וחריצותו.

שפב. כי' שכבוד המדונה הוא חביב על האדם, עינו סמיה מההסתכלות של אור ד' באמת.

שפג. מן השורדים, מאכל בהמה, בא העומר, וכשהנפש הבהמית מתעללה לעליונות מקורה, ובכחה העז היא נוטה לקודש ולטהרת אמת, האהבה העוזיה האלהית חוגגת את חג קדשה, והאומה כולה, כשהיא מקרבת את כחותיה החמורים, המתפשטים בכללותה, להיות קודש לד', מתחדשת היא ברצונה עם רצון אלהי עולם ד', וברית האהבה והשווigkeit הנティות בדרך החיים, שבמהלכה של ההנאה האלהית בעולם, השלמה במרום קדשה, ובמהלכה של האומה המקודשת כולה, הולכת היא ונקבעת ע"י פועלות קודש זאת, ואהבת עולם נקבעת בין ד' ובין ישראל עם קרובו.

שפד. אחד מיסודי הידיעות העיקריות הוא: שאין המצאות דברים סימבוליים, כמו סימני זכרון, אלא הם פעולות יצריות שהמחוגה האלהית תארתן, ומ"מ יש בהם מרחב גדול לכל היופי הסימבולי. תפיסת יסוד הכח הבהיר המשותף לאדם ולבהמה, הכלול במהותם של השורדים, המתכלל בעומר, כשהוא עולה לモבנה בהקרבתו ובכוונתו, שהיא נתית רצונו של הכלל לצד העילי והקדוש, עושה תסיסה גדולה לשבח בכל הנפשות, ובכל צדי החיים וההוויה השיעיכים להן.

שפה. המוסר הפנימי צועק הוא לקרבו של אדם : אין אדם שובה מעונותיך. לפעמים הצעקה כל כך הומה היא עד שהיא מערבת את כל ההרמונייה של החיים, והאדם מוכחה לעלות במעלה הרוחניות הגבוהה מערכו, עד כדי לבסס את סדר עולמו הפנימי. אבל כאן האנרגיה מוכחה לבא לעוזה, גבורתו הפנימית של האדם צריכה לעמוד לו בעת כשלון הרוח היותר מרור. מפני אמץ הכח של התביעה המוסרית לפעמים מבולבל הוא האדם והוא יכול להחלץ ממסגרותיו, מדות ותוכנות רעות, מעשים רעים, עוזבי דרך תורה ומוסר, מעיקם עליו, רואה הוא דרכו סוכה בסירים, אין מוצא לתקון, חבול הוא בידי אחרים ואין מעמד : - אבל מכל אלה או רשות צדקה יזרח.

שפו. צריין להחול בטהרות המעשה, ולטהר אחר כן את ההרגשה והמדות, ולעלות מזה לטהרות השכל, ואז העניים הולכים כסדרם, אשרי מי שזכה לכך. אבל לפעמים מזמן הדבר שאי אפשר לאדם לעסוק בתיקונים כסדר, ואיש צזה אסור לו להבית על סדר, כי אם יחתוף מכל הבא, וכשרוחו מוכשר לעילי הדעתה יעלה, ויזכך, ירחיב, יגדיל תורה ויאדיר. אף על פי שרבו עליו תביעותיו מצד התכוונה של ההרגש ושל המעשים, שלא נתנו עדין ולא הוברו, ואפילו אם יהיו מהיותר כבדים שבהם, שהם עניינים שבין אדם לחברו, מכל מקום הוא לא יעזוב את עלייתו, ואת פועלתו לטובה ולעלוי, בכל אשר תשיג ידו, אף על פי שהייה מנوع מאייה צד שיהיה, בין מצד חסרון היכולת, בין אפילו מצד חסרון הרצון, כי לפעמים מזמן, שהסרן רצון הוא גם כן דומה לאונס. וכך על פי שחילילה להשתמש בהתנצלות של הכהרים בבחירה, שהוא דעה מושחתת, מכל מקום לפעמים יشنם צחצחים מדעה זו, שמביאים רפואה למחלות קשות שבנפש, היוצאים מהכלל של אללמא שלשה מקרים הללו נתמוטטו רגיליםם של שונאי ישראל. והכלל הוא, שהאדם לפי גודלו בהשגה ובחשך

הגדלת הטוב, יגדייל וירחיב מעשו, ולא יבהל ולא יפחד משום עיכוב, לא רוחני ולא חמרי, וכשמתוחקים ומתמלאים אומץ, מתחלה גבורות קודש של מעלה לפעם בנשמה, ולהצליח את כל דרכיה.

شفץ. לפעמים מתגבר כל כך הצמאן לאליהם, עד למעלה מגביו הכלים כולם, וכל כוחותיו הרוחניים של האדם, עד שמתקלקל סדר ההנאה הנפשית. והרבה פועל החטא שמעטם את הופעת האורה האלהית, ומקלקל את כשרון הנשמה להכיל את הזין, היורד באופן שיחולק מבן כראוי, לכל פלגותיה. והאדם צריך להתגבר מادر מאדר, ויזק באמונה בחסד עליוון לאין קץ ושיעור, לאין תכלית ומדעה, ותתחולל דעתו להפוך את הצמאן המחליש ומדאייב, לצמאן מעורר להתענג על ד', באור תורה, חכמה ומצוות.

שפת. כשלומדים תורה לשמה ממשיכים מהרצון את התכליות הנשגבת של התורה, שהיא מתפשטה בכל עניין פרטי, וחסד עליוון הולך ומתרבה על השונה בעצמו ועל כל העולם עמו. אבל כשלומדים שלא לשמה, אז ההופעות הפרטיות מתגלות על הפרטים כשהם לעצם. ו舍כם הכנס בהם הוא מצומצם, ולפי מدت השכל הרצון הוא קצר, ומלא קפנדות וזעף, ונח לו שלא בא לעולם.

שפט. ת"ח הם כדוגמים שאינם יכולים לפרש מן המים, אין יכולם לפרש מן התורה. וכשהם פורשים מן התורה, מיד הם מרגישים בקרובם נתיה לכל אפיות הרוחניות, והתעוורויות הרע המחריד. וכל מה שמדרגוו של התלמיד חכם יותר גדולה, כך אינו יכול לפרש מדרגת תורה, עד שצדיקים הגדולים, שגדלה מעלה רוחם ונשماتם, אינם יכולים לפרש מהדבקות האלהית, ומעולם אינם עליונים. וכשהם צריכים לעסוק בתורה הנגנית ובמצות מעשיות, ובעסקיו העולם לחברת בני אדם, אפילו בדרך מצוה וקדושה, הם צריכים להכין להם מגנים, שלא יפגעו בהעתיקם ממעלתם הטבעית שלהם, שהיא ההתקשרות בצרור החיים של ד' אלהיהם.

שצ. הנבואה של התורה, נבואת אספקלריא המaira, משקפת היא על המקור, מהיכן נובע הוא הצדק והמוסר העליון. וכיון שהיא מוצאת אותו במצוות המעשיות - שע"פ חנן האלי הן משפיעות על המזיאות בכללה ועל האדם המקיים, את האופי של קדושת הצדקה המוחלט - היא שמה לעיקר את המצוה האלהית, את העבודה ואת השמירה. והקרבות עומדים במעלה עליונה, מתוך מקור החינוך לדבקות האלהית, שהמעשיים הטוביים נובעים ממנה. והנבואה הנבואה זו של האספקלריא שאינה מאירה, מבתת לא אל המקור, כי"א אל הסתעפותו המעשיים. על כן מרוממת היא את המוסר המעשי, את הצדקה והמשפט, ממעל להחק והעבדה. הנה שמע מזבח טוב. ובאמת, כשהאספקלריא המaira משפעת איזה הופעה אפילו קלושה מאורה הגדול, סרים הם הצללים שמכסים את הזוהר של הופעת השורש, והזקיקה של הדבקות האלהית נוצרת מתכונת העבודה והמצוה, וממילא בא אחר כן המוסר בתורו מסובב מוכחה מסבתו העליונה. אבל כשהיא מתעלמת, הקדרות מתגברת, ובאים ההסבירים של הדמיון הגס ומאבדים את כל הזוהר של העבודה, עד שרוח הקודש מוכחה להיות נזקק לטהר את המושגים, ואומרת: אם ארבע לא אומר לך, כי לי תבל מלאה. האוכל בשר אבירים ודם עתודים אשטה. וחוזרת אח"כ אל השורש ואומרת: זבח לאלהים תודה ושלם לעליון נדריך, וקראני ביום צרה אחלאץ ותכבדני. עד שהוחתמת את פשרה העדינה הכלולת - רוח

השלום שבין אספלריא המAIRה לאספלריא שאינה מאירה - את היסוד המאחד את הנבואה עם התורה. זבח תודה יכבדני ושם דרך אראנו בישע אליהם.

שצא. תביעה של שקר היא לבקש מהנשמה לבדוקת אל להיות אמיתית, ללא שיגוי של לימוד עמוקקי רזי תורה. וכל מי שכבר קרב לטركלין, כשהתרחק ממנו גם לזמן קצר, הרי הוא נלכד בראשת של שנה ופירים, אע"פ שעיסוק בשאר מקצועות שבתורה, וכל וחומר כשליבו ישאהו לבטל לגמרי מן התורה. מאי זה טעם שהיה.

שבצב. לא יבטל אדם מן התורה ומן העבודה ומן מנוחת הנפש ממש טעם שביעולם, אפילו כשיימר לו לבו עד מאי בענייני רוחניות, ויחשוב בדעתו שהוא פושע, שאין לו תקנה חיללה. אפילו אם כשלונותו הרבה בדברים שבין אדם לחבריו, שתשובה ג"כ אינה מכפרת ללא תיקון המעוות, מ"מ הוא ילק' בדרכו בעבודה ותורה, ובשמחה וטוב לב.

שצג. קושי גדול יש בהציר של השגת אליות ויחוסה להעולם ולכל הנבראים כולם, על פי הציר של ההוויה האליה מוחוץ לההוויה של העולם, או נרצה הדבר כאלו איזה הצלחה עמדה, שהאלים יהיה בחיוובו המאושר מהכל, וכל הנבראים הם החסרים, ממניעת הצלחתם, להיות אליהם. ומפני זה יש נתיה בנפש להציר של האחדות הכלולתי, המכרת רק את האליה, יודעת גם כן שכ Giloy פרטיאינו עניין האליה, כי אם הכל, ומקור הכל, ומה שהוא למעלה למעלה מזו. אבל מה שמחلك את גילוי הפרטיאינו מאליות, איןנו עניין של אמת מצד עצמו, אלא סמיות עניות שלנו גורמת כן, שאיננו מכירים כי אם את הפרטיאות. ואנו בעצמנו מציאותנו הפרטיאת בחסרונויה היא סמיות עניות. אבל גם דעה זו אינה מתאימה לכל יתר תנאי האוושר המכוסים בגנזי הלב. מה שהוא מישב את הדעת הוא יסוד האוושר שבחופש, הצד החפשי המלא. הטוב המוחלט, החפשי שנוטה בחופשו אל הטוב, הוא מהובי המציאות, וכל יחיד יכול להתעלות בעצמו חופשו אל מקור החפש הטוב, וכשריצה את הטוב המוחלט, ישתחב ב גופא דמלכא. ולא תהיה שום הבדלה ביןו ובין אליו. כי אם עונתיכם היו מבדלים בינם לבין אליהם. חוזרים אנו לפני זה, שההוויה האמיתית היא האליה, וכל ההוויה הירודה ממעלת אליהם עליון אינה כי אם يريدת הרצון בבחירה הבלתי שלמה, וזה גורם תוספת של גרעון. וסוף כל סוף שכ Giloy הטומאה תכללה, והרצון מתוק חופשו יתעללה אל הטוב המוחלט, ויהיה ד' אחד ושמו אחד. והוא זו של חזרת הכל אל האליה היא השלמות העליונה בהוויה, ואין כח להציג ערכה.

שצד. העולם בתבוסמותו הולך הוא ומתעללה בתוכיותו. האדם מוצא את חפצו, הולך וטוב בערכו הפנימי, והזיקוק של חייזריות הולך הוא ומתהסר. מתוך הכרה זו באות תפיסות רבות הנוגעות בפינות גדלות, שהן מחזיקות את המעד הרוחני בעבר, ונונטוות להן צורה חדשה שנראית כסורתה, ובאמת אינה כ"א בונה.

שצח. צדיקים גדולים, כשהם מתיראים יותר מדי מן החול הם נופלים ממדרגותם, והם מוצאים את עלייתם בזה שהם מתחזקים להיות נוטלים את החול וכל מעשיו, עסקיו ומחשבותיו, ומעלים אותו כולם בקדושה העליונה.

שצו. עבودת הצדיקים העליונים הוא להרחיב את רצונם ולהגדילו, לחזקו ולאמצו, וכל מה שהיה הרצון שלהם יותר יצא אל הפועל, ויהיה יותר חזק ואמין, יbosס העולם כולו וימלא אורה. ברבות הצדיקים יש מהם.

שצז. כשם שנבואתו של משה מצטיינת היא מפני זוהר האספקלריא המaira שלה, שאין הגוף וכחותיו מתבטלים, כך לפי הערך של האורה העליונה הזורחת בנפש, אין השכל האנושי והרגשות האנושיות החיות מתבטלים.

שצח. האמונה הנפולות, מביאות הן את הכפירה כדי להטהר מהן, והיא ממרקמת בחיריפותה את כל הזומה שיש באמונה, ופגעת גם באמונה הטהורה, כדי לMarco את טהרתה ולעשotta כזהב מזוקק.

שצט. המוכשר להבנה כללית, מוכrho הוא להשכיל העבודה כולה, שורש האמונה וענפיה, המצאות וכל פרטיהם, מעמדם בעבר ובאהו, הכל מוכrho להיות אצל סקור בסקרת הבינה. וכשיניה עצמו לפול בתרדמת ההרגשה הכהה, ימצא את כחותיו הרוחניים נחלשים עד מאד, והוא מוכrho להתגבר ולהתאמץ באומץ הדעת, כי הנשמה המושרשת בדעת, אינה יכולה לנוח על בסיס ההרגשה המחברת אל הדמיון לבדה.

ת. בעל הנשמה הגדולה, תיכף כשהוא עוסק במצבה, נשמהו ממנו שואלה מה היא תכליתה של המצואה, איך היא פועלת לטובה, באיזה אופן אפשר לקשור אותה עם הדעת ועם הרגש. את התשובה, זה רצון ד', איןינה מקבלת לביאור האחרון, כי ביאור זה הוא נושא לביאורים אין קץ להם, ושמחה המצואה ימצא תמיד לפי ערך הטעם והדעת שימצא במצבה. וכן הולך הדבר בכל לימוד, בכל הלכה, בכל ארכיות דברים המסתעפים, מוכrho הוא לראות איך הכל יונק מעיקר שרצו, ודרך אחר לא ידע ולא יכול ללכת בה. ובוודד הוא בעל הנשמה הגדולה, ורבו מאד יסורי, יסורי הבדיקות הפנימית.

תא. היסורים שסובל בעל הנשמה הגדולה מההכרה של התעסקות בפרטים קטנים, בין בלימוד בין במעשה, אינם נרפאים אלא במחשבה העמוקה והרחבה, שככל פרט קטן הוא תוצאה של חטיבה שלמה, שככל הופעה היא מגלה עולם מלא בקרבה, ומצועצת עולמים אין קץ להם בגורמתה, וכל מה שהאמת הזאת חזורת יותר בלב, נעשים כל העניינים הפרטיים יקרים, ובהכל רואים נצוצות אלהיות, זהרי שברי עולמים, שחוזרים ונבנות בשכלו לוקח לב.

תב. מהיכן צהלה הרוח יכולה לנבע, אם לא מהכרת הטוב המוחלט, הטוב האלهي. הרי אפשר לאדם שידאג, שמא יהיה סובל יסורים. בתדרי תדריות, שמא יש אחיזה כזאת בהוויה שאינו יכול להתרחק ממנה עד עז, והיא מצערת לנצח. בטחון נגד דאגה זו או אי אפשר כי אם בטוב האלهي.

תג. הקשחת הלב מהענין האלهي, עד זלוטה של הכהונות, מהרסת את הנשמה ואת העולם בשני דרכים. השקר המצוריר, שהעולם הוא טומטום, תהו, בגין נשמה, וכל הבניין מלא חכמה חסד ותפארת הוא פעללה מקרית, מריד את כל האמת עליו. ונטילת החפץ מליהיות קשור במחשבה בתוכן האלهي שכ"כ רבה חמduto, יפעתו וחסדו, היא ממרידה את כל היושר והעדינות, עד שהקושי המכוער והניבול הפנימי מתחלחל בנשמה ובעולם.

תד. האليلיות, טוענים נוטים להסתה, עזזה היא בהבלטה רשמי החיים, בהבעת הפרטיות, בחדרה אל היופי ואל העשירות הגונית, האחדות האלוהית מטשטשת את הכל, מכל הגוונים גון אחד היא עשו, ועושר החיים מתدلל באה טענה זו מחרסון ידיעה וכחות רגש. האليلיות עם התעוורויות העזזה שלה עשתה כבר את הרושם שלה להשחית את החיים, והתביעה של עושר הגוונים ושל הבלטת הרשמי. בשביל כך האחדות האלוהית, בתאר אחדותה היא מתעללה על ציור האחדות הרגילה. והיא באמת מתעללה על האחדות באותה המדה שהיא מתעללה על הריבוי, והואו העושר של הריבוי נמצא בקרבה בצורה יותר מבהיקה בגין סוף. האחדות המchia את הריבוי, הסופגת בתוכה את הריבוי, וממעל לכל מציאות ולכל תוכן היא מתנסה, לא תוכל להמעיט את רשמי החיים, כי אם להרבותם על ידי שפעת אומץ וגודל האחדות לתוכן הריבוי, וכל אחד מניצוצי הריבוי יש בו ברכה של גודל אין סוף. הרזיות, באה להשלים את הציור, ולהראות איך כל ייפופתו של יפת לקוחה היא בעירה מאהלי שם, אלא שננטשטשה הצורה, ברחוק מקום. ומדובר היא הרזיות בהרחבת הביאור, בעולם האלקי האחדות, בכל העושר הגוני הפרט, המתגללה מהופעת האלהות האחדותית, בהגלוותה לבני אדם בשכלם ובהרגשותם. וكمים קנאים ואומרים על חכמת אמרת זאת, המchia את כל נשמה יפה, ילידת חזון היא דמיון של מיתולוגיה יש כאן, ואינם יודעים תבענים הללו, שכל ניצוץ אורם וחיים לקוח ושבוב הוא מיסוד של קודש האחדות. ולהבין את האחדות, להרגישה בכל עשרה, את האחדות ואת מקורת את גילוי ההוויה שלה, ואת עוזזה, הננו נקרים לדבר במושגי האחדות על פי הופעת הריבוי. והריבוי האחדותי זהו הריבוי העשיר שבשבעים, הריבוי של אחד של לפני אחד, כלומר השלמות של הריבוי בהוד תפארת האחדות האלוהית.

תה. יראת העונש, המדה השפלה, שכזוורת המוסר הרוחני, הרי היא גם כן המדה העליונה כשהיא אידיאלית. הא כיצד, מכיר האדם את החטא לכינור, והכיעור למתועב להנפש, ומתועב אל ההוויה. והתיעוב מצער הוא צער רוחני אמיץ מאד. ולפי גודל האור שבನשמה, ככה הכתם של החטא נראה, וככה הוא מונע את ההרמונייה היפה שלה עם ההוויה, עם יפה ותפארתה, עם כבודה וקדושתה, ויראת החטא באה.

תג. האليلיות לא תוכל להרגיש בכיעור של החטא. הניצוצות הפוזרים, הפרודים כל אחד לעברו, לבצעו - עם כל האפשרות להבלטה יופי שיש בכל אחד בפני עצמו, מפני החלקים שנערכים במשטר הגון ואסתתי, בקרבו ובחוגו - אין בהם אותו תפארת עולם הסוכם את כל ההוויה, החיזוניות והפנימית, לסך שלם אחד, המכenis את תנועות החיים הגשיים והרוחניים עם כל הדור המציגות לדיר אחד, ומזיק את כל חלק לחבריו, זקיקה מוחלטת של פאר כי העולמים. רוח הטומאה ורשעה חלוצה מחוברת היא עם האليلיות, רצח ונאף,

ופנה אל אללים אחרים, מצרנים הם זה לזה. תפארת של אמת היא ההרמונייה בעצמה, הדרת האחדות בקרותה.

תז. הגבורה שהכפירה משתוקקת אליה, לא תוכל לעלות בידה. קצף יملא האדם על חולשתו, ולעוזר - מאומה לא יוכל. הרחבה הגבולים, העלתה האדם לשורש נשמתו, והכרת הנשמה לחלק אלוה ממול, ברוב עז ותעצומות, משיבה לאדם את גבורתו. והתעלותו למרומי האלהות - ברכינו היא תליה, ובאחרית-כל לכל היא מوطחת, ומהאחרית המאושרת, מתעלת האדם ומתאמץ בכל זמן ועדן.

תה. כשם שמדוברים בחכמת הנפש, בפסיכולוגיה, מצד השירה והפיוט שבסתכלות פנימית ב עמוקה, ובמדוע מצד הפעוטיה בחים הגלויים, כן מדובר באצלות האלהות בתור נפש ההוויה, מצד הסתכלות השירית שברוח הקודש, באור הפנימי, ומצד המדע האلهי, בהפעות הסדרים, המעשים והחויזנות, בכלים. והנשמה עצמה מתעלת היא מחוקי הפסיכולוגיה המתגלים, ואצלות האלהית היא ממול להבריאה.

תט. החוצה שבækaba דמשיחא באה מפני ביסום העולם, והתפרצות האורה העומדת לבא ועדין לא סגלה לה את כל אפה. ההכרה האלהית מתרפרצת כנהל מים, וכל רעיון דוחק רעיון. כמה שהתבונה עומדת על איזה מכון של השערת שיגוב, מיד שפעה רבה באה, שמגלה את הקוטן שבשיגוב הקודם, ועד שלא הספיקה ההזרחה השנייה להתאזרח בנשמה, בא עוד גל אור חדש, וממהירות השטף אין העין רואה, והחויזון מתהפרק לאיזה בליטה של שלילה, עד שהכלים מתתקנים, והאור האלהית מסתדרת ברוח ובמעשה.

תי. ישנו אנשים גדולים כאלה, שמהלך רוחם הוא כ"כ נשא, עד שמצדם אם כל העולם היה במעטם, היו המוצאות בטלות, כמו שייהי לעתיד לבא, לימות המשיח או תחיית המתים, והם בכ"ז מקושרים הם במצבה הרבה מאד, לא למען כ"א למען העולם כולם המקשור עמם. וכשהם באים אל הפרטים לעסוק בהם מצד עצמם, מוצאים הם סתיירות נפשיות גדולות כאלה, שהם נמנגים מרוב יגונם. וכשבאים לעסוק בתורה ובמצאות בפרטיות שביל העולם, יושפע עליהם מעין של גבורה ושל קדושה שאין דומה לו.

תיא. אי אפשר להיות זוכה לענוה כ"א ע"י דבקות אמיתית בהקב"ה. והוכיח לדבקות של אמת, ראוי לו להרבות בלבישת תפילין, וזה יהיה באמת מלא ענוה.

תיב. האדם הגדל, כשהוא מכניס את עצמו יותר מדי במדת הפרטים, בין בלימודם בין בחרדותם, הרי הוא מתקנן, ומעליו מתחמעת, וצריך לשוב בתשובה מהאהבה, מתוך גדלות הנשמה, לקשר את תוכן חי נשמתו בעניינים גדולים ונשגבים. ומובן הוא שלא יזול חיללה בשום פרט, וויסיף תמיד אומץ וקדושה מעשית גם כן. ההרגשה של הנשמה הגדולה עמוקה היא, והחווש המוסרי שלה חד הוא ונוקב עד התהום, ואם לא תבוא הארץ,

המענוגת ומשמחת מתחך הסתכלות כללית, להסיר את האיום של חרדת הפרטיטים, שאין להם קץ, מוכחה הוא להיות נמוג ביגון חרדתו, ומabitל על ידו מתחורה ומתפללה, וממושכלות עליונות, שהם יקרים מכל.

תיג. האומרים לבקש ציורי רוח כאליה בהשגת העולם, שאין עם הכנע, כדי שייהי האדם מלא גבורה, שמצוה בהם הם לידיו כפירה, הם טוענים טעות מוסרית. שבלא הכנע לא יעמוד האדם בפני נטיותיו הרעות, האוכלות את כחו הרוחני, שהן מתגברות בו. ודוקא ע"י הכנע מלפני ד', שהוא המקור של שלמות הקדושה והטוב, נכנע הרע, ואפשר למוסר טהור לצאת מן הכח אל הפעול. אמן אם באמת כבר טהור האדם את כל עצמיותו, עד שאין בו תערובות רע, אז איןנו מוצא בגודלת ד' כ"א גדולה ויקר, ויראה זאת, המעתרת כבוד והוד, ומרחבה את נשמו ש אין לה שום דוגמא בכוחות הנפש, ללא שפעת הקדושה האלהית העליונה.

תיד. כשמרגישים את היסורים של מצרי שאול, שעיל ידי המעשים הרעים והמדות הרעות, וחסרון התורה, הבא מביטול תורה, וצער מניעת הדבקות האלהית, כל אלה הם אש מצרף לטהר את הנשמה, ומהם יצפה אדם לישועה.

תטו. היצור הרע איןנו מתחכש בתוכיותו של אדם כי אם על ידי הפרטיטים של התורה והמוסר, והיצר הטוב מתחזק על ידי ההופעות הכלליות, הבאות אחר שהנשמה מטהרת בbijouter הסיגים שבתוכה.

תטו. הניסים מבארים הם את האמונה האלהית, שהוא מעיל לכל גבול, והשלמות האלהית נקבע ע"י אמונה קדושה זו בנפש. וכשתגמר לגמרי האמונה את תפקידיה, ותוציא את הנשמה לאורה, אז לא תהיה צריכה לעצמיות האמונה בהניות ולזכרון. אבל אין השלמת האמונה ברום קדשה באה, כ"א ע"י קביעות קשר האמונה בניסים בפועל. ויציאת מצרים והניסים הכרוכים בה היא יסוד, שמשמשת והולכת עד לימות המשיח, שאז לא תהיה יציאת מצרים עוד ליסוד עקי, כ"א או طفل לעיקר, או דבר שכבר שמש את תפקידו לגמרי, ולא יאמר עוד חי ד' אשר העלה את ישראל מארץ מצרים, כ"א חי ד' אשר העלה את בניי מארץ צפונה, ומכל הארץ אשר הדחתיים שם, והושתתים על אדמותם, נאם ד'. והוא רוח המשיחית תשיב את הזוהר העליון של האדם לאיתנו, ותהיה לנו גבואה מכל התגלות אלוהות שעד כה, עד שאפילו תורה שבעה"ז הבלתי כפוי תורה של משיח. וזוהר עליון של אדם הראשון שואב את תל חי קדושתו ואשרו מן ההווה, ואינו נזק לשעבר, מ עמוק הדעת והחיים, ולא מן הזכרון.

תיז. הצדיקים הגדולים מלאים אהבה הם. ואהבתם הגדולה אינה ראייה שתמלא כל דבר. כי כל הדברים שבעולם קטנים הם לעומת חוש אהבתם. ואין דבר שיוכל למלא את אהבתם, כי אם העניין האלהי. וכל הדברים שבעולם הם אוהבים, מפני שכולם הם תוצאה של האורה האלהית.

תית. בשעה שרוח הקודש הנובע מכנסת ישראל שורה על האדם, רואה הוא בעיניו איך שכל תורה שבעל פה יכולה לכל פרטיה היא הסתעפות שרש רוחה הקדוש של האומה, וכולם יחד, הפרטיטים ופרטיטי הפרטיטים. מציגים

הם במלָא החיים והאורה את נשמהה בכל מלא קומתה. ומתוך האהבה הגדולה, שמתגלת בנשמה לאומה כולה, וכל סגולות נשמהה, מתחפשת אהבה טהורה תמידית עליונה על כל תורה שבבעל פה, והאהבה מבבקת את ההכרה של הפרטיכים, ומחדרת את הכשרון להוציא דבר מתוך דבר לבנייה אמת, וממנה חזרת החבה בקדשה העליון לTORAH שבכתב ברום תפארתה. ושניהם יחד מתנוצחים בגוונים נהיירים בתור שרש נשמה האומה רענפיה.

תיט. הצפיה הרוחנית מלאה היא בהירות הזכרן הכללי, זכרון גדלה של האומה וכל מלא הודה בעבר, וכמו כן היא מופעת משכול התקהה בעtid. ואלה שתי הופעות משכילות את הנפש כולה, ומצוה באה החבה הגדולה למצות התלוויות בארץ ובמקדש, וכל הרוגשות התלויים בהן.

תכ. הגילוי הסקירותי הרוחני הפנימי במעטמי נשמת ישראל מציג לפניו את כל התורה המעשית כולה בצורתה הפנימית האידיאית על כל פרטיה. כל ההתפשטות של תורה שבבעל פה עם ענפי ענפיה כולם כאחד חי האומה הם עצם, הנובעים ממוקור עליון, ומחוטבים בחטיבה איתנה. ומתוך רישום זה של גilio נשמה זו באים לידי עילוי יותר נשגב, והולכים ומחעלים, ומהדרגות העליונות של רוח הקודש הולכות וمتגלות, הכל לפי השקידה של התורה והמעשים הטובים, עילוי המדות, וההארה של הדבקות האלהית ברוח דעת עליון.

תכא. הנשים, מדת הנפש זורחת בהן, ע"כ רשמי הקודש קבועים בהן, ודי שהן מחאים אותם ע"י מקטח המצות שבידן, ואין צריכות לתחית רוח תדרי של תלמוד תורה. האנשים, הרוח מאיר בהם והוא הולך ואיןו פוסק מתנוועותיו הרוחניות, ועלולים הם מאי לירידות בשם שהם עלולים לעליות, והם צריכים לתחית רוח של תורה. אמנים כשהם קבועים עתים לתורה, מסעדים הם את רוח הסוער, ותומכים אותו שלא יموت. אמנים כי"ז הוא במדת רוב בני"א, אבל בעלי הנשמה, הם כנהל שוטף שאינו פוסק רגע מהידוש עולמי עד, והם צריכים להיות שרוים באורה של תורה באין הפסק כלל. הם כדגים שבמים, שכולם במים ואיןם יוצאים ליבשה כלל. על אלה נאמר: כל הקובל עתים לחורה מפר תורה. ותורתם התדרית שאינה פוסקת, יש שהיא תורה פה, המתגלת בדיבור, ויש שהיא תורה המחשבה, הדבקות השכלית הולכת ועולה תמיד.

תכב. באנוישיות בכללה לא שייך לומר חסרון מדותי, כ"א ביחסו לשאר היצורים, שעוד לא עלה העולם עד לגובה זו, לחוש חוש מוסרי כזה. אבל לעניין אומה מיוחדת, שייך לומר חסרון מוסרי כשמתגבר בה חלקה הרע. והצד הסיגי שבכנס"י הוא גדול וחיריף מאד, לפי גודל כחה של האומה לטוב, כעין כל הגדל מחייביו יצרו גודל הימנו, והגלוות מצוף סיגים הללו.

תכג. ההשגות הולכות בדרך הופעה ועובדיה. כלומר, הופעה פתאומית המזורחת אוור על תכנים ידועים, ולפעמים מזורחת אחת עולמות מלאים, ולאחר כך בא זמן העבודה לברור את הפרטיכים הכלולים בההופעה. וכשם שאצל כל יחיד באה הופעה המצrichtה אח"כ לעובדה, והעובדיה אינה כ"א מבורת את רכושה של הופעה, כן בציبور התgalות עליונה הפעלת עלייה, מצרכת עבודה דורות לברור כל הגנוז בה.

ולעולם לא תשיג העבודה את קץ כל גניזתה של ההופעה, שהיא הרבה למעלה מהראשונה. הופעת ההופעות היא מתן תורה, שכל הדורות הולכים וחותרים, הולכים ועובדים לגנות את אורה, ואפילו ברקי הופעותם הם תולדותיה של הופעת עולמים זאת.

תcad. השכל מחבר הוא מהמושגים הפנימיים, שבאים לאדם מתוכיותו, ומתגלים בו בתרור דבר הולך ומתרגלת מפנים לחוץ, ומהמושגים החיצוניים, שבאים לאדם מחוץ לפנים. והם נפגשים זה בזו, ומהיבורים ותסיסותיהם מתעוררת התהיה השכלית, בכל הרחבותיה.

תכה. הדעת צריכה להתרחב ולהתעמק, עמוק הדעת הוא מכובן עם הרצון, כשהדעת מתعمקת נוטלת היא עמה את הרצון בכל מקום שהוא מתחפשט.

תכו. לעיתים הרצון חלש מפני חולשת הגוף, והצד הרוחני אינו מוכשר להתבסס יפה מפני חוסר אחיזה חמרית מבונה, והعزיבה החמרית מוסיפה מכובב בזו, במקום שהבראת הגוף בסדר היא מעלה את האור הרוחני מחזקתו. וכל זה נוהג גם בעם כולם, ובישראל הוא מתגלה ביחוד בעקבא דמשיחא, בתור תביעה של חיוך חמורי, שמכל מקום מגמתה הפנימית היא עליוי הנשמה, והארתה המבהקת.

תכו. יש צדיק שמודמנות לו מניעות גדולות לאין חקר, משום שם ילק במעלהו כסדרו, יבטל את מدت הדין לגמרי מן העולם, והעולם צריך לה עד עת קץ.

תכה. הערום מכל לבוש חכמה, הכל דומה לו כמיشور, על כן אינו מתפלא ואין בא לידי ידיעה. זאת היא מדחה נוהגת בין בערכים השכליים ובין בערכים המוסריים: מי שלא נתגלה עליו הארתה של הנשמה העליונה, אינו יכול לחזות פרעוזות מוסריות בהגינותו שכל בני אדם מעריצים אותם, והוא מקבל את הכל עם הפסולות. וכיון שהוא היושר העצמי מתגלה באדם, מיד רואה הוא את הפגמים המוסריים, הנמצאים במחשבות שבני אדם לוקחים אותם מקור של קודש, ורזי עולם מתגלים לפניו, והוא הולך ומעלה את המחשבות, ומטהר את הקודש מכל טומאותיו.

תכט. חיב adam לומר בשביבי נברא העולם. ולא יהלשו דעתו כלל מה שנמצאים רשיעים מוקולקים במעשייהם ודעתיהם, ואם נטייתו היא כלפי חסד, ישכילד בדעתו שהוא יכול לזכות את כל העולם כולם, כתוב: ימלט אי נקי. אבל מילוט זה בא יבא ע"י מה שיתגדל תמיד במעלהות הקודש של דעת ושל קדושה ונכורה עליונה.

תל. מי שהנטיה להדעת הרוחנית, שככלותן היא דעת אלהים וס匍יה, חזקה בו, הרי הוא בעל מקצוע זה. וצריך שיתקן כל מעשיו וכל עיונו לקרבת אליהם בשכל טוב, וליחד את עצמו בחכמאות וידיעות המודיעות

לו את קונו. וידע שתמיד הוא צריך להוסיף חכמה ודעת קדושים, ויעשה לו סדרי לימוד נאותים למטרתו העליונה הזאת.

תלא. כשלומדין ענייני המצאות וכשעוסקים בהן בהסכמה אהבה, מעוררין בנפש את האהבה העליונה ממקור ההשכלה האליהית, שיסודן של המצאות מונח שם, וזהו העלה מלמטה לעללה. וכשמשיכלים בשכל טוב, עד כמה המצאות נחמדות הן, והלב מתעורר לאהבתן, עד שהידים וכלי המעשה מתעוררות לעשותן, וזה הורדה מלמטה לעללה. וכשתכוונות משני מיני הרעיון הלו מתחזגות בצורה הגונה, תופיע תוכנה נפשית שלמה מאד.

תלב. בתפילה אנו נפגשים עם הרגש הבא במעבר האבות, ואומרים או"א. ובמצות הננו עלים לכללות העולם ומתחאים לשכלולו ע"י הרמת עצמיותינו המעשית, וمبرכים מתוך כך במלך העולם, אשר קדשו במצוותיו וצינו.

תלא. מקוה ומעין, חדש ומקבל, זה שבחו במנוחה, באשבורן, וזה שבחו בשטף, בזוחלין. בור סוד, ומעין המתגבר.

תלא. כל הנושאים שבஹה וברעינו הם חומר לרוח האדם להתעלות על ידם. ובדרך הרגיל מחולקים הם למדרגות, זה למעלה מזה, ועל פי התעלות גדולה הכל עליה במעלה הקודש. וזאת היא מדתו של רב המנוח סבא, דלא הוא שאיב McDaid, דאייהו כד ספרין דאוריתא, אלא הוא שט בימה רבא, מקור התורה. ומשו"ה דוקא הוא יכול לסדרא פירקא דמילוי דעתו לתלמידיו, לפני הצעה ملي דחכמתא, כדי לקיים ויתרונו האור מתוך החושך.

תלא. אין השקפה השופנה הייערית ע"ד הרצון רחוקה מצד עצמה, כל רעתה היא רק מה שתחתה להבינה בתור אחד מחזונות המציגות, בין בעל השיטה עצמה אותה בתור כל המציאות וסבתה. וזאת היא עקשות, היוצאת מהוכחה של לא ראיינו שאינה ראייה, במקום שככל פקווי העינים הרוחניים הנם רואים. לא רק רצון עור וחרש, אלא מלא עצה ותבונה. החירות והאלמות שברצון הן התגלות של השדרה התחתונה של כח היצירה, בתכוונה המעשית, שיש מטרה עליונה להשאירה במצב מטומטם זהה, כשם שיש מטרה כזו באשלילת הדעת של האדם מבعلى חיים אחרים. ובראשית הקו, הרצון הוא הכל וככולל הכל, והוא הולך ומתרפל, מתגלת במייעוט אחר מייעוט, עד שבסוף מתגלת רק יסודו העצמי הנקודתי, שהוא רצון בלבד שאין עמו שום תאר חיובי אחר. רצון האדם הוא פועל הרבה על התפשטות הרצון הכללי, והוא עתיד להעלותו מירידתו, ולתן לו כח וחיים, עד ששמים וארץ יהיו שמחים בתקיהם, אחרי אשר ירדו לשערי מות, בגין כח חיים, וב בגין רגש ודעה.

תלא. האמונה האליהית הייתה בהירה וקדושה, שרויה היא על הנשמה המלאה חופש מוחלט. כל מי שלא טהר לגמרי את מדותיו ואת מעשיו, כפי שהיא המדעה של הפגמים שלו איננו ראוי להoir בನפשו את אור

אמונה העליונה המבוססת על יסוד חופש העליון. וכל שמדת התשובה היא מתגברת באדם, והוא עלול להתדבק באהבה העליונה, החופש מתגללה עליו, והוא מתדבק על ידו באור האמונה שורש כל הקדושים.

תל'ז. כל מחשبة שאם נבא למצות את מדתך, מוכרכה היא להרoses את הטוב ואת האושר בעולם, הרי היא מזקמת גם כשלא נמצחה עדיין. וזהו סוד הדעות הכווצבות, שהן מאבדות את כל העושר הרוחני, ומטשטשות את הרוחה ואת החיים.

תלחת. יש שהאדם רוצה להיות צדיק גמור, וכל פגימה מוסרית וכל חטא קל מורגש בקרבו לקיר מבידיל בינו ובין אביו שבשמים, ומתוך כך עלול הוא לנפילה וריחוק. וצריך תמיד לשום לב, כי קרוב ד' לכל קוראיו. וגם אם ישנים בידיו של אדם עונות כאלה, שלפי דעתו הם מכלל הדברים המעכבים את התשובה או את התפילה, אל יתרעכ卜 בשביב כך לא מן התשובה ולא מן התפילה. כי יכול להיות שייגלו לעניינו הכרות כאלה, שימצא שהוא שחשב שהוא חטא גדול, איןינו כ"א קטן או אינינו חטא כלל, ולפעמים מה שחשב שהוא חטא, עד כדי איבוד עזה"ב או עיכוב תשובה וסיתום תפילה, הוא זכות גדול המרומם עד למעלה בקדש.

תלט. כל המצוות צריכות להיות מיסודות בהmosר המדיות, אלא שהן הולכות בדרך עמוק מאד. שהעין הפושא לא תוכל להגיע אליו. ומ"מ גם بلا דעת והכרה, הפעולה נפعلת, אלא שהיא מוסיפה יפה וכי התגלות הדעת של היחס שבין המזווה והmosר הנפשי.

תמן. ההסברים הנסתרים שבבחכמה האליה, מועילים הם להעמיד את העניין האליה בכל התוארים החיוביים, בסילוק הגמור של החסרון שביהם ובהשתלמות העליונה של השלמות שביהם, שrok באופן זה באה הדבקות האליהית למדריגת פועל החיים בכל פרטיהם, מה שאין ההגיוון והסילוק השלילי יכול לגרום, כ"א לפrens אחד מארחות ההכרה האנושית בלבד. על כן האמונה היא תמיד מגלה את הנסתור ומשארת אותו בתוכנותו הנסתרת, כדי שייהי כח המחייה את החיים כולם, הכל כולל את הכל, ולא המפתח רק איזה פרט, אפילו אם יהיה יותר נכבד שבפרטים.

תמא. התנועות הרוחניות של השכל ושל הרצון, שתיהן צריכות להיות מסודרות, וסידורן טובע חינוך מעשי, שהוא סוד התורה.

תמב. העולם כולו עוסק בפирורים של מחשבות, שאינו יכול למציא את האחדות הקיימת שביהם, ומתוך ריבוי הפירורים האחדות מסתרת. באים בעלי הרעיון הפנימי וגולים את האור האחדותי, ואין מתחשבים אם התעמולת של פירורי המחשבות תלחץ על ידם וכמוותם תתמעט.

תmag. מה אנו חושבים על דבר המטרה האלהית בהמצאת הרוחה. אומרים אנו, שהשלמות המוחלטת היא מחויבת המציאות, ואין בה דבר בכח, כי אם הכל בפועל, אבל יש שלמות של הוספה שלמות, שזה אי אפשר להיות באלהות, שהרי השלמות המוחלטת אין סופית אינה מנicha מקום להוספה, ולמטרה זו שהוספה שלמות גם היא לא תחסר בהויה, צריכה ההויה העולמית להתחווות, ולהיות לפי זה מתחלה מתחתית היותר שפלה, ככלומר מעמד של החסרון המוחלט, ושתליך תמיד הלוך ועלה להעליה המוחלטת. והויה נוצרה בתוכנה כזו, שעדי עד לא תחול מהתעלות, כי זאת היא פעולה אין סופית. וכדי להבטיח את העליה בעצמותה של ההויה נוצרה כולה בעילוי עליון, והעילוי היה יותר מכדי השעור שתוכן מוגבל יכול להיות בפועל, אף על פי שהוא יכול להיות בכח, על כן בהופעת ההויה בפועל נתקללו הדברים, והכחות נסתבכו זה בזו, והם עוסקים במלחמה חריפה, עד שתנצח המחשבה המוחלטת אין סופית של הטוב, ויתוקן הכל, בצירוף העילוי של נתינה מקום להשלמה של עלייה בלתי פסקת, שהוא עדין מיוחד, שבזה הבריאה משלמת את כבוד בוראה.

תmd. שאל היה יותר גדול מדור, ולכן בעצם נשמו האירה מدت הרחמים גם על עמלך. אבל זו היא מדה שהיא רק מכשורת מלוכה, מאירתה לתקופה ואיינה יכולה להמשיכה, מפני חשכת העולם, ומתחוך כך איינה יכולה להעלות את העולם. אבל חסידי עולם צריכים להיות בכל דור ואוחזים במידותיו של אברהם, ברעיון שחסדם מתפשט על הכל, ומוצאים הם את הטוב בכל מקום, ותורת חסד על לשונם.

תמה. לעיתים ישנה התמדה כזו, המכבדת את כל הונו הרוחני של המתמיד, ובטלת כזו, הממלאת את כל עולמו של אדם קדושה וגבורה, סוד הדומה.

תמו. הקדמות במובנה האリストטי, בתוור חיוב של מושכל ממשכיל, אינה קווצצת כ"כ את ענפי המוסר, כמו קדמות החומר הקדום ללא שום התחללה רוחנית היובית. ש לדעה זו יכול להיות נצחון לאיוז רע מוכרכה מצד תנאי החומר, מה שא"כ לדעת הקדמות המחייבת, סוף כל טוב יחייב טוב. והכווזרי שאמר שאין פגם באמונת חומר קדום, ראוי לומר שהוא דוקא אם הוא ברעיון של התחייבות עד עיליה ועלול מהסביר הראשונה, שאז איינה מהרסת בזו את החלטת המוסר.

תمز. בעיקבא דמשיחא, הנשומות הן נמכות בערך החיצוני של שיעור קומה, אבל החיים הפנימיים חזקים בהן. והרי מיום שחרב בהמ"ק, הקב"ה מתאבל על חורבנו, וענן אבק רגליו, והנשומות שבעקביים אינם מהלבושים כ"א מאור חיים פנימי. אבל הדורות שלפני עיקבא דמשיחא היו ג"כ נשומות מלבושים שאין הפנימיות מתגללה בהן, ולמראות עין עמדו במקום יותר גבוה מהעקב, אבל הנם כבגדים שהם רק כתפאתה אדם.

תמה. קיבוץ כחות החיים העזיזים, מתחדים להיות לכח אחד גדול פועל בהגולותיו ישועת עולמים. וישראל עושה חיל, והחיים של דייקי במצב דחbill גופייהו, לא יוכל מצד עצמן להראות גבורה רעם כזו.

תempt. לעיתים כשלומדים דברים קטנים בהתקפות מרובה כזו, שרישומה על הנפש פועל כאילו היה העניין הזה הקטן הגבוה שבגביהם, מתגשמת הדעת, וכנפי הרוח מתקצחות. וההדרכה הירשה היא ללמידה כל עניין בהתקפות של שמחה, שיש בה הרגשה כפולה: רגש של גדולה עליונה, מתוך שככל סעיף קטן רוחני הלא משלים הוא את עין החיים כולם, ומתוך כך הכל הוא גדול, ווגש שני שבתוכיות הפרטיות של כל ידיעה, ובפרט תורת, יש בה ערך חיובי מאד, ראוי להערכו בשמחת כבוד לפניו. ואש של מעלה ואש של מטה מתחברים ביחד להאריך ולחמם את הנשמה.

תג. יש להעלות את הדמיון האנושי, ואת כל הרצונות הטבעיים שלו, בין ביחיד בין בצוור, להרום היותר עליון. והעליה השכלית והשירית העליונה מוריידה היא רצונות ודמיונות נשגבים, המביאים ברכה רבה. וכשהזרמים, העולים והיורדים. נפגשים בדרכם, בתוכנה הרמנונית, הוה עונג אצילי, ושמחה עדנים, המתגלת לישרי לב.

תנא. חלקים ידועים של הדמיון ושל הרצון משליכים בתור פסולות, חותכים וזורקים בתור ערלה, והמותר עולה ומתקדש.

תנב. התורה מוריידה למטה את העולם הרוחני אל האדם, ובזה כל התענוגים העליונים פתוחים לפניו, וזהו אושר האדם ותכלית יצירתו. וכדי להוריד את העולם הרוחני אליו, צריך שירגישי שהוא חסר לו, והינו אני את דכא, ופסל הקב"ה כל הרוים וגבועות שבעולם, ולא השרה שכינתו אלא על הר סיני, ולא גבה הר סיני למטה.

תג. חוסר התורה הוא הגיון בעצמו. ושטף הרצון החיצוני, שנגד הרצון הפנימי, הוא מצרי גיהנם המתגברים לפי אותו הערך של מניעת אור התורה.

תנד. כל מה שאדם מתגדל, מתגדל העולם כולו עמו.

תנה. כדי יהוב יפה את העולם הזה, צריכים להשתקע מאד באהבת עולם הבא, ולעשות את כל השכליים של עולם הזה בתכלית הרחבות, הכנות רחבות, בשבייל הפרטיטים, ובשביל הכלל כולו, לחyi עולם הבא. רק אז יצאת התרבות את דרכה בטח. חכמה גדולה זו יודעת היא האמונה, ומתוך גדלה סופה לככוש את כל העולם כולו. ובעת אשר היאוש ימלא את כל נשמה וחyi העולם הזה יעשו כל כך מזוללים, תבא אהבת עולם הבא ותתן טל של חיים להחיות בו את חייו עולם הזה, זוקנים וצעירים יהדו יביתו אליו וינהרו, ומלכים ושרים, ולוחמים וגבורים, ימצאו בו מקור לשד טל חיהם.

תנו. הנטיה המינית הולכת היא וזרמת אל העתיד, אל שכול החיים, שיביא הזמן, את חייו העולם הבא בעולם הזה, ומתוך שהחיים העתידיים הנם מלאים הוד ונעם מלא, על כן גדולה היא שאיפת החפות ועוז הרצון של נתית עולמים זאת, והקדושה המגמתית רק עליה היא משראה את אורה, והנפש הטהורה מנהגת את נטיה זו למגמתה,

בגידור התורה, החכמה, היושר והצניעות, מקורי הצדק. כל מאן דנטיר ברית איקרי צדיק. ויסוד קדושתן של ישראל הוא קשור בעולם העתיק, ורוח קדושה הולך וחופף על כלל האומה ופרטיה. ועמן כלם צדיקים.

תנו. ההש侃פות הגדולות עשוות לגדיות את המחשבות היותר קטנות המצויות אצל כל אדם.

תנו. צריכים אנו להקנות לנו את ההסתכלות של קניין השכל והמוסרי. לא נרצה לאבד את כל מה שאיןנו בחוגנו, מפני היראה מסתירותיו. בבטחה נוכל לлечת דרכנו, אין יראה מסתירות, כי הכל מתאחד וממתאחד. אפילו מפני עצמו, מפני קלוקליו המוסריים, אין צורך להתריא יותר מידי, אומץ הלב הוא יסוד הנצחון.

תנו. אין לשער גודל ערכה של הידע הרזית, בדבר שחי נפשות, הקדושה והטמא, אשר לאדם, ואין שכל אחת שואפת להגדיל ממשלה, בגויה האנושית, כי רק בהבנה זו נוכל להבטח אל מסתורי הנפש, ולהבין עלילות בני אדם. והחכמה המוסרית על ידי הכרה זו תוכל בבטחה לנחל את מעשיה, באין דרך של סתירות. ולמעלה מזה באה הידע הרזית על דבר הנפש הקדושה בעצמה, ששתי רוחין הוא, רוחא דעתמא הדין, ורוחא דעתמא דatoi. וראווי להכיר, ששתי רוחות הללו גם הם נוהגים קצת מלחמה ביןיהם, אלא שהיא כבר מלחמה של שלום, מלאה אהבה וכבוד, שכל רוח רוחש לחברו. אבל שנים הם, ובזמן שהאחד מתגבר, ושייפותו עלמא דatoi מתמלאות לבב בבל גבחן, לא יוכל אז רוח דעתמא דין להמשיך כל כך את מעשיו, גם את המועלם שביהם. ובזמן שרוח דעתמא דין מתגבר, אז יושב הוא ממרחך רוחא דעתמא דatoi ושולח הוא רק ניצוצים קלים, להאיר את דרך רוחא דעתמא דין, כשהוא הולך למשרים. מיוחד הוא יצחק מאחר העקרה, שחי בו רק רוחא דעתמא דatoi, ומתווך גודל הופעת האור העליון עליו, הוא הוא החותם את מחשבת הסליחה לעתיד לבא, ולא יאמר בתשובה על שאלת בניך חטאו, ימחו על קדושת שמק, כמו אברהם ויעקב, כי קיום העולם, ועוצם החסד המביא לסליחה גמורה, לקוח הוא דוקא מרוח העליון, המתנסה ממעל לעתמא הדין, אשר על כן יוכל להחיותו תמיד, ולהשקייף עליו השקפה לטובה, בכל עומק פרטיותו וככלויותו.ומי שהוא למעלה מכל עולם זהה מוצא את כל טוב עולם זהה לפניו, וזורע ומוצא מה שערם, והולך הולך וגדל.

תס. מכירים אנו את רצון העולם, המדרגה המתגללה בתוור נפש החיים שבஹואה, בתוור רצון פועל וושאף, שטעיפיו מתגלים בכל, בדצחים, בכל פרטיים ופרטיהם, ובכללי כללים, הולכים אנו עמו להיקף כללותו, באים אנו לידי החלטה, שמגמה יש לרצון זה להתעלות. מתעללה הוא על ידי מה שגילויו הפרטיים מתעלמים, נשמתיהן צדיקיא משביעים אותו רצון, צנורוטיו מהתפתחים, ושפע עדנת רצונו מזיל כל טוב, חיים שלום וудניים. ומזרמי רצון וברכה הללו מסתגל הרצון הכללי לקבל מהפץ עליון, מאור רצון ועוז העולה למעלה, הגבואה ומתנסח ממנה, המקיים את העולמים האידיאלים, בכל מילואיהם, שפעת שwon וברכת עולמיים. והעולם מתבסס, וכל רעיון וכל מעשה מתברך, וברוכה מسجلת את המחשבות לקבל רשמי הגדול, ללא תערובות דמיוני כזב, אלא חולשה של ספקות, ובלא גرم של היזק, והכל הולך למישרים. וצדיקים שמוחים לפני אליהם, עושים את עבודת הקודש, של חכמה ודעתי, של מוסר וצדקה, של SIGOL אל קודש, אל גבורה והוד, בהכרה ברורה,

במטרה מסומנת. ורוחא דמלכה מישיחא הולך ופועם בעולם. קול דודי הנה זה בא מدلג על ההרים מקפץ על הגבעות.

תסא. לוחם נלחום בקטנות שאינה מניחה אותנו לחשוב במנוחה, בפרטיות, את המונן הגדולות האוצריים בנשמה.

תסב. למה באה השבירה. לפי שהאלחות נותנת היא לפי כחה, והמקבל מוגבל הוא, אם כן תהיה הטובה מוגבלת, על כן נותן הוא הטובה ללא שעור, לפי מדרתו, והוא אליה היה בלתי גבולית, ואף על פי שלא יוכל מקבל הנברא לקבל, כי אם כשיישבר למגררי. ויבנה בתשוקתו לשוב למקורו הבלתי גבולי, להתחדד באלהות, ובזה יעשה הנברא את עצמו, יהיה במדרגת השלמות של בורא, ויתעלת ממעל לגבול של נברא, מה שלא היה אפשר ללא שפעת רב טוב למעלה ממדרגת אפשרויות קבלתו, שהיא תמיד רק במדרגת נברא, ולא במעלה בורא כלל.

תסג. האנשים הטבעיים שאינם מלומדים, יש להם יתרון בהרבה בדברים על המלומדים, וזה שלא נתטשש אצלם השכל הטבעי ומהוסר העצמי ע"י השגיאות העולות מהלימודים, וע"י חלישות הכחות וההתקצפות הבאה ע"י העול הלימודי, ומ"מ הם צריכים לקבל הדרכה בפרטיו החיים מהמלומדים. והמלומדים צריכים תמיד לסלג לעצםם, כפי האפשרי להם, את הקשרו הטבעי של עמי הארץ, בין בהשיקפת החיים בין בהכרת המוסר מצד טבעו, ואז יתعلמו הם בפיתוחו שכלם יותר ויוטר. וכן הדבר נהוג אפילו בצדיקים ורשעים שישנם רשעים כאלה, שהחילק הטוב שנשאר אצלם הוא מבונה בכך טבעי עצמי וטהור כ"כ, עד שצדיקים צריכים ללמד מהם ולקלב מהם, ואז דוקא יתعلמו הצדיקים במעלהם העליונה. וכן הדבר נהוג גם בכלל האומות ביחס כל אחת מהם לחברתה, וביחוד בין אואה"ע לישראל.

תסד. הקדושה העליונה שהיא הדבקות האמיתית, סובלת היא מן הכל, אפילו מן תורה ומצוות, מפני הלבושים הגשמיים שלהם. ולפעמים היא מקבלת אותם בשמחה, בתורה יסוריין של אהבה, וע"פ רוב זוכה היא שיצאו הדברים מיד גבולם הצר לאוויר חופשי ורחב ידיים. מן המצער קראתי יה עני במרחב יה. המצער הוא מ"צ למצוה, י"ה בא"ת ב"ש, שכשהוא מתקטן בא עד כדי אחרים דאליהם, שהוא ר'. אבל הוא עולה עד רחובות הנהר, שם י"ה הגלוף מבהיק, ומשתפים גלי אורותיו בכל רוחב עדנו למרחב יה.

תסה. ברוח"ק מקשיבים ממש, איך כל דיבור ודיבור של תפילה ושל ברכה, אפילו כשויוצא בחשאי, משמע קול רعش גדול. ולפי הטהרה והצחצחות של רוח"ק, ככה מתגללה התוכן של התגלות קולות האדיירים בריבוי הפרטים ובתוקף נועםם.

תסו. מפני הרעינות הנאצלים משתכים הרעינות המעשים, והעולם מקבל שירותי וחסרונות בכל תהליכייו. באים בשבייל כך אנשים מknיאים להרעינות המעשים ותולדותיהם, ומשיבים את כחם בעולם

ע"י דחיפה של הרעיון הנאצלים, לאחר. ובעלי המחשבות האציליות מסתכלים בעין יפה בכל התקונים המעשיים שבעליהם עושים, אע"פ שבאותם ע"י אותו מהלך החשוך של דחיפת הود האצילות. בהסתכלותם של בעלי האצילות בעין יפה בתיקונים המעשיים, מתרבים מושגים הרעיון המעשיים, והולך עולם העשיה ומתחבר בעולם האצילות, ע"י האמצעיים הנשגבים של עולם היצירה המלאה רגש ודמיון, ועולם הבריאה, המלא בינה ושירה.

תשז. ישנו צדיקים כאלה, שמרוב נטיותם לקדושה עליזונה אהבת עולם הזה מתורונת כל כך מלבם, עד שגם אותו חלק האהבה ראוי להיות בלבו של אדם לעולם הזה חסר להם, ובשביל כך הם מוצאים פגמים בתוכנותם האישית, ואיןם יכולים למשול בעולם, עד שהם מחרזים את האהבה לעולם הזה, על ידי תפלה שהיא חי שעה, ועל ידי עמקי הלבות, וכל ענייני הנגלוות שבתורה, בהסתעפות פלפוליהם. ואזו נעשית אהבתם לעולם הזה אהבה של קדושה, המתאחדה באהבת תורה, והעולם כולו מתעלה על ידם.

תשח. חכמי לב מכירים באמת את האפשרות של עולם הזה מצד עצמו, והם מעלים את מחשבתם וצירע עולםם למלעת עולם הבא ואשרו. ומתווך שהם מסתכלים, שככל ההוויה המשך אחד יש לה, ממילא נעשה עולם הזה גם הוא מפואר עצמו, ומתווך כך הם דורשים לתקן ולשכללו, ומהז יבא הרצון של התרבות והשכלול של חי עולם הזה, על ידי צדיקים קדושים רוח, שתעללה בעוז רוח על כל מה שגילה רוח האדם, מצד אהבתו החיצונה לעולם הזה מצד עצמו, מפני שאהבה זו מיווסדת על תוהו ועל שקר, אלא שהדבר נדרש לקיום העולם וישבו, שייהיו משתגעים בעולם, אבל יותר הרבה מזה יהיה היישוב הבא מדעה שלמה.

תשט. תכלית הכל הוא לדעת את ד'. כל מה שהחכמה מתגדלת באדם ובעולם, צריכים תמיד להתחיל מראשית הכל. אבל כמה מכאייה היא דעת ד' חסוכה, כשהיא אינה פוסקת מהדאי נפשו של אדם. היא מארה שמכלה את כל, בולעת היא את כל מרץ, כל כח וכל כשרון, מהפכת היא הוד לדווה. هوיה לה לידעיה ושאיפה רוחנית, שאינה עומדת על הבסיס הרחב של כל הרכבים הגשמיים היישרים של אדם היחידי ושל החברה. עצמות הדעת, וחלישות הגורמת לאדם לפול בשחיתות של תעחוטים, מגלהת בתוכו מין נתיה רוחנית, שככל תוכן גשמי ישר נדמה לחטא לעיניה. זו זאת היא העוכרת את הכל, וזאת היא הרשעה והפתות, שאור ד' ההולך ומתעלה מגרשו בכל כח מן הארץ.

תשע. כל מחשבה עולם מלא בפני עצמו הוא. מכל מחשבה יכולים להתפשט צינורות רבים שימלאו עולם ומלואו בשפע אוֹרוֹ. בכל מחשבה יש חזון מיוחד, שם נבא לדמותו לחזון שבמחשבה אחרת, נמצא שהוא סותרים זה את זה, ותיכף לסתורתם הבולטות נמצאו שהם ג"כ בונים זא"ז.

תשא. לפעמים מסוימות האורות המצווחחות מהנשמה, מפני שהם עולמים בשורש הנשמה למעלה, לקבל מהם שפע חיים ורצון ושלל עליון, ולמתה בגוף נדמה כאילו הכל סתום והכל נחשך. ואזו אפשר להסתכל

בתיקוני עולם הגשמי בעין יפה וחודרת, ואח"כ פתאום באים האורות ממראים, וגלי אורים רבים משתפים בנסמה בחכמתן עלינוות ועדרנים ובאים. ולישרים סודו.

תעב. כשלומדים בקדושה ורוממות נשמה, מצטיירת התרחבותה של כל התורה כולה. אך שהיא יוצאה ממקור קדושתה, מקדושת הכנסת ישראל, וכל ההלכות הפרטיות מסתעפות בתור ענפים של אור חיים ממקור חyi האומה כולה.

תуг. מי שחשר לו החוש של שנת הרשעים יכולו הטענות המעשימים והדעתות הרעות להדבק בו ולפגמו, אף על פי שעל ידי גודל מיתוק של חסד הולך האור ונזרח גם על הרשעים, מכל מקום ראוי לאחו במדה ידועה של גבורה, שהיא מכרת בשנאה פנימית לרשעים הגדולים, מרימי יד בתורה. ומדה זו היא כמו סandal לנשמה, שלא תטוף רגילה בין מצולות הקלייפות, והיא משומרת על ידי תוכנה זו בטהרתה.

תעד. כיצד חושבין מלמעלה למטה: משערם אידיאלים רמים ומחשבות נשאות כלויות, ומהותם מולדים תולדות, פרטימ ופרטים, ענף אחר ענף או הרבה סקירות בפעם אחת. באופן כזה הולכים הרעיוןות בהרחבבה, הכה המחשב פועל את פועלתו ביושר, בשטף, והנשמה מלאה אורה ונחת רוח. אמנים כשהושבין מלמטה למעלה, מקבלים איזה פרט, מחשביו או מעשי, מפצלים אותו לפצלות של ניתוחים דקים, הולכים ממנה הלאה להרעיון שהוליד אותו, ומריעוון זה למקורו יותר ממנו, וכן מטפסין ועולים עד מרומי רעיוןות נשגים ביותר. בדרך זה יש عمل וליאות, ספיקות רבים מאד וסיבוכי דרכיהם עד אין חקר, אשר הם מתבררים לפיה אותה המדה שהعامل הפרט הולך ומתקבל שפע אוורו מהתוכנה של המחשבה הישרה שמילמעלה למטה, וכשתתי הנטיות המחשביות מבטשות זו בזו, מחדשות הן סגולות רוחניות מיוחדות. א"ת ב"ש, ג"ד ד"ק.

תעה. מהירודים שבירודים, שאינם מכירים כי אם האמת המתגללה להם בלבדם, ואין נכנען לשום עניין של השפעה אחרת שאינה מתחדשת בעומק נשמה הפנימית, אע"פ שהכרתם היא קטנה חומרית ונמנעה מאד, מ"מ הם ראויים להצמחת ישועה. הם הנם עפר יעקב אשר מי מנה אותם, ומעפר זה הצמיחה צמיחה אמת לע יעקב, ההולכת ועולה מעלה מעלה.

תעו. רוח הפרצחים של הכהורות, מטהר הוא את כל הסחי שנטקבץ בשטח החתונות של רוח האמונה. ומזהן כך יטהרו השמיים, ויראה האור הבahir שבתוכנות האמונה העליונה, שהיא שירות העולם ואמת העולם.

תעז. סימן למחשבה שיש בה סיגים, שהיא מכחה את אור הרעיון, ומעכבת את התרחבותו החפשית.

תעה. תיכף להכנסה של רעיון מציאות בנפש, בא רעיון של איות. וכשם שרעיון של מציאות הוא צינור של חיים בנשمت האדם ביחסו לגובה מעלה גבוה, כן ציור של איות הוא צינור של מות ושל שיגוש רעיוןות.

תעט. המחשבה האליהית מתרנסת מכל המחשבות וכל הידענות כולן, והיא מתגדלת ומתקדרת ע"י אותו המזון הנראה שהוא בא מחוץ לה לתוכה.

תפ. המחשבה העליונה, שהיא נשמת המחשבות כולן, אינה שוללת שום מחשבה בעולם, אלא את הכל היא מבסמת ומחזירה לטוב.

תפא. רוח הקודש העמוק של היהדות, החותר להשווות את החיים המעשיים עם החיים האציליים בפועל, הוא הכח הנשматי המפרה את ההלכות ודקדוקיהם, והוא הנוטן את העמילן להפלפול המרחיב את גבולי בחוגים המעשיים של החיים והסוגיות.

תפב. לעיתים ע"י שקיעת הרוח, וחדלון האפשרות לשוט במרחבים טהורים של אצילות הרוח ומושגי החיים עצמםם בעז טהרתם, נדחק הרוח, ומוציא הרכה שעיפים בתכוונות המוגדרות של המעשה ושל החקור הפרטני שבתולדותיהם. במחשבים הושבנוי כמהיו עולם זה תלמודה של בבל. ומ"מ גם הוא יhape' לאור, אחרי שנשנת האורה חוללה אותו. ע"פ שהולדתו בתור בן אוני ותקש בילדתה, מ"מ אבי קרא לו בניין, וצדקו המילודות שהן חכמו באמון לה: אל תראי כי גם זה לך בן.

תפג. המוכשרים לעבודה מעשית ונועדים לה, אינם מסוגלים להיות תופסים ברוחם את העניין האלهي, באוֹתָה הטהרה הסוגלת להיות יסוד לעבודת ד' תדרית. והמסורת לעבודת ד' תמידית, שיכולים להאיר את הצורה האידיאלית של העבודה האליהית בנפשם, עד כדי התאמת עם הצורה המוגבלת של העבודה המרכזת של הקרבנות. מוכrhoח הדבר **שהיו** אנשים כאלה, **שהתוכן** האידיאלי של העולם, שהוא סוד האלهي המוחלט שבאה, ימלא את כל חgoי נשמתם, ולא יהיה מוטל עליהם שום על מעשי צרכי. זהו סוד הכהונה, שאינה נוטלת חלק הארץ ובביצה, וד' הוא נחלתה.

תפד. כמו שבאיש הפרטני המסיר אוזנו משמע תורה גם תפילה תועבה, אין הוא בכלל העולם, לפי אותה המדה שהעילי של התורה חסר לו לפיקודו, מתחבת אצלו התפילה. ואי אפשר להחזיר להתפילה את זיהה וכבודה כ"א ע"י הרמת קרן התורה בצדה העליון, שאז יושקטו כל השאלות הסוערות שהם מסתערות תמיד על התוכן של התפילה, ושבעל מושג העבודה האליהית בכלל, וממילא תשובה הטבעית הנשmatית המבקשת לה את טל החיים של התפילה לאיתן מעמדה.

תפה. תורה ההפתחות, הholkhet וכובשת את העולם כעת, היא מתאמת לרזי עולם של הקבלה, יותר מכל התורות הפילוסופיות האחרות. ההפתחות, הholkhet במסלול של התעלות, היא נותנת את היסוד האופטימי בעולם, כי אין אפשר להתייאש בשעה שרואים שהכל מתפתח ומתעלת. וכשחודרים בתוכיוו של יסוד

התפתחות המתעללה, אנו מוצאים בו את העניין האלهي מואר בבהירות מוחלטת, שדוקא אין סוף בפועל. מחולל הוא להוציאו אל הפעול מה שהוא אין סוף בכך.

תפנו. יראת המות היא מחלת האדם הכללית, הבאה בעקב החטא. החטא יצר את המות, והתשובה היא התרפיה האחת להכחד אתו מן העולם. כל עמל האדם סובב והולך הוא להנצל מן המות, ולא יבא למטרתו כי אם בגודלו את נשמתו, מקורה הפנימי. השיקוע בעפר החומריות, וההתלהבות הנפשית בכל ערכיה, הוא רק מגדיל את המות, וממילא הוא מוסיף יראה על יראתו, וכל מה שיתאמץ האדם שלא להתריא מפניו לא יועל לו כלום, מאחר שהוא משקיע את כל הויתו בתוכנים כאלה, שמות שלט בהם, והוא מהרsem ומכלא אותם. אין לא يتפלץ הלב על יופי הנחפה לכיעור ועל חמדה שמתהpecת לbehילה. באין לחיים מטרה, המות מוכrho להיות מארים, המלחמה נגדו לשוא היא, העוזות מאומה לא תועיל. התרופות האמתיות שבין העולם הולך ומשתחרר משעבוד המות הן גנוזות באוצר חיים, בנשמה דאוריתא, המתגלה בכל גילוייה, והולכת ומסתתרת בחיבורינו עזה. ראש לכל התרופות היא אריכות ימים, אריכות ימים בכדי השעור המספיק לטבעו של אדם, הרוחני והחמרי, האישי והמשפחתי, העולמי והדתי. כשברכה זאת מתפשטה בעולם. הולכת היא צורת המות, המטלה אימה, ומתקבלת, ותחתייה באה צורה של חזון היה, הרاوي להערך בערכו האמתי. ואז איננו עוד משבש את הדעות, והבינה חוזרת להתגלות, אין שלא יש כאן מות כלל, על פי אותו הצирור המדכא וההורוס, שהוא שוכן בלב החיים לדכים, ומסתכלים ביום המיתה ואומרים שירה, ד' אלהי גדלת מאד הוד והדר לבשת. אריכות הימים באה על ידי תיקון החיים, בכל מובנים, וביחود בהמבחן המוסרי ההולך ומתרחיב, הולך ומשתערק בכל השבילים, שהם מתפצלים ממנה. רוח המוסר העליון, המגדיר את החיים בערכם, חי הוא ושוכן בנפש, על פי אותה המדה שהח חיים מושקפים ממנה באorts, ולא יוכלו הח חיים להשקף באורם המלא, כי אם בדעת אל חי, מקור חכמה, חסד וגבורה, המאוחדים. מועל הוא גם כן פתוחו של הרוח הלאומי, بما שהאדם מרגיש את אושר הקיבוץ הכללי בהרגשה חייה פנימית, ושמח בשמחת האומה, בתור אבר מאבריה, שבזה פחד המות מצד מראה הכליוון החמרי שלו מתקלש, שהרי נשarra היא האומה בדורותיה, שבה כל מעינויו. אבל אין זחת עצמותה של ההצלה מיראת המות, שהרי סוף כל העצימות הפרטית מתבhalbת משידוד מהותה. עצם הדרוכה להסרת יראת המות צריכה לבוא על ידי ההתרגולות של אהבת החיים בערכם האמתי. כל זמן שהכל מודמד, וחשובן החיים בא רק במהומה, אי אפשר להמדות שתזוקקנה. וממילא אי אפשר שהח חיים יהיו נאהבים. כל עניין אהבת החיים בא רק על ידי הפחד הדמיוני מהמות, ואי אפשר כלל לדבר על דבר הסרת יראה זו, שהיא מלך החיים. אמנם לא תמיד צריכים החיים לעמוד בדרוגה זו הפחotta, עד שאין ערכם נמצא בעצמם, כי אם ביראת הפקם. על ידי קדושת החיים בתכנים העליון, אפשר לבא לאהבת החיים העצומות. זה אמן צרייך שיגלה בנפש ערכו של הכלל, ככלומר המצויאות בכל היקפה, האדם ונשמו, ערך הרצון הטוב, והמוסר המוחלט, בתוכנות הנצחה, ערכאה של ההרמונייה הרוחנית עם החיים והhoeיה המגושמת. זה כבר כולל חלק חשוב מהתוכן של חכמת האלהות והכרותיה הפנימיות. היסוד מונח בעילוי הרצון והתעמקותו במעמeka של ההכרה, זיווגו עמה והתחדותו המוחלטת בקרבה. סוד הסרת העלה הוא עליית חוץ החיים למדעה העליונה המגמתית, עד שככל הנטייה ההולדית, וכל סעיפיה הרוחניים, המקושרים עמה, כל המון הרומנטיקה וכל ענפיה, כולם הם סעיפי הקודש של חוסן חוץ החיים, עד כדי להמציאו מתחוך העדר במרום עז וטהרת חשך. המטיב את נעימת האהבה בכל היקום. החיים כשם מוכרים בערכם הטוב, הם בעצם מסירים הם את התבלול מעניין ההכרה,

המעכטبعد הבירור של ידיעת המהות הרוחנית וערבי חיה המוחלטים. אז מתחילה העולם הרוחני להשתרע בכל הוד מליאו, מרגיש הוא אז בקרבו את עצמו וחופשו, והחיים הנשתיים מתגלים, לא רק בתוך איזה שריד של חיים גופניים, שהם הנראים כהמלאים. אלא בתוך גודל עצמי, שرك ניצוץ וצל של חיים הנם החיים של קישור הגוף ותנאיו ההווים לעומתו. באופן זה כשהאמצעיים הצדדים גם כן עוזרים, כשהמאמד האיקוני, המשפחתי, הלאומי. ועם שביעתם של החיים הטבעים, בא עמו, סר פחד המוות לגמרי, ונחפק הוא למקור שמחה ובתחון וחסה במותו צדיק. וכשתוכנות חיים צאת מתפשטה בעולם, בא השחרור ממלאך המוות, במרום מילואו. ומעמד חיים כמו אלה, אפשר להכשיר את העולם אליהם. אבל לא היחיד יעצר כח זה כי אם האומה, אומה בין האומות אומה קדושה מופתית, אומה נבחורה, הסגולה מכל העמים, שבניה בניים לד' אלהים הם, הם המצוים על לא תתגדדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת, כי עם קדוש אתה לד' אלהיך ובך בחר ד', אלהיך להיות לו עם סגלה מכל העמים אשר על פני האדמה, ולהעביר המות, שהוא חופה לעם קדוש, וכל מוראו ועצבונותו, שהיא תחולת התרבות המכוננת, המאשרת את החיים בכל תפיקידיהם. זה הננו נקרים, ובשביל כך אנו נלחמים, וכל הנפילות אשר נפלנו לא יתיקו רגלוינו מהמטרה העליונה, הנושאה בנש망תנו, בא נבא אליה, דרך כל השבילים המסובכים, אבל בא נבא לאותה החירות אשר עכורה הננו חיים.

תפז. לשחרר את האדם, על ידי התעלותו, על ידי התפתחותו, בגילוי כל כשרונותיו הפנימיים, זאת היא מגמתנו. שפנימיות הדברים היא המגמה האליה שבהויה, מגמת עירגת הכמה של האדם. המטרות הרחוקות, שהן נשבות, מנשאות את הנשמה. אבל רק אז הנן נושאים חשובים להתרבות, כשהן מסוגלות להנן את כל ארחות החיים, של המטרות הבינוניות, שהיא לפי רוחו של האדם הבינוי, להיות עוזרות למגמתן. אז החיצונית של העולם אינה פונה עורף, ולא לוחמת עם הפנימיות שלו.

תפת. בעלי הפנימיות משתוממים הם בעת שהחיצונית נושאת את דגלת ברמה בחיים. אבל עליהם לדעת, כי הפנימיות היא אז רק אז מנצחת, כשהיא מוצאה לפניה עולם עירוך ומסודר, אברים בריאות, לב אמץ, חושים מפותחים, וסדרי יופי, נקיות וטהרה, מוסר נימוסי, ודרך ארץ, ומרין, ואהבה לחיים ולעולם. אז תוכל הפנימיות לשולט על מלוכה מלאה אוניות. ואם השלטון החיצוני, בעת שהוא עסוק בשלו, איןנו יודע להתחשב עם פנימיות החיים, שהוא כל יסוד משגבים, בשבייל כך לא תרפינה הידים של בעלי התוך. יחזיקו הם את דגלהם, ויבצרו את מעמדם. יסיעו גם כן להחיצונית להתבצע בסגנון כזה, שמילא ידע בעת גבורת הפנימיות, המוכרחת להתגלות, איך להסתגל לתפקידו, של שימוש למטרות הפנימיות, של החיים והhoeה בכלל.

תפת. הגלות מעטה את צבויונו, דכאו אותנו, אבל לא השמידה אפילו גרגר אחד מכל סגולותינו. כל מה שהוא מוכן לנו הרי הוא נמצא, כל מה שצריך להיות גדול ופורח הוא קטן, קمز, וכמוש, אבל הכל يتגדל, הכל ישוב לפרק, יציץ ופרק ישראל.

תצל. הכה היוטר חדש שיתגלה בעולם, לחדש את החיים בಗאולה שלמה הוא הערך הגדול שיש לרצון האדם בהויה כולה, כשהוא משתלם בשלמותו הגמורה. ולזה אנחנו עורגים, כל מעשינו לשם כך מכוונים הם, לגלות את האלהות שברצון האדם. וזה אנו הולכים ומגלים על ידי התכנית של התועלות האדם והתקדשות רצונו, שהוא מבוא לבא על ידו לגבורת הרצון, להtaglot אלוהות בעצם הרצון עצמו, העולה מעלה מכל עמל ומכל כשרון המעשה, שהוא אף הבל ורעות רוח, לגבי המעלת העליונה של עליית הרצון למקומו, והתגלותו בפועלה. זה האידיאל איננו נפסק מישראל, זאת היא עליית השכינה התדרית, שככל יום אנו מכובנים לה בעבודתנו, עליית רצון האדם, עד כדי תפיסת מקומו הנועד לו ברצון ההוויה, ואז רצון ההוויה כולה, אור הרצון של הופעת גלוי האלהות המוחלטה מתגללה עלייו. והכל מתחדש באור גדול, בהרים חדשים, בשירה חדשה, בטבע החדש, בנשומות חדשות, בدعות חדשות, בהרגשות חדשות, בצייר עולם חדשים, ברצונות חדשים, בבטחון חדש, ביחס חדש לשמים ולאرض, לכל היקום, לאדם ולבריות כולם, לגונני החיים כולם, לגלי ולסתור, לדוחניות ולגשימות, לחיים שבגוף ולהיים שמחוץ לגוף, להכרות מוגבלות ולהכרות שאין מוגבלות, לניצוצות פרטימיות ולאורות כלליים, לכליים מחזיקים ולהוכנים שלהם, להכל יברא יחש חדש בחידוש התגלות של ערכו האמתי של רצונו של האדם במציאות. וזה יבא על ידי הסרת החלודה והזווהמה מהרצון, על ידי העברת הערלה החיצונה והפנימית, על ידי מהיות עמלק, באדם ובלאומים, בבעור רוח הטומאה מהעולם כולם.

תצל. כשחובבים עד האדם ושאר בעלי חיים נוכל לרשום רשימה של השוויות, שהאדם וכל החיים שרים הם, ומ"מ אחר כל ההשוויות כולם אנו רואים, שאotta הנקודה, שבה תלוי היתרון של האדם על הבבמה, היא חובקת בקרבה את כל מעלה האדם, והאדם לא יכול ולא יחפש להחליפה بعد כל הון ויסבול באהבה יסורים רבים רק כדי שלא להיות מאבד את סגולת האדם המיווחדה שלו. ההבדל שבין דת ישראל ליתר הדתוֹת, אפילו אותן שען בהן באות המשפעה, הוא ג"כ ככה. המון חזונות של דימויים אנו יכולים למצוא ביניהם, ואיך אפשר שלא ימצאו הדימויים, אפילו אם לא היו הן נלקחות ביסודן ממנה. הלא רוח האדם יש בו שיווי כללי, בכמה צדדים, אף שיש הבדל מיוחד בין אישים, וקל וחומר בין קיבוצים ולאומים, מ"מ צד השווה אינוبطل מעשות פועלתו. וביחס להדרות שבאו אחר מתן תורה והופעת ישראל בעולם, וקל וחומר אותן שבייחוד נמשכו מכחה של תורה ישראל, ודאי מוכרים דימויים רבים להיות ביניהם. והדימויים הללו, עם כל הפרטים המרובים שבהם, לא ייכחו את הנקודה התוכייה המבדלת אותן, וכל מהות הנשמתיות מקופלת היא לא בהדימויים כ"א באותה הנקודה המבדלת, שהיא נותנת נשמה מיוחדת גם בהפרטים של הנקודות הדומות, עד שהדימויון הוה רק דמיון חיוני, אבל הפנים משונה הוא תכלית השינוי, ולא יכול ולא ירצה ישראל מעולם לאבד את נקודת הנשמה בשbill עטים של הפרטים המושווים, ולעולם יעד על גורלו, הן עם לבדך ישכן ובגויים לא יתחשב.

תצל. נbaar את היהדות, אבל לעומק התהום של דעת, ולروم שמיו אנו צרייכים לגשת. ועם זה לא נאבד דרך בחיי יום, במוסר הפשט,قلب הטהור, בשמחה ובחן, בנהת רוח ובאהבה, ובכל עירות הרוח לחיי היחיד, הלאם והאדם.

תציג. הדעה العليונה, יש לה השתלשלותה כשהיא חושבת חשבונו של עולם ברום האצילות. חובקת היא בקרבה ג"כ המון מעשים שהם דוגמאותיה. וכשהמעשים הנם מתגשים בדמותה, הרי היא מתחילה והתפשטו אורה מתרחבת. וכשהמעשים נועשים היפך מהbijou עזה, אז העולם מלא סתיירות, והסתירות גוררות קפידות, היروسים ובלבולים.

תצד. יש שתתרומם מחשبة למעלה מחווג המעשה, למעלה מגבול המוסר שבצורך הציבור לפי מעמדו, ותתגלו בתביעה, והתביעה תתגלה באישיות מיוחדת. האישיות הזאת תובעת היא את תביעתה בחזוק יד, בגודלה נשמה, ועם זה מהרסת היא את הטוב הכללי שבחיי ההוה, ועל ידי זה גם הטוב של העתיד. ומה שיש לו שורש בקדושה العليונה, חוזר להיות יורד ב עמוק היכי היכי והטומאה, כשהוא שלא בזמןנו.

תצה. המוסר שבמדות, והמעשים החוקיים, האחרונים צורך הכלל הם, והראשונים צורך היחיד, שהוא בפנים ידועים התוכן של חי הכלל. המעשים החוקיים, כנסקעים בהם בעומק גדול כל כך עד כדי שכחת מטרתם, מבאים הם לפחות חלישות בהרץ של המוסר המדוטה, ומතוך כך באה מחהה מצד מחזיקי המוסר הכלול, שנראית כעין גערה על דקדוקי החוקים. אבל לעולם הצד העליון שבמוסר הוא שיהיה הכלל עומד מוקשור יפה וחוי, ולזה החוקים צרייכים ומוכרחים. על כן לעולם יעדח החוק למעלה מהמוסר, והמוסר ישמש לו לעזר להדר בקיומו של החוק, בנדיות מוסרית.

תצו. ההתקשרות האלוהית, العليונה והטהורה, אינה מנגדת כלל את העולם ואת החיים, לכל עמק תוכניהם, אלא גם מכשרת אותם ומרחיבתם. אל מלא חטא ישראל לא היו צרייכים כלל לסגל להם איזה סגולות מן החוץ כדי להשלים את עצםם בכל ערכי החיים. אבל החטא גرم, שהמחשבה العليונה הועמה, ומה שנשאר הוא אוור של תולדת, שאין לו אותו הבוקק العليון והכללה הגמורה של العليונות המוחלטת, של המחשבה האלוהית, וממילא אין לו אותה סגולות הרחבה, עד שבא הדבר, שההתאחדות עם התכוונה של ההתקשרות האלוהית, החסירה את הכספי לשאריו כשרונות, והוצרך הפיזור של הגלות לבוא כדי להשלים את החסרונות הללו, לספג את כל היתרונות של כל הגוים אל תוכם כדי להשלים את צביהם, והשלמת הצביו והזיכור הארוך של הנפש הלאומית בכור הברזל של הגלות גרם לאפשר את החזרת האורה العليונה. זאת היא תוכנות אוור של משיח, המיעודה לנו, בכלל גודלה. וגדולים ייחדים בכלל עת ובכלל זמן מפלפים הם בחכמה ומצפים לישועה, ומסתכלים הם באורו של משיח, וודיעם מתרחבת, עד שבעוצם ההתקשרות האלוהית הם זוכים לדברים הרבה, והעולם כולו כראוי הוא להם. זאת היא נחלת העוסקים בתורה לשם, ההולכים בדרך רבי מאיר, שתורתו הייתה אומרת כתנות אוור, ואמר, הא משיחכוון, כלומר הארץ של משיח, שתורתו יכולה ומוכרחת להתפשט על כל קהילות גוים וסדרי ממשלותם, ועל כל ארחות החיים והבלתיות פרטיהם עם כל מילוי העוז וההוו שביהם.

תצז. הטעם העתיק של המילה, המעתת תאota המין, הוא חובק כללים רחבים של המדע. קשר הברית, להיות לך אליהם ולזרעך אחריך, של דעת אחדות ד', הקשור במילה, משולב הוא עמה קשר עצמי, מבשרו יזהה אדם אלה. אם יש באדם כח לאחד את כל כחות נפשו וכל נתיותו למטרה שכילתית ומוסרית אחת, כבר רוואה הוא את

האחדות בעולמו הפנימי, והאחדות של העולם הכללי מחברות אצלו יותר ויותר. וכשהוא מוצא שכחותיו פורדים הם, כשהAINO יכול לצייר שלטון כללי על נטיותיו ותאותיו, אז מחלת הוא, שהעולם הגדול כמו שהוא מפוזר הוא גם הוא, ושאין אחדות במציאות. התאהה המינית כוללת עצמה, ובסעיפי התאהות החmericות הדמיוניות והרוחניות הכלולים בה, את החלק היסודי מכל הנטיות כולם, אם היא עומדת באדם במצב זהה, שהרוח האצילי שבו יוכל לעלות גם עלייה להקייה, לאחדה עם כל המון הכוחות הגשמיים והרוחניים שבאדם למטרה אחת מוסרית עליונה, אז האחדות מתגלה בעצמותו, וגילוי האחדות האלוהית מתחזה בו בבשו. השיקוע של רוח האדם בתחום תאوت המין עד לכדי צלילה גמורה, עד לכדי אוטם האידיאליות והמוסריות בחוגה, גרמה את תוכנות הערלה, והעמד הפטלוגי הזה הוא נושא עליו בגיןה את האימוץ של נטיה זו בצורתה היוצאת מהוג האידיאליות והמוסריות המגמתית. מובן הדבר, שההשכפה הפסיכית בעולם, שהיא נאותה לירידה מוסרית, היא נותנת כח דוחף להנטקה של תאות המין מן האידיאליות, שכן שמהמציאות בכלל היא רעה הרבה, אך יהיה אידיאל להרבות יצורים אומללים. ולפי זה לכל הנטיה יכולה אין שורש באידיאל, רק התפרצויות התאהה היא שעושה את דרכה. לא כן היא השקפת הטוב העולמי, ההשכפה האופטימית, של וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד, היא נותנת מקום לאידיאליות להתפשט גם על הנטיה המינית. ואם ירדطبع הבשר ויוצר לב האדם עד כדי התפתחותה של הערלה, הנה יסול לו האדם את דרכו האצילית בתיקון ברית קודש, על ידי המילה, ואז ימצא את כל כחותו נטוים למטרה כללית אידיאלית קדושה, ומבשרו יזהה אלה, ויקדש את קדוש ישראל, ד' אחד.

תצת. מתוך היחס הסובייקטיבי הננו מוצאים סתיירות במערכות הרוחניות השונות, וכל שטה גדולה היא מחברותה, והפנים המאגדים שמתגלים בכל הופעה רוחנית ביחס לחברותה, מעידים הם על חלוקה. אבל כשאנו מתחננים לחזון אובייקטיבי, הננו מוצאים את הסיפוק של נטית האחדות וחפש השלום שבנו, והננו משערים שאין בעצמותם של דברים פרודים וחלוקים, ניגודים ודיסהרמוניות, ואלו ואלו דברי אלהים חיים, כי בדבר ד' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם, וכל הוויה הגשמית והרוחנית לכל צדיה בכלל הלא דבר ד' היא. עבודה המחשבה היא עדי עד, להראות את אותם הדריכים שגם ההרגשה הסובייקטיבית שלנו, מבלי זאת מגדירה, תוכל להשיג את התוכן המאחד והמשלים את כל.

תצת. תורת ישראל מברית, אך קיום העולם והמוסר האנושי הם תלויים זה בזה, וממילא מובן, שככלול העולם בשכלול המוסר גם הוא קשור קשר של קיימת, זאת היא עיקר דעת אליהם הישראלית. חטא האדם קלקל בכללו את מוסרו עד شاملת הארץ חמס, השחית את דרכו, הרע את יצר מחשבות לבו. העולם מתוקם עליו, יורד מבול ומוחה את היקום כולם. שורש האדם הנשר מתחזק בישרו, היושר מתחזק בקשרו עם אלהים, עומד ומעלה עולות לד'. העולם מתחבס, והברית נכרתת על קיומו. עוד כל ימי הארץ.

תק. רפין ידים מן התורה, הוא בכל איש לפי מדרגו. ואם שכלו מגיע למחשבה עליונה שכליית, ובמקומה הוא מסתפק באמונה הרגשית, ה"ז לגיביה רפין ידים, וצריך הוא לשוב ע"ז ולעלות לאותה הנקרה השכלית הראויה לו.

תקא. המחשבות הבאות מצד חיצונית העולם מטעהו הן את האדם, ואפילו היותר מעולות שבהן. איזה שכורן פנימי מסוך בהן. והעולם ברובו נתון הוא בתחום שכורן זה. רק השרידים, חכמי לב, קדושים עליון, אשר הם חודרים בכך מחשבתם אל ההוויה הפנימית, הם מפיגים את השcorון הזה בכם הרוחני העליון. וכל מה שהם מטביעים את חותםם ביותר על העולם, הרי הוא הולך ומאריך יוטר באורו הפנימי, ותחת שכורן, מופיע אור שמחת עדנים של קודש.

תקב. המצב המאושר הוא המצב הנפשי, שנעם ד' ועונג אהבה ושיקוק עליון מופיע בתחום הנשמה במצב של מנוחה וקיימות. על בסיס זה הולך ומתרחח שפע הדעת, והעוגנים העליונים הולכים ומתרחבים. משפע ברכה עליונה זו כל המדות מתמקדות, והנשמה הולכת ונעשה עדינה, וכל הנשמות כולן, וכל החיים וכל כחوت ההוויה, שיש להם שייכות להנשמה המאושרה הזאת, הולכות הן ומתברכות, ומתחזק כך העולם כולו מתרברך. להעמיד את העולם יותר ויותר במצב מאושר זה, צרכיה הפוליטיקה כולה וכל חכמת החיים להתכוין. היותר קרוב לצדדי עליון אלה הוא ישראל, עם אשר ד' קרוב לו, וצרכי ישראל צרכים לשום כל מעין להמתיק, על ידי מתקותם הפנימית, את הנשמות כולן של כל ישראל. זאת היא תוצאה היותר ישירה מהכוונות היותר של מנות של התפלה, ופעולות היהודים. המיחדים לאנשי הסגולה, הנגנים אל ד' ונוהרים אל טובו. וחסידים ואנשי מעשה מצרפים זיו קודש זה לשמחה של מצוה, להגשים את האור בחיים.

תקג. המעשים מדברים הם בתחום הנשמה. כל פעולה, שהיא משלשת אחרי השתלשלויות רבות מהטוב מהקדש, כשם שהיא נובעת ממקור הקדש, שהמציאות של הקדש גרמה לה את הויתה, את התגלותה אל הפועל ואין קץ לשובות אשר התגללו מרום חכיו עד אשר באה פעולה טובה זו אל הגלי המשעי, ככה בהיותה כבר יוצאה אל הפועל היא מшибה את האור לשראה, היא מכנה את הגלים לאחר ומרחבת היא את פעולה הקדש ומגדלתה ממטה למעלה. והוא הדין להפך, כל פעולה שמקורה משחת, כשם שהמקור הטמא הוא מחוללה כך היא מגלה את חלאתה בתוכיות הרוח העושה אותה, עד אשר יעקרה מקורה האיש השligt על מעשיו ועל רצונו בכך הגדל של תשובה, שאז, בהצלחותה ביחס לממד האהבה, הקבע את מדורה בעומק הטוב ותכה את הגלים ממטה למעלה, כהכלות הפעולות הטובות לטובה.

תקד. האמונה היא שירות העולם העליונה, ומקורה הוא הטבע האלهي שב עמוקה הנשמה, העונג של ההסתכלות הפנימית של איש אין סוף. התורה הקטובה היא בנויה ע"פ המסקנא של שירות קודש עליונה זו, בתקציבתה המשעית. מלאי הוד השירות, הם מצטרפים לפעמים מדקדוק המשעי והגבלותיו, ומ"מ מתוך שהם יודעים שהעולם בשיעוריהם הוא עומד, וגם המאור השירות הוא צריך להתבסס ע"פ כלים קצוביים, הם מקבלים באהבה, וממשיכים אור אהבה ושירה במשפטים הקצוביים. ועל ידי סבלנות זו הם עולים, והעולם מתחילה עליהם. הפזיזים שנשנתם בוסר היא, אינם יכולים לסביר את התקציב, והם מלאים מרידות. אבל בתחום המרידה נעם ד' חי, ואורו של משיח כشيخה, ירפא את המשובות כולן, ושבו לבות בניים אל אבות, ובנין בוניך יהיו, כי יהיו למודי ד', שבחכמה יסד ארץ.

תקה. נקודה קטנה נראהنعم ד' בלב הצופים בו, וכל המעשים כלם נשמכים עליה. וכל עמל גדולי הדעה, אהובי הטוב באמת, הכל הוא עולה כדי להתאים את המון המעשים הרבים וסיבוכיהם עם הנקודה הפנימית העליונה הזאת. שתהיה מתחמשת בollow באנויה. בقولם.

תיקו. צרייך לעשות את כל המצוות כולם בשמה, מפני שהוא מפתחות את החוש של הנעם, ושל האהבה האלהית, המסורתה בעצם טבע הנשמה. והפרישות מכל חטא גם היא נאה להיות מקושרת למטרת קדושה זו, מפני שהחטא מעביב הוא את הארת הנשמה על ידי העכירות המעשית, ההורכת ומערבת את הצלילות הרוחנית, ובזה ההתגדרות של אור הנעימות האלהית מתעכבות. והדעה צריכה להתגדל ביד בערכיה המעשים ובין בערכיה הרוחניים, עד שהכח הנשמתי יגדל כל כך, באופן שימצא און לו לסדר את החיים כולם, הכללים והפרטים, בצורה הגונה, שהפרח העליון של החיים, שהוא העונג הכללי, הכולל את כל העינוגים הנצחיים, בכל העינוגים הזמנניים נשפעים גם כך ממנו, שהוא העונג של נורם ד', יהיה הולך ופורח בהצלחה וגודלה.

תקן. הצדיקים אינם צריכים לחדר מהמשכה זו, של נעימות זיו עונג אהבה של נועם ד' על כל הנשמות כולם. למרכזו חסד עליון זה הם צריכים לחבר את כל חייהם הרוחניים והגשמיים.

ברכה שבעה מאד בכנסת ישראל. ונקודות הטוב הולכות ומתבלטות מכל מקום שם טbowות בן.

חופש המחשבה בצורתו הרגילה, הוא יותר שיעבוד המחשבה מחופשתה. כי ע"י הלהיטה אחר החופש המורגן, מתרחק האדם מכל המונן מחשבות האמת, שהם נובעים מאוצרות הגדולים של חופש העליון שבמחשבה, שנפלו לנו לモרשה. מחרשי המחשבה היוטר גדולים בעולם, הם הם גדולי העולם, שפדרו את עצם מכל הצורות הרוחניות והגשמיות של העולם, ושבלו בכחם הגדול עד כדי להיות גואלים בטובם את העולם כולו. ההרגל של המחשבה צריך להיות באופן שווה על כל חדש ועל כל ישן, ולהכיר את כל דבר ע"פ ערכו, ושלא להזניח את המשקל של כל חי המחשבה מכל הצדדים שיוכל לשקל אוטם בהם. במעלה זו והדרך כזאת, יגיע האדם לאותו עולם האור, לאותה החירות המוחלטת, שמטרתה העליונה של ההוויה כולה היא נועצה בה - לשככל את היצרה הנכבדה כ"כ, שהוא רוח האדם המתאחד ברוח העולם כולו - ושההכרה הזאת שהוא רוח כלליה להוויה, וכח פועל נכבר בנשمت העולם, הולכת היא ומתחזרת לו מדי גדול, וכל אשר יגדל רוחו, יגדלו מעשו ותעצם גבורתו. ואחר כל החירות המלאה את לבכם של טהורי רוח וצדיקי עולם, יודעים הם, שהשמיעה בחדר תמיד בא תבא לפיה אותה המדה של שמיעה בישן. וכל התקלות הבאות לאדם ולעולם בחיי הרוח, שבסוכיהם מעכבים את הווד החיים כולם לכל פרטיהם, איןינו בא כ"א מהפנית הלב מן הישן, לאותם האנשים שהחדש דופק על פתחי לבכם תמיד.

תקי. הצדקות השכלית וההרגשית היא אמנות מיוחדת, שצורך המוכשר לה לשכלה ולפתחה תמיד. והיא בעצמה ח比亚 את הצדקות המעשית, שהיא עומדת במדרגת מלאכה, ולא במדרגה של אמנות גבוהה כזו של ההרגשה והשכל. אושר העולם תלוי בעצמיות, ברובות הכספיות של הצדקות, שהוא הלב הטוב, וההשגה הביריה הפנימית של צדיקים יסודי עולם, האומה והעולם כולו מtabסים הם ביותר בראבי האיכות הצדקתיות, שירות הצדק, כשהיא מתגדלת ומתרבכת ממוקעה האלוהי, היא מביאה שwon עולמים לבני אדם. וכל הקרוב הקרוב ביותר לחוג הצדק הרוחני הרי הוא מתחזר ביותר.

תקי. גודלה של הצדקות וחדרתה הפנימית תלואה היא بما שהיא מוכשרה להיות צופיה את הטוב העתיד. אין הזמנים חוצצים בפניה, כל העובר הרי הוא קצף על פני מים, וכל הרע והכיעור המקוצר את הדעת הכל עובר הוא. הנצח הוא מובטח אל הכל כולל, והטוב המוחלט הוא מלא עולם גם בהווה, ומוכן להתבלט ביותר בכתמה שדרות בעתיד. ההתפתחות, שרגילה היא להיות נשואה על כל לשון, כשהיא מרחבת את תכנה, הרי היא מקור של כל צדקות ישות וקדושה, והוא משורה את הנעם האלוהי על כל נשמה. החשבון הוא פשוט, לאחר שהכל מתפתח לטובה, אם כן הכל מתעללה, ובכן הכל מתוקן לسعודה, ולטוב הגמור, והרי שביעת הרצון מהמציאות היא גלויה, וחסד עליון הולך הוא וניצוק בכל מילואה של הנשמה. וזה היא מגמת מدت הטוב של צדיקים, שמלאתם אהבת ד' ואהבת העולם והבריות כולם.

תקיב. הספרות של הקודש מוכרתת להתפשט וצריכה להתרחב. כל הגות לב טבעי של הגיון קודש, של שירה חפשית שיסודה ביסוד הנשמה במקוריותה, צריך הוא להיות נקלט במקלט הספרות, ויעדמו זה נגד זה, נגד כל הגיוני הרשע שהנפש הטמאה שבאדם הוגה, שהיא מתגלמת בספרות ומסריחה את העולם בהבללה המעוופש. תבא ספרות נובעת ממקור חyi הקודש ותבשם את העולם, והביסום הזה בתגבורו יהפך לטובה גם את כל הסרחות כולם. וכל ניצוצות הקודש של הטוב והאושר, שהם מפוזרים באוטו הזום הנדלח של הספרות, המפנה ממקור הבלתי טהור של הנפש האנושית, יעשו אגודה אחת לטובה, לקדושה ולאורה.

תקיג. שמחת ההשגה וההרגשה הקדושה, שהיא שמחת ד' המיווחדת לצדיקים, ושבישראל יש לה גוננה המיווחד, צריכה להתרפרש בכל דרכיה הפנימיים המלאים אוריה. היא צריכה להתרבער בכל הדרגותיה האיטיות, ובכל דילוגותיה התמידיות, וצריכה להעבד ע"י הכרה ותבונה ברורה. ביחוד יש מקום להצד מספרותי המעשי להתבלט, באותו המצבים ששמה של מצוה המעשית מתפשטה בהם בהרחבה בחדרי הלב, וממלאה עז וגבורה מעשית את כל כחות החיים. במילוי זהה המאושר משתקפים הרבה סודות נחמדים, ורזי עולם שהם תוכן למדע ולשירה נצחית, להשקייה עולם צלולה ולפילוסופיה עליונה, הולכים ומתגלים, הולכים ומתרברים לפרטיהם ולפרטם פרטיהם, עד שהם מתחפכים אח"כ למזון מבריא תדי רלנשומות רבות, ולרפואת העולם כולו ממחלת שיעמומיות.

תקיד. אם המדע, גם ההוראה בכלל היא מסווגו, הוסיף לאדם אושר, זאת היא ابن המעסה, שחולקים עליה חשבים. הצדדים מורים לכאנן ולכאנן, ואיפה היא הפשרה? אבל נשכח לדבר ע"ד המינים, האיש

והאשה. התכוונה של הגבר היא בנויה לבא לאשרו ע"י הוספת תרבות ושביל מדעי ואומנותי, והתכוונה של האשה היא בנויה, להיות חולכת ומפתחת דוקא מתווכיותה, בלי עמל של ספרים, וכל המלמד את בתו תורה כאילו מלמדה תפלוות. כל קלקלוי החיים באים, ועכ"פ רבים מהם, מזה שהאיש רוצה ללבוש בגדי אשה, גדול מאליו צמח השדה, במובן הרוחני והמעשי, והאשה חפצה ללמידה וללבוש. יבוא ימים ויביר העולם את עוותתו, ויחזיק כל מין במדתו, וואז יהיה לנו מין אנושי, ממוזג, שהטבע הבריא כשהוא לעצמו, מצד האם, והופעת רוח הפועל והמחפש מצד האב, שניהם כללו את יופיו.

תקטו. הלמוד המעשי רצוף בוTEL חיים גנוו של המגמות שיש בתוכיות המעשה, והנשמה נזונה מזו גנוו זה בתלמידודה. אמנם אם הלמוד הוא שלא לשמה, לשם יהירות וקנטור, מתרוקנת המחשבה, והדברים נשארים יבשים, ולפעמים מתמלאים ארסיות פנימית. אפס במחשבה גלמית, בלתי מפותחת, אע"פ שרק על יסוד מצות אנשים מלומדה היא מיוםמת, מפנהה בה איזה לח של חיים, והוא הולך ומשתמר בה במידה שלא נתעוזת עצם הלימוד מחיפוש האמת והיוישד שבדרךו. אכן עיקום השכל גורר אחריו כל אותן מכשולות הלב והיבשות הנפשית, עם העליות של דבקות ארכיות מוסרית, כדוגמתה של מدت המחשבה הפוגמה של מטרת הלמוד. אבל לפעמים חזורת היא לטובה אם החבה המוסרית של קדושת התלמיד תהיה הכח הפועל על הרגש, אשד רק מקוצר בירור שכלי מסתפק הוא בארכות עקלקלות, וסוף עיקולים כאלה להתיישר עכ"פ במובנים המוסרי.

תקטו. האבות תקנו את השכינה. הנשומות הגדולות שעולם עתיד נשאו בלבבם, הם חשו בעצם שהנם, הם וכל מהותם, המשך של הרצון האלهي בעולמו, המטביע את חותמו ברוח האדם, שהוא משלל את פנימיות ההוויה ע"י עלייתו. ומתוך נשמת האבות אנו ממשיכים את קויה האוראה. אנו מתפללים, מרחיבים את רצון הנعلاה שלנו, את הנשגב והמרומם שהוא רק האלקי שלנו, בכל תפילה. ואנו מתקנים את כל העולמות עד המקומות ששורש נשמתינו מגיע שם.

תקטו. צללים ודמיונות נותן השכל החילוני לאדם, ובזה הוא מרחיקו מהמציאות המשנית. אמת של מציאות נותנת היא ההארה האלhetic, ובזה היא מישבת את עולמו של האדם, וMbpsמת ע"י נשמתו את העולם כולם. היא מקרבת את האדם אל המציאות, אל ההוויה, אל הטבע, ואל מה שהוא למעלה מן הטבע, וכל שדרה מוסיפה אור וחימם בחבירתה.

תקטו. המחשבה ע"ד אהבת אליהם השגורה היא, שם بعد הטוב בעיני ד' יצויר שיסבול האדם עונש נצח, ובعد הרע יגיע לעונג נצח, יבחר בראשון ויבראח מן האחרון. הרציונלים חלקו ע"ז, ואמרו שלא יתכן הדבר, כי סוף הנקודה היא הסבת העונג ומניעת הצער עצמו. אבל הם לא ראו כ"א את ההגיוון, ולא את המציאות. המחשבה אומרת רק שאהבת ד' כשהיא מתגברת, מביאה היא את האדם עד לידי מצב כזה שבו חשבון שבעולם לא יכול לנצח, כי אין החשבון וההגיוון מנצח את ההוויה, כ"א ההוויה מנצחים, שהם בעצם אינם כ"א איזה גילויים קלושים מעצם ההוויה המלאה, שהם נחברים לעומתה כדמות אבק דק.

תקיט. הרהורי תשובה הם מגלים את עומק הרצון, והגבורה של הנשמה מתגלת על ידם בכל מלאי הודה, ולפי גדלה של התשובה כך היא מدت החירות שלה.

תקב. ראוי היה שכל תוכן של קדושה ילקח בראשית השגתו מכללות האדם, שהרי ההכרה של הקדושה כללית היא, ותוכן הקישור של האדם עם ד' הוא תוכן שלמעלה מכל עם, ואחר כך יהיה נמשך בלבוש מיוחד ישראלי. אבל הקלקולים שבעולם כולם גורמו שנשתכח יסוד הקודש מכללות האדם, ונעשה בישראל יצירה חדשה, שימוש כך צריכה כל מחשבת קודש להמשך מקור ישראל בראשיתה. ומכל מקום ישנו גברי כי שהם מוצאים את יסוד העולם,شبושרש נשמהו של אדם הראשון, ההולכת ומפעמת את לבו של האדם בכללו, ועומק טוב זה מתקדם אצלם לכל, ואחר כך לוקחים את התמצית של קודש זה, ומלבושים אותו את בגדי היהוד של התורה והמצוה, וכל הקודש המיחד לשישראל מצוינים בו, עד שהם ממשיכים על עצמם גם דבקות אליה, מפולשת מאורה של תורה, ושמחה המצוות, מרוב כל.

תקכא. האדם תמצית הכל הוא, שיקח הוא להכל, אין אפשר שלא יפעל על הכל. ואומה שדבקותה בחיה כל הוא כל תכנה, וארחות חייה מלא כל נובעים הם, אין לא את כל יعلו. את העולמים ימלאו אורה, את האצלות ירחיבו, את הבריאה יפרנסו באור הנائل, את היצירה בזוהר הבריאה. את העשיה בנוגה של היצירה, בעולמים, ובאדם, בכל נשמה, שמחה וחדוה, שמחת מצוה ואור תורה. נחלת יעקב תמיד עולה בגאון. האומה שהיא יונקת מן הכל, מקור הכל, מה שהוא למעלה מן הכל, היא מנצחת את הכל, כובשת היא כשנכבשת, מנצחת היא כשהיא מנוצחת, מקובצת היא בפיורה, ומושלת בשעבהודה.

תקככ. כל המוסר שבעולם אחוז הוא בכל מצוה, וכל הטוב שבעולם אחוז הוא בכל נטיה מוסרית חזקה. כי אין יהיה טוב לאדם, אם לא אוצר המוסר יהיה מוכן בכל מילאו בקרוב לבו. אם חזקים, חכמים, עשירים יהיו בני אדם, כสมוסר יחסר להם, יהיו אומללים לאין חקר. ומוסר לא בתור אתה קלילא, אלא מוסר חזדר, מוסר מלא קרב וכליות, מוסר נשאב מעין החיים, מוסר המשלב את כל רגשי הנשמה היוטר שונים לחטיבת אחת, ומעמידם כולם במלא צביונם, זהו דוקא המוסר של החיים, ההולך ממוקור החיים, שמאפעם ביחידים מעין האומה, ובאומה מהי העולמים, מצות ד' ברה מאירת עיניהם.

תקכג. קדושת הזמנים מגלה את הטוב העליון, מקור הودאת השבת נשאב הכל, מטופ להודות לד', מתוד שהם מתגלים בכל מועד ורגל, בתור חלקיים מהטוב העליון, השמחה מוצאה בהם את מקומה. מה שבכללות, חל העונג יותר. ישראל יודע כי טוב ד', יודע הוא מה마다 הגנוזה שבאוצר העליון, שבבית גניו של הקב"ה. והרגלים מגלים את ידיעה זו. מרווחים את כח הפועל של האדם, משווים אותו לקונו בשיפור ההוויה. יראה כל זורך, וכדרך שבא לראות כך בא לראות. והם שתי ידיעות, הטוב המוחלט, שהשמחה והעונג נובעים ממנו, והבטבה, שהאדם הולך ומתיב את הכל, בשיכותו לההוויה כולה, הוא מעלה אותה, הוא משפרה, במצוות ד', بما שהוא מקיים דבר ד', ובמה שדעתו וחפזו קשרו בחפץ ד', אל עליון קונה שמים וארץ. גדול הוא אוർ החסד בעולם, גדולה היא השמחה במעוננותה, גדול הוא האור והעדן במקום שהוא חונה שם. ולעומת זה גדול

תהום החושך, העצב והיגון. נוטל האדם אורות שמחה וגדולה ומפוזר בתהומות ומחשכים, והם מאיירים שם, ומשמחים המון בריות לאין תכליות. ומיד עולים הם ואורותיהם עליהם, בעפיפה וטיסה צוהלת. ברנה ובזומה ובעיליות, למקום האורה והעדרנים, ושם שמחה על שמחה נוספת, ובחרדי לבו של אדם, בחוש המשורר שבו, נחלי עדן ושמחות קדושיםות מתגלות, ונדיבות הרוח הולכת ועולה, וגבורת הנשמה mAדרת, והכל נادر, והכל נחבק באהבה, צפרים משוררות, וילדים מתמלאים גיל, עגומי נפש מתפכנים, המבויר לב הולכים ועצבים מתחבשים, ויסוד החיים הולך ומפעם בעולם. לשד העדינות שככל תליי הוא בשפעת עדנת הפטזו הפנימי של האדם בטוב, בהקבעתו על נפשו וכל מהות חייו את חותם הטוב. רבו מאד פרטיו הטוב, עצמו הצעבים, שכלוותם ופרטיהם הולכים ומתבלטים במצוות, בתורה, בהגון תפלה ותודה, ביהודי מחשبة וייחודי שמות של קדושים עליון, המתעלמים על כל, ומעלים את כל. אשרי העם שככה לו אשרי העם שד' אלהי.

תקcid. כשהאדם מדמה את עצמו למלאכים בקדושה, צריך הוא לדמות את עצמו ברוח גם לגבורתם וען חיהם, ואז הקדושה מתגברת, ויש לה גבורה חיובית, יוכל לעלות מזה זו של הכרת ערכו הרוחני, שהוא עולה למעלה מHIGH המלאכים. ולא יפחידנו לבבו כלל שמא היא חולשה וגוזמא לחשוב כן, אלא ישטוף בו הגאון של קודש העליון ויתעללה ויתנסה, ורוח ד' תעודדנו לעשות גדולות בהתלבשות רוח הקודש.

תקכה. לעולם צריך אדם להתעשר בפרטים של העושר הרוחני, והפרטים לפי ממדת מילואם ושלמותם והתאמתם, הם מתעלמים ומכוונים את האדם בטרקלין של הכללים שהאחדות שרויה שם, והרי הוא חי חי-Amת ועולה בהר ד'.

תקכו. הנשמות הטובות, שכח החיים והטוב אוצר בהן, והן מוכנות להרבות טוב בעולם, הן תמיד פועלות, תמיד הן ממשיכות טוב וחסד, רצון טוב איננו פועל ריקם. והן צריכות לפעמים התבදלות ופרישות מהנשמות הרעות, שהרע דבוק בעצמיות רצונן. אך' שאין כחן יפה להרע בפועל, כי סוף-סוף מחשכה טובה הקב"ה מציפה למעשה ולא מחשכה רעה, ומדה טובה מרובה ממדת הפורענות, מ"מ הזום של הרצון הטוב מתחככ ע"י מחשבות הרעות, שלב הרשעים, חולי הנשמות האמללים, מלא מהם, ומתווך ההבדלות או רחוב מtagbar בשפע גדול כזה, עד שיוכלו הנשמות העליונות הטובות הללו לרפא את המדה של הנשמות הירודות, לתקן אותן ולהעלותן. נשמת ישראל בכלותה צריכה היא הבדלה מהעולם כולו, במדה זו כדי שישמר הטוב שבה, ואוצר הטוב שבה, ואוצר החפץ של הקודש, המלא מאור חכמה, המלובש בחסד עליון, לא ישבת ממלאכתו. הנו הולכים לחסות בצל סוכות בצלילא דמהימנותא, בצל המיויחד והמבדיל אותנו מכל עם, בהתגברות האצילית המרוממת אותנו מכל עם, שהAIRה בנו בדור המדבר בארץ לא עבר בה איש, ובמקום חורבן העולם, שם העליינו את היישוב כולם, את כל השכלילים העתידיים בכך או רחוב הפנימי של מורשת אבות שבתוכנו, אך' באבותיך חזק ד' לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחרים בכם מכל העמים, להיות לו לעם נחלה כיום הזה.

תקכו. היחס של הכנסת ישראל ליחידיה הוא משונה מכל היחסים של כל קיבוץ לאומי ליחדיו. כל הקיבוצים הלאומיים נוחנים הם ליחידיהם רק את הצד החיצוני של המהות, אבל עצם מהות זה שואב כל אדם מנשפת הכל, מנשפת אליהם שלא באמצעות הקיבוץ, מפני שאין להקיבוץ חטיבת אליהית, שמדוברה עצמה שרויה בתוכו. לא כן בישראל, הנשמה של היחידים נשאבת ממקור ח' העולמים באוצר הכלל, והכל נוטן נשמה ליחדים. אם יעלה על הדעת להנטק מהאומה, צריך הוא לנתק את נשמתו ממקור חייתה, וגדולה היא משום כך ההזדקות, שכלי היחיד מישראל נזקק להכלל, והוא מוסר תמיד את נפשו מבלי להיות נקרע מהאומה, מפני שהנשמה ותיקונה העצמי דורש כן ממנו. אמן צינוריות ההזנה הנשנתית והגנת החיים של הולכים בכנסת ישראל ע"י המצאות, דבר ד', וזה הפלג הכללי המתגלה באורה החיים, הרשות בתכניתו. מראש צורים, מחיי האבות, שהתפשלו בבליטה בכוננותה של האומה, נתגלו הרוח הגדול, שאור ד' שרווי בו, במעשים גשמיים המתחלבים עם החיים, והאוצר החי נושא הוא בקרבו את כל לשד החיים של יצירתה של הנשמה, של התגברותה של נשמת הכלל, בסיוועו של היחיד המגביר את כחו, והתעלותה של נשמת הכלל ע"י הוספה האורה, שהפרט מוסיף בה, ע"י אותו החותם שהוא מטיבע בה ממשו במצוותו הוא. והפעולה פעללה היה היא, פעולה מchia ומוסיפה און וחיל. והרזים הטמירים של העולם העליון, המלא נצח והוד, המלא נשמות עצומות, הממולא אור וחיים, גדולה וקדושה ותפארת, הולכים הם ונעשים עם המצאות, הולכים הם ויוצרים את יצירתם בחיים הפנימיים של היחיד ובחיי הכלל, ומפלשים להם נתיבות רוממות בחמי עולם, ביהושה של האומה בעלת הcobra הרוחני הגדלן לכל העולם כולם, והחדש מתעללה והצורה האנושית מתמלאה אורו, והעולם שמחת עולם, מאור תורה ונור מצוה.

תקכח. השקפת העולם המיווחדת לישראל היא שעושה את האומה לחטיבת אחת בעולם, והשקפה זו נועוצה היא בחידוש העולם ע"פ ההרצאה התורית, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. השקפה מיוחדת זו גורמת היא את המצאות המעשיות כולם ואת ההברלה הלאומית המצוינה, ואת הזיקוק לארץ ישראל בתור ארץ מיוחדת לאומה, להרחב באה את רוחה ללא מפריע, ובהקבלה של עזרה מכל התכוונות המוטבעות באוויר הארץ ואקלים בכלל. את התריס בפני הטמייה מעמידה השקפה המיוחדת, והיא גומרת את פעולה בהיותה מתגשמת בתורה ובמצאות במעשה, שבזה הנשמה הישראלית נשמרות מרקון.

תקכט. מחובת המעשה, וביחוד מטהרת הגויה מעשיהם רעים וממאכליות ופעולות אסורות בכלל, אנו למדים עד כמה צריך כח המדמה טיפול. וכל אלה בסיסים הם לטהרתו השכל, שהוא בונה את מעלותו על הגויה הטהורה וכוחות החיים שבה, שהם מתעללים בעילוי שירי בכח המדמה, ומתחבאים במעטם ברור ברוח ההכרה.

תקל. אין האמת מתגללה לאדם קטיעים קטיעים, אלא על ידי הופעה כללית בבית אחת. וכל תורה הלימוד, של הקטיעים, הוא בא להכשיר את האדם להופעה כללית זו.

תקלא. כשהנשמה מארה באור יותר גדול מהרגיל, בהארה שכליות כללית, אז העולם כולו, הרוחני והחומרני, מקבל צורה חדשה, שהוא יותר מארה ושמחה. ומציאות פנימית זאת היא המציאות היוצר נסגה מכל מציאות מוחשית חיצונית. ולהעלוות את הוויה ע"י עילוי פנימיותה, היא כל מגמת גודלי הנשמה המטוהריהם שבעולם, ובסוד זה חפזה של כניסה ישראלי הוא טמיר וגנוו.

תקלא. כשהרוח הקודש מפעמת באדם, מתחילה הוא להרגיש את נשמת התורה, איך שהיא מתפשטה בכל ההלכה והאגדות כולם. וע"י העניינים הפרטיים שהוא עוסק בהם, הוא יונק טל של חיים מסודן הנשמה בכלללה.

תקלא. התפילה באה לברר את הרצון. רוח הבהמה מעורב ברוח האדם, ומעלים ע"י שפיכת הנפש את רוח האדם, שייעמד בטהרתו בלבד עירוב סיגי רוח הבהמה.

תקלא. אנחנו משיגים את המציאות בטור הויה שהוא מתחילה מקורה, הולכת בתחילת הליכת ירידת מלמעלה למטה, ממהות עליונה למהות ירודה, עד שבאה להירידה היוצר שפה, ולאחר כן היא שבה לעלות, והולכת היא ועולה מירידתה השפה בעומק תחתית עד העליה היוצר עליונה, עד עולתה למקורה בסטר עליון. בזורה זו מובנת היא יפה למציאות בכל צורתה. מובן הוא, שיש כה עליון הרודה בה להעלותה, שכבר הוחל מאז בהיותה במקורה לפני ירידתה. וההתפתחות המורוגשת מלמטה למעלה הוא החזון של צעדי התשובה של המצוי כולם.

תקלא. הספקנות המדעית קרובה היא לכפור למציאות כולה, כי אין לה בסיס לאמת המושגים. אמנים הודאות היא מנחת אותה במלחמותה עמה, ובכל זאת היא מתנערת תמיד לחזור לספקנותה, שמלבד זה נראה שיש לה יסוד למציאות שmaglia את חילתה ע"י ההתנוודות השכלית. אמנים השקר בכללו הוא העדר מוחלט. עומק העדר אי אפשר לנו, בתור נמצאים מוגבלים בחוגם, להשיגו. כל העדר מתלבש אצלינו בצורה של איזה ישות, ומזה השגין לוקח הרשות את חילו. וכאשר תגלה האמת המוחלטת, יתרור שאין לשקר שום מציאות, ורקיו שענפיו כולם שהם אינם למציאות. ועל הצד הרשמי שהוואיה מבאת הספקנות ואני יודעת מה היא מבאת. היא מכרת את הצד של למציאות שהוא העדר מוחלט, וזה צדו הרע, שאינו כ"א צל מדמיון השקר, שהוא העדר מוחלט. וכשתתפתה יפה השיטה הספקנית, תבא לטעותה להאיר את העולם באור שלילותה.

תקלא. כשנתגלתה החכמה העליונה באדם אין פגם אפשר להמצא ברצוינו, ולא ב עמוק טבע בשרו. וכך אתחזיא חכמה דנא, אין ערלה כלל, ואדם הראשון נברא מהול. הרצון נפגם אחרי ההסתירה של החכמה הבחירה, שאז מתגלה שרצון וחכמה הם שני עניינים, מה שהוא גילוי של טעות, שבאמת עניין ומהות אחד הם. וכשם שהחכמה העליונה בחירה באמתה, כן היא צלולה בטובה, מצד בחינת רצון שבה.

תקלו. חסרונו גדול הוא בתוכנות האדם, שכשהוא מציין במחשבות העליונות, מיד הרי הוא מאבד את סיגולו אל העולם המוחשי וכל יחשיו, ומעמד זה גורם לאדם להתרחק מההתעלות העליונה. אלא האדם צריך לkenot מدت גבורה בנפשו, ולהחיב את העולם המוחשי וכל קניינו וכל חובותיו החברותיים, עם כל מה שהוא מציין לעלה הרבה מכל השיקק להם, והוא משתוקק לאור יותר בהיר ויותר עליון מכל המPAIR בגלו בעוה"ז, ואז יתרגל במצב כזה, שלא יהיה העולם וכל אשר בו דבר המעיק על נשמו. וההעלמה של האור העליון מהופעת החכמה ותשוקת הטוב לא תהיה כ"כ גסה כמו שהיא במעמד הרגיל, שהעולם הוא יכול ניגוד אל האורה הנפשית, המבקשת לה את דרכה בחיים של חופש העליון.

תקלה. רוח הקודש משיג הכל בהשגה מוסרית, אבל המוסר המוחלט, שהוא נותן השקפת עולם, המיסדת עולם, הבונה עולם ומנהגת עולם, עולם במלא מובנו, שם עולמי כל עולמים, הוא תוכן מעולה מכל מدت מוסר, שיכולה שם מחשבה לציר. וההסתכלות העליונה במדת המוסר המוחלטה, שהיא יסוד צדקה עולמים כולם, היא מביאה להafil ברוב זהרה את כל מדות המוסר הקטנות, עד אשר מי שלא הוזין בזין של מלחמת ד' יכול לפול בידי שונאי נפשו, האורבים לו על דרך החיים, הצריכה למוסר עולמי מדויד.

תקלט. ההסתכלות החכמה מביאה לקדושה. החפץ הולך ונמשך אחרי ההכרה, וההכרה כשהיא מתחילה, כשהיא מבירתה את עצמה עמוק יסודה, היא מוצאה עולם מלא שאיפת קודש, משתרע לאין תכליות מכל צדקה, והוא בתוכו שרואה כמרכזו של נקודה בתוך עיגול רחב לאין סוף.

תקם. כשמחשבים בענייני האלהות הכל מתחעל, כל המדות מתחעלים, והמעשים מתחעלים על ידי עילויים של המדות, והעולםות כולן מתחעלים, מרוב עונג הגנוו בזיו האלהות, המתגלה על חייו מחשבה, ומשם על ידי צינורות החיים לכל היקום כולו. וזאת היא מדתן של צדיקים מקימי העולם במחשבותיהם הקדושות, המשפיעות חיים לכל החיים כולם. והם מתחעלים בעליונות גדולה מכל העולם, ומעלים את העולם, ואת כל בא עולם, בעליית מחשבתם, המזלתת לשד של חייו עולם על הכל. ומה שאין שם אדם משיג את כחם של גבורי כה אלה, אין י甫ת זום נגרעת מאומה, והם הנם נשמת החיים, וחיים הם במלא אהבת האלהית, הכוללת בקרבה בצורה כללית את כל פרטי היש, בגין צורך של הקטנת דעה וירידה לתחומותיהם, כי ממורומייהם הם מופיעים אוור על כל רם, ועל כל שפל, וממדת קומם יש בהם.

תקמא. כשמסתכלים בזיהו של החכמה האלהית, המעטרת את החיים כולם, מרגישים אז את ההרחבה ואת החופש הגמור, ומה קשה הוא הצטומם הנדרש לבא בשביל כל ענייני החיים, אפילו הרוחניים שבהם. אבל כמה כה וכמה אור וחיים מתגלה דוקא ע"י הצטומם זהה, כשהוא בא ביחד עם ההרחבה והאור, והוא יורד בכח עליון, בזריקה עד עמקי עמקים, אז מלא כל יعلا כל צצום למרומי עד, ונגהות רבים יוסיף במלא כל בעליהם.

תקם. כל מה שהמחשبة האלהית מתגברת באדם, והיא חודרת יותר בתחום עצמיותו, היא מזقت את כל מדותיו ואת כל מעשיו, בזיכוק עליון זהה, שאין כל הזרוקים הבאים מאיזו הופעה מסוימת אחרת מתדים לה. הצדיק אוהב ד' הוא באמת יסוד עולם, בعلיתו העולם כולו מתעללה, והוא מרגיש את עליוי העולם כולו מתוכו מקרבו, מבשרו יזהה, ומנסחו יבין.

תקמג. הזוהר שיש בכל פעולה וכל עניין בהיותו מואר באור האلهי הוא מרומם מקדש, מגביר מעדן, ומרוחה כל טוב. וכל מה שהופעת הקודש מתגברת על ידי התגברות המחשبة במרומי הקודש, כל נצחות הטוב מתגדלים, מכל המצוות מופיעות זהירות עליונות נפלאות, מרנינות לב ומשמחות נש בזיו חי נצח שלהם, ומכל מעשה עולמי, מכל תנועה, וכל כוסף לב, מתגללה הוד נחמד, שכלו אומר כבוד. וכל מה שהוא מתעללה על ידי מחשבתם של צדיקים הוא עולה ביקר שגיא. ואין קץ לאוישר העולם כולו, הבא על ידי הרחבה הלב של צדיקים עליונים, שחבת החיים שלהם היא חבת קודש, הנובעת מכליון נש בגבורה ועז למקור חי החיים כולם, כסא כבוד מרום הראשון מקום מקדשנו, הוד בית חיינו.

תקמד. כל העולמים כולם בכללותם מרום ד' חיים הם, וכחם מלא וחיים של צדק גמור ושל יושר מלא, והאדם בבחירתו הוא צריך להעמיד את תוכן חייו באופן שיתאים לחיי העולמים כולם. וזהו סוד הגבורה שביראת שמיים, שכל העוז של כל העולמים מסייע למי שם דרכו נוכח ד'. וכל מה שיתגבר האדם ביותר בזיכוך הנפש, התביעה הזאת של ההשתווות לאור חייהם כולם היא מתגברת בקרבו ביותר, והוא מתחפש על כל מעשיו, דרכיו, תנעויותיו וקנינו, עדuai אפשר הדבר שתבא דבר תקלת אפילו על ידי בהמתו.

תקמה. הדמיון הוא הצל של השכל, ולפעמים הוא למעלה מהשכל, לא מצד עצמו, כי אם מפני שהוא כעין חומר מקבל האריה מאור עליון. ויש לפיו זה שתי סגולות מיוחדות בדמיון, שדינם חלוק, סגולת צל השכל שבו, וסגולת קבלת ההארה שבו. מצד צל השכל הוא מקורו, שיש בעצמו כח זה, אבל הוא מועט באיכותו, שסוף כל סוף איןנו כי אם בבואה של השכל, ויש בו כל החולשות של השכל בודאי, ועוד נוספו לו חולשות חדשות כפי התמציאות שיש בין עניין עצמאות השכל למה שהוא צלו. אבל כח הקבלה שלו הוא ראוי לקבל הופעות נעלות מאד, ויש בו חסרונו מה שאינו מקורו בזה, כי אם כעין כלי לקבל מה שנוחנים בתוכו, אבל לעומת זאת, מה שהוא מקבל הוא מקבל ממקור כל כך עליון ונשגב. עד שאינו צריך כלל להתחשב עם החולשות של השכל.

תקמו. ההתעלות של הדמיון באה כל זמן שהוא דבוק בקדושה, אבל הדמיון של חול אין לו כי אם כח הצל שבו בלבד, והוא מקור הצלנות. לפי אותו ערך שהוא מתרחק ממקורות השכל, וכפי מה שהוא מתגבר, כך המציאותות מתחילה אצלו, והנפש השקועה בו באה לידי יסורין בתחילת ולידי כליה בסופה. והרפואה לעולם, שנשתתקע הרבה בדמיון מצד הצללי שלו, היא לא התחילה בדמיון, וגם לא הגברת השכל לבדו, שסוף סוף גם הוא מצומצם הוא, אלא התשובה אל המקור העליון, שהדמיון מוכשר לקבל ממנו את עז החיים השלמים שלו, ועם זה יעזר גם כן השכל בסגולת צלו, החרות ב עמוקקי הדמיון, עוזר שמושי.

תקמן. כיצד הוא מהלך עילוי העולם. האzielות העליונה כולה טוב, אחרי השתלשלויות ורכות בא מהות השכל, שתעודתו להיות מתחפה ומתעללה לאzielות עליונה, מוטבע באמת וטוב מוחלט. אחר שיטבייע השכל בעצמו את הטבע האצילי ישליך הרבה מסגולותיו המוגבלות, כהשכלה השליה מן הولد אחרי צאו לאויר העולם. ההרגשות מתעללות לעומת השכל, כדוגמא של השכל לעומת האzielות העליונה ממנו. ההרגשה כשהיא מתעללה ליזיכון שכל, מאבדת היא כמו מהסגולות הגסות שבtribe. וכן עומד המזג, והנטיות החמריות, לעומת ההרגשות הנשאות מהן. ודבר זה לא בא אדם לבדו נהוג אלא בעולם כולם, וההתעללות של הטבע יותר גס הולכת היא בஸלה על ידי חילופי הערכיהם, מטבח למזג, וממזג לרגש, מרגש לשכל, משכל לאzielות. והרצון הטמיר של קדושים הרוח הוא נאחז בחפש התעללות הכל לאzielות העליונה, שהיא בעצם גם כן עליה היא מעלות אין קץ, שהעין היותר חמוצה במשקפים רוחניים מתעשתת לראותם, אבל הזוהר הכללי של החשך היותר עליון פועל הוא את פעולות דפקיו על כל פעולה וכל הגה, על כל תנועה, וכל ניד חיים של החיים חyi אמת, והם שואבים את מהות חיים מזיו העליון תמיד, ומעלים על ידי עליית תשוקתם את העולם כולם, ואת כל شيء ושיגו, מדי עלותם.

תקמן. ההוויה ירדה בתחילת, ממשי מרומה עד עמקי עמקיה, ומתחך כך היא מוכנה לעלות מכל ירידותיה אל מקור שרצה. וכשם שעליתה בהדרגה אטית, כך ירידתה היתה דרגאית, והאורות העליונים הראשיים נתקו מעט, מכללות אורם העליון בעליונים.

תקמן. יש תביעה פנימית בלבו של אדם, שככל גילוי חיו צרייכים שיהיה להם אופי נצחי, באופן שלא ייראו כלל מפני כל תמורה, ומכל כליוון ואיבוד, והוא צועד בזה למעלה מעכמתה הזמן. אמן אי אפשר שתתגשם תביעה זו, כי אם בדרך הקודש העליון של השקיעה המוחלטת בהאור האלמי, הנוטן בכך רזי עולם שלו, תפקיד עולמי לכל תנועה רוחנית וגוףנית, ומורה דרך לכל דבר קטן שבקטנים, איך להתעללות למרומי הגדל. אמן יחד עם זה אי אפשר לאדם לשכח, שהוא קשור בעולם מוגבל, שבו יש הפרש בין גודל לקוטן, בין אור לחושך, בין חול לקודש, בין טما לטהור. וצריך תמיד לשאוף לגודלות, לאור, לקודשה ולטהרה, ולהפוך בכך אין גבולי, הגנוו באופיו הנצחי פנימה, את הקטנות והחשכות, החול והטמא, לגודלות ואורה, לקודש וטהרה. ומתחך ההשכמה, שהכל יש בכחו להפוך לטוב עליון, נעשה האדם מושב בדעתו, מקובל על הבריות, שמח בעולמו, ומקודש בקדושה עליונה, ומתחלך בארצות החיים, בכל המובנים, לפני ד' תמיד.

תקמן. ישנן כמה מדרגות של עילויים, שיוכל האדם והעולם להתעלמות. המדרגה האחת היא שלא יעדן המצב על מעמד אחד, כי אם יוזו מקומו לצד המעללה, וזו היא רק הצלה מירידה למטה, כי עמידה ממש אי אפשר. והשנייה היא שתמיד תהיה התנועה הבאה חזקה משלפניה, ובזה העליה היא הולכת הולך ואור. והשלישית היא שת תהיה כל תנועה כפולה משלפניה, וכן הולך הדבר לבלי תכליות ככפל, עד שככל תנועה באה להיות כוללת כל מה שבערך ושבחדוש התנועות שלפניה, עד שככל רגע חדש של תים הוא שווה ונעלמה באיכות על כל החיים הקודמים, ויפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חי הרים הבא.

תקנה. הדעה עצמה לדעת את ד', או גם לדעת את האחדות האליהית, אינה עדיין גמר מלאכת הדעה, כי אם כשתtanן את פריה להעמיד את החיים על פי הדעה, ואז הולכים הם וმתעללים, מתגברים ומתקדשים. אמן סגולה נפלאה יש בדעת אליהם האמיתית, שהיא נותנת את פריה והיא משפיעה לטובה על החיים, אבל לא بلا עבודה, כ"א ע"י לימוד תדרי שאיינו פוסק מהיחידים לפי ערכם, ומהכל כולם לפי ערכו וכל מכשוריו מדור לדור. دور לדור ישבח מעשייך וחסידיך יברכוכה.

תקנה. הטוענים بعد הטבע וחפשיות האדם, שוכחים שהרוחניות שבאדם ובעולם יש גם לה לטבע, והוא מבקשת ג"כ את חופשה, וחופשה, רוחניות טבעיות, היא הבסיס של המוסר והتورה.

תקנה. יש קדושה בונה, ויש קדושה מחרבת, הקדושה הבונה טובה גלי, והחרבת טובה גנו, מפני שהיא מחרבת כדי לבנות מה שהוא יותר נعلا מה שכביר בניו. המשיג את סוד הקדושה המחרבת יכול הוא לתקן כמה נשומות, ולפי גודל השגתו כך גדול הוא כח תקונו. מהקדושה המחרבת יוצאים הלוחמים הגדולים, המביאים את הברכה לעולם, מעלה משה בעל היד החזקה, ששבր את הלוחות.

תקנה. כשמתפללים מתעללה הרצון. והרצון הוא התמצית היסודי של החיים, על כן מתעללים החיים כולם וכל ההריה ע"י עליית הרצון, עד שהכל מתעדן והכל מתמתך. והמיתיק מגיע עד עמקי תחתית, ואפילו חיבי גיהינם נהים הם, מפני שהופעת החסד והטוב של התפילה מתחתקת היא את כל הארץ כולם, עם כל שרשיו וענפיו.

תקנה. הצעיר הרוחני הוא בא מהעדרי ההתאמה של ההרגשות להשכל. והנשמה דואגת תמיד להשלים עצמה בהארה גדולה. עד שדריכי ההרגשה, ונטיות הטבע הרוחני והגופני שלה, יתאימו לההארה העליונה השכלית, ולמה שלמעלה מזה, דהיינו הופעת הקודש, של חזוני קודש, שהם באים ממعلا העליונה שעל גבי השכל האנושי, אחרי שמשתלים ומזכך, ארח חיים למעלה למשכיל.

תקנו. לו לא ההשתות שיש בהויה לא הייתה שום חכמה יכולה להתרפה. וכיון שהחיצירה הרוחנית היא נכבדה כל כך, והחכמה היא כל כך מחייבת הכל, מוכrhoה הוא שסדר המציאות כולם יהיה בו השתות של ערכיהם, עד שהחלק האחד מורה על חברו, והפרט על הכלל, הגשמי על הרוחני, והדמיון על השכל. ומסקירה זו יוצאים מעינות מלאים דעת עליון, המאחדים נפרדים ומרקבים וחוקים. אמן גדרה של ההשתות יוצא אל הפועל על ידי הכרת ההבדלה שבין כל ערך וערך, והחטיבה המבדלת היא מבורת את העומק של השינוי.

תקנו. הטבע הגוףני הוא כולם תמצית של הטבע המعاش, שהוא תמצית מהטבע הרוחני שלמעלה ממנו. ההופעה הרוחנית התדריה, תולדתה של ההסתכלות הצלולה, היא מעלה את הטבע הגוףני למקומו, והרי הוא

מתעדן ומתקדש, ותולדותיו בחים הפרטיים והכלליים נראים להoir את מחשי העולם כולם. עצם הטבע הוגני עולה בעת ההסתכלות למעלה רוממה מכפי מה שהוא בעת הטמطم השכלי, ואחר כך כשחזר למקום אחר ההסתכלות הוא חזר כבר מבוסם, ומלא טוב.

תקנה. ההשגות הגבוהות, שהן מדברות מהענינים המופשטים והנסוגים מאד, בזמן שהאדם רוחק מהם מצד חסרון המוסר שבו, שאין הרצון שלו עומד על מעמד כזה שיוכל להשפיע באמצעותו הנשגב הזה, מתראות ההשגות עצמן בצורה מטושטשת. וזהו התוכן שכלל לימוד קדוש צרייך תשובה תחיליה. והצד האצילי שהוא מתלה בכל פעולה, וק"ו בכל לימוד, הוא מתגלה רק לפיקודו של טהרת הרצון וגבורתו. וע"פ זה ישomba לצורך מוסרי וטהרה נפשית גם בלימודים היותר מעשיים, ולכל מעשה בעולם, כיון שכולם חיים הם בתחום האצילות הרוחנית שבהם.

תקנת. הקליפה הטובה, קליפה שבקדושה הנמשלת לקליטת הקנמון, שיש בה טעם מתוק וטוב, מתגלה היא בכל ארחות ההשכלה הפשטית המבארת באורה הפשט את התורה והאמונה, טעמי המציאות, וכל השפעת הקודש. עע"פ שהביואר הוא בדרך של קטנות, ואין להענינים אותו הגדול והשיגוב שיש להם ב עמוקי הרזים, מ"מ הוא עניין נכבד מאד, הרואין להקבע בתורת חטיבה לימודית, ולהתעסק בהשוויתו עם גוף הפירוש היותר עמוק, ורזי עולם היותר פנימיים. ההרצאה הפשטית מבארת את הכל ע"פ יסוד הדמיון האנושי, שלו ומוסריותו, געוגעי לבבו ורשמי הרגלו, בין בתור יחיד בין בתור ציבור, והרבה עניינים מאד מגופי תורה מתפרשים עי"ז. והאדם צרייך להסתגל להצד הגלי בכל עומקו, ביפוי וטבו, ולהחבר עמו את ההסתכלות היותר חודרת ופנימית, שיח קודש של רזי עליון.

תקס. הצדיק צריך להכיר את עצמו, ואם יודע הוא שגאותו נובעת היא ממוקור הקדושה, מפני שהוא מתגאה במלכוותו של מלך כל עולמים וმתפאר בתפארתו, אסור לו לבטל גאות קודש זו בהשפעה של שפלות דקטנות, כי אם יצחצח אותה הגואה מכל סיג ע"י הופעת אור של גדולה, וממילא תתחדר עם הענוה הגמורה.

תקסא. דקדוקי הדינים הולכים ומתרפצים מהשרשים, והשרשים מוכרים הם משורשי שרשייהם, וכל מילוי וקיים דקדוקי מעשי מרחיב ומאריך הופעת אור מהשורש העליון, שע"פ הקשר ההגוני המזוהה לחטיבה זו, הדיקומים הללו מקשרים בשורש המPAIR, וכל העברה וקלוקול משחית וסותם את צינורי אור הללו, הכל לפי ערך איכות וכמותו של הקלקול. והסתימה הטעבית הזאת עשויה היא את פועלתה בין בשוגג בין במודע, בין במתחcioין בין שלא במתכוין, אלא שמדריגות מתחלקות.

תקסב. מدت הטוב והחסד, כמשמעותו בלבו של צדיק יסוד עולם, היא מגיעה באורה עד עומק העתיד היותר רחוק, עד עולם התקיון היותר עליון, שכלל מר יומתך וכל רע יהפרק לטוב, וכל חשך לאור. והוא מתעלה על כל המעשים ועל כל סדרי העולם שבאה, שמדת הדין מעכבות ועוצרת את הטוב, שלא יתפשט בכל מילואו, אבל

הצדיק הטוב הוא לעולם מתגבר על כל, ודבק הוא במדת טובו, שהוא ממדת הטוב העליון, המתגלה לו תמיד מהאור הגנוו לצדיקים לעתיך לבוא, שעמוקי טובו הוא מה שלא יבצר מהם להשפיע את טובם בהתחשבות גדולה, כפי חזק הטוב בפנימיותו, להיות טוב ומטיב לדעים ולטובים. כשמדת הטוב העליונה מתגברת בתוך הלב, שאז האדם הוא מלא חסד וסליחה, אין לעכב את המהלך הקדוש הזה בשום רעיון אחר, המציג את הטוב ואת החסד, כי מרגعي אורה אלו רוח הקודש מתפשט בעולם, ומה טוב המוחלט, המזרחה בנשמה אחת במידה גדולה, הנשנות כולן, הקטנות עם הנadolות, הרחיקות והקרבות, מתמקמות.

תקסג. מקור החסד צריכה אהבת הבריות להתרפין, לא בתור רק מצוה, כי אז TABD חלקה היוטר ברור, מזהירה, כי אם בתור תנועה نفسית פנימית עזה. והוא צריכה לעמוד בנסיבות קשים מאד, לנצח סתיות רבות, המפוזרות כצורי מכשול, במאורים בודדים, בשתיותן של כמה הלכות, ובஹונן השקפות, הבאות מהמצטצום שבחלק הגלוי של התורה, והמוסר הלאומי. אבל ברור הוא, שאך מתרחקת היא האהבה מקורה האלמי, יקمل פרחה, והמקור האלמי מופיע הוא את אورو על ידי צינורות התורה והמעשה, ועל ידי ה策ומות הלאומי המיוحد. ובזה באה עבודה רוח גדולה, איך לקיים את כל הצינורות במעמדם, ועם זה ישאוב מימי החסד בטהרתם והרחבות המקורית. כמה פעמים מוכראחים לרדת למטה ממחשיים, כדי לבחור דוקא ממש את האורה היוטר חפשית, היוטר גדולה ועליה.

תקסה. צריך לצפות תמיד לישועת הכלל היוטר גדולה, שהיא עליית העולם, והנשנות כולן התלוויות בהם, מעמקי הרע והתהו, על ידי עליית האדם מתחומתו אל מרומו, עד שיבא להיות דומה לנו, שהיה בורא עולמות במאמו ורצונו. ומה שגם עכשו נאמר בצדיקים ותגורר אמר ויקם לך, וזה רק התנווצות קטנה מאור העתיד, שיתפשט בכל מילוי הנשנות כולן. ואי אפשר לשער גודל השמחה הפאר והעושר שיש בזה, שככל הצדיקים כוספין ומתחווין לאור גדול זה, ושם הם בו תמיד, כי כל מעשה ד' לעולם הוא קיים, ועוד עד למעלה מכל גבול וכל זמן הוא נצב ועומד, וישמו בר יודעי שמק', כי לא עזבת דרישך ד'. ואף על פי שאין כה בשום נשמה בזמן זהה להכיל בתוכה את האור הגדל הזה, מכל מקום על ידי החשך הגדל, וההשערה העליונה בוגיאות ד', בסוד נודע בשעריהם בעלה, ממשיכין הצדיקים על עצם ועל העולם כולו הרבה קווים, כדמות שערות, מלאות שפע אור וחימם מהאור הגדל הזה, של זקנת העולמות כולם, שיימלאו באורם וזיום, בדעתם וחפץ טובם, באור פני מלך חיים, אשרי כל חובי לו.

תקסג. את יראת השמים, את מכון האמונה האלהית העליונה צריכים לצרף מכל הסיגים שלה, מכל הסיגים המוסריים והמדעיים, שהאדם וכל השכלה מוגבלת שבמציאות מעכבותה. והצירוף היוטר גדול הוא וזה מה שמתגלה לעין, שאין שם שום סיג, שהכל הוא חיים וטוב, והערכיהם רק הם צריכים שהיו משוערים כראוי. הצד השימושי צריך להיות במדתו הנכונה, בכל דבר, בין שהוא גשמי, בין שהוא רוחני, והצד המדעי צריך שיתאמץ לדעת איך מעכבים את הכל, ואו אין שטן, ואין פגע רע.

תקסז. גודלי הדעה מלאים הם יסורים, על שאין ההמון נותן להם את האפשרות להביע את מחשבותיהם הגדולות. והיסורים הללו והאימה הזאת מפני ההמון, איננה באה מתוך מה שהם יראים שהוא זיק להם ההמון בגופם או בממונם, בכבודם או בכל אשר להם, אין ראוי אדם להכנס בבודד של טהוריה המחשבה, שהם הם גודלי הדעה באמת, אם לא נצח כבר את היראות השפלות הללו כילן. אבל יראים הם מפני ההמון מהabajתם אותו, ומהஅחריות המוסרית הגדולה שבנפשם של מאורי עולם הללו. יראים הם שלא יזקנו את ההמון הכללי, שלא יפסידו את מוסרו, ושלא ירסו את קיבוצו בזה שיתנו לו טוב גדול זהה, שאינם יכולים לקבל אותו ולא ליהנות מאورو, כהבעת מחשבותיהם הגדולות של הגודלים הללו בטורתם, שההמון מוכן הוא תמיד לקלקל את מגמתם ולטשטש את צורתם, ולהבינים באופן כ"כ מסודר, עד ששפע האור הזה הוא עשוי רק לשבר את כליהם הקטנים, ולאבד את מدت הטוב המוגבל שלהם שהם מחזיקים בו לפניהם. אבל לו - השפיע ! והאדם שגורל קודש זה הוא גורלו, נתון הוא תמיד בייסורי הצדיקים, שהם עם כל מרירותם ממוקמים את גופו, ומצחצחים את נשמו יותר מכל יסורי גוף ונפש המענים שבעולם.

תקסח. כניסה ישראלי מנצח את העולם בכח הרוחני. שיסודו העליה המוסרית המוחלטת, העולה על הנטיות שברוח האדם, גם על הטובות והיותר יפות שבhn, מגלה היא את כחה, בידיעת הנהגת העולם לעלה מדרך הטבעי, מסבירות היא בניסים ונפלאות את מהותה העצמי, והאמת הזאת, היא עצמה מגדריה את העז הרוחני בקרבה ובעולם. א"א לאדם, היחידי והקיבוצי שיתעלה על טبعו, בזמן שהוא תמיד חושב שכ' המוטבע בטבע אין עליו כח עליון להחליפו בעילוי. על כן אין מנוס משפלות המוסר, שבעומק הרוח. לא לעובדי עבודה זהה, ולא לכופרים מוחלטים. והמחשبة שהיא מעצמת את הרוח להעלתו מכל המגראות שבטבע הבהמי הפראי של האדם היא רק המתחשה האמונהית, המבררת את פועלותיה ע"י שלטון שם ד' בעולם בהתגלות רצונית אידיאלית. שזהו גילוי שם ההוויה שבתורת ישראל.

תקסט. המינות שתתפשט על העולם כולו, לפני האורה הגדולה העליונה שתופיע עליה, היא כדמות ההעדך הקודם להוויה, בכל היש כלו. על כן גם הצורה הרוחנית העתיקה של האמונה צריכה להתפרק ולהסраח חכמת סופרים תסדרה. ואחר הסrhoון הזה, מתחלת צורה חדשה. כד מסrah גביל. ויוצא אפרוח עליון, ציפור טהורה, המוצאה בית מכבר בקן ציפור העליון, דיתיב תמן קוב"ה וחדר מסכנא.

תקע. אי אפשר לשום תקומה כללית שתתקיים, אם לא כשהיא שמה את פניה להתחבר עם כל הטוב בעולם, כמו יחיד בחיו הפרטיים, שרק אז הוא חכם כשהוא לומד מכל אדם, כן, וייתר מכן, צריך ציבור לעשות.

תקעא. ישם המון מחשבות שבטבחן אין יכולות להיות עומדות זו לצד זו, סותרות הן זה את זה, לא דוקא בצד היגוני כי אם בהפעולותיהן שנן פועלות על הרצון ועל הרשות, ורק בדרך גבורה רוחנית מצוינת,

יכול אדם לבא למדה זו, ששם הפק לא יעוצר בעדו מלהלבו את המנוחה וההתאמאה הרואיה, ולא יירא משומם הסתערות של רעיונות שונים, שהם עושיםopsis בהפגשים יחד.

תקעב. האמונה המוכרחות של הרמב"ם, הם הדריכים שעלו ידם מעמידים את הסגנון, והם טבועים בטבע האדם, עדuai אפשר כלל שיעורו האדם את ציורי האמונה הללו מלכברו, ולא יעזור על ידם את האמיתיות העליונות, שהם יסוד האמת לאמתו. ואחריו כ"ז, מדי דור ודור מתחדשים שינויים רבים בהיחס של האמונה המוכרחות הללו, אבל האמת הפנימית לעולם עומדת.

תקעג. מפני קטנות דעתו של אדם להקיף את הצד הכללי של הדיעות השונות, ואת הרוחב המאחד שלهن, כל הדורות והקבוצות השונות, חוזרים כל אחד על אופק מיוחד מיוחד של ההש侃ות האיתנות ברוחניותן, והכל מדמים שאין תקופה להדעת, כ"א כשהכחד ההש侃ה האחורה, שאינה מהוג של המשקיף, מן העולם. ואין מרחיב את הדעת לומר שלא העולם כולו משתקף הוא בהש侃ה אחת, כ"א חלק ממנו. א"כ הכל נצרך והכל עושה בנין, והסתירות לא מצד הייש והחיווב שבההש侃ות הן באות אלה אלא מצד השולל שלهن, מצד המכשול הגאותני של אני אמלוך, ואין עוד שנטלו להן כל ההש侃ה בשעתה ובחוגה.

תקעדי. מי שמסוגל לראות שמים אמתיות, לחסידות וקדושה, צריך לדעת, שאי אפשר כלל להיות ככל אדם, אלא הוא מוכחה להתאמץ להחזיק במדתו המינוחת.

תקעה. הצדיק הקדוש האמתי הוא מאחד בתוכו את כל ההפכים, וכל הטוב המפוזר בעולם, שבמצב הקטנות כל אחד סותר את חברו, כשהם באים בפגישה במעמד אחד, בכל אחד, הוא מאחדם בכחו הגדול המקיף והרחיב. כי הוא מתעללה תמיד במחשבתו ורצונו לעולם העליון הרוחני, שבו אין מצרים, והכל יכול להכנס שם, ומילא יכול כל הטוב להתקbez ביחיד, והוא פועל בכחו העליון, שהטוב המפוזר בכל היחידים בישראל, ובכל העולם, ובעולםים כולם, יתאספו יחד. ובמקרה זו יש מדרגות לאין חקר. והצדיק היותר עליון הוא מקיף את הרוחב היותר כולל, ואין בו שום צמצום של דין, כי אם כולו מלא חסד וرحمות רבים, וחפש הוא באמת בטובות הכל, אוحب לזכות הבריות כולם, ושונא להרשיען ולהיבין. אמן העולם לא יוכל להכיר את מدت הצדקה הזה, ומוכרח כל צדיק עליון להלביש את צדקו העליונה בלבושים רבים, שאחרי שהם מקטינים את האור יכולות הבריות להנוט ממנו.

תקעו. הצדיק האמתי כל תאותו היא הבדיקה האלהית האמיתית, המתעללה מכל רעיון ומהשבה, ומרוממת מכל שאייפה מוגבלת וקצובה, כשהוא מענה את נשמו על ידי המניעה שמנוע ממנה את תשוקתה הכבירה הזאת, על ידי מה שהוא מוטרד ועסוק בעניינים מוגבלים, שהם לגביה מילין דהדיוטא, העינוי הזה הוא מORGASH בעולמות רבים מאד, והמון נשומות אין מספר מצטערות בctrp הפניימי. ואחר כן כאשר שער אורה מתפתחים, והוא שבתשובה מהאהבה, ואור שמחת רוח הקודש מתנצלת וזורחת עליו, אז בקול מצחחות של רעש גדול, של חרות

עולםים, מתנסאות נשות רבות ממעמקיהם, וועלמות רבים עם שמים וארץ שבהם מתמלאים עז וחודה. ברבות צדיקים ישמה העם.

תקעוז. כשצדיקים מתגברים בקדושתם העצמית, שאור החסד מאיר בהם בהזרחה גדולה, יכולים הם לקרוא לתשובה גם את הרשעים היותר מוחלטים, גם את השקוועים בכל הזוחמות ויהקליפות, גם את הכהופרים ועמי הפנים הייתר נוראים, כי הכל כוסף לאור העליון בהಗלותו.

תקעת. פשוטיות ההבנה בהגדולה האלהית, היא מזהרת ומaira בzechchot את הנשמה של הצדיק, המתוארת תמיד לאור העליון שיאיר עליו ועל כל העולם כולו. ובכל עת שהזוהר העליון מזריח עליו את ארוו, כשם שהוא מתמלא שפעת אושר, כן כל המדריגות כולם, מראשית מקור האושר עד עמקי נקודת רגשי נשמהו, מתמלאים עונג ואושר קדוש, וכל המדריגות שמתהחתית לנקודת הרגש נפשו, גם הן מתעלות, ובחשי נensus שם איזה חודה פנימית וקורות רוח מלאה טוב, והכל מתברך ומתעדן, והרשעה והרע והכיעור והמהומה והחושך והגערת שבஹי הולכת ומתחמעת, מצטמקת ומתקוצצת, וחלקים רבים ממנה מתחפכים ע"פ קרבת שרשם לאור הטוב, לישור, למנוחה, לקודש ולברכה. ויאמר אדם אף פרי לצדיק, אף יש אלהים שופטים בארץ.

תקעט. האמונה נותנת את המגמה של היש, והמדע את הדרכים איך מכידים ותוופים אותה. אם יתעצל האדם בהישרתו הדרכים, תתעלם ממנו המגמה, ואם ייחל להיות עורג אל המגמה, יאבדו כל הדרכם את עריכם, וסופם להתעות. הצד המדעי שבאמונה הוא תמיד בערך של דרך למגמה, והצד האמוני שבמדע הוא הערך המגמתי של הדרך.

תקף. כשהבא העולם לידי טעות بما שחוש שכבך עלתה בידו המגמה של האמונה, מיד הוא מתחילה לסתור ממנו, שהרי רוחקה היא ממנו האמונה, ובחיוון עליון שלה שם טובה ואשרה, אמיתה וחסנה, גנווים. ועל ידי רישול זה מהתווכן המגמתי, מתחילים דרכי המדע להתעות, וחכמת סופרים תסrah, והאדם מרגיש שהוא יורד מנכסיו המאוירים הרוחניים. והזרם החי בקרבו ממרום המגמה העליונה, שמשם נחצבה נשמוו, דוחפו לשוב ולשוב, והוא הולך ומזדקן, הולך ושב, עד שחזרו למרום האמונה.

תקפא. יש בעולם תוכן טוב ההולך ומתעללה, וזה התוכן מתגלה הוא ברצונו ובטבעו של האדם גם כן. בעבר היה הטבע והרצון האנושי יותר פראי ממה שהוא כתע, ולימים הבאים יהיה יותר נח וטוב מההוא. בעבר הייתה התורה והמוסר פונה ביוטר לביטול כח הרצון הטבעי, מפני שהרע היה מרובה בו, ולעתיד הולך הדבר ומתקבל צורה חדשה, עד שהדרישה של החופש הרצוני תבעת תביעות מוסריות שנינחו את הרחבתה המבוקשת, שאז תראה כמה טובה צפונה בה. אבל בתוך הרצון העכשווי כמה סיגים עדין יש בו, ומתוך הזכות של הניצוצות הטובים של הרצון שהתעללה חפציהם גם אלה הסיגים לזכות בחופש, וחופשים יחריב את העולם ויזהם אותו. לזאת המלחמה עצומה היא, וכל מלחנה נגינה בצדק, ולוחמת בצדק, החופשים לוחמים בעד ניצוצי הטוב

של הרצון שלא יסבלו עבדות לאין צורך, שהוא אך למחסור, והמשועבדים, מכיריו העבר ויודעיו בהדרתו, מגינים על השעבוד, שלא יהרסו חלקי הרצון המזוהמים את הבניין האצילי של העולם. וגדולי הנפש צורכים לתווך את השלום בין הלוחמים, בהראותם לכל אחד מהם, מה הוא הגבול השיך לו באמת.

תקפב. אם מודים הם המאמינים בתורה באמת, בעיקר הגדול של שלילת הגשמי, הגבול, השינויים, וכל התוארים של לשון בני אליהם, כבר הם מוכרים לדרכם בדרך אמונה מושכלת. וכיון שנקודה אחת מההשכלה האמונה מוכרכה היא, כבר כל העולם כולו המושכל הוא מוכרכה. והחכמה והאמונה מוכרכיהם ללבת צמדים, ובאיין דעת איין אמונה. והיה אמונה עתך חוסן ישועות חכמת ודעת. ורק אז תבוסס האמונה בהשפעתה המעשית. יראת ד' היא אוצרו.

תקפג. כדי לנצח את ההפקרות והכפייה המהרסת, צורכים לחנוך תלמידי חכמים בראים בגוףם וגם בכל כחות נפשם, מחוונים בטוב טעם ובכשרון הכרה של نوعם הרגשות שבאים מתוך הטיפול בנשגב שביפוי, של שירה ומיליצה, וגם של הדר הטבע והיופי המובלט בכל מלאכת מחשבת. דירה נאה,asha נאה וכלים נאים, המרחיבים דעתו של אדם.

תקפד. הרצון הטוב הקבוע בלבד הצדיק לעולם, שוכן עמוק מאד בתוכיות נשמותו. ומתוך נקודה מאירה זו הוא מלא גודל ועד בוגאות ד', ומלא פחד ויראה מכל חטא. זה הרצון מחולל הוא נפלאות בעולם, הוא דוחף תמיד את ההוויה כולה, שתצא מחשכה לאור עולם.

תקפה. כל מה שמסתכל האדם יותר במעלהו הרוחנית, ככה ימצא, שאיןו צריך לציריו שום הגבלה. אדרבא, יציר כה המציר כל מה שיש בכחו. וגם אם כהנה וכנה יציג גודל ועוז, עדין לא יגיע לשיעור טפה מן הימ מה שיש לגדול ולרומי. וכמה אוישר שימלא מהסתכלותו החפשית, כשהשוך הדמיון הטוב ילוח איתה. עדין לא יגיע לחלק אחד מרכבות איין קץ של העדן האמתי, השורי בכל היש, שכלו הוא התגלות שעשו עליון, ועודן צור כל עולמי עד.

תקפו. לפעמים יש חסרון באמונה צרופה, מפני שאינה יודעת איך לבסס את המחשבה העליונה על היסודות של כל המדיניות התחתוניות שבנפש האדם, שהם נמצאים בטבע הבשר ובנטיות הדמיון, ואפילו בתחום ההזיה של האדם. שהכל צריך להתפרק מהמחשבה המקפת כל דבר לפי ערכו והאמונה הצרופה דואגת רק בעד השכל, ונמצא שככל תוכנות החיים שהווים לשכל נשארים ללא השפעה של קדושה. ולא עוד אלא, שכן שחשך מושפע מן האמת העליונה שהוא אור הקודש, והתוכנות האחרות איין מושפעות ממנה, נעשה ע"י זה הרישה ומלחמה פנימית בתוך הנפש בין הנטיות השונות, שאיןן יכולות להתמזג זו בזו. ואין תקנה לשלומו של היחיד ושל הציבור, כי אם באמונה חייה, הכוללת הכל, שצירופה יהיה רק בתחום ההשכלה העליונה שלה, אבל הדמיון וההתפעלות, הריגש והטעם הגוףני, הערגה והכמיהון של הבשר, ההוויה וההתלהבות הדמיונית, גם הם לא יחסרו, אלא שהכל יהיה מונาง תחת השלטון של הדעה המזוקקת

העליזונה, שיש בה האור השכלי הצלול, ועוד מה שיותר מזוכך ממנו, ע"פ סוד ד' ליראיו. וזאת הייתה המטרה של גלות מצרים, אשר נפלו ישראל בעבודות פחותה, שמטטמה את רוחם והשפילה את כשרונם ביחס להשכל המעשי, והוכשרו להשכל האלهي בהופעת אור האמונה.

תקפו. הדין נוthen שיש נשמה לכל ניצוץ, שהוא שואף להתעלות, ומתחילה על ידי אור חסד עליון שמופיע תמיד, وكل וחומר לכל בריה שהיא הולכת ומתعلاה, בכל גון של הויה שהיא נמצאת, בין בתאר של פעולה בגוף בין מחוץ לגוף, וכל מין ממיני החלוקה, כמינים ופרטיהם, וכל וחומר אנשים ומשפחות, עמים ולשונות. כל מושג כולל יש לו נשמותו שהיא הולכת ומתعلاה, וכל וחומר עולם שלמים שהם הולכים ומתנשאים, הולכים ומתחלים, חיים הם בשימושם הגוף עד הזמן שנש망תם משלטמת, ואחרי כן כל הרוחניות שבם מתחלה, ובצורך החיים הכללי העליון מכל נחיצות של גוף ועולם מוקמיים נצרים בכל כחוთיהם הכלליים והפרטיים. וכשאנו רואים במחזה כמה עולמים לאין תכליות כבר היו לפנינו, אנו יודעים מזה, כמה עדן ואור עליון מקבלים האורות הרוחניים הכלליים שלהם בכל פרטיהם, ואור עדן זה באיזה צורה הוא משותף לכולנו יחד.

תקפת האמונה האליהית מבארת את הגדול והעוז שיש לדzon האדם והכרתו, לכשישתלים בכל מילואו, שכמובן לא יתבאר הדרך בבירור כ"א על ידי ידיעה שלמה בכל היש כolo, לפי מدت הגדול היוטר אפשרית, ונשאר לעולם החוק שדעת ד' באה מדעת מעשי ד', והאמונה היא מקפת את כל הידעות לעשות חטיבה כללית מכל הפרטים כולם. ובזה היא נותנת חיים נצחים לכל הזוכים לאורה. והיא מהיה בלשד פנימיותה, את המוסר, את חי החברה, ואת חי היחיד, כשם שהיא מהיה את כל העולמים כולם, מראש ועד סוף. שכולם יחד הנם אדם אצילי, צדיק עליון, שנאמר עליו בצדיק צדיק באמונתו יהיה, והצדיק היהודי הפרטיו שואב הוא את אור צדקו משפעת של צדיק עליון. של אדם עליה זה הכלול כל היצור כolo, שכולו ביחד שואף ופועל טוב נפלא, אשר כל רעיון לא יכולו, ומנובלות אורו כל טוב נמצא, וכל עדן וגון, וכל נשמה ועולם מתמלא רוח חי עדנים, רוח גבורה וקדושה, עד כדי לתן מלכות למלכים נבואה לנביאים, שירה לשרים, גבורה לגברים, וצדק לצדים.

תקפת. כמה סגוליות הן המצוות אשר באור האמונה נcirין, כמה חיים הם נוthenות לנו ולעולם - זה יכיר הדור המפותח, אשר יעלה למעלה מכל הדום של הניסיונות המדיעים. בתוך הנשמה אנו צופים את ערcn, וסוד ד' את ישרים ואת יראים יגלה לעין כל, ע"י חופש הדעת ההולך ואור. רק החופש הוא אב האמונה העליונה, אמונה אומן, שגורל העתיד בידה הוא.

תקצ. כמה נואלו האנשים שאינם מסתכלים בפליאות הטבע וחוקתיו, בגודל מעשה אליהם שבulous. באין בסיס של השקפה חמרית גדולה ועשירה, ההשקפה האצילתית מתבטשת. כל החזקה והכפירה באה לעולם לتبיע את עלבון החומר מבعلى הצורה המפריזים, העושים על לחומר בבטלים וברודפים אותו, בין בצדיו המעני בין בצדיו העיוני. וכל המתפללים בחומר ביושר ובצדק - בין הנוטנים חלק הגון לגוף ולהתייעותו, לחברה ולהתייעותיה וצרכה הארץ, בין המיחדים זמן להסתכלות מדעתה בכל ערכי החומר, בארץ

ובשים וכל אשר בם, בהיות עינם ולבם אל הרוח והנשמה העליונה מכל - הם מביאים את ברכת האושר והשלום בעולם, והם הם הנם הילך אשר נגע אליהם בלבם, בני חרובות ומשובבי נתיבות.

תקצא. כל מי שקדושת נפשו עלתה למרומי ההסתכלות של פנימיות היה, שואב הוא רוח הקודש ממעמקי נשמו, כל מה שיסתכל יותר בעולם החיצוני, בחכמתו וערכו, ובכל טענות הערות ותביעות של בעלי החיצונית, יתחדר חoso הרוחני יותר ויותר, ומכל קליפה ישיג אור, מכל כפירה אמונה, וקדושה מכל טומאה. למרומים הללו אפשר להגיע על ידי הדרכה תדרית, בדרכי תורה, בחכמה, בתרבות ודרכן ארץ, שנזהרים בהם שלא יהיו סותרים זה את זה, רק יתאחדו יחד באיחוד קבוע, שהוא מתעללה, כל מה שההסתכלות בחכמה העליונה, המביאה להכרת האחדות באור חיים ורוחב דעת, היא מתגדלת בגודל תמידי, ומראה היא את פועלתה על כל הליכות החיים כולם, המדות הדעות והמעשים.

תקצב. כשההכרה האלהית עומדת בשפלות אצל האדם, העולם הכללי, והיחיד הפרט, אז כל מה שהוא עושה לשם ד' מקבל צורה שלפה, ועמיק לפעם את הרושם של השפלות. אמנם השפלות הזאת אינה נרכשת, כי אם ערכו של האדם ושל הדור, של הקיבוץ ושל הסביבה. אם יש אפשרות להתוכן האلهי שיתעלה, ומפני שפלות ידים ומיעוט הסתכלות נעשה נזון, אז חשוב התוכן יורד מדרגו ומשפיע את השפעתו לא להצלחה. אבל אם החוב מתמלא, והדעה עושה את חיובה כראוי, לפי הדור ולפי המקום, אז ברכת ד' היא מלאה על התוכן האلهי, והכל מתמלא עשר ועוז וברכת החיים על ידו.

תקצג. אהבת הבריות צריכה טיפול מרובה, להרחב הראויה לה, להלחם נגד השטויות, הנראות בסקירה הראשונה, ע"י שימוש שאיןו כל צורך, מצד התורה, ומצד המוסר המנהגי, ככלו יש ניגודים ולפחות שווין נפש, להאהבה זו, שהיא צריכה להתמלא תמיד בכל חדרי הנפש. המעד היותר עליון באהבת הבריות צריכה לחת את אהבת האדם, והוא גם כן צריכה להתפשט על כל האדם כולו. למרות שינוי דעתה בדעות ואמונות, ולמרות החלוקתם של הגזעים והאקלימים, נכוון הדבר לזרת לסוף דעתן של העמים והקיבוצים השונים, כמה שאפשר, ללמידה אופיים ותכונותיהם, למען דעת איך לבסס את אהבת האנושית על יסודות המתקרבים למעשה. כי רק על נפש עשירה באהבת הבריות ואהבת אדם, תוכל אהבת האומה להתنسא בגין אצילותה, וגודלה הרוחנית והמעשית. וצרות העין, הגורמת לראות בכל מה שמצוין לגבול האומה המיוחדת, אפילו אם הוא חזק לגבול ישראל, רק כיעור וטמאה, היא אחת מהמחשכים הייתר נוראים, שגורמים הרישה כללית לכל בנין הטוב הרוחני, שככל נפש עדינה מצפה לאורו.

תקצד. להשווות סייפור מעשה בראשית עם החקירות האחראוניות הוא דבר נכבד. אין מעוצר לפרש פרשת אלה תולדות השמים והארץ, שהוא מקפלת בקרבה עולמים של שנות מיליונים, עד שבא אדם לידי קצת הכרה שהוא נבדל כבר מכל בעה"ח, וע"י איזה חזון נדמה לו שצורך הוא לקבע חyi משפחה בקביעות ואצילות רוח, ע"י יהוד אשה שתתקשר אליו יותר מאביו ואמו, בעלי המשפחה הטבעיים. התרדמה תוכל להיות חזונית, וגם היא תקפל איזה תקופה, עד בישול הרעיון של עצם מעצמי ובשר מבשר. והודיע הכתוב

שקדושת המשפחה קדם להכiosa הנימוסית בזמן, וכן במעלה, שאחר התעוררות מהתרדמתה הוחלט דבר זאת הפעם, ומ"מ היו שנייהם ערומים ולא יתבוששו. ולמדנו, שלא רק עבירה נמוסית היא פרצת העיריות, שפורצים בה כשיין רואה, ועין נואף שמרה נשף, אלא דבר עמוק מוטבע בשורש נשמו של אדם, שחוטאו חומס נפשו, והפורש מהם נקרא קדוש בעצם.

תקצה.קשה מאד להביט בכת אחת על רוחניות העולם וגוףתו, ומכל מקום גברי כה מתגברים הם שתהיה הסתכלותם שלמה בשני הצדדים. השקפה הרוחנית כשהיא מתעללה, היא מבארת רוז עולם. היא מראה באספקליה של קודש, שיש בה צחזה של הכה המדמה על פי הארת השכל, וצירופה של הופעה עליונה את כבוד המצוות האלוהיות, נועמן והדרון, והיא מראה את הגודל והשיגוב שיש בתורה ובתפילה. ביחוד מראה היא איך תפילה ישרים מתקנת היא את העולם, מישרת את דרכי החיים, ומוסיאה את האדם מאפליה לאורה. וכל מה שתזריך ביותר ההארה הרוחנית של העולם בנשימת החושב, כה האמתיות הללו הולכות ומתבררות לפניו, ומציגות לו תוכן מלא של חיים בהירים עדינים ועליונים. וכשmagיע אדם למדה זו, בכללה או במקצתה, מתמלא הוא ענוה, ונעם של תנחותם מתעורר בקרבו, וועלה הוא בתשובתו למעלה מכל חשבון ומכל משקל.

תקצנו. הקדושה הולכת וمتפשטה בעולם, ברוז גדול היא מטהרת את מעשה, היא מטהרת ומאיצה את רצונו של האדם, ומכשרתו אותו, שהיה כל מעשה לשכולו העולם, החיצוני והפנימי, והוא מעלה את הרצון האנושי למרומי שכלו המעשי והעיוני. אם יציאת מצרים תוקר מקומה, אם העבר איזה פעם לא יהיה לו תפקיד עיקרי, להחיות את הרוח, יהיה זה באופן שכבר כל תמציתו יהיה מסור בההוה, כל הניצוצות הנשמטיים יהיו קבועים בנזר העתיד, בהיותו להוה. שהם עלו מתחום העבר, בעת שהוא רק הצנור העיקרי, שהיי הרוח בעולם נמשכו על ידו.

תקצז. כשהחקירה המדעית הולכת ומוסצת דיויקים מכוונים מתוך העלילה כולן של התהוו והבהו, כשל התנועות, שהווים ושהתהוו בעולםים לפני יצירות הגמורה, כי' מתאימות הן למטרת הבניין הגמור בשכולו, הולכת בזו חכמת מעשה בראשית להיות תמיד יותר וייתר חכמה גלויה, שנדרשת ברבים, ושנותנה מחייב רווחות רבים. ולפי ערך ההקשר זהה שהעולם מתחכר לצפונותיה של חכמת הייצור המעשית, הולכים לעומתם הרעיון של חכמת הייצור הרוחנית, ומתגברים עם החיים והמציאות. והאמתיות האלוהיות, שבוחות האמת העליונה, שהיא תמיד מעוזם של חכמי עולם האמיתים, ושהיא אורם של ישראל בכללות, החפץ תמיד שהאמת העליונה המוחלטת תהיה המנחתה בעולם, והפועלות על כל הליקות החיים כולם בגבורתה, הולכות הן, ונעשה לדברים שהם שווים לכל נפש, עד שאי אפשר עוד להסביר גם אמונה פשוטה לאנשים בינוין, כי אם ע"פ הרחבת הצעת רוז עליון, שהם עומדים ברומו של עולם. ופתחי השערים של מעשה בראשית, הם הם גורמים עצמאיים לפתחה שערי מעשה מרכבה, שהיא ההנאה העליונה, המסלגת את החושים ואת הרצונות, את ההכרות ואת הרגשות, להאחז בעומק הרוחניות האיתנה, במקור חיים תמים ונצחיים, עד שהחסים הולכים באומץ קדושיםם לנצח כלו את המות, והטוב ממתיק כלו את כל הרע כליל. התפיסה השכלית

הروحנית העליונה, כשם שהוא מתחמת את הרצון האישית, וمعدנת את הקשר החברותי, היא פותחת את החושים הגשיים והרוחניים להתקשרות עם המציאות כמו שהוא, האוושר והעדן, הנייה והנצה של הולך ומתגלה לפני. החיים שבגואה נעשים רחבים, טהורם, קדושים ועדינים, והחיים שמחוץ לגואה, וממעל לה, מאירים תמיד בכל נגמה. הרוחניות הולכת היא ומתחילה באדם ובעולם, בכל רגע של חיים. וההשכלה העליונה תופסת בהכרתה את הריקום של העילוי, והוא מתעדנת מרוב זיו, וمعدנת את העולם כולו. כשהרוחניות משתלמת בקצתה, ו槐פהה היא מרובה עדנה ושבוען להעתיק את חוויה לכבר יותר לשדי, כל הסבירה מסתגלת לה, וזה קול העונג מקצתה העולם ועד קצחו נשמע. לאור טוב זה, למבט זה, על אותה האפליה, שחכמת החיים הבינונית קוראה זה מות, מהכח העולם. וההחלטה של ההליכה באור האמת העליונה היא מביאה אותו אל מעמד איתן זה. החיים החברתיים עם כל מילוי תיקוניהם, החופש השכלי וההרגשי עם כל הרחבתם, אומץ הרוח וגבורת הבשר עם כל חסנס ויפים, כל אלה ייחדיו יוכבו למשאלות הנצה, שرك הון בהפתרתם יעדמו לעולם בשעת דחקו. רק דיעות עליונות, שהן נובעות ממוקור עליון של חיים עליונים, ישיבו להעולם וכל אשר בו, לכל הנשמות העשוקות הערטיטיות, ובכל שוכני מאפלויות בגוויות חולות, הרוסות ומוזהמות, את עז גבורת חיים, את ברק יפעת נצחם. ושלום העולםים, והדר הרוחות לכלبشر, ישב ויגלה, בಗאון עז, ממעל לכל הגה ורעיון מוגבל.

תקצת. כל המחשבות והרעיון, התשוקות הגדולות, והניסיונות העצומים, שעוברים על כל צדיק בנסיבות הפרטית, כולם עוברים הם על כללות האומה, ובאופן כללי על כללות האדם, ובאופן יותר כללי על כללות העולם, וכל העולמים כולם. וכל מה שהאורה הפנימית והמקפת העליונה היא יותר נתבעת ברוב אמת מנשנתו של אדם, והוא מתגלה הרבה בצעיר הצמאן לשבר את נפשו מהריווי העליון, עד שהצעיר בא לידי דעתו של נפש ממש, עד לכדי בחילה בחיים, ועד לידי התמימות הכח, וההתהلكות כצל בנטותו, ובכיה לא יפנה אל רהבים, ולא יאהה בשום אופן לשבר את עצמו בשכוון החיצוני של העולם, לא בתאות גשמיות, ולא בrhoחות, ולא בדמיונות, ולא במה שקוראים שכליות, כי אם עומד הוא על משמרתו, והתגלוות האמת העליונה והטוב המוחלט בנשנתו ובעולם הוא כל יshaw ו槐פה, לפי מידה של התגברות תכוונה זו, הוא הולך ומשתו לרוח כל העולמים, וסוקר הוא מפנימיותו את הכל, והולך האור ובאו לו מתחך מחשביו, עד כדי צפיה נאמנה מסוף העולם ועד סומו, כל אחד ואחד לפום דרגיה, ויראה בಗיאות ד', ברב עז וחודה, וארח צדיקים כאור נגה, הולך ואור עד נכוון היום.

תקצת. הצדיק האמתי, שהפץ בטובת העולם ובזכותן של הבריות וטובתן באמת, יש בידו כח להמשיך הדביקות לעצמו, את כל האופי של המהות הרע שנמצא בכל הנפשות הדביקות עמו דבקות יהוסית של אהבה ואמונת חכמים. ומתחוך שע"י המשכתו גז הרע מהם, נטהרים הם ונעשה נקיים מהטה. והוא בעצם, מתחוך גודל הטוב שבנשנתו, מתחפק הרע שלהם בעצמו לטובה, ומוסיף לו יפעה ואור גדול מאד.

תר. ממרום המציאות העליונה בא הדיבור לפיו של האדם, ואין לשער כמה גודלותן הן העילילות המעשיות והrhoחות שפועל הדיבור מאז הנתקו ממקורו אורו עד שבא לכל ביטוי. ומהלך עצום זה עשוה הדיבור בהתחבטאו בחזרתו למקורו. וכשהוא מקשר להמחשבה האלהית בתורה ובתפליה, אין לאורו וזוהר עשרו קץ

ותכלית, וממש בורא הוא עולמיים, מלאים כה וחפים, אומץ ועוור רב, והצדיק, בעל המדע, המשיג את ערכו של הדיבור, כרום השגתו תהיה גם פעלתו, ותגזר אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור.

תרא. מה שהתיابון הפשט של האכילה עושה אצל בעלי חיים כלום, ואצל בני אדם ביןונים, להמשיך את האדם לא יכול להחזיק את חייו וכחוותו, פועל בצורה אצילת וכח נשגב אצל גдолי הדעה, צדיקים יסודי עולם, החפץ להתאחד עם כל ניצוצי הקודש הטמוניים בתחום המאכלים, שהשמה הנשמתית מתעוררת מהאדם האוכל לעומתם, לקבלם אל תוך נשמו, להוסיף בהם אור ומדות עולמיים, והם בעצם מוסיפים עז ושמה בתנועה, גם לפני האכילה. בעת האוכל כבר השמה מתנוצת במקומות, ובاقילה עצמה היא עולה במעלה יותר עליונה, ויאכל בעז ויישת וויטב לבו, וויטב לבו בדברי תורה, שהן הן האכילה והשתיה עצמן, לבאי בסוד ד', DIDURI MAI DEMOHO LIHO BEMOHAG.

תרב. השקפת עולם גלויה ורצינלית, צריכה היא תמיד להתאחד עם השקפת עולם נסתרת מיסתית, ומשתיהן יחד, לכלותם והמון פרטיהם, תפורה השירה, תעוז הגבורה, יתרה היפוי ותרבה הדעת.

תרג. כל יום ויום מה חיי האדם הוא שוקל בערכו הרוחני מכל הימים שקדמו לו ביחד, והדבר הזה נהוג גם ברגעים ובחלקי זמן היותר קטנים, כי החסד האלهي הולך הוא ומוסיף אורה, וכל רישימות של העבר הם נתונים בההווה, ועוד הוא מוסיף עליהם את חידושו.

תרד. כל גזומה בלתי מתאפשרת באמונת הלב, שייכת היא רק לענייני החול. אבל ענייני הקודש כל תאור של טוב ותפארת שמתנווץ עליהם בשכל, הכל הוא רק מקצת מן המקצת משבחם.

תרה. כל מה שהאדם מקדש יותר את רצונו, ומעלה אותו למורומי הטוב, ככה זורחת בקרבו האורה של ההכרה האלהית העליונה, שיסודה העליון הוא הכרת השלטון העצמי האלهي בחופש גמור, שהוא תוכן הרצון המוחלט, שכל התוארים בו כלולים.

תרו. היפוי העליון, התפארת האלהית, מושכת היא אליה את הנשמה, מעירה אותה מתרדמתה ומקיצה לחיים את כל כחויתה. מאירה היא עליה כאור שמש על צמחי חמד, ופתחת אותה בכל ענפיה המלאים כה, פאר, נועם ורענן. התשוקה ליהושי בית המקדש, לבית ד' בראש ההרים, לכהנים בעבודתם, לויים בשירים וישראל במעמדם, וכל קשרי הנפש שבנשימת האומה כולה אל זבול קדשה, מעירה בכל יום נוריו של עולם בלבד של ישראל, ומקימה מקדש עליון בנשמו של כל יחיד, המתחילה תיכף בהתחלת סדר היום בסידור הקרבנות והקטורת. כל מחשבה ורגש ישראלי, המתروم בעליונותו ל롬 פסגת נשמת האדם והעולם, מתמלאים חיים ע"י הופעת לב זאת, שיחידי סגולה מתברכים בה בכל יום, ומופיעים בגניות כחם על הכלל כולם, על גוי ועל אדם יחד.

תרז. הרשעה שביעולם מוצאה באדם את מכונה, והיא הולכת ומתגלמת בקרבו, מדי יום ביוומו מוסיפה היא אומץ, מכשלה היא את כחו להתרום להתעלות לטוב, יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום. אי אפשר לאדם אלא תפיות תדריות, שאחד מפרקיהן הם הויידיים. האדם מוכחה להתודות על עונותיו, על חטאיו שבגלו ושבסתור, ושבסתורי סתרים, על נטיותיו לרעה, ההולכות ומלפפות אותו. כשהטהרה של התפללה והוידי באה מדי יום ביוומו, כשהשבחון הנפש אינו דבר נשכח מהאדם, אז הוא מנער את הרשעה ממנו, קמעה קמעה, טרם שהספיקה להעשה עליו ערמה גדולה כזאת שלא יוכל להרים ראש. ומאנו דחושנה בכל יום מסלקיים את הרשעה הימית, מתודים הם לפני שיניהם הקבועה, על עצם ועל כל העולם כולו. לפחות מဂלים הם את מהאתם על הרשעה הפרטית, והכללית, בכל מקום שהוא, מעמידים בזה את נפשם נכח הטוב והقدس, מעלים אותה בזה אל שרש חי קדשה, מחברים את י尼克תה מבאר הטוב. בידך אפקיד רוחי.

תרח. היירה הרוחנית חפשית היא. אינה מתחשבת עם שום השפעה חיצונית, היא יוצרת כפי הlk רוחה פנימה. וכל מה שתתגבר בקרבה אמונהה עצמה, כן תעלה למרומי האמת. השקר, והרשעה האחזה בו, אינם באים כי אם מהשפעה חיצונה, שבאה על היירה הרוחנית כספתה, המצוה אותה בכחה להגות ולא רוחה. כי הויאל הlk אחורי צו, ואין צו אלא עבודה זרה.

תרט. כל הספרים כולם, בין בקדוש בין בחול, וכל הידעות הבאות לאדם מוחיצה לו, אינם כי אם עוזרים לעודר את רוחו הפנימי, להוציא לאור על ידם את הגנוו במעטמו.

תרי. ע"י התורה סופג האדם אל תוכו את נسمת ישראל, ואדם מישראל אי אפשר לו להיות חיים שלמים כי אם בנسمת ישראל שתחיה אותו. ומהשבה הכללית הבאה לאדם בצלילות דעתו, היא נותנת בו את רוח האדם שבקרבו ומשכלהתו. וכל מה שיתרגל יותר בתיקון תורה ומהשבה צוללה, ישתכלל יותר אופיו ע"י מה שתחובר נسمתו הישראלית עם רוח האדם שבקרבו, וכל אחד מהם ישפייע על חברו את ברכתו.

תריא. צריך האדם לחתעשות בפרטים תחליה, כדי שיוכל לタン לו זהו חופש והוויחה לסקירות כלויות, שזהו כל עונוג רוח האדם, השואף להרחבת הנהר של הבינה العليונה. אחר שבא למדרגה הוגנת של רכישת פרטיהם, אז הlk הרוח ויוצר לו ערכים כלליים, שהם הולכים ומתנשאים מעל כל הפרטים. וכשהם משתלמים בצדינום, מרחפים הערכיים של הבינה العليונה על הפרטים הרבים, כיוונה זו שמרחפת על קנה, להוציאו מן הכח אל הפועל את החיים והאור הגנוו בכל פרט ופרט, ע"י תבונה חודרת, השואבת מהבינה العليונה, ומענקת עוזר לפרטים הרבים, בהמון שינויי גווניהם. אז מגיע תור הגדלות לאדם, שתובע ממנו שלא תהיה פועלותיו מצוות אנשים מלומדה, אלא שכל פעולה וכל הרגל, כל עבודה וכל מציה, כל רגש וכל רעיון, כל תורה וכל תפלה, תהיה מוארה באור הגנוו, באור הכללי, הגנוו צנשמה العليונה, לפני הופעת פועלותם.

תריב. הרבה דברים מדקדי תורת נוראים מיוונים, ודומים למשא על הבריות, מפני שאין מכירין את גודל כחו של הרע שבאדם ובעולם, ואין יודען כמה עצות, סייגים ותחבולות, צריכין בני אדם איך להמלט ממנו, בין מהרע הרוחני בין מהרע המעשני. אמנם ע"פ החולשה שירדה לעולם, ע"פ הדולדלים הגופניים והנפשיים שפגוו ביחיד בכנסת ישראל, נתדלד הכל בככל ועמו ג"כ כח הרע, ואין אפשרות לחטא חטאים נוראים, אבל בלב יציר חשוב, ב עמוק כי הכל הרע גנוו הוא, וכשיתעורר הכל לאיתנו יקין גם הרע עמו לבול ולחטא. על כן הננו תמיד זוקקים לאור תורה ונור מצוה המצרים את הבריות כדי שניה מוגנים יפה בעת שוב כח החיים המלאים אלינו, לקבל את הטוב והאור, ולזרות הלה את הרע והחשון. כל אמרת אלה צרופה, מגן הוא לכל החושים בו.

תריג. כל מחשבה רזית צריכה המונן מחשבות גלויות, להגילה, ולהיות לה למגן ולמעקה, שלא יפלו אורחותיה, לתהום הדרמיון, השקר וההירוס. וכל מחשבה גלויה צריכה ניצוץ רזוי, לעדנה, לשמרה מקלקל ומהתהפקות לסם מוות, תחת תוכנתה המקורית להיות לסם חיים.

תריד. ההבטה הרציונלית על העולם, בכל חזיונותיו, החמורים, המעשיים, המוסריים, והרוחניים המוחלטים, היחידים והמצורפים, הכלליים וככללי הכלליים, היא מביאה את הנקודות והקיים המיוחדים הדקים בתוך ההארה הכללית, ומתווך בכך להתעלות למרחב כללי. אבל כשהלון טמון לרוגליה ע"י מה שלא נתבססה יפה בחדרה אל הדיקנות הפרטית. הופעה זו נראית מכחה של הרציונליות בחול, וגם בקדוש. הרזיות היא חרודה לפרטים ולפרטי פרטים, אין קו ונקודה שתעביר עליהם בשתייה, אין קוין וTAG שלא תדרוש עליהם המונן פליות, אין תנועה קלה, וחזון קטן שבקטנים. שלא תפיז עליהם קרני אורה. לציר ולתארא, להרגיש ולהשוו. מסוכנת היא הרזיות שלא תשקע בקטנותם של הפרטים, שלא יאחזו כנפייה הרחבות בהגוי סלעי מגור של חשתת הקטניות. היא לפיה זה צריכה תמיד להחליף כה. לעיתים צריכה לפסוג אל תוכה את האoir הרציונלי, השטחי. היא מעלה, כשאותה בידה. וביתר היא נועדה תמיד להתרום במרחבי העליונים, בדרושים הגדולה העליונה. בכלל הכלליים, גם הם לפרטים נחשבים, בעת שכליים יותר ורבים מופיעים עליהם. אבל סוף כל סוף תנצה הרזיות בכחה לאלהים, ותבא עד תוכנתה להראות לעולם כולם, שאכן גדלות עליונה יש גם בכלל קוטן. אין גבheiten לפני המקום, ולא שפלות. אין קטנות ואין גדלות, כי הכל רם ונשא והכל שפל ונמוך, הכל רם ונשא מצד מקורות החיים של אור חי העולמים, ששוטף בכלל, והכל שפל ונמוך אלמוני יצירו שהنم נשאים עצםם בלי מקור האור, שאו כללו ספרין מתחשcen. וכך אתה תסתלק מנהון אשთאו כולהו שמהן כgoFa באלא נשמתה. כי עמק מקור חיים באורך נראה אור.

תרטו. כשהכח ישראל גדול ונשנתו מאירה בקרבו בהופעה וענפיו המעשיים מתוקנים, בסדור מלא, בקדושה ביחוד ובברכה, במקדש וממשלה, בנבואה וחכמה, אז התרחבות לצד החול, לענוגי החושים הרוחניים והגשמיים, להצגה חידרית ופנימית לתוך חייהם של המונן עמים ולאומות שונים, למפעלייהם וספריותיהם, התגברות עז החיים הטבעיים, כל אלה טובים הם ומסוגלים להרחיב את אור הטוב, והתחום ארוך הוא : יב מיל כמחנה ישראל כולם, קופל באמת את כל העולם באיכותו, יצב גבולות עמים למספר בני ישראל. משחשך האור,

MSGLTHA SCHINAH, MSHNEUTKU RGNLI HAOMA MBIT CHIYAH, HCHL HZMZO LHHIOT NHTBU. CL UZ CHILONI ULOL LHHIOT LDZUZN, CL YOFI TBVI V HSKNU ULOL LHAFIL AT AOR HKDASH V HTHRAH V HZNIYUOT, CL MHSHBA SHLA NTGDLA CQLOH BMCHNA YISRAEL YCQLA LRHROS AT SDR HAAMONA V HCHIM HYSRAELIM, CL SHMINOT KTNNA MBIAH LIIDI BEUTAH, MCAN BAOU HUZZAB V HSAGOT, HKDROT V HFHDNOT, VBIOTR MMMA SFUL ALA UL HHIM HGSMIM PFULU UL HHIM HRONIM, UL RWHB MHSHBA, UL THUPFT HHRGSHA, UD ARSH YKIZN HCKZ, SKOL KORA BACH: HRCHIBI MKOM AHLN, YRIVUOT MSBNOTIK ITU, AL THASHBI, HARIKI MITHRICH V ITDOTHIC HZKNI, CY IMIN V SHMAL TPFROZI V ZRUCH GIM YIRSH, URIM NSHMOT YOSIBO. VHTHOM SL ALPIM AMMA KCTR HWL V MTRHB, CMDT YSHOUTN SL YISRAEL HHLCHT V OROHA KMUA KMUA.

TRTZ. CL DUAH SL AMMA, MSHVBT UFP SHLBH HRUYONOT SL HSRVN SCBL ADM, CMH DUTA SHL SKR. VLPFI HURK SHCBL HICHID V HARBIM V NTTIYIM LTOV VLZDK HIA LKOIH, CCAH YGDLM HURK SHL HSPHOH SHL HSKR BNCHLT HAMTA. HULIHA HULMLIT, SHHIA MGMTA CL HUBODA HALLHIT, HIA SHOAFTH LHSIR TMID, MUSHT MUSHT, AT HZIKOK SHL HSKRIM AL HAMTA. LFPMIM YSH, SHAHD CHOSH SCHBR HFRID BZN HLKIM SHL SKR LSWSR HAMTA, YOZAA LRHOS AT HSKRIM, VHOA MHRAS BUL CRHOT AT HAMTA, MFNI SHUDIYN HM MSHLBIM ZA BZA. HNNU TMID MCOUNIM LHFRID LGMRI AT CL HSKR MAHAMTA BMCHIYT UMALK, VYHIA HSMM SHLM V HCCSA SHLM.

TRIZ. LPUMIM HZDK NUF MMDRGTO, CDI SHCIR BHCHRA UMOKHA AT HREU, LMUN YDU LSNAHTO V LZHZHR ACHRIM V LZHZHR MNNO. VLPUMIM UIKR HNPFLA BAAH CDI LSCBL AT HIDIUA SHL HZDK, SHLA YHSR LO AFILU HLK MN HCHOSH SHIULIM MEUNI, VCHZIRTO LMEULTO HOA MRROMM UMOT CL HNTIOT HCHLOSHOT V HREUOT SHLO, VSL CL NSHMOT V HULMOT SHISH LHM SHICHT BCHYO V NSHMT, LPI HMGUIM HKBVIM V HRHOKIM. VLTWBH MZTRF HCL, MMASH HCL BCCL, CY NIYDI CQLOHO NIYDI. VTOV LB MSHTA TMID.

TRIH. HZDK HULION, HSOKK LSOD D' LIYRAIO TMID, CHIB LAHAMIN SHLA YBA SHOM CHTA UL YDO. VAFILU AM NRACH LO SHHOA NCSSL BAIHA CHTA, YSBV MAHABA, CY GM MA SNRAH LO SHHOA CHTA CRICK UZ TSHOBH, CMTHCION LHEULOT BYDO BSHR HZIR V ULLA BYDO BSHR TLH. ABBL BPNIMIOT LBCVO CRICK LDUAH BBIROR, SHCION SHHDBR BA LIYO, HOA BUDAI TOV NULAH, RHOH D' NCHTHO LHOZIA IKR MZOLL, VSHSBOL UOD UZ MCAOBI NPSH, MMHA SHHDBR MTDMA LCHTA. VYSHRI HZDK HM MMRKIM LA RK AT GOFU LBDO, VLA RK AT NSHMTO LBD HM MZHCHIM, ALA BCCL HULOM COLOH HM MOSIFIM OROH V MIRONK, VMKRBIM MMASH GAOLAH V YSHOUA. VRAOI LDUAH SHCL MHSHBOTH SHLPUMIM AM HYO UOLIM BLB ANSHIM BINONIM, HYO MCHRIBIM AT CL UOLMIM HROCHNI MOSRI, HZN HZN MLAIM MTHIKOT V KODSH ULION BPNNIMIOT. VHZDK, SHAR D' MOPFIV BKRCVO V TORAH ALHIO BLBO, GBHO MZHSHBOTH MZHSHBOTH HMON ANSHIM V HCMIM V ZDKEIM, VMSLHT KODSH ULIONA SLLOLA LO, HIA OROH ZDKEIM. VCL MA SHIBORR LO YOTR CBDOU HUZZMI, VGDOLOT KDOOSHOT RZONOT, VBHIROT HCRHTO HALLHOT, CN YTRHB OROH ZDKE ZH, VYHIA LDZR ASHR RBIM YBAO BO. UMVK CQLM ZDKEIM.

תrieft. כל עונג שאין הערובות צער כל שהוא נמצא בו, איננו עונג כלל. והמעלה העליונה של צדיקים יש לה קורטוב צער, שהם מצטערים על שנמצאים אחרים שהם נקיים מחותמת.

תרכ. ותיקון העולם יהיה בו קורטוב של צער, על מה שאין תקנה להנחש שייה גם אז עפר לחמו, אע"פ שלא יזק מאומה, ולא יצטער בעצמו מזה, שיצדק עליו את הדין בדמימות, מ"מ קורטוב צער יש כאן, שמשלים את צורת העונג.

תרכא. על פי התנוצחות של רוח הקודש משיגים בבאת אחת, بلا יגיעה, סדרי חכמה רבה, הכללים בקרבתן, יופי, קדושה, ברכה, אהבה, גבורה, ומSIGIM את העולמות על פי השתלשות סדרם כמו שהם גלוים בנשמה, שחביבתה היא מכולם. המוכשרים לזרוי הסתכלות קודש זו, נתבעים הם לעסוק תמיד ברזי תורה, מצד עצמות ערכם, תורה לשמה ממש. וכל מה שהם משלימים יותר את אופים הרוחניים בזרוי הzechzot העליונים, הרי הם מתגדלים, מתפארים ומתנשאים. וכל העולמים כולם, וכל הנשמות שבתוכם, לכל מדרגתיהם, מתנשאים עמם, ושם ד' הגadol מתגדל בהם ועל ידם. וכנסת ישראל מתרבת, וגאותה מתקרבת. והתפלות מתעלות, ומתקרבות למרכז מגמתן, והולכות ונשמעות. והמאויים הולכים ומתתקים, וכל חפש הולך ונ מלא. ניתן לך לבבך וכל עצתך מלא, ותגוז אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור. והתיקון המוסרי האמתי של הטהרה העליונה של כל המדות. וכל המעשים כולם שהם תולדותיהן, הולך ומתגבר בשפע, וכפוץ מים הולך אור חדש ופורץ. ולמלאות המבוקש האדיר בקודש של צדיק עליון, מכון אור עולמים. מתנועות נשמות מופלאות מחכין עצם להופיע בעולם, להחדש חיים חדשים, לכונן קודש קדשים, להסיר חליים מחולים, וזיהמות רוחניות מנפשות העשוקות. ומזריו הרחיב הזזה העליון לוקטים אורות, וניצוצות, הממעיט אסף עשרה חמרים.

תרכב. הרצון העולמי, המחולל את החפצים כולם, המשביע לכל חי רצון, הממלא כל נשמה בטל חיים, הגואל משחת את כל החיים, המקבל שפעת אוור מכל המקורות העליונים מזילי הדוים, ומופיע על כל אוור וחיים, המרעיף טל חיים על התכוונה העולמית כולה, על הבנית כל, הוא יסוד עולם, צדיק עליון, עמו אוור זרוע ושמחה ישרי לב. בהופיעו בכל הדר כבודו, בתכוונה ההווית של העולמים כולם, בצוותם הכללית המאהדת כל, אין קץ לשzon, ואין תכלית לשמחת לב ועונג נפש, אשר יملאו חדי הדרים של כל עולמי עד, מרום עוז, מגדולות גדים, עד שפל חולשתם וקטנות קטנים. אשרי אדם עז לו כך, אשרי שותה מעני ענדין, בלבתו בדרך צדיקים, ובחדבקו באור תורה, בזרוי חכמה ויפעת צדק ומשרים, לכונן ולבנות, ליסד ולשככל, פאר כל צבי, והדר כל צניף תפארה.

תרכג. כל עצבן בא מפני החטא, והתשובה מAIRAH את הנשמה ומהפכת את העצבן לשמחה. העצבן הכללי שבעולם מקורו הוא בזוהמת הכלל הנמצא בחילו של עולם, מהטאת הרבים והיחידים, ומהטאת הארץ המכמוסה, שיצאה לפעול בחטא adam, שצדיקים יסודי עולם, ומשיח ביחיד, שבתשובה על מהות חטא זה ומהפכו לשמחה.

תרכד. הנשמה מתגדלת מתחום ההסתכלות של העולם כולם, הגשמי והרוחני, ומתרגדלת מתחום אור התרבות הכתובה והמסורת. מה שנוגע לישראל ביהود, מגדל את כח אורה הפנימי, ומה שנוגע לכל העולם מגדל הוא את כח אור המקיף שלה. כשהשתאחדו יחד שני האורות במזיגה הגונה, יצא אור גדול מוחבר לכלים מעשיים, מחולל נפלאות רבות והמנון חדשות מרעישות עולם בשמחת עצם.

תרכה. יש ניצוצות חיים בעולם, שהם מוסיפים אור חיים בנשמה שקולחת אותם, וישנם כאלה שהם מחשיכים אותה לפיה עורך כמותם ואיוכותם, וערך ההחשה הטבועה בתוכונתם. הניצוצות שבמאכלים ומשקדים מאירים רק אם באים אחר שכבר הופיע או רחפה על הנפש. ההחשה מעיבה את המסק של הדמיון, שלא יוכל השכל הנפשי לחדור על ידו. והכשפים והנחשים כולם מתכוונה זו שולטים, ולא נחש ביעקב ולא קסם בישראל.

תרכו. את הרוחניות אין מתקנים בדורנו כי אם במילוי הגוף. הכהות הגוףים של תלמידי חכמים, שנקלט יפה או ר הקודש בלבבם, מוכרחים לחזוק. וכי אפשר לכחות גשמיים שיתחזקו ולא יורידו את הערך הרוחני והמוסרי מעלהו. כ"א כשהאור המחשבתי יהיה גדולה עמוקה ורחבה. וזה אי אפשר כי אם כשהעסק ברזי תורה יהיה גדול ומצויר. וכחות החומר, ומחשבות ורגשות חמימות. יתאמזו. על ידי כל המכשירים, שהם מתחזקים בהם, להיות בסיס לקודש. האומץ של החלק הקודש ביותר שבאהם הוא בונה את הכל, והוא נותן כח באומה, ובעולם, לרים את יסוד החיים, ולהופיע או ר בנסיבות רבות, יסודות, שכל אחת מהן מחייב עולם מלא.

תרכז. אי אפשר להוציא לאור את הניצוץ של קודש היותר נשגב, שהוא טבוע במעמקי הcpfירה, שהוא לעשות דברים לשם פעלם, את הטוב לשם הטוב, כי אם ע"י יוש פנימי מהאישיות המיווחדת, ע"י הספקנות שבאה לידי הדעה והירוש בצדקתם עצמם. והספקנות נוקבת עד התהום, עד הספק אם יש תקווה, אם יש חלק להיחיד העוגג השואל ודורש, בין צדיקים לעתיד לבא. ומנויות הספקות מתקבצים לאותו הערך של מנויות הספקות של cpfירה. ואחרי אבדת התקווה, גם היושר והטוב, ודורש את תפקיים, והולך הקשור בקדושת אמונה עליונה, ופועל טוב בשבייל הטוב שמתגלה לו בצורה של רצון אביו שבשמים, ומה שהוא מעלה מתואר זה. ואחרי הצלת ניצוץ אורה זה מהcpfירה, הטעינה בתוך היוש, מתחלת תקופת העז, ההולכת ומתרגדלת, היוצרת אורח צדיקים ההולך ואור עד נכון היום.

תרכח. כל מה שישסר לאדם והעולם זכויות מעשיות ושלכיות, בכל מדריגותיהן, כן יחסר לאור אין סוף המתנוצץ עליהם בהירות ציורו, ונדמה לעניין ערפל שאין בו כ"א תהו ובהו. וכל מה שיוסיף העולם דעה ושכלול, ככא היה ציור אור אין סוף מבוסם ומפואר, עד כדי לתן מחייה לנשומות, ומרץ לעובדה מחייב אל חיל.

תרכט. פועלת היא נשמת כל יחיד במערכות ההזיה כולה, כשהטוב מרובה בה מכריעה היא את הטוב הכללי, בכחה, וכיוצא בזה להיפך, השתקעותה של המציגות הפרטית בפרטיותה ממעטת את הפעלה על העולם כולם,

הרוחני העליון. בעת השינה כח החיים הרוחניים שואב הוא ממקורו, מטהר הוא מעין החיים העליונים, אם נתהרו הרצון, והחטא סר ממנה. החטא עצמו גורם חלישות הרוחנית, עד שהשינה סוגרת את כל פועלתו. אمنה יש מדיה שהשינה יפה לצדיקים ורעה לרשעים, אף על פי שמצד הגלי, חלקה החמרי, היא רעה לצדיקים ויפה לרשעים. התשובה לפני השינה מביאה ברכה כמוסה לעולם, ומברכת את הנשמה משפע מקורה.

תREL. הדמיון ישלח את קרני זהרו למרחוק, לציר תמיד מה שהוא חוץ מעצמותו של החושב, והשכלילך סובב لنוקודה העצמית שבנשימת החיים, ויציר את הנמצא בקרבה פנימה. ולפי זה הדמיון נדרש הוא אל השכל למען העזר על ידו להזיפה הרוחקה, והשכל עוזר וסומך הוא את הדמיון להסביר לו, כמה גדול הוא הרכוש האוצר בקרבו פנימה.

תREL. אחרי כל הרעש של כל מיני ההתחכਮות, המביאות לידי כל ההיסטוריה השונות למיניהן, ואחרי כל השיקוע היוטר עמוק במערכת רזים וגוני נסתרות, אנו באים לידי מסקנה, שעמל האדם ראוי להיות בכשרונו מעשה להבות טוב בעולם, בין אדם לחברו, ולכל היקום אשר על פני האדמה. והדעה צריכה. להיות עסוקה בהמון רב של השכלות מבורות, הנוגנות לעוסקים בהן חיים מאירים. וסוף טוביה יחידית כזאת, שמתקיימת אצלך היחיד, לחזור על כל ההמון כולם, לעורר את כל אחדרפי מדותו להכריעו לכף זכות, וממילא נעשה היקום כולו יותר נשגב ונעלמה.

תRELB. תכונתה של ההסתכלות הרוחנית היא סקירת הכל ביחד. וזאת היא טבעה המיוחד לה, שմבדילה מהסתכלות שכליות פשוטה, שהיא עסוקה תמיד בפרטים מיוחדים, שבקיים מקבצת היא אותם למדת כלל מאוחד. בעלי הנשומות המיוחדות לסקירה פנימית קשורים אליה בכל כח חיים, וצער גדול ועמוק הם מרגישים כשלוחים, ע"י עצם מפני הרגל או ע"י השפעת הסביבה, לעסקים, רוחניים או מעשיים, פרטיים. אלא שהם מישבים את דעתם, בהכרם את הכרח החיים לעסוק בכל המכשירים המביאים למלא המגמות. אבל בנפשם קשרו חפץ נעלם לקצר במכシリים, ולהאר במודם את האורה המגמתית.

תRELG. יש כפירה שהיא יהודאה, והודאה שהיא ככפירה. כיצד? מודה אדם שהتورה היא מן השמים, אבל אותם השמים מצטירים אצלן בנסיבות כ"כ שונות, עד שלא נשאר בה מן האמונה האמיתית מאומה. וכפירה שהיא יהודאה כיצד? קופר אדם בתורה מן השמים, אבל כפирתו מיוסת רק על אותה הקלייטה שקלט מן הציור של צורת השמים, אשר במוחות המלאים מחשבות הבל ותוון, והוא אומר התורה יש לה מקור יותר נעלם מזה, ומתהיל למציא יסודה מגדלות רוח האדם, עמוק המוסר ורום החכמה שלו. ע"פ שעדין לא הגיע בזה למרכז האמת, מ"מ כפירה זו יהודאה היא חשובה, והיא הולכת ומתקרבת להודאות אמונה אומן. ודור תהיפות כזו, הוא נדרש ג"כ למעליותא. ותורה מן השמים مثل הוא על כל כללי ופרטיא האמונה, ביחס של אמר המבטאי שלחן אל חמציתן הפנימי, שהוא העיקר המבוקש באמונה.

ת.rl.d. עמי היסודות האלוהים פשוט הוא שאין להבנים בכירורם בשל האנושי, אלא על פי הקבלה, מאנשים מופלאים, שהאור האלקי חדר לתוכך נשמהם. וכשלומדים את דבריהם, בהכנה הרואיה, בא ההשערה הפנימית, ומיישבת את העניינים על הלב. עד שהם דומים למושגים בשל הטבעי הפשוט. ולעולם צריכים לצרף אל המדע הזה את כח האמת של הקבלה, ואו נעים הדברים מאירים ושמהם כנתיניהם מסיני, לכל חד וחדר לפום דרגיה.

ת.rl.h. צדק עליון, שתשוקת האמת האלוהית גדולה היא בלבבו, אין צורך לדאוג מכל חטא, ומ"מ תמיד הוא מודבק באור התשובה, אבל תשובתו היא מרוחבת את דעתו ומופיעה עליו אצילות חן וקדושה.

ת.rl.g. הגואה בידיעה היא ע"ז ממש, שמציאות באדם שהוא יודע את הכל בשילימות, ונכנס ג"כ התוכן האלוהי של אור אין סוף בכלל הczior, וה"ז פסל ומסכה בסתרו של עולם. וענות הצדק מודעה לאדם, שככל מה שידע הוא רק התפשטות אור ומרקם מעשיים, ולא נחשב הכל אפילו כערך טפה מן הים, כיון שבאוור העליון, שהוא יסוד הכל ומקומו, אין שום ידיעה נתפסת.

ת.rl.z. כל המגראות, החמריות והרוחניות, שבulous, הכל בא, מפני שככל פרט משיג רק צד אחד מהמציאות, הגשמי והרווחני, הטוב בעינו, יותר הצדדים, שהם בלתי מושגים לו, הנם בעדו ראויים להיות אבודים מן העולם. ומה להשבה הולכת ומרשתת את כח פועלתה על היחידים והקבוצים, על הדורות והתקופות, שככל מה שהוא חזן מהחוג העצמי שלו הוא מחריב ומפרק. ומתווך בכך הסיבוכים מתגדלים, בדעות ואמונות, בשיטות החיים, ובארחות הצBORיות. והיחיד גם כן סובל הוא מהמוני הסיבוכים שבקרבו פנימה, שאין רגש אחד פונש את חברו בחבה הרואיה, ומה להשבה אחת דוחה את חברתה ברוח בוז ומשטמה. חליפות רוח, של ידידות, נעשה דבר נמנע, והרגשת יופי כללי, להшиб נפש, הולכת ומתדללת. לכל אלה הפגעים, שהעולם כולו, ואנחנו ביחד, סובלים מהם, קרואים הצדיקים, מייחדי היחידים, השכליים והרצוניים, לתקן, לחבר ולמלאות הטלת שלום בעולם, על ידי הטלת שלום בנשמהם פנימה, על ידי הופעת דעה שלמה וככלית, השולחת תמיד אור וחימם לכל העברים. זאת היא מגמת עובדים נאמנים, שורי עולם הולכים ומתגלים בהם ועל ידם. דיקנות גדולה בפרטים, חברה וקיים נמרץ לכל החיים המוחשיים ותביעותיהם הרואיות, והתעלות עלונה ברצוון ובshall, בהקפה אדירה, על כל חזונות החיים, על כל ההליכות המדיניות, על כל השינויים הנפשיים, על כל מערכי מהלכי האמונה, והאמונה, על כל שיטות המוסר, והכלכלה, על כל דרכי הטעם והיופי, על כל השビルים, שהאמת, הצדק, החן והגבורה, וכל עז החיים וההוויה, מתגלים על ידם. זאת היא מגמת הקריאה בשם ד', בכל עת.

ת.rl.h. יש צדק כזה, שיכל לעروب, שיתוקן העולם כולו, וכל ישראל ישבו בתשובה שלמה. ובזה הם מקבלים שפע חיים. וטוב גדול, בהקפה, מהאוצר العليון. מקור הברכות. וצדיקים כאלה מוכראים להמצאה בעקבותיהם דמשיחא, שככל ההשפעות באות בדרך הקפה, בסוד טוב איש חנן ומלווה. ואורהצדיקים זה מקדים את הטובה לבא לעולם, וממשיר את הדעות לקבל הופעות חדשות, שאין ראויות להן כלל. ומכל מקום לא יצא מזה שום תקלה, כי אם תועלת ותיקון, מפני שהדעות העליונות הללו יש בכחן להכשיר את הדור בהופעתן, שיוכל לקבל

את האור הגדול שבהן, ולהשתמש בו כראוי. ההקשר הרואוי לזה הוא העסק ביחידים, בהירות הדעת, ואומץ טהרת הרצון. מלה ד' חונן דל, ראשי תיבות, מיח"ד, וסופי תיבות בגימט' תשעים, שהוא צדי באוטיות, שמובנו צדיק. ועל ידו מתחפה כל הרע לטוב. וכל הטומאה לקודשה בסוף. אתה סתר לי מצר, ראשי תיבות אוטיות סמא"ל, וסופי תיבות בגימטריה קודשה.

תRELט. התורה ב עצמה, האידיאל של דעת היהדות מקורה, ברוחניותה ומעשיותה, הוא יותר נעלם מעוצמויות המעשה המדוייק, של כל הלכה בפ"ע ושל הפרטים הרבים. אלא שהעסק בתורה לשם מביא התלמוד אותו לידי מעשה, ומקיים באבاه את הפרטים בקו"ע ובושא"ת, שע"י טל של תורה הפנימית, מרגיש השם את כח החיים שהולך ומתפשט בכל הוויות, עד שנוצר התלמוד כולו בכל הרחבתו. טוב לי תורה פ"ק מאלפי זהב וכסף. ור"ת טוב לי הוא טל, ותורת פ"ק – ת"פ - בגימטריה תלמוד. התלמוד עם שקייא דאלנא, שהוא טל החיים שבו המוציא אותו אל הפועל, המציג את כל האורות של תורה שבע"פ ממוקרים, הם טובים מאלפי זהב וכסף, תורי זהב עם נקודות הכסף של הפרטים מצד עצם. התורה בכללותה ובמקורותיה, היא מהchia את הכל, ובירידה היותר גדולה - הקודמת לעליה, קדרותא דצפרא של בניין האומה ותחייתה - יצא אור חיים מהפעטה טל תורה המפעטה בכחה הגדול, להרחיב את גבול התלמוד, הכלול כל חכמת ישראל בהלכה ואגדה, בקדוש ובחול, מיסודי הלכות עד פרטי דין, מנהגים, סיפורים, מאורעות, פיויטים, חלומות, הגינוי קודש, ושפעת אור נבואה כל שיעור הקומה הרוחנית, של יעקב ויישראל.

תרם. חyi התבוננותם החים יותר טובים, אבל העונג שבהם יוחש על פי אותו הלשד, שהעשור של הדמיון יפזר עליהם במידה הרואה. וכדי לשמר על הדמיון, מיוושם מיתרון, צרייכים המעשים והמדות להיות מסווגים יפה.

תרמא. אין הودאות בלבד, עם כל גדלה, קדושתה ותפארתה. היסוד לחיה הרוח, כי אם כשהיא מצטרפת עם חשיבות התוכן, עד שלפעמים תוכן חשוב יעלה בערכו עלויות אין קץ על תוכן ירוד ודאי. טוב לחסוט בד' מבטה באדם.

תרמג. הענווה היא מחוורת עם השלמות הרוחנית, שכל מה שהאדם משיג יותר את העולם ואת החיים, את שכלולים הרוחני והחמרי, את הצרכים הרבים של הכלל ושל הפרט, אז הוא משיג את קוצר ידו, את עורו השגתו, את מעט כח רצונו להיטיב, והוא נשפל ברוחו, והוא תמיד הולך ומתרعلا על-ידי חפצו הגדול להתקרב ביוטר אל הטוב המוחלט.

תרמג. היכולת לעמוד במעמד הפני ומנתק מהקדשה, רק היא תמן את האפשרות להרצון המשוכלל לצאת מן הכח אל הפועל, וכי' שלא נתגבר כח הרצון של הטוב בעולם כראוי, אין יכולת ג'כ' להנטק ממנו, רק בעקבא דמשיחא יבוסם העולם בכללו, עד שהרצון העצמי יהיה בתכלית הטוב, ולעומתו תתגבר היכולת גם על הנתקה הגמורה, ובחירה התתדבקות בטוב האلهי יהיה ברצון גמור וחפשי למורי. כשהנסירה נגמרה,

יש אפשרות לבניין עולם של תולדות עדי עד, ומתגלה זו זה בחוץפה דעקבא דמשיחא, שחלק ממנו כבר יצא לאור, ומי הגין כבר יכולם להציג מאורו זיו נחומיים וגבוריות עולמיים. לא כאדם הראשון שנברא דו פרצופים מחוברים גב בגב, כ"א פנים בפנים ידבר עמו.

תרמוד. השכל השלם הוא תמיד בהדר שלמותו. פועל הוא את פעולתו בשכלול ההוויה כולה, חודר הוא עד האדם המשוכל ברצוינו החפשי, ע"פ גדרים מיוחדים. בחופש הרצון מבטל לפעמים האדם את הסדר המתוקן שנគן לו - השלמות השכלית העליונה, המאשרת את הויותו הכללית והפרטית - וניתוקו מביא גרעון כללי, בכל מערכות שפעת השכל, וכששב, הכל מתרחב ומתמלא חיים.

תרמה. העולם ממחכה הוא לההתגלות הנפלאה, איך שהאדם והעולם קשורים הם זה לזה, ולפתاح על ידי גילוי זה את ההרגשה המאחדת את השנים הללו, על ידי ההופעה שתליך ותתפשט לבאר על ידה את גודל הפעולה שהראשון פועל על האחرون והתווכן ילק הלווך ואור, עד שה הפרדה הדמיונית, שנקלטה כל כך ברוחנו מצד חושי הבשר הקיצרים, בהיותם מנוטקים מחשוי החיים הרוחניים, תכללה כולה, ובמקרה תאבה הקשבה האחדות השלמה, ורוח האדם ברצוינו يتגלת בהוד גבורתו הרבה יותר ממה שהתגלתה עד כה בפיעולותיו הטכניות. והכל תלוי בתשובה, בשכלול הרצון, שאימוצו הוא אחד מתנאיו, וענדנו וקדושתו הוא עיקרו ומהותו, וקייםרו עם הדעה היותר עליונה הוא אור חיים, ועומק הופעתו בתחום האמונה, הבאה מתוך הכרה פנימית נשגבה מאד, הוא מקור אورو, שמננו יוצאות ההשערות הנשגבות, שעיל ידן מתיישב העולם הרוחני כולם, עם כל ודאותיו הנפלאות, העומדות ממעל לכל הודיעות שבulous, בגודל עצ רעננותן, ב עמוקKi הנשמה היחידית, השואבת את לשד חייה על ידי צירוף הקיבוציות הכללית, שהיא מקבלת את שפעה מיסוד ההוויה כולה, שחכמה אליהם שופכת עלייה תמיד רוחה, בחזון ובפועל. צדיקים, חכמים, גברים, נאים, עשירים ושליטים, לא יתפרדו עוד במהותם, כי אם כולם יחד ימצאו את התמצית העולה מהופעתם כולם יחד, על כל הרכוש החיצוני והפנימי שבחיים, שעצם החיים מתחווה מהם ומתעשר ומתמזג על ידם. העז הנמצא בכח החיים העליונים, המגלה את כשרונו בثور נצחות פוזרים, בכל בעל כשרון ובכל פלוגה לאומית ומפלגתית, יגלה על ידי אור הרצון בכל כלותו, והכללות תפיעת באורה השלם, שככל הפרטים ברוב עשרם הם כוללים בה בפועל, ובכל תנועת רוח קלה עולמות מלאים נוצרים וمتפתחים, מחוללים ומולדים ברוב העצומות.

תרמו. אמונה יותר מה마다 מבליה עולם היא, ולא רק אמונה של שקר, אלא אפילו אמונה אמת, כשהיא פועלת על הנפש היחידי והציבורי יותר מה마다 שהיא צריכה לפעול, עד כדי למזוג את כחה עם יתר הכוחות הרוחניים והמעשיים, הרי היא מטשטשת את העולם. ולסבה זו, נמצאים תמיד בעולם גורמים וBITS להת�עות האמונה - למרות מה שנטית האמונה כי חזקה היא - כדי להעמיד את המצב על מכונו, והעולם קיבל מהאמונה את הטוב שבה כשיעור הנכוון. ולאו דוקא באמונה נוהג זה העניין, אלא גם בחכמה ומוסר ובכל כשרון. שאנו רואים שכשם שיש לכל הופעה טוביה מסיעיה, כן יש לה מפריעים מיוחדים לה. שלפי המבט הפרטי נראה הדבר, שהמסייעים הם מישבי העולם והמפריעים מבליו הם, אבל ע"פ המבט הכללי נראה לנו, שאלו ואלו בונים הם את העולם, אלה בחיקם ואלה בשלילתם. דור אחרון בכל תקופה,

בא ע"פ רוב בכח שולל, שאין תקופה נגמרה אא"כ שמש לה הכח הרוחני היותר עדין בתור כח משפייע, וע"י השפעתו ודאי הפיזיו את מדרתו, ורוב טוביה הביא שאין העולם יכול לקבלה, ונחפן לדועץ לו. על כן באה המדה של דור אחرون, דור החותם תקופה ומתחילה תקופה, שהוא שולל, ותיכף בהתגלות שלילותו ותעשה את תפקידה למחוק את הסאה, מתגלה הרפיון והאפסיות שיש בשלילה והוא עצמה מבוצרת לה את מקומה, שלא תתפשט הרבה. וההתפשטות היתירה שגרמה בהופעתה הראשונה, חזרה ובא לידי תיקון ע"י המזוג הכללי. בעולמנו הננו רואים התנוועה הcpfונית וחוצפת הזמן ביסודותיו המתדומות למדועות ע"פ בקורסת המקרא, מעבר מזה, התגליות החדשות והכרעותן לטובת האמונה מעבר מזה, יתנו את המשקל האלهي לרוח האמונה ומיוזגו.

תרמו. התפילה היא צריכה להיות כ"כ נובעת מקיירות לב, עד שכ"ל חיוב עושה אותה קבוע, וזהו יסוד שיטת הסוברים שאין לתפילה עיקר מהט. על כן החלק המובהך ביחס לתפילה, היא תפילת ערבית, שגדלה היא במה שהיא רשota. ותפילה נקיה מכל צד קבוע נקראת פגיעה - ויפגע במקום - מדת יעקב, שבית תפילה קראו בית אלהיו לכל העמים, ביום אשר יהפוך לכל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ד'. ור'ת שפה ברורה שב- גם בתמורה של אמרת ב"ש הם שב, ורק המקום מחייבים ולא העניין, כי ממזורה שמש עד מבאו גדול שם ד', וידעו ממערב את שם ד' וממזורה שמש את כבודו. כי יבא כנהר צר העוקר כל חיוב, רוח ד' נססה בו להרים את דגל הרשות הנבחר מכל, סוד קירוב הר סיני ללא מ"ת דזקא, הביאני אל בית היין זה סיני ודgalו עלי אהבה - אהבה ממש, והעוז כולל בראשית תיבות, והטל בסופם. אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חי ושבתי בבית ד' לאורך ימים, והאורך ימים ביסודות המוחלט הוא אהבה ועונג, שמתעללה מכל חובה והכרה.

תרמת. הכח המהיה את נשמת ישראל היא העירגה הנפלאה לבניין בית המקדש, ולהחזרת כבודו בתכליות שלמותו האידיאלית המקויה, שרק צפיה זו מרוממת את רוח כל הדורות כולם, לדעת שיש תכלית נשגבה לחייהם והמשכם ההיסטורי. ובנקודה עליונה זו גנוו כל עז החיים של קישור האומה לארץ ישראל. וכל המצאות התלויות בארץ, באיזה מידה שהם נוהגות, הן שומרות את הלח של תל חיים זה היסודי.

תרמת. כשהחשש מזדקה, רואים את הנשמה איך היא הולכת ומשתלמת, איך היא זורמת ושותפת, פועלת ומזהרת על עולם מלא. וכל מה שהמעשים יותר מתקנים והתקנות יותר מתרבורת והשכל יותר מאיר, התרחבותה של הנשמה החזקה והעליזה, החפשית והבטוחה, הולכת ומתחשת. הפרטים של ידיעות, הרגשות, עובדות, אמונה, כוונות ורצונות, הנם רק פלגים קטנים, ששתפי אורה הרבבים נוהרים ממש, בהופיעם ממוקור חיים.

תרגנ. שני חסרונות יש להמחשה הלאומית, שהיא מוכrichtה להשתלים כדי להשלימים, מקום אחר. האחד, שאינה מספקת כראוי את עניין הפרט, והפרט יש שלפעמים תביעותיו הן גדולות, וכשאינם מושלמים, בין בצורותם הרוחנית בין בצורותם החmericית, נעשה הכל נפגם, וכח הכל גם הוא אינו איתן. והשני, שאינה יכולה מחשבה זו לתאר לה, כי"א את חי עזה", אבל איך להשלים את הנשמה, ולעשות את הגשר שבין חי עזה

לחיי עוה"ב מובטח, זה צריכה המחשבה הלאומית לקבל מהשפעה הרוחנית העליונה, שהיא פילוסופית, אלחית, רזית, חברית, ועומק האמונה כאן הוא מוצא את תוכנו.

תrnga. קשה מאי לאדם אחד להכליל בקרבו את הרשימים שבעולם החיצוני בסדר נכוון, ועם זה יהיו גם הרשימים של העולם הפנימי שלו מסודרים יפה. ע"פ רוב, כשהאדם פונה אל העולם החיצוני, עלולו הפנימי נשכח ממנו, זיכוך מחשבותיו, רוממות רגשותיו, טהרתו מדרטו, גבורתו רצונו وعدינותו, כל אלה הם דברים שצרכיים שימת לב שלמה. התורה היא מיוחדת מתחן עניינה האלهي, שהיא כוללת שמים וארץ, נשמה ועולם, וע"י השפעת לימודה וידיעתה המרוחבת, מתמזג הרוח ומשתלם באופיו השוניים, החיצוניים והפנימיים, מה שלא תן זה שום חכמה אחרת, ושום חינוך אחר. אמן המחשבה האלhit, היא עצמה היא יסודה של תורה ונשמה, אבל אי אפשר לה להקלט יפה, כ"א או ע"י תכיסים של לימודים גדולים ורבים, שהכשוו את הנשמה במעט חפשי כזה, שהיא יכולה כבר לעמוד במכון האלهي, לעין בהרחבה באותם הרעיוןות שהשכל המוגבל הלוקה מהרגל והחושים סותר אותם, או שבדרך פלא היא חוננה בכרזון רוח פנימי כזה - שההשתכלות האלhit היא מוכשרת לה לפי תכונתה - שלפעמים יעלו גבורים רוחניים כאלה על במת החיים בתור חזון מפליא, וחותמים הם את חותם על פני דורים.

תrngb. רואה היא העין הבירה, אין כל מוסד שלוקח לו תוכן של קודש מקור ישראל, והוא בעצם משלח את שרוויו באמה אחרת, שואב הוא לה מכנסת ישראל וממעט עי"ז את חילה. כ"ז הוא כשהמצב של האומה אינו מוכן להשפייע בצורה של שפעת חיים כזאת, שהinicיה ההולכת ממנה לא תמעט את חילה, ותשוב אליה בהוספה אומץ. אמן גם בمعد הירוד, גдолיל הסקירה מכיריים את הצינוריות שדרכם הלשד הולך למרחקים, ובוחנים הם אותו בכל צורותיו, ומהזיריהם תמיד את הטוב המקורי לשratio. אמן, תעופה גדולה צריכה היא הנשמה הגבוהה לעשה בזיקוקה לעסק רזי ענק זה, וברוממותה לא תוכל להופיע את אורה על שדרות רבות מהנשומות התלוויות בכך עצמה, אשר רק בהיותה פונה במבטה לחוגם הבינווי, מתקשרים היחסים הנעלמים, והן מתעדנות ומקבלות חיל פנימי גם בלי דעתם. אשר על כן, אין תעופה עליונה זו של החזרת הלשד הנמשך למרחקים זרים, נוהגת תמיד, כ"א לפרקם, בעת המוכشرת ביותר, שההרגשה הפנימית יודעת, שכפי המצב, הכינה הנשמה המעליה השורשית לשד חיים ואומץ להנפשות הרבות התלוויות בה, באופן המסביר להעמידן בצדינון ורענוןם, עד כלות העבודה העליונה של התעופה, המركיעה את פעליה לשחקי שחקים.

תrngg. לפעמים אדם עומד על מצב כזה, שהוא צריך לשאוב הכל, מהשגתו, ואין צריך להתחשב עם המדות ותולדותיהן, שברית כרותה היא, שבהתרכזות הדעת כולם יתרוממו, ובתרתו יטהרו. ואין למוד את התוכן של המדות ביחסו אל הטוב והרע באדם נעה, שאור הדעת שופע עליו במעינותיו רבים, באותו המדה הבינוונית, הרגילה אצל אנשים, שהייהם הם רק חי רגש ודמיון, שבאמת ההבדל ביניהם הוא יותר גדול מההבדל של חי השינה והחלום לחי הערות והמחשבה הבירה.

תרננד. ההשגות הרוחניות מתגלוות לאדם בדרך פתאומי. וכשם שאינו נופלות תחת הדרגה של מדידת האפשרות והמנעות באותה המדעה שהאמת הזאת נמדדת בהשגות שכליות אטיות, הבאות לא בדרך שטף של נחלים, כי אם בקמוץ טיפין טיפין.

תרננה. ההשערה הרוחנית מתבוננת על חי הנשמה במתינות, בידעו הholכתי ומתבררת, עד שייצאת שורת חיים זאת מכלל צל של חיים - שם באמת תיאור של מות - אלא היא מתבטלת בכל הודה ועוזזה, בכל כבודה ועדנה. וכל הקודש, הטוב, המוסר והצדק, מוקשרים בהופעה זו, שהיא מתרוממת לעולמים האלוהים, מלאי זיו ונוגה. פוגשת היא השערה זו בחיה הנשמה בקדמות הויתה, לפני התגלומות מעשיה בעולות גופניות גבוליות, יודעת היא בבירור אחר בירור את כל מגמותיה העתיקות. וכן הולך החוט ומשך במגמות העליונות, שהולכות ומתרכבות בכל משך החיים, ע"י הסתכלות חפשית עליה אללה. וממנה באה הסתכלות לבירורים מלאים על מהלך החיים העליונים של גבורה הנשמה, אחרי הקפת החיים המשועבים לענייני הגויה. וההתמצגות של הרוחניות הפרטית עם הרוחניות הכללית, עם צורור החיים, הולך ומתרחב בדרך מנוחה ושלות צדיקים. וכל השאלות היותר סתוםות בחיה הרוח הולכות ונפתחות. והחאים המשיים, הגוףניים, הולכים ומתאמצים, ונעים שמהים וմבוססים ע"י מה שאחרית ותקווה ומגמה רחבה עומדת לפניהם. והאור העדין של הרגשות היותר קדושים, המקדשות את החיים במילואם, הולך הוא ומתרחב, עד שניציו מחיים רבבות עם, חי שעה וחוי עד.

תרנו. כשהיראת מתגברת בלבו של אדם מצד בהירות ההשגה, צריך הוא אז להסתיר בצל החסד האלهي, ע"י כח התשובה העליונה, המחדשת את כל ההויה עמוק שרש, שהיא מתאמת אל הציור של השלימות העליונה שאינה יכולה להתגשם בפועל, אבל היא תמיד נשתקת, ובלב יש צער מתוק להגיעה למדרגתה. ע"פ שהמעשה והחאים מכירחים את האדם לדרכ' מיצוע, מ"מ החשך הנשמי לאשתבא בגופה דמלכא הוא بلا גבול.

תרנו. כשמרגיל האדם את עצמו לשמע קול ד' מכל דבר, בא העניין עד התוכן היותר עליון שברוח האדם. שהוא השכל, שהוא דוקא הוא מכסה יותר מכל את העניין האלهي, מפני שיעלה במחשבה, שיש כאן כח שכלי מיוחד שעושה את הציורים השכליים. אבל על ידי הרגל הטוב, של הקשבת קול ד' בכל דבר, מתגלה אליו קול ד' גם בשכל, והוא דוקא בשכל ימצא את ההתגלות האלוהית האמיתית. וכל מה שיסוף חקירה והתפלספות יוסיף קדושת אמונה ודבקות. והערת רוח הקודש.

תרננה. מהות העבודה יש בה שני תוכנים, יש עבודה דמיונית, ויש עבודה ממשית. הדמיונית היא מיוסדת להמשיך רגשי האדם לעניינים גדולים, והגדול מן הכל לא הוא העניין האלهي, ומתווך שהרגש יתמשך אחר הנשגב לא תהיה העכבה מצד הגוף וכחוותו כל כך להתגברות הרוחנית העליונה. אבל העבודה המשית היא ממש תחיתת הרצון, והגברת הנשמה האלוהית, באדם ובכולם, על ידי מעשים טובים ושכלים אמיתיים, וכל דבר קדוש ואמת, על פי הטהרה השכלית והופעת אור התורה, בההערכה המביאה לידי עבודה זו, מתגלה לאדם תוכן

חיים, שיש לו מה לעשות בשביל הטוב היותר עליון שיתרבה בעולם, וממילא כל דבר גדול המביא טובה כללית הוא בכלל, ואם הוא מהדברים שהטוב גלי בהם, איןו אובד בזה את ערכו, אלא שנשאר הרבה ממה שהטוב גנו בו, וערך טובו הוא סגולי אלהי, שהם כל פרטי המצוות, והמדות העליונות, שחסידי עולם גבורי הרוח חיים על פיהם בתם יבב, ובשמחה ישרים, ורוח גבורה עליונה, המרוממת אותם מעל כל המעשים.

תרנגול. העבודה הפנימית יש בה משום סידור המחשבות, שהוא עצם חי התבוננות, וסידור הרגשות, שהוא חי היפוי והשירה, ויחוסם של אלה התכונות השונות זה לזה, לכיוון איך הם מתלכדים ביחד, ופועלים אלה על אלה, ובאייה אופן הרכבתם עולה יפה, ובאייה אופן הם צרייכים להתחלק כל אחד במערכה לבדו.

תרס. בשפע רוח הקודש מרגישים איך רוח החיים האלהיים מאור חי העולם הולך בכל הליקות החיים, בכל הרצונות, בכל העולמים, בכל המחשבות, בכל העמים, בכל הבריות, בכל הליכותה של תורה ומצוותה, המעשיות השכליות והרגשיות, ובכל התולדות היוצאות מהן ובכל הדמיונות וההתפעליות הנפשיות, המתילדות על ידן. מכירם על ידי הופעה זו, העליונה הרבה על השכל המצויץ, את יקרתה של קדושה ואמונה, של עשיית כל דבר לשם שמיים, ומרגישים איך החיים הרוחניים, המחיים ומעודדים, מתחפשים ממשמותיו הקדושים של מלך الملכים הקב"ה, לכל התורה כולה, לכל אוטוותה, ולכל נשמה פרטיה מישראל, ולכל העולם כולם, על ידי השלמתם. ללא סיוע של רוח הקודש כלל, אי אפשר לבאר חזונות רמיים. כמו נועם התורה והאמונה, תפקיד העבודה התפללה ודקדוקי מצות. רוח הקודש מתלבשת היא בחכמה, בחכמה של קודש, ואפילו בחכמה של חול. הלבושים הם לפעמים מכונים למדתו, ולפעמים יש בהם משום חסיר ויתיר, כשהם חול על גבי קודש. אבל בקודש שמלביש קודש, הכל כפי המדה, מדוCMDTO.

תרסא. מצדדים שונים TABA ותגללה התשובה. אחד מיוחד מצדדי אלוה יהיה הצער על העלבון שנעלב הרוח הגדול האוצר בכל מה שהנחילונו אבותינו, שאין שיעור לעוזו וכבודו. והרוח הגדול מקורו מקור חיים, המקור האلهי העליון, שהולך ונמשך מדור דור, וכשמשיים אליו לב הלא מצויים בו הכל, כל חמלה וכל תפארה, והחושך הכספי גרים להיתלש מקרן בן שמן זה, ולהתעוות בשדות זרים, שאין בהם לשדר וחימם בעדנו כלל. הצער הגדול הזה יתרץ בעז, וילוח אליו כה של ישוב הדעת ומתיינות, לדעת ג"כ מה שיש להבר מתחוך כל דרכיו התעהה אשר נכשלו בהם. חופש הקדש הפנימי שבנשמה יצא ממאשו, ובזמן עז יהל כל רוח עז לשאוב ולשתות לדוויה מאותו מקור החיים העליון. והדעה והרגש, וטעם החיים, השקפת העולם וחפץ התהיה הלאומית, תקון פגמי הנשמה והתקומות העז הגוףני, הסדור המדייני וחמדת החבורה בארכחות דרך ארץ וסבלנות הגונה ביחיד עם קנהה היה נגד כל מתועב ורע, נגד כל דופי וכעור, ומסירות נפש פנימית بعد האמצעים שהטוב הכללי העליון מופיע ויכול להופיע על ידם, - כל אלה ייולדו ויתגלו אז בחטיבה אחת, אשר לחמכם צרייכים אנו ע"י הכשרת הלבבות לאורה של תורה האמתי הפנימי, רזי תורה אשר לחמכם צרייכים אנו ע"י הכשרת הלבבות לאורה של תורה האמתי, אשר ע"פ ההשפעות, שהופיעו על אלה אשר דבקו בהם בלבד הבהיר הרואוי, כל-כך רבו המנקרים אותם והמליעים בהם. דока מאור חיים זה, אשר השפעות בלתי מוכשרות אלה מצמיהות ממנה סכנת ואסון העולם, - דока ממנה צמיה ישועתו ישועת עולמים שלו, הופעת

אור הטוב העליון להחיות על ידו את הכלל ואת הפרט, להקים את סוכת דוד הנופלת ולהסיר חרפת עם ד' מעל כל הארץ.

תרסב. ע"י מה שכח המדמה מזדכך - בזכות טהרת המחשבה, ומעשים טובים ומדות טובות, ותשוקת התורה והחכמה - באים להרגיש את השפע של החיים, איך שהוא הולך מאור א"ס להחיות את כל העולמים כולם. והנסמה מתחלת להיות מארה, ומتمלאה חכמה ואורה מעונגה קדוש זה. כי עמך מקור חיים באורך נראה או.

תרסג. לעולם אין אדם צריך לעזוב את גדולת אור הנעם בדבוקות האלהית העליונה, בהרחבת הדעת, ולא יחוש כלל מה שנראה לו שלא נתבררו עדין מעשיו, وك"ו מחשבותיו, מזגיו, דיבוריו ורוב עניינו, ואע"פ שהוא מרגיש את חולשת רצונו, מ"מ הוא יעשה את שלו, ויהיה נדק באור העליון שהוא יסוד התורה. ואם יוכל להדק בנקודת השכלית העליונה לפי מדתו ומדריגתו, הרי הוא עומד במדרגה הגונה מאד. ואם מרגיש איזה מסך בשכלו עד שככל ענייני צירויו אינם יכולים להיות כי אם ע"פ הדמיון, מ"מ כיון שתשובה אלהית פנימית מונחת בקרבו, והוא מכיר שרצון היסודי הוא להיות דבק בחיי החיים, באור ההויה העליונה בכל החמדות, כל הנצחות, כל הענוגים, כל השלומים, וכל הגבורות, הפארים, התהילות, והזהירות, ממנה הם באים - ונפשו עורגת לקודש קדשים העליונים, הרי הדמיון שלו הוא הלבוש שבתוכו מתחלים השכל העליון - שהוא אור ד' באמת והוא יסוד שעשווי התורה והחכמה כולה - ע"כ יתמלא מזה גופא אורה ושםחה. ולפעמים ע"י תמידיות התשוקה האלהית הגוף נחלש, בזמן שלא נתעה עדין לגמרי, עד שע"י החולשה מתבטל הוא מתחורה ומתפילה, מ"מ לא יתן אל לבו להתעצב, כי"א ישמח וייעז בחלוקת הטוב, שחולשתו באה ממקור קדוש ועליון זה, ושברו על ד' אלהיו, א"ת שברואלא שברוא בימין, וימין ד' רוממה וועשה חיל.

תרסד. החושב בתפילה שמשנה את העניין האلهי, ה"ז מחרף ומגדף, והחושב שאינו משנה אלא את עצמו, ה"ז מקטין את ערכ התפילה, וימה ייחד את כל הערך של העבודה האלהית. אבל המכון, שהוא פועל לשנוצה את עצמו לטוב, וע"י היחס שעצמותו הויתו משתנה, משנתה כל הערך של כל ההויה אליו לעילוי ולטוב, כי ההויה כולה מתפעלת מאחד מחלוקת הרוחניים בלבד. וכל מה שהתוכן הרוחני המביא את החליפות הוא יותר נעלם וייתר כולל, כן השינויים הם יותר עצומים וייתר פעולים בשפעת טובתם. והוא העוכב בכוננה הרואיה שהנפש מתמלאה ממנו והעולם מתברך.

תרסה. הצדיק שנשנתו גדולה מאד, יש לו הביעה פנימית, שככל תפילתו תהיה ע"פ עומק הדעת הבהירה, והדמיון ישמש בה רק שימוש נטפל, וכשע"פ סבות שונות אייננו מכיר את ערכו, וחפץ הוא להתפלל כאחד העם, בתפילה בנויה ע"פ הדמיון השטхи, מרגיש הוא אז מכאובי נשמה לאין שיעור, ודין כל מחשבות הקודש ורגשותיהם כדי התפילה.

תרסן. כאשר בוקת אור הדעת היא גדולה מאד, מתחפה גם הדמיון לענין שכלי טהור, שהוא מוסיף עוד תכינה של חיים מרגשים בתעופת ההשכלה, ומוסיף בזה צחצחות עליה.

תרסז. התפילה פועלת לפי הערך של מהות הרצון של המתפלל. הרצון הטוב לגמרי הוא מחויב המציאות בעצמו, והוא איןינו כ"א במקור העליון, או א"ס. וכל רצון מוגבל, לפי ערך טובו ולפי ערך העומק של הטוב, כך הוא אומץ מציאותו, ולפי אומץ המציאות שלו כך הוא אומץ גבורתו לפועל. וצדיקים גיבוריים כהם, וחפצם טוב, ולפי מדריגתו של כ"א מהם בטובו תפילה פועלת, הצדיק בן צדיק טוב רצונו יותר עמוק הוא הצדיק בן רשע, ע"כ תפילתו יותר נשמעת.

תרסח. אין המחשבה האצטילית שלמה באדם, כשהוא מתנסה לציר את הטוב הכללי, ולהתאמץ לחשוך בו לעצמו, ולעולם כלו, אלא אם כך היא מחייבת אפשרות לצורת חיים כזאת, שתב�ם את העולם, بما שתתקנן את תוכנות החברתיות, ותכריע גם כן לטובה את החיים הפרטיים, בין בחיצוניותם, בין בפנימיותם, ותעמיד את היסוד לבסס את מעמד החיים באופן כזה, שהחיים הנצחיים, שהם קשורין בזיכוך הנשמות, וAIMOZHN הרוחני המוחלט, הם יהיו נמשכים והולכים מהתקין המסודר של המעמדים החברתיים והפרטיים, ומأוצר המחשבות, שהמחשבה הראשית גורמת להרייך על החיים. כל מחשבה שהיא מפרקת את תיקון העולם וסדרי המדיניות ופורחת באוויר רוחני בלבד, ומתפארת בתיקון נשמות והצלחתן, הרי היא מיוסדת בשקר שאין לו רגלים. וכל מחשבה שדבר אין לה עם הרוממות הנצחיות, ומתעסקת רק עם סדרי החיים החמורים ותיקוניהם, אפילו אם יהיו בה תוכנים מוסריים וארכות צדק ומישרים, סופה להתעדר, מפני קטנותה, ומפני הזומה והסרחון שהחיים החמורים לקוים בהם בטבעם, כשהם מנוטקים מיסוד חיים נצחיים ותשוקתם. ביחור תוכר חולשה של מחשבה קיבוצית כזאת, بما שתשים את מרכזה רק בצעירים, סופה להתעדר, שהחיים החמורים משחקים לפנייהם בכל מהתלותיהם ושגינוייהם, וזקנים לא יכולים לחתה בה חלק אמיץ, כי אם ברצון עשוי ובלב מיוASH. וכך היא המדה היוונית, להבית על הזקנים במבט בוז, כדי אריסטו, בריטוריקה. ומה לקויה היא מחשבה ציבורית, שאינה יכולה להתפשט יפה על כל חלקיה, ונאמר, כי מלך ד' בהר ציון ובירושלם, ונגד זקני כבוד.

תרסט. לפעמים יש מנהיג גדול והדור אינו מתקן, ולעומתו מנהיג קטן ממנו, אבל הדור מתקן הוא. ודورو של שלמה יותר גדול הוא משל משה, אלא שאין העילי בדור עצמו, אלא בכלל סדר העולם, וע"פ סדר העולם היה אז הכל מתקן, סירה באשלמותה ביום שלמה. אמן יש ביסודו עולם מצד פנימיותו ויש ביסודו מצד חיצוניתו, ובכלל מצד החיצונית, כל ימי החורבן אין לך יום שאין קלתו מרובה مثل חיירו, אבל מצד הפנימיות העולם הולך ומתבשם. ועקבתא דמשיחא הוא מצב של ירידת חיצונית וביסוד פנימי, ע"כ הוא מביא לאורו של משיח שבו מתחמא הכל, גם הביסוס החיצוני, כי כשהפנימיות מבוסמת, הכל הוא מאד לבשם את החיצונית. ובבעל רזין צריכין הם להודיע לעולם, שהירידה שלו היא רק חיצונית, אבל בפנים הכל מתעללה, וממילא ההארה היא גדולה. ועצם הנשמעות גדולות הן, וגם בתוך החוץ יש גדלות וקדושה. וכי יבא כנהר צר רוח ד' נססה בו. והתשובה בזמן זהה היא תמיד תשובה עילאה, תשובה מהאהבה, שודונות נעשים זכויות גמורות, והחטא אינו יכול לפגום כ"כ כבדורות הראשונים, מפני רוב הביסוס של העולם ושפע

הרוחמים והחסדים שזורחים בו. והצדיקים שבדור יכולים להמשיך שפע של חסד גדול זהה, עד כדי למחוק לגמרי את כל עוננות הדור ולהפכו לזכויות ממש, גם ללא תשובה גלויה מצד הדור, כ"א ע"י התשובה השכלית של הצדיקים לבדם, שהם שבים בעד הדור כולם, ובמה שבחתמתם הם ממחברים אליהם את כל הנשמות כולם של הדור, עד שהן מתחברות עמהן, ונעשה כולם שלמות ומצוות. וההזרחה החיצונית החסורה להם מתמלאה מיד מהבהקת האור שבൺמת הצדיקים, מה שלא היה אפשר לעשות בעת שהיא חסר הביטוס הפנימי.

תרע. הרצון הכללי, של הרוחניות שבאומה, יש לו מדותו. ולמעלה ממנה הוא הרצון של התוכן האלهي, לפי השגתה וחיה הפנימיים והחיצוניים. כל זמן שהתוכן הרוחני של האומה הוא מלא וגדול, מתגדל ממילא, במידה יותר עליונה, האור של התוכן האלهي שבהשגתה, והمبוקש של מציאותה מצורע בגנים בהירים; ולמעלה מזה מתגלת בגנים בהירטומבווקש של כל הוויה כולה, שהוא זו דעת עליון. כשירדה האומה בגולות המרה, נחשכה נשמהה, והשגת מבווקשה הפנימי של מציאותה ומארוי חיה נתקתה, עד שאינה מוצאה כלל את נתיבותיה, ומכל מקום יש בקרבה איזו השגה חלואה, של רשות אורה, שמנעה זורה אור כה לפי הערך לצדיים וחכמים דורי ד' בכל לבבם גם במחכים, וכי אשב בחושך ד' אור לי. אבל העניין האלهي והמגמה העולמית, אם הייתה עומדת במקומה ובדרגתה הראשונה, לא יכולו להתאחד איז עם מגמתה העצמית, ואז היו חייה בגולות נוטלים להם דרך חול, באין פנות לתקשר עם המגמה האלילת של צור כל העולמים, צדק בכל הדורות. מה עשה הקדוש-ברוך-הוא? כשם שנתמעט האור הזורה בה לגבי תוכנותה הפנימית, כן ירד האור האלهي הכללי בעולם, והשגב של העניין האלهي שהוא אוור חי העולמי איננו מבהיק כי אם באור קלוש זהה, שהוא יכול להתאחד עם האור הזורה בנש망תו של ישראל, גם אחרי הירידה שגרמה הנפילה הגדולה שנפלה עטרת תפארת ישראל משמים ארץ. ובחיות העניין האלهي הכללי בתור אוור העולם עומד במעמד זהה שוב העניים הולכים ומתחברים, והמגמה של מציאות האומה ברוח קדשה הפנימי והמגמה הכללית האלילת הגדולה של הוויה כולה יכולות להתאחד כאחד, ומילא הן מתחברות ביחיד בזמן, ובൺמתהן של ישראל בפרט ובൺמת כלות האומה בכלל, והן מוכנות יחד לעלות בישועת גוי ואלהיו, אני והוא הושיענה נא.

תרעא. כשאדם שבבתשובה מהאהבה, צריך הוא לסלח לעצמו את כל עונותיו, כמו שצריך לפיס את חבירו על עבירות שבין אדם לחברו כדי להשיג סליחתו. ולאחר שבעניינו עצמו יהיה מכופר ונקי מחתא, יתעורר עליו הקודש של חלק גבואה, שיתהפכו כל עונותיו לזכויות.

תרעב. כל מה שיתברר יותר לאדם, שהتورה ורוחניותה העליונה היא סבתה העליונה וכלי אומנתה של הוויה כולה, בכל רוחב מושגה של מלא זה, של כל הגשמיות וכל הרוחניות שבעולם, אז יתרעה הרעיון עד כדי להבין ולהבין, שככל מחשבת קודש, וכל דבר קדוש הוא נادر ומייצ' בחילו הרבה יותר מכל המציאות כולה, ולא יוכל לעמוד בפני השיגוב והשלטונו של דברי התורה והתפללה ומחשוביהם לא כל ציור של העולם המוחשי, גבולייו והכרחייו, לא אידניות הטבע ומהלכו, ולא כל רעיון הגיוני, מוגבל ומתואר

על פי דרכי הscalar והחיפוש שבמחשבות לבב האדם. כי אור הקודש, הנעה מכלם, מושל הוא על כלם, מנהיגם ומכויריהם, ומaira את הכל באורו. פתח דבריך יאיה.

תרעוג. עיקר העבודה הולכת ומתבררת לאדם, כל מה שידע שאור החיים האלוהים העליונים מחיה את כל עניינו הרוחניות שלו, בשכל וברצון, ברגש ובנטיה, בתכוונה ובמדה, כשם שהוא מחייה את הכל בהריה ובישות. ואז יוטבע בו טبع של דבקות אליה קבואה, שתליך ותשתלים בכל עז תכיסיה, לפי גדלות ההשגה, לפי רוב החכמה הרוחנית, ולפי התעלות המדרות והמעשים, ולפי עליית הרצון ויצוק הנשמה בהכשרה להסתכל בעלייה העולמים כולם בהדר זיו רוחניותם. ויתאמץ יותר טبع קודש זה, כל מה שיתהפק הרע, העצמי והעולם, לטוב, והחוושך לאור, לא רק בכללות, אלא גם בפרטיות, על ידי הופעת קודש בכל יום תמיד.

תרעוד. הרע מצטער הוא בהגדלת הטוב, וצדדי הרע שבנפש ושבעולם מצטמקים ורע להם בזה שנאות ד' ואור הקודש מתרחב ומתפשט בהם. ומה האדם מרגיש צער בתחילת גשותו לעובדה עליונה, אבל צריך אז להתרומות עד לידי מדה זו של גבורות קדושות. וגדלות הנקמה שנתחנה בין שתי אותיות כמו דעה, והרצון של ביעור הרע והתמעטותו, הולך ומשתלם ובא למגמתו ע"י צعرو, שהיא תחילת נפילתו, ואז כל מה שהיסוד הרע שבנפש יוסף צער, יוסף הטוב שבו - שהוא העצימות הקיימת העיקרית - עונג ונחת. ודוגמת הפעולה הזאת שבנפש יעשה בעולם כולו, וمعنى אורו של מישיח מתנווץ אז. ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה לד' המלוכה.

תרעעה. לפעמים צריכים להכיר את הפעולה הרוחנית של העבודה הפנימית ואור התורה והתפללה בכללה בפנימיות הנפש, וממנה יוצא האור לעולם כולם, ולפעמים צריכים לעמוד במעמד כזה, שאין הנפש כי אם מדה מודדת, כמדת קרקע וכליים, וההופעות הולכות ומארחות לעולם כולם, וסוף הכאב לבוא גם כן להופעת הנפש היחידה, שמנה נבע אור זה. מדה זו האחורה משמשת לפעמים מצד גדלות ולפעמים, מצד קטנות, אי אפשר להפוך המדה האמצעית, וצריכים להחזיק דוקא בגדלות עליונה, להופיע אור בעולמים כולם. כי אשב בחשך ד' אור לי.

תרעונ. הצדיק שהוא במדתו הרואיה, שכשרון גאונות הצדקות חנונה בקרבו מחסד עליון - כשם שכשרון האמנות והשירה חנוניהם הם לבעליהם - הוא כולל בקרבו את כל הדיעות, המחשבות, הרעיוןנות וההשפות. הוא מאגד את כל הפוזרים, ומה שנחשב סתירה והיפך לכל העולם כולם, אצלו הוא מושב ומואגד באגד מאוחד ומיחיד. ומעומק האחדות שבנשנתו, הוא משפייע שלום ואהבה ואחדות חיונית ופנימית על כל. ותמיד עובdotו היה לאחד וקשר, וכל קשר רוחני שבמחשבתנו מרובה שלום בעולמים כולם.

תרעוג. לגויות בריאות, טהורות ונקיות, הדורות במדתן גם בחיזוניותן, ולנסמות אציליות זכות, אמיצות, ומלאות חן, לזה צריכים לשאוף להרבות בעולם, ובראש הכל בישראל, ומחילה כל בין תלמידי חכמים. כל המחשבות שהן מפריונות את הקשר של המבוקש הכפול הזה צריכים לדוחות, וכל מטרת החיים צריכה

להיות להוציא אל הפעול את המבוקש הקדוש זהה, בין ע"י אמצעיו המעשיים והשליליים, בין ע"י אמצעיו הרוחניים הסגוליים.

ת clue. בכל אדם יש דמיון שמלביש את השכל ונוטן לו ברק והידור נוצץ, וכל מה שהוא לנאותו אינו חוץ, אבל המותר מזה יוצא כבר מסדר הקדושה, כיון שאין אור השכל שורה בו כלל, וונעשה שד משדי. ובעולם, השכל העליון, האלקי, המPAIR להדמיון, הוא יסוד הנסים, המתגלים ברצו נ". מפני שכל ההויה המתוארת בחוקיה אינה כי אם לפי הדמיון שלנו, רק אור השכל של חכמה תאה מאיר בו, להיות חקי הטבע מסודרים על ידו, ואור השכל העליון שולט הוא על הדמיון ומבלתיו, ובתווך ארג זה נעשו הנסים. ונס ודמיון עולים בקנה אחד במספרם. וזה לעומת זאת עשה האלים. נתה ליראיך נס להתנויס מפני קשת סלה.

ת clue. לעיתים מתחילה העבודה בשמחה ובאור דעת, מפני שהדמיון הוא מרווה מאור השכל, אך במשך זמן קצר מתמוטט הדמיון, מפני שהארת השכל מסתלקת ממנו והאדם מרגיש עיפות רוחנית. וצריך הוא לחדר לו אור דעת מקור השכל העליון המקודש, וכשלא תהיה התנגדות מצד איש עיפות גופנית, ישוב אח"כ הדמיון הנהה להלביש את ההארה החדשה, ויכול להתחיל עבודה חדשה בשמחה וב טוב לבב מרוב כל.

ת clue. ביחס לצרכים חידוש הארה השכלית בין פרקי התפילה. וזהו יסוד הקדיש בין ארבעה החלקים המפורטים: תפלה העשיה, הייצה, הבריאה, האצילות, אלא שבאים בין בריאה לאצילות א"צ שום הפסק, ורока התיכיפותמושבחתה.

ת clue. כל מי שמרגיל את עצמו להסתכל בהארה האלהית שיש בכל יצירה רוחנית, מוצא הוא את העניין הקדוש שמחיה את כל חכמה, והוא יכול לחבר חכמת העולם עם התורה, ולהכניס גם ייפופתו של יפת באהלי שם. ויפיפותו זו של יפת באמת, היא היופי של שם, הדר ודר שבבית אלהינו. והחפарат זו מתן תורה.

ת clue. צרכים להסתכל בהכללים העליונים של השכל ושל הרגש, אז מוצאים אותם מתאימים בטהרתם לאורה של הופעת התורה. הפרטים והסתעפותם הם כבר משתנים ע"פ האקלים, הגזע, ההיסטוריה, הדת, הפוליטיקה וכל יתר השינויים המקוריים, מהם צרכים להזהר שלא להכניס חול בקדוש.

ת clue. מי שיש לו נשמה כללית צריך לעסוק בדרך שלנו מבואים, בבירור מפתחות לכל עניין נשגב. במבוא לאמונה בכלל, להבין גדרה, תוארה, תוכנותה, פעולה, באדם ובעולם, הצדדים הטובים והרעים של הופעתה, למען דעת איך להניח הכל על מכונו. מבואים למוסר, לכל תורה הרחבה והעומקה לכל צדקה השוניים, למוסר האלקי, ההפעי, למוסר האמוני, למוסר הטבעי, למוסר המעשי והמוסר המודתי, למוסר הפרטי ולמוסר החברותי הקיבוצי, למוסר החינוכי, ולמוסר המשפחה, למוסר המעשי, ולמוסר התיאורי,

למוסר ההיסטורי העבר, ולמוסר ההווה, למוסר האידיאלי העתיד, ולמוסר הקיבוצי הרוחני, העולה מכל סעיפי המוסר הרובים הללו וענפיהם ייחדין.

טרפֶד. השלום הרוחני מוכರח לבא בתור הקדמה להשלום הגשמי. לא ידחה אדם שום דעה תיכף בהרגינוו באה סתירה, אפילו כשמתראה היא לו שהיא עוקרת את האמונה, רק יתיישב בדעתו, אולי מה שמתראה לו הוא רק טשטוש מחשבתו בהבנתה. ואולי ע"י בירור דברים ימצא, שיש בה אמת וקדוש ואור אמונה אומן.

טרפה. אין דבר שבulous שלא יעורר מחשבות. והתעוורויות זו היא טבואה ביצירה העולמית ומצד זה הכל נתן להדרש, ואין דבר בטל בעולם. התורה נתגלתה כבר בתוכנותה המאריה באור החכמה האלהית, וע"י אורה הכל עתיד להאיר. וחכמי לב מוצאים את התורה בכל ההוויה, כי הכל דבר ד' הוא, ומ"מ יש חילוקدرجאי בין אור גלוי לאור גנוו.

טרפָנו. ההבדלים הם בכלל היצירה. ההבדל בין קודש לחול, עובדות הן, טשטוש צורתם הוא חורבן. ההתעמקות בהבנה והראשה בעניין הבדל זה הוא מקור לפרי רוח מרובה. אמן אחורי כל אלה משיגים בדעתו ברורה, שכל אלה הם דברים עוברים, וההתעלות של הכל לקודש, ולאחוה, להשויה ולעדינות, הוא הרעיון הנצחי, החי תמיד בכל רוח נדיבה. והזהירות של ההבדלות הנם דברים שוטפים ועוברים, נובעים מחיי שעה. הרעיון הכללי של ההשויה, שהוא יסוד טובת הלב ואהבת הבריות הזוכה הולך הוא במערכי הרזים בהעלאת הניצוצות. המפוזרות בכל עמקי הקלייפות, וברעיון הגדול של התהפכות הכל לקדושה גמורה ומוחלתת, על ידי עבודה הדרגתית שאינה פוסקת, של חסד, שלום, משפט, אמת ורחמים.

טרפָז. סברא ישירה חפשית היא, שהברקה אחת מזו צייר של בהיקת רעיון או אין סוף, היא מאירה את הנשמה החושבת, הchia, המשכלה, ואת כל העולמים כולם, בין ערוץ יותר ויותר מכל המון מחשבות אחריות ברורות ומוגבלות. אמן ערך האחיזה, שהרעיון המופשט העליון של בהירות מחשבה עליונה זו נתפס בשכל, אפילו אם יהיה בדרך שלילי, הוא תלוי בנסיבות ואיכותה של ההכנה הנפשית, במידה טובות ובמעשים טובים, בתורה מרובה, ביראת שמים ואהבה נעימה לzion האلهי, אוור אל עליון, מקור הנועם.

טרפה. כشمכוירים יפה את המנווע מהשגה או מבחינים שמה שהוא שלול מהשגה איננו מונע מלחשמה ביתר החלקים המתגלים. כי אם היה החלק הנעלם מונע את החלק הנסתור מאפשרות ההשתמשתו בו אז הלא היו בני אדם כחיתו שדי, ללא דעתה והשכל. וצדקה עשה הקב"ה עם עולמו, שנחלקו המדיות הרוחניות לפרקים, וכל פרק יש לו ערך בפני עצמו, חזץ מהערך הגדול והכללי שלו מצד צירופו אל הכלל.

טרפט. הצדיק האמתי דעתו שללה עליו לאין שעור, מפני שהוא מכיר את גודל הכיעור של הארץ המובלע בו, בין מצד הארץ הכללי של העולם כל זמן שלא נתרור כולם, בין מצד העצם של המהות של הצד הארץ שבנפשו עצמו, בין מצד חילישות הרצון וסתימת אור היושר והצדיק, שאינו מאיר בחיליקים רבים מכחותו. ומכל מקום

אינו מראה את שפלותו בגלי, ולפעמים גם לבא לפומה לא גלי, משנה טעמיים, אחד שלא ישפֵל ויחלש הצד הטוב שבנפשו, ושלא ילקה אגב הוצאה כרבה, והשני שלא יתרגאה בהשפלות עצמה, ושלא תעורר העונה הגלילית קנאה יתרה. ומכל מקום מפני שבוחן לבבות יודע עד כמה השפלות הפנימית מגעת, זוכה הוא לכל המעלות של העונה, אף על פי שמצד המניות האמורות לא הוציא את סגולות הנפש הזאת מן הכה אל הפעול בכל צביונה ותפארתה, והוא בכלל חשב לעשות מצוה ונאנס ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאלו עשה.

תרצ. העליות והירידות הן תדריות, במצב האדם היחיד, ובמצב העולם בכללו, ומכל מקום התנועה בכללה היא תנועת עלייה וביסום. וחילופי המצב אפילו בעת ירידת גודלה אין להם כי אם ערך של מילוי הירח ומיומו, או זוטרו של ים ונסיגתו, או הנשימה הפנימית, המשיבה את הרוח אל תוכיוו של החיים, והחיצונית, הדוחפת אותו מתוכו, או הערות והשינה, שאף על פי שהם נראים כהפלים מכל מקום שנייהם יחד הם מחוללי החיים השלמים.

תרצא. כמשמעותים איך פרטיה המצויות וענפיהם, וכל פרטיה המדאות הטובות והמוסר הטוב והנעם היופי והעדן, וכל ההנאות הקדושות והטהורות, וכל ההופעות הרוחניות שבמציאות הקרוב והרחוק, כל שעולה על הרעיון והדמיון, הציגו והשכל - הכל כולל במחשבה אחת כללית, עליונה מכל חילוק של ציוירים ומכל הגבלה רוחנית, מגביהים בזו את הענפים הנפשיים של העולם לשורש מציאותם והויתם, והכל מתחילה ומתקדש.

תרצב. מקור הגלים הרוחניים, בנפש היחיד ובעולם, הם באים מפני ההתאמצות הפנימית, שהכל מתאים להתאים אל שפעת אויר אין סוף. וברגע אחד מבريك האור, והחיים מתפזרים מפני הרצון המתמלא והשביעה של הטוב, הבאה מהשגת ההתאמנה אל הטוב הגמור של אויר אין סוף, ונחת רוח שוטף והולך בכל השבילים והארחות של החיים וההוויה כולה. ואחר כך באה מיד ההכרה, כמה הכל חושך הוא ומהוסר כל ערך לגבי אויר אין סוף, ואייך תהומות אין קץ מבדים בין הבורא והנברא, ואייך ההתאמנה הרצואה היא נראית בלתי אפשרית, וזה הכל מתיבש וმתרוקן. ומתווך דבדוק נפש זה, ומתווך הכרה עמוקה בהאפסיות של הכל, והכליות של מקור הכל, וחזק המציאות העליונה של האור העליון, חייבו ובהירותו הולך וממלא את כל חדרי נפש רוח ונשמה. והצער של הצערות, ההבטלות הגמורה מצחצח הוא את היש, ומרחיב את הגבול, ואפשרות ההתאמנה לאור אין סוף חוזרת להיות מבטחת את הרוח. והולך האדם ועולה, ובתחוון נשמהו ונצח חייו הולך ומתחזק, ומתחעלת הוא עילוי עליון, עד שהוא מכיר שברונו ודכאותו, והוא שבור ומתיישש, ומיד שב הרוח, וחזר ומאיר. רצואו ושוב, כמראה הבזק.

תרצג. בכל בוקר חסד אברהם מאיר בעולם, והנשמה משתווקקת לאור החירות העליון, לההתודעות האלהית הבהייה הכאה רק מתווך הכרה ואהבה, מתווך רוחב לב מדושן עונג רוחני, שיש בו זעם נסתה על האלים המדכאים את רוח האדם, מטמטמים את לבו, ומזהמים את גויתו. ומרוב אהבה ו חמלה, ומרוב עושר דעתיו יושר מלא טוהר, סולל הוא נתיבות עולמיים לגוי ואדם לקרוא בשם ד'. ובאהבת אב לבנים נפגש הוא עם

המן גוים,واب המון גוים יקרא. מראש צורים הננו נפגשים באור המבהיק של האהבה הרעננה, שלא נתפלגה לפגלי פרטימ של כל אומר וחק ומצוה. אנו באים אל שמורוב כח שפעו וזעם חיו, הוא מפה נחלי אמונה רוממה, ונחרי חפץ עשות חסד וצדקה, נועם דרך ד', וחשך תדרי של התקשרות נשמתית במתוך עדן שפעת טוהרתו דעה העליונה, גבורתה והדר חסדה. מה טוב ומה נעים שבת בהיכל חמד זה, בהר חמד אלהים לשפטו, ומה עז ואדריר הוא כח החיים והטוב, ההולך ומתרפרץ מנשחת נשיא אלהים זה, לאשר הכל, לromeם ולשבג כל מיום דאייל בכלהו יומין של אור יומם זה. הננו מתהלך באור ד', באור פניו, שממנו נתן לנו תורה חיים ואהבת חסד.

תרצה. כל מה ששיך לאדם על ידי קישורו הרוחני העצמותי בכל הוויה קשור הוא לרצונו הפנימי, וכשהוא מתעללה הכל מתעללה עמו. התפלה מברורת היא את הרצון, בהתנסאו כל הכללי בו בקישורים שונים ביחס למציאות במקורו מתנסה עמו. אורות חיים משפטת חי העולמים אלה נפוצים הם בכל, באים באכילה ושתייה של כל אדם להעשות עמו יחד חטיבה חייה עצה. מתחום הדמיון החשוך הכל מתעללה להררי הדעה הבירה, הקשורה בצדקת אל אלהים חיים. ועבדתם את ד' אלהיכם, וברך את לחםך ואת מימיך.

תרצה. לפני העולותם של כל צבאות ד', ניצוצות הקודש השיעיכים בכל יום לעומק החפץ הטוב של האדם, כשיתקשו על ידי קשר גופני, מורדים הם את ערך הרצון, ומחלישים את כחו, והם עצם נשאים בחשכתם אחרי גו, קשר החיים של הדברים המוכרים לחים ולבראות לעולם קשורים הם באותו עז הרצון, המתמלא מאור חכמה עולמים, שבינהה העליונה לא סרה מלהתעדן בנחלי עדניה, וחיה העולמים המקיים אותם וכל אשר בהם, שופעים ברום עזם וטהרותם הבלתי נערת. וכל מה שהאדם אוכל ושותה לרפואה, ולאמצץ את כשלון הכח החמרי, המוכרת לתפקיד חייו, הרי הוא מעלה ומרומם מצד עצמו, מתקשר בזיו החפץ הפנימי של מהות חייו, מוסיף לו יפעה ואור יושר, ומתעללה בבהירות יתרה בתגלות חפזו בתפלת ישראל.

תרצז. כל מה שהצדיק משביע את עצמו בנסיבות הנעם האلهי, בתשוקה, בשכל, בהרגשה ויפעה, כך מהמלא העולם כלו נחת והרחבה, עונג ושלווה.

תרצת. הנבואה היא באה לפרקם, בנבואת הנביאים של הדורות, חוץ מנבואתו של אדון הנביאים משה רבינו עה. בזמן הופעתה מתגללה היא בכל עז הרוחניות, עד שהחשוי הבש ותפקידי הגוף והנפש החיונית מתבטלים. אמם בסילוקה נשארו הרשימים הרוחניים אצורים בנפש, ראויים לסדר על ידם הנהגה ברורה לכל הליקות החיים יותר טובים, על פי המסללה שכבר נסלה על ידי הופעתה של צדקה ד' שבתורה ומוסר המנוח מדור דורים. והנביא שלא בזמן נבואתו הוא דוקא מלא איתנות גופנית כמו איתנות נשנית. החכמים תכננתם אחרת. ההופעה הרוחנית אינה באה מעולם לידי התגברות עליונה עד כדי הристות הסדר החמרי, אבל לעומת זאת הרוחניות מתמדת היא תמיד, מחלשת היא את הכח החמרי והחיוני במידה ידועה, ומaira את האור השכלי והמוסרי בשעור מוגזע. כМОבן שיש בזה צד עילי גם כן מפני השימוש המשותף של הכח השכלי והנפשי,

ומפני אפשרות התדיירות, אבל חסר בו אותו העז, וההופעה הברורה, המגלה את אומץ אליהם, ומגדלת את השלטון של הטוב והقدس על הקיבוץ החברותי.

תרצט. שני דרכים יש להציגו האמונה: דרך עליון ודרך תחתון. הדרך העליין בא מתוך ההכרה הפנימית של גודל ערכיה של האמונה האלהית בעולם, בחים הפרטיים ובחברותיים, בחים הרוחניים המוסדריים והשכליים. וכל מה שההכרה הזאת מתבררת יותר, כן מתאמץ הוא חזש האמוני וכוכב את הלבבות, מלבד אותם, וمعدנים. דרך הקודש הזה, כל מה שיתרחב יותר, ירבה הטוב בעולם. והוא לא יסיג את גבולו של כל מוסר טוב, של כל סדר מותקן, של כל חכמה ומחקר שכט, של כל שירה עדינה וכל יופי נחדר. למטה ממנו עומדת חזון האמונה הבא מתוך חולשת הנפש, לבקר ולשפוט בעצמו על עניינים נשגים, זה - רובו קשה ומיועטו יפה. כשהאמונה השפלה הזאת מתפשת יותר מהגבול הרاوي לה - ביחוד כשהיא כובשת לה דרך כ"כ רחוב, עד שgam בעלי כשרון, מלאי אוור חיים רוחניים, הרואים לכלך בדרך של הקדושה העליונה, של האמונה הרוממה, הם מתרשלים ממנה, ומישנים את עצם על ברכי האמונה בתכוונתה השפלה - אז כבר מוכנת היא מהחכמה האלהית מכונה חזקה של התערורות שכליות ומעשית, המהרסת את כל בניין האמונה השפלה, והפרצות אז נוראים. והעין המבחן מבחוון סוברת שהקדושה העליונה נכשלת ונופלת, מה שבאמת הרי היא מטהרת ומתחמת. והדבר מביא שగדולי כח רוחני מתחמים בעת לעשות זאת, להסביר ולהופיע באור האמונה הרוממה, שהיא בונה בצורה נאה ומתקonta את כל מה שנחרס מתוך התפשטותה היטירה של האמונה השפלה, הבאה מתוך חלישות הנשמה. וברור הדבר, שגרעין אמץ של אמונה רוממה וטהורה נמצא בכל נשמה, גם בשמת האדם היותר הדיות. וההבדל שבין בור לחים, איינו אלא בערך ההתפשטות שבאמונה, שהחכם מפשט את הציורים המסבירים את עומק אמונו, לעצמו ולאחרים, בדרך חכמה ושכל טוב ומרום, והbor אע"פ שעצם נקודת אמוןתו, שהיא מעשה שמים, היא מאירה באור אלهي, והיא סוד הקיום הנצחי של הנשמה, מכונן נגד לו שבדירה שאין רקב וכל קליען שולט בו, מ"מ התפשטות ביוריו על אמוןתו, כבר הם נשפלים מפני שפלוות דעתו, וכל מה שהוא מוסיף לסמו על הגינויו וחקי ללבבו הריקם מכל שלול והארה חכמה, מחישיך הוא בזה את אוור אמוןתו, עד שלפעמים יביא ההכרה להשתדל שגסי שלל לא יתעסקו כלל בתוכנים הפנימיים של סודות האמונה הרוחניים, וモטב שייניחו להגרעין החדש הפנימי להתפתח בתוכם ע"י עשיית הטוב והחסד, וע"י שקידת תורה ומצוות בישרות הפשטota.

תש. אל תהיה קלה בעיני התפתחותו של כח המדמה, גבורתו וצחצחו, שהוא מקשור בקדושתו וטהרטו, כי הוא הכסא שאור החכמה והחמים העליונים שורדים עליו.

תשא. אל יתרה אדם ממונות רוחניות גדולות, מפני שנדמה לו שאינו ראוי לכך מפני עונותיו. ואפילו כשהם מתיצבים אצלם בצורה של מפל גדור בינו ובין אוור הקדוש העליון, כי נפלאות תמים דעים גדולות הן לאין חקר, ובאורן צדיקים המיוחדים יש מקום שהכל מתברר לטובה, בצורה נפלאה ועליונה, העולה הרבה מכל מה שיוכל כל רעיון לחשוב, ויסוד הכל, היא הגבורה העליונה של הדבקות האמיתית, המצררת

בצורך החיים, בזכותו של צדיק אחד, את כל העולם כולו. הרוחבת הדעת צריכה להיות תמיד, לثور עצות אין מוגדים את אוור החסד באופן שהגדלויה יהיה פועלך טוב, רק תיקון וברכה.

תשב. התענוג הנפלא של תחית המתים, באור החיים, של עדן העליון, של תל אורות טלך, הוא משעשע את הצדיקים ומשמחם בשמחה עליונה תמיד, עד שכל ההחלטה שבין ההוה להעתיד הגדול הזה, וההרפתקאות שביניהם, אינה נחשבת אצלם למאומה, ובטלם הם ממשכנים צוון קטן לפני גלגל חמה. וכל אוור גדול זה הושיטו לנו אבותינו בתיקון ברכת תחית המתים בתפלה. ועם כל גדלו וזהרו של תענוג עליון זה, כלל הוא נחשב לגבי ציור התענוג והשלמות של דעת עליון שבעלונים, וזה סוד חפץ ד' ואהבתו, הצדיקים קשורים בו. וכל נשמה ישראל בו דבקה, וכל התמצית של האורה האלהית, המחייב את כל הבריות, ומתקנתם לסייעת העליונה, שם היא שרויה. ואלו הzechzot מתמלאים תמיד שעשוים נפלאים, מלאי ה'וד ועדנים, גוננים מגוונים שונים זה מזה, ומשפיעים ומופיעים בשפעת נחלים גדולים וימים רבים ואדרירים זה על זה, זכרם מתוק ונעים, מתוקן ומוקובל, פותח שערי חסד וرحمים, אורה ויושעה לעד.

תשג. כל מה שנולד מהשכלה השכל מציאות ממש הוא. וכל מה שהוא מושכל ביותר בירור, מציאותו יותר חזקה, יותר פועלת. וכל מה שהaicות של ההשכלה היא יותר גבואה, יותר מקפת, ככה היא יותר מחייבת ומפרה את הרוח לעשות פרי של חיים. האיכות החשובה באין סוף היא ההשכלה האלהית, וכל מה שנובע מרווחה, לפי הערך של קישור הדבר במקורו האלهي, קשר החיים שבו יותר אמיץ הוא. והדבקים באלהים באמת מרגינשים בשביל כך אומץ חיים במחשבה האלהית. ואומץ החיים הוא המחזק, המעדן והמשמח שמחה עליונה. ואני בdry' עלוזה אגילה באלהי ישעי.

תשד. בעולם הולכים הנסיבות האנושיים ופתחתיהם ברוחניותם, הפתוח גורם חילוק מקצועות, וחילוק המקצועות הוא גורם, שכל מקצוע יפותח וישתלם כראוי. אבל מגמתה של החלוקה היא שכל המקצועות השונים יתחדרו בrossoם, כמו שבאמת הכל הוא מיוחד ומאחד, במרומי האצילות האלהית. רוח האמונה, הזקוקה למחשבה האלהית, היה יותר חזק בדורות הראשונים, מפני שלא נסתעפו כל כך הרעיונות המיחדים, והיה הכל כולל ביחיד, ובזה היו יותר קרוביים להתוכן האלهي, אבל מתוך דחק שלהם בכלים המקבלים את המחשבות יצאו הרעיונות מטוושטים. ואור העולם משפייע הוא להוציא מסגר אסיר, ולגאול את הנשמות ממצרייהם הדוחקיים. ונדמה הדבר בראשית ההופעה כאשר הענפים מתפרדים מהרשך, מה שבאמת הנם מתברים רק ממנו. וברב שפע ישבו להאהד באחדות האורה של החכמה העליונה, המחייב את הכל. להתבוננות חודרת בסוד הנהגה עליונה זו יבין כל משכיל להחזיר הכל לשורש הטוב, וידע כי נשגב שם ד' לבדו, בהודו על ארץ ושמיים.

תשה. הצדיקים מתייגרים ביגעה רוחנית, כשהאמונה בעצם מתחמעת בהם, ואז הם סוברים שהם דומים לכל המין בני אדם, ואפילו אם ידמו את עצמו להיוצר מתקנים ומלומדים שבהם, גם אז לא ינצלו משפלות פנימית. רק הם חייבים לדעת, שתכונת נשמתם היא לגמרי תוכנה אחרית עליונה, שהתשוכה של אוור הקודש ושל

הדבוקות האליהת היא נקבעת מהם בכל רגע, והם צריכים להשפייע תמיד על כל הנשומות, הנאחזים בኒקה מנשימות הגדולה והמקפת. בכלל צדיקים כאלה נכללים כל אלה שהתחזקה הפנימית לזריז תורה ולהגיוון חכמת קודש בצללות דבכה בהם בטבעם. ואף על פי שלפעמים הם מתחמעטים מאורם, ולפעמים נופלים בכמה עניינים פחותים, על זה נאמר כי שבע יפול צדיק וקם. ואחרי כל מה שעובר עליו לא יסלק אמונהו מעצימות קדושת נשמו, ובפה מלא יאמר, ודעו כי הפללה ד' חסיד לו, ד' ישמע בקראי אליו.

תשוג. המזויה היא עשויה פירות, וממציחה בתוך הנשמה ובכל העולמות כולם אורות חיים קדושים בכל עת ובכל רגע. וכששמחה צדיקים מתגברת, מרגישים הם את הצמיחה של הקדושה של המצוות שעשו הם וכל כל ישראל, בכל הדורות ובכל הזמנים - איך שהיא פועלת להפריח תמיד חיים חדשים באין שום הפסק. ופרי צדיק עז חיים, וטעם עציו ופראו שווה.

תשוז. התנוצחות המכשבה בדברים שבקדושה עליונה, בהשגות אליהות, כשהיא באה בהתגלות בתקילה, מתראה היא כדמות נקדות זעירות. והכל לפי זכותו של אדם, לפי טוהר נפשו וגודל תורתו וחכמתו, הולכת הנקודות הלו ומתמשכות. וכשהם פוגעות את כחות החיים מתוקנים ומהדות מבורות, המשכתם הולכת ומתגברת.

תשח. כל מה שהנשמה יותר גבואה היאabisoda היא מרגשת יותר את האחדות שיש בכל, והפרידות והשינויים אינם גורמים להathan לכל דבר ערך מובדל ומופרד. וביחס להmoser, נשמות הלו מלאות הן אהבה וחסד עולם, וחפץן הוא מלא טוב. והם מכיריהם ומרגישיים את הצינורות, שפע אוור החיים הולך על ידם מבירה לחברתה, וכל מה שהבריה יותר קרובה לחוגם, הצינור הוא מתרחב אצלם. ולפעמים מבהיק עליהם אוור עליון, המקיף באחדותו את הייש כולם מכל הצינורות, וכח הדמיון הזה קדוש קדשים הוא, וטובה וברכה הוא מביא לעולם. וכשהמחשבה האחדותית מתגברת היא, אוור החסד והסליחה מופיע, ועונות ופשעים נמחקים. וכל מי שהוא מתקרב לחוגו של צדיק טוב צזה, הנקודות של הטוב הגנוונות במעטם נשמו מנתנוצחות ובולטות, והרע החסד על כל בריה, اوחים לצדק את הבריות, ושונאים לחיבם. והם הם תלמידיו האמיתיים של אברם אבינו, ההולכים בדרכיו. ולפעמים יש שאור החסד הוא גדול כל כך בקרובם עד שאי אפשר לו להופיע במעשה, ומרוב השפעו הנם מרגישים חלישות בגופם, מפני שהחומר בטבעו מוכן הוא אל הדינים והగבורות, ומכל מקום הם שואבים אוור חיים ואומץ מקור חסד עליון. ואף על פי שאין העולם יכול לקבל את אורם כמו שהוא, כמו שאין העולם כדי להשתמש באור של יום הראשון, מכל מקום מתולדותיו של אוור זה העולם מתחבsem גם CUTA.

תשט. כשרוח האומה הוא חזק, אז איןינו צריך פרנסה רוחנית מרובה, כי הוא כולם מושרש יפה בשרשיו הרוחני, ועצמותו מאירה יפה, וכל מעשיו שהוא עוזה, משוקים הם טל של חיים רוחניים אמיצים שהחובן העליון חי בהם. הקישור שבין חלקיו של רוח האומה הוא גדול ועצום מרוב שלמות אחדותו, עד שמה שנעשה בבית היה של האומה, בבית מקדשה, מהעובדות האליהות, מהשירות המקודש, וכל ההוד

וההדר האלهي שהוא מלא תמיד, כל אלה פועלים הם בפועל על רוח האומה בכלל, ועל בסיסם כל נפש פרטיה. והוא צריכה רק שמירה מתקולים, מוסריים וחברותיים מהרים, כע"ז, וחטאות האדם החמורות, כרציחה וניאוף ועיוות משפט, והשחתת המדות באופן פרוע. וכשהלה יהיה נשמרין אז רוח האומה החזק ימשיך את האורה המתגליה בקדוש ובמקדש, לתוכייתה של כל ייחד וייחיד. אמן בהחלשתה של האומה ובירידת רוחה, צריכה היא חזוק תדרי, תורה מרובה, בקביעות עתים מצד כללותה ושקידה תדירה מצד יהודיה, תפילה התכופה כמשפטה, וכל עבודות רוחניות של ברכות והוזאות, כל אלה הנם דרושים לחזק את מגנה הרוחני, שלא תקלקל אותה ההגשמה המציאותית. וכשהען הולך וחוזר לאיתנו, באה התביעה לתגברות הרוח הפנימי, בתכוונה קובלת על ההזנה התכופה וצורותיה השונות של הזנה נחוצה זו. ובאמת כל מה שרוח החיים הפנימיים של האומה הולך ופועם, כך ההכרח מביא לבאר יותר לכל, שככל פרטיו חזוק ההזנה הרוחנית בשיעוריהם שלהם, פועלים הם לטובה גם על מנת הרוח הכללי בהתעדרכו.

תש. הסדר הרاوي הוא שיתמלא הרוח מחשבות ורגשות, ומה שאין הרעיון הפנימי יכול לשאת מוכחה הוא להתרץ החוצה, בצורה של דיבורים, והם הם יסודי התפלות וההוזאות, הלימודים והקריאות. ולמה שאין מספיק ערך זה של התגלות הדיבורית, מפני רוב שטף אורו, מוכחה הוא להתגלו במעשים, האומרים ברמזותם, ופועלים בעצמותם, את כל התוכן הר舅舅ני של הרגשות והמחשבות הנעלות, כשהם עומד על צורה נזאת העולם מתוקן, ואור ישר שופע על הכל. בפגיעה של התוכנה העולמית צרכיים להמציא את התוכן מלמטה למעלה. המעשימים מעוררים את הערך הדיבורי, והדיבורים את הר舅舅נות, האור מתעללה בכבדות, ונעזר הוא לפעמים על ידי מה שבאמת מהלכו יתעורר הרעיון בפתח פתאום, עד כדי הופעה של שילוח אוור ישר ממוקרו לשטף אווצר ההגה הדיבורי, וממנו להתעדרכות המעשית, או נעשה הדבר ממוגן, ותפארת וחודה מתגלים, במקדש קודש.

תשיא. צורחם של ישראל צריכה להתרבר, אם האנושיות הכלכלית של תוכן האדם עומדת היא בה בציבונה כמו שהיא אצל כל העמים, וعليה נבנתה הצורה הישראלית המיחדשת, או שמעקב עד ראש הכל הוא מיוחד. ליבורן זה צרכיים להשתמש במקרים שונים, תורניים, שכליים, הסטוריים, רזים, הופעים, שירים, ולפעמים ג"כ פוליטיים וכלכליים. נראה הדבר שמדובר נערך הדבר שצורת האדם תשתלם בכללותה, ובתור תוספת ויתרון יגלה על האומה המיוחדת רוחה המפואר בהדרת קודש. אבל נתקללו העניים ורוח האדם שקע כ"כ בכלל, עד שלא היה החול יכול להעשה בסיס לבודש אלא א"כ יקלקל אותו, והוכרכה גלות מצרים לבא בתור כור הברזל, שצירפה את צד האדם שבישראל, עד שנעשה לבריה חדשה, וצורתו החולית נתשתטה לגמרי. והוחל גוי פעם אחת ע"י הגרעין האנושי לצורה שמאש ועד עקב כולה ישראלית, יעקב וישראל.

תשיב. הנשמה הגדולה באמת, רחבה היא כ"כ עד שאין כל מלך העולם המוגבל מספיק לה, והיא מתפשטת בעולםים עליונים, רוחניים, שכליים, שנחלי עדנים נצחים מצויים בהם. בעלי נשמות אלה, חיים הם חי עולמיים. אגורה באהלך עולמיים. והם משפיעים שפעת רוחם לדור דורים, ושםועה נאמרת מפיהם תמיד. וגם יסוד החיים המוגבלים שלהם, עולה הוא ממעל לגבולם המורוגשים. דובב שפתינו ישנים.

תשיג. קטני אמנה הם הטעשים שבעלם. כי על מי נופלת היא האמונה? על פליות טוב גדולה או רע אין סוף, ומה יסכן לאדם לタン גבול וקצת לאמיר עד כאן יאמין, ולא יותר? על כן כל יסוד החיים הרוחניים וగבורתם העלינה, תלוי בכח אמונה שאין לה סוף ותכלית כלל, אמונה במקור יסוד מקור הכל, באין מדה וקצתה. והיא מעוררת את כל החיים ואת כל הטוב בעולם, והוא משתלשת בכמה השתלשלות, יורדת ומחלבת בכמה לבושים והסרות, עד אשר היא לתוךן של האמונה המתהלך עם החיים, המבוססת בסיסים לדתי קדש, ומחוללת תוכנות של יראת שמיים וחכמת אליהם בעולם.

תשיד. אמונה بلا מצרים זאת נחלת ישראל היא, שהתחילה להבליטה ביציאת מצרים, והרשימהו במזג חיים בשעת חפזון. וחזר כה עליון זה ומאייר בכל מועד חג הפסח, ע"י מיכלא דאסותא, מיכלא דמהימנותא, אכילת מצה, המועטרת בהשבחת חמץ וביערו. אין יד לכל שפיטה וכל הגבלה שכלה, שכבר נתקדרה ע"י הרוח העכור של כל נברא, ואין מקום גם לחימוץ הקשר תמיד ומשובה. אשרי דיין שמחמייך את דיןנו, כי הדבר היסודי המחה הכל עולה למעלה מכל דין ומשפט, כ"א הכל מאיר בכת אחת בשטף אור גדול של מורה גדול - זו גילוי שכינה.

תשטו. ביסום העולם בכלל, וביסומה של נסת ישראל בפרט, הוא גורם, שבא הזמן של חיזוק הרצון בעולם, ועמו התוור של חיזוק הגוף למטרות נעלמות, והוא שקול כנגד סדרי תעניות וסיגופים בדורות הראשונים. ואף על פי שעדיין לא יצא מן הכה אל הפעול הביסום הגמור, מכל מקום הדבר הולך ואור. ועל ידי התאחדות גמורה של כל פלוגות האומה בישראל, וחיבור כל המחשבות והרגשות העליונות והנמנוכות בהם ובעולם, והופעת אור סתרי תורה ברבים לבושים מתוקנים, יוכן העולם לאورو העליון של הביסום הגמור של אור הרצון הטוב בתועפות עוזו, עד כדי השליטה העלינה של וגזר אמר ויקם לך.

תשטו. ההתעלות שצעיריו ישראל עוסקים בה בארץ-ישראל לחזק את גופם בשבייל להיות בנימ אמייצי כה לאומה, היא משבלת את הכח הרוחני של הצדיקים העליונים, העוסקים בייחודיים של שמות קדושים, להרבות הבלטת האור האلهי בעולם, ואין גילוי אור אחד עומד אלא חברו כלל. וייש דוד שם, ודוד עשה משפט וצדקה לכל עמו, ויואב בן צרואה על הצבא, ולא נענה אבנر אלא מפני שעשה דם של נערים שחוק. אבל שיצחקו הנערם לחזק כחם ורוחם, בשבייל גבורת האומה בכלל, עבودת הקודש הזאת היא מעלה את השכינה מעלה, כעליתה על-ידי שירות ותשבחות, שאמר דוד מלך ישראל בספר תהילים, אלא שעל-ידי הכוונות העליונות מעלה הנשמה הפנימית, ועל-ידי המעשים המאמצים את גופו היחידים לשם הכלל מעלה הרוחניות החזונית. ושניהם כאחד משבלים את סדרי הקדושות כלם.

תשיז. ואל יפלא אם יש חסרוןות במהלך החיים של העוסקים באימון הגוף ובכל החזוקים הארץנייםшибישראל, כי אפילו הופעת רוח הקדש צריכה ברור מתערוכות צחצוחי טומאה שמתערוכים בה, והיא הולכת

ומטהרת, מתקדשת ומתבררת, פודה את עצמה מגלוותה, עד שבאה לכלך דרך צדיקים ואור נגה הולך ואור עד נכון היום.

תשית. כל מה שנティית הקודש הולכת ומרתבה באדם, אחדות הרעיון ואיחוד כל הכהות כולם מתחזקים בו. וע"י האחדות יש קישור עצום לכל מחשبة שבאוצר רוחו, אל כל המחשבות כולם, ואין השכחה שלטת בו. ובריהוק משאיפת הקודשה, מתפוזים הרעיון והכהות, ומילא כל מחשبة מטשטשת אחת את חבירתה ודוחה אותה, והשכחה מתגברת. ובמחייב עמלק יתבטל כח השכחה מן העולם. מחה תמחה את זכר עמלק - אז לא תשכח. כי בהיות השם שלם והכסא שלם, הכל הוא אחדות מקושרת בתכלית, והזכרן ואור הדעת הצלול מאיר בכל טבו וזהירותו, ואין מקום לשום תשות כה - כי ימין ד' רוממה ועולה חיל - באחדות כל המחשבות הכלולות בצד ספרי תורה, עם כל הכהות החיוניות שלעולםן. ושמתי כד כד שימושתיק, ושעריך לבני אקדח, וכל גבולך לבני חפץ. וכל בניך למודי ד' ורב שלום בניך.

תשיט. תפלה וצקה ותשובה עמוקה דלא, והתגלותה בפועל על המעשים בתקונם, מוכרתת להיות מוקדמת בכל הופעת אוור השגה עליונה, ואי אפשר לספרות חשוכה באמת להולד ולהופיע באור של חיים בעולם כי-אם על ידי התגלותו של אוור התשובה, המחדשת פני TABLE כולה. אמנם מופיע הוא נגעה של הספרות העתידה בהתנוצות הדעת שקדמת לאור התשובה, והדעת מלאה את הכח הרוחני בחופש גמור ודדור עליון נעלם המביא לתשובה השלמה, המושכת אחריה גאולה, אחרי שבאה כבר הסליחה, הפנימית והחיצונית, ורפואה וככליה וקבוץ גלוויות והשבת כח לשופטים ויועצים יסודי הספרות ומיסדייה, מתחמת לבא, והרשעה מתכנתה, והצדק מתעללה, ולב האומה מתחילה לדפק בעז חיו לירושלים, וצמיחת נזר מלכה שלמה מופיעה, וכל חפץ לב מתמלא בתפלת ישרים, המלאה רצון חי העולמים, אשר הוא שח ויהי.

תשכ. הנטיות הנפשיות של התאות החומריות, בראשית התגלותן, הן מצוירות באופן הקרוב לאידיאליות, ונכללות בקדושה. כשהן פועלות על האדם להמסר אל תוך הזם המהיר והדוחף שלהם, עד כדי ביטול חופשתו וטוهر שלטונו העצמי על עצמו, הן הולכות ונעכורות. והאדם צולל ב עמוק החושך, וכל כחota נפשו הטוביים הולכים שבויים בשבי החומריות הגסה והזוללה, החושך של עכירות המחשבה, והעדר הבahirות של הבנת ההוויה - בקשרו כל טוביה עד עליונות מקורייתה - עד כדי חשתת ע"ז וסעיפה, כפירה, שכחת אליהם. וכל מדרוי המחשבים שאפשר ושאי אפשר לקרוא בשמות, הולכים ומתרברים, ותופסים את הנשמה וכחותיה האציליים ברשותם. כשמתיישבת דעתו של אדם עליו, והتورה והתפללה, עליוי הדעת ועליוי הרצון, פועלים עליו את פעולתם, חוזר הוא ועולה ממעמקיו, לוקח הוא עמו מנויות של חיים ושל הרוגשים כאלה, שהתקרב אליהם דוקא בנפילתו. ובשובו הם שבים עמו, מתרומותים ומתעלמים בעילויו, ונש灭ו נעשה יותר מבבקת ויותר חזקה. ואור חי העולם השיך לחלקן במצוות, מוסף הוא רכוש גדול, ושמחה עולמים מתרחבת והולכת, וגדולה של רחוב דעת מתעטרת על ראשו. צחחותות שכליות וחשך אלהי אצילי, אהבת עולמים ובריותיהם ודבקות עליונה בשלמות של כל במקור התענוגים, שהוא שורש כל תענוג שעני.

עוולמי, הולכת ומתגברת בקרבו. וועלם מלא הרת עולם וועלמי עד הולכים ומתקנוצחים בהדר תפארתם. והאדם נעשה אוצר הטוב והחיים לכל היצור, וסגולת אלهي עולם.

תשכא. בעלי ההשגה הגדולים, כה המדמה שלהם הוא גדול ונשגב מאד, והוא מקשור עם החזינותו היותר כללים שבמציאות, ולפי גודל הגבורה הרוחנית והטהרה הנפשית שלהם, פועל בהם כה המדמה את פועלתו לציר צירום עליונים ונשגבים, שאור האמת העליונה מתגללה על ידם, בגילויים כאלה, שאין שום שכל הגינוי יכול להגיע אליהם.

תשכט. במעמד הנפש של הופעה, הבא מזוהר של דעות, כלויות, שהן משפיעות גם כן על מצב הרצון, צריכה הבריאות, ה貫וניות והנפשית, להיות שלמה. זה אוור היה מגולה בבית ראשון, בסוד הנבואה ורוח הקודש. לאחר שנתמעט הכח במקומו, ונתרבה בענפיו, על ידי המון תלמוד והלכות מרובות, הוחל הפרט להתגבר, התוכן המעשי והדוק, וזה אוור הכללי התעלם, וזה אין הבריאות כל כך מעכבות. כתע אוור של מישיח מתנוצץ, עם השמירה של הרכוש הפרטני שכבר נקבע, וההוספה ההגונה עליו מכל צד לטובה, חזורת התביעה להתבסם מבוסמי הכלויות, המאחדים את הדעה הצלולה עם הלב המרגיש, והחפץ גדולות ואציליות. על כן הגבורה נדרשת. והתפקיד של בריאות הגוף והנשמה הותחל להדרש בכל עז. ויש לו תקווה שילך ויגדל, ירום וינשא, בכמותו וaicותו, ויתעלה עד מרומי הקדושה והגבורה העליונה, של עז לאלהים.

תשכג. הנטייה שמתגללה בצדיקים עליונים, שכל נתית חפצם וכל רעיון לבם, הם מלאים קודש של מטרות נשגבות, המביאים ברכה רבה לעולם כולו, מתגללה היא בכנסת ישראל סמוך לגאותה האמיתית. גילוי זה מתראה בתחילת דוקא בנשומות הירודות שבה, המתבלטים בוגיתה הכללית דוגמת אברי המעשה בגוף של אדם, בכלל הרעיוונות הנם ג'כ - החלומות והשאייפות הבaltı ברכות.

תשכד. הנשומות שעל ידם מתגללה חוצפה דעתק בא דמשיחא, הם הגבוחות מאד בשרשם הגערני, אבל לעומת זאת השתפלו הרבה בתוכנם הסגוני החיצוני. כלות צירופם אל הכלל הוא מעולה מאד, ובפרטיותם זיקוק וצירוף הרבה הם צרייכים. תפילה הצדיקים שבדור מכונת היא להצלחתם של אלה מגיהנים, בין אם אותם הצדיקים יודעים אלה הרזים ומכוכונים אליהם, בין שהם הולכי בהם, שכונתם לשמים בכלויות, באהבת הטוב, החסד, הרחמים, ונעם ד' באהבה ויראה, מחוברים אל התורה והחכמה כפי מדרכיהם.

תשכה. ההופעה הפנימית הולכת ומחברת אל השכל הצלול, ושניהם ביחד עושים את הגבורה הרוחנית בעולם.

תשכו. להרבות כלים צרייכים אל האור הפנימי, כלים של מעשים, של רעיוונות, של צירום פנימיים וחיצוניים. הכלים היוטר רוחבים, הם מה שנוצרים ע"י התורה בכל ערכיה. אמן Tosposות הכח הגשמי והרוחני של ישראל - כח הבריאות והגבורה הגוףנית, כח העושר ורוחב הדעת - הגאון הכללי במעלותיה

המיוחדות של האומה בסקירה פנימית וחדה, ביחוד נשמה המובדלה מן העמים כולם, כל אלה הנם מכשירים מכינים כלים הוגנים לאור עליון, המביא חיים וברכה לעולם.

תשכז. לפעמים צרייך הלימוד להיות דוקא קל, ומרпроף על העניים כיוונה המרחפת על קינה, שלא להטיע את הזוהר העליון, שלמעלה מכל עניין פרט依 בפרטיותם של ההגבבות. ובזה יצא האור הכללי המזוהה בתוכיות כל הפרטים, ומופיע באור גדול. ועת ומשפט ידע לב חכם.

תשכח. כשההבנה הכללית חוזרת לתוך הניתוח של הפרטים, הרי היא מותרת איזה דבר מערכה, והיא מרכנת את עצמה בשבייל הנקת בניה.

תשכט. הרשעים אינם יכולים לאור החסד במקורו בחכמה העליונה, ומילא חפץ החיים אצל הוא רק אסון, בין לעצם בין לעולם ולהוויה כולה, ונטיית המין המביאה את החיים למציאות, קליפה התאונית היא אצלם כל מה שיש להציג ממנו. וזהו מאיסותה של הערלה, ושורש טומאת הזימה. ועצם החיים אינם להם שום שווי, ומילא יצרה דשיפכות דמים גדול לעומת יצרה דעריות, ושניהם נאחזים ביצרא דעתך, שהוא אליהם אחרים, דין קשים, עורדים ורעים, נדחפים מרצון שובב נוטה להרע. והצדיקים הם להיפוך מכל זה, מגלים את אור חסד עליון בהויתו, וראים בנטית המין, הקדושה העליונה ברוממות החכמה, המaira בחסד, וממולאה בלשד תל הדעת. והחכמים יקרים לאין שיעור, מפני שהם נובעים ממקור היקר העליון, הטוב המכוס, המניצה את כל נצחי נצחים. ובא החסד ואהבת הבריות במקום יצרה דעתך, והווד הקודש והצען לכתחזקה פנימית אゾרה בגבורה של לבת קודש, במקום יצרה דעריות, ושניהם אחוזים במקור דעתך, היונק מחסדי עולמים שבמחשבה המכוסה, מקור כל התענוגים, האורות המצווחחות, המפתחים כל טוב וכל נדיבות, כל יופי וכל גבורה ושמחה וכל נועם עליון, בעולמים כולם.

תשל. לפעמים הנשמה עולה ב עצמה במלותיה, בלי שום עבודה מוחשית, והכל בא מפני שקדמו לזה עבודות רבות, שכליות והרגשות ופעוליות, באור תורה ודעת. ואח"כ הנשמה מתענגת על גורלה הטוב, וושאבתTEL אורות ומנוחה עליונה קקדושת עונג שבת, מעין עוה"ב, שהוא מתגלה לצדיקים וישראל לב בכל יום. וכשם שבשבת הגיהנים ג"כ בטל ואין כל חטא מעכב, כך הארת השבת העליונה מרומרת את האדם ממעל לכל חטא ועון, ודישון עונג עליון שורה עליו.

תשלא. לפעמים אדם צריך להתישב בדעהו, שלא להיות רודף תמיד מחויבת המעשה והתלמוד, אלא לתן לעצמו הנחה וريוח, כדי שתתעורר נשמו בעצמה, ותתרחב בטיפולה הפנימי, בלשד החיים האמורים בתחום כל המעשה והתלמוד, בתוך כל העבודה והתפללה, ואחרי שביתה כזאת, שקדושת שבת יש בה, מתאצת הנשמה לשוב ברוב כח לעובדה רוחנית ומעשית, שככל פרטיה יהיו רעננים, יונקים מקור החיים של הדעת המלאה, מוארה באור החיים.

תשלב. שיחת מלאכי השרת הנה יותר טבעית, נובעת מזרם החיים הרוחניים הקבועים שלהם, וסיפור הנשומות הוא יותר מלאכותית במלאת מחשבת, נובעת מקור הבחירה וההתבוננות הפנימית. והריעות של מלאכים ונשומות יחד הוא מרומם את החיים עד קצה גובה עליון, היושבת בגנים חבריהם מקשייבים לקולך השמיעני. וכשהתורה מתיחדה בנשמהו של אדם, וכל הגיוינה מההפקים לטבעו הפנימי, אז הוא לובש מלאכות, תרי מלאכי ברקיע, דוגמת תרי אמוראי בארץא. ומלאכי השרת מאן נינחו רבנן, ותלמידי חכמים שבבל דומין למלאכי השרת. יתרונו של אליהו הוא שככל שני הקניינים יחד בצורה מושלמת, הנשנית והמלאכת, והוא מגלה לנו רזי תורה, ובשרנו ישועת ד', ושמחה גואלים. מה נאו על ההרים רגלי מבשר, משמע שלום, מבשר טוב, משמע ישועה, אמר לציון מלך אליהיך. והולכת קומיות, שתי קומות, קומת הנשמה וקומת המלאך, ושניהם מתגלים בפועל, וכשהם מתנוצחים, מתקיים ואsher מוטות עליהם, בתחילת, ואחר כן ואולך אתם קומיות, והביאנו לשלום מארכע כנפות הארץ, על ידי אליהו בארכע, ותוליכנו מהרה קומיות לארכנו, כי אל פועל ישועות אתה, שתי ישועות, ישועת קומת הנשמה ויישועת קומת המלאך, זרע אדם זורע בהמה.

תשלג. כשותחים עם נפשות פחותות של פורצים ורשעים, נפגמים. אבל אם יש בהם איזה דבר טוב, ומתחונם בהתחברות רק אל הצד של הטוב, אז אם כחו יפה הרי זה מתעללה. ואפיילו ההסתכלות בפני אדם רשות שאסורה, אם יש בו צדדים של טוב, ומתכוין בהסתכלות רק לקלות את הטוב, נראה שיש בזה דרך של מצוה. ואפיילו כשייש איזו חיבור לרשות לאיזה צדיק בדרך אהבה, כבר מסולק ממנו איסור ההסתכלות, מפני שעיל ידי חיבורו אל הצדיק נחשב כאילו יש בו כבר חלק טוב. ואמיר אלישע ליהורם בן אחאב, לו לא פני יהופט מלך יהודה אני נושא, אם אבית אלקיך ואם ארליך, משמע הא על ידי נשיאת פנים של יהופט מלך יהודה שנלווה עמו הבית גם אליו וראהו, ולא חשש לאיסור ההסתכלות בפני רשות, דמהαι קרא לפינן ליה.

תשלד. כשאוכלים לשם תאווה חמירות מתגבר העצבון בסוד אוכל ללחם העצבים. כי הניצוצות, שהיו ראויים לעלות, יורדים, ובהיותם מתעצבים על ירידתם, מרגיש האוכל את עצם, על ידי חילוף של כמה דרכי ההרגשה, ותמרות אחרות, עד שהרגשה העצבנית נכרת בגilio נפשי בקרבו. ועל ידי אכילה בקדושה, והגברת המגמה העליונה של טהרת הנשמה ובהירותה, מנוספת צהלה הרוח ושמחה באוכל, על ידי שמחתם של הניצוצות שנתעלו, ובשמחהם מאירה גם בן הנשמה, המעליה אותם ושמחה עליהם, ולהלב מרגיש על ידי כמה שבילים וצינורות שונים, וחודות ד' מתגברת עליו. והיינו יוכל בעז וישת ויטב לבו, Mai Yi'teb Lebo B'dibri Torah, שחוץ مما שנティית הלב להגברת הרוחניות של העלתת החיים הcmsים במאכלים מביאה לחשך רוחני, שמתמלא באהבת התורה ולימודה, עוד התוכן המקודש של אכילה קדושה זו היא בעצם דברי תורה, וזה השולחן אשר לפני ד'.

תשללה. ישנן דעות כאלה, שהן מוכרכות לפי טبع האדם לגורום בהתפשטותן תולדות מזיקות, אף על פי שהן בעצמן מועילות ואמתיות הן. ונוצר לזה בטבע רוח האדם ללחום את קיומו, ולנגד לדעות הללו, כדי שלא יוזק, בענפיהן המתפשטים. והמלחמה הולכת ומתררכת, עד שייסgal לו האדם גבורה יותר עליהנה ממוקרו הרוחני, ואז מרגיש הוא שעדתו לא תפחד כלל מההתפשטות של הדעות הללו שנלחם נגדן. והכח שהוא בעצם שמחזק

את רוחו ניתן לו על ידי המלחמה עצמה. ועל כן הוא יודע להזכיר מאי את ערכיה של המלחמה. וידע כמה אומלל היה אם לא היה נלחם נגד הפתשנות המזיקה לו אז. ואח"כ בא בתוכן חיים של גבורה ומקבל את הדעות שנלחם נגד התפשותן אבל כשם שהאדם נתullah כך נתעלנו גם כן המשוגים הרוחניים שלו, ואוthon הדעות עצמן,ஆע"פ שנראות כאילו הן הן הדעות שנלחם בהן, באמת אין הדבר כן. ורק לפי המבטאים החיצוניים הן דומות אלו לאלו, אבל מצד ערכן הפנימי, מובדלות הן זו מזו, כהבדל שבין קודש לחול, ובין אור לחשן. ומה שהרחק איז מוצא הוא שהרחק בצדקה, ומה שקרוב אותן אחרות אחר שתתעלן בצדקה הוא מקרובן. ודוקא הדעות הדחוויות שחוירות ונראות בהן הן מוצאים טל חיים, איתן וקדוש מאי.

תשלו. כל הגדול יותר במחשבה, יותר מקושרים חלקית נשמו וכל ערכי חייו זה זהה, וכח הדיבור שלו וכל תנוועתו קשורים הם בארג גדול יותר, מוחש בחוש פנימי, בכל פנימיותו, וכפי זה הערך - בהיותו כולה. אי אפשר כלל, שבעל מחשבה מקורי, ירצה לעצמו לדבר דבר בטל ושיחת חולין, וכל דבריו מוכראים להיות מלאים תורה ודעota.

תשלו. גם השערת רזי תורה גדולה ערך היא. כי הכל מיום על יכולת העליונה, שאין לה קץ ותכלית. וכל מה שהוא נאה ונפלא, הרי הוא גילוי הופעה, שכזרה זו או אחרת אור חי כל החיים שורדים שם. עדתיך נאמנו מאי לביתך נאה קדש, ד' לארכ' ימי. אמנס מתעלמים הדברים ביותר לפי רומרות קדושת החכמה, העצה, הגבורה הרוחנית, והקדושה המעשית והמחשבתית, עד ההארה של הופעת הדמיון, המAIR באור כל הרוחניות, האיתנה, שלמעלה ממן. בהיכלו כלו אמר כבוד.

תשלה. דעת קדושים הוא היסוד להארה הרוחנית, המופיע בעולם, בכל הלבבות. הקדושים, זכי המחשבה והרעין, מתאחדים בחושם הפנימי עם הטוב הרוחני, המלא כל. וכל המתגלת להם הרי היא הופעת נהרה, וגilio עליון, המוסיף חיים ואומץ, חי עד ואומץ רוחני, המבסם את העולם כולו, בריח בשמיו. ממקורה של תורה, שהארה את העולם מרום ההארה האלוהית העליונה, המקפלת את הטוב הרוחני עם הגשמי, הזמני עם הנ�חי, המוסרי והמעשי, הייחידי והצבורי, הדקדי הפרט, והקוסמי הכללי, נובעים תמיד אורות חיים, המחיים כל נוגע בהם, ומשמרים בטהרתם. הסתכלות פנימית והסכמה מוסרית מן כזרה הן להתקשר ביחד אצל הרואים כל קולטים את אור העולם, השרויכי בכל הנשמות, ומעמידים אותו בחטיבה שלמה, וחוזרים ומופיעים לכך. והם קוי החיים של מציאותם וחברתם, של שילוח רצונם וגדולות נפשם הרוחנית, ע"י ענותוניהם ואהבתם באורים, ע"י קוי החיים של מציאותם וחברתם, של שילוח רצונם וגדולות נפשם הרוחנית, ע"י ענותוניהם ואהבתם לכל היצורים, את כל אוצר החיים והטוב לכל. שבילים הם ישרי לב אלה לשלח על ידם אור וחיים לכל נוצר. כלים הם להארת אור חי עולם, משותי דיוועשי דברו, מלאכיו עושי רצונו, להחיה כל נוטה למות, לגבר כל חלש, להקיע כל נרדם. והם קוראים בשם ד' אל עולם, האומר לכל נוצר, חייה ושם על כל טוב, עליה וחתרומם מעלה מעלה.

תשלה. ההצטיירות הרוחנית העליונה, מצטיירת לפני השגתו של אדם בדרך אורה כללית, וכל הפרטים שמתחדשים בידיעתו מרגשות ומידיעות, הנם רק פרטם נוצצים, יוצאים מההצטיירות הכללית שא"א

לסמנה, והנמ' כדמות הכוכבים ברקיע. התפילין מכשירים בישראל את הגוף וכחות חיו להארה הרוחנית הכללית, שהפרטים יהיו יפה מאיירים על ידה. והלימודים שהם למעלה מההשגה, לגבי כ"א ואחד לפום דרגיה, שאינם נתפסים אלא בהברקה, הם כערכם של התפילין. ובשבותות וימיים טובים ההארה השכלית מאיירה, עד שמתפרקות ההארות הכלליות - שהם מזורחות בכל ימות החול רק בתור אותן כללית - והם עצם הנם אותן, והפרטיות מתבלטת על ידם, ואין להוסיף הכללה מעלמה ומבעלט פרטיהם, במקומם שבחול הכללה מסייעת להבלתם של הפרטים.

תשם. לפעמים חשוב האדם שישנם מחשבות הסותרות את מחשבותיו, ומתוך כך אין יכול להתיישב בדעתו ולהיות נאמן להגיוונותו, ומזה תוצאות לנפילת רוח ורשלנות. וצריך לשים אל לב, שככל סתירה היא רק מדומית ומוגבלת בתנאים מיוחדים, ובאמת הכל הולם זה לזה והכל מאחד. וממילא יהיה שם וועל' בחילוק השילוב של מחשבותיו הפרטיות, וישתדל תמיד להרחיבן ולזיכנן, עד שיהיו מלאות אורה, ממולאות במידיעות ברורות וחוויות, וקרובות להרגשות אציליות, משפיעות אושר וטובה עליו ועל כל מה שזולתו, בכל מגע ידו הרוחנית והמעשית.

תשמא. בגדיות המחשבה מצטיירת הרוחנית של החכמה العليונה והצדק העליון, וכל מקוריותיהם בכלליות, וכל מה שיש מן התורה והחכמה בתור ענפיהם היוצאים منهן, כشعרות הראש בחכמה, והזקן בצדק.

תשם. כל חטא מביא מיעוט דעת, מפני יראה פנימית להסתכל בחופש הדעה הבירה. והתשובה היא הפותחת את שערי הבינה לרוחה.

תשmeg. צריכים לחלק את עסקי המחשבה לחלקים מיוחדים. הא', שינוי הרעיוונות והרגשות הידועים מכבר, ב', זיכוכם וברורם, ג', סידורם ויחושם זה לזה בצדיה הגונה, ד', הוספה חדש על כל אחד מהם, ה', הוספה האראה כללית על העולה מקיים כולם יחד, ו', הוספות רעיוונות ורגשות חדשים מקור הדעה והרגש, ז', חיבור ההוספה עם האוצר מכבר, ח', הופעות חדשות שנולדות מהחיבור, ט', התעלות רוחנית العليונה היוצאה מכללות ההופעות כולם, י', השקפת עולם שלמה, הבאה מכל הגורמים הרוחניים הנזgrים לעיל.

תשמד. הנטיה הלאומית בישראל היא שדה אשר ברכו ד', שאף-על-פי שאין בה עדין גדולים גמורים, מפני השמןון הגדל של הגלות, ראייה היא, על-ידי עבודה רוחנית ומעשית, שיצמחו בה כל הגדולים הטוביים שבעולם להוציא משפעה נשמות גדולות ועליוונות המאירות את כל העולם כולם בכבודן. ויש לעומת זה נטיה לאומית של גוים שהוא חורבה ומדבר, ובשם אופן אינה יכולה לגדל צמחים, והצמחים הרעים כגן סדום, חמת תנינים ואשכולות מרורות, הלא העדרם טוב ממציאותם, ונמצא שהכל הוא בהם העדר גמור וחורבן מוחלט, ואותם הגוים הרבה יחרבו. רק ההשפעה של הקדש, המעורב בנטיה הלאומית הישראלית, מرتبطת את אלה הנטיות האנושיות בכלל ומחזירתן לטובה, עד בוואן גם ליחדי עליוי להיות ראויות על-ידי תכיפת חברון

ויחסן אל ישראל, להצמחה רוחנית. ישושום מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח כחכלה, אשר כל זה יבא על-ידי גאולתם השלמה של ישראל שתקיים לבא.

תשמה. עין עיטם הוא המוקם היותר גבוה שבאי. והיה עולה על דעת דוד ושמואל לבנות שם בהמ"ק, עד שהוכיחו מהכתב שציריך להנמייך מעט,קיימים ובין כתפיו שכן, ואין לך נאה בשור אלא בין כתפיו. ועין עיטם נשאר בצורה של חול לכארוה, אבל בית הטבילה לכיה"ג ביה"כ, מהדרא מיא מעין עיטם. והוא בעליית בית הפרזה, שבנה פרזה אמגושא, שהוא הצד היותר חזק שברע, גדופי, שאין היתר למלוד ממנו אפילו להבין ולהזרות. ומ"מ יש גם ע"ז הכללה עליונה וצורך עולם, המטהר בהכלתו ומכך לעובdot הקודש היותר עליונה, הכושת בשיא קדושתה את כל הכהות המהרסים, ומיסדת את העולם על בסיס קדושת טהרטו. אף תיכון תבל בל תמות. ובדרישת רשותות - פר, יער אשר תרמוש כל חייו טרף - שהם חוץ מבניינו של עולם הזה והבא שנבנה בה, ורק מוה הנם מקבלים שפעם, קודם שהאור העליונה מופיעה בעזה והמש לא זרחה עדין, כ"א תשת חושך וייהليلת. אבל המחשבה המטהרת, היא הצפה לישועת חי עולמים של יום אשר הוא לא יום ולאليلת. והיה לעת ערב יהיה אור.

תשמו. החפץ בתשובה באמת, אע"פ שיפלא ממנה מادر איך יוכל לשוב, ולכארוה מוצא דلتה תשובה נועלות לפני - בין מצד מניעות שבחטאיהם שבין אדם למקום, וביתר מצד מניעות של חטאיהם שבין אדם לחברו, ונזל ודאי וספק נאכל ושאינו נאכל - ורעיון מבולבל, והוא שרוי בצער וטירוף רעיון ובבו שהוא פנימית המעכבותו מכל טוב, ומ"מ הוא מתחזק בהארת חכמה ועשות טוב, מובטח הוא שיזכה בתשובה גמורה ושלמה, שיביא רפואה לעולם כולו ולמחילה כלל פשע לכל ישראל, והכל בכלל.

תשmoz. עבדת ה' היא להמציא בעולם אותה התכוונה השלמה, שהיא פעולה יקרה צאת, שיקורתה גלויה היא רק לד' לבדוק. ובשביל המצאתה של תוכנה זו וכל אגפיה, הנו נמסרים לכל הטוב והיוושר, ולכל מעשה התורה והעבודה, וכל פרטי פרטיהם, וכל מה שהאדם בכללו ובפרטיו מתעללה, מתגלה עליו איזה חלק מהיקרות של התכוונה, שהוא על ידי שפעת חייו ופעולותיו המעשיות והרוחניות. וכן מתגדלת נשמהו ואומץ רוחו וצחלתו הפנימית, ביחיד עם חרדו ועריגתו להוסיף עבודה וascalול, להודיעך קשת אמרי אמת, להסביר אמרים אמת לשלחיך.

תשמה. מתוך שכל רעיון לא יכול כל את העניין האلهי העצמי, משומך כל רעיון, שהוא מקשר לידיעה של רומרות זו ולאמונהה, הוא כל' לקבלת אור ד'. ע"כ מצוי הוא האור האלהי בכל לב נאמן, לפי ישרו ותומתו.

תשמט. ריבוי הלמוד מקשר את הקדושה העליונה ברוחו של אדם, אע"פ שאינו יורד לעומקם של דברים, ולפעמים פועל עליו לטובה עליונה גם כשהיאנו יודע את הפשט במא שלם, אבל הוא צמא לדבר ד' למדוד הרבה, ומשביר את צמאנו ב תלמוד מרובה, והנשמה מתעללה. וב תלמוד רזי תורה. אע"פ שאינו מבין את העניינים

לפרטיהם, ונדמה לו כאילו הוא עוסק בציורים שמשמעותם את נפשו, ואת חושו הרוחני השוקק לדברים מובנים, מ"מ אחר הלמוד האוריה מופיעה עליו, והוא בכלל כל העוסק בתורה בלילה שהקב"ה מושך עליו חוט של חסד ביום. שנאמר יום יצוה ד' חסדו ובלילה שירה עמי.

תשג. לפעמים אין צריכים להתיירא כלל מגדלות, שהוא מרוממת את האדם לפועל גדולות. והענו כולה מבוססת על גדלות קדושה כזאת.

תשנה. ישם צדיקים כאלה, שהם מרגישים צמאן פנימי להיות מעוטרים בתפילהין כל היום, ואין מספיק להם התפילהין שבשעת התפללה. והם צדיקים כאלה, שהדבקות האלהית בהתגלות הנפש היא מדתם הקבועה, ולא רק זמן לזמן, וכל היום הנם בפנימיות רוחם מתפללים. וצדיקים יסודי עולם וחכמים עליונים כאלה, אף על פי שיזדמנו להם סיבות שלא יוציאו כל כך מן הכח אל הפועל את חפץ לבם בהתגלות הקדושה והדבקות העליונה, ולפעמים גם חשים בהנחת תפליין כל היום לא יעלה בידם מכמה מניעות, מכל מקום התשובה הפנימית שבנשמהם לאור התפילהין מAIRה הרבה בעולם, ואור החסד מתפשט בעולם על ידם, להרבות מחילה וסליחה, וחנינה גדולה. והם הם אהובי ישראל באמת, שנפשם צמאה לתשועת ד' ولבנין ארץ ישראל, והם נוטים כלפי חסד לכל, ומלמדים זכות על כל הפושעים, אפילו על הכהרים והמכעיסים היוצרים גדולים, כי הם רואים בתומת נפשם את הניצוץ של הטוב הגנוו בכל נפש, וכל וחומר בנפשות ישראל, וביותר בנפשות הדוגלים באהבת האומה בכלל, והם נוטים אל הטוב והיוישר, שזכויותיהם גדולות. והתווכן של הדבקות האלהית הטבעית, שהיא ערכאה של קדושת התפילהין, היא אהבת ישראל, שהן תפליין דמאי עולם, שכותב בהם שבחייה בישראל, מי גוי גדול,ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. ואור התורה מאיר בנפשות הללו לצורך מהקהת, לא לפי מدت ידיעתם כלל, אלא לפי מدت סגולת נפשם הטהורה העליונה.

תשנה. כמו ששכלנו ורצוננו, ככל דבר שבஹי, הוא ניצוץ מן הכל וממקור הכל הוא נובע, ואני עולם לדין ממנו על האור העליון בדרך דוגמא ובבואה דבבואה, כן אנו דנים על נקודת הרצון, שהיא מהוברת לשכל, והיא תכוна בקשת התחילה, שהוא גם כן ניצוץ מהכל, ונובע ממקורו. שוללים אנו את כל ההגבלות והמגרעות שישנן בבקשת התחילה שלנו, ואני באים למצא צד האצילות והרוממות שיש בבקשת התחילה, שהיא נותנת צורה הגונה לכל מהלכי המעשים, ואני אומרים, שהיא נמצאת בסוד הכל, המרכז העליון, מלכות אין סוף, בדרך השאלה, ראשית כל הצמצומים כולם, המביאה ליסוד הכל, והוא באמת הכל, כל הרاشית, וכל האחירות, כל ההויה, וכל המבוקש מההויה.

תשג. בריאות הגוף הוא בכלל תיקון העשיה, לעומת המוקדם לתפילה. כשהעובד זמן רב, ומפני קלקלוי טעמים אין אדם שם לבו לתקן הגוף והם מתדרדים, נעשה פגם גדול לצורך התפילה ובאפשרותה בעולם, ונוצר כח מתנגד לעצמות התפילה והמחשבות והרגשות המתיחסות לה. עד שהמשקל ישוב, וערכי הגוף יוכרו בחשיבותם, והבריאות תשוב למוכנה בклלות האומה או העולם, ואז חזרה הצורך הרוחני והמעשי של התפילה להולד, ביחד עם צורך של רינה ותהיילה, דוגמת ההלל הנאמר דוקא על כרא

מלאה. ובאים מזה לעבודה הרוחנית העליונה של התפילה, הקודמת לכל עניין גופני, השוללת את ההשלה אחרת הינו את הקודש העליון הנושא עליו את שם ד' ואות יהוזו, המבוטא ב - ואותי השלבת אחריו גיון.

תשנדי. כל דבר של תורה צריך דרך שיקדם לו. אם הוא עניין שהשכל והיושר הטבעי מסכימים לו, צריך לעבור בדרך ישיר, בנטיית הלב והסכמה הרצון הטהור המוטבע באדם, כגוזל, עריות, זכוניות, מנמלה, יוננה, וחתול, وكل וחומר מההכרה הפנימית של האדם עצמו וחושו הרוחני. ואם הוא עניין שהוא נעלם מן השכל והנטיה הלבית, צריך גם הוא לעبور דרך הצנור של דרך ארץ, ביחס הקישור שיש לכל פרט עם הכללות כולה, בתורה מצוה גוררת מצוה. וגם היושר המוחשי להיות קשור בתורה, בחפש העליון האلهי המתגלה באור תורה, וההתאנקות עם כללות האומה לדורותיה עם דרכיו חיה ברעיון הקודש, כל אלה ארכחות דרך ארץ הם, שמכשירים את ההארות שהן יותר פנימיות ממן להאייר בזהר ובהירות מבקה.

תשנה. בכל זמן, בכל יום, שעה ורגע, יכולים לבחין את חלקו הרכבות, שהכח הנשמרי שלנו עושה, עד שהוא מתרומם אל הרעיון האلهי הקדוש בטהרתו. והם הם השמות הרבים, והשונים, בהסתעפות רזי עולם, ואוצרות החיים שלהם, שהעבודה התමימה והማירה בונה עליהם תמיד את מגדריה. רמי הערך, הבנויים לתחפויות. כי צדיק ד' צדקות אהב. יש"ר יחו פנימו, يوم, שעה, רגע. והארה זו, של ייחוד השמות תמיד, מביאה ברכבת השלום, מפני שמנבלת את הריב בשרשו, והחלקים כולם מתאחדים, באיחוד מקורי. וסופי תיבות גימטר' ריב". והשלום. המכפיל את כל המחשבות הפזרות לרעיון נשגב ועשיר אחד, נורא בהודו ומלא חיים עזיזים בתנו, הוא שומר את התורה מכל שכחה, נגד הריב". המפרר את כל דבר לחלקים, ומשכח. ואחדות הרשעה הוא שורש הריב. חסד לאומות חטא, עכברי רשייעי דקריין לחבריהון ואכלין, וגיניצי גלימי.

תשנו. השמות הם היחסים, שככל יש מתייחס על פיהם לאור אין סוף. והם הם המקיים את הכל, וקוראים את הכל להריה. קרא אני אליהם יעדמו יהדו. ויש שככל כך קלוש ואפל הוא היחס, על פי ירידותיו, עד שהתחזאות, היוצאות ממנה לגבי המ מצוי הווה, הן נוטות להרס ואפלולית. והם הם שמות הטומאה, שבאים על ידי כמה תמורה אין קץ. וסוף הכל לחזור לאורה, ולקיים בהם, בשם יקראך, ובמקום יושבוך, ומשלך יתנו לך, אין אדם נוגע במוכן לחברו, ואין מלכות נוגעת בחברתו אפילו כמעט נימא.

תשנו. הצדיקים חכמי האמת, מתחבאים במחשבותיהם לציר איזה תוכן בהענינים האלוהיים. והבושה הזאת בעצמה מזככת את דעתם ומשכת עליהם חוט של חסד, עד שהם אינם לסטם של אור הלל לד'. ולהלפתם את שם ד' אלהיכם, אשר עשה עמכם להפליא, ולא יבושו עמי לעולם.

תשנה. חובה לשא ולtan בחכמת האמת, היא החכמה האלהית העליונה, לדرك באוטיותה. בפטגמיה, בציוריה ומיליצותיה. האור של האושר העליון הולך וזורח לפיו רוב העמל בדברים, שרווי עולם של הגדולה האלהית גנויזם בהם. ובהתורות הנשמה היחידה על ידם, מתרומם כל העולם עמה, והמן NAMES רבות מתעלות. ואין קץ לגודל הטוב המסובב על ידי האריה פנימית עליונה. של נשמה אחת כללית.

תשנת. כל ניצוצות החיים הפזוריים בכל עניין - וביותר בכל מاقل אשר יاقل העולל לבא ליד הצדיק העליון, המשכיל בשם ד' וקשרו במחשבתו הטובה בטוב המוחלט - הנם שמחים, ורינה ונילה מתעדורת בקרבם. והאזור הפתויחה שומעת את רנטם, והעין הפקואה תוכל ג"כ להזות את אור שמחתם וצלהלם. ואף אם לפעמים לא יעלה ביד הצדיק לאכל הכל בקדושה גליה, סופו להшиб, ע"י תשובתו מהאהבה, את הכל מנפילתם.

תשס. השינה, וכל התכוונה הטבעית הכללית של הלילה, שהיא גורמת את השינה ומתאיםה לה, פועלת על צדיי החיים שבאדם שתי פעולות הפכיות. הצד העליון הרוחני יכול להתעורר ביותר. חפשי נעשה הדמיון מסגר החושים, ואם הוא תמיד מקשר בשכל ובחמצ עליון וקדוש, יכול לציר ולדמות, לחזות ולהכיר מה שאין ביכולתו בזמן הערות. אבל כה החיים שבגוף חדל קישרו עם הצד הרוחני שבאדם, והוא הולך לבדו, פועל את פעולתו הטבעית, בזרחה השוכנה מעורפלת. שני מקומות מתחבקות דוגמאות. אורות צחות, בנשמה העליונה, מזיו של מעלה. ומחשכים וצחצוח זזהמה, וקליפות מעביבות, בנפש החיים, מהרפס החשוך שהיתה שרויה בו, בהיותה בוסת בטיט של החיים הגופניים לבדם. והרינו פונים בכל בקר לשתי העבודות, לטהר את נפש החיים, ולקשר את האורות הננספים בנשימת האדם העליונה, ולהברר עוד הפעם את שתי הקצוות בהרמוני הנאותה.

תשסא. אותם ניצוצות הזזהמה, שבירידתה של נפש החיים נבדקו בה, אע"פ שהננו משתדלים לגרשם ולחיקם בכל האמצעים שבידינו, מ"מ ראוי לחשב שהמגע עם חטיבה קשורה לאור עליון - כנפשו של האדם הנברא בצלם - לא תשאר بلا פעולה. וניצוצות הללו יציאתם הרבה יותר עשרה מבאיםם, וקמעה כבר נתלו. הם מוכנים כבר להזדקן, ומה שנדרה היום, יוכל למהר ולאחר זמן, להיות מתעללה ומקבל צורה מאירה, הרואיה להתקשר בקשר הקודש של הנצח וההוד העולמי, המתפארים בכללית תפארת בכתיר דעת עליון, ההולך ומתרנסא, הולך ואור עד נכוון היום.

תשסב. הדמיון שיסודה בקדושה, השקפת עולם שלו הוא קודש ותורה שלמה, חותם השכל הטהור יהיה תמיד טבוע עליון, והוא הולך ומתעללה, עד שבלייסודה העליון, מקור החכמה העליונה, בזוהר טהרתה.

תשסג. הקרבנות, הננו משים אותם לא רק עבודות הייצוגיות סימבוליות, אלא תיקונים, פעולות שהעולם מתבסס על ידם. אמן התוכן הסימבולי הוא תוארם, לבושים וגופם, וברור הדבר שיש להזכיר הסימבולי עם הצורך הפנימי. וכשיבאו ימים וה צורך הפנימי יהזל, בביטול הקרבנות, יפסק ג"כ הכה הסימבולי לגמר מפעולתו, ותחתיו יברא תוכן יותר עשיר לנושא הסימבוליות, שתתקשר עם העבודה היותר עליונה, שתכילה בקרבה את כל העובדא הפעולה המתקנת של הקרבנות כולם, בזרחה יותר עליונה. זאת היא המנחה הערבה שלעתיד, אשר תערב לד' מנהת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות.

תשס". התפילה המתוקנה בערך שווה לתוכן הפנימי של הקרבנות, היא מתדמה לה ג"כ בסימבוליותה ובעובדא הפעלתה שלה. שניהם יחד עושם את התפילה לחטיבתה היה פועלת בעולם, והם מטביעים בה את החותם האצילי היהודי, הספג כולם מאור הידיעה האלוהית, בצורה תורה מלאה אור חיים אידיאליים, הפונים לעומת הנצח, המתעללה וספג בקרבו את העולמיות בצורה מעולה עליונה, הפעול זיכון וzechzoh על כל ערכי העולם והחיים, וכל ההויה כולה. ישראל עוד ישוב להתפלל ולרנן רנת קודש בשמחת עולם, בשמחת צדיקים הששים בגילת אל עליון וכל יצורים כולם.

תששה. לפעמים ימצא כופר, שיש לו אמונה חזקה, פנימית, מאירה, נובעת ממקור הקדושה العليונה, יותר מאשר מאמינים קטנים אמנה. דבר זה נהוג באישים פרטיים וכן בדורות, ועל כולם נאמר צדיק באמונתו יהיה.

תשטו. העניינים הרוחניים הפנימיים שקדוש האמונה נועד עליהם, הנם רומיים באמת מכל לשון, וכל הרצאות הדיבורות אין נוותנות כ"א צל קלוש מתוכנן. ולפעמים נמצאות נשמות כאלה, שהן קולטות את צל הגוננים שע"פ הדיבורים בצורה הפוכה לגמרי מהותם, ואז כפירותם היא אמונה ממש, כחותם המתהפק.

תשסז. לפעמים יקללו את האדם ספרים שנכתבו ע"י קטני אמנה שאין בנשماتם אותה הגבורה הקדושה של לבת אש קודש العليונה, וספרים שכופרים מוחלטים, ספוגים רוח גבורה טמאה של כפירה, כתבו אותם, יתקנו אותו ויעוררו בו את נשמתו הפנימית הנרדמת, ויוצא את עצמו מלא חיים ועוז, בכל שפעת גבורה العليונה, ואמונת אומן אדרה באור אללים חיים.

תשסח. כמשמעותם בעמקי הcpfira, רואים איך בתוך מצולותיה טבועים נשמות קדושות מלאות אוֹר אלְהִי עליון בפניהם, והן צווקות בקול איום מעורר רחמים - הושעו! הצלו! והקמים למן אבויונים אלו להושיעם ולמלטם משחיתותם, הם הם עובדי ד' הנבחרים, גבורי כח אשר להם שם במלא עולמים, שככל מלאכי עליון ממילן מוכנים להפצם, וכל כחות הרשעה והטומאה מתחת יראים מפניהם יראו את הכבוד ברחת גדול מאד, כrhoחב"ד ואבי וחביריהם.

תשפט. דרכו של רב המנוח סבא להקדים מיל' דשותה לפניו מיל' דחווכמתא. כדי להכיר האור מתוך החושך, צריך שתהייה תכונת השטוחה, בעמקה יותר חודר. בחושך היותר שחור, יש להשתמש כשורצים לדעת את יתרון האור מתוך החושך. אמנם היא מדחה ראייה דוקא לנוני ימא, שאינם צרייכים אפילו להגנה של ספינות, וללכת בעמקי תהומות, וכל מצולות, הוא להם טiol ועונג, המשמה את המקום, לויתן זה יצרת לשחק בו.

תשע. בחוש רואין איך כל חטא מחשיך את עיני השכל, ונוטל את הזוהר העדין של ההרגשה הטהורה. אבל צדיקים גמורים יודעים איך לשוב תמיד מהבה, וاع"פ שהם מרגישים בעצם את הcovd של כל פרטי

חתאת האדם במרירות גדולה, מ"מ הם מלאים עז ושמחה פנימית בטוב ד', ועונג גדולה חסד עליו המלא כל.

תשעה. החושך של הדיעות גורם, שנקודה אחת מאירה באור האמת גוררת אחריה כמה קווים חשכים, שהם נעשים יסודות לשקר ולרשעות. וכל מה שהאורה מתגדלת והרצון מתרחב לצפיפות עליונות, ככה מתנתקים הקווים העוקומים הנמשכים לדרבי חושך מחיבורים אל הנקודה המאירה, ואור אמת נצחית מופיע בנשמה בכל גודל ותוקף.

תשעב. צריך לנaylor את האמונה ואת היראה מקטנותם וחולשתם, הבא להם מtower חסרון הדעת, ופחיתה התכונות והמזגיהם הרעים.

תשעג. אפשר להרגיש איך הדיבור היוצא מפיו מחולל גדלות, וכי הוא בא ממראומים, ושב גם כן למכווני עולמים.

תשעד. הכוונה נפשה של נסת-ישראל היא נבדלה בעקריה מהתכוונה הנפש של כל עם ולשון. בכל עם ולשון הנקודה הפנימית של חפץ החיים הקבוציים מיוסדת היא על התוכן הכלכלי לכל צורתיו,abisod הדאגה הפנימית הרויה בלב האדם לבצר את חייו הגשמיים, והروح העליון המchia ומאיר את הנקודה הזאת הוא רוח הסדר והיופי, שהוא חפץ העונג של החושים, על-פי משאלות לב האדם, וכשהם באיזה קיבוץ על-פי סגנון אחד, עושה השווי הזה את התוכן הלאומי. אמן בישראל מונחת התכוונה האלהית ב עמוק נשמתו האומה. הצמאן לדעת והרגשה אלהית, בתכלית עליונותה וטהורתה, היא לו הנקודה שהחיים מורגשים בה, והעידונים הנובעים משלמות ציור זה בכל רחבי החיים ועמקיהם הן המגוונות האסתתיות. הדעה הפנימית, המכרת שבמילוי תשואה עליונה זו הכל מתמלא, שאין שם דבר מכל מגמות החיים ועדוני החיים סדרי החיים ותוכניהם, שלא יהיה כלול בתוך נקודת עולם עולמי עולמיים זאת, הכרה זו היא עניין מיוחד לישראל מונה בטבע האומה, מתגללה בהכרה פנימית אפילו להמוני המונחים, והולכת ומתהווה ומתרבת לsegoli הסגולות בכל דור ודור. העניין האلهי, בתוך ערך החיים בעומק טבע הנשמה, בהתאם לשדר המchia את ההיסטוריה הלאומית, המתגללה בכשרוں של יצירת הנבואה בבחירה בניה, המביאה למדרגת עם עולם, שככל האנושיות תכיר את סגולת נשמהה, הוא העצם הישראלי שתאריו מתגלים בכל התנועות השונות, ורוחו של משיח הולך ופועל את השלמת צביון זה עד עת קץ השלמה.

תשעה. השכל הישראלי, מצד מקור מחצבו הרוחני האلهי, הוא שכל אلهי, ורצונו רצון אلهי הוא. הגעוגעים והאהבה של האומה כולה נוראים ועומקים לאין קץ דוקא לשלים האלהית העליונה. מובלטת אהבה זו בשיר השירים בהדר צבעיה, שאין העולם כדי להם. מתגללה אוור תכני זה בצדיקים עליונים של הדורות, שרצוּם הוא יסוד העולם ודבריהם דברי אלהים חיים ודבר אחד מדבריהם לא ישוב ריקם. כי דבר ד' אلهי עולם בפיהם תמיד. רק החכמה העליונה וכל חירותה, עם כל הרגשת עידונית, ההולכת ועולה על כל הספריות של ההכרות

האלוהיות, המתנשאות בכל הود פארן עד עד, היא היא הנותנת חיים לישראל. ובଘוי התורה כולה, בכללותה ובפרטיה, כשהיא מצטרפת עם האורת הדעה של יסודה ונשמה, הכל הולך ומאריך, הולך ומתגלה, הולך וגואל, הולך ומשתכלל, מביא ישועת עולמיים לכל נוצר ומאיר עולמי עד מכובדו העליון הרוכבשמי קדם ומהיה אפסי ארץ, מצמיח כל מיני ישועות, ומעודד כל עניין ארץ, מאזור ישראל גבורות עולמיים ומשיבם קוממיות לארצם, לחדר אותם כבראשונה. אור אחד נשמה אחת, נשמת כל היקום, זרווע ד' הולך ומתגלה, הולך וקורא את ישראל לחיים, לשוב לבנות ולהבנות. בנסחתם העליונה של צדיקים יסודי עולם, שאור רוז אל מהיה אותם, רוח תחית המתים שרוי, מקור חייו המפכים, הנקלטים מכל תמציאות אוצרות החיים שככל עולמיים, הולכים פלגים, שריגים דקים ושונים, להכנסים אור חיים, רוח תקווה ונטיית אחדות, התעדודות תשובה וההתעדודות גדולה בכל השדרות, ובאור עליון הזרווע לצדיק יופיע משיח, לרווחם קרן לעם עולם.

תשעו. שריד קטן מדבר גדול הוא יקר ומעולה מדבר קטן שלם. ניצוץ אחד מאור חי האבות, מקדושתם וגבורה אלהים העליונה שבגדולתם, ההולך ואור באחרית הימים להשיב לתחית עולמיים את ישראל, ועמו יחד את העולם כולו, על-פי סדר והדרגה, הוא נעללה ונשגב מכל הקדושה הגלואה שבתוכן של אמונה ויראה, תורה ומצוה, של החמשך המועתק מספichi ספichi של בניים,יפה שיחתן של עבדי אבות יותר מתוறן של בניים. ושיחה זו היא מהיה דור אחרון באהבה מסותרת, בה מתגלה התוכן הכספי של זכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה. נדחים הם האורים הקלושים, שרגא בטיהרא, החוצפה מגرشת אותם - ובתוכה רוח ד' נססת. גдолוי קדושי עולם יכירו את הרוז ויצדיקו קודש. הם, בתומתם העליונה, יחויבו את תורה הבנים לשיחת האבות ועבדיהם, ותורה מעוטרת בכל הוד ובכל גבורה, בכל חן ובכל תפארה, מתגלה להיות לעטרת צבי ולצפירת תפארה לשאר עמו. חזקו אל תיראו ! אור משיח מתנוצץ, גאות עולמיים מופיעה מכל החרכמים. מחשוך הרשעה והכפירה המנולת, הבזוזה וחדלות אישים, בא יבוא אור עליון, אשר יעמיד במרחב רגלי ישראל וירומם בכבוד קרן עם יודעי אלהיו, יאיר אור על כל מחשכים, ויעודד קדישוי עליונים בישועת אמת. רק חסדי אבות ישארו וכל עניין לב, אשר ידעו איך להיות בעיניהם דכאים וגבורים יחד, אלה הם אשר יכירו אור התורה העליונה הנובעת משיחתם של עבדי אבות, שהוא גאותם של בניים.

תשעז. כל הספרות החלונית שנתעורה בתקופה الأخيرة, שיש בה הרבה משום חכמת סופרים תסраה, והרבה ניצוצי אורה ורשמי גואלה, הכל בא מהצינור של שיחתן של עבדי אבות. ושיחה זו היקרה כ"כ, השתפלה מאד בפי עבד, שאמנם יצא מכל אדור לכל ברוך, אבל מקורו שלא היה ברוך פועל איזה רושם, וטינה היה בתוך הלב. אליו כתיב. מתוך גרעין המר, שבתוכו המתיקות הגדולה שבשיחה עליונה זו, נצמה כל הסרחות שבחכמת סופרים שבעקבא דמשיחא. אמן גם סרחותן זה יהפוך לזרבל המפירה וمعدן, מדשן ומרוחה את השדה אשר ברכו ד'. והטוב ינצח בעקרו, ותהפוך השיחה החיה שבפי ישראל וכל זרע יעקב, לשיחת קודש נתנת אור חיים, המתעללה בגדרה מעל התורה בערכה ההו, וממנה יצמח אור תורה של משיח, שאפילו תורה שבבואה"ז הבל הוא כנגדה, ובבואה"ז תורה נתתי לכם, לעל חיים אני נתן לכם. במקום תורה חיים בשם הלויי, יגלה אור חיים עצמי. קטל חרמון היורד על הררי ציון, כי שם צוה ד' את הברכה חיים עד העולם. וכל זה יגלה ויראה ע"י התגלות רוז תורה עליונים ועליוני עליונים בשפע גדול, והשפעת הקודש על

כל החול לקדשו. ושפעת כל החכמה וכל השירה וכל אוצר החיים, הניו והנץח, הגבורה וההתפארת, יגלה ויראה מTEL שמיים העליונים בחופש מוחלט עליון, המתעורר מהארה היבול הנשמתי הקורא דרור לארץ וכל יושביה - ויבול היא קודש תהיה לכם - בלי פעליה ועובדיה, בלי קניין רכוש ושיעבוד, בלי עול נוגש ובלא דאגה ופחד, כ"א בבטחה עליונה בעונג עדין ובחודה מוחלטה, בגיאות ד'. מן השדה תאכלו את תבואה.

תשעה. דרך הקודש בנזיה היא על יסוד ההשויה, שהאדם משווה את דרכו הפרטית לדרך ד' העליונה. וזה נוגג בדברים שהשוויים היא השוויה מעשית ושלכilit, כהילכה בדרך ד', במדות טובות, וכל מצות התורה והשכל, שהם כולם נובעים מהתרומות של דמיון צורה ליוצרה, ונוגג גם כן בתוכן של דמיון, שכן המדמה מסדר את העניין על פי תוכנותו בגדרו. וכל מה שתיקדש האדם והעם יותר, וכacho המדמה יהיה יותר מטויהר, ויתור חזק, תחזק בו התביעה של ההשויה הדמיונית, ומהז יצאו המון דרכי HISIDOT נאים ומתוקנים לשлом הציור על פי דרכי היופי של סדרי עבודה והידורי מצות. ומתקצלים מהז ארכחות צדיקים של קדושים עליונים לכל אחד ואחד לפיק מעלת נשמתו, ולפי עשר החיים של כה דמיונו, גם בו מתגלת אורח חי העולמים, המהיה חיים בכל ערבי חיים כולם. ההוד וההתפארת של נזיו של עולם שבבית המקדש, הדר בגדי כהונה, קדושת הגוף וטהרטו לכל אחד ואחד לפי עריכו, כל אלה הסתעפות מצד הערך הגדל שיש לכך הדמיון הבריא והחזק, העומד בגדרו, ועשה את תפקידו בעולם, בתור לבוש מתוקן להaura האלהית العليונה, המופיע על aura הנשמטה והשלכilit שבאדם ובעולם בהדר גאון עוזה. ופה הוא הזרק הגדל של המשקל, להבחן בין דמיון לדמיון ובין יופי ליפי. ואורה צדיקים כאור נוגה, פלגותא דשער, שורה בזורה עליון זה.

תשעט. العليונות הזאת של כולל כה דמיון, בכלל ובפרט, היא עטרת תפארת, שאינה הולמת כי אם לפי אותו הערך שהשלולים המעשיים והשלכילים כבר מיסדים. אי אפשר לצויר תוכנה של עשר הדמיון, כשההברות שולחת והרשעה המעשית מתגברת, רק בהתרומות רוחנית ומעשית חשובה וקבועה אפשר להסביר את בנין בית המקדש למקומו, והשלולים המוקדמים הולכים הם ליסד את בית הזבול, את נזה אפרון, שהדר אל שם שורה. אבל לעומת זאת התביעה לשלים היפי המפואר, ושלול הדמיון בכל איתנותו, עם כל מה שלפניו וכל מה שלאחריו, עם כל מה שלמעלה וכל מה שלמטה ממנו, זהו היסוד האיתן של תביעת החיים, התוכן המחולל בחסרונו את העתקה הנוראה, שישוב הקב"ה ושותג כاري, אויל לי שהחרבתי את ביתי ושרפתني את היכלי, והגLIGHTי את בני לבין האומות, שנאמר ד' ממרום ישאג וממעון קדשו יtan קולו, שאג ישאג על נזהו.

תשפ. ההפתחות מופיעות אור על כל ארכות ד', ההויה כולה מפתחת ועולה כשם שהדבר נזכר בחלקים ממנה, ועליתה היא כללית כמו פרטיה עולה היא עד מרום הפסגה של הטוב המוחלט. מובן הדבר שהטוב והכללות הוא מחבר יחיד, ועומדת ההויה לבא לידי מידה זו, שכולה תספג את כל הטוב של כולה בכל פרטיה, וזאת היא עליתה הכללית, ששם פרט לא ישאר חוצה, שום ניצוץ לא יאביד מהאגודה, הכל מתוקן לסעודה. למטרה זו צרייכים כולל רוח לחשוכה האלהית العليונה, שנוצרה על ידי עבודה אמונה בד'.

תשפָא. תhillת ד' נתבעת ממנה מצד עצמה, מצד השבעת הנשמה בזיו הczior העליון מכל עליון, מצד עצמו החיים. זאת היא נטילתם של ישראל, וקדוש יושב תhillותיה לזכך את התהילה מכל סגיה, מכל מחשבים וחולשות, מכל חונף והרגל של טפשות, מכל תאוה פחיתה ועכורה, להעמידה באותו החוג, שהתחיעה הפנימית של גודל הקודש, של צחצחות אור הנשמה בכל חופה עצמה, טובע אותה. זאת היא כל התורה יכולה מראש ועד סוף, ואם עוקצין חסר, קוריין ע"ז שלא יוכל למלל גבורות ד', מפני שצורך לספר כל תhillתו. והכללות זאת היא התביעה היוצר חזקה, שכל היסורים הרוחניים שבעלם באים כדי להוציאה מן הכל אל הפועל. וכל הרוחבות הדיעות וכל שכליי החיים עוזרים לבא למטרה עליונה זו, להרבות בעולם את האושר של ההכללה, שהכל יהיה מוסקר בצליות, בשלמות. עם זה בכל דיקוק וה הפרטאות, הגודל והקטן, בכל מילוי מילוייהם. תפילה מתחלת מהפרטויות החסרה, וצריכה השלמה מאוצר ההוויה בכל עשר רום כלילוֹת, ביסוד יסוד שפעת מקורה. עולה היא תמיד עד ראש התהילה, שם היא מוצאה את גודל קומתה, את עמדתה הגדולה. ומדי יום ביום חדש הרוח מעשי, בתعلומה בכל חי, ובגילוי בכל אדם, ובארה רביה - בשרידים, גברי אל, עם יודעי ד' ודורשיו, המשתעשעים בזיו אור אלהי עולם וchmodot השוקת קודש - המישרת, מקדשת ומטרת להם את כל ארחות החיים, וimbekhet אוּר נשמתם תמיד.

תשפָב. בפרק המעביר את רעיון המתפלל בין פסוקי דזימרא לברכות קריית שמע, הוא פועל הפגישה האדריה של שני עולמות, עולם היוצר האמנותית השירית, ההרגשית של הדמיון העשיר, החי וקים המקבל את שפעו מכל רשמי העולמים המוחשים ותוכני חיים, ועולם המחשבה והרוחניות העליונה, הנברא בדבר ד' ברוחו ובמאמרו המחשבי, שהוא מתנסה ומתroxם, מתקדש ומתעלה מכל גבול, ושירי זמרה ורוממות מחשבה מתאחדים במלָא עולמים, ומשביעים צחצחות ודישון עונג את העובד המתהלך בארץות החיים הפנימיים ברומו וثم דרכו, ואור נשמו ומדות רוחו ונפשו, אור חי העולמים מופיע בזיוו וכולו אומר כבוד. והנשמה מתלהבת ומתמלה מנוחה גבורה עז וחיים שקט ושירה עליונה מלאה דעה וחכמה, עזה וגבורה, הוד ותפארת. ובכל לב חפצה היא להביע את רגשי גילתה והכרת תודתה, ברוב זיו וחסד פנימי מקורי לבך את ד' המבורך. וההשפעה הנשמית של חי השעה מציגה בגודל רוח וידיעה מתعلاה ממעל לכל קץ קצב ומדה עולמית זמנית, וمبرכת ברכת עולמים, למקור חי העולמים, ברוך ד' המבורך לעולם ועד.

תשפָג. צריכים להמתיק ע"י סידור רגשות עדינים וריעונות מזהירים ונעים, את התוכן המתילד בנפש מקבלת על מלכות שמיים, מהמחשה עד האמונה האלהית וכל הארחות הרוחניים והמעשיים המסתעפים ממנה, עד שהיא דבר ד' מתוק וערב לנפש. ומיתוק זה תלוי בגודלי הדורות, בריעונות הפנימי, בסידור חיים ובפעלים הספורותי.

תשפָד. העבודה התורית, המעשית והשכלית, מפני שהיא נובעת מהחכמה האלהית העליונה, שהחכמה והחיים הם מאוחדים בה בכל מילוי השלמה ועינוגיהם בעדוניים העליונים, שהם מקורי ההשכלה המקפת כל והחוורת בכל, שחיי הרצון של הטוב הגמור, המוחלט והמרומם, מורידים בעומק הנשמה והעולם כולם אוּר חיים כזה, שהוא בכל ניצוציו מלא בכל. והזרחה של אוּר שאדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו,

גנוזה היא באוצר החיים של אור התורה, ומתנוצצת כברקים בנשימותיהם של טהורי הדעה, קדושי המחשבה ובבורי הרוח, שהעלינוות של ההסתכלות הזכה האלהית מפלגיה של תורה היא חי רוחם ומשוש תקונם. והם הם יוצרים ובוראים תמיד ישועות ליחיד ולציבור, ורוחו של משיח ד', שהוא רוח זיו העולם, חי החיים, הולך ומפעם בקרובם. וע"י מגע הרוחני והמעשי בכל אשר סביבותם, ובועלם כולם בגלם, בכל שדרה ושדרה לפיקורבה וריחוקה מהם, כמדת אור המשם על הכוכבים שבשיטתה, שהוא מתחלף לפי הריחוק והקירוב.

תשפה. העולם הרוחני בגודלו, הוא מתמלא לבדו. אין צורך להקדמות ולימודים, הכנות ותוארים, מצד עצמו. כל התלמיד והמוסר המכשיר את היחיד ואת הכלל לחוי עולם, באמצעותו כ"א פועל שלילי להסידר את הרשעה והבערות, כדי שיוכל האור העליון להתפשט בכל גבורתו ורוחב התפשטו.

תשפו. מובלעים הם בתוך הגוף וכחותיו הגשמיים והמוגבלים, ניצוצי אורה עליונים ונשגבים מעצם השמים לטוהר, והם הם המתבלטים בכל אתערותה דלתה, ונונתנים אומץ עליון להaura הרוחנית השמיינית הרחבה.

תשפו. מצד חיוב המציאות האלהית אין בראה כלל, ואין עוד מלבדו, וכל הנמצא הוא רק מפני שהמשכת החפץ גורמת שימצא. על כן אין שום צד חיוב כלל בכל דבר שבஹוה, וכל הנמנע הוא רק ביחס, אבל בעצם הכל אפשר. והסביר שחייב המציאות לאפשרות אין בו הדרגה, והוא מעין זריקה, כשהלך שתחת כסא הכבוד שזרקו ואמר ליה הוה ארץ. וכיון שבאמת אין עוד מלבדו, אם כן הכל הוא מהובי, כי כל האפשרי אינו באמת מצוי, ומהובי הוא ההפק מהצир הניסי. ובעומק טוב זה גנו שורש השרשים של הרע, הקופר בנסים, באפשרות, וטעון הכל חיוב וטבע, קופר בחידוש ואומר קדמות, מפני שרוח פנימי גבוהה מעלה גביה מתנווץ בו. ובכל זמן של עליה גדולה, קודמת ירידה צו, הגורמת לשאוב מבוע העליון מכל עליון, שממנו הכל נתהר, וחזרים אחר כך הדברים למקומות בכל הדר קדשם. ויחש המציאות בחלקיו הולך ומובן בשליטה העליונה המטריתית, המתעללה מכל עליוי, ומתרנשא לכל בראש, ועין בעין יראו בשוב ד' ציון, וראו כל בשור יחו כיפי ד' דבר.

תשפה. ההכרה הוא מצד העליונות המוחלטה, האמת כשהיא לעצמה, והרצון מצד היחס של תואר הוויה, ומצד ערכי הוויה זה אל זה החוזר ההכרה, ומצד יחשם למקור הוויה מופיע הרצון. הנשימות הנן מהתוכיות, והרצון שולט בהן, ויש בהן רז הבחרה. וההוויה כולה, ורוחניותה בכלל, כמלכים, וכנהנה, הנם מסובבים ביחס לערכי הוויה זה אל זה, והם מוצקי ההכרה. עליוי כל ההכרה התחתון לבא לידי התכליות האחרון של ההכרה העליון, לאשתבא בגופא דמלכא, הוא על ידי השתתפות הנשימות ברצונם. שהצנור הוא, ביחס נשימות ישראל, שיסוד הרצון האلهי וחופש הבחירה מונח בהכרתם ונתית לבם התכונית.

תשפט. אנו עולמים בערך הרצון הגבה למעלה, עד שאנו אומרים, סבת חיוב המציאות הוא טוב הרצון המוחלט, צדיק ד', לעולם, יסוד עולמי עד. ודרך הרצון הכל מתחלה, ואי בעו צדייק ברו עלמא, שנאמר עונותיכם היו מבדלים ביןכם לבין אליהיכם, הא אי ליכא עונות, אין הבדלה. והכל עולה באחדות עליונה, אושר ותענוג, למעלה מכל אחדות ומכל צחחות, שורש נשמתן של צדיקים, אשר עם המליך ישבו במלאתו.

תשצ. מכירם אנו את הרצון הטוב ליסוד ההוויה, והמציאות כולה היא מיווסדת על תמציתו, מתגליה יסוד עולם זה ברצונו של אדם, השפעתו מתגדרת כל מה שהוא מפתחו יותר. אותו הטוב הרצוני, המונח בעומק אמונה ד', זהו הגרעין שהכל צומח ממנו, שרשיו, גזעו, ענפיו, עליו ציציו ופריו, הנם המעשים, והתורות, הם הם המרכיבים כלים להוסיף לשדר חיים לכל ההוויה כולה, לכל הנשמות, ולכל המעשים. נקודת הצדקות שבכל לב היה מכון החיים וייסוד קיום העולםים. וכשהנקודה משתלמת בכל ייחידי סגולה, עד שהיא מתרחשת על כל המואים, ומתעטרת בכל שטח המדע והדמיון של הנפש, זהו באמת האדם היסודי, שכל טוב העולם בידו, ואור ד' לאמן כח החיים של כל היקום על ידו מופיע. והקב"ה קרא ליעקב אל, שנאמר ויקרא לו אל, ומיל קראו כך אלהי ישראל. כל דבר היוצא מנקודת הטוב של הרצון, שהמוסר האلهי שרווי בו, לפי עומק אמתתו, לפי גודל התפשותו במעשים, ולפי רום הכרתו בשכל, כך הוא יוצר ופועל. משך החיים של ההוויה, יצירת ברואים, עגלא תלתא, ובגרא, הנם באים על ידי התועלות החפצ' של קדושת נקודת הרצון לרום גבاهו. הלימורים הרוזים, דבספר יצירה, עוזרים הם לבסס את הרצון, להוציאו כדי למשחו.

תשצא. בכל יום המחשבה שטה מראשית צמיחתה, ומתקפתה והולכת עד כל קצה גבוליה, עד שחוזרת למקום מוצאה. מתחילה מחסד עליון, מהכרת אור החיים של ההוויה, מאورو על העולםים, מהזרחתו על נשמת האדם, על עז חלק טבו, על ארץ חייו, על כשרונותיו, על אפשרות התעלמותו. והרוחניות שבו הולכת ומשתלהבת מרוב אור כללי, באה לפרט בתיבות, בתפילה, במטבעות קבועות, את חפציה הנעלמים, משבחת, מפארת, מרננת, מתפללת מתחננת, מתרוממת ומשתפלת, מתגברת ומתדכאת. חותרת היא ב עמוקי שכל, בעמקי תורה, לדעת את החיים ואת הטוב לפרטייהם. משפעת היא עידון ואצלות גם על החומריות הגסה שבגואה. מלאה היא זיו ונהורא גם את הסביבה שהיא שרויה שמה באמצעותם מוחשיים של דבר, הוראה והדרכה, יותר מכל באמצעותם סגוליים של השפעת כח משיכתה הרוחנית. הנשמה העליונה צריכה לחידוש חיים ע"י המון פרטים שבאים לידי, צריכה לחינוך מדותי, להתגברות, לעמידה עצמית, וצריכה ע"ז עצות והדרכות. לוקחת היא אותם מאוצרות הנסיוון, מסתייעת היא בסיווע החברה, ובאה לידי השלמתם ע"י הופעתה של האורה האלהית מקור הנצח, המלמד לה את ערכה ואת ערך כל הקשבותיה, את תכנים של הרגעים, שהם הופעות נצחיות, ואת ארכם של נקודות הניצוציות שבחייה, שהם קווים תקיפים. עולמי עד, החיים הפנימיים, מתאדרים לפי גודל ההכרה, לפי חופשו הפנימי ולפי עוזו שליטתו על עולם החיים והמעשה. כל דבר הוא אוצר אורה, כל פעולה ותנוועה היא נתיעת עץ חיים נושא ענה ופרי לברכה. גאון ד' מופיע בכל מהליך, וענות צדק בכל רפרוף עין. כל הנשמה תחל ליה הללויה.

תשצב. לחמשה חלקים מוכרכח עסק הלימוד להתחלק. א', שיטה, ב', ריהטה, ג', גירסא, ד', לימוד, ה', עיון. שיטה, היא שיטה מחשבית, ללא הגבלה, ללא ערך קבוע, הכל לפי גודל הרעיון. לפי אומץ השכל, ולפי חריפות הבינה, עם זיכוך כח הדמיון ועומק הרגש, והוא מקפלת בקרבה עניינים לאין חקר, דנה עליהם בסקריה מהירה, לא יאמן כי יסופר, מעלה פנינים מזהירות מקרוקעות ימים, מגלה אוצרות חישך ומטמוני מסתרים. ריהטה, היא מין גירסא במרוצת גדולה, ברפרוף על העניינים, כמה שאפשר לקלוט, רק שהרבה עניינים יעברו דרך הפה והמחשבה, ולפעמים מدلגים איזה תיבות וענינים וקולטים אותם דרך המחשבה, מעשדים בזו את הידע את בעושר כמוותי, ומעודדים את חי הרוח וחפש של גדלות ורוחב התפshootות. גירסא, היא כבר מוגבלת, לדעת את הפשטוט, ללא עיון ובידור, מ"מ רצאת העניין באה בהגבלה, ובמהירות האפשרית. הלימוד, הולך במתינותו ומלבן את העניין בהגבלו המוקומית יפה, והעיוון כבר מתפשט הוא, יחד עם העמקתו המוקומית, בהרחבת מעניין לעניין, מקשרו הוא עם הגבלתו, ומרוכס עם יתר הענפים ברכיסה פנימית. יש לכל אלה סעיפים וענפים מרובים. ודוגמת חמשת הדרכים שבתורה, יש כמותם בעבודה, בהדרך ובתפלה. והחיים הרוחניים בכללותם מתפshootים ע"פ חילקה מוטבעת זו, וגם החיים המעשיים הנם בערך זה מסוימים. חמשה חומשי תורה, חמשה ספרי תהלים, וחמשה ברכי נפשי. חמשה חלקי הנשמה, נפש רוח נשמה חייה יחידה, וחמשת הפרצופים הסודיים, וחמשת העולםות, הנם עולים בחוברתם עם הדרכה זו, הלימודית והמעשית.

תשצג. סדר הגאולה ותחית האומה בארץ-ישראל צריך ללקת על-פי סדרי הנבואה של זורעתי את בית ישראל ואת בית יהודה זרע אדם זורע בהמה, - זרע אדם לחוד זורע בהמה לחוד. שלמות הצורה מוכרכת להבראה. הנפשות הנוטות לבניין מעשי, ליישוב ארצי ולשאיפה מדינית, מוכרכחות להתייצר בכל הגוננים החזירים ול마다 זו, והאנשים בעלי הנפשות האצליות, מחיי הרוח וمعدני הנשמה, המודעים, ומזריחים את אוור ד' העליון על האומה והעולם, גם הם יצאו אל הפעול בכל מלאיהם. דוקא טפוסים מלאים משפיעים יפה אלו על אלו ומחברים יחד ליצירת גויה לאומית ארגנית גדולה, שאור חי נשמה קדושה כבירת כח זורח עליה. החיים האצליים העליונים, כשהם מלאים בכל י甫ת גבורתם, הנם ממסד עד הטעפות שלהם נעלים מחיי ההמון, שעיקר מעינו הוא תקון המעד הכלכלי, ואפילהו החכם והסופר שבו סוף המוני הוא, ארצי ומעשי, בכל מועד חי הזמן והעולם, והקפה רוחנית, עולמית, לא תוכר ברוחו; אבל הטעפות שלהם של גבורי האצליות מאצלן על גבורי הגשמיota את הוד קדרשם, על-ידי קרני זוהר המופיעים מהם. הגלות לא הייתה יכולה להוציא אל הפעול טפוסים שלמים. לא המון גיבור, כי הלא מצליח עלה נידף מוכרכח הוא להיות נרעד, ולא חכמים קדושים ברום עוז, כיון שנסתלקה הנבואה וسر רוח הקודש, גם שרידי הקדושה שנשארו - צפונים נצחיים גבורותם בקרובם פנימה כಗלים עומות. בעת כבר הקץ הקץ, ביאת שלישית הוחלה, הטעוף של זרע בהמה הולך ונוצר לעניינו, אבל לא יוכל לבא לשלהות גבוריתו وكل וחומר לספג רוח עדינותו הפנימית ומגמת חברו להעמיד גוי איתן, כי אם על-ידי זרע אדם, שהם קרואים להוציא על-ידי גדולה עז קודש, הנה אני והילדים אשר נתן לי ד' לאותות ולמופתים בישראל.

תשצד. אנו מעריכים כללות הרצון והצמיחה, שפרטיה המשוכות הרצוניות נמשכים ממנה. הפרטיהם, כיון שהם מתבאים, צריכים הם לינק מתחום יותר عمוק מההקפה של כללות הרצון, והוא הדין בשכל, כלילותו,

וההמשכות השכליות הפרטיות. בין המשכה להמשכה, של כל פרט, אנו מכירים איזה הפסיק ממולא בשכל וברצון הכללי. אלה הם תיקוני הקודש, מההופעות העליונות, שבדרך הסוד אנו מודמים את השכל והמשכותיו, הגלגולת ושערותיה, והרצון להחלק התחתון של הראש, והמשכותיו הפרטיות הן הן תיקוני דיקנא. ובביכור העולם להגלוות האידיאל הרצוני האלهي, העליון, בכל הדור, במשוכות פרטיו כולם, מראש עד סוף, דא היא עידנה דברי קוב"ה לאוקרא לדיינה. אשרי המכח ויגיע. מובן הדבר, שמן הרים הרומיות וההבדלה שאין קץ לה שבמושגים האלקיים הללו מכל מה שכל נוצר ונברא יוכל לדמות ולשער, אין השמות הללו של רצון ושל כל כוללים ומספיקים לבאר גם שמן מהאור הגדול זהה. והננו מוכנים בכל עת רצון של הארת הנשמה להוסיף תוארים רבים, המשלימים את הגדרים להבנתנו להוסיף עליה אורה והשלמה בעומק האמונה. חדשים לברקים רבה אמונהך. ונאמר, שההבדל הוא בין המחשבה המגמתית העליוןונה, ובין ההופעות היוצאות לסל את המציאות ולשללה, ובין חולdotih של המחשבה המתבודדת, הפונוט לעלה, דוגמת שערות הראש, שרק בהתרבותן להדחק החוצה יפנו למטה, ככלומר ברוב האורה המגמתית המתגללה, ההויה מצטיירת בצורותיה השונות, ושפעי חיים עשירים ומרובי הולכים ונמשכים, כגון שערות המתארכות מרום הראש, וההופעות, המסלגות ההויה, הולכות ישר למטה בטבען, שערות הזקן.

תשכח. התעמקות השכל בגודלות החכמה וההנאה האלhit, צריכה להיות שלמה בעומק משפטה ורומיות גודלה צדקה. וצריך מצד זה, חוץ מהתועלות המוסרית הנמשכת, כל חכם לב להעמק בעומק הדין, שהוא כולל כל הלימודים של יראת העונש בכל גווניהם וציויריהם, כפי מה שיוכל השכל והכח המדמה המבויר להסביר, ועל יסוד עומק זה דוקא מבוסס הוא יפה או רחס. צדקתו כחרוי אל משפטיך תהום רבה, אדם ובמה תושיע ד'. ואין גבורת האדם ואזרת חילו הרוחני והגופני נשלהם, כ"א אחר שכבר עברו לפניו כל ארחות הגבורה האלhit בכל התפשטותה, כפי מה שיוכל שאט. ואז ידע כמה גדול הוא החסד העליון. והען הנעים האלhit, הממתק את כל אלה הממורדים, עד שהכל נהפך לטוב גמור ולמשנה שמה.

תשכו. מיסודי העבודה לעדן רצונו של האדם, לקדשו ולאמצנו. ויסוד הרמת כל ההויה יכולה לערכה העליון, מרוכסת היא בערך העילי שנסמת האדם מטהלה. ואיחוד נשמת אדם בכל מקום שהוא נמצאת, בכל עולם ודרגה, זהו יסוד מושכל, כי אין ח齊ה ברוחניות מצד עצמה. כל העצות האלhit בדבר עבודה ד' ורזי תורה, בערכי חוקים, הכל בניו על יסוד התעלות זו, שהיא תמיד צריכה להתבסס על היסוד הגלוי, ודא קדמה לתורה. והמדות הישרות והתקין המדייני מוכחה להיות מוקדם במוסר לפני הערכים הרזים. הקרבנות וכל מכשיריהם, הם המרכזות הרזים היותר עליונה, שנוננת חיים ועילי לעולם כולם, וכיון שהמעשים מתקללים ומהוסר האנושי מתמוטט, אין להם ערך. ולא אריה בריה נחחכם. אמן חוזר העולם לעלות, עד אשר וערבה לד' מנהת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות.

תשכו. כשיודעים מלאחים, אף שאין יודעים כללום, יודעים מן הכל. וכשיודעים מן הכל ואין יודעים מלאחים, אין יודעים כללום.

תשצת. חירות המחשבה באמת היא אוור העולם, אבל צריכין להבדיל בין ובין חורבן המחשבה שהוא חושך העולם, שrok חוט השערה מבديل בין שני ההפכים הללו בתארם החיצון, ותהומות אין קץ מבديل את מהותם הפנימית.

תשצת. יש להתירא ביראה עילאה, שלא להתירא מיראה תחתה במקום שהוא מעיקה את התרחבותה של היראה עילאה, שהוא כל יסוד החיים והטוב האמת והאור.

תת. ניצוצות החיים שבאכילה, הנם עלולים להשפכל ולרום. התפללה, התגלות הרצון המקורי להטוב המוחלט ברום קדשו, כשהיא מתיחסת אל המזון, הרי היא מרימה את ערך הניצוצות ההם כולם, ובהתאחדות החיים שלהם עם אוצר חי האוכל עולה היא האבוקה הקדושה בשלחתת מאירה ומחמתה חום קודש, לכל קושט וכל טוב, לאורו באור החיים, ולהצדר בצרור החיים את ד' אל עולם, ולהמשיך משפע אור טבו חי נועם וקודש לכל ערכי החיים כולם, בכל חליפותיהם הזמנניים והנצחניים.

תתא. הידרונו של ההכרה האלוהית שבישראל מההכרה הפילוסופית הכללית שבעולם כולו, נועד הוא בתביעה הפנימית של הוספת הגדולה האלוהית, הholcaת ונtabעת מהנשמה בכל רגע. עילוי גדול זה הוא תוכן ישראלי מיוחד.

תתב. ישנו צדיקים כאלה שהם תמיד במדרגת שבת, והם מסוגלים לעונג תמיד, להתענג על ד', ואינם מסוגלים מצד עצמת בהירות נשמהם וקדושת גופם - שמתقدس ע"י הופעתה של נשמהם העליונה - לעבודה, והם עובדים רק כדי לטעם טעם מרירות החיים, להשתתף עם העולם כדי להעלותם. וכל תוכן שגיאותיהם הוא תמיד מה שאינם מכירים את מעלהם, ואינם מתרוממים לאותו הגובה של דישון עונג הקדושה העליונה הרואה להם, ע"י קטעות אמונה שיש בהם בעצמם. והם שבבים תמיד בתשובה מאהבה. וכל מה שהם יותר עוסקים בתשובה הנם יותר מתחננים, וממשיכים על כל העולם כולו את העונג והנוועם הגדל של התשובה, שהיא עושה את העולם כולו לעולם חדש, חביב ורטוב כולו מטל עדנים, משוקה בלשד אהבה ונעימות עליונה. כולו ממתקדים וחכו מחמדים.

תתג. אמת גמורה היא, שהצדיקים העליונים, האנשים הרוחניים, שמצד עצם אין כל עניין עולם הזה תופסים מקום עצמם, מפני שהם משלרים יפה את החוון ואת הזיו העליון, והם מתכוונים לבסמו יותר וייתר ולהמשיכו בעולם כולו, אין דרך עובדותם שווה כלל לדרכי העבודה של כל אדם, השירותים תמיד בגבולי עולם הזה ותשוקותיו ומאסרי הגוף וכל נתיותו, וכשרואים מהם דברים תמהותים אין להרהר עליהם כלל, כי כל דרכיהם נובעים מקודש עליון מאד.

תודה. הצדיקים המופלאים שאין עולם הזה תופס אצלם מקום מצד גבולייו שלפלתו וצמצומו, דוקא הם מוקירים את העולם ומכבדים אותו, מפני שהם רואים בו עולם עליון, זיו טהור מקור החיים, ייפוי וטובו מעהה בעילויים גדולים, והרגשות הנועם והיופי שבו מתגדלת אצלם בגודל של קדושה ועידנות עליונה, עד שהנמ תמיד חיים מלאים, שיש בהם כל שיקוי הלשד של כל ההנאות האסתתיות, המענוגות את החיים במעלה עליונה מאד. וחושיהם הרוחניים אפילו ביחס להתוכן האסתטי הרגיל, בהכרת היופי שבמראות, שבשירה, שבסדר, שבמדינה ובמוסר, ושבכל ערך, מתחפלים בכפלים אדריכלים, עד שהם הם מקורות היופי והSIDOR בחיים. והעולם מזדהר ביופיו ומעהה בתפארתו על ידי השפעת זיו נשמהם, וכל בעלי אומניות שבחכמת היפות מתעלמים, מתעדנים ומתברכים על ידי השפעתם. כי הם בעצם הם שרוויים בספרית התפארת האלהית, הכוולת בחטיבה אחת כל הדורת שמים וארץ, והתפארת הולכת ומתפשטה על כל היוצר, ועל כל מעשיהם, על כל רחשי לבם ונטיותיהם, ואור מלך ביפוי הולך ומתרגלת עליהם.

תודה. עמי הארץ ופושעים יש להם רצון חזק מצד התוקף, הגוף או הרוחני, המוגבל שימושם בהם בנקודה מצומצמת. ומtower ההתקשרות שיש לבעלי כחות הנמנוכים הללו עם הכלל, ומtower החפץ העדין של טהור הרוח להיטיב להם ולהשפיע עליהם עדינות והארה, הנם מתקשרים עם הצדיקים והחכמים האמתיים. ובזה הם משפיעים עליהם מחווק גבורה וצונם, עד שהעדינים שבעולם, שהם הצדיקים וישראל לב - שורחם מלא טוהר וקדשה, ונכונים הם תמיד לותר את רצונותם מפני כל, וביחוד מפני כל אמת וכל טוב שיתגלה להם, שזה גורם חולשה רצונית - נעשים חזקים ואמיצי כה עיי' אותה הנקודה של אימוץ הרצון, שמתבלע בקרובם מצד האיגוד הכללי עם הרשעים והפושעים, או הבורים ועמי הארץ. ונקודה של גבורה זו, היא רק כאשר שביעסה, שהיא מרכזת את רוח הגבורה העצמי הגנוו במקום הקודש - שהיא גבורה שאין עמה רפין - שהיא כמושה בשורש שורש של נשמותיהם של צדיקים, שגבורה עולמים מופיעה בהם, אבל צריכה להבא את מן הדירות, להלהיב את הגבורה הקדושה הזאת. וזה בא עיי' הקישור הכללי, ובכללות האדם - באה עיי' הקישור של נפש האדם עם נפש הבמה החזקה בגבורי בעלי החיים. וכן הולך הקשר ומקיים את הכל עד שאור השלום הגדול מאור האמונה מופיע על חוסן האמונה בזיו קדשו.

תודה. אי אפשר להמנע מלהשתמש בהכרזה למטרות היותר עליונה, לעורר את הטוב ואת החיים בעולם. לגבי ישראל צרכים כתע בזמן הפריחה הלאומית, בהתחלה, לעורר את השאיפה למטרה הרוחנית העליונה, שהוא הסיגול לרוח הקודש, קבוע ברוב בעלי הקשרון שבאומה. ההכרזה של המלה تعורר את הבאים השונים שלה, וכל צד מצדריה יAIR באור מיוחד, ועל פי רוב יגלה כל באור איזה חלק מהאמת הגדולה והחייה של אוצר הטוב והקדוש הזה.

תודה. אהבת הבריות צריכה להיות חייה בלב ובנפשה, אהבת כל האלים כולם, חפץ עילויים ותקומתם הרוחנית והחומרית, והשנהה צריכה להיות רק על הרשעה והזווהמא שבעולם. אי-אפשר כלל לבא לידי רום-הרוח של הodo לד' קראו בשם הודייעו בעמים עליותיו ללא אהבה פנימית, עמוקה לבר, להיטיב לעמים כולם, לשפר את קנייהם, לאשר את חיים. תכוונה זו היא שמסגנת את רוחא דמלכא

משיחא לחול על ישראל. בכל מקום שאנו מוצאים רמזי שנהה, הרינו יודעים ברור שהכהונה רק על הרשעה, שהיא מותקנת בחזקה את האיגוד של עמים רבים, גם בהוה וביחוד ביום מקדם שהיתה זההמת העולם יותר מסואבת. אבל עליינו לדעת כי נקודת חימין אור וקדוש, תמיד לא זהה מהצלם האלמי שנחנן בו האדם בכללנו בך כל עם ולשון, כל אחד לפי ערכו, ונរען קודש זה ירום את הכל. ומתחזק נקודת-חיים זו אנו חפצים את העילוי הגמור שיחול בעולם, את אור הצדק והמשירים, המתאחד עם ההוד והתפארת, עם הגבורה והנצח, והשלמת היצור כולם, והאדם וכל אגפיו בתחילתה. זאת הנשמה הפנימית המונחת בעומק הדעת של הכנסת ישראל, שברחוב ד' עליינו הננו הולכים ומעוררים אותה לחיים מעשיים ורוחניים.

תחת. רואייה היא האנושיות שתתאחד כולה למשפחה אחת, וחדרו אז כל התగורות וכל המדאות הרעות היוצאות מחלקי עמים וגבולותיהם. אבל העולם צריך להיעידן החמצית, שהאנושיות משתכלהת על-ידי בעושר הצבוניים המיוחדים של כל אומה. וזה החסרונו תשלים הכנסת-ישראל, שתוכונתה היא כמין אוצר רוחות גדול הכלול בקרבו את כשרון וכל נטיה רוח עליונה. ובAMILואה הגמור של הכנסת-ישראל יהיה שמרו לעולם, ביחס על-ידי קישורה עם כל העולם כולם, כל הטוב שיוצא מפלוגת עמים, ושוב לא ימצא צורך בהתפלגות המשנית, והוא כל העמים הכלליים חטיבה אחת, ועל גביהם בתורו אוצר קדוש, ממלכת כהנים וגוי קדוש, סגולה מכל העמים, כאשר דבר ד'.

תחת. הלימוד שהאדם הוא יצר מורכב ברוחניותו, משתי נפשות, נפש טובה אליה, ונפש רעה בהמית, הוא אחד מהיסודות היוצרים היותר נכבדים להארת הדרך של ההבנה האנושית במחות הנפש, והשביל היותר סלול בדרך החיים המוסריים השלמים. האדם יוכל למצא קורת רוח תמידי על ידי זה, בין בשעת שלותו, בין בשעת יסוריו, כשהטהובה מתרחבת, הרי הוא מקשר את רعيונו בהנפש האליה, להרחיב להרימה ולהזקה. וכשהמצוקה מתגברת הוא משים פנים אל הנפש הרעה בהמית, לצחצח את זההמתה, לשמה بما שהוא מתייסרת ועל ידי זה מטההרת, מרגיל האדם בזה את עצמו להבית על מגראותו כעל דבר העומד מחוץ לעצמותו העיקרית, ובזה שופט הוא את עצמו בצדק. והשאייפה להפוך את הטבע של הנפש בהמית לעילוי לטובה וזיכוק היא חטיבת של עבודה חשובה, שהאדם מרגיש תמיד בכל עומק הוינו את נחיצותה, ובזה ימצא את עצמו תמיד עובד עבודה מועילה, צריכה לו ולעולם, בכל עבודות הקדש, שכולן עלות לזכוך כל הנדרש לזכך.

תתי. צריך לתת חופש גמור לנטייה הרוחנית שבನשמה שתתפשט ותתרחב בכל כחותייה. לפי רוב פעולותיה החפשיות יאומץ חילה ותגלח נפלאות הדרת גבורת קדשה על החיים ועל כל המעשים והמחשבות. בחופש הנשמה תעללה עצה את כל כחות החיים המפוזרים והמשתלשלים ממנה, וככלום באגדה אחת יתרוממו למרום הקדש העליון. מדה זו הולכת ומאירה כל מה שאור התורה חודר יותר ומאיר, כל מה שרזי תורה הפנימיים, בין מצד המדע, בין מצד הרגש, בין מצד הדמיון, יותר יתגלו ויתפשטו, יותר יוכשרו להיות העסק בהם קבוע ורגיל, כן תתעללה הנשמה בכלל, ונשمات העולם, אור החיים של השכינה האליה, תזהיר יותר, ותגלח אורה על כל הנפשות ועל כל מעשיהן, וישראל האחוזים בעומק טבע נשמתם באחיזות הקדש העליון, המגמה הרוחנית העליונה של אצילות החיים וההוויה, יתרוממו על-ידי התגברותה של האורה הפנימית היוצאה מאור דעת עליון,

יתعلו ויפארו, והגבורה האלוהית תעוזדרם בהדר תפארתה, ויתכשו יותר ויותר לאור גאולה, לאורו של משיח, והדר שalom הכללי וחן האהבה לכללות האומה ולכל פרטיה, לפועלותיה ולהרחבת חייה,ילך ויתפשט בעולם, עד שמההדר הפנימי יפוצו קרנים גם כן של ההוד החיצוני, ויתחיל כל העולם מבחוץ גם כן להכיר את א/or תפארת עזונו, והכבד הכם, המונה ב עמוק הנשמה של כל העמים התרבותיים לאורן של ישראל שנעוצר על-ידי מעצורים רבים, יפרוץ את כל מעכבייו וכנהל פרצים יזרם, לעטר ישראל בתפארה ולאזרו בגבורה.

תתייא. המדע בכללו הוא ההסתגלות של רוח האדם אל המציאות כולם. המדע המעשי מוכן הוא להורות לו דרכים בחיו ע"פ ההסתגלות זו. אבל יותר מזה הוא התפקיד של המדע הרוחני, המשלים את רוח האדם, שלא יהיה תלוּש מכל העולם הסובב אותו, למען יוכל לינק מכל היש יניקה חיונית רוחנית, שרק אז ימצא הוינו שלמה. וזה סוד צמאן הדעת שראש פסגתו הוא הצמאן של דעת א/or ד', שהוא יסוד כל היש, וייתר מכל היש באין קץ. ועיקר תביעת הרוח הוא להסתגל אל הוויה האמיתית, אל היש האלקי. וזה רוז העבודה העליונה של ישרי לב, השמחים בדעת ד' ומתענגים על כבוד שמנו.

תתייב. הנקודה העליונה שבנפש החיה, היא יודעת את ערכה ברוחה פנימה, וכשהיא עומדת במצב הבריאות שלה, היא מתענגת על ד', ומתוך תביעת העונג העליון נובעת הכרת הדעת, שהיא הולכת ומתחפתה על פי הנסינונות והלימודים. אותה הנקודה העליונה, מהות החופש של הרצון היסודי תלוי בה, ואם הרצון בתוכיו פונה אל הטוב, עומדת הנקודה על מצבה הנכון, ועונג דעת ד' חי בקרובה. וככאשר יטה הרצון מדרכו בפניםיו, יסור חוש העונג ויהפוך לנגע, וכל מהלך הדעת יתר לו מסלולי חושך, ובכל יראה גאות ד'. וע"כ גדולה תשובה שmagut עד ד', ואfillו כפר בעיקר. שובה ישראל עד ד' אלהיך. שכיוון שיטה רצונו אל הטוב, מיד תאייר העליונה שבמהות הנפש באורה הטבעי, וזרם העונג הרוחני יAIR את נתיבות הדעת, וא/or ההודאה והאמונה העקרית יAIR, ויזרח גם את המאפלים היוטר כבדים ויזרח בחושך אור לישרים.

תתייג. השכלה פשוטה וישראל היא שכל המאורעות בעולםם, כל היצורים, כל מעשיהם, וכל פרטי עניינם, טבעיהם, תכונותיהם, מדותיהם, ארחות חייהם, החמורים, וקל וחומר הרוחניים, הכל הוא תמצית מההופעה של כללות הוויה. ויש הינה בשכל ובכח ההשערה הרוחנית למצאת הששים במקורם. וזה יסוד סוד ד' ליראו, והדבקות העליונה ברום ערכה.

תתייד. הוויה היא מלאה תמיד תנואה, גשמי ורוחנית, פועלת היא את ערבי חייה מלמעלה למטה בדרך ישרה, מהתוכנים הכלליים העליונים על הפרטיים השפלים, ופעלת גם כן מלמטה למעלה, מהפרטיים על הכללים, מהתחותנים על העליונים. דוגמא זו אנו רואים בארגניזם החי, ובروح האדם, במעטדו הרוחני כשהוא לעצמו, וגם ביחס המשותף שבין הגוף והרות.

תתטו. כשהשכחה מתגברת, האותיות המחשביות מתחזרות ואין חוזרות לקיבוצם הכללי, כ"א ע"י ההארה הרוחנית המחזרת את הזכרון למכונו. וכשם שהדבר נהוג ביחידים, כן הוא נהוג בցיבור, באומה בכללה.

שינויי הדיעות והשאייפות המרבות, כשהן בכל אחד מאיירים הם זא"ז, ובשיעורו איזה מיעוט אוור וקלקליסטי, השכחה מתגברת וכל אחד אינו תופס כ"א את הלקו, ובמבט בזעף על של חבירו, והריב מתחולל. זאת היא עבודה הקודש של ת"ח להרבות שלום בעולם, להסביר את הזכרון הכללי על כנו מקורות הרוחני, לקבוע את כל הפוזרים ולאסוף את כל הנדחים, לעשותם חטיבת אחوت בעולם, כמו שהם באמת בעיקר יסודם. שורק כלו רוע אמרת.

תתנו. כשהעינים מתפקחות רואים בתחילת, איך שמהחכמה העליונה מתחפשת כל התורה כולה, שככבר ושבעל פה, ואחריו כן סוקרים בעין בהירה איך מהתפשותה של תורה מסתעף כל העולם כולם וכל מעשייו ועלילותיו. מי שהוא בקי בהסתכלות הראשונה עוסק הוא בתורה ובמצוות לשם,ומי שהוא בקי גם בסקירה השנייה הוא פועל עם אל תמיד בכל דרכיו ועלילותיו, וכל שיחתו דברי תורה, וכל פעלו מצוות וקדושים הם. זה הוא החסיד, הנוטל אורח חייו מיסוד חסד ד' המלא ארץ.

תתנו. לפעמים יש אדם, שאי אפשר לו להיות במנוחה, ומנוחתו האמיתית היא היגיאה.

תתינו. צריך מסך מבديل בין הארה עליונה להארה תחתונה, כדי שיתראו כל הפרטים שבתחתונה יפה. והמסך צריך להיות בעביו, רק לפי הצורך של מיזוג האור, כדי לתן את האפשרות של ראיית הפרטים, שלא יבלעו משטף הזוהר העליון. בין הופעת רוח הקודש, המשוטט בגביה עליונים, ובין ההשכלה הנדרשת לבינה תורה בדרשה ולהלכה ובכל שכל מעשי, מוכחה איזה הפסיק להיות. ולא יהיה מוצלח הדבר, כאשר בקשims לבטל את הפסיקים הרוחניים, כי אז יתטשטשו הפרטים, והאדם צריך כ"כ להעשיר את עצמו בפרטים מתנוצצים, באור תורה מאוצר החיים השלמים, יהיה משועם, ומצרי שאל יתגברו עליו. אבל כשעוביים תקופות, שהמסך נעשה ע"ב כ"כ עד שימוש חושך, ואין ההארה העליונה חودרת כלל בעולםות התחתוניות, אז יש הכרה להקליש את המסך. ולפעמים עושים את העניין ע"פ סדר נכון ומודרג, ויש שאי אפשר לבסס הדבר כסדר, וצריכים להבקיע את הרקיע המבדיל, למען יתגלו האורות העליונים בהדרם. ולאחר הברכה שבאה ע"י הביקוע, חוזר הכל לאיתנו, והפרטים הנם הולכים ונבלטים, ואורה משוערת המחייב אותם יפה, זורחת עליהם להבהיקם לפוי מדרתם.

תתינו. כמה פשוטה היא ההשכלה, שאי אפשר שהיא הייתה בעולם דבר לבטלה. וכמה מאיר הוא הרעיון שכל הגה ורעיון, וק"יו דיבור ומעשה, שעושים לבדוקות אלהית ברצון ובshall, שהכל הוא חי ופועל, ופועלתו היא בודאי לטובה, להוסיף חן וחסד וברכה בעולם. וברכת העולם כולו מתברך בודאי זה הפרט, גורם הברכה.

תתנו. באמת חסרון רוח הקודש בישראל הוא לא חסרון שלמות, כי אם מום ומחלה, ובארץ ישראל היא מחלת מכאבת, שהיא מוכרכה להרפה, כי אני ד' רפאך.

תתיכא. אני יכול לזרז מהדבקות האלהית ועל כן אני מחייב להשתדל שאראה את האור האלهي וננוומו, בכל מילוי דרישות, בכל דבר ובכל מעשה ותנוועה, בין של עצמי לבין של אחרים, وكل וחומר להרגיש את גילוי האור העליון, דרך צנורות האמת והצדק, בכל התורה כולה, גם בפשטיה, ובஹיוות ההלכתית והפלפולים. וזהו הטעם מה שאני נוטה תמיד לצדד את הפלפול באופן הגיון הריעוני, שיש בו גם כן רגש הלב. והכל הוא מתוך הנטיה הפנימית, שאני חפץ בכלל לב, שהאור האלهي בთענוגו ואורו יהיה מגולה לכל, ושהכל יתעדנו ויתענגו בו. והנני צריך אימוץ תמיד, שלא לזרז ממעלה זו, ולהרבבות את אורה, ולסול יפה את מסילתה, ולהcaleיל את כל דרכי הלימוד וההנאה בדרך כלל זה, שהוא אורח צדיקים ההולך ואור עד נכוון היום. ההתאמצות של הדרכה בחלק התורה העצמי, שהנטיה הנשמית מסייעת לה, היא הדרך היותר בטוחה של היכיון לשורש הנשמה, והנהלתה באורה ראוי לה. וכך על פי שהעולם כולו נדמה לו שאין לו שייכות לזה כלל, מכל מקום יש בתוכיות הלב נתיה לאוויר אויר ד', באוותה הנקדחת שהרגש עם השכל וכל כח החיים מתחברים בו. אמנם כדי להאיר את האור יפה, כדי שיעשה את פועלתו באמת, צריך לשוב בתשובה גמורה מהאהבה, ולפי גודל מעלה התשובה يتגדל כח ההשפעה על העולם כולו. ודרך התשובה צריך להיות בכל, במקומות, ובמדות, בדיור ובמחשבה. ומכל מקום אין לדחות כל נקודת טובה, וכל חלק מחלוקת התשובה שעולה על הלב, צריכים להזדרז ולהוציאו אל הפעול, בביטחון ושמחה, ובבטחון ועומק אמונה.

תתיכב. רוח הקודש צריך להיות מחובר יחד עם השכל הטהור של האדם. כשהשניים יחד עושים את בניין ההשגה, יצאו הדברים מזוריים יפה ומלובנים ראויים.

תתיכג. ההרגשה הפנימית, שיש שייכות לנשמה היחיד עם כל צורך החיים של כל הנשמות כולם, והנשמות של העבר מקשורות עם אותן של ההווה, וכולם עם הנשמות של העתיד, ובכללות כולם הטוב והקדוש מאיר מאד ומזהיר כゾהר הרקיע, כל מה שהרגשה זו תתגדל ביותר, וכל מה שתכרייע ביוטר אליה את המעשיהם ואת רגשי הנפש כולם, כן יהיה האדם יותר מוכן לשפעה ואצלית.

תתיכד. האיש היהודי המשתווק אל טוב ד', צריך להרגיש בעצמו, איך שנשות היו היא תמצית גדולה של הוויה עליונה ורוממה - שהוא מקושרת עם כל אותן הסיבות העליונות שהן מסבבות את הויה ותיאורה - ובזה יתרעה מעוף מחשבתה וחשיבות רצונה, והטוב העליון מפנימיות חסד עליון יגלה עליו.

תתיכה. לעולם צריך שהאדם ירגיש, שככלפי מעלה אין שום כילות - רק חסד וرحمם, אוור, נחת, עונג, עדן וטובה, הולכים ושובעים - והאדם יכול לקבל, ירחיב פיו וימלאו. ובכל דבר טוב, בכל תורה ובכל מצוה, יראה בעיניו איך אין קץ לאוצר החיים והטוב שהוא שואב, וימלא תמיד זוהר ונחת, ויש מה בחלוקת אם רב ואם מעט, כי אין לשער לגודל הערך של המעת דמעט. והעבודה העליונה של השבחת הוויה כולה, עם כל עשרה וככבודה, המסורה בידו מידן צור עולמים, תשגבבו ישע, וירם תמיד בשם אלהיו.

תתכו. בתקמיד היהת כלולה כלות נצוצי החיים של הנפש הbhמיה של כל ישראל, והיה מתעלת בכללו ע"י הקרבתו, ועמו היו מתעללים כל נצוצי החיים שירדו בכל עונה מעונת היום ע"י ההליכה השפלה של החיים. ולא עוד אלא שהכחות הירודים והרגשות והרצונות, המחשבות והמעשים, הנגררים עמהם, היו מתרומים לעללה, והיו העונות מתכפרים, ורישום נמק, והם מתחפכים לזכיות, ואור ד' מתדק ומתהבר עם נשמת האומה כולה ע"י עליה זו, קרבני לחמי לאשי. ורshima גדולה מעליה זו ירגיש כל אחד מישראל, לפי מעלהו, אמרית פרשת התקמיד בכל יום, שהוא עושה בסגולתה מעין פועלתה העליונה של העשיה הגמורה. וכפי אותה המדה, שהמעשה הגמור הוא יותר חזק מהאמירה, היו כחות החיים יותר חזקים, ומילא גם כחות הבהמות, וירידתם העמוקה יותר חזקה, ומילא היהת העליה יותר אמיצה, וצריכה לכך יותר מרובה. כמובן יש להחאים, המפעמים בכך רב, ערך יותר עליון, באין ערוץ ואין דוגמא כמעט, לגבי החיים שהם רק אצל חיים לעומת החיים הגמורים כשם מלאים בחילם, בעת אשר הכבוד עומד במלא קומתו וזיו היו, ובבית חיינו. אבל חסד עליון איןנו עוזב אותנו, וגם בעבדותנו בחר בנו לחלקו, ומעשינו הקטנים עם שיש שפטותינו עושים גדולות ונזרות, שבמלאת החיים בכל צביונם רק אז יגלה ערכם הנשגב.

תתכו. ע"פ שצורך לשוב בתשובה גמורה מכל חטא, וראוי ג"כ לקיים את כל גדרי התשובה עם כל הפרטיהם יותר מדויקים, כדי מדת היכולת בכל ההתאמצות והחשבון ההגון - וק"ו בדברים שבין אדם לחברו מעוני גזל וכיוצא בו, שהתשובה נצרכה ומכרחת מад - ע"פ כשמרגש עצמו עדיין חסר שלומות בתשובה והשלמה, אפילו בדברים רבים, וימצא את עצמו מעוכב ממנה, אף שהוא צריך להציג על חסרון זה ולהתאמץ להשלים, מ"מ גם כשהלא עלה בידו להשלים את התשובה - אפילו בדברים שבין אדם לחברו, שבודאי מעכבות היא ההשבה המעשית - אך בכ"ז משום עיכוב שביעולם לא יערוב את הרוחבת הדעת העליונה, ואת השמחה הרוחנית בהשגה ובדבקות האור העליון. ויחשוב תמיד בדעתו, שהוא מטיב לכל העולם כולו, بما שהוא מרבה אור אלהי בנפשו הפרטית, שהוא תמיד כלולה בכללות העולמות ובכללות הנפשות, ובכללות נפשות ישראל ביהוד, א"כ הוא מאיר ומטיב בזה ג"כ לנעaskיו, ויש בזה ג"כ איזה תיקון של היוזקות שבין אדם לחברו, ע"פ שאינו מספיק, מ"מ אין לו להתערב ולהתבטל בשביב החשבונות שאינם כ"כ ברורים, או אינם מוכנים להוציא אל הפועל. וק"ו כשהלא עלה בידו מההפסקה אלא המניעה הרוחנית, ובפועל לא יתקן עדין יותר משלא היה מתעלת בהעילוי הרוחני, לא ימנע טוב מעצמו ומהכלל, ויקבל באהבה את כל שפעת אור ד', וד' הטוב לא ימנע טוב להולכים בתמים.

תתכח. הגבנהו את היסוד של נפש הbhמיה, שלנו ושל כל העולם כולו, או בצתנתנו ממצרים, לאט לאט, ממועד יציאתנו, משיעבוד עם שבר חמוריהם בשרם, והננו הולכים ועשיהם זה תמיד בפרק זה. מתחילה אנו עם העומר, מאכל הבהמות המקור שהם שוואבים ממנו כח החיים שלהם, ונפשנו הbhמיה ונפש העולם כולו מתרומהה, לאט לאט מתרוממת, מטהרת מטומאה, מזדככת ומתעללה, יוצאת מצורה בהמה לקבל אור צורתה אדם, יוצאת מתכוונת שעוריים לתוכנות חיטיים. ואנו באים לחוג את חג השבעות, يوم אשר עמדנו בקומה הרוחנית הגמורה שלנו, זיו הקוממיות מתהדר עליינו בכל שבועות. חמושים אנו בכל כח עז החיים של נפש הbhמיה והיא עצמה עלה, נתעינה ונזדככה, ועז לה, ויפעה לה, נתהרה וצוחצחה, והיא מוכנת להתחבר

בחיבור אמץ לצורת האדם השלמה, שאור הדעת העליון, האצילות הגמורה, שורה עליו, הדעת העליונה, בשני ערכיה הכלליים, הדעת המעשית והדעת השכלית הרוחנית העיונית. שתיהן בחובות עולמים ברוממותם, בשתי הלחם של חיטים, מאכל אדם, מאכל הנוטן דעת. גם התינוק אינו יודע לקרוא אבא ואמא עד שיטועם טעם דגן, אבל הדעה המובלטת בביבורה - בחטה היא, שכוללת כב אותיות הדיבור במספרה, ותחת האלומות הבהמיית, קול התוור של תורה, הדיבור המלא, נשמע בארץנו.

תתכט. רק סמויות עינימ גורמת שלא תוחש לעין כל תוכנת העבודה האלהית, על פי הרצאה הרזית, דוקא, שדווקא היא, העליונה והעמוקה שבבאים, היא הפשטה שבפשוטות. אי אפשר לומר, שהתוכנים הרוחניים לא יהיה לנו עסק עם מיציאותם, כי אם עם הרשמייהם שהם עושים علينا, כמו שי אפשר לומר זה בהתוכנים החומריים. אותה הרצאה, המספקת את כל חזונותיה ההרואה, אין לה שום יסוד, אלא חידושה וספיקה. ואינה יכולה לגרום שום פסד בתוכן העליון, שהוא המבוקש שלנו. סוף כל סוף הרשמייהם הם נמצאים, וסדר יש להם בפנימיותנו. והפנימיות הזאת היא כוללת דברים רבים מאד. הנה עולמים לפני. כשהתוכנים הרוחניים הנם משפיעים בהרחבה, כשהם מסודרים יפה, כשמהלכי החיים ומיציאות אינם מנוגדים ביניהם לבין עצמם, ובינם לכל הספירות שביש ושבאפשר להיות, הכל מסודר, והכל עומד בנחת. המחשבה הכללית והמקורית העליונה סוקרת מגמה כללית, עליונה, ועליה שבעלינו, וסוקרת גם כן מגמות אין סוף, בפרטם, ובפרטם פרטיהם, שואפת שהכל יתאים, הכל יסיע זה את זה. הקששה יש לתחתון מצד העליון. כל מה שהקששה תתחדר יותר, כל מה שצנורותיה יתפתחו יותר, כן יהיה האושר יותר גדול. כן ישתקע עונג. שלמות, עדינות וברכה בכל. החשך לעליון שבעלוניים, הצמאן למילוי עצת קדוש ישראל, העצה הנובעת מהתגלות המחשבה הרוממה שמעל לכל המחשבות. קבוע בעולם חותמו. בשכל, ביושר, במוסר, בעבודה ובחים הוא נחתם. והכל עובדים עבודה אין סוף. ושוabsים ממנה חיים.

תחל. כشنשמה גדולה הולכת ומתעללה, הרי היא מטבחה חותם של אצילות, של טוהר, וגדולה עליונה ע"י כל ההויה. זה יסוד החזיות של צדק יסוד עולם. נקודת פנימית היא הנשמה הצלולה והרומה, כל הנשמות قولן וכל מעשיהם, כל כחות היש וכל גילויי החיים הולכים הם רק לשכל את הויתה. העולם מחוסר הוא מגמה, כל זמן שאין נשמה עליונה זורחת בו. וכיון שהיא באה ומאירה באור יקרת, הרי העולם משתככל, ושמות הארץ שמחים כשמחה יצירתם.

תחלא. אין שום חשש גואה בהרגשת הטהרה הפנימית בעומק הדעת, וגילוי הנשמה.

תחלב. העונג היוטר גדול הוא מה שמתענגים על העונג של ד' מצד עצמו. זה תפיס ברעותה לדלא, אף על גב דלא תפיס בשום מחשبة. וכל מגמת השכליות התורניות והעובדות قولן הן כדי לפתח שבילין לעונג בהיר עליון זה שאין קץ להעלויים שבו, ומדרגותיו אין להן תכילת וקץ. ובכל עת שהנשמה מצירת נטף אחד מעדן עליון שבעלוניים. זה נעשית מדושנת עונג, ואור אהבה מנו הוא נובע. ושיר השירים מיוסד על נקודת זו,

המתגללה באהבה בתענוגים. שכל עדוני עולמים הם רק ניצוצים קלים מאור זוהר עדן נחלי תענוגיה. אשרי המהכה לאור עדן זה, עין לא ראתה אלחים זולתן, יעשה למחכה לו.

תתלו. הזרנים אינם דומים זה לזה בהשפעתם על רוח האדם. יש שהאדם מסוגל לקלוט את האור הרוחני שבתורה, ומרגיש איז הופעה גדולה מכל דבר שבתורה, ואינו מסוגל איז להרגיש את הרוחניות שבמהלך השכל וההרגשה הרוחנית הטבעית שלו. ולפעמים מתגברת ההופעה דוקא בצד הבלתי, ומצד התורה מתעלם איז. וכל אחד צריך למכת דרך אותה הפתחה שנפתחה לפניו באותו שעה. אמן אם ירצה לעלות מההרגשה הטבעית אל התורה, לא יש בזה צד הפסד כי. אבל בעת אשר הרגשת האורה התורית מתגברת, ואור ההרגשה הטבעית נעלמת, אסור להניח את ההופעה, התורה, לתוך אחריו מראה עיניים של ההרגשה הטבעית, וע"ז שניינו, המהלך בדרך ושונה, ומפסיק ממשנתו ואומר מה הנה אילן זה ומה הנה ניר זה, מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו. ותמיד יהיה האדם נוטה לפתח בקרבו את ההרגשה של בהיקת אורה של תורה. דדיה ירווק בכל עת באהבתה תשגה תמיד.

תתלו. שאיפתי גודלה היא לחבר את התורה הרוחנית עם התורה המעשית. ביום הראשון, ביום הנביים בודאי, היו שתי התורות מחוברות בחיבור גמור, וגם ביום התנאים והאמוראים כי, ומהלך התלמוד הירושלמי הואבודאי בצורה של איגודם של שני חלקי התורה הללו. אמן חתימת הבבלי באה לתן האפשרות לאור התורה שיאיר גם במחשכים, וזהן דורש כתעת להחזיר את ההופעה לאיתה.

תתלה. מי שיש לו נשמה, כל מיני האותיות מאירים בו, גודלות, בינות וקטנות. על כן הוא מסתכל בסודות התורה והחכמה, עושה מעשים גדולים מאד, וושאף אליהם בכלל לבבו ועצם מהותיותו. ומבין ומחודד הוא בכל דרך חכמה ותורה, בגדולה שבמדות הידענה הלימודית, בחריפות ובבקיאות בחשך גדול, וידוע כי בעסקי העולם וכל הנימוסים המעשיים, ובקי בחכמאות הגשמיות וכל ציורייהם. וכל אלה המעלות הנה מקשורות זו עם זו. וגם מי שלא בא עדין למדה זו, מ"מ צריך לשאוף ולהשוו לבא למדרגה עליונה זו. והתשובה היא סוללת את הנחיבות איך להתעלות בעילוי המשמי. ונשمات שדי תבינים.

תתלו. התחלפות האותיות הנפשיות, הברקים הריעוניים, הולכים ושבים, מתרוצצים כלפדים. וכל מה שעיסוק האדם יותר בתורה ובמצות ויזכר את מדותיו, ככה יהיה המרוץ של התנווצות יותר מסודר, וمبיא לידי ישב הדעת ותכלית נعلاה.

תתלו. המחשבה ע"ד הנצחות, והשאיפה להיות מרגיש בפנימיות מהותו נתיה אליה, היא מבורת יפה את כל עסקי השעה של האדם.

תתלה. כל המצבים של האדם, נדרשים לו לצורך שכלול עצמו וgetLocale העולם כולו. ולא יקיים אדם בשום מצב שהוא נמצא בו, ויתנהג למלא את חובותיו כפי דרישת מצבו, ואפילו אם ישנו חובות כאלה שאינם לפי

רוחו ותכונות נפשו, מ"מ לאחר שהמצב מהיביך כך, יעשה העניים ברצון ובמתינות. ולא יחשוב שאין לעשות דבר, כי"א במה שהתענוג הרוחני ניכר, כי לפעמים הפעולה של הכפיה, טובה מאד

תחלט. גם אם נתאר את הכל ברצון, הנהנו קרואים לומר, שכל החזיותם שהם חוץ מהרצון הנם כלולים, וכל התוכן של החיים הוא בשבייל ההתאמה אל הרצון היותר כללי ויותר נשגב מכל, הרצון שכל נטיותיו הנן עשויה בפועל. וזאת היא באמת אחת מההבות, שהרצון המוסרי של יסוד הקודש מתגללה על ידן.

תתמן. כל המדע הוא כדי להתאים אותנו אל היש האמתי, וכיון שישוד היש הוא רצון הישות, מミלא ההתאמה אל רצון הישות הוא הגובה היותר עליון. ומוכרח הדבר, שכל נטיות חיינו יהיו מכוננות להסתגלות זו. והנהנו באים לשמח בשמחת תורה ומצויה יותר מרוב כל.

תתמן. אمنם הדעה העליונה מוכרחת להתרומות עוד יותר, ובענות צדק תאמיר, שתואר הרצון הוא אחד מהתוарים של הגודל, שאנו מבקשים, והוא רק אצילות מצומית מאור אין סוף. וכתר עליון, אף על גב דאייהו אור צח אוור מצוחצח, אוכם הוא לגבי עילית כל העילות, לא בחנופה, כי אם בטירה ובגבורה אנו אומרים אומר מלא זה, ככל חכמת אמת.

תתמב. כשהאנו מתרוממים לגובה של מדע, שכוחותינו, אפילו המוסריים, נטראים בו כנכשלים, הנהנו אה"כ מתחדשים באור חיים חדשים וזו יouter מאיר, דוגמת המלאכים הנשרפים בנחר דיןור וחוזרין ומתחדשיין, סוף כל סוף יש עליוי לאין תכליות, והעלוי המחדש בא אחר הריסת העליוי שקדם לו. וזהו עומק טוב העליון, גבורה החסד. מנצפ"ך.

תת מג. כל מה שהוא ראוי להשות כבר הוא טבוע במוחות השכל וההוויה הרוחנית המקושרת עם כל יסוד המציאות, וכיון שנעשה להיפך ממה שרatoi להשות הרי הדבר מהרס את היקום, כמו מי שמתנהג בסדר גופו באופן המנגד לתנאי החיים שלו. אمنם אם אין גילוי של ההשתלשות מגיע לרשותה נפשית, אין ההרס פועל. התורה כולה היא המסקנה האחזרנה של התוצאה של האורה האלהית, ההולכת וזורמת ומגיעה עד חידור התוכי של החיים, ישראל נזדכו כל-כך עד כדי הרגשה זו של אי-האפשרות של היפוך הסידור העליון המקיים והחוorder. האבות הוטבעו כבר בזזה במעלת רוחם, ובניהם נזדכו בכור הבזיל עד שבאו בתעלומה פנימית לידי מידת זו, והידעעה הפנימית היא הידעעה המרגשת, שבזמן שהיא כבר באה לבגרותה מוכראים הם תנאי החיים לכלת על-פה, ואם לא יהיה מדריך עליון להוציאו אל הפועל את גילוי החיים בהנאה לפי הידעעה הפנימית, אז העולם מתמוטט, וצרת החיים גדולה. וההארה באה. אוור ד' נגלה על הר סיני, למשה הראה אוצר טובו וסוד הדר זיוו להורות תורה מורשת קהילת יעקב, לבסם עולם ומלאו. לפי זה כל חסיד, כל דודש מוסר וצדקה, כיון שהגיעה דעתו לגלות רוז מוסרי, הרי העולם כולו טובע את חפkid מלוי החובה המגולה. לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידועם, על כן אינם מצוים, ואין מהלך הטבע פועל על-ידם ביחס להדרכותם התורית, וזה רוז מיוחד לישראל.

תתמד. לפעמים יש שצדיק עליון מוכרא לפול ביאוש, ואינו מוצא לעצמו צד זכות, וכי להחזיק את מעמדו הרוחני, מוכרא הוא לחשוב, שלפי מדרת אצילות נפשו עומד הוא ממעל להמודה המעשית. אע"פ שאין עליה כלל על לבו להשתמש בסברא זו להקל, חלילה, אפילו בקוצו של י"ד מכל דקדוקי תורה ודקוקי סופרים, מ"מ זה הרעיון בעצם פועל בקרב לבבו של זו הנפש הרהור של גואה, שבזה בא לו אותו הערך של שנייני שבשミニית הנדרשת לו. ובעולם רעיון זה לעבור על פשע, ולהקל את התשובה מכל הרוצים לשוב באמת בכלל לבם ובכלל נפשם.

תתמה. ההשגה האלהית, כשם שהיא רוחקה מכל משיג, אפילו מעליון שבבעליוניים, כך היא קרובה לכל. ואפילו הדום יש בו כח זה של השגת אלוהות, מפני שאין קץ ותכלית לגודלה ולעונתה האין סופית. ואין בהשגה האלהית חלקים, רק כל מה שימושיים - משיגים את הכל, ואין בה לעולם גמר וסוף, כי אם כל נקודה של כל היא מכינה לנקודה של כל עליונה. כל השגה אלהית, אפילו הגסה והקטנה שב להשגות, היא עולם מלא ויקר מכל החכמויות והמדעים, ומכל העושר והכבד שבכל העולמים כולם.

תתמו. כל אדם יכול להעשיר את כל העולם כלו מאוצרו הרוחני, אם יהיה לו כח לגלות אותו, ולאו דוקא חכם ומלומד, כי אם גם אדם פשוט. כי אין ערוך להעשור שבעצמיותה של הנשמה בטבעה, שהיא נר ד' בעולם.

תתמו. שמחה, עבודה, שלוה, עונג, זהו השעשע העליון הצדיקים זוכים בה, כ"א ע"פ פועלו. וכשאורת הלו מתחברים יחד, או רוח הקודש מקשחת צוג.

תתמה. בנקודת רצון האדם הבחירה מונחת. ההחלטה היא להטוט אל הטוב או אל הרע. כל שבעולם יש בו נטיה כמוסה זו. רוצה האדם ופונה אל הטוב, כל שבעולם - לפי הקישור של כח המושך הרוחני שלו - נמשך אל הטוב, והרי הוא מעלה את הכל ומאיר את הכל. לא רצה, הרי הוא מטה את הכל לצד הרע והחשך, בנטותו את רצונו זהה. הצדיקים מעלים את העולם כלו, מפני שרצונם הוא גדול ואדיר מאד ואין קץ להחפתותו, מפני שהוא דבק באור האלהות, ונעשה מעין דוגמא של מעלה.

תתמט. שורש האמונה הוא בחכמה. מתווך שיש חכמה כמוסה בנשמה, שהיא מכירה על ידה בגודל האמת האלהית, אלא שאינו יכול להוציא אל הפועל את הפרטים, מתווך כך הוא מתקשר הרבה להאמין בהפרטים שהוא מרגיש בפנימיות לבבו, שהם הם מגלים את האמת הגדולה בכל האופנים שדרך להגלוות - במעשה, דיבור ומחשבה, ברגש, בדמיון, בمزג ובנטיות נפשיות, ובמעוף חיים פנימי ועליון מכל הגיוון לבב ומכל הקשبة מוגבלת.

תתנו. בעלי הheldה העליונה, מכשרים את העולם להתקשרות בקדוש של האמונה. הם מעירים בעולם צמאן אל הנשגב והנצח, ובזה הם בונים את יסוד העולם, את השלום החברותי ואת עוצם הטוב, להשלמת הנשמות בחיה עולם.

תתנו. התפילה היא עשויה מהפכה ממש בעולם הפנימי לטובה, ולעומתה מתגדלת המהפכה לטובה בעולם החיצוני כולם, במיוחד באוטן הקוים שני העולם מתחברים הם זה בזה. ונמשלה תפילה של צדיקים כעטר, מה עטר זה מהפך את התבואה, אף תפילה של צדיקים מהפכות מדתו של הקב"ה ממדת רגונות למדת רחמנות.

תתנו. העולם כולם מתבכר בחג השבעות. מה שצדיקים מרגישים בתוכיות לבם בשבועות, אין כל העולם יכול כדי לו. כל העולם שמח, כל העולם גדול הוא, כל הארץ היא של ד' בגilio עליון. וישראל מתעלם להיות סגולה מכל העמים, ונשماتם של ישראל נראות בבהירותן הצחצחה, והאהבה והחיבה הייתה לכל נשמה ונשמה מישראל, לכל אחד בפני עצמו, מתגדלת לאין קץ, ממש כל אחד מישראל הוא מתגלת בתפארת עליונה, בהדר קדש כאבן חן שאין לו ערך וקצב, סגולה נפלאה. אי אפשר לעולם לסבול את האור של שיר השירים בשבועות, מוכרים להסתיר את גודל היקר ברות. השמחה והתענגה מתאחדים בהרכבה ממוגנת, מאוחדת ומורכבת ברב שלום ונעם עליון. רוח הקדש מתגלת בכל לב, העולמים הרוחניים מתמלאים זיו ונירה. הכלSSH ו הכל רועד, ארץ יראה ושקטה, הכנסת ישראל מתעללה, הרוחניות הישראלית של כל הדורות, ושל כל העולמים, עולה למרומיה, שואבת את האור ממקורו, פיה מלא נعمות, היא שואפת אל תוכה את כל התענגים של הבושים שבצדדים, גני העדנים מפיחים ריחם הטוב, מה נעים, מה ערבות, כל הנשמה תחליה. הרצון מתעללה, השכל מתרחב, מתרפש ומתמלא אורים גדולים. טוב ונעים, נחמד ואהוב, יום שמחת גילנו, יום מתן תורהנו, יום הבכורים, יום החמשים.

תתנו. תפלה ערבית רשות בפני עצמה היא. ההשגה הכללית כמו שהיא בתוכיות רוח האדם היא מלאה בכל תכניתה, אינה צריכה להיות חושבת שהיא לה סתירות מצד מה שמעל לה ומצד מה שמתחתייה. כי האדם בחיותו יודע, שאי אפשר שהאני הפנימי לא יהיה ספג מהכל העליון וממקור הכל, הרי הוא מתחלה מרוחו פנימה, יודע איך להזכיר את כל ההתרחבות הרוחנית שבפנימיות אור הויתו, הוא ידע אז איך להתרחב ולהתרומם, איך להגביר את אור הטוב עד כדי העליונות של הפיכת כל חזק לאור גדול, לאור ד' וטובו.

תתנו. צריך לחפש בחדרי הנשמה, למצוא בה הכל, למצאה בה כל העולם וכל התורה, באות היחידי של התורה שכל נשמה מישראל אינה ריקה ממנה. כל התורה כולה כלולה, רק צריך למלא ולהזور ולملא את אור של אותה, עד שיחולל אורות של אותיות באין סוף ותכלית.

תתנו. אור הheldה הנובע מהקדושה העליונה, מחולל שמחה וגבורה בכל מקום שהוא בוקע ומתרוץ לגלות שם את כחו. אור הפנימי שהנשמה מפכה מתוכيتها, צריך תמיד להתפגש באור המקיים שחודר מן התורה,

מאור עליון הכללי המופיע בעולם. בכל יום ויום צריכים לעסוק באיכות החיבור היפה של האורות הללו. כל הקולותור העולמי, הוא תולדת מהיבור אוור עליון זה ומצד החיצון שלו.

תתנו. הלומד את הקבלה צריך להסיר מלבו את הפחד, שמנוח בלב מטעם החקירה ההגונית, שמא הוא פוגם באמונה האלוהית, שמא הוא מגשם, אין אלו אלא הבלי תעtooים. הכל יודעים, שרוח הקודש מתאם זה הוא להאר באור האלקי העליון את העולם, והוא מוצא לו דרכיו. בהסתכלות בחיי החיים בהישות הגודלה האלוהית, המוכרת בפעולות הרוחניות הרבה יותר מבפעולות הגשמיות. הפעולות הגשמיות אפשר לטעות בהן, אבל ליחסן לכח דינמי שאין בו אוור וחיים, וממילא אין יכולות להחיות את הנשמה מצד עצמן במדען, אבל הפעולות הרוחניות יוצאות הן בהכרח מיד של מציאות מלאה שלמות עליונה. ודוקא ידיעה שלמה עליונה זו בעשור פרטיה היא מגלה את נצחות האחדות העליונה, ומקורתיה העליונים, המאים בצחצחות כל כך נשגה, עד שהמברטא של האחדות גם כן הוא פחות וקטן לה, ואומרת היא, לפני אחד מה אתה סופר. וכל מה שיתרחב אוור החיים יותר בהתרבות עליונה, לתור את היצירות שיצר רוח אללים בעולם, להתעסק בהמחשובות של קדושים עליון, שחפץ דעת ד' היה יסוד חייהם, כה יגבר הרוח, וככה תתחדש צורה פנימית אמיצה בקרוב ולכ עמו. והיחידים הללו ישפיעו מרוחם עז ואומץ עליון על כל הגוי כולם, ועל כל העולם כולם, ברוחמים כלולים מחסד וגבורה.

תתנו. כשהועסוק בתורה, בדברים פשוטים, יראה איך ירד האור העליון בצורה נפלאה, עד שנתיישב כ"כ יפה בעולם המעשה, וירחיב לבבו על היקר הגודל הזה ועוז החיים הללו, הנובעים ממוקור קודש הקדשים המלאים ע"י השביל המקודש של אור ישראל בכל העולם כולם, וידע ברור שהאור הזה, המצויץ כ"כ בתיבות ובאותיות, במנהגים, במעשים, בדינים, בפלפולים, ובסברות פוגש הוא את האור העליון המרומם מכל אלה, ומתרחץ בו, ומשתעשעים הם יחד, ואור חי העולמים מתמלא זיו ועונג גדול מהפגישה התמידית הזאת, שבאה מכח העוסק בתורה לשם, שעושה שלום בפמלייא של מעלה ובפמלייא של מטה.

תתנה. כשיתרומם האדם ברעיוןנו, ויחשוב שיתנגן בדרכיהם עליונים במעשה, וכבר מרגיש בו שלוה פנימית, ידע כי לא זאת היא המרגע, ועוד יטושטו האורות הללו הזורחים כתעת בתקפים, כדי שיבאו אורות יותר אדריכים ויוטר בהירים מהם להופיע בו ובעולם כולם על ידו.

תתנו. יודעים הם ישרי לב, וצדיקים עליונים, שהם הם הנם צינורות שפע החיים ליקום כולם, מרגישים הם את גלי ההשפעה של הטוב שיורד עליהם, ועל ידם בעולם, והרגשתם זאת מלבשתם ענוה ויראה, וambilתם להתעלות תמיד בזוהר השכל, וביקר התכוונות. כל נפילה, היא מכשורת עלייה כפולה.

תתנס. ההתגלות על דבר גודל ערכו של האדם, על השפעתו הגודלה בשפעת החיים שלו, בגודל רוחו, ברצונו והופעתו שכלו על ההוויה, על כל היש, זאת היא חטיבה מיוחדת לישראל. רחוק ורחוק מאד הוא העולם כולם מהקרה זו. הכל חשובים, שהאדם ביחס למציאות הוא רק פסיבי, מושפע אבל לא משפייע. אבל הקטנה זו אין

לה כל ערך באמת. ודאי שההארה הרוחנית של סגולת הרוחניות הוויתית של עצמיות המזיאות קשורה היא הרובה עם הידעיה עצמה. כל מה שהאדם יודע יותר את ערכו ככה ערכו באמת גדול הוא, וכל מה שיכיר יותר בשפעת החיים, ששדרות ההוויה השונות מקבלות על-ידי ההוויה המרכזית שלו ככה תגדל עצמותה של ההשפעה זו. מובן הדבר שידעה כזאת אי-אפשר לה שתהיה רק ידיעה גרידא. מהות החיים, הרצון, וההתמסכות הנשמנתית, צריכים לתקשר בקשר אורגני בידיעה זו. וקיים זה צורך שיתהווה על-פי סגולת היסטוריות ארוכה, וזה הוא אחד מהדריכים שכנסת יישראל היא מצוינת בהם. התגברות הנשמנתית עד כדי הפעלה על ההוויה, אל הפועל יצאם בישראל ביחוד. המוסר היהודי הוא לא רק מוסר אינטלקטואלי, ולא גם רק משפחתי ולאומי, ולא גם רק אנושי כללי, אף-על-פי שהכל כולל בו, אבל בעקרו הוא אלהי, תורה ד' בורא עולם, תורה שהיא המשכה של היצירה, לא פחות מזו. גודלות הכרה זו היא מורשת ישראל מעולם, והיא גאותם ועוזם עדי עד.

תתסא. בכל יצירה שבעולם, אפילו יצירה אנושית פשוטה, מתגלים המון מחשבות ורגשות, הרבה יותר מהগלווי. יש למלא אווצר של הרחבת דעת ורגש גם מכל מאמר פשוט, גם משיחות המוניות, כשם שאין שום בריה בעולם שלא יהיו צפונים בה כוחות נסתרים. אבל כל זה כלל נחשב, לגבי כל מה שיש לגלות בכל יצירה שנתגלתה ע"י רוח הקודש, ואופני הגילוי הנם נערכים בכל מدت הקודש לפי ערכها, תורה, נ"ך, ועוד יותר היצירות של חכמים וסופרים. כ"א ואחד לפיה מה ששפיע הקודש פועל עליו בין בגלוי לבין בסתר, יש לגלות בדבריו עמוקים רבים. אבל מובן הדבר, שאין להעריך כלל את דרכי גילוי ביצירות אחרות, אפילו באלה שכח הקודש מפעם בהם, לדרכי גילוי של הספרים שנאמרו ונכתבו ברוח הקודש ממש, שהם עומדים במרכזו של העולם ברוחניות המקורית שלו. ובבטב גמור קשרים הם כל הרעיונות הפרדסיות, כל ההרגשות היותר רחבות ועדינות, כל ההשקפות הגנוונות עמוקי לב, עם האותיות הללו, שגם הם נלקחו מאוצר האורה הכלול את הכל. ודברי תורה הם רעים זה לזה ודודים זה לזה. בגודל רוח הננו צריכים לגשת אל סדר הלימוד המסור באומה, לדרש את התורה בפרודס, להרחיב את גבולה, להפריה את גידוליה להגדיל אור וחיים.

תתסב. אין חומר בעולם שאין קרני אורה שופעים ממנו תמיד אלא הפסק, ורקו שאין הרגשה, ולא רעיון רוחני בעולם, שלא יהיו שופעים ממנו רעיונות באין שיעור. וה"ה פעולה ונטיה, מזג ודמיון, הכל נושא פירות ופרי פירות באין שיעור, הכל נובע ממקור החיים, והכל חי והכל מתעלה, ומתאמץ להתרבות ולהתפשט.

תתסג. מקושרים הם זה בזה המדות והדיעות, כחות החיים והפעולות, דרך ארץ וארחות הנימים, הכרת המזיאות וההתפעלות הזכה מיופי של היצירה, עם ההכרה העמוקה בהוד הקודש ופאר ההוד האلهי. ותומת ישראלים מאחדת את הכל, ובאור תורה הכל מתרבר, והכל מתמזג למזיגה רוחנית חיונית עליונה, המביאה אושר גדול ועליון.

תתסד. העולם מתעללה תמיד, מפני ששורש העולם מתחמא תמיד א/or חכמה, וכל מה ששורש הזמן עובר יותר וייתר, החכמה מתרבה, בישים חכמה ואורך ימים תבונה. ומתוך כך הענפים כולם, שהם האנשים כולם, וסדריהם, ותוכנות רוחם הפנימיות, וכן היצורים כולם, מודומם צומח וכל החיים כולם הרי הם מתחברים ומתעללים, הכל מקשיבים לקול החכמה העליונה, ונوعם הבינה שופעת בהם בגنية גדולה. וצדיקים המסתכלים בשורש העולם, ונטיית היראה שבלבכם שהיא ראשית חכמה היא מפני ד', שהוא שרשא ועקריו דכו להו עליין, הם הם המסייעים א/or חכמה בעולם. ומתוך שהחכמה מאירה, מאירה גם כן ברכת הנחת והעונג, והדר השלום מתחפש בעולם, והוא בכללו מתעורר ומתעללה.

מתסה. העולם עומד לעלות ממעל למצב עבודה האמללה, בצורתה האמללה, שתאר קלה יש לה. הזורעה וכל עמללה, הזוריה, והניכוש שקדם ל��ירה, כל אלה תוכאות של נפילה הן, מעקבות החטא, בזעם אף תאכל לחם. יعلاה רוח האדם למעלה, ותענה הארץ לעומתו ברכה עליונה, ירעש לבנון פריו, וגלוסקות וכל מילת ארץ יצמחו, ועובדת האדם גם המעשית תקח לה תואר עליון יותר. מעין עלייה זו הוא א/or המתגלה בשמטה, בשפת הארץ, שנה של שביתה מכל עבודה הארץ, ודי לאדם בברכת הארץ, ממתת ד' עלייה, וההתחרות האנושית חדלה, והלב מתען עד כדי הכרת אחות כל החיים כולם, ולבהמתך ולהיה אשר בארץ תהיה כל תבואה תאכל. אמנם גם יובל, גם שמטה, רשמיים הם של עולם חדש, שהעולם ההוה איןנו מניח לקבוע את כל החותם כולם, אבל מבשרים הם טוב עליון, הבא מזריחה של רוחניות יותר עליונה. אבל בין כך וכך חובת האדם בצורתו המדעית לרום את עבודה הארץ משפלותה, וזה עשה א/or ד' במדע האנושי, ועתידין כל בעלי אומניות שייעמדו על הקrukע, הקrukע יצא מקללה בחלקה היותר גדול, מפני שהחכמה תגאלנה. אבל כל זה תהיה גאולת האדם, שהוא רק תכשיר גאולת העולם. אבל גאולת העולם עצמה תתרום מעל הצורך של עמידה על הקrukע, ולא חובה כי אם עדן תשאר עבודה הארץ, ובגן עדן יטיל האדם, ושם יהיה לעבדה ולשמורה, והעדן עצמו עין לא ראתה אלהים זולתן יעשה למחכה לו, הוא לעלה מכל עבודה ומכל שמירה. וגם אותו העתיד מרשם הוא את זוהר אורו על ההוה, ובתקופות היותר מארונות תהיה רשייתו יותר נכרת, עד התעלות עליונה. שהכל מתפתח, והכל דוגן ודוחה לעלה, הכל שמח, מתריע, מרנן, ומלא גילה פנימית, ושבע שמחות, ונחת עדנים, והוד הכל, והוד מקור הכל מאיר בחלוקתו של כל אחד. ומהוסר ההוי קשור בו, אורו וישעו של הקץ היותר מרים איןנו ניתק מהתוכן המוסרי של ההוה, וסוכת עורו של לוויתן, הכל לפי מעשיו של כל אחד ואחד. זאת היא הדעה העליונה, הדעה הישראלית, הידועה להוקיר את החיים המוסריים בתפארת נצח הודם, מה שלא ידע כל עם ולשון, ולא תשורם עין כל חכם ערלبشر. ועם כל זה אין העתיד מתעעם אפילו במאה, ואין גילת הodo מתמעטת, כי אם עוד עולה ומתעללה, צשビル קשרה האמין ביקר המוסר, שהואאמין לא המוסר האנושי המוגבל בתחוםים כל כך צרים, ובינוי על יסודות שהנפש חופשת להשחרר מהם, כי אם המוסר הנצחי. המוסר האלهي אוrh החיים הוא מצד עצמו, לא רצונות על קרני שור מועד הוא כי אם עטרת תפארת בראשו של כל צדיק, וצדיקים יירשו ארץ. והתעלות ההוה תעלה עד שהאניות היותר אמיצה של הכל לתובcer באמת וטוב ונושאים. לכן בארצות משנה יירשו שמחת עולם תהיה להם.

תתסוו. לכל הצרכים של האדם משתמשים באור המדע, והמדעים המעשיים הולכים ומחפתחים, ונפלאות הם עושים בתקופה זו, וכל האוצר החי הזה, צריך הוא להעלותו למטרהה העליונה של העלאת אור הקודש, שבחים, וצריכים אוצרות המדע כולם להפתח לפני היושבים לפני ד', להיות סקרה ואתנה קודש להם, לאכול ולשבעה, ולמכסה עתיק.

תתסז. מצדיו של יוסף, כח שור, לא היה צורך לבטל יצרא דעת'ז. ומשו"ה לא בטל יהושע אותו, כי חפץ לרומם את העולם בשלמות החיים ככלם שייצרא דעת'ז יהפק לאור קודש, מסיע להגדיל את שלחתת הקדושה, וספג לתוכו כל הפזר בשבעים לשון, מתוך שמו יהוסף, בהוספה אחרות, שבו נברא עוזה'ז משמו של הקב"ה. והקבוץ של פזוריים הללו, הרי הוא בונה את החיים השלמים בהתחלה, כדוגמת הטבור, שחופפת השלייא עלייו, ערפל חתולתו, שפט לא ידעת אשמע ר'ת של'י'א, שמתהפקת לאור מתוך מחשבים, וסת תלמוד עם אלף נסף, שהכל מאחד למטרה נשגבה, אלופו של עולם. והتورה אינה כ"א עונג, ולא סבל באמת. ולא אוטי קראת יעקב כי יגעת בי ישראל. הstoriyti מסבל שכמו. ואז אין צורך ליצרא דעת'ז להגן, בדברא. בדורא. דברונה.

ובעומק צרה בא חילוץ עליון, זרוי גרמי. בצורה קראת ואחלץ, ענק בסתר רעם, אבחןך - ר'ת אבר'א. על מי - ר'ת ק"י, הן הן נזהא דתורה. מריבה סלה - מס שבוחות בנס היינו עומדיין, לרומם גם ס"מ ממעמקים, ולהחזיר הכל לאל נادر בקדוש. מחלב חטה - יצהר כמין חייטה. ומוצר דבש אשבייעץ - ואין זה דבש של מציהה שבאה בהיסח הדעת, שיש בה חשש פן תשבענו והקאותו, ואין שום יראה רק שלא יהיה בכך אל זר. ומthon שלא שמע עמי לקולי - ואשלחו בשירותם לבם ילכו במוועצתיהם. והעצות הן במדרגה למטה מיסוד הגבורות הממותקות ברב נועםם. לו עמי שומע לי ישראל בדרכיו יהלכו, כמעט אויביהם אכנייע ועל שונאיםם אשיב ידי, להיות להם כולם עבדים, נושא'י מנהה, עובדים מהאהבה. ישתחוו לו כל אלהים. ומשנאי ד' יחשו לו, ייתנו עדיהם ויצדקנו. ובאה ע'ז ומעידה על הקב"ה, ובטלה מן העולם, ביסוד ביטולה של עטרת מלכם, שהיא על ראש דוד, הנזיר והעדות, יהיו עתם לעולם. הזמן בעצמו הוא הנצח, היום כמחר זהו יום אחד, שהויסיף משה מדעתו. זה היום עשה ד' נגילה ונשמה ברו.

תתפת. השתקה נתבעה בעומק הנשמה, מכל אשר הגיגים עליונים, שבעצםם עומדים הם ממעל לחוג המבטא של האדם, הנם קבועים בתוכיותו. כשבעל המחשבה הדוממת עוסק בדמיותו הנשגבה, עלולות רבים הולכים ונבנים, שירות נשגבות מתנשאות בשיא קדשין, ובכורה עליונה עדין קודש מתורוממת על כל ספירוטיו הרוחניות. השתקה, המלאה חיים, מצירתה את הود החכמה אל תוכה. העולם הרוחני והמעשי הולך ומתגללה בחידור עצום בכל פרטיהם, בכל קוויהם היותר מדוקים, אל החכם העליון, שכימי מטעיו הנם מסוגים בהסיג של שתיקה היפה לחכמים. זאת היא הדממה העליונה, המתעללה בהודה על הרוח, הרعش, ועל האש, קול דממה דקה, והנה ד' עובר.

תתפת. התוכן העליון של חכמת הרזים, מתוך שהוא מוכחה להש תלם על-ידי הופעת רוח הדורש העליון והתגלות נשמה בבינה עליונה, שלמעלה מכל חושי הבשר והחככות המוגבלות, שהן תוצאותיהם, הוא בעצם

מכירח בהכרה פנימי את ההסתגלות הרוחנית להקשבה עליה של רוח אללים. ובני הנבאים היו מתרגלים בתכנים העליונים שאין מגיינים לציורם כי אם בהקשבה נצחית פנימית הנובעת מאור ח'י הקודש, עד שהציוירים בעצם, הם דורשים את התפקיד של הבנותם, סדרומ והפראתם, הם הם שהיו עוזרים להעלות את החיים הרוחניים של העובדים בהם לידי המדה של הצפיה האלהית. כתע בזמן היותר קרוב לקץ היישועה, קול התוור נשמע בארץנו ונצנים נראו בארץ, והתביעה של דרישת אורן ד', של דרישת גאולה רוחנית עליה, של נהירה אל ד' ואל טובו, הולכת היא וגדלה. כתע הזמן מחייב להרבות קניין בתורה הפנימית, בחזונות הקודש שאין להם מבא של הקשבה כי אם בהתעלותה של הנשמה ורוממות גבורתה באור חייה יותר זכים ועליאונים, וחיל אשר נגע ד' בלבם ממחנה אללים זה, זה יהיה לנו הכה המיסד את יסוד היישועה, הכה הנותן חן ואור-חיים וגאון של גדולה בכל תעופת החיים אשר לתחית האומה בארץ-ישראל. ספר הזוהר הפורץ נתיבות חדשות, משים בדברך דרך, מסלה בערבה, הוא וכל תבואתו מוכן הוא לפתח פתיחי גאולה, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאיינא דחיי דאייה האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברוחמי.

תתע. כשלמדו את האדם תורה ההכוונה לפניה האלים, ואין מלמדים אותו את הגדולה האלהית, הרי מקלקים בזה את נפשו, שלמדו אותו לחיות חי עבדות והשפלת. הכרה הוא ללמד תחילת את הגדל האلهי במדה כזאת, שיולד בנפש צייר נאמן, שהיחס של הכוונה שנולד בלב האדם כלפי האלהות, הוא באמת התכוונה של הגדלות העליונה. שהרי אם יהיו כל העולמים כולם, וכל גודלם הכמהית והaicותית, אישיות אחת גדולה, היה אז הגדלות הعليונה שלהם, بما שהיו יכולים לציר שיש להם יחש של קטנות וערך של כנעה כלפי הגדל האلهי.

תתעא. יסודות התורה הם הפשט והסוד. הדרוש והרמז, הם אמצעיים לקשר ולשלב את הרום עם התחתית, והפרטים רבים מאד. בקיובץ הרוחניות של יוסף נכללו בכתונות פסים שלו. ויהודה עוד רד עם אל. ו יוסף ויהודה, בהיותם לעצם אחד, הרי כל עץ החיים כלו שלם, ומפרי נוטעים נתיעות מרובות לכובן בשלימות את כל הפרدس כולם.

תתעב. גוףו של אדם שהוא כ"כ חמרי ושפלה, מתאים הוא עם תורה הפשט, בתורה ובעולם, ונש灭ו שהוא כ"כ אצילת רוחנית, שואפת לגודלות מופלאות, היא מסוד אלה עלי אהלו. מלאכי עליון, שרפים ואופנים הנם מכונים מול הרמז והדרוש, כשהם כוללים בכחות החיים של האדם, וישראל נעשים להם חברים, הכל שלם. וכשההתפרדות מתגברת, אומרים לך רד כי שחת עמק, וקוץ ודרדר תצמיח האדמה, חסרת הכה האמץ הריאלי. והאצלות העליונה, אור חי ההוויה כולה, כאשר הפשט שואף ליסודו העליון, אור הארץ, מתרחבים הזרועות שלו בתוכנת הדירוש והרמז, והם עולים למעלה ראש בנשיאות כפים. שאו ידיכם קודש.

תתעג. אי אפשר לעובודה ללא הינה קדומה. בתחילת עוברים מהחשבות הנותנות להعبدת תוכנה חייזונה, וכשעומדים למשל בתפילה, בעוד שתתוכנים החיזונים משוטטים בתוכיות הרעיון, הרי מחזיקים בזה את הכהות הללו ואת המקורים שלהם, שכולם סורי הגפן נכירה. ע"כ מוכרתת כל עבודה וכל תפילה להיות

ਮוכנת בתוכן מוחודש של רעיון פנימי, המגלה מאור האלקי תוכיות חדשה, המעווררת בטובה ברק חדש של האור העליון. וגילוי הרצון והבהקה השכל הבאה בעבודה המיוועדה, אז באה בצורה שמחזקת את הטוב המוחלט והופעת אورو בעולם, ע"י אור הנפש של פרק הזמן שהען עומד בו.

תתעד. כל בהירות באה מתוֹך אמונה, ואמונה מורכבת בהתחלה מתוֹך מזג של יראה ואהבה, והנשמה בפנימיותה מרגשת היא שאמונה, יראה ואהבה, ביסודות הנם פונים רק אל העין האלקי, וכל מה שישנם מדות הללו כלפי עניינים זולתיים אינם כ"א ע"י איזה האראה של הניצוץ האלקי, המגיע שם.

תתעה. עזה"ז נברא בה"א: הכרח, איסור. אלה הם שני ראשי התוכנים של החיוב הגמור והשלילה הגמורה, וביניהם הוא החמר, שהם תחת דרגין: חובה, מצוה, רשות.

תתעו. כל רמז יש לו תוכן, ושורש. כי אור המחשבה מלא בכל, וכל כל שעושים לקבל בו הברכה מחשבתייה הרי היא קולטה איזה רכוש. ומכל מקום צריך להבחין את תוכן העניין שמודיע הרמז. ורמ"ז עצמו ראשי תיבות ראה מה זה.

תתצע. כל דבר יש לו צד נשגב הצד שפל, וקיימים רבים בין היציריים הללו, וכ"א תופס כדי כל דבר במקומו הראוי לו.

תתעה. האמונה האלhitת, היא הקרקע שכל טוב החיים ממנה פורה. כשם שתורת הקרקע מעשרה את הבעלים, שחייב העולם כולו שהם עומדים במדרגה היוטר ירודה בחיי הכלכלה - האכרים, כן תורה האמונה תאשר אושר גדול ומפותחה את כל ההמנון כולו הקשור בקשר תום האמונה, ע"י מה שיראו להם את העשור הגדול שבוצריה. ומה שהיא מוכן לעשירי הרוח בכל דור ודור, יהיה מוכן וمبורר לכל נפש אחריה שכבר עברו תקופות המכשיות בקניניהם הרוחניים את המדע האמוני שיצא לאור, בכל הדר בירורו.

תתעט. המוסר האנושי הולך הוא וטוב בפנימיותו, ולעומתו הולכת היא הפתוחות המדעית ומוסיפה בצורות חדשות המקלות את עול החיים. אם היו ההתגליות הללו באוטם לעולם,بعث שהמוסר היה פחות מאותה המדרגה שאנו עומדים בו עכשו, היה מקלקל את סדר החיים, עוזם העושר ומיועט העמל. אמנם גם כתה, ביסוד המוסר הוא מונה ורק בתוכיותו, בסתר המדריגת, על כן רבות הן המניעות שאינן נותנות לאדם בכללו ליהנות מעולמו, וממילא איןנה הנאה מרובה ואמיתית גם מהמצאות הרבות שמחדשות אותן ורוחו המעשי, ההולך ומתרחב. ורצואה היא עבודה הקודש של החכמים הרוחניים, מורי הדת, האמת והיושר העליון, מאורי האור האלקי בעולם, שהם מסגלים את האדם לחים כאלה, שייהי ראוי על ידם לקבל את כל הברכות הצפונות לו, מהעושר הגדל של המדע המעשי. שאין גדלו ועשרו נערך כראוי, כ"א כשהוחבר לו עושר עקריו של ברכת הרוח, שמקורה היא ברכות יוצר העולם כולם ושפעת אorus.

תתפּוֹ. בְּכָל חַכְמָה שֶׁהָאָדָם עֲוָסָק יִמְצָא קֹצֵר רֹוח יִחְדֵּן עִם עָוֹנָג. הָעָוֹנָג יָבָא לְוָהָרָחָבָתָ יִדְיֻוָּתָיו, מַהְתַּפְשָׁטוֹת אֹורַ הַחַיִים הַרוֹחָנִים בְּנֶשֶׁמֶתָו, וַקֹּצֵר הַרֹּוח יָבָא לְוָהָמָצָזָם, שֶׁכָּל חַכְמָה מַצְמָצָת עָצָמָה בְּאוֹפְקִיהָ הַמִּיחָדִים לָהּ. בִּיחָד יִסְבּוֹל בַּעַל הַנְּשָׂמָה הַעֲשִׂירָה, רְבַת הַשִּׁירָה וְהַתְּפָאָרָת, מַחְצָמָזָם שֶׁל הַחַכְמָות, הַעֲסָוקָת בְּנוֹשָׁאִים חִיצְוָנִים וּמִקְרָיִים. בִּיּוֹטֶר יִגְדַּל הַכָּאָב בְּעֵת אֲשֶׁר בְּעַלְיִ מַקְצָעוֹת, שֶׁלֹּא טָעַם הַמְכָאָב שֶׁל תּוֹסְפוֹת הַדּוֹעָת, וְהָם שְׁבָעִים וּשְׁמָחִים בְּחַלְקָם, גָּדוֹלִים וּגְבוֹהִים בְּעַנִּי עַצְמָם, מְרוֹב שְׁלָמוֹת שֶׁאֲינֵן עָמוֹ חִסְרוֹן בְּעַנֵּיהם, וְהָם מוֹשִׁיטִים לְנוּ גְּרָגִירִים יִבְשִׁים שֶׁל דָבָרִים כְּאֵלָה, שְׁבָאמָת הַנְּמָ בִּיסְוּדָם מְלָאִים רַעֲנָנוֹת, וְחִזּוֹת הַכָּל. מוֹשִׁיטִים לְנוּ, לְמַשֵּׁל, הַרְצָאות הַיִסְטוֹרִיות עַל פִּי מַעֲשִׂים וּוּבְדּוֹת חִיצְוָנִיות, וּקוּרְעִים הָם בְּחִזּוֹת הַיד אֶת הַמַּקְצָע, שֶׁהָם מְסֻגְּלִים לְוּ, מְכָל הַאֲרָג הַגָּדוֹל שֶׁל הַהוִיָּה הַגָּדוֹלָה בְּהַדָּר גָּאוֹנָה. מוֹכְרָחִים אֲנוּ לְהַתְּגַבֵּר עַל שְׁוּמָמוֹת רַוְחָנוֹ, וְלַמּוֹד מִמְהַחְפְּשִׁים הַלְּלוֹ אֲתָא אֲשֶׁר יַעֲלוּ בְמִצְוֹתָם. אֲבָל מוֹכְרָחִים אֲנוּ אַחֲרֵיכֶם לְחַדְשֵׁת פְּנֵי הַדָּבָרִים בְּמִקְרְיוֹתָם, הַחַיָּה וְהַכּוֹלָת. בֵּין אֲמַמְמָה חַפְצִים בְּשַׁכְּלָול הַרוֹחָה שֶׁל הַכָּל, בֵּין אֲמַמְמָה חַפְצִים רַק בְּשְׁלָמוֹת עַצְמָנוּ, סּוֹף כֵּל סּוֹף לֹא נּוֹכֵל לשָׁאת בְּקָרוֹת רֹוח אֲתָא עֲנִיּוֹת הַדּוֹעָת וְאֲתָא חִסְרָן הַחַיִים וְדַלְדָּלָה הַתְּפָאָרָת הַרוֹחָנִי, שְׁבַעַלְיִ מַקְצָעוֹת מְבָיאִים עַלְיָנוּ בְּרַב עַשְׂרָם, וּבְהַמּוֹן יִדְיֻוָּתָיהם וּחֲרִיצוֹת הַבְּקָרָת שֶׁלָּהָם, הַעֲרוֹכָה בְּרוֹחָ מְסוּיִים שְׁמָאָלִי אוֹ יִמְנִי.

תתפּא. הדבקות האלוהית, כשהיא באה רק בתוד רענון או רגש בודד שכָל אֲרָחוֹת הַחַיִים, וְכָל הַשְׁקָפָת הָעוֹלָם, וְכָל עַשְׂרָה של תורה, וכָל המזג הגוףני, וכָל הַחִישׁ להַסְבִּיבָה וְלַהֲיִսְטוֹרִיהָ הַלְּאָמִית וְהַגּוּעִית, וְכָל תּוֹרַת הַמּוֹסֵר וְהַמְדּוֹת, וְכָל זְרִמי הַשִּׁירָה וְהַפִּוּט, וְהַרְגָּשָׁת כָּל נְשָׁגֶב וִיפָּה בְּכָלָל, אַיִם מַתִּיחָסִים אֲלֵיהֶם בְּקָשָׁר אָוֹרְגָּנִי - מַתְּהַפְּכָת הִיא לִמְיָן הַזִּיהָה שֶׁל בְּטַלְנוֹת, שִׁיאָה מַדְלָלָת אֶת הָאָדָם אֶת הַיְיחִיד וְאֶת הַצִּבּוֹר, וְאַיִנָּה רָאוּיהֶם כָּל לְשָׁמָה הַגָּדוֹל. אֲבָל בָּזְמַן שִׁיאָה באָה מַתְּזָק עֲוָשָׂר רַוְחָנוֹ וּמַעֲשֵׂי גָּדוֹל, אוֹ הִיא, רַק הִיא עֲטָרָת הַחַיִים, רַק עַל יְדָה יִבּוֹסֵס מִצְבָּעָם, עַל יְדָה יִרְומֹם קָרְן כָּל הַמְדָעִים וְכָל תִּיקְוִנִּים הָעוֹלָם הַיּוֹתֵר יִפְּים וּנְהָדרִים. עַל יְדָה יִזְדְּכּוּ הַנְּפָשּׁוֹת בְּעוֹמָקָם, וְעַל יְדָה יִמְלָאוּ הַחַיִים שְׁשׁוֹן וּבְטַחָה, הַחַיִים יִعְשׂוּ עַשְׁרִים וּירְאַת הַמְחָלוֹת, הַיִסְוּרִים, הַעֲוֹנִי וְהַמוֹּתָה, לֹא יִכְלְלוּ לְהַפְּרִיעָה אֶת אָוָרֵם הַמְזָהִיר כָּל. באַסְפְּקָרְלִיאָה שֶׁמְקוּר הַחַיִים הַכָּל נְשָׁקָף, וְהַכָּל מְנוֹצָח מַעֲצָמָת גְּבוּרִי כָּחָ, אֲשֶׁר אֹורַ הַחַיִים מַמְלָאִים אֶת כָּל הַגּוֹתָרָה וְאֶת כָּל קָרְבֵּיהם. שְׁמָחָת הַנְּצָחָה מְעֻטרָת אֹתָם בְּכָל עַת, וְהַודָּה קָוָדָשׁ מְפָאָר אֶת עַרְכָּם, וּמְזִיוּחָיָהָם אֹורֵם יִקְרָות מַופִּיעָן עַל כָּל הָעוֹלָם, עַל כָּל דָוָרָם, עַל כָּל אֲשֶׁר יִחְשֹׁשׁ לְהִיּוֹת נְהָנָה מְזִיּוֹם. וְהַתּוֹרָה, שְׁהַדְבָּקָות האלוהית הִיא מְגַמְתָּה, בְּצָורה שֶׁל הַרְמָתָה הַחַיִים כָּוֹלָם אֲלֵיהֶם, בְּצָורה שֶׁל הַתְּקִיּוֹתָם שֶׁל כָּל הַשְּׁכָלָלִים הַמְעָשִׂים וְהַחֲבָרוֹתִים וְהַכְּשָׁרָתָם לְמְגַמְתָּם הַעֲלִיּוֹנה, הִיא תּוֹרַת הַחַיִים לְכָל הָעוֹלָם, שְׁעַתִּידָה לְהִיּוֹת הַמְעִין הַעוֹלָמִי לְאוֹצֵר רֹוח הָאָדָם.

תתפּבּ. האורה האלוהית הִיא הַוּלָכָת וְגַדְלָה, פּוֹרָה הִיא, מַתְּגָדָלָת וּמַתְּאָדָרָת, מַוסְפָּת אֶת אֹורָה וּזְיוּחָיָה בְּאֵין הַפְּסָק, כָּל זָמֵן שֶׁהָיא מְשׁוֹמְרָת מַעֲכִירָתָה שֶׁל עַבְדָּה זָרָה. וְכָל הַזּוֹהָמָא שַׁעֲבּוֹדָה זָרָה גּוֹרָמָת, בָּאַמְּפִנִּי הַפְּסָק שֶׁל הַגִּידָׁל וְהַעֲילָיו שְׁמוֹנוֹת בְּתוֹכָנָה. אֶל אַחֲר אִיסְטוֹרָס וְלֹא עֲבִיד פִּירִין. הַמְעִין הַחִי אִינּוּ מַתְּקַלְקָל, אֵין רַקְבָּעָלה בָּוּ, מַפְכִּים הָם תָּמִיד מִימָיו. חֲדִשים לְבָקָרִים רַבָּה אִמְונָתָךְ. אֲבָל הַבּוֹרוֹת הַנְּחַצְבִּים, לְכָדְמָה שְׁמִימִיָּהָם מֵמַעְרָה סְרוֹחִים הָם, וּבָמַשֵּׁךְ זָמֵן קָצֵר סְרוֹחָנוּמָם נָעָשָׂה מַוְרָגָשׁ עַד כְּדֵי מַחְנָק, לֹא יִכְלְלוּ גַם לְהַחֲזִיק

את מימייהם. החיים עושים בקיעים בכלים המלאכותיים הללו, השקר מתגלת והכיעור מתבלט. בורות נשברים אשר לא יכולו חמיים.

תתפוג. כל השמות שבועלם הם צרים לנו, כאשרנו באים לדבר על הנשגב האלهي מתוך עמוק נשמתיינו. מבטאים אנו את השמות, ואנו יודעים, שהננו מזעירים את אורם הפנימי בתור גורם דגורם של הביטוי הגוף והנפשי, ומtower ה拄ר הרוחני הזה הנשמה מתרחבת. מן המctr קראתי יה ענני מרחביה.

תתפוג. אפשר לומר, שהרצון לעולם לא יוכר, כמו שההכרה לא תרצה. אבל אין זה מונע מלעלות במקום יותר עליון, שההכרה והרצון הנם מאוחדים שם. ואין שום צורך מביא לומר, שאין צורת החיים העצומות ערכיהם מתוכן כזה, שסגולות ההכרה והרצון ביחיד הם בה דבר אחד, עשיר ומלא ערך, וייחס המוסר אל עצמות החיים יהיה רק שהמוסר הטוב מאחד את ההכרה והרצון גם בענפיו, כמו שהם מיוחדים בגזע הירושי שלהם.

תתפוג. האישיות העולמית הכללית בעלת מוסר היא, בעלת רצון ובחירה, והרע העולמי הוא תולדה מירידתה המוסרית, כמו שהרע האישי הוא תולדה מהירידת המוסרית של היחיד, והרע החברותי מהירידת המוסרית של החבורה. אין לנו כל רשות לקטע את הצורה המתגללה לפניינו בחימדים והצבורים, לומר שאין להם שרשים במרחבי החיים כולם. אי אפשר לתאר לנו חוק הותי שאינו מתקופת אופקים כללים, היותר מתפסטים. הירידת הכללית בודאי יותר נשגבה, יותר מלאת חיים היא מזו המכומצמת הפרטית. קטרוג הלבנה, חטא הארץ, הנם סבות קודמות לחטא האדם, והאדם הוא ענף שכחו גדול גם על שרו. הולכים הדברים וחזרים, ויתקן האדם את חטאו, והארץ תענה לעומתו, את חטאה תתקן גם היא. הלבנה תצא מקטרגה, ותחטמא פגימה, ולא יהיה בה שום מיעוט, כל הפרעות שבפמליה של מעלה יסודו, באופן שהטוב רק הוא ניצח. ומבט חודר פנימי, בשלמות האושר הרצוני שבגנדי נשמו של אדם, כשהוא מתחד עם האפשרות של ההכרה העלונה, המודה בה טוב האלקי, בעוצם היכולת ובأدירות החפש, להטיב להoir ולהחיות, הוא נותן לנו את עروبתו לטובה. ובאה הנבואה ושפעת רוח הקודש ומלאה את מה שהשכל אינו משלים, ומקור השמחה העדינה מתחברך ברכת שלום ואמת.

תתפוג. הגואה היא פוגמת את כל תוכן הקודש. האדם יש לו איזה ציור השערני בגודל האלهي שאע"פ שיודע הוא נאמנה שככל השרעפים נלאים וכל הרעיוןים ללא נחשים, מכל מקום הכרה שהוא איזה ציור יתקשר ברוחו מהגודל וההערכה האלhetic, ועל אותו ציור חלה אח"כ הودאותו הפנימית של מניעת ההשגה והציור. אבל השראת השכינה שבמקדשו הפרטני הרי היא בערפל ההשגת, וכאשר הוא מתגאה ומיחס רומרות ושלמות לעצמו, עולה ציורו להשערני בגודלות עצמו למעלה מהציור האלקי ונשאר עומד בגואה נוראה, שאין לו ערך. ושכינה מילת עלייו ומילא סר האור, החופף, שעלה גבי שכינתו, ונשאר ממש תהו ובוהו ונעשה עבודה זרה גמורה, עד שמצויה לגדרו כאשרה. וכל התוכן המחשבי הזה ישם האדם אל לבו, וידבק בענוה, שהיא האמת הגמורה, שאי אפשר לו לאדם כלל להתגנות, ולא לשום נברא, ונצל, אפשר להתגנות, במROOM האמת, רק לגאה על כל גאים הגואה יאלה, וגאותו גdaleה עולם מהכיל. והיא היא העונה המוחלטת. ואם הברקה זו של

קדושת הגאות העלונה אינה מסודרת עדין יפה בעולם, והמחשבה האנושית אינה רואיה להקיפה, הנה העתיד הגדל יפתח על זה שערים. ד' מלך גאות לבש ומסים עדותין נאמנו מאד, לביתך נאה קודש, ד' לאורך ימים. ואורך ימים ישבע יודע שם ד', שהענוה היא כתרו האמתי.

תתפס. דבר פשוט הוא שהצדיק עושה כל מעשיו בקדושה, וכל פעולותיו הגשמיות עלות הן לתקונו של עולם, וזאת היא אהבת המלאכה, שככל-כך שגבה מעלה הצד עצמה ושנתנה ברית. ומעתה אין ספק שתكون עולם מלא והתרחבות אור הקדש נמצאת באמת בכל מלאכה. כל תנועה שמצוות איזה חלק מן ההוויה מן שליטת התהוו, דבר גדול וככלוי יש כאן. אמן הנעלם מכל הייא הצלחה הכללית של הכשרת החיים הפנימיים של המציאות, להוציאם מיידי גלומותם ולתקןם בתורו כלים שלמים העושים את תפוקדם יפה. אבל המחשבה של גודלי הדעת מתאחדת גם עם הנטיה ההמוניית וקל וחומר עם נתית אהבת המלאכה והעבודה המשנית, שהיא כבר נטיה של שאר רוח, ורוח אליהם חופף עליה. וכשישנם צדיקים בדור, שאור ד' מופיע עליהם תמיד, הם מאחדים נשמהם עם נשמת הכלל כולו, והגות לב פנימי של המוני בני אדם עשויי המלאכה מתאחדת עם הגותם לבכם. וצד המארה שיש במלאכה שהיא באה מצד קנאת איש מרעהו, ומצד שנאת הבריות היונקת הרבה ממלחמת החיים בצורתה האורורה בעולם הירוד, הרי היא הולכת ומתחפחת, ויוצאה היא מכל אror ובאה לכל בורך. לעיתים יש כה בצדיקים לתן אור קדושה בעצמות המלאכה עד שייהה בה כה מעין של תורה, להביא לחיי עולם הבא ולתקן את הפגמים ולהשיב בתשובה גמורה את עוסקיה, גדול הננהן מידע כפי יותר מירא שמיים. וכשם שיש כה להמשיך את הקדושה והאור האלקי הפנימי בכל המלאכות ולהוציאן מכלל אתלטייא, כן יש כה להמציא אור קדש בכל הלשונותובכל החכמויות שבעולם, והצדיקים הגדולים צרייכים להתפלל שיתמשך אור נועם ד' בכל החכמויות ובכל הלשונות, באופן שמכל מקום יופיע כבוד ד' ומכל מקום יפוצו קרני אורה של תורה, ותפילהם של צדיקים והארת רצונם עשו רשותם נמרץ עד אין קץ ותכלית. ביחסוד צרייכים להפנות זהה את התפילה בעת שרואים שהנטיה גדולה לשפות ומדעים, ואי-אפשר להלחם עם כל הפונים אליהם, וזהן ואותותיו מראים את ההכר, אז קמים צדיקים פנימיים לתשועה, בעבודה בחשי, ובגדולה נפש חייה ייחידה, באים ופוחחים את הצנורות הסתוםים, לשום סוד ד' בלמודיו, ולמודי ד' הם כל מה שבעולם, וביחסוד כל מה שיש בו משום תקוני העולם, ומעוררים הם את הקדש שבכל לשון בכחו של יוסף, שככל הכל באות ה' שבו נברא עולם הזה שנתוסף על שמו ובכחו של הדבר שבסיני שבאה להרכות אור גדול יותר וייתר מזה. ד' אלהים יtan אומר המבשורות צבא רב שנחلك כל דבר לשבעים לשון, וכן בא רמשה את התורה היטב, והיטב זה הינו שמצוות ערך הטוב האמתי שבכל לשון, הכח האצילי בהוד קודש, ואז הולכת השפה ומחברות, ושפה ברורה הולכת ומתחפכת אל כל העמים לקרוא כולם בשם ד'. וכל המלאכות יאיו באור החיים על-ידי מלאכת הקודש, וכל מה שמתוספות מלאכות ועובדות גשמיות בארץ-ישראל, תצא על-ידי ישראלabisודה המלאכה והעבודה משפלותה המארה, וכל מה שתגדל השפעת לשון הקודש בעולם, וכל מה שיעלה כה התורה והתפללה הטהורה, המ��צת להרחב את אור האצילות האליהית בעולם, לרורה ולהודיע לבני אדם הדר כבודה בכל דרכי הودעה ובכל דרכי ברור והסבירה, כן יוסיף האור להגלות על כל שפה ולשון ועל כל חכמה ומדע, וכל וחומר שיחול אור ד' על כל הדברים שבטעם, ביופי ובשירה, בהליכות דרך ארץ ובארחות הנמוס, ואפילו בקשוטים והדורים ואפני ההנוגות והנמוסים היותר מודרנים, כਮובן המובהרים והעדים שבהם, ובכולם יחל אור ד' לפעם. והרעיון המקשר את הכל אל הטוב והיוושר, אל העדן ואצילות הרוח, אל

אהבת העבודה בהדר הבהיר האלקי, והאהבה העליונה המשפיעה אור וחימם בכל נשמה יגלה הוירהה בכל הענפים הרוחניים הללו, וחיה עולם וחיה שעה יתקשו בחוכמת אמיצה, יקבלו דין מן דין, ויאירו כל הפרטים כולם באור הכלל, וכל ההופעות המעשיות והשכליות שבעולם מאורה העליון של אור תורה אשר האיר אב המון גוים איתן האזרחי, שהair ממזדה צדק, יקראהו לרגלו, והנה כבוד אלهي ישראל בא, מדרך הקדמים, ו��לו כקהל מים רבים, והארץ האירה מכבודו. ואפילו התכנים היוטר נפולים יתרוממו ויתקדשו, ומעין מבית ד' יצא והשקה את נחל השיטים.

תתפתה. המדע הפנימי, וביתר הפנימי שבפנימיות, שהוא מדע הקודש, המחייב את אור החיים, אינו תלוי בשום מדע אחר, כי הוא נהר עליון אשר מעדן יוצא, מכיפה מיבירך. ומה שמחברים את התורה והחכמה אינו כדי להשלים איזה חסרון כה, כי אם לחבר חיבוריהם והופעות חדשות. ויצירה זו של התחברות אור רוח הקודש, פנימיות התורה, עם החכמה של ההכרה האנושית, במלוא הקומה של שנייהם, ובמלא רוח הידידות המתאימה של שנייהם, תחדש בעולם נשמות חדשות, ותתן צביון חדש, רענן ובריא, לחיים. ומירכתי שאלות תוציא אורים גדולים, להair באור חדש, באור צדיקים, לכל יושבי תבל.

תתפת. צרייכים ליסר את עצמו לאהבת הברית, וביחוד לאהבת המעלים שבבני אדם, החכמים, הגיבורים, המשורדים והאמנים, העסכנים. צרייכים להכיר את אור הטוב שבמצויינים שבבני אדם, שעיל ידם אור ד' מתפשט בעולם, בין כשם מכיריהם את ערך משלחתם בין כשיין הם מכיריהם אותו.

תתatz. צרייכים תמיד למצא את הצד המכובד שבל עניין. אז יגלה אור העולם כולו בכבודו העליון, ויחל להתקיים וחרפה עמו יסיר מעל כל הארץ.

תתatz. אוורו של משיח כשורה לבב, הוא מלמד לכבד את הברית כולם. והיה שורש ישי אשר עומד לנס עמים, אליו גוים ידרשו, והיתה מנוחתו כבוד.

תתatz. כשרואים התגברות שטפי אוורות מלמטה למעלה, אז צרייכים לשאוב שם של מ"ב, וכשרואים נחלים יורדים מלמטה למטה, אז מתקרבים לאור שם של ע"ב. וקידעה שבקטורת כוללת בהא שלה את שתי ההופעות יחד. וזאת הייתה גבורתו של כה"ג להראות קידה, ולוי אחוי קידה ואיטלע משום הטחת דבריהם כלפי מעלה. אבל היה גברא הרבה, ששאב מקור מחשבותיו מאורך ימים, ואורך אפים, וקידעה על אפים, וחפץ בתפארת ישראל גם בגלוות, ודריש כלילא שר. ואוהבי ד' יהירו יצאת המשמש בגבורתו. ותורהulo המשמש לרפא מצלעתו. אז ידלג כאיל פסה ותרון לשון אלם.

תתatz. כל זמן שעוסקים בתורה ובחכמה, בגמלות חסדים ובישובו של עולם. באהבת הברית ובדרך ארץ, אין להתפרק מכל התפרצויות של דמיונות. וכל ההופעה היוטר כבירה של עושר הדמיון תתחפף לאור גדול, של זהב שהוא, ויחי ויתן לו מזבח שבא, ויתפלל בעדו תמיד כל היום יברכנהו. ושתף האוורות מלמטה למעלה יוציא אור

חיים, שלא בעמל ובגינה, כמדותיו של הקב"ה. שברא את הכל ברוח פיו, מה أنا בミילולא דיל' עבדית שמים וארץ אוף הכי את, ואשם דברי בפין ובצל ידי כסיתיך לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה.

תחצ'ד. יותר יש להתירא מפני השפלות ממפני הרוממות. ובצדקהך ירומו.

תחצ'ה. הצדיקים העליונים חוש הרוחני המקודש בעליוניותו כל כך מפותח אצלם, עד שאינם מוצאים בעצמם מנוחה, כי אם בקשר מחשבתם וכל חושיהם בהaura האלהית, וההכרה האלהית והרגשתה היא מלאה אצלם הענוג ועדרנים, ממולאים מכל מיני ענוגים שבועלם, מעונג של כל נעימה ושירה, מכל מיני טעם וריחי נחוחים של שמים, נרד וכרכם קנה וקנמון עם כל עצי לבונה, מור ואהלוות עם כל ראשי בשמים. וכל הידיעות, וכל המעשים הטובים וכל המדות הטובות, כל התורה וכל החכמתה, כל החריצות, וכל היושר והצדק, כל גבורה וכל אור חיים, הכל ממולא אצלם בהדוקות האלהית, השכלית והרגשית, הממלאה את כל הויתם עדנה עדן עולמים. אומללים הם מרגישים את עצמם, כשבוערת שעה קלה שאין העדן האلهי מלא את כל מלא חייהם. ואחרי שעה כזאת הרי הם מתעלמים בעילוי של צניעות ונשיקות קודש לאור חי העולמים, בשפלות רוח, בשל טהור, בקדושתם, ובאמונת אומן. ונחלי עדן בעליונים זורמים ושוטפים דרך נשמהם, וכל הברכות אצורות בה, חיים ונחת, שלום וריעות, דשן ורעננות לכל העולם כולם, לכל המעשים ולכל הבריות. כל התורה והמוסר כולם, כל החכמה והדרך ארץ כולם, כל ההוויה היא הדרכה לבא למדת עליונה זו, ולצד העליון שבה.

תחצ'ו. העדן של ההכרה השכלית, יש לו צורה אחרת, והעדן של ההרגשה הנפשית גם כן צורה אחרת. הראשון גדול הוא באיכותו, ואינו כל כך עמוק בפילוש החיים, והשני איננו כל כך בעל איכות גדולה, אבל עמוק וחודר. וכשהנשמה מתעללה, מתרכבים שני העדנים יחד, ואין קץ ושיעור לעשרם ולרוויותם המלאה, לעדנות אצילותם. ואולם הבהיר והמזוקק.

תחצ'ז. בתחילת עשיית המצוה, בא חשך גדול מיסוד ההכרה המלאה באור חיים על שמחת המצוה, ואח"כ האור הזה הולך ומתחאים עמו אברי הגוף המעשים. באה הכוונה ההלכתית שיש בה כה הרוחניות דרך צינורי התוכנות המדוטאות. כיוון שקיימים אדם את המצוה, ואור האלהי שבה התאחד עם חייו גופו וכל כחותיו, הרי הוא מתעללה, והאהבה העליונה מתאנצת בקרבו ללא גבול. ברכת בני מערבה כד סלקי תפיליהו, עולה ברום מעלה, וחשך אור אהבה עליונה זו הבאה אחר המעשה, אין עורך ליקורתה. זאת היא משנה שמחה טוב לבב מרוב כל, והמצוה היא באמת כל, וטוב הלבב הבא ממילוי התשובה הרוחנית העליונה מבסם הוא את החיים כולם.

תחצ'ה. עבודה, נאמנות, גבורה, הם יסודי הענוג השומרים אותו שלא יהפוך לנגע.

תתatzט. כ舍ם דברים בעניינים הכלולים את כל ההוויה, על ידי דוגמאות פרטיות מגרעינים רוחניים או גשמיים שאנוTopics, הדבר דומה לבדיקה חכמי הקרוות על ידי משקל קטן, חבלי אדמה גדולים.

תתקא. לפעמים מוצאים את אור התורה דוקא במקום רחוק. כאשר הדבר שהמחשבות נתקו צוונצטמצמו, הצזום הולך ומתרחב עד שחלקים רבים ויסודיים מן התורה הם מוצאים ממנה, והננו צריכים לדרש אותם במקום רחוק. בדרך כלל, אין המחלוקת בין התורה והחכמה גדרה כראוי. הרינו צריכים לדעת כמעט את כל המדעים כדי להבין יפה את התורה, ומתי הוצאה אלה מן התורה, אין לנו בירור. עסוק הרפואה כולל הוא בתורה, שהרי באגדות הש"ס הכניסו אותו, והעסיק דחוי דבריתא היה העיקר שהזקיק את רב"ר הונא, שיזוה לבירה למיזל لكمיה דרכ, עוד יותר מהטעם של חידוד שמעתיה. במקרים הננו מוצאים את השבח של החכמה. בדרך כלל יכול להיות, שקלוקולים מוסריים של חכמים אחדים גרים להגדלת הרעיון של ההבדל שבין התורה והחכמה. בכלל, מביאים כל המדעים להכרה האלהית ולאהבת אליהם, אך הם כלליים בציוי של שמע ואהבת, שע"ז סובב והוא הדברים האלה אשר אנחנו מצורחים על לבך, ושננתם לבניך. אם יש צורך לדעת את המעשה אשר עשה, מה שאינו החכמה מספקת ע"ז, מספיק הבדל זה גם ליתר המקצועות שבתורה שאינם מעשיים. פשוט הוא, שחובה היא הקדמת ידיעת המעשה, וגם הרגילות ברוח התורה שבאיי כל מה שעוסקים בה, היא מעלה את האדם לידי שלמות מעשית. וסגולת זו, יש ג"כ בכל חכמה בפנים ידועים, וכל חכמה באמת אור ד' היא, וההגדרה הבורורה המבדלת בין התורה להחכמה הכללית, היא שאלה גדולה.

תתקא. צריך האדם להרגיל את עצמו, שמקצע אחד לא יסתור אצלו את המקצע השני, כי כל ענף מהענפי הרוחניים יש לו תפקיד בפני עצמו. ביחוד צריכה זהה זו להיות נשמרת, ביחס להעבודות המעשיות והעבודות העיונית והלימודים שלהם. כשהועסקים בלימודים הרוחניים הגבוהים, אין האדם מסוגל אז לא למשיכם ממשיכם ולא להגיוון שלהם, אבל עליו לדעת, שיש מקצע מעשי בעולם, והוא עשיר מאד ורב הענפים. צריך האדם להשתדל, שייהי רוחו מוכן להיות סופג אל תוכו גם את הצד המעשי עם כל פרטיו. ולהיפוך, בעת שהוא קשור עם העבודות המעשיות ולימודיהם, צריך לשום אל לבו שיש עולם רוחני עליון, שאי אפשר כלל שלא להתבסם מashboardיו. ובין אלה הנטיות השונות של הרוחניות והמעשיות, יcin לו האדם מעמד רוח ממוגן, עשיר בהרכבתו, שייהי מוכן להתעסק בתורה ובמעשה במלא המובנים שלהם.

תתקב. התכלית האחונה של כל ההוויה כולה הוא גילוי אור ד', ברום תענוגו העליון, באחדות עליונה כזאת, שלא יהיה שום ניצוץ חיים שהיש העצמי שלו לא יתעללה למעלה הרוממה מכל רוממות זאת. וזה יהיה העילי של כל ההוויה כולה זורח בכל פרט ופרט בפני עצמו, כדוגמא של אספלריא, שככל מה שעומד נגדה מוזרח ונראה בה, ואין קץ לאושר גדול זה. ומשום כך צריכה היא ההוויה להפריד בתחלה לחלקים קטנים, וצריכות שבירות גדולות לצאת אל הפעול כדי להפריד את הנקודות. ולאחר צחצוחם וזיכוכם, הלא תהיה כל נקודה כוללת כל היש כלו, והכל מלא אור ד' וככובדו.

תתקג. בינה הוא האידיאל העליון איך שהעולם צריך להיות, בתכילת הטוב, הנעם והאושר, לא כמו שהוא עם גבוליו ומצרים, ועירותו, כי אם בرعין הדור, המוחלט מכל מועקה שבעולם, עולם מלא, עולם עליון. וממעל לבינה היא החכמה, מה שועלם זה עומד להכיר ממה שיותר עליון ממנו. ומה שהוא יותר עליון מכל אידיאל עולמי בהכרה, ואידיאל עולמי מלא בעתיד, הם תמיד מקושרים זה אל זה. וחיה כל העולמים וקיום באים על ידי הצפיה הנסתירה שיש אל הכל לאושר העליוני הלווה, שהוא נתן ללא הרף את דחיפת ההוויה מכלליות כלליות עד פרטיות פרטיותה, ומהআzielot היותר טהורה ומארה, עד החמירות היותר טמאה וחשוכה, הכל עומד להתעלות, להאריך, ולהתאחד. ורעיון אחדותי זה, כללי ועליון, מלא לבעמ של צדיקים גדולות שמחה, וחזק ומהיה את רוחם לעובדה שלמה תמידית, נתן להם כה רוחני, של שלום וכבוד, להשלים עם כל נטיות החיים ולהעלותם, לדעת איך לכבד את הבריות כולם, ולהסתכל מתוך מעמדם איך הכל עושה רצון קונו. ומתחוץ עליוניותה של מחשבה זו יודעים הם לבורר מכל דבר ומלתנועה, מכל ידיעה ומכל מאורע דברי אלהים חיים. ואור תורה וחכמת אלהים מארה את כל הויתם מכל העברים, ובקרבם יכבדו את אלהי הכהוד, והדר כבודו מלא עולם, וסובב עולם, ומעולם עד עולם אתה אל, וחסד אל כל היום.

קובי ב

א. כשם שצרכים להעלות את המחשבות והמידות הנפלות, שהרעד והכיעור ניכר בהן, למקור ראשון בקודש, שאז רואים שהן באמה מחשבות נשגבות ומידות טובות, כן צריך לrome את המחשבות שהן כשרות, אלא שהן עומדות בתחום המדרגה, שהרעד והתווך מחויב עמן אף על פי שהן פונות לקדושה, אל רום המעלת של האצילות האידיאלית, שהיא מכוונת רק אל הטוב הגמור והישרנות המוחלטת, עד שההתרומות הולכת וגדייה עד העולם העליון, שהקדש הטהור מושל בו בגבורתו.

ב. החוצה דעקבתא דמשיחא באה, מפני שהעולם הוכשר כבר עד כדי לתבע את ההבנה, אין כל הפרטים הם מוקשרים עם הכלל, ואין פרט בלתי מקשר עם הגדל הכללי יכול להניח את הדעת. ואם היה העולם עוסק באורה של תורה במידה זו, שתתגדל הנשמה הרוחנית עד כדי הכרת הקישור הרואוי של הפרטים עם הכללים הרוחניים, הייתה התשובה ותיקון העולם יוצאה אל הפועל. אבל כיון שההתרששות גימה, שאר תורה פנימית, הטוען רוממות וקדושה עצמית, לא הופיע בעולם כראוי, באה התביעה של סידור חיים כאלה שהפרטים יהיו מובנים במובן הכלל, בזמן כזה שהגמר של גילוי האור וסלילת הדרך להבנה זו עדין לא בא, ומזה באה הריסה הנוראה. ואנו מוכחים להשתמש בהטרופה העליונה, שהיא הוספה כח בהכשרון הרוחני, עד אשר הדרך אין להבין ולשער את הקישור של כל ענייני הדיעות והמעשים התוריים עם הכלל היוטר עליון, יהיה דבר המובן והמושע בדרך ישירה על פי הרגשת הנפשות השכיחות. ואז ישוב כח החיים הרוחניים, במעשה ובדעה, להופיע בעולם, ותשובה כללית תחל ליתן את פריה.

ג. עיקר לימוד תורה לשם אי אפשר לבוא, כי אם על ידי הקשר זה של ההבנה, והרגשה הבאה עימה, אין כל פרטיה תורה חביבים חיבת קודש, ואין האור הכללי, המלא חיים ו מביא חיים לעולם, מתפלש הוא בכל הפרטים כולם.

ד. כמו סיבות ישנן לעיצובו, ועל כלן צריכים להתגבר בשמה של מצוה, שהיא שמה תדירתה הרואיה לישראל, מצד אור הרוחני ששורה בהם תמיד. הסיבה האחת היא נתיחה מעשית להנאה גסה, שהנשמה נמשכת על ידה למקום החושך, והיא מתחזכת על ירידתה. וראו להפוך יגון עצום זה לשwon, כי בעלייתה של הנשמה מתוך עול הגלות שగבר עליה, הרי זום גדול של שמחה עולה מלמטה למעלה, והתוכן האצילי הטהור נעשה יותר עשיר ברוחניותו.

ה. ההנאה האלהית, המקשורת עם היחס המוסרי, בין באישים פרטיים בין בלאים ובכללים, הכל הוא המשך מן הטבע של המוסר הכללי הנ麝 בעצמיותה של ההוויה, שבסם אלהים. אמן למעלה מזה עומדת היא הבחירה הרכمية, שאיננה על פי תוכן המוסרי המתגלה, אלא על פי האידיאל העליון שעל פי הצפיה העליונה, למעלה מהתנאים שההוויה נמצאת בהם כעת. ההזרחות שבאות מתוכן זה הם אורות הנשמה הפנימית

של כל היש, והן כוללות את העבר ההויה והעתיד לעללה מסדר זמנים וצורותם, וכל זה כולל בשם ההויה, כסדו ובסכלי אופני צירופיו.

ג. הקדושה העליונה, כשהיא מופיעה על היחיד ועל הציבור, היא מעמידה אותם על המעד של הרצון העליון, המופיע בכל ההויה כולה, ומילא זורח גם כן בАвто האור המקורי, שמחיה את אותו הרצון הקדוש והנסגב. הרצון הפרטיאינו או מצומצם ומואפל, סגור במצרים של ההשגות והמאויים שעל פי התנאים המצומצמים של ההויה, כי אם הוא בוקע וועלה, הולך ומשהיר, לאין חקר, ומתאחד הוא בפנימי פנימיות עם העונג העליון, העדן האلهי, בכל מילאו ותובו, היורד להויה כולה בשפע אורו. התעלות הרצון למרומים עליונים הללו, היא מחדשת את כל טפוס ההויה לצד מעלה. חוקי החיים. חוקות שמים וארץ, מאירים באור עליון, באור של גודלה, באור של הופעת חיים בכל היש בצורה עליונה, בצורה רחבה ומליאה, באור חי העולמים, ומקור חי החיים. כל התורות, הדינים, הרעיוונות, המוסרים, הטבעיות, הסדרים, הנימוסים, החכמות, השירים, הרצונות, Zusozui ה חיים, תנועות ההויה, התקדמותה, אחיזתה במתה הישות, אינם אלא אוצרות מלאי אושר, שהרצון המתעלה מכל, בעדנו, בגבורה עוזו ובחד נצחו, ביסוד תפארתו וברום חשך תפארת מלכותו, יגלה וייראה בהם בזוהר מלא. מהתנוועה היוטר תחתונה, הולכים הדברים כסדרם ללא הפסק, עד מרומים עליונים. היישוב המדייני, החיים הפרטיאינים, המאוויים, הדאגות, צרכי הקיום היוטר ירודים, החפש לרווחם את הכלל, את האומה כולה, את כל העולם, את כל ההויה, את הנשומות כולם, את כל החושים, הנטיות, לאחד את כל העולמים, לנצח את המות, להעשיר את חי החיים ממורומי מקוריותם כל החפצים מהם, וכל מה שלמעלה מהם, ללא פירוד וקיוץ, קבועים בנשימת הכלל, בצורת הכנסת ישראל, בדמות דיווננו של יעקב. וכל מה שיש לחלק באלו הדרגות בין עליון לתחתון, בין פרטיאני לכללי, כל אחד נעשה בסיס לחברו, לחברו העליון נעשה לו תוך, נשמה, ואור. הכרח הוא לפתח את סגור הגניתה. אור הגנוו מוכחה הוא לשלח קרני אורו להחיות רוח שלפים. אי אפשר להישאר בمعد נורא מצומצם כזה שהעולם עומד עליו. אמנם, השאייפות היוטר עליונות לא ידלגו שום דרגה, הכל צריך להתבסם על יין ומהן. כשרוצים לתקן הכלל, כשרוצים להכשיר את נשמת כל היש לעדן עליון שבעליזים, צרייכים לתקן את המידות האנושיות כולם, צרייכים להכשיר את חי הפרט וחיה החבורה בהכשר הרاوي. השכל הישר, התורה, אור ההופעה האלהית, החיזון שבקדושה, הטוהר שבקדשי קדשים, הדמיון הנאצל, היונק משמי קדם, הכל יעוז לשכלל ולתקן, להפיין עננים מחשיכים, למולUrloth כל לב ובשר, להרחב גבול הדעת והשכל, לשחרר את הרוח מכל כבלי סכלות ורשע, לרום את כל הקטן והנמן, ברענון ובחפש, בהכרה ובנטיה, אל מרום העושר של הגדול והגבוה, אל המרומים הנעלים מכל שם ותוואר, אל העליונות המוחלטת, שכל זיו וכל זוהר יעומם מול זהה. לכל מגמה עליונה שבעליזות צרייכים להשתמש בכל האמצעים, ולשלב את כל הדריכים יחד, לזוגם זה עם זה באופן שכל דרך יוסיף לחברו אומץ וחיהם, אמונה ומלאה, גבורה וחיל, שירה וויפי, תפילה ותורה, כשרון מסחר ועובדת ועוות אמת, אהבה וחסד מלא, ואומץ רוח מלא עוז, בהירות דעתה וביקורת רחבה ועשירה, ותומם לבב, באמונה עליונה, באוצר החיל והחובן, באוצר הטוב ומקוריותו ועליזות כל היש. כל התארים, כל הניצוצות, הכל בחוברת והכל בסידור, הכל בהבלטה והכל בהתאם, הכל בחיזיון ובכח, והכל בפועל ובשליטה ממשית, במלוא מובן המזיאות והישות, הכל בכלל, הכל יכול וכולם יחד. זאת, יותר מזאת, היא צפיפותנו תמיד.

ז. גודלי הנשמה, כשהם נטפלים לעסקי החיים הרגילים, הרי הם ממשיכים או רחויים עלינוים בעסקי החול הלו, ומקדשים אותם بعد כל העולם כולם, וכל וחומר بعد עצם, וכן הם מרים את הערך של כל אותם העניינים הקטנים למעלה רוממה, גודלה ונשגבת. אלה הישרים, שצורך החיים העליונים הוא עמהם תמיד, ואור עונגן קודש ד' הוא מאריהם בכל עת, כשהם יודדים לדבר דברי חול פשוטים, הרי הם יודעים ומכירים איך או רחויים של הקודש הכללי מתפלש שהוא בכל המחבאים, והם מגלים שם את האור, ומביאים אותו בדיעת והשכל, ובגבורה חי נשמות, אל מקום עליון, אשר שם הוא הקודש מארים בהרחה, בגלי ולא בסתר, בזוהר בולט ונוצץ. כשהם יודדים להסתכל על העולם הסתכלות חיצונית, כשהם פונים להתחעס בחכמאות חול, גם בדברים זרים, בכשפים, באמונות זרות וטמאות, מהכל הם שואבים את קרני אורו וניצוצות חי קודש המפוזרים, מהכל עושים טטרות חזן, למלאות בהן את אור החיים כולם, למלא את הود קודש עליון מכל עבריו. כמה גדולה היא עבודה זו, כמה דעתה עמוקה, בין נשגבת, טוב לבב ואהבת אמת לכל הבריות, ואור אש קודש של השק צמאן קרבת אליהם אמת, נתית התענוגות על ד' בכל מלא נשמה, כל אלה, יותר מזה, הינם ממלאים את לבב שר קדש אלה, הידועים לעמוד בפרץ לגדור גדר, ולישא דעתם למרחיקם, לבשר תהילות ד' בקצות ארץ, באים רוחקים, להקדיש קודש קדשים, ולפאר פאר חי העולמים.

ח. כשיתעלה העולם, יהיה הטבע כתואר הנס, מלא גילוי חפץ אידיאלי, ורצון חי כלל, מדויק ומפואר, בכל פאר העדינות היותר עליונה. וגם אז יופיע אור גנו בטור נס עליון, שגילוי אורו יהיה מזריח ומחיה את האור של הנס הרגיל, שייהי אז כתוכן של הטבע CUT. וכאור בוקר יזרח שם. וזה ד' לי לאלהים.

ט. בקדושה אין גזמא במציאות. כל המצויר והמדומה והאפשר להיות בציור הוא באמת מצוי. וזה היה הגרעין העליון של שיטת המדברים, שדחתה אותה הפילוסופיה האסכולית, באשר לא יכולה לברור את עצמה. שאור אמת של גרעין עליון זה שרווי רק בכנסת ישראל באמת, וכל החכמויות היו ותהיינה באומתנו בהדר גאון גדול, עם חכם ונבון הגויי הגדול הזה.

י. ההשערות האפשריות בתוכני הקודש הם השירים היותר נשגבים, והאמת היותר עליונה בהם ועל ידם מתגללה. והוד המוסר ונצחיו נמשך על פי יסוד התגלות חזוניות הגדל של כל האפשרות של אושר הקודש, בהויה כולה.

יא. אין ספק שאין תנועה בעולם שלא תסבב המון הוצאה, מסודרות וערוכות, למטרה נכבה ונעלם, שברוח אוור ההויה היא מובלטה בכל הדר זיהה הטהור והעליון. וכל וחומר התנועות החיים, וכל וחומר היותר כוללות והיוון רוחניות שבהן. הדיבור, כל דיבור לפי ערכו, אין קץ להتوزאת הכבירות והעליזנות היוצאות מהשפטו. וכשם שאין קץ לתוצאות המסובבות, כך אין קץ להסיבות הקודמות, ואין ערוך לתפקיד סידורן ורוממות אידיאליהן. האכילה, המיניות, אין קץ לעושר התוצאות שהן גורמות. ליפין, להארטן, להופעת החיים שלהן ועל ידן. החיבור היותר מתוקן של כחות אלקטריים ותוצאותיהם הכבירות, לא יכולים להידמות לתוצאות המריעשות בשיא גדלו ובהדר סידורן היוצאות מכל הופעת חיים, וכל וחומר מהופעת חיים שהתוכן האלמי נתית קודש אין סוף מתגללה בפנימיותם. עינו של בלעם הרשע הייתה מוכרחת להיסמאות מזוהר עליון זה. אין

באפשרות שגלו עינים כמו כהו, שלא הוכשר לקודש מלא אורחים, וחירות מוארה באור צח מלא צחחות, שלא יתרו מהשפע העצום של האורות, המבהיקים הרבה יותר מזו וזהר כל שימוש מאירות, גם בעברים נגד עיניו בהעbara בعلמא. אבל הגבורה הישראלית בהדר קדשה, היא יכולה לעמוד בכל. משמש ומגן לה ד' אלהים, יש לה עינים חזקות, יכולות להסתכל עמוק זורי חמה ואור ששמש מופיעה בהדר גאונת, עין נשר לה, להביט ישר באור המבהיק משמש המלאה זיו שדי, וכרכבי עיןין לה, להסתיר פנים בענות חן, בעת אשר ענני כבוד כאלה עוד מוסיפים אורה על אורה, והצללים משכליים את פאר האורה המזהרת בגודל עשרה ותפארתה.

יב. אוצר גדול של בינה וצירום שכליים, מתכוונים בסופם של זומי האורה השכליים העליונים, הנושאים בתוכם את אור ההויה כולה. מעז כהם, האידיאליות ההויתית מתחפשתו, והולכת למשירים. כפול הוא הכה הרוחני בمسקנתו, ומוגדל כה כפילתיו, יוצאות ממנו מידות מעשיות על כל היש, על עולמים רבים, על גוי ועל אדם יחיד, ועל כל היוצר.

יג. תיקון המדינה בכלל, ותיקון הגוף בפרט, הוא מכלל הופעת הקודש היותר עליונה, שמן רוב קדושתה אינה יכולה להיות מוארת בגלוי באור תוכני שיש לו צורת קודש בולטת, אבל האור נטוי בה ועימה כשלמה. וקצאות האצלים היוצאים מלאה, פרטיהם מעשיים לשם תיקון המדינה והבריאות, בתור מצוות, הרי הם כערך היציאת, בשעה שכל התרבות בכלל היא כערך הטלית. היציאת מביאה לידי גילוי קודש את כל האור המסתור בכל הטלית יכולה מרוב גילויו והופעתו, והפעולות של מצוה וקדושה המסומנות בכללות מעשה האדם לתיקון חייו הכלליים והפרטיים, הן מוציאות אל הפעול את האור הגנו במעטם כל סדרי התרבות האנושית, להביא אל המקום הרاوي לו את גילויו, ולהראות את אור חי עולם המחייב את הכל, אפילו את חייו השעה והרגע.

יד. רואים אנו עין, איך כל נשמה ישראלית חוזה היא בעז חילה את הים הגדול של תהום התהוו, וכל הגלים של הימים הזידוניים שהוא צוללת בהם, והוא שואה בכל כח הפנימי שלה, ובארבות ידיה וכל יצוריה, מתאמצת לבוא אל החוף העליון, אל מקום אור אל אלהי ישראל, מקום האושר הגדול זיו שדי, מקום מעמד השירות העליון זיו השכינה, שמרוב אור נגהה, מAIRים גם בכל הליכות חי הבשר והמעשה, המדינה והמלכה, חיים אחרים, טיפוסים, מיוחדים לישראל, שאור קודש פרוש עליהם, וגם גנו במעטם. גם כל הנשמות הנראות כתבעות במעטם גלי ים זועף, כל נשמות פושעי ישראל היותר נפולים, כולם באין נידח הינם שוואפים והולכים, שוחים וזורמים, צועקים ממעטם לגיבורי כח, צדיKi עולם, לבוא לעוזרם, לזרוק להם עיגולי הצלחה, חבל לאחוז. ומלאי רחמים הם צדיקים איתני עולם, עבדי ד', עושי דברו באהבה וחסד ובגבורה גדולה, והינט זורקים להם ברוב חמלת אמצעי הצלחה והגנה, ומזון כדי העמדת החיים, כל זמן שהם עדין מתחבקים עם הגלים במחסכים במצולות. גם כל ניצוץ חיים פזר מכל אשר אל החיים יחויב באיזה אופן שהוא, וכל אשר מרים לבנון של מקור ישראל יפריח, באיזה אופן שנדרה, בשגגה או בזדון, בפשע או בMRI מלא מרורות, אור עליון, אור חסד לאברהם, על הכל פרוש, ובתוך הכל נוקב ויורד. ותהום אשר יחשוב לבלע רכוש עליון, רכוש קודש זה, מוכרא הוא להקיא את הקודש, ואת כל המתיחס לו, גם באופן יותר רחוק. חיל בלע ויקיאנו, מבטנו

יורישנו אל. אשרי העם שככה לו, אשרי שאל יעקב בעזרו, שברו על ד' אלהיו. אמר ד' מבחן אשיב, אשיב ממצולות ים.

טו. אהבת ישראל, והעבודה של הסניגוריא על הכלל ועל הפרטים, אינה רק עבודה הרוגשת לבדה, כי אם מקצוע גדול בתורה, וחכמהعمוקה ורחבה, רבת הענפים, שכולם צומחים ויונקים מלשד תל אור תורה חסיד.

טז. מי שמרגש שמחשבת האחדות היא קרובה לרוחו, והציוויל קישור כל העולמות כולם בכל האופנים הוא מעסיק את דמיונו והבנתו, הרי הוא משרשם של גdots עולם, שעיקר עסקם הרוחני הוא הקישור הכללי של כל ההוויה, ושלום העולמים האמתי. ואל יסוג אחריו ממש מחשבה גדולה, ויגבה ליבו בדרכי ד'. אף על פי שלפעמים נראה לו כאילו רודף גdots וכבוד, יראה כמה אפשר לזכך את מחשבתו בלתי לד' לבדו, לעשות רצונו בעבודתו לגנות או רוחם, ומילא יערה עליו רוח מרומים, לזכוך המעשים והתכוונות בתכלית הזיכוק.

יז. כך הוא הטבע של הענינים gabohim, שאף על פי שצוללים ב עמוקים ומחדרים הרבה ביסודותיהם ותולדותיהם, מכל מקום צרכיים כמה פעמים להתחילה מהקדמה היותר ראשונה והיותר פשוטה. ואל ייבהל אדם מזה כלל, כי אדרבא, בזה מאיר אור עליון, המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, וכל העולמים כולם מתחדשים מיסודם, יש מאין, בדבר ד' אל אלהי עולם. וכל מה שגדולה הנשמה הולכת ומתרגלת, יותר נעצים הם כל הענינים הלימודים על יסוד ההתחלה המאירה, והארתה של הנשמה, שהיא מקום עליון, גבוה, מותאם להסתכלות של רוח הקודש, היא מקיימת ונונתת הבטלה לכל הבנים הרוחניים. ולפיכך, כשהאהרה מתעלמת, נראה כאילו כל הבנים נגוזו ועbero, ונשאר האדם ריק ונעוור, באין כח רוחני. אבל ידע כי עוד מעט יתהרו פנוי רקייע, וכל הבנים אשר בנה ברוח חכמה العليונה ייגלו ויראו, באומץ מציאותם והדר זיון.

יח. כל הענינים המוסריים כולם, כפי מה שהם נראים בפשטותם, כל מידות הדרך ארץ, וכל טהרת החיים ואומץ ווישר שלהם, וכל פשטה של תורה, נראים הם דרך ההסתכלות הסודית באופן יותר בהיר ומצווחה באין ערוץ, באופן יותר יסודי ומקורי. אבל הרבה תלואה בהירות הגילוי הרזוי עם אותו הבירור והודאות, האומץ ורוח החיים, שכבר רכש לו האדם המשיג בפשטותן של הדברים, בחושיבשר, ובלימוד מסודר, בראיות החברה, ובהתפקידות החיים, וברגש בריא של אנושיות, ונטיה עיקרית, בראיה, טהורה ועדינה אליה. הקודש השמיימי מתברך לפי הערך של היסוד התحتית של החול שהוא מתיחס אליו.

יט. העת רצון הכללי בעולם, ועת רצון הנפשי שבאדם הפרטי, תלויים הם בכמה אופנים זה זהה. כל סדר יפה של חיים, כל הכנה של הגברת החוש האסתטי באדם, הוא מכין שבילים להופעת אורות עליונים מאוצר הרוחני العليון, הזורם בלי הרף, וمبקש להתפשט במילוי פועלתו על כל מקום שהוא מוכן לו. וייתר מכל זה מכינים מקום אל הקודש العليון המידות הטובות, וייתר מהן המצוות המעשיות, והتورה יותר מהן, והפנימיות שבתורה יותר מכלום. והីודיים العليונים בטהרתם, אחר השלמת כל הכנות הקדומות, המעשיות והרוחניות,

עם כל הKENINIM המזוגים בבריאות הגוף והנפש השיכים להם, הם עולמים על כולם בפליאת ההכנה לגילוי האור הרוחני בעשור שפעו, להחיות רוח כל יחיד וליתן נשמה לנבי כלו.

ב. העובדה, והתפילה ביחוד, היא פעללה מעשית, פועלת על הנפש המתפללת ועל העולם כולו, במובן היותר רחב ויותר כלל של ההוויה. וההשכלה האנושית, כשהתבוא למרום חופשתה, תכיר את הערך הגדול שיש להרצון של האדם, בהיותו מטה על החשך האלמי, ובויותו דורך באלה הדרכים שבמיאים אותו לרווח מטרתו, שהתפילה, המחברת עם חיים טהורים ושלימים, היא אחת מהם. וייתר מהתפילה המבוטאת, שיש להחליפה במוסר פרטי, המכשיר ורק את הדמיון של האדם, מלאה חיים היא העובדה האלמית, שמתגלת ברוב חיל גבורתה בעבודת הקודש והמקדש, שייבנה במהרה בימינו. אז ירום רוח האדם ורצוונו, בהתעלות נפשו על ידי התעלות החלקים המארירים בנפש הבאה, שעורך החיים שלהם בהיותם קשורים עם גוית הבאה, אינו גדול כל כך עד כדי לגעלו אם הריסות החיים שלהם לשום מטרה נשגבה, בין גלויה בין סודית. וכךן הדמיון הנלהב של האדם כולל אל המטרה של גובה האמת בעיקר היסוד, אלא שככל זמן שלא נתרומם הדמיון בעצמו לבא לרווח נקודת ההשכלה העליונה, הרי הוא טעה בדרך אופנים צדדיים המשגנים אותו. עבודה אלהים על ידי קרבנות היא עבודה מתקבלת אל הדמיון ההמוני הgas, ודוקא בזה מונחת נקודת גובהה. זה הדמיון אוצר בקרבו את ההארה היותר עליונה, כמו שאהבת החיים, קישור המשפחה, וכיוצא ברתוקי החיים, הינט אמיצים בדמיון ההמוני, והביקורת באה ומחלשת אותם, עד שתבוא ההכרה העליונה ותשיב להדמיון ההמוני את רוכשו, מזוקק וモזדק מצד נצחוני. הצפיה לבניין המקדש ולביצוע הקרבנות היא השאיפה היותר אצילתית ויותר עליונה מכל מה שככל רוח עדין וכל נשמה שידית עליונה יכולה לציר. עילוי החיים בפועל, עילוי העולמים, התקשרות כל החיים באור חי העולמים, בחיים האלמיים הוהלכים ושובעים, החיים כל חי, השולחים אורם מרום גוביהם עד של תחתיות ארץ, המתפשטים על אדם ועל בהמה יחד. וכל האדם וכל חי אחיו הוא בחברות. נפש הבאה בנפש האדם היא קשורה. כמשמעותה נפש הבאה מסור גויתה על ידי המחשבה האנושית, בקרבן לד', מתחדרת היא עם רוחניות מחשבה אצילתית, מרווחת עימה סcum עלין ועשיר מאד מכחות החיים, והעולם מתנווע למעלה למעלה. אין העילוי מORGASH כי אם לחוזי קודש, ולהרגשת ההמוני התמיימה. עילוי חיים סגולים איזודים אלו, צרכיים להיות קשורים עם שלטון מלכת עולם זאת, ששאית חדות כל היקום, בהכרה וברגש, בהליך חיים, ובנטיות הנפש האנושית, היא מגמתה. וזאת היא מגמת נשמת ישראל, שורש התגלות האלוהית והרצון של חדות ההוויה בעולם, בהיקף כללותו היותר עליונה. נתית חדות העולמים זה עם זה, על ידי משך שטף אור האלוהות, על ידי התאחדות באור האלמי במקומו, עם תשוקת שאיפת כל הטוב, הזמן והנצח האידיאלי, דוקא על ידי התכנית הרודיקלית הזאת, על ידי הקשר החיים היותר עליון הלוה, הנוטן עוז לגיבורים, נבואה לנביאים, רוח חדש לבני הopus, שירה לשרים, הוד מלכות למלכים עצמה לגיבורים, אור חיים לכל יצור ועדנה לכל צין, קיום ועמדת לכל דום, ועידות רוח לכל רוח מוגלם ומופשט זאת היא תשוקת האומה, אשר אור ד' הוא מנת חבלה, שהיא קשורה בעונג האהבה הרוחנית של דעת אליהם, אלהי עולם, אלהים אמרת, בחיים העולמיים והיחידים, הלאומיים והאישיים, ומקדשה בית תפילה מוכראח להיות לכל העמים. מה שככל זרמי האמונה אליו שוטפים, כעירים קיר ממשים, מה שככל חפץ הרוממות הנפשית דורשת, מה שככל שירה ופיוט מגלה, אל מה שככל אהבה וגבורה מתרצת, אל תוך התוכיות,

אל זוך הזכות, צחצוח הצחצחות, הוד החיים שבחיי החיים, בדיקון העליון שבעליזונים, רם מכל רם ואמת מכל אמת זה אנו דורשים, זה דור דורשינו, מבקשי פניך יעקב סלה.

כא. הנפש של פושעי ישראל שבבקבא דמשיחא, אותם שהם מתחברים באהבה אל ענייני כל ישראל, לארץ ישראל ולתחיית האומה, היא יותר מתוקנת מהנפש של שלומי אמוני ישראל, שאין להם זה היתרון של ההרגשה העצמית לטובת הכלל, ובנין האומה והארץ. אבל הרוח הוא מתוקן הרבה יותר אצל יראי ד' ושומריו תורה ומצוות, אף על פי שההרגשה העצמית וההתעוררות של כח פעולה בענייני כל ישראל אינם אמיצים אצלם, מה שההוא אצל אלו שרוח עיוועים אשר בתוכם מעכר את לבם, עד כדי להתקשר בדיעות זרות ובמעשים המטמאים את הגוף ומונעים את אור הרוח מלאיתך, וממילא סובלת גם הנפש מפגמיהם. והתיקון שיבוא על ידי אוירו של משיח, שייעזר להז הרובה דבר ההתפשטות של תלמוד רזי תורה וגילויי אורות חכמת אליהם, בכל צורתייה הראיות להיגלות, הוא שייעשו ישראל אגודה אחת, ותתיקון הנפש של היראים שומריו תורה על ידי שלימוח הנפש שבפושעים הטובים ביחס לענייני הכלל והתקנות הגשמיות והרוחניות המשוגנות בהכרה והרגשה האנושית, והרוח של הפושעים יתוון על ידי השפעתם של יראי ד' שומריו תורה וגדולי אמנה, וממילא יבוא לאלה ולאלה אור גדול, והופעת תשובה שלימה תבוא לעולם, וזה יהיו ישראל מוכנים לגאותה. והצדיקים העליונים, מاري נשמה תא, הם יהיו הצינורות המאחדים, שעל ידם עברו שפע אור הנפש משמאלי לימיין, ושפע אור הרוח מימין לשמאלו. ותהיה השמחה גדולה מאד, כהណיך ילבשו צדק וחסידין ירננו. וזה יהיה בכך אוירו של משיח, שהוא דוד בעצמו, שהקדים עולה של תשובה. בעבר דוד עבדך אל תשב פנוי משיחך.

כב. כל מה שהאדם אוהב יותר את הבריות, וכל מה שהוא מביט בעין יפה על השקעים בכל כחם בעסקי העולם הזה ובנינו, כן דעתו מתישבת עליו. ואם הוא מוכשר לפנות אל על, לרוחניות עליונה, להסתכלויות אלהיות, יהיה מוצאת עצמו יותר נתון לעולמו العليון, ולא יפריעו לו כל עסקי העולם ההכרחיים המוטלים על האדם, שהם בחיקויים סותרים את ההצלויות العليונה, שהרי יודע הוא, שלא העניים הולכים הם ונעשה בעדו על ידי כל אלה שהם מוצאים קורת רוח בעבודתם המעשית הזאת. וכן זומא אמר על זה: ברוך שברא כל אלה לשמשני.

כג. כשהתשוקה הרוחנית מתגברת הרבה באדם, וモוציאה אותו חזק מהמידה הרואה לו על פי קישורו הרואי עם העולם, טוב לו אז לעסוק בדברים מוחשיים, בחכמota מעשיות, ובתורה המעשית, במחשבות המראות את החובה ואת התועלת של הקישור אל החיים המעשיים. ואז, אחרי שביעיה הגונה מהטוב הרוחני, תהיה לו הפגישה בעולם המעשה רק להוUIL לבסס את נטיותיו הרוחניות. אבל יכיר וידע, כי אי אפשר להסתכלות מעשית בלבד, וכן לעולם המעשוי כשהוא לעצמו, אפילו כשהיא עירוק ומסודר בכל תיקון וסדרו, להיות מקור חיים לאדם, שנשנתו מתעללה הרבה ממד על כל אלה האבוליטים שככל תוכני המעשים גדרו בהם, והכרח הוא לקשר את האדם בקשרו תדיiri עם العليונות שבஹוה, עם רוממות הרוחניות, שישוד יסודות הכל הוא כל התוכן של האורה האלהית, לכל עושר סעיפיה.

כד. כל מה שעוסקין בו, בין במעשה בין בלימוד, האור הרוחני שבו נובע הוא מדרגה יותר עליונה מהמדרגה הגלואה המתגלמת בהעבודה או בהעין הפרטיו, והנשמה מתרוממת לפיקוד הרוחנית המתגלת אצל כל אחד לפי דרכו. ולפעמים מתרומם כל כך אור החיים, עד שמקורי המקורות היותר גבוהים, הרחוקים, בא הרוח וחוזר בהעבודה ובלימוד. עת רצון כזאת יש בה הארץ פניו עליון.

כה. כל מה שהעולם הולך ומשתלם, מתחדים יותר חלקיו, ותוכנות הארגניזם מתבלטת עליו יותר. ההתאחדות העליונה היא התאחדות של האדם ורצוינו עם כל היקום, בכלליו ובפרטיו. ההתאחדות עם העין האלهي עשויה פעולה זו במילואה, ואין כל פלא שהצדיקים הדבקים בדבר, רצונם הוא פועל בהוויה, ותפילהם עשויה פירות. וכן עתידה להיות כל האנושיות כולה, כМОבן על ידי שתגלה תחילתה הסגולה הבכורת של ישראל, ותתפשט על כל, וימלא כבוד ד' את כל הארץ, וישmach ד' במעשהיו.

כו. על הידיעות העליונות אין מקום לשאול מהיכן יודעים אותן. כשמוצאים בקרוב הנשמה רוח עליון, ואוצר ידיעות מסודרות, מתאיימות זו לזו, זהו היותר עליון שבבירוריהם. כל הידיעה הבהאה מtower מחקר, אינה כי אם אמצעי איך להגיע לידעיה עליונה זו, שהנשמה מפכה מקרוב עמוק עמוק שלה. האמצעי היותר מוכשר לבוא לידיה עליונה זו, הוא דביקות בד' בכל כח, והגיוון רזי תורה.

כז. אורן של ישראל מראה, איך השאייפות שהן ממעל לכל העולם כולו, דוקא הן מחיות הן ומאשרות את העולם. לא רק בש سبيل הנצח הנדרש, כי אם גם בש سبيل השעה. והשובה החשובה היא בש سبيل שהוא אחד מגילויי הנצח, העולם חשוב הוא, מפני שהוא צורה אחת מהצורות שאין להן סוף, שאור ההוויה האלוהית מתגלת על ידן.

כח. כניסה לישראל היא הגילוי הרוחני העליון שבהוויה האנושית. כשם שאין להתפלא על אשר במוח ובלב ישנים גילויי חיים כאלה, שדוגמתם אין אנו מוצאים בכל הגוף כולה, כן אין להתפלא על גילוי החיים של הפליאות, הניסים, הנבואה, רוח הקודש במעלתו העליונה, התקווה הנצחית, הניצחון על כל מפגע, שהם מתגלים בישראל בצורה עליונה, המפליאה את כל לב הוגה וכל מוח חושב. כניסה לישראל היא גילוי זרוע ד' בעולם, יד ד' בהוויה, בניית הלאומים, ויש לה בודאי יחש גדול עם כל מה שהוא יותר נשגב ונערץ, קדוש ומרומם, מצוי כולו, בכל היקפו, הגשמי והרוחני. באופן אחר אי אפשר לחשוב.

כט. התשובה הנועדה לישראל, לזרום את קרנו בגאותה שלימה, תבוא על ידי השבת עוז רוח הקודש, שהוא הסגולה הנבואה בהתחלתה, המתפשטת על כל האומה כולה. ומtower שروح עליון זה מתאמץ להופיע, כל רוחות קטנים ממנו מתגזרים ונדחפים. התוכן המיעוד לישראל בחרור עם לבד יישכנן, לא יחברו על ידי מעשים חיוניים, ולא על ידי דברים למידים, כי אם על ידי הרמת חיים בסגולתם הפנימית. תוצאה הדבר תבוא על ידי רצון כביר פנימי, שיברороغو גדולי הנשמה, המכילים את הליכות דפק החיים של כלל האומה כולה. והם הם בעלי הסוד העליונים, אשר יעלו את כל הירידות, בין שליהם, בין של כלל ישראל, בין של כל הנפלים אשר

עמדו להיות משיחים ונפלו ונוקשו ונשברו, הנה נתפזו ניצוציהם, ומקשיים תיקון חי וקיים, ביסוד דוד מלך ישראל, רוח אפינו מישיח ד'. ורוחה דמשיחא הולך הוא באור תורה הפנימית, וכל מה שיתאפשר גדולי טהור ללחום נגד שכחתה של תורה העליונה והעלמתה, יתעורר כח התחייה הלאומית יותר ויותר, ויסיר מעליו הבגדים הצלאים שלו, וילבש בגדי קודש, ויוכר לכל ישראל ולכל העולם שפעמי דלים אלו עקבות גאות עולם הם, לישראל ולעולם כולו, לכל אשר יחויר אל החיים, ולנסמות ישני עפר, המצחפים גם הם ליום גאולה, לאור חדש על ציון. הדברים יותר גדולים נעצרים הם בשכל כזה, שהוא באמת רצון, באין הפרש בנסיבותם, וחיים ברצונו.

ל. לעיתים יש צורך בהערכה על דברי תורה, ואין בדרך מי שיוכל להראות את הדרך, בא העניין על ידי התפרצויות. ומכל מקום יותר טוב הוא לעולם שבוא עניין כזה על ידי שגגה, ובזה מונח היסוד של מוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין. רק כשהנבואה שרויה בישראל אפשר לתקן עניין כזה על ידי הוראת שעה, וזה נעשה בדרך היותר ומצוה בಗלו. ועל ידי סתימת אור הנבואה, נעשה תיקון זה על ידי פרצה, שמדאתה את הלב מצד עצמה, ומשמחת אותו מצד תכליתה.

לא. החכמה מוכרתת להיות האצילות השניה, ודוקא יש מאין, והאין מוכרת להיות קודם לה. כי אין חכמה בציור כי אם בהגבלה יכולת, ובאה החכמה לסדר איך מנצחים את כל הגדרים והגבולים, ככלומר המניות. וכיון שמתנאי ההוויה הוא שתהיה חכמה למציאות, צריך להיות רצון קדום, להגביל. ובתוך ההגבלה גופא כל אשר חפש ד' עשה, והחכמה מתבלטת, אבל האין, שהוא רוז ההגבלה, שבא לבסס את החכמה, ודאי גדול הוא במעלה מהחכמה עצמה, לאין חקר ולאין דוגמא וערך.

לב. לעיתים על ידי מה שמתאפשרים להיות מדויק בروحניות עליונה, מתרומותים כל כחות החיים הרוחניים למעלה, בעולם המחשבה העליונה, והגוף נזוב מן הנשמה, ועל ידי זה מידות הרעות שליטה בו. ולאחר כך, כשההסתכלות נגמרה, וכח החיים חוזר לריגילות שלו, מוצאת הנשמה את הגוף שבור בקלוקלי תכונותיו. ומתיילה מלחמה פנימית גדולה ומסוכנת מאד. ובשביל כך צריכה היא התשובה וחפש זיכוך במידות להיות קודמת להעליה ההסתכלותית, ואז מכשירים איזה צד של מגע בין הגוף אל הנשמה גם בהתעלמותה העליונה.

לג. צדיקים באמת צריכים להיות אנשים טבעיים, שכל תכונות הטבע של הגוף ושל הנפש יהיו אצלם בתכוונה של חיים ובריאות. ואז הם יכולים בעליווים להעלות את העולם וכל יקומו עימם.

לד. ישים צדיקים כאלה, שאינם צריכים לא ללמידה ולא להתפלל לפי מדרגתם כי אם לפרקם, כרב יהודה, ואסור להם לשבר את מידותיהם, אלא הם מניחים את רצוניותיהם וכל נטיותיהם להתרחב ולהתפשט, וכל חפצם נעשה, ויגזרו אומר ויקם להם, וכל העולם כולו חי בכוחם וניזון בזכותם. והם הם הנשמות המצוינות, שאור הסגולוי העליון מאיר בקרובן, וכל חממת הקודש שמתנויצץ עליהם מבחווץ אינם אלא בכוונה דבבואה מהאור הטוב הגנו זבתוכם פנימה.

לה. הקדושה העליאונה היא קדושת הדומה, קדושת ההוויה, שהאדם מכיר אם עצמו בטל בפנימיותו הפרטית, וחיה חיים כלליים, חיה כל. מרגיש הוא חyi הדומם, הczoma והחyi, חyi הכלל כולם, של כל דבר, של כל איש מיישי האדם, חyi כל שכל, וכל מכיר, כל משיג וכל מרגיש, וההוויה כולה מתעללה עימיו למקורה, והמקור מתגלה תמיד עליה ועליו ברוב הדר, בהוד קדושה, באמת ובנהת. כל האושר, כל הטוב והיושור, כל העוז והתפארת, כל החיל והגבורה שופעים עליו. אורו של עולם הו, יסודו ואומץ המשכת חייו, בזוכתו ניזון העולם כולם, וכן ואפס הוא בעניינו. הוא אינו מתקדש, נבדל, ונפרש. חyi הו, וכל חyi קודש קדשים, חyi חיים הם. דופקי לבבו, מרוצחת דמו, שאיפות נפשו, הסתכלותו ומבט עיניו, הכל חyi אמת, חyi גבורה אליהית שוטפים בהם ועל ידם. אם יFAIL עצמו קדוש הדומה לעובדה מצומצמת, לתפילה, לצמצום מוסריות ודיקינות פרטיות, יסבול וידוכא, יחש כינשמה מלאיה כל היקום לוחצים בצתרים, להסירה במוועקה מצומצמת של מידת, של התויהך דרך מיוחד, בשעה שככל הדרכים יחד הינם לפניו פתוחים, כולם מלאים אור, כולם אוצרים חיים. החוץפה שבבקבב דמשיחא באה מתוך תשואה פנימית לקדושת הדומה העליאונה, ווסף שתגיא לה, כי עתידין ישראל להיות עומדים לפני ממחיצתן של מלאכי השרת, ואלו שואלן להם מה פועל אל, מה חידוש יש בישיבה של מעלה. בני החצפנים פורצי הדריכים והגדרים, עתידים להיות נביאים מהמדרגה היותר עליאונה, ממדרגתו של משה רבינו ומזהרא עילאה אדם הראשון. עז החיים כולם בכל עומק טובו יתגלה בהם ועל ידם. להבאי אורה עליונה זו לעולם, צרייכים עבודות צדייקים מלאי חסד עליון, המגלים בהגיוון לבם וחישת נשמתם את אוצר הטוב הגנוו בסגולת הסגולה של חyi ישראל, מעבר מזה, ומהן קשור בקדושים אבות, במורשת קהילת יעקב, שואף לנקיות חייו בכל מדובר, מתחפה ומצטרע על כל הרים, מתמקם מפריצת הגדרים, חוגר כח לאשר ולקיים כל משפט כחוב באמונה אומן. קטיגוריא בין תלמידי חכמים, דרכיהם מדרכים שונים, סותרים זה את זה, מתגלים בחיים, ומירוץ האור עושה את שלו בחדרי הנשמה, נשמת הגוי, ברוב קדשה, ואורו של משיח הולך ומתרגל.

לו. פועלות היא נפש החיה של האדם תמיד בכל כח הודה והדרה. היא חושבת, מצירפת, משתוקקת ומדמה, רושמת רשיימותיה ולא הרף על כל היש. אין להפריע מעשה ברוב عمل, לא عمل גופני ולא عمل רוחני, אין להלאות עדינה עולם בעבודת פרך. להתרחב, להתעלס בעיפויו היה הפניימים, היא מצואה, ודרך זה מוכרתת היא למצוא, ותמצא. כל קירות הברזל שייעכו מהלכה, בזרוע עוזה תשברם.

לו. הצדיקים העליונים, גיבורי אל, מתנסאת אהבת המשפחה הטבעית שלהם עד שהיא מתחפשת על כל ישראל, האומה, הכנסת ישראל. ומאורה מתמלאים הם אהבה בהירה לכל היצור כולם, ההולכת וمتאחדת עם האהבה המלאה תעוגgi קודש וטויה, ברום החביוון האלמי, מקור חyi כל.

לה. הנשמה הישראלית צריכה היא להתרחב, להתלהב ולהתגבר. והננו צרייכים להסיר ממנה כל מכשול דרכיהם, שאינם נותנים לה ללכת את מהלכה, ועוד לעוזר לה שהתקנים הרוחניים יהיו מצויים לה, והמזגים כולם יהיו עוזרים לפרייתה. וזהו סוד התורה המעשית, וכל ארחות חיי האמונה והקדושה.

לט. המחשבה על דבר חופש הדעתות כי אפשר לה להיות נקלטה בתור מחשבה מוסרית כי אם בעת שהאדם הוא עסוק בהגיון הדעות ובירורן, שאו החופש דרוש לו. אבל בכל הזמנים שהאדם חי חיים של רגש, וכל וחומר חיים של דמיון, או שאר חישות חומריות, הוא מוכרכ להיות אסור באיזה חוג של דיעות קדומות, הכל אחד אם הן דיעותיו שקדמו, או דיעות מקובלות. וממילא מובן, שככל חופש של דיעות בחיקם ההמוניים התיירים הוא עניין שאין לו כל מובן, ואין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה. והעוסק בתלמוד תורה אין לו להתיירה מכל מכשול, כי דבר ד' הוא נר לרגלו ואור לנתייתו, וכל העוסק בתלמוד תורה הרי זה מתחילה, שנאמר וממתנה נחליאל ומנהליאל במות.

מ. ישים דברים חביבים מאד, שאי אפשר להם להתגלות כי אם בתואר של חסרוןנות. והננו מכבדים את החסרוןנות ההם, שהם מורים על הסיבה הטובה שגורמתם.

מא. מה שהוא למעלה מן הדעת, אין חופש הדעות נופל עליו. והגיוון האמונה העליון, הוא הגילוי האلهי שבנשמה שלמעלה מכל דעת, שעל כן אין הפרואה של חופש הדעות הולמת אותה. אין חופש מן החיים כי אם במות, וצדיק באמונתו יחיה.

מב. מי שאור האמונה מתגלה עליו בטהרטו, הוא אוהב את כל הבירות כולם ללא שום שיור כלל, וכל מעיניינו הם בעלייתם ותיקונם. והדריכים של תיקונים נעשים מלאים מוסר ויושר לפי רוב הופעת האמונה שבלבו.

מג. האינסטינקט הוא יותר מהיר ויותר מדויק מההכרה השכלית של האדם. ומעלה האדם היא, שיעלה את כל הכרותיו למרומי הצד העליון שבאינסטינקט, שמשם לכוחה היא הדיקננות והמהירות שלו. ביחס להנשגב העליון, בעלי אמונה אלהית באמת הם בעלי האינסטינקט היוטר אמץ, וכל בעלי התרבות עתידיים לשוב אליהם. מצד המגוונות הבינניות, כמו שאיפת המוסר, הדעת, הבניין הלאומי וככבודו, וכיוצא בהן, התרבותיים הינם בעלי האינסטינקט היוטר חזק. כל בעל אינסטינקט חזק רפואי הוא בדברים שהם צרכי חשבון ושיקול דעת. ועל כן צרכיים הם פלגותיה של האומה להיות מאוגדים יחד, כדי שיקבלו זה מזה הארצת הדעת, ואומץ האינסטינקט, לפי ערכם של פרטי הדברים שהמנויות הללו חולקות אצלם.

מד. החינוך הפשוט מתחילה משבא הילד לכל איזו הכרה, והחינוך המדעי מתחילה משיצא לאויר העולם, והאמוני מההתחלת היצירית, והתקדרותם והיותם קדושים.

מה. קדושת הכהונה היא האינסטינקט העמוק של האמונה והאהבה האלהית, שהיראה העליונה מקושרת עימה בהדר גאונה, והאינסטינקט הזה ספג הוא במשפחת הכהונה מכל האומה כולה. וכל המוסר והלימוד איננו בא כי אם לגולות כמה דאפשר עמוק החיים שבחווש פנימי זה, אבל תנאי ההקשר להקריב לחם ד', וכל קדושת

מצוות הכהונה, לא למה שמתגלה על ידי המוסר והתלמוד הוא תלוי, אלא במא שהוא גנו בטבע הנפש משורש היצירה, שהיא התכוונה האינטינקטיבית ליחסיו הקדושה ושורשיה העליונים.

מו. כל מההלך בדרכי קודש, ועוסק בתורה וחכמה לשם, מתעללה מהוות הפנימית שלו, שב עמוק טבע הרוחני שבנפשתו, וקדושת כהונה מתנוצצת בו, לכל אחד לפי ערכו. ומה זה באח קבלת התפילה ופעולתה, וגודל פועלות הדיבור, ורישום הרעיון, וGBT העין. חלש דעתה והוי לך לך, יהיב בה עיניה והוי לך לך. בכהונה, במקורה, הסגולה הזאת היא משתמש רק לטובה, לברכה, לרצון, לאור חיים וחדס. בהיעתקה בונגחה על הנשמות היהודיות, כבר משמשת היא לשני הצדדים. ומכל מקום הטייתה היא כלפי חסד, מפני שב קודש יסודה.

מזה, ישנן שתי שאיפות אציליות: בירור בירורים, והעלאת עולמות. הראשונה היא מידת כל אדם, ועובדת הצדיקים של הדורות קשורה ברעיון יסודי זה. והשנייה היא מידת ייחורי עולם, ואבות עולם, שאור רוח אFINO משיח ד' זורח בהם. מחשבתם קשורה ביסוד עובודת. עובודת השבת, שהיא מדושנת עונג, היא לעלה מעבודה הראשונה, ואור עולם זורח על ישראל מקדושת העלתה העולמיים.

מה. מבני הבירורים. אף על פי שגם בהם ישנן מדרגות. אבל כללותם כולם הוא התוכן של טוהר הכהונה התכליתית של כל פועלה. והדברים מקיפים שאיפה פנימית ומחשבה. דיבור ומעשה, בין בענייני מצוה ומוסר, בין בענייני רשות וטבע. אבל מעלי העולמיים עומדים לעלה מהמגמה והתכלית. התכלית נועצה אצלם בכל תنوועה גשמית ורוחנית.

מט. לפעמים צדיק אחד מרכיב שני הכהנות, ומשמש שתי רשוויות: לפעמים הוא מביך בירורים, ולפעמים אחרות מעלה עולמות.

ג. מצד העלתה העולמות תוכל לבוא מדרגה עליונה זואות. שאין שם רע יכול לפגוע כלל, ומעין עולם הבא, ועולם הבא עצמו, מתגללה עליו, עד שאפילו תותי כרעה גם כן מאיר, אין עוד מלבדו, והוא מידת רבינו הניינא.

נה. עובודת מעלי העולמיים היא עבודה משיח, להבאת גאולה לכל. אם היה דבר אחד בכל המציאות יצא מכלל שאיפת טובם, כבר היו יורדים לכל מבררי בירורים. דוקא כשהושקים להאר את נעם הטוב בכל ממש, ולהשביעzechות במקור הכל, וסגולים דרכיהם שזרומים בהם תמיד חי כל, עובודת עליית העולמים הולכת ומתרגבת, כשלהבת העולה אליה, ללא עמל רוח ונפש, כי אם במנוחה ועונג.

_nb. יש עמוק רע כזה, שאינו עולה על ידי שום בירור שבולם, כי אם על ידי העלתה העולמות בכלל. וטוב עליון נופל לפעמים בעמקי תהום כאלה, כדי שהייה ההכרח דוחק להעלות את העולמות, כי אפילו ניזוץ אחד מהטוב האלهي מכريع את כל העולמות כולם לבוא לידי עלייה.

נג. בשביל שנשmeno של מישיה הייתה מושרשת בклиפת עמון ומואב, הניגוד לאור אליהם שבעמימות וגוזיות. והשורש ההרגשי והפסיבי ביחור זהה, שיך הוא דוקא בענף הנקי שבקליפה זו, שהוא היותר עז וקשה מהצד הזכרי שבנה, נמתק משום כך הענף כולו ויצא מזוהמתו. ונמצא שדור עצמו, שעלה ידו נתורה עוד פעם השאלה של עמוני ולא עמוניית, הוא בכך נשמהתו. שאورو של מישיה התגלתה בה כבר בכל צביוונו בפנימיותו, גרם להוראה זו של היתר, שיצאה מדרשת עמוני ולא עמוני מואבי ולא מואבית. וזה בא כבר בתוכונה של העלה, ככלומר לא רק הניצוץ הפרטני עולה, אלא שכחן כל העולם עולה, והכל מתמתך. ויישי, שהוא מאותם שנמו שמיון של נחש, היה מהעסקים בהעלאת העולמות, שאינם צריכים שום מגמה חזק מעצם נטיותיהם, וככלום נתכוין יש אביה להעמידני, אמר דוד, ונקרה נחש, שאינו מכובן כי אם לניטית הנשיכה בלבד. ובציוור הנפש הפנימי ישם צדיקים, שאם יותן להם חופש גמור, מתרדמה בדעתם שהיו ממשמידים את הכל, את כל החיים ואת היקום כולם. כדי שיחודש הכל בצורה יותר מעולה, ובכל מקום שנתנו עיניו מיד נשרפ, מפני שהם אינם יכולים להסתגל לשפלותה של הבריאה המוגבלת, וכל זה הוא מפני עמוק הגבורה של שלחת הקדושה שביהם, שאינם סובלים כל דבר חזק מהשלימות המוחלטת האלהית. ומאש קודש זה יצא כל חום הזוריות של חסד, משפט וצדקה, ומתגלת באור הנשמה החוש העליון של מורה ודאין. והיכא ארץ בשבט פיו, וברוח שפטיו ימיה רשות, והיה צדק אзор מתנו, והאמונה אзор חלציו, וגר זאב עם כבש, ונמר עם גדי ירבץ, כשיופיע מישח, נחש דקדושה.

נד. להרמב"ם נצחות התורה נועצה במעמד העולם בעת מתן תורה, אין דבר זו מן התורה אף על פי שענני העולם משתנים. נבואת משה רבינו אינה מהטבע הרוחני של ההוויה, כמו שהיא שאר נבואה, שהעלמה מהן הרاوي לה היא פלייה, והופעתה היא טבעית, אבל נבואתו של אדון הנביאים נס היא, כבריאת העולם יש מאין. וכן שהמוננט של חידוש ההוויה הוא עובר בכל הזמנים השותפים ובאים, והוא פרוץ זה לא יכול שינוי, כן כשטייעך כולה, יסוד קיום עקרתיה יישאר, העבודה שהיא עקרתיה, על פי עצה עליונה של הופעה אלהית עליונה, היא תקום. לאחר רהmb"ם, בשבייל נימוק זה, ליתן למצות טעמי שערכם אפשר להיות עובר, ולפעמים גם כן כבר עבר, מפני שהנצהה התורה, במאורע של מתן תורה בעצמו הוא תלוי, ומה שהיא אז מחויב, חוק הוא ולא עבר.

נה. אכן עיקר הכל תלוי לדבריו בהכרת אלهيותה של התורה, והיה אפשר לשנות איזה דבר אם רואים שהזמן מרשה או מכירח, אבל הדבר יביא לחשבון שהتورה אינה אלהייה, וזה עוקר יסוד הכל. על כן הכל קיים לעד, והשינוי הוא אפשרי רק על פי תנאים מיוחדים, הוראת שעה שבאה מנביא או בית דין וכיוצא בזה. אלה התנאים ערבים הם שלא יציר על ידי ביטול חלקו ושינוי פרטיו שאין התורה אלהייה, ותשפייע תמיד באור חייה על האומה והעולם.

נג. תורה שבכתב אנו מקבלים על ידי הציר היותר עליון וייתר מקיף שבנשmeno. אנו מרגשים מקרבה את הביקת תפארת האורה החיה הכללית של כל היקום. רואים אנו על ידה למעלה מכל היגיון וshall, חשים אנו

רוח אליהם עליון מרוחפת עליהם. נוגעת ונוגעת, טסה על פני חיינו ממעל להם. וمزורת אותם באורה. האור מבהיק, נצץ וחודר בכל, תחת כל השמים ישrhoו. לא רוח האומה חוללה או רג Dol זה, רוח אליהם יוצר כל יצרה. תורה חיים זאת יסוד יצירת כל העולמים כולם.

נו. בתורה שבעל פה אנו יורדים כבר אל החיים. אנו חשים שהנו מקבלים את האורה העליונה בציינור השני שבנשמה, בציינור המתקרב לחיי המעשה. אנו חשים שרוח האומה, הקשורה כשלחת בଘלת באור תורה אמת, היא גרמה באופיה המיעוד שתורה שבעל פה תהיה נוצרת בצורתה המיעודה. ודאי ככללה היא תורה האדם הזאת בתורת ד', תורה ד' היא גם היא. העין הפקואה של צופה באסקלרייה המארה, הנאמן בכל בית ד', לא אפשר שמעינו תהיה נעלמת שפעת חיים זאת לכל פיתוחיה. גם מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל נאמר למשה מסיני. ושני אורים הללו עושים שלם, ששים וארץ ישקו בתוכו.

נה. בילדותי הייתה מרגש סירחון של בית הכסא מבתי התפלות של הגויים, אף על פי שהוא לאורה נקיים מאד, ועמדו בתוך גן של עצים נטועים.

נת. קיום התורה צריך לבוא מתגברות הכח הרוחני שבעמך קדושת הנשמה, ששוטף את שטף החיים שלו על תנעות האדם היחיד והציבור כולו, כשטף פתאומי, ללא הדרגה איטית וחיבור חלקיים של צו לצו וקו לקו. באופן זה, הדבר הרחוק יש לו ינית חיים על פי מידתו כמו הדבר הקרוב, ויסודי התורה ביחד עם הפרטים, הסיגים והתקונים, המנהגים והדריכות הישירות, האמונה הטובות כולם וכל סעיפיהן, פועמים פעמות חיים כאחד כולם. מה שאין הדבר נוהג בקטנות האמונה, הבאה מתוך צמצום הגינוי מדולדל, צריך להשכל לעומול עד שימצא לו יחש בין העיקר המתkeletal אל הלב, לפי השגתו, אל הסתעפות הרחוקה של התהallocות הפרטיות, ותמיד הוא נכשל ונכשל בדרכי החיים, ולא יוכל השכל המוגבל וכל חשבונותי להאריך את דרכו, ולשאוב על ידי כדי שבור זה מעין הזרם והחי של אור ד' בעולמו ובתוותו לא יעזור כח. ועל כן הולכת היא אורה של תשובה ומפנה דרך לעם, וקוראה בכך לשוב אל ד', לשם בקומו, לлечת בדרכיו ולדבקה בו. רק בכך איתן זה יהיה העם ויקום, והשכל הרגיל וכל כשרונו יהיה שם הגון, לעזר עזר מעט את רוח החיים הפועם במלוא הנשמה, בשביל הסגנון והחיאור של איזה סדרים פרטיים, אבל יסוד הכל, מבוע החיים, הרי הוא רוח אליהם שבלב, החyi בתוכויה של הנשמה, המלא עוז ותעצומות, אשר לא ניתן לו עד יכונן ועד ישים את ירושלים תhilah בארץ.

ס. רואים אנו את ההויה ברוחניותה, את החיים הפנימיים איך הם פועלים, איך הם הולכים ומתהווים, את הנשמה המתגללה בחי ובמדבר איך היא עומדת בעליומה, איך נשמת הבנים כלולים ומכוונים באבות בעודם גם הם בקטנותם, איך הנשמות העתידות עומדות בצבוונן, והעתיד בכללו, בשלל צבעיו הנחדרים, כמו חי ניצב לעינינו. ואין חייזון זה מקסם כזב, אלא צפיפות אמת. אין עבר הווה ועתיד מחולקים באמיתת הייש. מה שהוא הוא שيهיה, ומה שנעשה הוא שייעשה, ומה שנעשה מכבר ומה שייעשה לעתיד הולך הוא ונעשה בהווה, תמיד

ותכוֹף. והכל חי, והכל שלם, הכל רענן והכל מזוהיר, כשהכל מוכר בחטיבה אחת, כשהאהורה מזהרת ומפלשת את אורה, לידע ולהודיע איך מקור הכל חי הכל.

סא. ינicket תורה שבعل פה היא בגנייו מן השמים, ובגילוי מהארץ. וצריכה ארץ ישראל להיות בנינה, וכל ישראל יושבים עליה, מסודרים בכל סדריהם, מקדש ומלכות, כהונה ונבואה, שופטים ושוטרים וכל תכיסיהם, אז חיה היא תורה שבעל פה בכל זיו תפארתה, פורחת ומעלה ניצה, ומתחברת לתורה שבכתב בכל שיעור קומתה. בגלות נפרדו התאותמים, נתעלתה תורה שבכתב למורומי קדשה, וירדה תורה שבעל פה בעומק תהיתית, ומכל מקום היא מקבלת ינicket חשאית מאור תורה שבכתב, מספיח העבר, המסייע להעמידה בחיים מצומצמים. והיא יורדת ונופלת בכל יום ויום, עד אשר מהרה יפוח היום, ואור חיים יבוא מאוצר גאותה עולמיים. ויישראל יעשה חיל, יינטע על ארצו, יישגש בכל הדור סדריו. אז תחל תורה שבעל פה לצמוח עמוק שרשיה, תעלה מעלה מעלה, ואור תורה שבכתב יזריח עליה קרני אורה מחדש, חדשים לבקרים, והודודים יתאחדו בנינה אפריאונים. ואור נשמת אל חי העולמים, המתגלה בתהית ישראל וברום קרנו, יאיר באור שבעת הימים על אור החמה ואור הלבנה גם יחד, והיה אורם ישר, חזיר ומושך מזה לזו, ועונה את הארץ ואת העם בכל יפעת חיים. והיה אור הלבנה כאור החמה, ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים, ביום חבוש ה' את שבר עמו ומחץ מכתו ירפא.

סב. זיו אור אלהים הממלא את העולם כולם, מהיה ומרוחה אותם מדשן נועם עליון של מקור החיים, הרי הוא נותן חיל בנשומות, במלאים, ובכל יצור, לחוש את פנימיות תחשות החיים. ונטפי עדנים הולכים ומטפפים, ומשפרים את החיים כולם. ומהמציאות כולה יש לה בשבייל כך אותו האור והזוהר, המבהיר עליו מאוצר הטוב של מקור חי העולמים. הזיוichi בעצמו מופיע הוא בהודו על כל, וענייניו כל פונמים אליו, ומוסבעים רצון מיד אל עליון זאת הפתוחה. היצורים העליונים והתתונים שביצירה, ברואי מעלה ומטה, מתענגים, ושלות עולמים רעננה הולכת ומפעמת בנחת רוח בקרובם, מביטים הם אל מקורם וינהרו. אבל לפתע פתאום מתגברת התשוקה הנלהבה בחיי האلهי עצמו, להתעלות באהבת עדי עד למקור זיום, לאור חייםם. שפעת ההכרה והחיים מתעלים בתוך הזיו ממעל לכל ערך עולם ויצור, הערך התתיתתי של הזיו המchia הולך ומתרעלם, כל רישומי שפעת עדני עולמי עולמים הולכים ומיטשטשים, החיים נבלעים במקורם. והיצירה כולה לאה וצמא, אין פתח לשערי אורה, אין צינור לזרמת חי קודש וטוּה, אין דרך לשלד טלי אורות. וגבורי כח, NAMES עליונות, צדיקי עולם, כאריות שוואגים בצמאון נפשם, ומלacci שלום כהמות גלים יהמיון, בשקייה גדולה להתגלות אור אלהי עולם ונעמו, וכל העולמים כולם, ציהי צמא. שוואגים הבו אור, בעטוּף נפשם. ומקור היצירה. ממקורו ברוב טוב ועושר. שב זיו החיים, שכינת אל, להיות חזרת ושורה על כל יצורים. והחיים שבם ברוב פאר והוד מהלכם. בתוספת מרובה מרובה עונג דישון אהבת עולמים. שהופעה מקרבת אליהם עליון, בעומק זיו חי העולמים.

סג. יודע בעולם על ידי ישראל. אך האדם ברוחניותו העליונה הוא כח הפועל יותר גדול בהוהה כולה, ורק אז ימצא רוח האדם את הדבר הגדול שהוא שוקק אליו תמיד לחוש אותו ולדעתו, שאין כל מני תרבותיות מספיקים לו לريובי צמאנו הגדול. יחד עם ידיעה זו באה ידיעה שנייה, על דבר השפעתן האצילת של הנפשות זו על זו, והשפעת רעיון ורצון גדול, כשהוא מתגלה יפה באיש אחד או אנשים רבים, להאיר את מחשי העולם כולו, לא רק כפי המידה שהמחשبة הגדולה מתפשטה בידיעה והכרה, אלא יותר ויותר מזה, בסגולתה העצמית שבסוד עצם הויתה.

סד. כל האידיאליות המוסרית מוכרתת להיגלות בהנאה האלהית, והאחד מאלו הגילויים הוא יסוד החסד הפshoot האידיאלי, שאין מקום לו גם להכרת טוביה. ועל פי זה הייתה הcpfירה אחת מיסודות הגילוי האידיאלי באלהות, ותוכאותיה החירוף והגידוף הם המדרגה היותר עליונה שבגילוי זה, שהיא התמצית הגנוזה בפעור, שבשביל כך קבורתו של משה היא ממולו. ושביה בצדקה, ומעולה שבצדקות היא נותנה ואין יודע למי נותנה, נוטלה ואין יודע מי נוטלה. ודרך רשיים אבודה היא מלפני כביכול, ולא הבית אוון ביקב, היא כמוינו יודע למי נותנו, והני דמקילין כשהן אוכליין ושותין, דין הוא אגר טב, ומהתכונות העליונות שששאיפת הצדקה. אלא שאין הדבר אפשר להישאר כך, מפני שההכרה האידיאלית האלהית, ועושר האמת, הוא הטוב העליון בעצמו, על כן די רק בשערה דקיקה מקליפה חשוכה זו, שמתגלה בעקבות דמשיחא, והוא תשלים את כלילות היישועה היהודית והעולמית.

סה. כשם שהצדיקים העליונים אין שייך אצל דברי רשות ולא דברים בטלים, ומדת הקדושה היא למעלה מכל מגמה, שאין צורך לומר שאוכל כדי שיוכל ללמידה ולהתפלל ולעסוק במצוות וכיוצא בזה, שזו היא מידה ביןונית, אלא שעצם האכילה, והוא הדין הדיבור, וכל התנועות ורגשות החיים, קודש ואורם מלאים, קל וחומר שככל החכמות שבulous, הפנימיות והחיצונית, הטעורות והטמות, הן לגבי דידחו כולם מכוונות כוונה עצמית, וכל מה שנכנס בחוג ידיעתם הרי הוא מתעללה בעילוים. אמן במעשה לא הגיע שום אדם לידי מידה זו, שהතורה גדרה גדרות עולמיים לכל, אבל מה שנוגע למחשבה שם אין תחומין למעלה מעשרה, ואין שטן ואין פגע רע, ואף מלאך המוות מסר לו דבר.

סו. בעקבות דמשיחא, כל המתחבר בנטית לבבו לחשעת ישראל הוא בעל נשמה של צדיק עליון, שאי אפשר למודדו במידה ביןונית.

סז. תלמידי חכמים משחלמים על ידי עמי הארץ. כי אף על פי שאור התורה הוא חי כל, מכל מקום הלא היא גם כן סמא דמותא למשמאלים בה, והיא מג reputאת כחם הרבה יותר מאשר היו חסרי תורה. והטיב הפshoot פועל עליהם בארכות חייהם. וכאשר בכל אדם יש שמן של כיעור, נגד זאת השמיצה המועטה באמת מזיקה לו התורה, אלא שההפסד יוצא בכפלים אין קץ נגד השכר. והרפואה הניגודית לסמא דמותא המעורב, באה על ידי ההתחברות הכללית שיש לתלמידי חכמים עם עמי הארץ מכללות האומה, שעל ידי זה משפיעים הם האחראונים

את היושר הטבעי, שלא ניטשש כלל על ידי שום התהכחות שבועלם, וחוזרת גם הנקודה הקטנה של סמא דמותא להיות חזות לסמא דחי. ומהיה גם כן על ידי זה את הכלל כולו. וגם את עמי הארץ שבן.

סח. הסיגים שבבנת האלהות, היראה, האמונה, וכל התלויה בהן, כל זמן שאין האומה צריכה לתקן את דרכי חייה המעשיים בכללותה, אין ההיקף שלהם ניכר, אבל כיוון שהגיע הזמן שהתחייה הלאומית מוכרתת לבוא, וצמיחת קרן ישועה בפועל מוכרתת להגילות. מיד הסיגים מעכבים, ואי אפשר לאומה שתתאגד ותשיג בעומק חייה את סוד גבורתה וציוויליזציה, כי אם על פי דעתם מזוככות ומעשים היוצאים מטההרתה של דעת ד' אמת בבהירות היוטר עליונה. וזאת היא הסיבה שכח שלילי גדול מתעורר בעקבא דמשיחא בחוץפה סגיאה, ושלילה זאת תבער את כל מה שהוא חלש ומכוור בהמושגים האלוהיים והתלווי בהם בכללות האומה. וכך על פי שנורא הדבר לראות, שכמה ענייני אמת, מידות טובות ומצוות וחוקים, הולכים ונשפטים ונעקרים לכארה על ידי זרם השיליה, מכל מקום סוף סוף שהכל יצמח בטהרה וגבורה, בקדושה עליונה, מהגרעין האיתן הטהור והמורם, של שלילה לא תגיע אליו, ואורו יזרח בתור אוור חדש על ציון, בגודלה מופלאת, למעלה מכל ציור שכחות דלים של נפשות עייפות, עייפות חמרית ורוחנית של גלות ארוכה ודולגה, יכולם לציר.

ט. כשמתהיל אוד רוח הקודש להופיע אפילו רק בדמיון, שומעים את הד קול של כל התורה וכל המוסר שלו, וחשים את העדינות של כל היפוי, וכל הבחרות והוודאות של החכמה כולה. בצורה כללית, גלומה, שאחר כך הולך החיזיון ומתרפסת באותיות ותיבות, משפטים וככלים, לימודים והגינונים, לפי רוב הכספיון ולפי רוב המעשה וعملיה של תורה.

ע. התוכן המחלק את הנגלה מהנסתר בתורה, ובכל החכמה בכלל, הוא מפני התכונות המחולקות של בעלי ההכרות. האיש שהוא מוכן לנגלות, איןנו צריך להשלמת אישיותו לכל חיזיון מיסטי. עדינות נפשו ומוסריותו משתלמה על פי אותן הקלילות של הרוחניות שהן נקלות מכל הכרה גלויה. ואם בישראל ובן תורה אנו עוסקים. נשתו היישראלית משתלמת יפה, בחוש פנימי, על ידי הatzבאות של ידיעות מעשיות שמצטרבות בקרבה, והוא עושה לה מהן תוכן רוחני עשיר. וביסוד הדבר מוכרים אנו לומר, שיש איזו עשרות מיסטיבית טבעית אצל הנגלה, שהיא גורמת להם שאינם צריכים לעיבוד של חנינים רוחניים אציליים, מפני שכבר יש בתוכיהם עניין המסביר מסווגו של רעיון נאצל. השובע הזה מביא להם פעמים בחילה בכל העניינים הנסתרים, ולהפוך הם מוצאים בעצמם מחסור גדול לידיעות פרטיות מעשיות, ודרך חייהם נעשים ממולאים מכשולים כפי חסרון ידיעתם, וזהו הדבר הדוחף אותם להיות מרבים בהווית ודקוק עשייה. בעלי הנסתר הם להפוך מזה. הם מוצאים בעצם סיפוק ביחס להגלו, הדרך המعيشית כמו ישרה לפניהם, הספקות נפתרים אצלם بلا ליאות, בעת המאורע, והתוכן הצנوع, הרוח המסתורי, הוא אצלם מלא תביעות על שכלו. הם מרגישים מין רענון נורא וצימאון אדריכליים כציורים כמוסים ונעלמים, והשאלות רמות הערך, העולות ברום התעלומה, אין נותנות להם מנוחה, כי אם שתתעסקו תמיד בפתרונות, ולפחות בפרטיהן וארחות ציורן. חיזיון בלתי מצוי הוא לראות אדם שהדרישה של הנגלה והנסתר יחד תהיה בו במילואה, תמיד יש איזה ניגוד מזה לזו. רק אם האדם נמשכ' אחר הסביבה, וראה את הטוב והיקר שסיגלו להם שני הצדדים בעבודתם, באה אליו כמו קנאת סופרים אבירה,

וחפץ הוא להיות משבייע עצמו בשתי המידות, ועל פי רוב פוגש הוא מעזרורים על דרכו, ומכל מקום מתאץ הוא להתגבר עליהם. האנשים הללו הינם תמיד עמוסים במשא גדול של דעת מכабת, ומכל מקום הם מביאים הרבה טובה לעולם. סופו כל סוף מהווים הם בפרי רוחם עולם חדש, שהשמות והארון נושקים זה לזה. ואחר שהם מוציאים חיזיון מורכב זה מן הכח אל הפועל, אחרים כבר יכולים לקבל מן המוכן, ומההוויה כמו יצירה נשית קבועה במשך הדורות, לתפוס את המקצועות החלוקים וההpecificים הללו ייחדיו. ואז באמת מתגלה כח יצירה כפול, וחכמאות בחוץ תרונה, בכפליים לחשיה, בתעלומות חכמה, כתוב חזון ובאר על הלוחות.

עא. אין רחוק הוא הרעיון, שכל המתיחס לאדם בכל אופן שהוא, ממאכליו ומשקיו. מכליו ותנוועתו, ומכל רכשו, הכל יש לו יחש עצמי למהותו האמיתית. העתיד, ההווה וה עבר אינם מחולקים זהה. בכל דבר יש גילוי יש, וכל יש חי באיזה אופן, ויש בו איזה צד הכרה. הננו מוקפים מחיים מכל עברים, ברוםותנו הכל מתרומם, ובשפלהותנו הכל נשפל. כשהאיש העצמי שלנו מתעלם, מתעלם כל גילוי החיים שלנו בכל מקום שהם, וכל מה שהתרומות היא יותר מקורית, היא יותר מתרחבת על יהושים יותר ורחוקים. והתרומות אל האלהות, לפי מדרגות גילואה, היא מרוממת את כל מה שמתיחס לנו במובן היוטר רחב.

עב. אין חזק לסלק את הרצון מהאללים, מפני שהוא תואר מוגבל. אבל ההכרה הוא בודאי יותר מוגבל. ועל כל פנים לא פחות מהרצון, אם כן תחת רצון והכרה מוכרא להימצא תואר יותר עליון משליהם, שאין לנו בו שום צירור כלל באיזה אופן לסמן. כמו כן אין חזק לסלק הכוונה מהם, אבל המקרא הוא בודאי מסולק, שהוא יותר שפל ורופא במהותו הכוונה, ומילא מוצאים אלו ענין נעלם משני המושגים של מקרא ושל כוונה ביחיד, שהוא הגורם את הפעולה ההוوية, שהיא בהכרה מופעת מהאללים.

עה. חכמת המוסר דיברה על דבר זיכון המידות. אבל אנו צריכים לדבר גם כן יחד עם זיכוכן על דבר הגברתן והבלטת צורתן, ולהמציא בזה לימודים תיאוריים ומעשיים.

עד. אצילות הרוח באה בזמן שאין אפשרות ללימוד שימלא המקום של הדרכת הציבור הדרושא. ועל ידי אצילות הרוח נתמלאו הזקנים בדבר רוח דעתה ישרה, חזרת וקדשה, שהוכנו על ידי זה להיות מנהיגים ומנהיגים, מה שבסדר הרגיל בא תוכן כזה על ידי לימוד מרובה. והאצלות הזאת, שהיא כמו מלאכותית, מפני שבאה מכחו של משה ולא מכח עצמו, מכל מקום היא אחר הויטה יותר טבעית בעומק החיקוי שלה בסיסו הנפש מכל לימוד ושינוי שבעולם.

עה. עיקר ידיעתנו באלהות הוא: אחד, בורא, מצווה. וכל אוצר הרוחניות בא רק ליתן פתרונים ותיאורים מפורשים איך להבין את הידע הזהות ולברורה, ולהרימה בצורה יותר אידיאלית, אצילת, מושכלת, מעשית, פשוטה ונשגבה ביחיד.

עו. אני אוהב את הכל. אני יכול שלא לאחוב את כל הבריות, את כל העמים. רוצה אני בכל מעמקי לב בתפארת הכל, בתקנת הכל. אהבתך לישראל היא יותר נלהבה. יותר עמוקה, אבל החפץ הפנימי מתפשט הוא בעזוז אהבתו על הכל ממש. אין לי כל צורך לכוף את רגש אהבה זה, הוא נובע ישר מעומק הקודש של החכמה של הנשמה האלהית.

עוז. לא מקרה הוא, כי אם עצמות טבע נפשי, מה שאני מרגיש עונג ונחת רוח בעסק הנסתורות האלהיות בהרחבה וחופש. זאת היא עיקר מטרתי. כל התפקידים של יתר הקשרונות, המעשיים והשכליים, אינם כי אםطفالים למהותי. אני צריך למצוא את אוושרי בקרבינו פנימה, לא בהסכמה הבריות, ולא בשום קריירה איזו שתהיה. כל מה שאכיר יותר את עצמיותי, וכל מה שיותר ATIIR לעצמי להיות מקורי ולעמוד על רגלי עצמי, בהכרה פנימית, המmozגת מדעה, הכרה, הרגשה ושירת, יותר יAIR לי אור ד', יותר יפותחו כחותי להיות לברכה לי ולעולם.

עת. הזיכוכים שאני מזכה את עצמי, את מחשבותי, רעיונותי, מידותי והרגשותי. הם יהיו זיכוכים כוללים לכל העולם כולם. חייב אדם לומר בשביili נברא העולם.

עת. מקור יצרה דעבודה זורה בקדושה הוא הצימאון לחידוש ידיעה בפליאות חכמה של התגלות אלוהות, שבכל עת ובכל רגע היא התגלות חדשה ממש. ומתחז סילוק אוור הדעת מתחפה צימאון זה לבחירות אליהם חדשים, מה שלא ידועה כלל בחידשו להחידוש האلهי האמיתי. ומניעת שפעת אוור חידוש פנימי זה תלוי בהעלמת יצרה דעבודה זורה, שישוב לפני אוור חדש דמשיח ויתהפה לקדושה כראוי, בשובו כגוריא דנורא לבית קדרשי קדושים. להתאחד בקדושה וטהרה העליונה. חדשים לברקים רבה אמונהך.

פ. כמו בהשפעת הדורות של האישיות, אנו מוצאים לפעמים דמיון אופי מסתתר, ואחר כך חוזר ומתגלה, מדור קדום רחוק לדור מאוחר, כן ישנו דורות שהשפעה הכללית שלהם מدلגת למפרע על דורות שקדמו כסדר, ומוספעים הם מדורות קודומים מאד. בהחיזוניותطبع דור כזה להיות מהופך מסגנון הדורות שמקבל ממנו את ניקתו, אבל בפנימיותו כלו הוא ספג מההשפעה הקדומה. בעולם הצמחים יש רמז זה בהברכה, מאן דאכיל מהבריה להיות לאסתטולי בה.

פא. לא הרעיון של אי אפשרות להמציא יש מאי המוחלט גורם הוא להדעת של האצילות, על פי השיטה המפרשת אותה שהכל הווה, היה, ומהוויה, מרוח אלhim חיים, והישות האמיתית לגבי העולם היא גם כן האלהות באמונה העליונה. כי אם כיוון שיש אפשרות בלי שום מניעה לציר את המציגות באופן זה, אין אנו נזקקים עוד לאנשים אחרים, ופשיתא ראוי להשוב שהאופן המוכן כבר העשה האלהות על ידו את הכל, ואין צורך בשום דבר מבלעדי. על כן אין רוח חכמים הללו נועחה מהויה יש מאי גמור פשוטו. אמן גודל הפלא, ועומק הדיביות, וההשפעה המוסרית העליונה, שיש בכל הפלאות שהשתחויות קוראה אותם יש מאי ישן כהנה וכנהה בשיטת האצילות לפי שיטה זו. המגדלת את הבינה של אין עוד מלבדו בחשיבותו היותר עליונה.

וחוש האמונה בעומק גודלות קדשו, הולך הוא ונוטה לצד נעימת חיזיון פלאי זה, כי טוב לחסות בד' מבטוו באדם, אפילו כשייה אדם קדמון, אין קודם היותו אינו חסוי בד', ומתחילה חסותו מהתהוותו, וזהו גם לגבי עירגת הקודש. אבל הנשגבה שבדיעות אומרת, ד' מעון אתה הייתה לנו בדור ודור, בטרם הרום יולדו ותחולל ארץ ותבל, ומעולם עד עולם אתה אל.

פב. פועלות התפילה היא מצד הדביבות באלהים שלה. הדביבות עושה את הצורה דומה ליוצרה, מובלעת בכחה העליון וסגולת הדביבות היא, שבאותו התיאור שהדביבות האלהית נצטירה. פועלות היא פועלתה באופן יותר נרגש, והቢיטוי של התפילה הוא הופעת הרעיון והחפש שכך וכך יעשה, והቢיטוי בא מול האלוהים. כפי אותה המידה של הידיעה המפותחת בענייני האלהות, ושל זיכר המעשים והמידות שקדמו לה, כה הדביבות ייצאה אל הפעול, והאחדות הכללית מתגללה, והשליטה הרוחנית להרבות חסד, הגנה וטובה, מוזרחת בשלל צבעיה. ותגזר אומר ויקם לך, ועל דרכיך נגה אור.

פג. בלי ההתרחבות של חכמה, מרגיש האדם בכל עילוי של קדושה את הצער הגוף והנפש שטהרת רעינו ונטיות רצון לקודש גורמים, ומדמה לפעמים האדם את הצער לעצם המטרה, וגוף הקדושה והרוממות הטהורה לאמצעי, מה שהוא מסעם זר לגמרי. הטהרה והקדושה הן העונג המלא הרחבות הדעה יותר שלימה, אשר אמנים צרייכים לעלות לטהרת מידות ומעשים עד כדי לגנות את מאור העליון של עין זה. ועל ידי התגלות כה הנשמה של צדיקים גדולים, בעלי תעופה סודית בסיסן נשמתם, מתברר כה העונג הטהור, מנוחת הלב, ויישוב הדעת של הדביבות האלהית, המתעללה מכל רגשות רגילה. על מי מנוחות יהלני.

פד. דעת אליהם מיסודת ברוח מהחאים הפגומים, המרוסקים והחסרים, לחיים שלמים, מבולטים ומלאים, גם בעולם הזה. וניצוץ אחד של אוור ד' חי באיזה לב, מספיק כבר לגרש מחשכים רבים לאין חקר. טיפשים באין בינה הם האומרים על דעת ד' שהיא כמעט את צביון החיים. מבחוץ הם עומדים. ועם יודע אלהיו צרייכים להופיע בעולם באותה הידיעה של השתלומות החיים, באור אליהם חיים.

פה. ישנו בעלי נפשות אציליות שאין להם שייכות עם עבודה ויגעה. הם דבקים באור העליון, וממידת קונם יש להם, לא בעמל ויגעה בראש הקב"ה את עולמו. הם מתענגים בمعنى יום שכלו שבת, מעינים מתגבר, ושירתם תמידית היא. נובעת עמוק מעמיק לבם. רק משפלות הסביבה הם מסתבכים בעבודה ובעניינים מוגבלים, אבל הם יודעים להתרומם על כל זה, ולשוב למנוחתם העליונה, מנוחה לחיה העולם.

פו. כל הדיעות הישרות המוניות, הינן נובעות ממוקור ההארה הפנימית של החכמה העליונה, ולפי מידת יושרו של המון כך דיעותיו ונטיותיו יותר מושדרות בשורש הדעה המaira, ויותר יש ללמידה מהן. המון מרגיש את קישורו הטבעי לדיעות הנשגבות בפנימיותן, והוא נושאן מעתופות בклиיפות דקות או גסות, לפי מצבו. וגדולי הדעה, יחד עם דעתם העליונה, צרייכים לקבל מהיושר המוני את התוכן הטוב והבריא שיש במהלך רעיונותיו, לפרשו, להעלותו, להעמידו על עמדתו המבורר. ואלה הם המאושרים שבhogei הדיעות, שעמים

מתברכים בהם. ואם הדיעות המוניות בתמיותן יש לחפש מקורן בעליזוניותה של השדרה המטפיזית, כל וחומר להדעתם של אנשי הלב החתמיים בעלי המעשה והتلמוד, עוסקי התורה המעשית ופתחיה בכשוון וועל נפש, שיש לגודלי הדעה, בעלי האמת הפנימית, לכלת אחרי עקבותיהם, ולמצא את האור הגנוו בשביביהם, אשר דרכו בהם בגבורה תמיימה של כשרון גדול, של מסירות נפש, וטהרת לב עצומה מאד.

פז. בהעדר עבודה לאללים אי אפשר להתקיים. רוח האדם השופף לגודלות וככלות הכל, בהיעזרו בכלא של קטנות ושל שביתה רוחנית, ייהפוך לרוועץ, וכל מהלך ההוויה יסבול מכיווץ רוח כללי ואדריך כזה של האדם. ולהפנות את העבודה האללית מגודלה הנשגב לאليلים הוא עוד יותר גרווע, מגשם האדם ומזהם את רוחו, שטף החיים שבஹי מתעכבר. אין דרך לאור כי אם בעבודת ד', אל עולם. אלהים חיים. קדוש וمبرוך שמנו.

פתח. הדור הראשון של עקיבא דמשיחא, בתחילת קץ המגוללה של יישוב ארץ ישראל, הוא מכשיר את החומר של הכנסת ישראל, והrhoחניות צריכה לשמש בו רק שימוש של שמירת החיים הפנימיים. וכשיתחזק הכח החמרי של האומה, אז ייגלו כל הסגולות הרוחניות הקדושות שבה, ותשוב התורה וכל מאורותיה לאיתנה. להיות לאור עולם, לעטרת תפארת ביד ד', ולצניף מלוכה בcanf אלחי ישראל.

פט. פעמים קשה להנשמה הגדולה לעשות שם עבודה פרטית, ושום עיון ולימוד מוגבל, מפני שהיא טרודה תמיד בציורים שאין זרם שלהם פוסק משפעם התדיiri, והם כוללים עניינים בלולים, וגעגועים נעלמים נשגים מאד, שגם האדם ההוגה בהם קשה לו לתפסם מרוב עמוק ועילי שלהם.

צ. שני עניינים ישנים לדעת ד' בעולם, על ידי כל הדריכים שהוא, דרך האמונה, השל, הרגש, המנהג, ההסתוריה, הנטייה הטבעית ועוד. העניין האחד הוא מה שהוא מוכחה לתועלת החברה, וישוב הדעת של האישיות היחידית, שעל פי טبع הרוחני של האדם היא באה בכללות, באופן רגיל, על ידי איזו תוכנה של דעת ד'. והעןין השני הוא למעלה מזה, הרוממות האצילית העליאונה מצד עצמה. ההוויה אינה יכולה ואפשרה להיות כי אם באופן כזה, שבמרכז הדעת שלו יאיר האור היסודי של מקור הכל. זהו הרבה יותר נעלם מכל מגמה תועלתית, אפילו אם תהיה רוחנית שברוחנית. העולם בתטלותו יאביד את הצד הנמנון, ועל משאות חורבנו ייבנה הצד העליון, הגבוה, שהוא גדול מעל שמיים.

צא. התשובה העליאונה באה מדחיפה פנימית, היוצאה מדחיפה חיצונית עליונה. כל העולם כולו, החמרי והrhoחני, מושג הוא בצורתו האחודותית. המוסר היישר והטוב הוא המרכז הרצוני של היש. המרכז הזה בפרטיות החיים. מוכחה להתאים עם כל המקיף, עם כל ההוויה, בין בתוכנות הפנימית. בין בגילויו החיצוניים. על ידי הכרה פנימית במעמקי הלב מהירוש והטוב, נודע חלק רשום מהמוסר המופיע בכל ההוויה בצורה אידיאלית, ממשית, חייה במציאות, ועל ידי התורה מתגללה באור קדושה, לכל קיבוץ לפי ערכו, ולישראל בצורה מאד מסויימת. ההתאמה המוסרית בכל התגלוויותיה. והאישיות המוצאה בארכות חייה ותוכנות רוחה פגמים ודים הרמוניים לגבי הכל המוחלט, הפנימי וה mogulלה, היא מצטערת צער אין גבול, ומשתדלת לשוב למקור החיים

והישות. מתחרחת היא על תעויותיה. ושבה בלב נוחם, ובשמחה הצלחה. העיתי כשה אובד, בקש עבדך, כי מצוותיך לא שכחתי.

צב. אפשר לכלול בזעיר אנפין ההבנה האישית של האלהות, בתור אל אחד יוצר כל, והעולם וכל ההוויה מעשי ידיו כולם. אבל הבנה זו קטנה, ואריך אנפין גדול מזה מאד, שהוא כולל את הכל באחדות עליונה ונפלאה, למעלה למעלה מהמחשبة האישית הנזכרת.

צג. כל המחשבות הן אמת באלהות. לא יש עיכוב מכל למעלה, גם מכל חסרון, מפני שהגודל האלקי הוא כל כך נשגב עד שככל חסרון הוא בו למעלה גמורה, דוגמת היפוך מידת הרחמים, או ההשתמשות במידות הרעות לטובה, שבחיי המוסר. ואל תהי מפליג לכל דבר. ובאמת לית מחשבה תפיסא ביה כלל, ומכל מקום כל המחשבות מוארות על ידי אורו, כשם שככל הוויה מתקינה בו.

צד. כשלומדים את העניינים האלקיים, נכנסים לתוך ההארה החיה של הדעת, והחיזיון מעמיד את המהות הרוחנית בחטיבות גמורה, מה שאי אפשר להשיג כשותפים לדzon בעניינים הנשגבים האלקיים בשכל מוגבל, אנושי, מצד עצמו.

מה. אמת הדבר, שלפעמים הצרות של הכלל ושל הפרט, ופגמי העוונות והמידות הרעות, עומדים כקירות ברזל ומפסיקים בין האדם ובין אור אליהם שעימו. אבל האדם באור שכלו, הנ אצל מהוד קודש העליון, מתגבר בגבורה עליונה, ומהפרק את כל המפריעים הדמיוניים לעניינים מאירים ומשיערים. ואפילו אם עומדים על דרכו פגמים וחטאיהם כאלה, שנדמה לו שאי אפשר לו לתקן, או להפרק, שאפשר לו לתקן, ונדמה לו שאינו יכול להוציא אל הפועל את תיקונם, מוקוצר היד של כח הרצון שנחלש אל יעכבה רעיון זה מלשואף לכל גודל, לכל קודש. וכל מעלה שידו משגת, בין בתכנים מעשיים בין בתכנים עיוניים.

צו. הנטיה של הדיביקות האלភית היא טבואה בתוכנות הנשמות האציליות. וכל מה שייעסקו בו, מכל לימוד ומכל מעשה, לא ימלא את הסיפוק של צמאןן הגדול להאור האלקי, הממלא את כל מהותן. ואף על פי שלפעמים ימלא העין של דרישת הדיביקות האלភית רק את הדמיון ואת הרגשת הלב בלבד, גם בזה ייגלה הכה בהAIR של הנשמה, שחולמותיה, שיריה, דמיוניה, כולם מוארים באורה אלភית עליונה בלתי מוגבלת. ורק לפרקם יזרח האור המתנווץ הזה בהפלאתו על החיים השכליים והמעשיים, ועל רגשי לבב גדורים ומוסים, ותצא אל הפועל עבודות התורתה והחכמה, הצדקה והמשפט, התפילה וכל הנמשך ממנה וכל הרצויה לה. NAMES ורוממות כאלו אין רשות להיות בדאגה מפני מיעוט תכנים מעשיים ותורניים, ואין ציריות לקנאות סופרים. כי אם בסוד שיח מלאכי עליון הן מתרומות, ובידיעת מעלת רוחן יגדל צביון ותפארת קדשן פנימה.

צז. בשעה שאדם חוטא הוא בעולם דפирודא, ואז כל פרט ופרט עומד בפני עצמו, והרע הוא רע בפני עצמו, ויש לו ערך רע ומזיק. וכשהוא שב מהבה מיד מתנווץ עליו אור הוויה של עולם דיחודא, שהכל מתחרגן

לחטיבה אחת, וב קישור הכללי אין שום רע כלל. כי הרע מצטרף אל הטוב לתבלו, ולהררים עוד יותר את יקרת ערכו. ובהז נעשה הزادנות לזכויות ממש.

צח. הצדיק מוקיר את נטיותיו, מקשיב לתנוועתיהן, וכל העובר על רוחו עושה בו רושם של תועלת רוחנית ומעשית. לפעמים הוא מרגייש תשואה לאיזה דבר פרטי, של חובה או של רשות, לאיזו התגלות דיבורית או מעשית של איזו מידת חסידות, קדושה. טהרה או פרישות, והוא חש בכל ליבו ובברתו הפנימית שעולם מלא בדבר אליו, ואוצר של חיים הולך ומתרמלא על ידי הוצאתו מן הכח אל הפעול את כוסף לבבו. שירה אלה היא מנוגנת היא תמיד בחוקים הרמוניים בכתיה נפשו פנימה, והיחש של החלק אל הכל, ועל מקור הכל, מתנווץ ומהגלה בהמון גילויים שונים, שכליים, מעשיים, קבועים ומרקירים, הרגשיים ודמיוניים. והם הם הממעמידים בקרב הנשמה הטהורה את חוקי ההקשבה, ותעופת היהוד המקודש בעוז גבורתו, וממשירם את הצדיק העלויון לספוג אל תוכו כל הקושט וכל הטוב של כל עולם, יהיה מה שהיה, עליון או תחתון, קרוב או רחוק. והחדר והשלום, הצדקה והאמת, היושר והפאר, תמיד עושים גלילי אור ברוחו, המפכה תמיד מקורותיו אור ונעם קודש. אمنם להשלים את התוצאות של הנטיות ביחסן לפועל, הכל תלוי לפי רוב החכמה, התורנית והעלומית, שהיא ספוגה בתוך הרוח העדין, ההורק ומתרמלא דעת קדושים ואור עולמיים.

צט. הרעיון של הצדיק הדור, נוטל מקום בלב לשבול לפעמים יסורים הממרקם עונן כדי לזכות את הדור. הנטייה הנפשית הזוכה מכרצה את העולם כולם,abisod האחדות הרוחנית של הנפשות, וכשעצמו אחד מתרבים עוננות שמורידים את הנשמות למחשכים, מתגברים הצדיקים לצחצח את רוחם לשאיוף נשגבות מאד, בהפלגה גדולה. ואם הנטיות הגופנית מעכבות את הצורך המלא ואת עוז החפש של שאיפת הטוב והקדש, מענים הם ישרי לב הלו את נפשם לפעמים, עד כדי שיוחרר האור ותימלא הנפש הגות קודש במידה מלאה, והכרעת בתמציתה לטובה גם נפשות חוטאות וgesot. וכשאין יכולת הגופנית מגיעה עד כדי לקבל עינויי גוף ונפש בשביב הדור, מצרפים הם זכי לבב את החסרונות של הדור בכוונת היתרונות המוסריים שהם מוצאים אל הפועל. ולפעמים רוחם מתנדב עד שלא יחפזו להחזיק להשפעת עצם גם את המוכרה להם מהפרנסה הרוחנית, וחפציהם הם בכלל שבתפקידם יוכלו כל פושעים, ובאור תורתם ומצוותם יתבסמו גם רחוקים, אשר וمعدן הוא ללא ידיעה מצד המקבלים נפשות רבים, ומפרנס אותן בדרך מופלא, למעלה מהסדר הרגיל, כי אם בכוחם של צדיקים יסודי עולם, הממליטים אי נקי בבור כפיהם. על כן הצדיקים הטהורים אינם קובלים על הרשעה, אלא מוסיפים צדק, אינם קובלים על הכפירה, אלא מוסיפים אמונה, אינם קובלים על הבורות, אלא מוסיפים חכמה. וכל המניות המתווסףות אצלם בחשאי, פועלות את פועלן לטובה במידה שכל ההתפעליות המעשיות לא יוכלו להגיעה.

ק. בני אדם חיים בהעתקות שכליות, בצללים של צללי צללים, מהזרחות המקוריות שהן פועלות על רוחם. ומוכרח המקור להיות טהור שבתורם, גבוה שבגביהם, כדי שיוכל ליתן כח לכל התולדות יותר מאוחרות שיוצאות ממנו. וזהו רוז ההכרח של החיים באור אל אמרת, גם בין המונחים רבים, שצורות כללים גבוהים

ומופשטיים ורוחקים ממה, אבל חייבים מוכרים להיות משומרים על פי המקוריות המוחלטת, באמתיה, בגובהה ואיתנותה הנצחית. ואז המוסר, הטוב, הירוש, הצדק, ההפריה הרוחנית והעמدة המסודרת, בקיבוץ וביחיד, בחיה העולם ובחיי השעה, מוקשרים יחד, בקשר ההולך ואור. ובזוניחה של הטוב הכל מתדרדר, ובני אדם נאנחים תחת משאן של הצרות, התאות, היגנות, הדלדולים, הרשעות, האיבות והדמיונות הכווצבים, ואין מוצאים יד לצאת מtowerה הפיכה, לא בעולם הזה ולא לעולם הבא. ועל כן עומדים הכנן בחירות האנושיות, לקרוא בשם ד' אל עולם בעולמו. ואם נסתבכו העניים ואין יחידים יכולים לקרוא אל העולם כולו בכל דבר מהשנה ורגש, צריך עם לקרוא. והעם צריך לקרוא מתוך עצמיותו, כמו שיחיד ענק קורא מתוך עצמיותו, והקריה העצמותית בשם ד' לעם כולו, אינה מצויה בעולם כי אם בישראל.

קא. אם יתפאר המדע החדש שהשתחרר מהתיאולוגיה, צריך הוא לדעת, שלעומת זה נשתחררה התיאולוגיה מהמדע, שאסורה בככלים אנושיים. אמן ודי ששם חדש ייקרא להעןין העליון, לא שם אשר אנשים יצרו, כי אם שם חדש אשר פי ד' יקבנו. התיאולוגיה המשוחררת מככל הידע היא הנבואה, סגולתן של ישראל, שתיגלה עליינו במהרה.

כב. שני דברים מאירים בישראל: המוסר הטהור בכל שאיפותיו בכללות העולם, באדם, ובכל חי, ובכל החיים כולה; והידיעה שהכל נובע מהקריה בשם ד', ובכל אורותיו היוצאים ממנו, הבאים ברעיון עד שיצא שם הנכתב והנקרא, והיווצאים בדרך תולדות של כינויים והרגשות, שהם כולם אותן אותות של מציאות עליונה בעושר הויתה. המוסר ללא מקורו הוא אור פנימי, מרכזי, שאין לו היקף, סביבה מקורית. סופו להתדרדר, וערכו בументתו גם כן ממעט הוא. ההופעה הנפשית ל קישור האلهי, כשהאין המוסר וערכו מאירים כראוי, הוא תוכן מקיף חסר מרכזיות. ישראל ויישורון כוללים ההיקף והפנים, המוסר, ומקורו האلهי. שהוא ינץ, ויכריע את כל העולם כולו, ויזורח אורו של משיח.

קג. בשביל שיווי המשקל של העולם, הכרח הוא שרוב בני אדם ילכו בדרך ישירה. כי מפני הרשעים המקלקלים את המשקל לצד השמאלי, מוכרים צדיקים להכريع לצד הימין יותר מהמידה הבינונית, ועוברים בהכרח על האזהרה של אל תהן צדיק הרבה, ונמצא העולם סובל משני הצדדים. וכל מגמתנו להעמיד את ישראל על הדרך הישירה, וכל בגין למודי ד' ורב שלום בגין.

קד. בהתגברות גדולה צריכה להחזיק עצמו איש המעלת, שהמחשבה הפנימית והרגשה הטהורה היא נקודת חייו, לבל ייבהל מהחידושים והפלפולים ומהונן המעשים הניכרים הטוביים שנעשים על ידי אנשים אחרים גדולים וטובים. הוא יחזק בשלו, וידע שעבודה חשאית לפעמים היא עולה ביתרונה על כל העבודות הגדולות והטובות שהכל מכירם את כחן. וישתדל תמיד להתענג על ד', על ד' ממש, ואם נראה שדרכיו הינם סבוכים, אל ייבהל, ולא יצא ממקדשו הפנימי, כי נזר אלהיו עליו תמיד.

קה. כל מחשבה של תשובה מאגדת את כל העבר אל העתיד, והעתיד הרי הוא מתעללה בעילוי הרצון של התשובה מהאהבה.

קו. עוד יתגלה בעולם גודל ערך הכה של רצון האדם, ומדרגו בנסיבות כמה היא מכרצה, על ידי רזי תורה. גיגלי זה יהיה הctror של כל המדע כולו, ויבוקש מכל העולם בישראל.

קז. החוצפא של עקבטה דמשיחא היא מיעוט אוור לשם תיקון העולם, ואינה דומה כלל למאורעות של עבריינות אחרים, שהם היו לקותות גמורות, דרך הריסה. אמן ישם בתוך המחנה הזה של בעלי החוצפא גם כן זיקין שהם מוכרחים להיות דועכים לגמרי, ודעיכה זו תבוא על ידי הארץ גדולה של אור תורה מגבורה של מעלה, על ידי הופעת צדיקים גדולים מאד. אוור צדיקים ישmach ונר רשבים ידעך.

קח. בלי החוצפא עקבטה דמשיחא, לא יהיה אפשר לבאר רזי תורה בגיגלי גמור. רק על ידי התשובות ההרגשות שליל ידי החוצפא, יהיה אפשר לקבל הארות שכליות עליונות מאד, וסוף סוף שהכל ישוב לתיקון גמור.

קט. אסור להזניח שום מטרה גבוהה מהרעין, אף על פי שנראה לו שרבם הם העיכובים נגדה, בין מצד העולם, בין מצד האישיות הפרטית שלו. המשיג המציג את האמיתות, מיישב את דעתו בהשגתו, ומתחمم את רצונו עם התוכן האידיאלי של מדעו.

קי. ברזי תורה מונחות המגמות היותר רומיות, שהן מתגלות בכל סעיפי הרעיון בצורות מפוזרות, ובאור תורה הכל בא באגדה אחת, וכל אחת מהמגמות מאירה בביסוס של האור הכללי.

קיא. חוש האהבה מוכרכה הוא להפתח בכל פרטיו, להראות את כל אוצרות החיים השכליים, ההרגשיים והדמיוניים שלו, ואז יובא אוצר ד', להתעלות להאהבה האצילתית שם ד', נקרא אליה. כמו כן צריך החוש האסתטי בדרך כלל להפתחיפה, עד כדי שתוכל הנשמה להתאזור בציור התפארת האצילי, באופן שתוכל לעמוד במרומי דרגותיה. והספרות שבדור, ותאות התרחבות של היופי שאחזה אותו, אף על פי שהם נוטים לענייני החול, ולפעמים הנם נטמאים מאד, אינם כי אם דרגות והקשרים אל הטוהר העליון של הود של מעלה שיוופיע בעולם.

קיב. לעומת השקדים מחMRI ההתמדה, מוכרכה שימצא כח שיראה אין מגלים את האור החפשי הפנימי, בטיוול רוחני ובמנוחה, בהרחבת הדעת שהנשמה מתրוממת על ידה, פורחת היא במגדל הפורה באוויר, ושם היא שואלת את כל מאוייה, דורשת את מושגיה העדינים, דורשת ומתמץא לה. והדור הנחלש כל כך מעוניינו גוף ונשמה, צריך הוא להשפעה של מרגוע, שرك היא תביא את השקידה הפנימית, שתשפיע במידה הגונה גם כן על

השקייה החיצונה, להעמידה בתוכנה מתאמת לכוחות הגוף והנפש, ולענין המפתח את כל כשרונות חבוי בפיתוח הגוף ובטוחה, עד שיצא לברכה לאיש ולעולם.

קיג. הצדיק חפץ לשמה את כל העולם כולו, את כל ההוויה, על ידי מה שהוא מרומם את פנימיותה, במאה שהוא מרומם את עצמו. וזאת היא שמחת ד', ישmach ד' במעשהיו.

קיד. גם כשאין הshall מסכימים עם הציורים של הדמיון, מכל מקום הם עומדים בערכם בפני עצמם, כי הדמיון בעצמו הוא עולם מלא, רק תוספות ברכה שלו הוא שיתאחד עם השכל. ויחד מתחדים שניהם במרקם העליון, שהוא נעלם מן השכל וממן הדמיון במידה אחת.

קטנו. משה יש לו שתי בחינות: מצד עצמו, ומצד טובת עין שלו. הצד המשיחי של משה זאת היא מידת טובת עין שלו, שבשבילו הכנס את הערב רב אל תוך האומה, ומצידה מסתעפות ממנו כל הנשמות כולן, גם של פחוותי ערך, וכל הדורות כולם, עם כל ירידותיהם. מצד עצמו שורש הוא רק לתלמידי חכמים, וכל תלמיד חכם הוא ניצוץ ממשה. ישנים אמנים חכמים כאלה, שבהם ספגו הניצוץ הכספי, של העצימות ושל טובת העין, והם קשורים הרבה אל תלמידי חכמים שבדור באהבה, וחפץ לב בטובתם וכבודם, ועם זה הם קשורים אל כלויות האומה, לכל דרגותיה וכל פרטיה, ואינם זורקים מתחוק דאגותם גם את הרשעים היוטר קיזוניים, שהם מצפים לתקןם. לעיתים שני הניצוצות הללו מאיירים בבת אחת, ולפעמים אחד נעלם ואחד נגלה: כשהניצוץ העצמיות נגלה, אז מתגברת היא האהבה לתלמידי חכמים, וכשהניצוץ השני של טובת עין נגלה, מתגברת האהבה הכללית של עוזו החסדים, מקור תורה חיים ואהבת חסד.

קטן. אי אפשר לבוא למדרגת הקדושה העליונה כי אם על ידי מחשבה חופשית לגמרי. ואי אפשר להמחשبة שתהיה חופשית כי אם אחרי התיקון הגמור של המעשים והמידות בתשובה גמורה מאהבה. כי כל זמן שמצו הרשותה מונח בלב, הרי הוא משעביד את המחשבה להרע, ואמր נבל בלבו אין אלהים, ולהגן על עצמו עמוק רשות זה, מוכחה הוא להיות קשור באיזה קשר עבדותי של צייר אמונה שפל לפניו ערכו, כי אם יאמר להשתחרר מקשרו עבדותי של קדושה יקפו עליו הרוגז של קישור העבדותי של הרשות והכפירה, ולא יהיה חופשי כלל, כי אם משועבד ליצרו הרע, ולהרשותה הכללית שבועלם. על כן צריך כל מתנהל בדרך ההשגות הבahirות להיות תמיד עסוק בתשובה, ומזכה את נפשו מכל סיג, כדי שיוכל להיות בן חורין באמת, ויעלה במעלות הקודש של אור החכמה העליונה.

קיז. במאה שהעצמות האלהיות זורחות בקרוב גדול, אין לומר טبع כלל, אפילו טבע רוחני מוחלט. וכך אין באח"פ בחינות עיגולים, רק יושר לבד. רק בהשפעות שנתרחקו הרבה, כמו זה ועינם, יש גם עיגולים, ככלומר הטבע הרוחני, שהוא מגביל, לעומת המתחפץ החפשי העליון, המבוצע של הרצון המוחלט.

קית. אנו מדברים באלהות על דבר ההכרה של המציאות כלומר אי אפשר כי אם שהיא מקור או אין סוף מצוי בצורה של מציאות עליונה, שאפילו צורת האפס המחייבת בשלילתה אין דומה לה ועל דבר החופש של חידוש הווית. בהיות עצמה לכל צורתה, ניכרים בה סימני ההכרה, מצד המקוריות העליונה של העצמות, וסימני החופש, מצד שגופה של המציאות הרי הוא חידוש רצוני, כלומר דבר שלול מהכרה. אמנם, גם הנחת ההכרה על המציאות מצד צורת ההכרה, ודאי בחופש גמור היא, שהרי היא אחת מצורות החידוש, אבל החופש בעצמו מדריך להיות חותם ההכרה ניכר בהוויה, ובתוכיותה חותם החופש, המתגלה בסיס הרצוני שבמציאות, שהוא מתחפט הרבה מאד, אנו פוגשים אותו בחוש באנושיות הפרטית, אבל איןו שלול מהכלויות, ומכלול ההוויה וכל חלקיה. יש ברצון עליוי, שהוא יסוד העולם כולו, ויש בהכרה עליוי שהינו חותם העליונות, למעלה ממראה אדם, כי לא אדם הוא. ואין ההכרה הכרה, כי אם עניין נעלם בכל רצון.

קיט. צריך לעורר את העולם לחשובה בשבייל קיומ האומה. הא כיצד, אנחנו צריכים להיות אגדים ביחד לדורות, האגד הרוחני שלנו צריך להיות פרנסה, פרנסתו היא אורח החיים ומהלכי הדיעות. כשמחזקים אותם הדרכים והמחשבות, התיומת האחדותית קיימת, והוא מוסיפה כח לאחדות הגזע, יותר מימי סימני האחדות, אף על פי שהם מצד עצם דברים עוברים ומשתנים. אבל בחלישות הרוחנית, הפירוד הרוחני מתגבר, והאחדות המקראית של הגזע והענינים החיצוניים לא יעזור כח לאגד את הפירודים הרבים, שהחיכים בתנאים החיצוניים והפנימיים מפרידים.

קכ. לעומת האמת העליונה האלוהית, אין הבדל בין האמונה למציאות להכפירה, שתיהן איןנן נוותנות את האמת, כי כל מה שהאדם משיג באופן חיובי הכל הוא שלול מאמיתת האלהות. אלא שהאמונה מתקרבת לגבי דין אל האמת, והכפירה אל השקר, וממילא נמשך הטוב והרע מלאה ההפלגים, צדיקים ילכו בהם ופושעים ייכשלו בהם. והעולם כולו עם כל ערקי החמורים והרוחניים, הכל הוא לערכנו, ולגביה ערכנו האמת מתגלת באמונה, והוא מקור הטוב, והשקר בהכפירה, והוא מקור הרע. אבל לגבי אור אין סוף הכל שווה, גם הכפירה היא התגלות כח חיים, שאור החיים היסודי מתלבש בתוכה, ומשום כך מקבלים ממנה גיבורים רוחניים ניצוצות טובים מאד, ומהפלגים מרירו למתיקו.

קכא. מה שהלב דואג מפני העוונות, היא מעלה גדולה להשגה, שהרי אין מוסרים סתרי תורה אלא לאב בית דין. והוא שיהיה ליבו דואג בקרבו. ואין זו מניעה מהופעה גדולה של עונג ושמחה, של גבורה וקדושא, שמחת צדיקים בד', שתחול עליו תמיד.

קכב. אין שום איסור מלציר צער השכינה, כדי להצטער בצערה העליון. ובזה יעלה בעילوية, וישמה בשמחתה. ובshall ידע איך להעלות את הדברים למורום.

קכג. עיקר היגיינה הרוחנית, ומונעת הנחת רוח הפנימי, בא לאדם ממה שהוא מתרחק ממה שהוא מוכשר לו מסגולות נפשו.

קדם. יסוב העולם בדיעותיו, עד שיגיע להשכיל את הפנימיות, את הסוד של ההוויה, ורק אז יחוורו לו כל מדעיו הגלויים.

קכח. הספקנות מקומה בשכל, אבל הרגש יותר עמוק הוא, והוא עומד בודאות. הלב רואה, הלב שומע.

קכו. כשההשכלה האלוהית היא קטנה, אז הציר שמצוירים את האלהות הוא גם כן קטן. וכיון שהתוכן האלקי הוא מבאר את הקטנה האין סופית של האדם לפניו, אז אין לשער עד כמה האדם נעשה זוחל ובטלן על ידי יראת שמים שאין בה דעתה. ואין יבוא האדם לידי השערת השודל האלקי, באופן שצורתו העצמית של הדר הנפש לא תיטשטש אלא תתרחב על ידי הרחבת כח המדע שלו. על ידי שחזרו דמיונו ומעוף הגינויו, על ידי דעת העולם והחיים, על ידי עושר הרגשה בכל ההוויה, שצורך על זה באמת לעסוק בכל החכמות שבעולם, ובכל תורות החיים, ובכל דרכי התרבות השונות ותוכני המוסר והדת של כל אומה ולשון, ובגדולה נפש ידע לזכה את כולם. ופשוט הוא שכל יסוד מדעו בתור ישראל, יהיה בניו על יסוד התורה בהרחבה היותר גמורה, וישתדל תמיד שדרכו לא תהיה מצומצמת, ודיעותיו לא תהיה דחוקות ומרוסקות, אלא הולכות בהרחבה ובדרך בטוחה. אל ישיא על עצמו פחדים רבים, שמנועים את השכל מעבודתו, ואת הכוחות הרוחניים משפעתה השפעתם, רק יהיה בן חיל, ידע את העוז, את הטוב ואת הרע, ואת המקוריות העליונה שהכל נובע ממנה בצורה מסודרת, הולכת ומשתלמת עם השתלמותו. ואז, לפי גדרו הנשמתי, תזהר עליו האורה האלוהית, ונפשו תהיה גדולה, והענווה האלוהית העליונה, המגדלת את כל הקשרונות כולם, תמלא את כל קרביו, וגבורה שמיימת תאמצחו תמיד, ויעשה גדולות ונצורות לעצמו ולעולם כולם.

קכז. אני יכול לחלק חילוק מוחלט בין מצוי למצוי, כי אם חילוק הדרגי. מתגלה לי ההוויה בכל היקפה, מיצור היוטר קטן עד ההופעה הרוחנית, המלאה גבורה, גדולה ותפארת, מעוטרת בכתר חכמה, בינה ודעתי, מבלטה בגדולתה את נצח הנצחים, ובגבורהה, המאגנת את כל ההפכים, את ההוד ההוית, ובתפארתה, המלא דעת, מייסדת את יסוד הכל, מפרחת את פריחת הכל, כל הנשימות, הרוחות והנפשות, כל התנועות והחפצים, הרצונות וההסכנות, כל השאיות וההתקульיות, וממציאתם בכל עריכיהם בקובץ אחד, סידור מלכתי. ד' מלך.

קכח. ראוי להשתוקק להיות מחובר עם כל כל ישראל. וכל מה שייזקק יותר את דעתו ומעשו, כן יוכל להיות מתחבר עם הדרגות היוטר גדולות ועם הדרגות היוטר קטנות שבכל. וכך הקוטן והגברת הדינים, כך יהיה החיבור פחות כולל, וכל מה שיחסר חיבור עם הדרגה היוטר יודעה, לעומתו יחסר החיבור עם הגדולה שבדרגות, כי השלימות הגמורה היא חיבור עם הכל כולל, בכל אופן ומידה שהוא.

קכט. משתוקקת היא הנשמה הגדולה להתפשט על הכל, על כל הדרגות, לפחות את רגליה עד סוף כל המדרגות כולם, כדי להיות את הכל, לקרב את הכל, לעלה את הכל. וכך מה שהיא פושטת רגליה, הרוי היא מגבהת את כל שיעור קומתה, והיא מתגדלת, ומשגת ברוממותה דרגות עילאות, חסדים גדולים וعزيزים

מופיעים לפניה, את כל הדריכים היא מישרת. ובאים קטנים, ומעכבים אותה מפישוט רגילה, ומילא קופפים את קומתה, והיא מצטערת, מתכווצת ומתמקמת, עושה לפעמים את חפץ המעכבים, מתקמת היא בחוג צר, ועיניה נשואות להאריך כל, גם לאלה המעכבים, גם לכל השדרות של מעלה ומלמטה, מלאה היא תקופה רוחבי עולם, לנחלת מצרים, לנחלת יעקב, לבמתי ארץ.

כל. הנשמה מתורקנת על ידי פגימה, חללים נועשים בה, והפגמים הינם נמשכים מהמעשים, מהמידות ומהדיעות. הדיעות נוטלות את האור הפנימי של הנשמה כשהן פגומות, וכשכפירה מוצאת מקום בה הרי היא חריבה ממש. כשהאין אור אלהים מאיר בה היא מלאה חושך וצלמות, כל המעשים הנאים וכל המידות הטובות לא יכולים להחיותה, רק באור אלהים חיים חי הנטמה מצויים. וסוף העולם להכיר את גודל התוכן הזה. ולשוב לקבוע כל האושר במערכות החיים השלמים, שהם החיים שאור ד' מתפלש בהם, על ידי דבוקות אלהית, על ידי אמונה אלהים חיים, יראתו ואהבתו.

כל. הקבלה המעשית רואה את הכל במציאות. יש בה הרבה שמחה, מצד הגדול, היופי, הטוב והתפארת, אמנם יש בה גם כן הרבה עצבות, ונטיות סיגופיות, מצד הרע, הזומה והטומאה שהאדם מלופף בה, בעוננותיו ועונות אבותיו, עונות העולם וחטא הגלומות, בנטילת רצונם המוגבל. הדמיון להתנסח ולבטל את כל הרע והחסרון, לא יכול לשנות את המציאות. על כן היא מלאה כובד ראש. הקבלה העיונית היא האידיאלית, שבירות נtabaraה בחסידות החדש של דורות הסמכים, היא מבארת הכל באופן ציורי. הטוב הוא המוחלט, העומד, והרע איןנו כי אם דמיוני. אם כן די בבירור הדעת והגברת הרוח להפוך הכל לטוב, ואין מקום לסיגופים ועצבונות, רק שמחה ורוממות נשמה צריך למלא את הכל.

כלב. החידוש המוחלט, ללא קדמת חומר ושם ישות כל דהו, הרי הוא מבסס את המחשבה האידיאלית, שאין מצוי אמר כי אם הטוב הגמור. ואם כן אין צורך בגירוש הרע. כי אם בהרמה מחשבית ורצונית. מילא מוכן שכשהרץ מromeם לא יעשה שום כיעור ודופי, ושום חטא ועוזן, כי הרצון המushi הרי הוא גילוי רוחני, וכשהוא משחפל, הרי הכיעור, הדופי והרע הנמשך ונמזג עימיו, מצוי בערכו של הבוחר בהוויתו הרעה, אבל בהסכמה לרצון ודיעה בהירה, כבר חלף כל הרע. וכל הזיקוק העולמי, הכל בבהירות הרצון והשכל תלוי, וממי שמתעללה, תclf הרי הוא מביא אורו של מישח בפועל, והוא נגן. ומביא גאולה לעולם.

קלג. המוסר לא יעמוד ללא מקורו, והמקור מוכrho הוא להיות אויר אין סוף, אחרי תיקונו בהופעת העולמות. וכשיהיה נשגר בלב בני אדם מוסר ללא מקורו האلهי, יפחח ויבול. כשם שבא המוסר לעולם על ידי הציגוות האלוהים, כן תמיד יפרה ממנה. וכיון שהאופן המקשר את המחשבה האנושית והרגשותית עם האורה האלהית הבלתי גבולית ועליזונה מכל, מוכrho להיות בגוונים שונים, בשבייל כך שונות הן ארחות החיים הרוחניים בכל עם וקיובן רשום. אבל המחרוצה המסדרת, המאחדת, מוכrhoת לנצח ולבור על הכל. ד' אחד ושמו אחד.

קלד. כמשמעותם ברזוי טהורה של תורה בלבד נאמן, אף על פי שהדברים הרוחניים מצטיירים בכך הדמיון, מהפרשים הם אחר כך בכל ארכות השכל, ומשתווים עם כל דרכי ההיגיון הצלול. אמנים לעולם יישארו עודפים וגדולים מכל הפירושים, ויהיו למען שמננו יקרו כל הנחלים ההגוניים, בכל הדרכים וגדרם.

קללה. בעלי הזוריחה הרוחנית, נשמהם פועלת תמיד שתי פעולות רוחניות שמתחרבות ביחד: שפעים רבים של צירום עליונים הולכים ומוציאים אצלם ללא הרף מלמעלה למטה, והרכבות שכליות של בינה הולכות ומרתכבות מלמטה למעלה. והכחות בוטחים זה בזו.

קללו. יכולם אנו להמשיך נשמות גדולות בעולם, שייהי להן רצון אדיר וכח גדול להביא גאותה לעולם, להסידר את כל האפליליות שבחיים, ולנצח את כל החולשות שביהם. והכל תלוי ברצון שלנו, בהחפץ להתעלות למרומי קודש העליון, בדרישה קבועה ומקורית, בקדוש איתן שלבשר ורוח, בתתרומות אלהים על ידי הליכה בדרכיו.

קלז. האידיאליות והשירה מתאפשרות הן, דווקא כמשמעותם שאנו עוסקים במושגים הרוחניים מצד הופעתם בנפשנו בצורתם הסובייקטיבית. אמנים אין לשוכוח שאיתניות ואומץ ישם רק כשהואנו עוסקים במצבות חזקה וקיימת מצד עצמיותה. ואנו צריכים להספיק בשבייל כך את שתי הדרישות, לציר שכל מה שאנו תופסים הכל הוא ציור אידיאלי, אבל כל צורה אידיאלית המתגלת בנפשנו מעידה היא לנו עדות נאמנה על מציאות היה וקיימת, עליונה, בחביון העוז האלמי, באופין יותר עשיר, יותר קיים ויתר אמץ בהויתו, ויותר נעה בהופעת רוממות אצילות שלימתו, מכל מה שכל רעיון יכול לציר ולתפות. ואז העוז וההדר מתחרמנים, ובגבורת האמת וזו השירה בצורותיהם היותר שלימות מתחברים יחד.

קללה. כשרואים שמתפקידם בציור של סודות רביעך, צריכים להבין שהזיה בא מפני שאין הרצון וטבע הגוף מתאים אל הגדולה והקדושה שבאור החיים העליוניים שבאותם הרזים, ומוכרחים להרהר בתשובה, ולשוב עמוקה דליה. וכל מה שתהיה התשובה יותר אמיתי, יתאחד יותר הרצון עם הדעת, יהיה ראוי שככל צירוי ה指挥ה העליונה שהוא נשבבים ממנו בתחילת, יתפשטו עכשו בתוכיוו, בשלווה ובמנוחה שלימה. ויכיר אז שהמנוחה היא מתנה עליונה, הנתונה מאות ד', מקור הרחמים והחסדים, המלאים גדולה ובגבורת אין קץ. יכירו בנייך וידעו כי מאיתך היא מנוחתם, ועל מנוחתם יקדישו את שמן, על ממש סוד המציאות העצמית, גבורה האמת, שלמעלה מהזיו האידיאלי דלגביו דידן.

קלט. יש באישיות הפרטית של כל יחיד עניין אינטימי יותר נשגב ונעלם ממה שיש בכלל כלו על ידי ערך הקיבוץ שלו, והצד העליון הזה האישי הוא המאייר ומהיה את הכלל כולו. ולפי רוממות הערך של האישיות, ולפי ריבויים של האישים גדולי הארץ, הכלל מעהלה מאד מארם ערכיו הכללי, והעליה הכללית היא שייה לגמרי מתאים אל הגדול האישי היותר שלם.

קם. כשמתעוררתו בעולם נטיה כללית, שהוא ניתקה מהערך האישי, נעשית תשות כח רוחני בעולם, וגדולי העולם נקראים להשפיו באישיותם על הכלל להרימו. ולפעמים מתגבר בהכלל דוקא הצד הנמור שלו, בעלי הרגשות הזרים והדיעות החשוכות והמוגבלות, והנפשות שלא נזיכנו, שאין להם מושגים קדושים באורם הטהור. והנשמה הכללית מתכנסת ברגליה של האומה בכללה, ואז חוצפה יסgi. והיחידים מתחברים אז באורם הנשגב אל הכלל גם בשפלותו, ומתקים אותו הרבה על ידי נטילת נפשם אליו, על ידי אהבתם וקיישורם עימיו. והצד הנמור של הכלל, על ידי התחבויותו אל היחירם, מכאייב הרבה את פנימיותם, וחיבור המכאייב זהה, הדומה ממש לנשיכת דרקון, מרחיב את הדרך של השפעת הגודלים מקוריות העליונה, וישועה גדולה, וחדשה מאד, של אור חדש, הקריי בשם חדש אשר פי ד' יקברו, באה לעולם.

קما. הרויתנו הזמנית היא ניצוץ אחד מההוויה הנצחית של הود נצח הנצחים, ואי אפשר להוציאו אל הפעול את אוצר הטוב הגנוו בהתוכן של חי הזמן, רק על פי גודל התאמתו לחיי הנצחים. זו את היא הכרה פנימית שרואה ברוח כל היקום, ולא יועילו כל מלחמות רוחניות להזיהה מקומה, רק לפנות ביותר את הדרכים לפניה. ואפילו מה שכנוגדה הוא גם כן, בעומק האמת, בעודה.

קמב. הנצח הוא היסוד האיתן לכל חיים תרבותיים במלוא מובנים. השאייפה אל הדר הנצח, מנצחת את המות, ומוחה דמעה מעל כל פנים. האנשים הגדולים באים גם להמבקשים היוטר קטנים בדרכים של גדלות.

קמג. כשהנשמה מתנוצת, מבקשים בכל מה שלומדים את הנשמה הכללית ואורותיה, שהוציאו אל הפעול את אותם הענינים הנלמדים. והזיו הרוחני מתגלה בשלל צבעיו, והאדם דבק בגודלות נפשו באור החיים המקוריים האלהים זהה. והברכה מתגדלת, על נשמהו ועל הכלל כולו, והרי הוא עולה במעלה עוסק בתורה לשם. שעושה שלום בפמלייא של מעלה ובפמלייא של מטה.

קמד. יש רצון גלי בתוכיות הנפש, רצון הלב, ויש רצון מסוחר בכללות הגוף. הרצון שבלב, כשהוא מתגלה לטובה, בהארתו מוציאה מן הכח אל הפעול את הרצון המסוחר שככלות החיים, וכך נעתית מזינה רוחנית נפלאה ויצירה גדולה. ואור זה הולך ומשיך עליו את האור הטוב. את החיים הקדושים, שככלות ההוויה, שהינם מלאים שאיפת קודש לנوعם העליון של אור ד' בעולם, אור השכינה, נשמת העולמים, הוד האידיאליות האלהיות החיים בכל. ברוך כבוד ד' מקומו.

קמה. כל דבר ודבר מן התורה נובע מכל התורה כולה, בין תורה שבכתב, בין תורה שבבעל פה, בין כל לימוד טוב וכל מצוה וכל מידת טובה. אלא שישנם חילוקים בין המדרגות. אבל אהבה והשמה בעשיית המצוות ותלמוד התורה לשמה. צריכה להיות אהבת הכל, אהבת כל הארץ. החיים, הקדושה והרוחניות העליונה של הכל ממש, האוצר וגנוו בתוך זה הפרט שהאדם עסוק בו, והמובלט על ידי התוכן הפרט, בכל תועפות ארו, הodo וזיו קדשו.

קמו. כל התורה כולה היא שמותיו של הקב"ה, וכל מידת טובות ודרך ארץ הרי היא בכלל התורה, וכל חכמה נועצה בתורה, ובכל צד טוב שיש באדם או בקיבוץ כן שמו של הקב"ה מair בו. אלא שיש הבדל בין הידוע שהכל הוא אור מתנוץ משמו של הקב"ה, למי שאינו יודע זה, אבל ההבדל של חסרון הידיעה אינו כי אם הבדל דרגאי, ועצמיות הדבר תלויות בפנימיות הנקודה של הרצון, Ur כמה הוא מאומת לצד הטוב, רק בו שורה אור צדקו של עולם, המتلبس בסוד כל, בחכמה ובחסד. כדי לחתם את החיזיון הרוחני והחיזיון החמרי של ההויה, כאמור, האידיאל שלו וממשותה הריאלית, והאחרונה היא המסקנה של הראשונה, ועולה עד ראהה.

קמז. כל מי שבטענו הוא לחשוב דוקא מחשבות רחבות ואצלות בטהרתן העליונה, אין לו להנמייך עצמו ולהגביל את רוחו במחשבות בינוניות, אף על פי שהן טובות ונכבדות עצמן.

קמץ. אצל המשיגים הגדולים, אין הזמן מצור באיחור, כמו אצל רוב בני אדם, ומהווים כך אין ענייני עולם הזה, אפילו היותו חשובים שבהם, תופסים אצלם מקום. ועל כן הם מוכרים בעיניהם לפנות תמיד אל העניינים הנצחיים, העומדים מעל לכל עניין זמן, והם העניינים האלוהיים, והרוחניות העליונה. והם הם אהובי ד', ההולכים באור פניו תמיד.

קמץ. צרכיים להשכיל, כמו שאין שירך זמן לגבי הנצחיות, ומכל מקום כל המציאות שיש בזמן ודאי כלולה היא בנצחיות בשלימות יותר גדולה, כן אין שינוי לגבי השינוי העליון, ומכל מקום כל קוי השינויים נמצאים בשווה ומשווה בשלימות יותר עליונה. ולא עוד אלא שככל מה שאנו חשים שינוי בכל הויה אינו כי אם לגבי DID, אבל באמת הלא הכל הוא עניין אלהי יותר ממה שהוא דבר מופרד, באין ערוך, אם כן כל השינויים אינם שינויים, כי אם מציאות שוות ומתמידות. והננו באים לסדר תפילה ועובדת, וכל ההופעות שבאות לנו על ידי כל כל מיני ההזרחות, בתוכן שלם, והדביקות האלוהית משעשעת את רוחנו.

קג. האדם הכוаб תמיד על עוננותו ועוננות העולם, צריך הוא תמיד למחול ולסלול לעצמו ולעולם כולו, ובזה הוא ממשיך סליחה ואור חסד על ההויה כולה, ומשמא את המקום ומשמא את הבריות. ובהתחילה צריך למחול לעצמו, ולאחר מכן הוא ממשיך מהילה כללית על הכל, וכל הקרוב קרוב קודם, על ענפי שרשו, מצד הנשמה, ועל משפחתו, אהוביו, אומתו. דורו, עולמו, וכל העולמים. ובזה הוא יסוד עולם בדרגת עילאה, בדרגת של לשון הקודש, ולשון רכה תשבר גرم של חמור גرم דבר מלבך, ומתרגלת כל הטוב הגנו בכל, ובא לברכתם, אמרם, שאין דור שאין בו כמותו.

קגא. המוסר בקולו האלهي בא לתוך הנשמה מהכי כל עולמים כולם. ההויה היא בכללותה ללא שום חטא, החטא הוא מצוי רק בערך הפרטיהם. אצל הכלל הכלל מתאים להרמונייה נצחית, והמעשים שההרמונייה נצחית מתגלה על ידם הם הימים המעשים הטהורים, המשוללים מכל חטא, עוזן ופשע. וחיים ככל, שמעשים כאלה מהם מפעלים, וזה הוא הדבר שהנשמה דורשת, והוא משיגה אותם באור מקור חי כל החיים, אור מקור יפה.

אור אין סוף, שהוא אליו כל כך שוקה, קשורה ועורגת, באין קץ ותכלית, בתשובה עילאה, בחופש עליון, בעליות דדור, ובחרוזת קודש קדשים. מלאה חכמת עולמי עולמים.

קnb. כשהוון הקדשה האלוהית כשותగבר באדם, הרי הוא עורג רק אל הדביקות העליונה, בפועל, בדמיון, בציור, בשכל, ובכל רגש ופעימת חיים. אולם אנשי קודש, אין כל העולם יכול משיג כמה הם זרים לכל ענייני העולם הפעוטים, והם מושבים רק בהחשך האלקי ומעוף קדשו. השתפותם עם כל בני אדם היא רק חיצונית, והקשר האצילי שלהם במרומי הרוחניות העליוניות הוא פועל את הקישור הכללי של כל הדור אל הקודש והנשגב, וכל הגיגיהם, מחשבותיהם, דיבוריהם ושאיופথיהם אינם כי אם האור והטוב האלקי, שלמעלה מכל מחשبة המוגבלת ומוצמצת, שהוא אצל רוב בני אדם גם בערכיהם הקדושים שלהם. שמחתם היא עמוקה ופנימית מאד, היא מוצאה את ביטויו רק בקרובם פנימה, בהכרתם את היקר העליון, שהוא כל שאיפת החיים שלהם. כל החכמת, הקשרנות, התורות והדרישות היותר עדינות, אינם מגיעים לאותו הגובה והעוז שבקרב עמקי נשמתם, העורגת תמיד לאור אין סוף, ומתחדשת לאור שפעת בינה של הכרה עליונה, חדשים לבקרים.

קנד. תכונת הגוף היא מעוררת פעולה, והפעולה רגש, והרגש מתחשה. אלמלא ירד הגוף בנטיתו המוסרית, מצד הסיבות של חטא הקדום, היו הפעולות הללו הולכות ישר, ופולחן הטבע, הנובע מתכונת הגוף. היה עולה ישר למקום עבודה ד' קדושה. אבל הגוף ירד, תביועתו נעשה עמוקה, הרגשותיו מטומטמות, ובחיי החברה פעולתו והשפעתו צעומה מאד, ובחיי ההוויה הינו הסיג המפריד את האחדות הסגולית, אשר כל זה גורם, שדוקא אור מרומים מיישר הכל, והנשמה מוכרת למושול ולהשפייע. התגלות שמיימת מוכרת להשלים את הליקוי שהארץ נלקחה, לבך את אשר נארה האדמה. וצדיקים חכמי יסוד עולם, הינם מושפעים תמיד מזיו הנשמה, והם פוגעים בגוף והשפעותיו באמצעות השפעתו, לוקחים ממנה אם הדברים שלא נתעוותו, ומזניחים את המעוות, ואת הכל הם מעדרים ומטהרים. מכח בעלי רצון הללו, שאור ד' הוא כל בסיס חייהם, העולם כולו וכל הגות קדשו עומד, וכל ההוויה עליהם תלויה. הצדיק יסוד עולם.

קנד. המסתכלים הפנימיים אינם נפרעים כלל במהלך הגינויותיהם מפני הסדר של ההסתכלות החיצונה, שאינה הולמת עם סדרם. הם יודעים שעולם ודאי הוא, והסתירות, שבאות מעולם אחר, אין תופסות מקום אצלם כלל. וברורה היא להם האמת לאמת, שככל הנסיבות אין אלא לפי תנאי השכל המצומצם, שאין לו ערך כלל עם האמת הגדולה בהחלטתה העצמית. ומהו ידיעה בהירה זו, ההולכת לפניהם הלווי ואור, כל מה שהם יותר מתכנסים בעולםם, המלא אור וחים, חי קודש ואור תורה אלהים חיים, הם נעשים יותר גיבורי אל.

קנה. מתוך הידע הפסיכולוגי המתגברת בלב, בא הכרת התפילה. וכל מה שהכרת התפילה מוארה יותר בהכרה השכלית, ככה היא יותר פועלת בכל ערכיה הרוחניים והמעשיים, והנטיתה של אמונה חכמים ההמנית הולכת היא ומתאמנת בחיים ובמציאות.

קנו. המחשבה על דבר האחדות של המציאות בכלל, מביאה למחשבה של אחדות הנשומות באופן פשוט, ומיד היא משפיעה על ידי תולדתה זו את השפעה יותר טובה, את האידיאל של השלום והאהבה הכללית, שכל המידות הטובות האישיות והחברותיות צומחות ממנה. אחדות הנשומות מביאה לידי הכרה את הרעיון של מציאות עובדים רוחניים. מתעלים בעילוי פנימי, שלא את עבודתם האפשרית להיות מוחשת מוקיר העולם, כי אם את השפעתם על הזיקוק הנשמתי, והארת החיים כולם, על ידי הויתם עצמאית. ובهم האוושר העליון נמצא בקביעות, וגורל הטוב של כל אנשי המעשה מגיע להם לפי אותה המידה שם דבקים באנשי קדש הללו, שאור ד' חי ופועל בהירות גדולה ומילאה מארם בנשمتם. מעולם ידענו רוז זה, גודל תפוקדם של תלמידי חכמים בעולם, של צדיקים וערבים. ידענו מהכתב ומדבריו חז"ל במקומות רבים. אמן נשלף הדברandi היה זה מסיבות שונות, מפגמים שבאו באותו הראויים לבוא לידי מידה זו על ידי המתדים אליהם, וmirida לכלית בעולם, מהתנוונות החיים על ידי הגלויות הרבות. באה החסידות המאוחרת, והשתדרלה לתקן עניין זה, להחזיר את הארץ החיה של הצדיק ופעולתו הסגולה, שהוא רעיון מיסטי וחברתי ביחיד, שעוד צורך הרבה להשומת לב הצד החיובי והשלילי שבזה.

קן. הכנסת ישראל היא תמצית ההויה כולה, ובעולם הזה נשפעת תמצית זו באומה הישראלית ממש, בחמריותה ורוחניותה, בתולדתה ואמנונתה. וההיסטוריה הישראלית היא תמצית האידיאלי של ההיסטוריה הכללית, ואין לך תנואה בעולם, בכל העמים כולם. שלא תמצא דוגמתה בישראל. ואמנונת היא התמצית המسلطת מכל האמונה, והמקור המשפיע את הטוב והאידיאליות לאמנונות כולם, וממילא הכח המברך את כל המושגים האמוניים, עד שיבאים למדרגת שפה ברורה לקרוא כולם בשם ד'. וגואלך קדוש ישראל אלהי כל הארץ יקרא.

קנת. המסתכלים הפנימיים רואים הם בחוש, שאי אפשר להם לעזוב את הלימודים הרזים, בין בעת שדעתם בהירה. והאור השכלי מתנווץ במילואו וטובו עליהם, בין שהם נתונים במצב של ירידה, והענינים הרוחניים עומדים אצלם מעורפלים. הם אין בידם לעשות אחרת כי אם להחזיק במעוזם, ועם כל חוכתם לעסוק בצדדי התורה הגליים, ההגות האליה העלiona מוכrichtה היא למלא תמיד את תפוקדה אצלם, ויחד עם זה יבואו לעסוק בתורה לשמה, ויתעלו ויתרוממו על ידה, נשמתם תחלב, ורוחם יהיה בקרבתם בכל מלא אורו, והשפעתם הסגולית על העולם והחיים תוסיף עוז.

קנט. כשהאדם חפץ ללמידה, ואין רוחו מתיישבת בקרבו בכל עניין שמתחיל ללמידה, ונדמה לו אז שהוא צורך לאחיזו בעניין אחר, זה בא מחמת רוח שפעת המחשבה, שהיא חפיצה דוקא לכלול את הכל, ואני רוצה להתאחדות של איזה דבר מוגבל. ואף על פי שהכרה הוא לנצח גם את החסרונו הזה, שהוא בא מתוך יתרון, מכל מקום אי אפשר להתנהג עם הדרכה לניצחון זה, כעם הדרכה לניצחון של חסרונו הבא מתוך שפלות, כי סוף כל סוף צריכים לדעת שאי אפשר לעkor מותוק הנשמה את הנטייה של גדולה והרחבה רוחנית שכבר זכתה לה.

קס. מרגישים הם בעלי ההשכלות העליונה את החירות העליונה. ואינם יכולים להיות משועבדים בשום שעבוד, שכל שעבוד הוא שעבוד שלבשר ודם. גם קיבלת על מלכות שמים הרגילה בין בני אדם, שעבוד של

בשר ודם היא. מפני שלכלות שמים עצמה ירדה מכבודה, ונצטמזה על ידי ההחשה שהחשיך בשר ודם את אורה. וshaftet החריות המוחלטה היא התשובה העליונה, ודוקא ממרום עוזה היא מיישבת ובונה את כל העולמות הנמנוכים ממנה בהוד עליון, ומשיבה למקום את כל המידות והתכוונות של תום וירושר, של תורה ומוץוה, שם הולכים ומתעלים, עלולים במדרגת החריות העליונה, שמתעטרת בבינה של מעלה.

קסא. מרגינשים אנו את האילמות הרוחנית. הווי, כמה יש לנו לדבר, כמה גדולה היא מידת האור של הצדקה והחכמה שאנו מוארים בה בתחום נשמתנו, אבל איך נגלה זה, איך נבואר, איך נהגה, איך נבליט גם קצה קצחו של זיו עליון זה, על זה סגורים השערים לפנינו. בתפילה אנו מקדימים, בתחן אנו דופקים, ברינה ושבח אנו נוטנים קול, ונושאים مثل והיגיון. שוקדים אנו על הדלותות, אולי ייפתחו כמלוא סדק של מהט סדקית לפנינו, וכל פיותנו יימלאו שטפי דיבורים, וכל לשונותינו ייעשו כנהלים זורמים נהרי נחלים דבש וחמאה.

קסב. מחשבה של גודל למציאות, כיוון שהיא עולה על הרעיון אי אפשר שתתבטל, היא מוכרתת להתקיים, והוא אמיצת כח ללחום על קיומה, כל הפוגע בה את נפשו הוא חובל. ואם המון רעינוות עומדים נגדה, מוכרים הם להשלים עימה, הם ישבו אליה והיא אליהם לא תשוב, הכל עולה ולא יורד, הכל מתעלה ומ�ퟘח ולא מתדלדול והולך אחורהנית. ביחסו ניכר תוכן הגודל ברעיוןנות של חסד, שכל מה שהחסד הוא יותר מופלא, יותר נשגב, יותר מבהיק ומתחמייה כל נשמה הכל הוא גילוי של אמת יותר גדולה, של גבורה של מעלה יותר רוממה ונישאה. חסד מידת עולמים היא, יומה דארהם יומם, יומה דازיל בכללו יומין,ומי שנשנתו מוארה מאור החסד, לא יוכל בשום אופן לעזוב את מידתו, שהוא כוללת הכל, עולמי עד וכל אשר בהם, שהם מתחדים בעולם גדול אחד, עולם חסד יבנה, ותמיד יעמוד על עמדו, תמיד מידת ימין אמת היא, לאחוב להצדיק את הבריות, ולשנוא לחייבם. ומידת חסדים עליונים זו, היא היא המעדת את הכל, והכופה את הכל להיכנע מהדר גאונת, להתבטל מפני גודל טוביה ועצמת רחמייה שאין להם תכליות, שאר חי כל החיים זורם בהם בכל עוז והדרת תפארת נצח.

קסג. כל הנפילות הצדיקים העליוניים נופלים מכבודם, ממעמדם. מבריאותם ומרוחניותם העליונה. באוט רק מפני שהם עוזבים כמעט تماما את תוקף מידת החסד העליונה שלהם, ומזדהמים על ידי זה בזוחמת העולם המלא גבורות קשות וקטיגוריות. תחת שעלייהם, שהם יסודי עולם, תמיד למתוך את כל המרידות, ולהאיר את כל המחשכים.

קסד. גאותן של ישראל היא אור החסד העליון שלהם, שהם תמיד דבקים בו מראש צורים, מברכת אברהם. ותחת שרשעים אינם יכולים לקלוט אור גדול זה, ובב' יחזקון גיאות ד', מסוגלים ישראל לאורה עליונה זו, ומסగלים לה את כל העולם כולו.

קסה. החריות העליונה קשורה בהארתה עם החסד העליון, ואינם שורין בעולם כי אם בטהרתו המידות היותר עליונה. וטהרה זו מבערת כל קנאה מן הלב, דוגמת לעתיד לבוא, שתתקיים ברוכת נתתי לכם לב בשור. בוסר

בחלקו של חבירו. ועל ידי זה שאינו נגוע במידת הקנהה, מרוצה הוא בעצמיותו, ואני זו ממידתו הפנימית, ואני מקנה לא את החיצונית של חבירו ולא את פנמיותו, ומתוך כך עצמיותו קיימת, ואין עצמותיו מركיבות, כי מי שאינו בו קנהה אין בו רקב עצמה.

קסו. החכמה שמתربה מתוך קנאת סופרים, כיוון שבאה מתוך קנאה סופה להירקב, וכל ריקבון יש בו סרחון, וזאת היא חכמת סופרים שתשרה בעקבות דמיוחא. ועל ידי סרחון זה תתקבע צורתה הקודמת, ויוחל להיות מאיר אור הנשמה של החכמה העליונה, העליונה מכל קנאה. שהיא למעלה מהחכמה סופרים. היא החכמה שתצא לאור על ידי שיר חדש, ושם חדש אשר פי' יקבעו, ויהי כוית הodo, וריח לו לבנון.

קסז. כאשר אפשר להשיג ולהתדבק בדברים קטנים, מפני ההשגות והדבוקות של הדברים הגדולים, אין להתבהל כלל, ואין לאחزو את האמצעי של נפילה וירידה, כי אם להוסיף עלייה ובהירות, עד שמתוך העליה המזוככת יתבלטו האותיות כולם, הגדלותם עם הקטנות.

קסח. המניעות מאיזה ציור של שקידת התורה. שבאות מחמת טהרת הנשמה וגעגועיה לציפורים רוחניים עליונים, אין זה בכלל ביטול ומניעה של תורה, כי אם דרגה עילאה לעלות על ידה לשקידתה של תורה העליונה. כמידת רבנן בן זכאי, שלא מצאו אדם יושב ודומם, אלא יושב ושונה, אף על פי שהיא עוסקת בדבר גדול, שהוא מעשה מרכבה, שהדומיה בה הוא דבר של הכרה, מכל מקום השקידה הנובעת עמוק הידיעה ובירורה היא מתגברת על כל.

קסט. לא בכל עת ראי האדם להופעות רוחניות עליונות, והעתים הרבות שאין בהן האריה עליונה, הן הן הראות לחיות מקודשת ללימודים הנגלים בגוף תורה, ולעבודה מעשית. אבל כיוון שאור הנשמה מתפרק, מיד צרכים ליתן לו את חופשו, שילך ויתרחב, יציר, יdma, ישכיל וישיג. ישאף וישתוק האדם לגביה גביהם, למקורו שרצו, לחיה נשמו, לאור חי נשמת כל העולמים, לאור אל עליון, לטובו והדרו.

קסע. הידיעה עמוק האמונה, המתעללה תמיד בהופעת האורה האלוהית. היא המביאה את העונה לעולם. האדם מתבטל מפני השלים עליונה שאין לה קץ. אמן כדי שיولد איזה יחש לב לחש את הביטול הזה עד כדי עדנה לבב פנימית, צרכים לחינוך של מוסר וטהרה, לזכוך מידות ותיאורן ההגון. אז העונה מתחילה להופיע, ועימה יחד גאות קודש מתנוסת, הגואה הטהורה, המתפארת בהניצוץ האלקי שבתוכיותו, שאין קץ לערכו. הריחוק מהאור האלקי הוא מביא לגואה מגונה, האדם מגיס את רוחו בהסתכלות על כל יתרון שמרגישי בקרבו, אינו מתבטל מפני כל הוד נורא, שאיננו מרגישי ורוחוק הוא מכלiotיו. ומתוך שגדולה של שלימות אין סופית אינה מוחשת בנשמה, כל הגדלות המוגבלות איןן תופסות מקום לההבטל לעומתן. והאהבה העצמית, המתחרבת לרוח הגסה, הולכת היא ועושה את דרכה. ולעומתה מין ביטול עצמי, המביא תוצאות מחפיריות, הולך ונכנס בלב, הרי הכל בטל, הכל אין לו ערך, ואיזה ערך יש להעוצימות הפרטית, על כל הנסיבות

והמעלות. אمنם, הענווה והגאוות הבאות מיסוד ההתגלות האליהית בנשמה, שתיהן מאירות את דרך החיים, ואוֹתן הميدות עצמן שנולדות משכחת ד', מגבירות את החושך, דרך ורשיים כאפילה.

קעא. יש מגמה אחת לתורה לעורר את הצד הרוחני העליון שבאדם, שהיא עוסקת במושכלות קדושות, ויהיה סר משיקוע בהמי גופני שמדלדל את כח עצמיותו. ומצד המגמה השילילת של הסרה מרע כל ענייני תורה שווים הם. אמן מצד ההתגלות העצמית של האורה האליהית שמורה את הנשמה. יש הבדל גדול בין דבר גדול לדבר קטן.

קעב. האנשים הגדולים באמת הם מצויים בקרובם ניגוד פנימי לה תלמידות, כי הכל חי בקרובם ומפה מרוחם, והם מוכרים להיות תמיד מעמיקים ברוחם הפנימי, והצד הלימודי הוא אצלם רק עוזר וטפל, והדבר העיקרי בהשלמתם הוא תורה דידחו, ובתוורתו יהגה יומם ולילה. לפעמים אין האדם מכיר את ערכו, ופונה אחריו לתורה דיליה, וחפץ להיות דוקא מלומד, מצד איזה הרجل או סברא מלומדת, כדorous וקבל שכר. אז מתחילה עתקה היידיה להחשיך את עולם של גدولים חלשים הללו.

קעג. מגמתה של חכמת הרזים לכל מהלכה, היא פיתוח כח הנשמה עד כדי עמידה על כחה הפנימי, לשאוב ממקורה, בלי שום הצרכות של התלמידות אמצעית. והופעה זו מביאה את כל הוויה כולה להכיר את עצמה. ומתוך ההכרה העצמית הפנימית נמשך שפע החיים, באיחוד השכל והרצון, באין הפסקה של גבולים ושל פרטיהם.

קעדי. כל מה שנכנס בנשמה אחת מהשפעת חברתה, אף על פי שימושיל לה הדבר מאיזה צד, סופו כל סוף הוא מקנה לה איזו ידיעה, או איזו הרגשה טובה ומוועילה לפעמים, הוא עם זה מזיך לה גם כן, במא שהו מערב יסוד זר במוחותה. ואין העולם משללים כי אם במעטם של שלילת ההשפעה הזורה, ולא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמר דעו את ד', כי ככלים ידעו אותו למקטנים ועד גדולים. המהלך השולל את ההשפעות הזורות לגבי כל פרט, אף על פי שנראהו בצורה הורסת, הוא הסתיירה המביאה לידי הבניין היותר קיים ויוטר משוכלל, והוא המבוा היחידי לחיה עולם הבא, שכל אחד ואחד עושה לו הקב"ה עדין בפני עצמו, עדנן לא נאמר אלא עדנן. ההכרה הכללית באומה להישמר מהשפעות זרות היא יסוד התחייה, והיא חודרת בתור תסיסה פרטית, מחוללת הריסות, עושה מהפכות, ובונה עולמות חדשים, קיימים ובהירים.

קעה. כל מחשبة שהאדם קונה אותה בבירור, הרי היא מחייבת אותו ומעודדתו, וכל רושם של מחשبة שאינו מבורר, הרי הוא מדכא את הרוח. כל השיעך לאדם, לפי ערך רוחניתו, מוכrho הוא לפי זה להיות תמיד הולך ומשתדל בהתברורותו, כדי שייהיה עומד בשלימות צורתו הרוחנית, ולא יהיה צריך להיות מדווכא בדיכאון רוחני במצב העצמיות היותר חשובה שלו, שהוא המצב המחשבי. מובן מזה, שהשאייפה המרוממת את הכל אי אפשר להיות אחרת כי אם לאשתבא בגופא דמלכא, שהיא עריגת הדיביקות העליונה, שאינה משארת אחרת שום דבר חזץ. כי עימך מקור חיים, באורך נראה אור.

קען. עיקר השמיעה בקול ד' הוא מה שמקשיים את כל התהלהכה של דרכי החיים לכל פרטיהם, אל הקיבוצים הכלליים לפי הבדלים, ולכל יחיד לפי ערכו, מتوزח החכמה הכללית העליונה, הchia ומחיה את כל ההוויה. וכל מה שהפרטים נובעים מtower החמים הרוחניים הכוללים, שהיא חכמת נשמה אל בעולם, בצורה יותר ברורה, האדם שומע ומאזין יותר בbijouter את קול ד' הדובר אליו, מורהו ומצוותו ממש. אני ד' אלהיך מלמדך להועיל, מדיריך בדרך תלך.

קען. משיח יפרש תורה משה, בזה שיתגלה החיזיון בעולם איך יונקים כל העמים והמלגות האנושיות את לשד חיים הרוחניים מהמקור היסודי האחד, ומכל מקום יתאים התוכן לרוח כל אומה ואומה על פי תולדותיה, וכל עניינה המיוחדדים, המזוגיים והאקלימיים, ובכל פרטי השינויים האיקונומיים והתכוננות הנפשיות לכל שינוייהן, עד שהעשור של הפירות לא יהיה חסר אומה. והכל יהיה מתאגד ויונק ממקור אחד, בידידות עליונה וביחסון פנימי איתן. ד' יתן אומר המبشرות צבא רב, כל דבר ודיבור שיצא מפי הגבורה נחלק לשבעים לשונות. וההתישבות המוחלטה של האיחוד הרוחני של כל העולם האנושי, בצורה המקימית את כל הטוב של החופש הפרטיא, האישי והקיבוצי. היא התחלת למאה שהוא יותר נعلاה ונשבג, להרעיון הגדול הנובע מגילוי האחדות העשירה של כל ההוויה כולה, בכל זיהה, חינה ויופיה, ובכל מתקה ועינוגה, וכל הود רעננותה ורעם גבורתה, בשפעת חסדה ועליצות שלוחה העליונה.

קען. כל ההוויה כלולה היא בנקודת אחת. כל הגדל המצוי לנו, כל הריבוי וכל העושר, כל הריחוק וכל הפלגה, הכל הוא ערכי לעומת מידת הקוטן החלקית הקטנטנה שלנו, השוריה בציור הבוסרי שלנו. למופלג נחוץ, אם נאמר שהאחדות של ההוויה היא מענית אותנו יותר מכל דבר, מפני שאנו חושבים שהענינים השבוריים והקטנים הם יותר מתאימים לנו. אבל זהה טעות נוראה בערכנו. אין לנו דבר מקביל כי אם האחדות, הגדל, הרוחב, הגובה, העומק, העליונות. התනוצות, ההתחדשות, הפוריות, הזרימות, התעדודות חי השרה וההכרה, ברקים תדריים, ומארות מתחדים לרוגעים, וכל אלה בכל גדים אינם באמת כי אם נקודת זורתה אחת, נקודת ההוויה, נתף של ניצוץ אלهي. והערכים המשווים שלנו, אינם כלל ערכים יצוניים, כי אם פנימיים, עצמותיים. והעצמות הלא היא הגדל האלמי, השיגוב הבלתי סופי, למעלה מכל גדרי כמות ואיכות, ולגביו ערך ערכים של אין ערוך זה, שהוא מדידת האמת, הכל הוא רק נקודת זираה אחת, שאפשר כלל לציר את אי איחודה. הכל הוא רק דוגמתו אחד לעומת אור אין סוף. וזאת ההשערה היא המקבת אותנו יותר אל בהירות האמת. מכל מיני ההזיות שעלה דבר פירודים וריחוקים, וועלמות שונות, זמנים מופלים, תקופות ודורות. וסיבובי יצירות. הוא על קטנות נשמה זאת, המתפלאת ומשתוממת על מה שהוא כל כך ראוי להיות, על מה שהוא כל כך מסודר, וככינול טבעי, שאלםלא הפעוטיות המלווה את הגאות הגסה של אמרת הטבע וחכמתה, היה אפשר לומר ביטוי זה ביותר מנוחת לבב, ביותר מילוי נשמה.

קעט. כל חלק גלוי שאינו מוכר כראוי, בין מן התורה, בין מן העולם, עומד הוא כמו מסך מבדי שמסתיר את האור הנשגב של החלק החבוי והנסתר, שאינו מושג כי אם בצפיפות פנימית בהירה. ובחוק זה נועצה היא החובה של השקידה התדרית להרבות תורה וחכמה. בתור יוצא מן הכלל, יש שאיזה סדק מתחווה בכתלי המערה

הסותמת את האורה העליונה, והאור החבוי מתנווץ פתאום, שלא על פי הדורך המודרג של הידענות הגלויות. ניסים כאלה צריכים לקבל בשמחה, אבל אין סומכין על הנס, והסדר ההיסטורי הוא לבוא מן הנגדי אל הנסתור, מהפרטים אל הכלל.

קפ. אי אפשר לחיות ללא השפעת אמונה של קדושה. מחשבת האדם כל כך צרה היא כדי לבאר על ידה את עומק היש, שככל כך הוא קשור אליו בכל מהותתו, עד שצורך עוזר על היחס של החלק המצער, של אני שלו, אל הכלול ואל מקור הכלל, מכחות היותר עליוניים. ואלה הנסיבות מתנויצים על ידי הופעת הקודש שעל ידי הצינור הטהור של הקדושה, של עליית השמים, של התגלות האלהות בעולם ובחיים, במדוע וברגע, ביצירה ובתולדה. והחיים טעוניים חקיקת חוקים. החוקים הולכים ונפעלים מכל ההוויה, מאוצר הכלל, הולכים דרך כל שלבי היצירה, באים עד לידי הקיבוץ, עד להלאם, פועלם בעמקם לפי הערך שיש לכל קיבוץ בהכנותו. עד שבאה הרושם להחטיביות המיוונית של הכנסת ישראל, שהיא יצירה מפליאה, רבת ההרכבה ואיתנית ההתחדשות, ולה תורה חיים, ממלאה את כל הסביבה, מקפת וחודרת, מחייה ומקיימת, בפירוט מיוחד, שדוגמא לה אין למצוא. אבל השוואה עם ניכיון של חילופי הערכיהם אנו מוצאים תמיד באין הרף. וייתר ממה שאפשר לכל יחיד וכל עם לעקוור מתוכיותו את כל אשיות חייו, אי אפשר לעקוור מכנסת ישראל את נשמה נשמה, את קישורה האلهי, את זיו העליון של הופעת עולמה, ועולםם כולם, הקשורים באחדותה המופלגת ובריבויו הנادر.

קפא. השכל הישר הוא יסוד הכל. הרגשת הטוב והאמת בבינה פנימית, בלתי מתועמת על ידי שום נתיחה בעולם, היא נתיב האורה המוביילה את הכלל ואת הפרט לאוישר עולמים, ולאוישר זמני המתאים לאוישר הנצח.

קפא. להפנות את הלבבות ולהעסיק את המוחות במחשבות נאצלות, שמקורן ברזי תורה, נעשה בדרך האחרון הכרח גמור לקיום היהדות. וירידה זו עצמה, שהביאה את הכרח ההשתמשות באמצעות נשבג זה, היא היא העליה.

קפא. צריכים להפריד את הגבורות זו מזו, על ידי מה שמצוירים בעמקי הנשמה שאינו פגם אחד הקשור ליתר חלקי החיים. באופן שעבירה לא תוכל לגרור עבריה. וכמו שבנפש, על ידי זה אין חלק רע אחד הקשור לחבריו, פועל הדבר ככה בעולם, ומהכנס החלק הטוב ביחיד, ומנצח את הרע לגמרי. הצדיקים הגדולים, שהרגשת המוסר שלהם היא עמוקה מאד, מוכראים להחזיק במידה זו, העושה פיזור לרשעים, שכינוס בא על ידי זה לצדיקים.

קפא. כשחובשים על דבר האלהות, לפעמים הולכת היא המחשבה בצורה שלולת את העולם, כלומר שהציבור האلهי בגודלו, בעוזו, בקדשו, ביופיו, בגבורהו, באין סופיותו, מאנס את ההוויה כולה. וכולא כלל חשבין, לאין דומין. זאת היא המחשבה הבאה מתוך הגבורה, והמתלבשת במידתה. ויש עוד ציור יותר מבוסם, שהמחשבה האלהית משלמת היא את העולם, היא נותנת לההוויה כולה את ערכה הנכון. מצד מחשבה שמקור חסר כזאת, הולכת אהבתה העולם וכל הבריות וمتגברת, בכל המילואאה אהבה האלהית, והמחשבה הצלולה

בענין האلهי, מתחמלה ותופות יותר מקום בעולם. בזה החושב לא נפרש מן העולם, אלא מעלה את העולם אל העדן העליון, העדנה והרוממות האלוהית.

קפה. התבוננות פשוטה היא שיותר גליו הוא ערך היחש שיש להעולם אל האלהות מצד הרוחניות שבו, שהם כחות הרצון והכרה שבஹי, ממה שהוא גליו מצד החומריות, שהם כחות הפעלים המינניים. וכמו שהדבר גליו בעולם, כך הוא עוד יותר גליו באדם. ולפי זה, היחש העליון שיש למחשבתו של האדם עם האלהות הוא יותר גליו, והוא הדין לרצונו ולכל נתיותו הנפשיומ, ומtower היחש הגלי מתברר היחש המסתור. וזהו היסוד להערכים הגדולים של האהבה, היראה, הביטחון, האמונה, הדביבות, הידיעה, הקנאה, התשובה, העונג, השמחה, הגעגועים לאלהים, והתגלותם המעשית בכל המידות ובכל המעשים, בכל התורה ובכל המצוות, בכל ארחות החיים וכל גילויוascal, הרגש והדמיון, בכל תפילה ושירה, בכל חפץ וشاءפה. אשרי אדם עוז לו בר מסילות לבבם.

קפו. יש לפעים שאפשר לעסוק בתורה. ולא בשום פעולה ומצוה, ושום עסוק עולמי, מפני שמתגבר הרצון להיות קשור בציור העליון של נעימת אור אין סוף. וצריכים אז ללכת בהדרגה, שלא להיפרד מהתשואה הקדושה הזאת, שהיא יסוד הכל, וההשכלה יותר עליונה, המחייבת את כל התרבות והאנושות, וכל גוני העולמים השונים שבஹי כולה, אלא לתקן את האור הגדול על ידי תיקוני כלים, והמשכת רצונות בתור קווים ונקודות. שהם יהיו מתאימים להגינוי תורה ודרך מצוות וארחות חיים בעולם, בכל ההליכות של דרך ארץ, ובזה מיישבים את העולם בישוב עליון של קודש.

קפא. חכמת האמת מלמדת אותנו את האחדות העולמית, את הצד של השינוי שיש למצוא בהויה כולה, עד למעלה למעלה, לדמיוי הצורה ליוצרה, ואיך ללכת בדרך אורה זו בלי מכשול. הגשמיות והרוחניות, הציר והשלל, השפל והנישא, איך הם כולם תואמים, מתחדים ומוקשים. ועל כולם את הערך של הופעת החיים שלנו ביקום, ביצירה כולה, רוח האדם בעילויו, על ידי הכרה צלולה והתנסאות רצון מטויה וגמר, המתנסה לבוא עד לידי השלטה רצונו על ההויה, מפני עוזו וחשיבותו של הראשון. זאת היא המגמה של הדיבוקות האלוהית הבחירה, העולה ממעל לכל המדעים המוגבלים, שרוח האדם המעורפל רואה אך בהם את עולמו הרוחני.

קפה. להעלות דברים בטלים אי אפשר כי אם על ידי גילי רזי תורה, וכשגילוי האור של סתרי עליון בא בשפע, מתעלים כל הדברים יותר שלפים, ומתראת בהם האור הצפון במקומות. ועל כן בעקבות דמשיחא חכמת סופרים תסrah, ומתרבים דברים בטלים רבים בצורה של ספרות, של קיבוץ, ועל ידי התגלות אורו של משיח יהפכו כולם לקדושה. והיה פריו למאכל ועלהו לתרופה.

קפט. צדיקים עליונים, מיתוק הקדושה שבנשماتם הוא למעלה מכל גילוי של תורה ועובדת, שנשماتם היא גילוי התורה והעבודה בזוהר יותר עליון. ועל כן לעולם צריך שייהו בשלווה גדולה, בכח גופם, בכבודם, בכל

צרכיהם, ולא יהיו תשים ולואים, ולא ייעצבו כלל, כי אם תמיד יהיו מלאים חיל ושמחה, ואור החיים שבעצמיותם הוא מבסם את העולם ואת הנשמות כולם.

קצ. מתוך קטעו אמונה נדמה, שכל מה שבני אדם מודרים לחזק את מעמדם, להילחם נגד הרעות המתרגשות בעולם, לרכוש להם מדע, גבורה, יופי, סדר, שכל אלה הינם דברים היוצאים מחוץ לתוכן האلهי שבעולם. ומתוך כך עין צורה צופה מתוך כמה אנשים, שלפי דעתם עומדים הם על הבסיס האلهי, על כל התקדמות עולמית, שונים את התרבות, את המדעים, את התחרבות המדיניות, בישראל ובשארם. אבל כל זה טעות גדולה היא, וחסרה אמונה. הדעה הטהורה רואה היא את ההופעה האלהית בכל תיקון חיים, ייחידי וציבורי, רוחני וגשמי. היא מודדת את העניים רק במידת התועלת שהם מבאים, או הקלקול שהם מקללים, ובמידה זו לעולם לא תהיה תנוצה חיית כולה, כשהיא עוסקת לבורא איזה דבר, בין גשמי בין רוחני. יכול הדבר שייהי בה מגרעות, אבל בכללותה, הכל הוא מכלל הייצרה האלהית הולכת ופועלת. לא תזהו בראה לשבת יצירה.

קצא. ישם תיקוני עולם כאלה, שאם אפשר להם שייעשו על ידי צדיקים, כי אם על ידי רשעים ואנשים פגומים במידע ומעשים. אמנם על ידי תשובה מהאהבה, והתאמצות גדולה להרבות קדושה בעולם, בתפילה צדיקים ישרה. זוכים שגם צדיקים יכולים להשתתף באלו תיקונים, שעל פי הסדר הנהוג אינם רגילים לצאת כי אם מידי רשעים ואנשים רחוקים מהקדושה. תיקונים הללו כוללים תיקונים חברתיים, כמו מכשורי עבודה אדמה, מלחמות, שישנן מהן שהן דרשות הרבה לעולם. המצוות מעשיות, וישמן מהם תיקונים רוחניים של כמה חכਮות מעשיות ושכליות, שהנשמה המוטרת בחסידות ובהתנסאות נשפלה קדושה אינה יכולה לחדור לפרטיהם הללו. רק על ידי עלייה גדולה של המהלך הרוחני אפשר לזכות לברכה עליונה זו, של כיבוש כל תיקוני עולם על ידי צדיקים ואנשי קודש.

קצב. כשכח המדהה בריא בקדושתו. מרגישים במציאות האור האלהי בנשמה ובעולם. ועל יסוד ההרגשה הזאת באה אחר כך ההשגה התורית, ומארה באור חיים גדול מאד. ומהמעשים הטוביים והמידות הטובות מוסיפים מציאות חיים באור הדמיון הנשגב זהה. ורוח הקודש מתחילה להופיע בעולם בהוד והדר, לרווח גוי, ולהחיות רוח שפליים.

קצג. כשהצדיקים מאמינים בעצמם. בכוחם הגדול ובקדושת נשמתם העליונה, הם מוסיפים דביבות אליה בציורים בהירים, וממשיכים על ידי זה לעולם שפעת חיים של קדש, של עונג ונחת. וסגולת רפואי, אריכות ימים, ברכות שדים ורחים, ואור תשובה ושמחה מצוה מתרבים בעולם.

קצד. כשהמרגנישים איזו פחיתה של מידת רעה בפנימיות הלב, אין לאסור מיד המלחמה לעקור את התוכנה של המידה, כי אולי ת策רך תוכנה זו במקום אחר לטובה. גם אין להחליט על פי הסקירה הראשונה שהמידה הנדרנית לדעה היא רעה. אלא כיון שלפי הסקירה הישירה הרי התוכנה מוכחת לרעה, צריכים לכובשה, להעלימה, לכטוט עליה בתורה ובמעשים טובים. תחת המכסה העתיק הזה, הרי היא מתפתחת באופן טוב, והוא

مزדככת ומסתננת, ובמה שזמנן תופיע באור בהיר של מידת עליונה טובה. ובדרכ הליימוד והחינוך העצמי, המצויר להשכלה גבולה במושגים הרוחניים, יתבאוו כמה דרכי עצות, אין להשאיר הכהות הנפשיים ודרכי התפעולוותיהם במצבם הבריא, ולהעלותם במעלה הקודש.

קצת. סימן טוב לתשובה מעולה קורת רוח פנימית, והארת השכל בהשגת עליונות. בהירות הציגו ועוזו הקודש של טהרת כח המדמה. המלביש את ההבנה העליונה, הכוללת כל ארחות החיים כולם.

קצת. הטבע העולמי וכל יציר פרטי, ההסתוריה האנושית וכל איש יחידי ומעשי, צריכים להיות מסוקרים בסקריה אחת, כתוכן אחד בעל פרקים שונים, ואז ממהרת האורה של הדעה המביאה לידי תשובה לבוא.

קצת. המשכילים הגדולים צריכים לשאוב את אור הקודש שלהם מרומי השכל. לא מהחפלוות הנפש, ולא מלהבת הדמיון, ולא מפשטויות האמונה בלבד, כי אם מכל האור של כל אלה בשורש שרשו, המואר במקור ההשכלה היותר טהורה, בזיו הנשמה.

קצת. שיטת המחשבה בצייר המזוקך של השילחה הגדולה, הדרישה להכנת הדביבות באור אין סוף, מזככת את כל כחות החיים, ומעלה אותם מכל שפלות, ומעלה גם כן את כל השיכים להמייחד, החשוב את המחשבה הגדולה הזאת בכל עומק גודל רוחו ונשמו, בעלייה רוחנית בהירה. והתפילה המתיסדת על יסוד צימאון עליון זה, היא ספוגה כולה ברוח הקודש בהירה, וקולעת את מטרתה קשת וחיצים ביד גיבור. בחורי ובקשתי, בצלותי ובעבודתי.

קצת. העונה היא חותם הטוב. אהבת העונה עמוק לב, היא לבוש הטוב מבחינה אחת, ומבחינה שנייה היא עטרת הטוב ונזרו העליון. החשבון הצלול שתכונות הגיאות היא מאוסה, שכל בעל נפש מכובדת כל דהו יתרחק מהתגאל בה, וזה חשבונו של עולם, המרומם את האדם הרמה רוחנית פנימית, ומכשירו לאור תורה וחכמת אליהם.

ר. כל תשוקות שבועלים, כל קנאות סופרים שבועלים, וכל חמודות של תורה וחכמה שבועלים, לא ייזעו את הצדיק העליון מיסוד הדביבות האלהית הקבועה, שהיא הצלחת חייו, ואור העולם כולו, ומקור חייו כל. מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונחרות לא ישטפה.

רא. הפשטות של אהבת ד', ותעונג הקודש שבה, כוללים בקרובם את כל אור העולמים, את כל חמודות החיים הגשמיים והרוחניים, וכל העינוגים שבועלים הינם כוללים בסיסו עונג זה בתמצית הקדשה והטהרה. עד שהעונג העליון שבמסירות נפש הוא רק ניצוץ קטן של אור מופלא זה, ודוקא באהבה בתענוגים, הממתתקת בעומק מתקה יסוריبشر נוראים, כמסרקות של ברזל בגופניות, ויסורי גיהנום בروحניות, על ידי העברה של

צדיקים ב עמוקיו, היא מכילה קצת התגלות של עומק או רענן זה, שמהפכ ברוב כהו את כל המיראות למתיקות מוחלטת. ומילא מתעללה ציור זה, החי בלב קדושי הדורות, למורים החיים, ועל ידי התערבותם מה חיים בזרמי הנשמות הרבות, מהפכים את כל החטאיהם, העוננות והפשעים וכל קטיגורייהם, לזכויות ואורות ניעים, בנועם ד' של תשובה עלאה.

רב. התרחקות ארצה של צדיקים מציר הדמיון הקדוש בענייני אלוהות, מוסיפה להם עוז ואומץ של קדושה. ואם ההתרחקות הזאת גרמה הוספה ידיעה בענייני חול, מתחפכת ידיעה זו לתוכן קודש מבריק. ומכל מקום אי אפשר לעשות כן לתחילת, והרי הדבר עומד במדרגה של מצות שכחה, שהסיד מקריב אליה קרבן הودאה.

רג. נראה של שיטתה היא מה שמתיראים מהמשלים הגשיים שברזי תורה. הלא יודעים אנו ברור שככל אלה אינם פוגמים מאומה את היסוד המאייר של טהרת אמונה אל אחד ברוך הוא, אלא הם מוסיפים לנו או רוחניות להבנה, וכשרון הסתגלות לאורה האלהית. ואנו אין לנו כי אם לשנן, ללמד, להכין את התוכנה הגופנית והרוחנית באופן המתאים להוספה קבועה של אור עליון זה, המafkaה בכל עת ורגע מעינות טהורם ממוקור שרשו. וכפי רוב הבינה, ועומק מסירות הנפש אל הדבקות האלהית, האהבה המלאה משתפכת מגנזי היראה, לחיש את חי הרוח בצורה של בריה חדשה בכל יום תמיד.

רד. יגדל רוח האדם, יסקור את החומר והרוח בסקירה גדולה אחת, המוות יאבך לגמרי את ערכו, ייכחד מן המציאות, מתוך הכרה בהירה וידיעה בטוחה. החיים יתפשלטו על הכל. הטבע הרוחני והטבע החמרי, הטבע ונשמה הטבע, הטבע ולמעלה מן הטבע, הכל יעשה אגדה אחת. החפש האיש, בהיותו מבוטא במהלך עילויו למקורו, התפילה, זהו הגילוי האיתן של גודל הרוח, התוכן התופס מקום היותר חשוב בעולם משוכל, מה שהוא נכבד כל כך מתוך נטייה אינטינקטיבית, ייכבד הרבה יותר בהכרה של מדע צלול. כדי לבוא למרומי כל מגמה בפועל, בעולם הגדול הכללי ובעולם האיש, יחד עם כל הדריכים מanshipי השכלול שהחולל המדע, החוש והרגש, הגאונות האמנותית והגבורה הממלחתית, תבוא התפילה. מה שנודע רק לייחדי סגולה יודע לכל, ותוර הרצון וחושנו, בנטוחו בעוזו לסוד אלוה, זה יהיה ראש מגדלי התרבות העתidea, שתתנוסס בתפארה מיד עם עולם, בשבייל העולם כולו. כי ביתי בית תפילה ייקרא לכל העמים.

רה. סגולת הדיבור מתגללה בעולם אחרי התגלות סגולת הרצון והמחשבה. הערך של דבר פשוט, שברכה היא ברכה, וקללה היא קללה, ושאומר הגוזר צרייך להיות קם, זאת היא חטיבת התגלות כח היצירה העליונה שבروح האדם בכל מילואו. מובן שהשקר המילולי וכל דברים בטלים ישחו מן העולם, ושפפת אמת תיקון לעד.

רו. הרוצה לשמר מנוחת נפשו, ייזהר מכל דבר הנראה כגסות הרוח. וכשיתברר לו בבירור גמור שטעם גסות הרוח ההדיאוטית כבר פג ממנו, ונכנסה בו רוח טהרה של ענווה, רק אז לפעמים יכול להתייר לעצמו, אחרי זיכוך גדול. להביע דבר המסמן את הצד הטוב שבעצמיות, בשבייל טובתם של מקבלי השפעתו, או בשבייל התערורות

روحנית הנדרשת לפעמים לעצמו. ותclf שירגיש מזה מוסר כלות פנימי, יבין שעוד לא הגיע הזמן לכך, ויישוב למידת הענווה מתוקן לב טהור, ולב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה.

רז. כשהאים לשוב בתשובה צרכים לדעת שאין שם מניעה בדבר. ואפלו אולם ה' דברים המעצבים את התשובה, תclf כשמבקשים לשוב עליהם שום אין מעצבים. ואין לבטל שום נטייה של תשובה, לא קטנה שבתקנות מפני שפלותה, לומר שאין הרעיון הקטן ראוי לפि מידתו שהאדם משער את עצמו, ולא את הרעיון היותר גדול, לומר שהוא גביה יותר מערכו, כי הכל עליה ומצטרף ביחיד לקומה שלימה וועלם מלא של תשובה, שהוא יקר, גדול, וקדום מכל העולמות האחרים.

רט. מה שモטבעים לפעמים במניעות גדולות, בין בעניינים שבין אדם למקום בין בעניינים שבין אדם לחברו, לא יעכ卜 כלל את התשובה הרוחנית, וכיון שմבקשים לשוב אל ד' שבים, והאדם מתחדש כבריה חדשה. והיציים המעשיים, שצרכים לזרוע גדול לתקנם, יצפה עליהם תמיד לתקןם, ויסగל לעצמו מידת השפלות ביוטר כל זמן שלא תיקן איזה דבר בפועל ממה שיש לו לתקן בדרך מעשי, וишtopicק תיקון השלם, וממילא יבוא הדבר לידי כך שייעזרהו הש"ית לתקן הכל בפועל. אבל גם כשלא נזדמן לו עדין תיקון, בין מצד מניעות חיצונית, או מצד מניעות פנימיות, שעדיין אין הרצון שלו תקין כל כך, וההסכמה לדרך התקונים המעשיים עדין לא באה לו בהשלמה, מכל מקום יאחז בתשובה הרוחנית בכל עוז ואומץ. יהיה תקין בדעתו, שסוף כל סוף אחוז הוא בתשובה, שהיא עניין יקר מכל מה שבעלם, וירבה בתורה, במידות טובות, בחכמה ובנהגה ישרה בכל מה אפשר לו. וישפוך שיחו בתפילה לפני קונו להוציא אל הפועל את חלקי התשובה שעדיין לא יצאו אל הפועל, בעבור עצמו, ובמעבר לכל ישראל, ובעד כל העולם כולם, ובעד תיקון הכללי של השכינה, או ר' בעולם, שהיא בתכלית השלימות. וишtopicק שכל הנשומות ההיאנה מתוקנות ונחנות מזיו השכינה. והכל ישבעו טוב ושפעת חיים.

רט. ישם שני אופנים של דיביקות המתנוצחים באדם. האחד הוא בא מצד התורה, ואף על פי שאינו מרגיש בפנימיותו כי אם האריה נשנית רוחנית, ללא אותיות של הלכה ושל מצוה, מכל מקום הוא בא מכח האריה התורה המעשית. והשני בא מצד עצמות הארץ הנשמה, ביחסה אל אור ד' בעולם. וישם בכל פרטיה הבדיקות של אלה שני המינים של דיביקות ד' המתנוצחים בנשמה, חילוקים לעניין דרך השימוש בהםם, ולפעמים צרכים למזג דוקא מן אחד בשני.

רי. כל העולמות מתגלים בתחום הנשמה. וכל מה שמעמיקים במידעה הפנימית של תוכני הנשמה, מתגדלת הידענה על הכל. ונשנתה העולם, ואור המקורי של חי כל, מתגללה ביותר, כל מה שהగילוי העולמי מתרחב הוא בתוכיות הנשמה עצמה, עד שאור ד' מair על האדם לפי רוב הסתכלותו בנשנתו.

רייא. המצוות שבזמן, מעלה את הנשמה הפרטית של האדם אל אוצר הכלל כולם. ההצלחה הרוחנית גדולה היא כמשמעותה להאריך את הנשמה מאור הגנו שבעל מצוה בזמןה. ודבר בעיתו מה טוב.

ריב. הסוכה היא שמה עליונה מאד, עד שאינה יכולה להיות קבועה, כי אם דרך ארעי. אבל היא עומדת במקום אחד, מפני שבגדי האור של השמחה שוטפים, ואחד מתעללה, ומיד ללא שום הפסק השני, החדש, שהוא יותר מאשר יותר ממש, יורד ונשפע. על כן נראה כאילו הכל היא סוכה אחת, ובאמת בכל רגע ורגע, ובכל חלק מהליך הרגע, ישנה סוכה חדשה ממש. ומפני שהשמחה היא מהתחדשות, וכאן ההתחדשות היא תמידית, על כן הוא זמן שמחתנו.

ריג. האדם צריך להכיר מנטיותו הפנימיות את התוכן שהוא צריך להוציא מן הכח אל הפועל, ויש מה תמיד בחלקו, ויחזק בו בכל תוקף. ואם מרגיש הוא שיש לו תוכנה מעורבת מכמה נטיות הפכיות, אל ישים אל ליבו מה שאצל רוב בני אדם נטיה אחת סותרת לחברתו, לחשוב שגם אצל הדין כן, כי אז יאביד בידים חלק גדול מעצמיותו. אלא ידוע, שכיוון שכך הואطبع نفسه, הינהו מוכשר לאחד בקרבו את העניים שאצל רוב בני אדם הם מפוזדים, והשלמת חוקו תלואה היא דוקא בהשלמתם של כל החלקים וכל הנטיות השונות והמנוגדות. זהה נהוג בין בעבודות מעשיות, בין בהשגת תורה וחכמה, בין ברגשי הנפש ותוכנות המידות. כי כלל הכל הוא, שראש דבר יהיה הכרתו הפנימית, ולאחר כך תבוא ההכרה החיצונית, גם היא צריכה, מן הסביבה ומן העולם בכללו.

ריד. המעד הרוחני של רוב בני אדם רחוק הוא כל כך מהתוכן הפנימי של התורה והאמונה האלוהית, וממילא מהריעונות המובעים בתורה ובתפילה, ומוצרים במצוות המעשיות, עד שרק אחת משתי אלה יוכל לקשר אותם אל זה הגובה: או הכרה פנימית בעומק האמונה הנשנתית של האדם ושל כניסה ישראל לפרטיה, עד שלמרות מה שהחיצוניות היא כל כך שפה ומגושמה, עולה על כל עירגה עילאה בלתי פוסקת למאה שהוא רם על כל רמים; או סמויות המוניות, שאינה מכירה את הריחוק של תוכנת עצמיות המתגללה, מהאורה העליונה המתבטאת ומתבקשת בקשר האמונה והיהדות בכלל ובפרט. בעת אשר תיפקחנה העניים לראות את הריחוק, יחרד כל המhana מנפילה חסופה ואיומה. אבל התשובה כבר מוכנת היא אז, לבוא אל הצד העליון שב קישור הקדושה, דהיינו ההכרה הייחסית מצד הסגול הפלמי. אשריך ישראל מי כמור עם נושא בד', מגן עזרך ואשר חרב גאותך, ויכחשו אובייך לך, ואתה על במו תימנו תדרוך.

רטו. כשמתפללים מתפשט כח הרצון. והדבר המפשט את כח הרצון ביותר, הוא כשהמכונים במילוי הרצון אל ד', כשהמחשبة דביקה באלהים, והרצון דבק בו אז בקשר מחשבתי פנימי. אז כל כחות הנפש מתגדלים מעל כל גבול, והרצון הטוב והמעולה, בהתפשטו ביותר, פועל הוא את טובו. התפילה היא פעללה ממש. ככל פעולה שהטבע שלה מורגש, אمنם הכל תלוי בגודל קדשו של הרצון היחידי של המתפלל, ושל התוכן האלهي המלא את נשמו. ותפילתן של צדיקים עשו מהפכה גדולה לטובה בערכי העולם כולו, מה עדת זה מהפרק את התבואה בגורן מקום למקום, אף תפילתן של צדיקים מהפכת דעתו של הקב"ה מידת רגונתו למידת רחמנות. אין הפילוסופיה, המבינה את העדר השינוי ברכzon ד', יכולה לגעת בגובה זה, שהוא כולל בקרבו את כל השינויים בהשוואה נצחית. בתנועות הרצון של האדם כלפי האלים, בbijrou טבו, מופיעה בהשוואה זו

התגלות א/or ד' באדם ובעולם לטובה, כמו שכל ההוויות הטבעיות פועלות את גילויי שינוייהן מתוך ההשוואה האיתנה של המיציאות כולה.

רטז. כל חוג של מדע יש לו תחומי ידיעותיו והרגשותיו המיוחדים, אבל פינות יש בכל מדע ועולם של רגש, שנוגעות בהן אלו באלו. ולפעמים יש שמתגללה כשרון גדול, החש שכל עולם עליון שופך אוורו על העולם התחתון, ועשה בו הארונות גדולות, וחאים נישאים, הרבה יותר מערכו המיוחד הרגיל של התחתון. תהום אל תהום קורא.

רייז. כל מה שהופעת הכרת כה היוצר נגלה יותר בקרוב האדם, כל מה שנשנתו מודככת לראות את מעשי ד' בסוד היצירה, ככה מתقدس רוחו בקרבו, ויצירתו שלו, דיבورو, נעשה אצלו חביב וקדוש, הוא מתחילה להוקיר את ערכו, ותוכן של דברים בטלים מתבטל אצלו לגםרי. מתוך מעמד נפשו המיוחד הוא מרגיש כבר את היצירה הגדולה שהולכת ונוצרת בעת הבעת הדיבור, ובשם אופן לא עיז מطبع רוחניתו להרבות שיחות חולין. יראת הדיבור הריק מונחת כבר בקרבו פנימה, מאוחדת עם דעת ד' העמוקה השוכנת ברוחו. הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחו.

רither. כשועשים איזה דבר בנטייה של חולין, של גופניות ובהמיות, אם רק הוא של היתר, תclf' כשותעוורים לשוב על זה מתעלים כל הכהות ומחהפים לאצלות ולקדושה. במצבות עשה לא זו ממש עד שמוחלין לו, ובענייני היתר תclf' כשבולה ברעינו לשוב הרי הוא מתقدس. והפעולה וכל כחה מתקדשים עמו, והעיצבון הבא מתוך תענוגי חול מתחפה מיד לשמחה של מצוה. ולישרי לב שמחה.

רייט. המשיגים הכלולים בקרובם כמה ענפים, בדיות, בmdiות, מוכרים הענפים להיות עצמם לפעמים מכחישים זה את זה, ממון ריבוי יניקתם במקום מצומצם, והם מוכרים להתרומם למקור האחדות תמיד, שם כל הענפים הם בחטיבה אחת, והשגה כללית אחת מחייבת את כולם. ומכל מקום צרכיים הם סעד מגדולים בעלי מקצוע מיוחד, שעל פי רוב הם יותר מפורסמים בעולם, מפני שההמון תופס את הזיו של מקצוע פרטימשתרבה, הרבה יותר مما שהוא תופס את הגודל של עשר רוחני כללי. ואלה הנשנות המיוחדות בחוגן. משפיעות הרבה עוז וקדושה על הנשנות הכלליות, והנשנות הכלליות מתעשרות הרבה על ידי חיבורן עם המקצועיות, וזה חזירות ומשפיעות עליו שפע גדול מאד, הרבה יותר مما שקיבלו מהן. כי כל דבר פרטימישון שהוא נשפע לתוך נשמה כללית, נשף אחר כך בכח עיכול רוחני לדבר כללי ומקיף הכל, הכל לפי ערך הכלליות ומדת ההקפה של הנשמה הכלילת.

רכ. בשביל פגם שמרגש אדם בעצמו במידותיו, אין ליפול כלל מסדרי העבודה הרוחנית של ההשגה, וההתורה, והמצוות, והדיביקות האלהית העליונה. ובסוף סוף שכל המידות תתעלינה. ותתהפקנה לטוב עליון. והמורثر שלא יהיה מותקן כל כך ישמש כדורדיא לחמרה, לשמר מחימוץ ומכל פגם צרכי.

רכא. אני מבין איך העריגה היותר עליונה שבחאים היא להשלימות הנשניתה היותר גמורה. והשלימות הנשניתה הישראלית היא בעלת כח עליון, ובעלת חוץ אדר, והוא מרגשת את עצמת חילתה. ו יודעת היא הנשמה שתאחד באור ד' על ידי הגלמת כל חייה על פי התורה והמצוה, על כן אהבתה היא את המצוות עד אין חקר, והנני מרגיש אהבתי למצוות, ושמחה הפנימית בהן מרובה כל.

רכב. צריך לבדוק להאמין בעצמו שהוא ראוי לשמות שמחה שאין כל העולם יכול כדי הוא לה, שמחת עולמים. ובפרט בזמני שמחה, שאין קץ לאושר המתגלה בעצם הזמן ובמציאותו מגרשים לגמרי מן הלב את כל החשבונות הקודרים, שהאדם יכול להעיב על ידם את חייו הרוחניים, שמחים בר', בקדושת גילוי אורו בתוכיות נשנתנו, המתאנגדת עם תוך העולם כולו, ועולה בהכרתה בשלחת פנימית, להתקשרות רוחנית באור ד' ועליצתו, בעוז קדשו המchia כל, מלא כל ומקיים הכל, מחולל ומולד, צדיק كبير.

רכג. תורה שבבעל פה מונחת בעצם אופיה של האומה, שמצויה את ברכתה על ידי הגilio השמיימי של תורה שבכתב. בהתגלותה, נמוכה היא תורה שבבעל פה מתורה שבכתב, כי הרי הגורם הראשי למצואת נתיבתה היא התורה שבכתב, היחש העליון של האומה עם האלאות העליונה, עם המגמה של המגמות, עם הנצח וההוד שבעולם וממעלה של כל כלותם. אבל בצורה הפנימית, הלא התורה ניתנה לישראל בשביל סגולתם הפנימית העליונה, הרי גרמה סגולה אופייתה גנואה זו להופעת תורה מן השמים עליהם, ונמצאת עליונה תורה שבבעל פה בשרה משורש תורה שבכתב, חביבין דברי סופרים יותר מדברי תורה.

רכד. אין להתפעל ממה שהלב מושך לפעים לאיזו תאה או לאיזו מידת שאינה מהוגנת, ולהחליט בשביל כך שככל הופעה עליונה של חכמת קודש אינה הולמת לו. פתיות היא זו. האדם נתון תמיד בסבך של חיים גופניים, חכמת אליהם מקדשת את חייו, וגם מגדلت אותם. סוערים לבב לפעים דמיונות ונטיות בלתי רצויים, שהם עומדים מוכנים להתבטל מפני הדר ד', המתגלה בנשמה בהדרת קודש.

רכה. הצדיקים, עיקר נפילתם באה מתוך העונה היתירה שלהם, שבעצמה הרי היא מידת היותר גדולה מכל המידות, עונה גדולה מכולן. כשהם באים לשוב, מתחטרים הם עוד יותר בעונה, והוא מגדילה בעינייהם את האורה הרוחנית שבנשماتם האלוהית, וטסים בבה אחת בתשובה כבירה. המוחה כעב וכען אם כל הפשעים, ומעמידה אותם על במת עולם, לרנן לשם ד'. רננו הצדיקים בר', לישראל נאה תהילה. בד' תהallel נפשי. ישמעו ענוים וישמחו.

רכו. אף על פי שסדרי העולם ומנהגיו ונמוסיו, מניגדים הם את ההופעה האדרית של רזי תורה. מכל מקום מתגברים הצדיקים על כל, והם חיים אח חיים על פי סוד ד' ליראו בשלימות גמורה. והעולם כולו משתעבד להם באמת שעבוד פנימי גם בעת העולם, וסוף הכבוד והמלכה הרוחנית שלצדיקים העומדים לפני ד' תמיד, לבוא בכל הדר גילוי. והצדיקים עצמם, שבאמת העולם וכל נמוסיו, שנראים כל כך מתנגדים לאורה העליונה האלוהית ותביעותיה הנצחיות, הם באמת מסעדים ותומכים לה, סמוכים אליה, והכל אומר כבוד ושירה

בלחי פוסקת לקודש ד' שלמעלה. וכשם שקיים של הקב"ה עולה מכך מן הרשעים, וכשם שהבחנו של הקב"ה עולה מגן עדין כך הוא עולה מגיניהם, ובסוף הכל להתעלות, להתמק ולחתקנש. וחכמת צדיקים מתקשת לפניהם כזוג, בחדות רוח הקודש, ורואים הם את העתיד באור ההווה, ומחיים בזה את ההווה של העולם לאור העתיד, וממשיכים נועם עולם הבא בעילם זהה. ומרבים על ידי זה בעולם שלום וברכה, נחית ועדניים. וכל הבריות וכל החיים מתברכים ומתעדנים, מתעלמים ומתקדשים, שקווי טל חיים ומלאי ברכת עולמים.

רכז. רזי תורה מתבאים על פי כל החכמות שבעולם, ועל פי יראת שמי הטבעה, שבספרים מבוארת היא בחותמת הלבבות יפה. והיסוד התתיתתי הזה הוא החומר, הראוי לקבל את הצורות היוטר עלילונות מקדושה של מעלה.

רכח. העין האליה בכללותו הוא מאיר מעצמו בנשמו של כל בעל נשמה אצילת, ולהלמודים והעיוניים אינם אלא מכינים כלים, שעל ידם תהיה האורה הכוללת את כל הצורות כולם מתפרטה לצורות רבות, כדי שהעובד הרוחני יהיה גדול ואדיר מאד.

רכט. הצד התתון מתגלה במיצר. מעונה הוא האדם מספקות, וגמר בדעתו, הלא בכל אופן הדרך הישרה היא שמירת תום ויושר, קבלת אבות ורגשי קודש. באמונה פשוטה, שהיא נקראת בגדר أولי, וספק, לגבי האמונה העלiona, שהיא ראשית דעת. אובל أولי, قولוי האי ואולי. ומתוך נחל איתן זה, שהוא רק משמש לעיקר המובן, בא אדם לנחל עדנים של עצמות המובנים, שם העדן היהודי מזיל את בשמי עינונו.

רל. לעיתים אדם נופל מדעתו, כשהשומע גדלית של בחינה אחרת שאינה מידת שלו, ונעשה מבוטל בעצמו, והעיצبون מתחילה לעם את זוהר נפשו, מפני שככל מעמדו הרוחני נעשה אז כהה לפני אותה מידת הגדלות, שאינה לערכו. צריך אז להתחזק בעצמו, שלא לKENOT בחלוקתו של אחר, ולהשתמש רק משפלות זו לפי המידה הרואה לבצר כה הגאה, שלא תזוז דעתו עלייו, ומכל מקום יהיה מרוצה ושם בחלוקתו מאד, וIOSIF להחזיק במעוזו, ואז ייבע כשהר אורו, וארכותו מהרה הצמלה.

רלא. צרכים עמוקים מאד באמונה התשובה, ולהיות בטוח שבהרהור תשובה בלבד גם כן מתקנים הרבה את עצמו ואת העולם. ומכרכה הדבר שאחר כל הרהור תשובה יהיה יותר שמח ומרוצה בנפשו مما היה בתחילתה. وكل וחומר שכבר בא ההרהור לידי הסכמה של תשובה, וכשהוא מחובר בתורה וחכמה ויראת שמיים, ומכל שכן כשהתכוונה של האהבה האליה פועמת בנפשו. וירצה את עצמו, וינחם את נפשו הנהלה, ויחזקה בכל מיני חזוקים שבעולם, כי דבר ד' הוא: כאשר אשר אימנו לנו כן אני אנחכם. ואם ימצא בעצמו חטאיהם שבין אדם לחבריו, וכחו חלש מלתקנם, מכל מקום אל יתיאש כלל מהתקנה הגדולה של התשובה, כי הרי העוננות שבין אדם למקום שבו עליהם הרי הם נמחלים, ואם כן יש לדzon שהחקלים הנשארים שלא תיקן עדין יהיו בטלים ברוב, לאחר שכבר נמחלו חלקים רבים מעוננותיו על ידי תשובתו. ומכל מקום אל יניח ידו

מליהיזהו הרבה שלא להיכשל בשום חטא שבין אדם לחברו, ולתקן כל מה שיוכל מה עבר בדרך חכמה ואומץ רוח מאד, הינצל צבוי מיד וכציפור מיד יקוש. אבל אל יפול ליבו עליו על החלקים שלא סיפקה ידו לתקנם, כי אם יחזיק במעוז התורה ועובדת ד' בכל לב, בשמחה, ביראה ובאהבה.

רלב. המחשבות השונות אינן סותרות זו את זו בעצם. הכל אינו כי אם התגלות אחדותית, המתראת בניצוצים שונים. אמן שם שהגופים מטילים צל, ומכבים את האור, ומלקים על ידי זה את המאורות, כן הצללים הרוחניים מעכבים את ההבאה האורית של חלקים המקבילים אליהם. והצללים הם תולדות הדמיון שלא הוואר לגמרי בקרני השכל, או ההתפעלות שהרגש מתחעל מיתר הרעינותו. שלא ידע איך לקשרם, על ידי השינוי הנמרץ של הופעה חדשה, בלתי מורגלה. וכל זה הוא בכלל מאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה, הגוים יחתו, וישראל לא יחתו, הקשורים בחיה העולמים, באור אין סוף, במקור הכל, באחדות השלם שלפני אחד, המרומים מכל ברכה ותלה. הם עומדים עד עולם. יהמו יחרמו מימי, ירעשו הרום בגאותו סלה, נהר פלגייו ישמרו עיר אליהם, קדוש משכני עליון. ד' צבאות עימנו, משגב לנו אלהי יעקב סלה.

רלג. מתרגלים להבית בהוויה הרוחנית, על ידי זיכוך מחשבה, וטהרת מעשים ומידות. מקשיבים לקול הזורם הרוחני המוחלט, ההולך ומתרגבר על ידי כל דבר טוב, כל מחשبة מאירה, וכל מצוה ומעשה של קדושה. הרוחניות הפרטית מתעללה על ידי גילואה, ההתגלות היוטר עליונה היא בתורה וחכמה עליונה, ועם העילוי הפרטיא הרוחניות הכללית מתעללה, השכינה נגאלת מגלותה, העולמים הנפרדים מתחדים, ברכת החיים והשלום הולכת ומתפשטה בעולם. והגורם זהה, העובד, המאחד, המתרומם בחשקו ובמחשבתו המטוורה מעל כל קטנות הרגילה להיות למطبع עולם, המכובצת על ידי יצר הרע, על ידי מחשך הדמיון, על ידי מסר היגיון הצר האחו בנטיות לבبشر, הוא רואה עולמים מאושרים לפניו הולכים ומארים, ומשליטים את הטוב על כל, מחזירים את כל האבידות, מתקנים את כל הקלוקלים, מרומים את הנשמות, וממלאים עדנה ונחת את כל חללו של עולם.

רلد. כל מה שמקיף את המצויאות בכל הדרגותיה, בהשפעה רוחנית, מוסרית וקדושה, צריך לטהרה יותר גדולה. המקדש וקדשוו כוללים את רוממות אצילות ההשכלה, ואת תחתית טהרת הדם, הבשר, הדמיון והרגש. ובשביל אלה השלבים התحتתיים, המקושרים לכל איגוד חי, נדרשת היא הטהרה המדוקית. ההשפעה העליונה בלבד, המכוננת אל הדעת, וממלאת בזיה את תפקידה בתקווה שמעין הרוחני יטהר הכל, היא אינה צריכה כל כך לפרטי טהרה מעשית. אלא כה דברי כאש נאם ד', מה אש אינו מקבל טומאה, אף דברי תורה אינם מקבלים טומאה. החסידות האחורה פנתה אל הרגש והדמיון יותר מאל השכל והמעשה, ובשביל כך העירה הרבה את תביית הטהרה. לכתילה, בימי עזרא, הייתה המגמה לקשר את ישראל אל הקודש והמקדש גם בצד התחתתי, שהוא אחד מדרכי החינוך הכלליים של האומה, והובלתה הטהרה. הгалות לדלה את הכהות הרגשיים והציוריים, יחד עם גבורת החיים והמנוחה האסתטית, ונשארה השפעת השכל בدلיגתה הרוחנית מצורפת אל המעשה. ונשאר בשביל כך פניו המקום של השלבים הרוחניים הממושעים, הרגש והנטיה הבשראית, ואין לנו שירור רק התורה הזאת. יצא הדיקינות של הטהרה מכל החובה, ונשארה קשורה בציפייה

אידיאלית, במושג של קדושה וחסידות ליחידים. עד שבאה החסידות האחרונה וחפץ לשתלה בהמון. כמובן יש כאן גרעין בריא, שצורך הגבלה ופיתוח. ביחיד רואו הוא להגדיל ביחד עם תחיית האומה בארץ ישראל, בחיבור ההגדלה של השיקוע ברוחניות, מצימאון בריא, ומידעה קבועה ומסויימת, להברות את כל האומה ואת שורש נשמה, בכל תוכנות החיים שלה, שהטהורה הבשורת היא אחת מגבורותיה. כי תצא מהנה על איביך ונשמרת מכל דבר רע כי יהיה לך איש אשר לא יהיה טהור מקרהليل, ויצא אל מחוץ למבחן לא יבוא אל תוך המבחן, והיה לפנות ערבית ירחץ במים, וככowa המשמש יבוא אל תוך המבחן. ועל כולם אמרו, כי ד' אלהיך מתהלך בקרב מחנק להצלך ולחת איביך לפניך, והיה מחנק קדוש, ולא יראה לך ערות דבר ושב מאחריך. ובכל מקום שהגבורה העממית היישראלית מתגברת, מיד מוכרתת לבוא תגבורת הטהורה הבשורת והרגשית, עם כל תוכנותה, להזדווג עמה, וכל אלה הינט מכנים בסיס למעמד חי, אורגני, הכלול את התחייה כולה, מראשית ההפשטה העליונה עד אחרית עליות החיים ורעם גבורהם. ונתי צבי בארץ חיים.

רלה. החכמה האלוהית ברום טהרתה, תוכל להחולל מחשבות השעריות בלבד כ' נבון, אבל הוודאות שלה היא מסורת נקייה, זו שהיא תחילתה. וההבדל שבין המשוער ובין הודי, אפילו באוטה ידיעה עצמה, הוא עמוק מכל תחומות. וכל זה אומר שהוודאות יש לה תנאים אחרים, והתיילדות מציאותית כזו, שאין לשערת העיונית שום חלק בה. והמסתכל הטהור לעולם הוא שט בהשעוריונו הנادرות בקדוש, וכי בעצם קישור הוינו באמונה הקבלה, מנאמן לנאמן, עד ראש צורים, חכמים, סופרים, זקנים, נביאים, יהושע, ומשה, אבות העולם, וראשון אדם, כולם ניתנו מרועה אחד, מפי אדון כל המעשים ברוך הוא.

רלו. העוסק בתורה לשם נעשה כمعין המתגבר וכנהר שאינו פוסק, על ידי מה שעולות החדשנות ההשעריות במלוא חיהן אל מרום המסורת האלוהית העליונה. ומהיבור שני יסודות הללו, פורחות נשמות משופעות מחיהים קדושים ורעננים, המרים את הערך של העולם כולם לדרגה עליונה ומוארה, המגיהה כל מחשכים.

רלו. לעיתים שומרים את הכלל, בקשרו וברוחניתו, על ידי השפלת רוחו והنمכת אורו. אמנם היא אינה מידת קבועה, רק לשעה נוהגת היא. לכ' ומעטית את עצמן.

רלה. התכליות האחרונה של היצירה היא הידיעה, לפי הפילוסופיה. ואין הדבר נפרק כלל מצד רגשי הלב החפצים למצוא את התכליות בכל יחיד והידיעה רוחקה היא כי התכליות של הידיעה מתפלשת היא בכל יחיד מצד כלותו, וכל הדרכים המכשירים אל הידיעה, הם הם המכשירים את החיים המדיניים והמוסריים. ידיעת הנמצאות כוללת את המציאותות מצידה הרוחני, האידיאלי, כשם שהוא יכולת את המציאותות החיזונה. ונמצא שזיכון הרעיון, המידות, העבודה, האהבה והיראה האלוהית, העrigה של הקדושה העליונה, וביסוד החיים היחידיים והחברותיים עליהםם, הם הם יסודי המגמה האחרונה, מצד התוצאות הבאה על ידיהם להרוממות השכלית של האzielות האלוהית, המישבת את הנשמה בעושר ושובע של ההוויה האלוהית, המדשנת בעינוגיה את עצמות כל דורשיה, ועושה את כוס חיים רויה, מלא דשן.

רלט. כשהדאגה הרוחנית הפרטית מתגברת בלב, אז נשכחים ענני הכלל כליל. האומה, העולם, העולמים, גורלם, שעשועם, חיותם והשתלמותם, כל השאיפות הללו החיים ונשגבות לעד, נדים כשר בשירים על לב רע. האדם מתקנן, נעשה כנקודה זעירה, שחורה וחשוכה. ובהצטמקות פנימית זוכר הוא את ימי הגדולה, את הזינונות קדשו ושיטותיו העליונות, ובגודל ואומץ עולה הוא ממעמקי שאל תחתית למרומי מעלה, וד' א/or לו. כי נפלתי קמתי, כי אשב בחושך ד' א/or לי.

רמ. אנו רואים, שכשمبادיטים על העולם לשופטו מצד ההשפעה של הנגבות שבתורה בלבד, בלי השפעתה של תורה חסיד הנובעת ממוקור ההשכלה האלהית הצפונה, מתגדלת מאד מידת הדין, שנאת הבריות, ויאוש מכל צד. ואין דרך לעמוד במעמד נפשי מותוביל בקדושה בדרך שפרצחות רבות מזדמנות בו, כי אם בהצטרפות של הדיקנות העולה מהשפעה של התורה הנגלית, עם חסדה ואור פניה של התורה הצפונה, שאז מתמזגים החסדים והגבורות ביחד ובאים לידי מיתוק.

רמא. המוכשר להסתכלות הנסתור, כי הוא באמונת הנסתור, והגלו依acialו הוא רק הזרחות כהה מהנסטור, המאייר בברק השכלהו הגדולה. וההשכלה הנסתור היא מיוחדת בכלל אדם בצורה מיוחדת לו, היא מאוגדת עם העצמיות המיוחדת, שאינה נשנית ונכפלת בשום אופן, ואינה נמסרת בשום הגה והסבירה. יהיה לך לבדוק. וצדיק באמונתו, שלו דוקא, יהיה. ומtower האמונה המאיירה שלו, המכינה לו עדן בפני עצמו, יוצא הוא לטיפיל בחזרות ד' שרות הרבים מעורבת שם, ונעשה דעתו מעורבת עם הבריות. יפוצו מעינותיך חזча, ברוחבות פלגי מים. והפלגים הללו מתרחבים כנהרות, מtower הים הגדול של האמונה הגדולה, הגנווה בעמקי הלב, ולמקום שהנחלים באים, שם הם שבים לכלכת.

רמב. העצות המעשיות בהדריכת הכלל והפרט אין מופיעות בהדרגה, פרט מtower פרט, בבעלי המידה הגדולה, שהם הינם היועצים הכלליים באמת. אלא מtower צפיה עליונה כללית מופעת העצה בכל עת דרישתה. ואחרי ההשפעה הכללית מתבאים הם פרטיה, שלפעמים יתערב בזו גם השכל הרגיל בניתוhow.

רמג. הדירה ליזיכון המידות אינה נפסקת לעולם. כי גם אם זיכך האדם את מידותיו בהיותו במעמד רוחני ממוצע, כשמתגדל מוציאות הוא תעלומות חיים ממעמקי התהוו, שבאיםacialו לידי גילוי נפשי, ולאה החלקים עדין לא נתבררו מעולם, וצריכים תמיד זיכוך חדש. ומtower כך צדיקים שאין הגידול פוסק מהם, שהרי הם הולכים מחייב אל חיל, עוסקים תמיד בתשובה בפועל, שאחד מחלוקת החשובים הוא זיכוך המידות ובירורן.

רמד. לעולם צריכים לכזון, שלא יביא זיכוך המידות לחולשת המידות, טהרת הרצון לדלדול הרצון, השפעת האמונה לביטול הארפת השכל. וכפי מה שיכזון האדם את דעתו לשם השלום והאמת, ייגלה לו א/or ד' בצורה יותר תמיימה ובהירה, בלי דלים.

רמה. בעלי העבודה קראו הראשונים להסתכלים הרזים, והוא הסגנון המיחוד והאופי שלם. הם אינם בעלי הנאה, בעלי עירגה לקבלת פרס, חייהם הם חי עבודה. לא סימבולים הם מצוותיהם, כי אם עבודות, מצחחות ומעלות הכל, מטיבות לכל ומאשרות את הכל. ומהמצוות אינן נגבלות עצמם, הכל הוא מצוה, בכל דרכיך דעהו, כל מעשיך יהיו לשם שמיים. מתנסאים הם מעל כל חי החול, והם הם הגדור של עבדיך ד', שם נאה להם. הם העומדים ומשמשים, כצבא המרום במרום, ויוטר מכל מרום. הם הם החיים וקיימים בחיה עובודתם בעולם הזה ובעולם הבא, הם הם שבמיתתן קרוין חיים ואינם חפשים מן המצוות לעולמי עולמים, תלמידי חכמים שאין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, הולכים מהיל אל חיל, מה כאן עומד ומשמש אף שם עוזר ומשמש.

רמו. אם מזדמן הדבר, שאוכל אדם במחשבה פטולה או נמוכה. והוא שב מיד לאחר האכילה לרים את מחשבתו וכחוותו בתשובה מהאהבה, הרי הוא מתקן את העבר, כאילו היהתה תחילת האכילה בכוונה טהורה. וזמן העיכול, הרואוי לברכת המזון, מסוגל יותר להרמה עליונה זו, הרואיה לכהני ד', אשר את לחם ד' הם אוכלים, כהנים אוכלים ובעלים מתחכפרים.

רמז. מקובלים אנו, שMRIידה רוחנית תהיה בארץ ישראל ובישראל בפרק שהתחלה תחיית האומה התעורר לבוא. השלוה הגשמית שתבוא לחלק מהאומה, אשר ידמו גם כן שכבר באו למטרתם כולה, תקטין את הנשמה, ויבאו ימים אשר תאמר אין בהם חפץ. השאיפה לאידיאלים נישאים וקדושים קליל תחדל, וממילא ירד הרוח ושיקע. עד אשר יבוא סער, ויהפוך מהפכה, ויראה אז בעليل כי חוסן ישראל הוא בקדוש עולמים, באור ד', בתורתו, בחשך האורה הרוחנית, שהיא הגבורה הגמורה המנצתת את כל העולמים וכל כחוותיהם. הצורך למרידה זו היא הנטייה לצד החמירות שמוכרחה להיוולד בכללות האומה בצורה תקיפה. אחרי אשר עברו פרקי שנים רבות שנאפס לגמרי מכל האומה הצורך והאפשרות להתעסקות חמירות. וזאת הנטייה כשהיוולד, תדרוך בזעם ותחולל סופות, והם הם חבלי משיח אשר יבסמו את העולם כולו על ידי מכוביהם.

רמה. הטוב והרע האידיאלי שייך הוא אל המצויאות בכלללה. אם תיערך המצויאות לטובה בכללותה. תהי הדעת נועה, וגם הפרטים הסובלים מתחפייסים, בשבייל שהם נמצאים על כל פנים בעולם שיסודה טוב. ההשגה בטוב האلهי היא מוכרחת לביסום ההוויה, וכשנזקרים שככל העולמים כולם אינם אפילו כערך של איזה ניצוץ לפני גלגלי אורמים עולמיים לגבי או רשות אל, מופיע איז איז הטוב בנשמה.

רמט. האלהות העולמית, ככלומר ההוויה של העולמים, הקיום, המצויאות. הרוחניות והעצמיות, המעדנותם, הממלאתם ישות, המעלתם תמיד מדרגה למדרגה, הכל הוא בכלל או רשות מלכות, ה"א האחורה של שם הויה, המתגלת בשם האדנות. אמונה המטרה האידיאלית של הוית הכל, האורה העליונה שבגלה ראויים כל העולמים להימצא. שהיא הרבה יותר ויותר עליונה בקדוש מגופם של כל העולמים כולם, היא מידת התפארת, של כל זום של כל העולמים תלוי רק כפי אותה מידת מהם מטעמים עם האידיאל של הויתם, ועוד כמה שהם מתאחדים בו, ושמחהם ועינוגם, פדותם וגאותם, הם רק באותו הערך שהזיווג והיחיון העדין מצוי בין תפארת

ומלכות. וכל מגמתנו בכל פינותינו אי אפשר שתהייה אחרת כי אם ליחד שמא דקוב"ה, אידיאל הכל, ושכינתייה, שהיא הכל, שבא על ידי הנעם השופע ממקור הכל, המקבל לשדו משורש מקור הכל, המתעללה עד למעלה מכל עומק של שורש ועיקר, ולפנוי אחד מה אתה סופר.

רגע. כה החיים הקדושים האצורים ברצון החפשי שלנו, כשהוא מתעללה בהוד נצח קדשו, הרי הוא מוסיף אומץ גדול לעושר הרצון שבஹיוה כולה. והעולםם כולם, בתווך חטיבה רצונית מלאה חיים, מתעללים הם, והעולםיות כולה. בזיהה האלקי היא מתעללה. ומאור האידיאליות הכלכלית של התפארת האלמית, שופע אור חדש של חיים חדשים, להופיע נשמות חדשות מלאות אוניות, להושיע לכל כושלים ולעוזר כל נדכים, לשום שפלים למרום וקדורים שגבו ישע.

רנא. כשמכוונים לאיזה מבקש בתפילה, צריך לשים לב שכונתנו היא להסיר את הרע והחושך מן העולם, ולהגבר את הטוב ואת האור של החיים האלקיים במילואם, שהופיעו איננו ממלא רק חסרון אחד בלבד, אלא הוא משלים את כל החסונות וממלא את כל הפגמים כולם, ובוגודל נשמתנו הרינו חפצים דוקא בשלימות הגמורה והמוחלטת.

רבב. כשהמוכשרים להצotta רוחניות רחבות דוחקים את עצם להצטמצם בחוג צר של דיעות ומעשים קטנים, מתדרדר כחם אפילו במידה השימוש של הדברים היבשים המעשיים, מתוך כאב עצום שנשפתם מרגשת. הם אין להם רפואה רוחנית גם לצדדים המעשיים שבתורה ובחיים רק על ידי ההגברת העצומה של הדיעות העליונות, עד כמה ששאיפתם מגעת, לעומק, לרוחב ולגובה, ללא מעזר מצדדים. עלה והצלחה.

רגע. צדיקים גדולים תמיד צמאים הם להנich תפילין, ולהיות מלבושים ומעוטרים בתפילין. ותשוקה זו בעצמה היא בחינת תפילין דקוב"ה, והיא מאירה באור חיים המתנוצץ על ידי תפילין דרבינויהם, והמידות והמעשיים הטובים ואור התורה היוצא לפועל על ידי תשוקת קודש זו, היא דרגת תפילין דשימוש רבא. וכולם יחד עם עוז ופאר לישראל. להודיע שהשकפת עולם השכלית, ורגש לבם החזוני, מתוך מעין הקודש הם נובעים.

רגע. הדיביקות העליונה להקב"ה, שמתמדת בלב הצדיקים החובבי המחשבות הגדולים, היא מזוכה את העולם כולו, ומגינה על כל המעשיים, ומכרצה את ישראל לכף זכות, ומרקבת את הגאולה, ומעליה עמוקי שאלות גם את הנשומות הנידחות, ופותחת בעולם צינורות החסדים הנאמנים, שהם מתעללים באורם על כל הדינים המוצמצמים, עד שאפילו אותם הרשעים שעל פי סדר עבודה המתגללה על דרך המעשיים יותר קדושים וטובים אי אפשר לזכותם מזוכים אותם על ידי הטוהר העליון של הדיביקות האלמית. שהיא מבורת ומצחצת את המעשיים. והיא דרגת בור כפים, ימלט אי נקי ונמלט בבור כפים.

רנה. הדיקות השכלית באלהים, אין בה عمل כי אם שמחה ועונג, אבל הרמיונית, לפעמים מרגישים בה עונג וחdots לב, ולפעמים טועמים על ידה טעם של מרירות. אף על פי שמצויר ומימר לי מכל מקום דודי לי ובין שדיiley. והשכל והדמיון מתאחדים אחר כך לנקודה אחת, ושם שדי מתגלה עליהם, שכל, דמיון, יוז".

רנו. המחשבה האלהית בטורתה עומדת היא באדם, ובכל משיג נברא, רק ברגע המצויץ החדש של התגלותה, אחר כך היא מתערבת כבר עם הבשר ועם הגבולים, ומתעכרת. וההתמדה של האורה العليונה באה רק על ידי ברקים תדריים, רצוא ושוב כמראה הבזק, שלפעמים מתוך תכיפתם הם נראהים כאור אחד נשך, שהנקודות מתחברות יחד והוותן לקויהם. ומתרכבים הקויים ונהיים לשטחים, והשתחחים מתחברים והואם ל עמוקים, למלאים את כל המצווי, למגשיimi ההוויה, למאהוי הישות המעשית. ד' בחכמה יסד ארץ.

רנו. קשה הוא הגזול, שמכניס ניצוצות דרים בתוך ארג החים של הנשמה, ולזוכם ולהעלותם אין בידו, מפני שאינם שייכים לשומו, ואין כחו שלוט עליהם, והרי הם מעכבים את כל סדרי מעלות הקודש, בנפש, ובעולם, ובמדרגת הזמן, בחיה שעה ובחיה עולם. ומכל מקום ישנים כמה דרכים לתקן השבים, בividוד בספק גזל, ובגzel הנאל, הקשה, גם צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד בו. שהם מתקשרים באגד החים מיסוד חטא הגזולה שלא נודעה לרבים, שהיא מכפרת מפני תיקון המזבח. וגם במידה זו אין צדיקים מטרידים את מחשבותיהם בתדריות, לבלי להפסיק את הדיקות הרגשית, הרצונית והשכלית, עד אשר ייבקע עליהם אור שחר של תיקון מלא, אשר לא יעזוב ד' את חסידיו. פدني מעושק אדם, ואשمرة פיקודיך.

רנה. העבודה הטהורה והתפילה התדרית بعد הדורות כולם, ובעד כל העשוקים ברוח וחומר, היא במדרגה العليונה של צרכי רבים, שצדיקים גמורים מתקנים בזה את פגם הגזול שאינו ידוע למי גזל. של כל המדרגות, ובכלל זה כל חטא האדם שבין אדם לחבריו.

רנו. הרעיון של העלאה הניצוצות, כשהוא מתגלה בנשמה בתוור הכרה פנימית, כבר מחייבת היא את המשיג ללבת תמיד בדרך עבודה קודש זו. שהוא יסוד של בכל דרכיך דעתו. ומתוך עבודה הפרט בא הוא לעבודת הכלל. להצדיק את כל התנועות של הטבת המצב החמרי שבאדם ושבאומה, עד שהוא מתדק לאהבת ישוב ארץ ישראל שנתגלה בימינו, וברוב אורה הוא מעלה את הרעיון ואת נושאיו, ומארם באור החים. ואrhoותיו כולם של אהוב ישראל בקדושה כזה מתעלים, עד שאכילותו הן קרבנות ממש, ושתיותיו נסכים, וכל סדרי חייו מערכות קדושות, משפיעות אור וחים לגודרי מעלה וצבאות מטה, ובכל תושיה יפריח ציצים ופרחים, ולרגעים יפיצו מעינותיו פלגים יבליל מים. ואהבת הבריות אין קץ מקננת תמיד בלבבו, וחדות עולמים תהיה בנשמתו, וננים ממנה עצה ותושיה בכל עת ובכל שעה, וככלביא יקום, וכארוי יתנסה, להמתיק גבורות ולהרבות חסדים טובים. על כל עולם מעולמי עד, ועל כל רוח ונפש מכל יצור.

רס. כשם שצריכים להעלות את המידות והמחשובות הרעות לשרשן, כדי לתקן ולמת肯ן, כן צריכים להעלות את המידות והמחשובות הקטנות, אף על פי שהן טובות אבל אין במללה גדולה ומאירה, למקורו שרשן, ולהארין

באור של גדולה. וכשם שמעילים לעולם כולם בעליית המידות והמחשבות הנפולות, כך יותר מועלים ומטיבים לעולם על ידי העלאתו של המידות והמחשבות הקטנות כשבולות לאורה גדולה. ומידה זו של העלאה דברים קטנים לגודלות אינה פוסקת בכלל עת ובכל שעה, והיא התשובה הגמורה שצדיקים גמורים באים על ידה להיות עולים במעלה בעלי תשובה.

رسא. הרצון מורה יותר על הרוצה, ממה שהמעשה מורה על העושה, והוא הדין שככל מחשבה מורה יותר על החושב, מכל מה שתורתה כל פעולה על פועלה. ומתרך כך הצדיקים משכילי האמת אינם מסתפקים בכלל הסתכלות שבulousים כולם. עד שם חודרים לתוך ההסתכלות האצילתית, ומשם הם שוואבים את החיים העצמיים שלהם ושל כל היש, לקלוט על ידי תכוונה זו את הדבקות היותר רומה של אור ד' העליון על כל, ולאשתבא בגופא דמלכא, בנחת רוח שאין לה דוגמא וערך בכל עדן שבulousים.

رسב. ההארה שהיא למעלה מן האותיות המחשביות, דוחקת היא את האותיות ומטשטשתן. ומכל מקום מוכראחות הן האותיות להיות משתפות עם ההארה العليונה, אלא שהקרבה המצרנית ביותר מביאה את התוכן לידי התנגשות, ההארה סובלת בהגבלה על ידי האותיות, נגד הטבע המתחרב שלה, והאותיות סובלות דוחק של התפשטות נגד טבען. ועל ידי צער גדול, וברחמים רבים, וברוב תפארת וגודל אמת, מתאחדים אלה שני היסודות, של הארה רוחנית العليונה שאינה סובלת גבולים, עם אותיות דורשות הגבלה ובירור מצומצם, לבנות בניין עולם קבוע. ורחל ולאה, שהן אחות צרות, בונות שתיחן את בית ישראל בכחו של יעקב, אשר פדה את אברהם מצער גידול בניים, והיה לתפארת ישראל ברחמים רבים. תן אמת ליעקב.

رسג. כשקודשו של אדם מגעת למידה כזו, שהטוב שבעצמיו הוא המכريع בחיו, אז יכול להיות מתקיפי עולם, וכחוות גופו ונפשו ראויים הם שייזרמו בדרכם בחיים במילואם, כי כל אשר יאמץ יוסף שפעת טוב, חסד, אור וחימם. אבל בזמן שלא נזדקע עדנה, והרע שבו מרובה על הטוב, אז ראוי לו להשפיל דעתו, לשבור לבבו, להיות רק קינה, ורצונו יהיה רפה כמה אפשר, רק לדבר מצוה ברורה יחזקו ויאמצו, כדי יair עליו אור ד' ויזדקן כראוי, ויבוא לו תור הגבורה, להיות מגיבור כה עושי דברו.

رسד. רגש היראה והחרדה המונח תמיד בלב הצדיקים, אף על פי שלכוארה לפעמים הוא מಡכא את גופם ומדכך את רוחם, הוא מלאם אורה גדולה, ומנחים חיים מלאים וטהורים, שיאכלו פרים הם ודורותיהם לאורך ימים. והדכדוך הגוף שעל ידי היראה, הנובעת תמיד מתבייעת האורה האלהית العليונה שבנשמהם, הוא מעין את העולם ואת החיים, מיישר את המידות, ומרבה את התרבות ואת השלום בעולם, ומציל את הבריות מהמן רעות, מדבר וחרב, מכל מיני פחד ומהומה, ומציל את עצם ואת המן נפשות רבות עמוקקי שאל ומכליונות רוחניים. וסוף כל סוף מביא עליהם רגש יראה זו, שהוא אווצר החיים של יראת ד' תורה, את כל העוז והאומץ. את כל העונג והשמחה שהם עלולים לקבלם, במלוא חפניהם. יום יום יעמס לנו, שהקב"ה נותן לכל צדיק וצדיק מלא עומס ישועה ורחמים.

רסה. מפני גסות הרוח אין יכולם להנהיג את ענייני הגוף כראוי. ואם באה גבאות דקדושה בלב האדם, צריך להגביה את מחשבתו למעלה מעלה, עד מקום השווין הגמור של אפסיות החילוק שבין רם ושפָל, ואוז חזרת תכונת הדרכה הגופנית לאיתנה, ומתקנת בסיס לכל ארחות החיים, בחיה עולם וחיה שעה.

רטו. כשמעלים הדברים למעלה בבהירות הכוונה, מנוספת תמיד ידיעה בעורש המציגות העליון, וחשך אהבת עולם ואהבה רבה לאור אין סוף מתבסם בעדרן החיים, והbijto אליו ונhero. ובביסח הדעת ועניות מתקדרים פני שמיים, והוד שלמעלה נהפק לדווה ולאפס מדולDEL, זהזיקוק השמיימי, הדורש את תפיקדו בחזקה, מדכא את כל יתרון האדם, ומכהה את אור השכל וכל תוכני החיים המלאים. ומתחוך שהזיקוק לשורש כל יש, הוא דבר מוכרא, מוטבע ונמשך באין הרף, מתייבשים מעינות שפעת החיים מן העולם על ידי רפואי ידים מתורה דלעילא. והכל חוזר לאورو ולחיו המבריקים על ידי תשובה עליונה. מלאה דעה ושכל טוב, המוארה באור תורה שבচنمata ישראל מورשת אבות, המלאה אצילות עולמים. וחיה עולם נתע בתוכנו, זו תורה שבבעל פה, בכל דרגותיה ובכליל תפארתה.

רטז. העונשים החברותיים, בייחוד בשליל היזק ממון, יש להם שני מקורות נפשיים; טוב ורע. האחד נובע מtower ההכרה שאסור לעשות עוללה, והעשה עולץ צריך שיוסר כדי שתתחזק ההכרה הטובה הזאת. והשני בא מtower צרות עין, שהאיש الآخر אין לו ליהנות בשלי, או לנגן בשלי, מפני שההרגשה של השלי ושל אני היא חזקה ו מגושמת באין שיעור. כל המשפטים שהם הולכים ללא מקור אלה יונקים מקור הרע, וכל המשפטים האלוהים אין בהם כלום מהרע, כי אם הכל נובע ממקור הטוב של האמת והיושר כשהוא לעצמו. והענפים יש בהם מן השורש. פעמים בגילי ופעמים רק בעולם. ומשפטים הגויים ברובם נובעים מן האנוכיות הגסה הזאת, שעליה בינוי החברה הפוליטית של האנושיות. עד אשר לא באה למידה הנבואה העליונה של כיתות החרבות לאיתים. אחת היא מלחת ד' של ישראל, שיסודה הוא רק הגברת השלא האלהית, הדורשת את יסוד המשפט מקורו הטוב. ובכל מקום שאתה מוצאת אגוריאות של גויים, אף על פי שדין ירושה, אסור לדון מהפלת ממקורו הטוב. ובכל המשפטים אשר תשים לפניהם, לפניהם ולא לפני גויים. כי המקור של החברה האנושית, בפניהם, שנאמר ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם, לפניהם ולא לפני גויים. כי המקור של החברה האנושית, המפורדת ללאומים לוחמים זה בזה ללא רחמים. יונק הוא עדין ממקור הרשעה, והצורה המשפטית באה לא מהמלחמה נגד העול בכלל, אלא מהרשעה וצרות העין נגד האיש אחר שאינו בעל אותו הרכוש, והזהדמנות הארץ שנדמו הדיינים בנסיבות ההחלטה, אינה יכולה לטהר את הזומה המקורית של נטיית הנפש שיסוד המשפט יונק ממנה.

רטח. הסוד של מהות האדם אי אפשר שיבן גם במקצת ממנו, כי אם בתור ניצוץ מבריק במרכז מהמון אורות אין קץ שבסביבה אין סופית, שהיחס התדיiri של הופעות גילוי החיים והישות אינו פוסק לרוגע, ובזה האדם מקשר עם כל היש. ובחיותו מתרומות לתוכנותיו היותר נאצלת, הרי הוא שליט על כל, רודה על החיים, ועל כל שמתחת וממעל לחיים, והגילוי האلهי העליון הוא רק תוכן טבעי מתאים לרוז מהותו. וכל המאוויים הולכים אל מול הצמצום, המנגד ל汰ועות אין סופיותו, הינם הולכים ואובדים, נמחים וככלים, בivid עם צחצוחי החיים הדרבקים בהם. ושבים ומתהדים באגפן חדרתין, קמים על במת ההוויה, ומאנחים סוף כל סוף את כל הצללים,

וחוללים את מחול' שמחת נצחים, בעtid המובטח ממעל לפסימיותה הכללית של כל התרבות המוגבלת, האסורה בהבלים של האות מאוסות ודמיונות נכזבים. עtid הקב"ה לעשות מחול'צדיקים בגין עדן, וכל אחד ואחד מראה עליו באצבעו, שנאמר הנה אלהינו זה קיינו לו ויושענו, זה ד', קיינו לו נגילה ונשמה בישועתו. ואל ידך נידח, ואל יפול צורור ארץ. הכל צפי והרשות נתונה, ובטוב העולם נדונ, והכל מתחזק לسعادة.

רטט. יש שמרגיש האדם צער, וכמין עיצפון, מהמחשה של הדיקות האלהית העליונה, אף על פי שהוא ראוי להיות מתענג על ד', רק מפני שלא דקדק להוציא את תמצית הטוב והקדוש מכל המון מחשבות החול' שלו, ושל סביבתו, ונמצא שאור ד' שרווי באותו הדברים שהוא רוצה להינתק מהם, ומרגשת היא הנשמה האלהית בצערה, איך תינתק מבית חייה. ומפני זה מצים הם הצדיקים את כל המעשים והמחשבות והדיבורים של החול', ומה שמשליכים הוא ורק פסולת. ולפעמים נולד אויר גדול בנשמה, הנוטן כח לבורר תמציות יקרות מאד מהפסולת הנזוקת כבר, והולך הדבר בכירור אחר בירור. עד שנשארים הסיג והפסולת ללא תערכות טוב. אך שמרייה ימצו ישתו כל רשיי הארץ. הצדיקים ישמחו ויתענגו על טוב ד', הבורר והמנוקה, המנופה בשלוש עשרה נפה.

רע. אין להיבהל מקיובץ הפלים גדולים כפי המפורטים, כי כל הנראת לרבים בדברים חלוקים והפוכים הוא רק מפני קטנותם וצמצום השקפתם, שאינם רואים כי אם חלק קטן מאד של השלימות העליונה, וגם זה החלק בצורה מוקללת מאד. אבל בעלי הדעה המחוורת, מתחבטים מתפשטה למקומות שונים ומרחבים גדולים, וטופשים את אוצרות הטוב שבכל מקום, ומאחדים את הכל ביחיד ביהודה שלם.

רעא. מי שיש לו רוח קדושה מכיר הוא את היתרון של טהרת הגוף בהכרה ברורה, וחפש תמיד שהיה גוף טהור, כדי שלא יעכב כה המדמה, הקשור בגוף הרבה מאד. את הפעולות השכלויות העליונות, מהתגלות בפועל בכל הוד תפארתן בנשمت היחיד, שמנה באה ישועה לעולם.אמין הצער והשתוקקות לטהרת הגוף מכינים הם את ההכשרה של הכה המדמה, על כל פנים באיזו מידה, גם אם מזמן עיכוב להטהרה שבפועל מחמת אונס.

רubb. אחרי המגראות הרבות שאנו רואים בדרךyi חיינו הכללים בדורנו בכלל, ובארץ ישראל בפרט, הננו מוכראים להרגיש שהנו נולדים מחדש. מתחתי המדרגה הננו הולכים ונוצרים עוד פעם כימים מקדם. כל הרכוש הרוחני של העבר הולך ונבעל, לכאהה, במקורו, ויוצא הוא בפנים חדשות. מוקטנות הרבה בנסיבות, אבל רעננות מאד, ועלולות לצמיחה גדולה, מליאה חיים עזיזים, באיכותן. הננו קרואים לעתיד חדש, מלא זהה עליון, לתקופה חדשה, שתעללה בחוסנה על כל התקופות גדולות הערך שקדמו לה. מאמין הוא העם כולו שאין גלות עוד אחרי הגאולה ההולכת ומתחילה לפניינו, ואמנתו העמוקה הזאת היא עצמה רוז קומו היא. סוד ד' נגלה במהלך ההיסטוריה, והמסורת העתיקה מעידה על אור נשמו, המכרת את עצמה ואת כל הייחוסים של המאורעות שלא עד דור אחרון, דור צופה לשועה קרובה.

רגע. כל דבר מן התורה, בין בהגדה בין בהלכה, טובע הוא את תפקידו להרווותו בטל של תחיה עליון, מאוצר ההרגשות העליונות והמדעים היותר רומיים, המפכים מתחן הכלויות האדריה שזה הפרט הנלמד נובע ממנה. זאת היא תכונת הצימאון של העוסקים בתורה לשמה, המתגברת בהם תמיד, ומביאתם לידי מרירות נפש מעבר מזו, ולידי עליית נשמה, והרחבת דעת בקדושה עליונה, מעבר מזו.

רעד. אשרי איש שהושב עצמו כשייריים לגביו כנסת ישראל כולה, שהיא נחלת ד'. שכל מחשבות לבבו, הגינויתו. חפציו ו שאיפותיו, אמונהתו וرعונו, אינם כי אם חזק טמיר אחד להיכלל כולם באוצר חיים זה, להתחסד עם קן דיליה, דא כנסת ישראל. ההכרה הפנימית שהננו שריגים מעץ חיים רבים דליהות ושגיא פרי, שכל מה שאנו יותר מעורים בגופו של אילן הננו חיים את החיים היותר שלמים ורענים בהווה ובנצח, היא תביא את תחית האומה למגמתה, היא, ואך היא, תקין את הקץ שאליו אנו עורגים, ותתן לנו חוסן ישועות. והשרידים אשר ד' קורא, חסידי הדור, קדושים עליון, אין להם להסתכל בשום גירעון, בשום צד שלילי של כל נפש מישראל הדביקה באיזה דבק בצורך מצבתה, כי אם להעלות את הנוקודה הכללית שבכל נשמה פרטית ברום גובהה ובעלוי קדושתה. האהבה הבלית גבולית אל האומה, אם החיים שלנו, אינה יכולה להיות נפחחת ממשום סיבה וכיישلون שבעולם, לא הבית אוון ביעקב ולא ראה عمل בישראל, ד' אלהו עימיו ותרועת מלך בו. מתנשאים אנו מעל כל מחשבות השטנה, מעל כל השטחות שבמוסרים ובמאמריהם המעוורים כעס ושנאת אחיהם, ומלאי רצון, ושקוי טל חסדים אדרים, הננו שבים לחבק בזרועות אהבה את כל הנשמה לבית יעקב החפיצה לראות בשמחת גינויו ולהתהלך עם נחלתנו. ודוקא מותך האהבה הנאמנה, מותך רחשי הכבוד היותר מסורים בכל חום רוח ונפש, הננו באים להכירו על התשובה אל התורה והמצוה, אל הקודש והאמונה, אל מורשת אבות ומסורת קדומים. אל אור ד' אלהי ישראל. המופיע על עמו ועל ארצו לעדי עד בגאון עוז. נתרחק נא מכל טינה, נתרומות מכל קטנות מוח ולב, נתעלה מכל שנה וקנטוריה, נספג נא את האהבה הרעננה מקור עדנה, נרכיב את ענפי החסד על שרכי הדיעה, את הود החופש על הדורת השיבה, של האימון של כבוד הוריהם ומוריהם, אשר לעם עתיק, אziel ואיתן. לתחיה איתנה זו קרואים אנו, ואליה נבוא. ארץ אבות החמודה, ארץ חיים לנו, היא תשירנו לעליyi עליויים זה. זה אלהים אלהינו עולם ועד, הוא ינהנו על מות.

רעה. הלימודים המעשיים הם מזונה של הנשמה, בונים אותה בחלוקת הצורה שהיא קבועה מעצם טבעה, בדרך שהמזונות הגשמיים בונים את הגוף. והעינויים העליונים, הגיוון הדיעות, השירה והתעלות הרוח, הם אוירה של הנשימה אשר לנשמה. כל מה שהיא הארגן מכלכל במצוין יותר מבRIA, קיבל יותר וייתר את השפע הטוב שהoir הטהור משפיע עליו.

רעו. הננו מכירים טוב מוחלט, שמציאותו הוא הטוב הגמור והעונג הנעלם, ושביל המציאות שלו והתראותיו. הם הם, שבילי הטוב והעדן הנשגב, ורע גמור ומוחלט הוא היעדרו של הטוב המוחלט, ומיעוט רחבות הוויתו. ולעומת זה הננו מכירים רע גמור ומוחלט, שהטוב הגמור הוא היעדרו שלילותו, ומיעוט הויתו וצמצומו הוא הדרך לשביili הטוב. הפסימיזם הוא הסתכלות בעומק הרע, הטוב שבו היא הנטייה להuder, שהיא גאולה מההוויה של הרע. שהרע בעומק הייש שלו כל כך עורג לו. מובן הדבר שערינה זו מתגללה הצד העליון של הרע,

בhzד שהוא כנוגע בגבול הטוב, ובא הוא לאושו, לשם כליונו, ובאובוד רשעים רינה גם לרשעים עצם, שחדרלו ווגז. הצד התחתון של הרע לא בא לידי שכלי, והוא יותר רע מהצד העליון, הוא אינו מכיר עדין באושרו של כליונו, והוא משתוקק אל הישות וההוויה. הבודיזם יש בו מן הטוב שברע, שביטה יפה את תשוקת הכליוון ונחמלא הרבה מורה זה עד כדי הדרכה כללית של תרבות מיוחדת, המדריכה את הצד השפל שברע עד צידו העליון, שהוא תשוקת כליונו, וככליונו העצמי המטרתי. מובן הדבר שהנקודה היותר פנימית של הטוב שברע מצטרפת אל הטוב, ונשארת אחר כך בהוויה נצחית. אותה תשוקת הכליוון של הרע, בתחום הטוב היה וקיים לעולמים באושר אין קץ. שמחת ישרים היא בטוב שבטוב, העולה מכל רע, השמחה בישותה ובדרגת הרוחב של הויה, המתעצמת במקור הטוב, מקור היש והחיים, אור חי העולמים, הוא שח ויהי.

רעז. כשאנו נתבעים למעט את השלטון של השכל האנושי על רוח האדם, כדי ליתן מקום להשלטה העילונית של האורה האלהית עליו, אנו צריכים לדדק שמייעוט הצביון של השכל האנושי, לא יגום את הצד האלקי העליון שבו. שאם תהיה חסירה לנו זהירות זו, הרי אנו פוגמים את האורה האלהית עצמה, שמצויה אנו באים בתביעתנו. כל כוונתנו אינה כי אם על הצד הסיני של השכל האנושי, שזוהמת הבהמות שלטת עליו בארסה, אבל נקודת הטוהר שלו הרי היא אור ד' ממש, ניצוץ של גילוי שכינה.

רעה. חזש מיוחד הוא להכיר את הקדושה האלהית ביהודה, סגולה זו מיוחדת לישראל. יראה פנימית מיוחדה, וערינה של אהבה מגודלה, יש בתוכויתה של הכרה פנימית זו. המיחד השלם, הוא הצדיק הטבעי בעצמו נשמהו, אינו חפץ שום דבר כי אם את היחס התיידי עם השלים האלהית. התורה, התפילה, המצוות, המידות הטובות, וכל התנועות, השיחות, הנטיות וההנאות שלו, כמו כן כל הצער והמכאוביים שלו, הגשמיים והרוחניים, כולם הינם גילויים שלמים, שהשלימות של גילוי או ראליה מתנווץ בהם. ובכל הוא מלא חרדה קודש, ואהבת עולמים, ביטחון בד' ישבחו תמיד, ואור אהבה יאיר תמיד כל מחשביו. תשוקתו הוא המרחב האלהי שאין לו קץ ותכלית, וכל מידת וכל הגבלה מצערת אותו, והוא מקבל את היסורים הללו של הרים אבא, מפני שסוף סוף רואה הוא בכל את יד ד', המרחב את כל לאין תכלית, ומצמצם את כל לאין ערוך.

רעט. הרבה נשומות נידחות בין האומות שבוט לבנט ישראלי בעקבות דמשיחא, וככה העיכול אינו מספיק בתחילת להפכם למזון מבريا, ומזה נצמחה המחללה של חוצפה. אבל היא רק מחלה עוברת, זה חלי ואשאנו, ומהרה תעלה ארכאה לה, וחיל גויים תאכלו, ובכבודם תהיימרו.

רפ. כל ציור דוחק באיזו מידת חבירו, בזמן שאינו מתייחס עם הראשון לשכללו ולהרחיבו יותר. ועל פי זה כל חכמה דוחקת במידת ידועה את רגלי הברתה. מובן הדבר שדוחק זה הוא רק מצד הסגנון המיוחד שיש לכל חכמה, שמצויה הם דברים חלקים, אבל מצד פנימיותה של הכרה אין הבדל כלל, וכל הדעה היסודית אחת היא, וכל הכרה וידיעה מעשרה היא את הכלל של כח המכיר, והשפעה הרוחנית מתגברת על ידי כל פלא נוסף מאיזה מין שהוא. אבל מצד המקרים הדברים תלוי עד כמה הירידה לעומק עצמיותה של הכרה מגעת, שבאותה מידת שהשכל עסוק מצד הסגנון החיצון, ככא מtagברת הדחקה והסתירה, ועד כמה שהאהרה השכלית דרכה

لتוך העומק העצמי של הידיעה, מתחדים הענינים והעושר מתגדל. כל הידיעות שבעולם, הפנימיות והחיצונית, הקודש והחול, הטוהר וטומה, הקרוב והרחוק, מתחדים מצד נשמת ההכרה, וכל המתאחד יותר באור זה הפנימי של הנשמה, הכל מתעלל אצלו לאור קדש וחים של נצח והוד. אבל מי הוא הגבר שכבר הסיר את המהיצות מהכרתו הפנימית, צדיקים בני עלייה מועטים הם, ורובם דעתם לא בעלי הכרה כי אם בעלי סגנוןם הם, וצדיקים הם שמירה בדרך כלל, שלא יצאת מעניין לעניין. וליזא ולבא אין שלום, זה היוצא מישיבת לישיבה, ומתרמוד לתלמידו, وكل וחומר לאין ערוך להסתכלות חול וטומה מהסתכלות קודש וטהרה. על זה נאמר כל המוסיף גורע. מידתו של יוסף הצדיק, בן זקונים דיעקב אבינו דשופריה היא מעין שופריהadam הרראשון, איש תם. הכלל הכלל, האמת במלוא תפארתו, העובד הנאמן, והאה ברמות עם הרמאי, לעמוד על עמדתו, עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי, יוסף כשמו, איננו גורע בתוספתו, ושבעים לשון גמר על ידי הוספה האות משמו של הקב"ה בשמו, אותן ה"א שבה נברא העולם הזה וכל אשר בו. ומאן דאתי מסיטריה, לפי מידת צדקו, נטירת בריתו ופטפוט יצרו, אור חסדו להשביר לכל עם הארץ, סבלנותו לשלם טובת תהה רעה. ואהבתו לארץ ישראל, וקייםו לצפיפות ישועה, פקד יפקוד אלהים אתכם, יוסף שהודה בארץו, לפי זרחת אורה על מי שעל שמו ודgalו ייקראו צדיקים יסודי עולם, אין בהם צמצום של הכרות חיצונית, ואין עין הרע שליטה בהם, מפני שם עולי עין, עומדים מלמעלה מהסגןון החיצוני. כנונין ורבכין דשיטין בימה רבא, דמיילי דשתותא הם אצלם מאירי או רופני דרך למילוי דחכמתא, ביתרון האור מן החושך. ולישראל לב שמחה. ראשית תיבות של"ז, צדיקים אוכלים אותו בשלה.

רפא. כל הנאמר לגדלו של האדם, וכל מה שנאמר לקטנותו, הרי הוא אמת. זכה קדם למעשה בראשית. לא זכה יתושים קדמו. על כן צריך הוא להשתמש תמיד באלה ההשකפות השונות לטובתו, גם הכה הציורי צריך להיות חמוש בחילופי השקפות הללו: לגבי המוסר האלקי העליון, לעניין הערת רוחו לאידיאלים גבוהים ונישאים, ישאכ מכחה של השקפת עולמים על דבר גדול. איך הוא מרכז כל יצורי קדם וכל מעשה בראשית בו כוללים. ובועליו הכל מתעללה, ובשפלותו הכל נשפל. ולגבי חריצות מעשה, ופעלים תרבותיים כלליים או פרטיים מחיי החול לך אל מלאה עצל, ראה דרכיה וחכם. השתמש בהשקפת יתושים קדמן.

רפב. הנשמה, שנבראה בתואר דו פרצופים, אין בה יכולת להסתכלות מעשית, רק הנסירה היא שגרמה את היכולת הזאת. וישנן נשמות כאלה של צדיקים עליונים, שנסירותם לא נגמרה, והם אינם מוכשרים כי אם להסתכלות עיונית, ולהשכלה גבוהה ונישאה מכל ערכי ההוויה המוגבלת כולה, ומצד חפצם לזכות את הרבים הולכים הם וננסרים, וכח ההשכלה המעשית הולך ומתרבה בהם. וחווזרים חמושים בתורה מעשית גדולה, ובהשכלה של עבודה רחבה ומילאה, אל עליונותם, ומתחרבים בנוועם ד' באספקלריה המaira, המדרכת את העולם המעשי כולם, כמו אשר ידעו ד' פנים אל פנים. משה שפיר ק אמרת.

רגע. המחלוקת של הדיעות על דבר הדרכת הכלל, אם בזמן זהה, שרבו פריצים נושאים דגל ההפרקות ביד רמה, ראוי להפריד את האומה, שהכשרים נושאים דגל שם ד' לא יהיה להם שום יחש עם פורקי העול הפורעים, או שמא כח השלום הכללי מכريع את הכלל כל פלוגתא זו באה מפני השפלות הכללית, שעדין לא

נגמלה הטהרה לגמרי ביסוד האופי של האומה מצד חיצוניות נפשם, והיא מיטהרת והולכת. אלה הנסיבות ייחדי הין מודגת שתים זוניות שבאו אל שלמה. הדיבור הביאו הרבה ניסיון הוא מוכמת אלהים שבמלכות ישראל, ואotta הרואה להידחות, המעלילה עלילות בשקר, היא הטוענת גוזרו, ובהתמרמה מבלטת היא את אמרית הטינה שבלב שהיא עצמה, שכל ענינה הוא רק גם ל' לא יהיה, גוזרו. והאם הרחמניה, אם האמת, אומרת לנו שהיא את היולד חי והמת אל תמיתו. רוח הקודש צוחת, תננו לה את היולד חי, היא אמו. אין קן לרעות הגשמיות והרוחניות של התפרדות האומה לחלקים, אף על פי שפירוד גמור, כהעולה על לב המנתחים באכזריות, לא אפשר, והיה לא תהיה. זאת היא ממש מחשבה של עבודה זרה כללית, שהננו בטוחים עליה שלא תתקיים, אשר אתם אומרים נהיה כגויים כמשפחות הארץ לשרת עז ואבן, אם לא ביד חזקה אמלוך עליהם. וככל מחשבה של עבודה זרה היא מחריבה ומדאייה אפילו כשהלא באה ולא תבוא לידי מעשה. יסוד צדקת הצדיקים בכל דור ודור נתמכת היא ברשות הרשעים, שבאמת אינם רשעים כלל כל זמן שהם דבוקים בחפץ ליבם לכללות האומה, ועמך כולם צדיקים, וחיצוניות הרשעות שלהם מועילה לאמץ כחם של צדיקים כדורייא לחמרה. ועל ידי הפירוד המדומה חוותים תחת יסוד הקדושה כולה, עושים מעשה עמלק שזינב את הנחשלים, פלייטי הענן. שלח ידיו בשלומיו חיל בריito.

רף. כל חשך עבודה, שמחת מצוה, התמדת תורה, ברק חידושים, והתנוצחות רוח הקודש בלב השרידים אשר ד' קורא, כוונת התפלה ואור שלהבתה, כל אלה, ותולדות הנשומות בשלימותן, בכללותן ותמותן, הכל מוכחה להיות נפגם על ידי הכנסת יסוד פירוד בכללות הכנסת ישראל, חיללה. ואוהבי ד', יראו באמת וחושבי שמם, הם העומדים בניסיון, לשובל כל צער ועלבון מכל צד ועבר, ולעמדו הכן נגד כל כחوت עליונים ותחתונים החפצים לבלו נחלת ד', ולהפריד את האומה האחדית, היחידה במלאה עולמים. והם הם בני דכnest ישראל שהאם רובצת עליהם, מחייבים חקלא, הבאים בסוד ד'. תלמידי חכמים אמיתיים המרבבים שלום בעולם, ומשיימים ומטיילים שלום בין ישראל לאביהם شبשים, בהוציאם מן הכה אל הפועל את אור הקודש הגנוו בכל איש האומה, בכל אשר בשם ישראל יכנה, ובפרט בכל אשר ישא את דגל תקوت האומה וחפץ תחייתה. כל חותם אהבת ארץ אשר עניינו ד' בה, וחיבת ציון וירושלים על ליבו חקוקה, באיזו צורה ואיזו הסבראה שתהיה. כל המעקסים יושרו. ואחדות האומה, להכשרה גאותה וגאותה העולם כולם, יצא אל הפועל ביקר שניא. כי רצו לבדוק את אבניה ואת עפרה יחוינו, ויראו גויים את שם ד' וכל מלכי הארץ את כבודך. כי בנה ד' ציון נראה בכבודו, פנה אל תפילת העדרו ולא בזה את תפילתם. תיכתב זאת לדור אחרון עם נברא יהליל יה. כי השקיף ממרום קדשו, ד' משמים אל ארץ הבית, לשמעו אנקת אסיך, לפתח בני תמותה, בספר בציון שם ד' ותהיילתו בירושלים, בהיקbez עמים יחודו וממלכות לעבד את ד'. וזרעת את בית ישראל ואת בית יהודה זרע אדם וזרע בהמה, זרע אדם לחוד וזרע בהמה לחוד, שמתאחדים יחד על ידי אלה הנשומות שהן מדרגת אדם ובמהה תושיע ד', אלו בני הערומים בדעתו ומשיים עצם כבמה. ואני בער ולא אדע, בהמות התייחס עימך, ואני תמיד עימך, אחוזת ביד ימני, בעצחך תנחני, ואחר כבוד תיקחני. מי לי בשמים, ועימך לא חפצתי בארץ, כלה שארי ולבבי, צור לבבי וחלקי אלהים לעולם. כי הנה רחיק יאבדו, הצמת כל זונה ממן, ואני קרבת אלהים לי טוב,שתי בד' אלהים מחס. בספר כל מלאותיך. ומלאות ד' היא דבר ד' ביד מלאכי, הלא Ach עשו ליעקב, ואוהב את יעקב, שהיא תשובה נצחית מספקת לכל תאנתם של מתאוננים קטני אמנה, האומרים בכל דור ודור, וביותר בדור התגלות או רישועה, במה אהבתנו. ובאמת אהבת עולם ואהבה רבה אהבתנו ד' אלהינו, חמלה

גדולה יותר חמלת עליינו, אבינו מלכנו, בעבר שמן הadol, וב עברו אבותינו שבתו בך ותלמדם חוקי חיים. כן תחנו ותלמדנו, והביאנו לשולם מארבע נפות הארץ, ותוליכנו מהרה קוממיות לארצנו. ואומר: מהר והבא עליינו ברכה ושלום, כי אל פועל ישועות אתה, ובנו בחרת מכל עם ולשון, להודות לך וליחך באהבה. וחותם הבוחר בעמו ישראל באהבה, להיות הקדמה לייחוד ד' בשמע ישראל, ובברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הנאמר בחשי, אף על פי שהגלי סותר זה לפעמים אין בכך כלום, כי האמת הברורה הוא מאמר השבטים כולם, שם שאין בלבך אלא אחד אך איןobileno אלא אחד. ויעקב אבינו לא מת, דמ קיש הוא לזרעו. מה זרעו בחיים אף הוא בחיים, והרי זה בא ללמד ונמצא למד. מ קיש זרעו לו, מה הוא כולו בחיים, וישא יעקב רגלו, ויאסוף רגלו אל המתה, אף זרעו כולו בחיים. ואתם הדבקים בד' אלהיכם חיים כולכם היום. ביוםיהם ההם ובעת ההיא, נאום ד', יבקש את עוזן ישראל ואיננו, ואת חטאות יהודה ולא תימצאינה, כי אסלח לאשר אשair.

רפה. אש האהבה הטבעית לאומה ותחייתה, ההולכת ומתקדلت בארץ ישראל ועל ידי ארץ ישראל, תטלחה בגאון עוזה יחד עם אש ד', אש הקודש, של כל טוהר האמונה בעוצם חסנה וגבורה. פזרי האמונה האלהית, וכל תנחותויה והערכותיה הרבות למוסר ולישור, לגבורת ולתקוה. לשולם ולנחמת עולמים, שכבר נתפשטו בין גויים רבים ועצומים על ידי פיזורנו בין הגויים, על ידי התפשטות האמונה הנובעת ממקור כתבי הקודש, הולכים הם ושבים אלינו, מתקנים לארצנו, מתקנים עוד פעם בכנסת ישראל. ושבים לתחייה על ידי המונע נשמות חדשות של נברא. חיללה לנו לחסום את הדרך בפני אור החיים. לא ניבהל אם הזרים נראים שונים בחיצוניותם, אור ד' מאיר בהם, רוח ד' נססה בהם. הלאומיות החולנית מזדהמת היא בזזה מא של שנות הבירות, שתחתייה הרבה רוחות רעים גנוזים, אבל לא בהדוף אותה מותק נשמת הדור נצלחה, כי אם בהשתדרות נרצה להביאה אל מקורה העליון, לחברה עם הקודש המקורתי שממנו היא נובעת.

רפו. התשובה היא חידוש החיים. אי אפשר לחשובה שלא תשנה את ערך החיים כולם כשהחיים נמשלים, ומילא היא משנה את הערך שלהם לטובה אפילו כשהיא נעשית ביום האחرون. זוכרת את בוראך, עד אשר לא תחשך השימוש והאור. יתר התנחים אין הם תבלין לחיזוק התשובה והסבירה ערוכה. אבל השיקוע בתוך התנחים עד כדי רישול של הסדרת ערבי חיים מקודשים, עד כדי טמיעה ביוזן מצולחת החטא ואומר ניצלת. זאת היא דרך המות של עבודה זרה הוותרנית, האומרת הביאו לבוקר זבחיכם, לשולשת ים מעשרותיכם, וקטר מחמצז. תודה. המיתודה העוזבת את האמת והמשפט והולכת אחרי לבבה, זו מינות, הגוררת אחריה כל רצח וכל זימה. למרות שהיא תמיד פושטת טפיה ואומרת ראו שאני תהורה. והיא מלאה תנחים של הבל, שאי אפשר להם לעמוד בעולם, שקר אין לו רגלים. זאת היא הרשעה של הנצרות, המתכסה בלבוש החרידות האמונה, נופת תיטופנה שפת זרה וחלק משמן חיכה, ואחריתה מריה כלענה. הפירות של הדעות והמידות של העמים המתהנכים בתרבותה, מעדים על עצימות פנימיות, ואין כל כחה כי אם בניצוצי הקדושה הגנובים של מהות אוצר ישראלandi, שהוא פולטם קמעה קמעה, עד אשר תער נפשה למגרי, חיל בעל ויקיאנו מבטנו יורישנו אל. והוא ישמש הניצוץ הקדוש שנובלע כל כך בגוים ככלי אין חפץ, להתעורר לעיר לב עםם רבים, להפוך להם שפה ברורה לקרוא בשם ד' אלהי ישראל, ברוח ד', רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ד', לא רוח זר, רוח טיפשות וחולשה, רוח סכלות והפרקיות מוסרית, התומך אשיותיו השקירות על יסוד הויתור, שהוא בוז וקלסה

לכל מנהיג ושותפּ צדק, שركח חסד לאומות כזו הוא מקור נפתח לכל אכזריות ונבללה. יבוא אלהינו ואל יחרש, אש לפניו תאכל וסביבו נשערה מאד, יקרא אל השמים מעל ואל הארץ לדין עמו, אספו לי חסידי, כורת בוריתי עלי זבח. כי אלהי משפט ד', אשורי כל חוכי לו. ואכרתת לכם ברית עולם, חסדי דוד הנאמנים. הן עד לאומות נתתיו, נגיד ומוצאה לאומות, הן גוי לא תדע תקרא, וגוי לא ידעך אלק ירוץו, למען ד' אלהיך, ולקדוש ישראל כי פארך.

רפו. אמונה שאין השכל מסכימים לה, מעוררת היא קצף ואכזריות, מפני שהצד היותר עליזן שבאדם, שהוא השכל, געשה עלוב מלחמתה. אמן האמונה העליונה, אף על פי שהיא כמוסה מאד, ודרך ד' נפלאים הם, יש בהם נועם גדול כל כך, שהקצף המתעורר מצד כפיה השכל מתבטל מיד, ונחפה בעצמו למתקות גדולה ולאור זה, מפני ההופעה האליהית המתחברת עימיו, וירודת עד האמונה התחתונה, המתחברת עם השכל הישר שבעולם הגלו. ועלמא דאתכסיא ועלמא דאתגליה נעשו מתאימות, ובונות ייחד את בית ישראל, בחן כפול, והוציא את האבן הרואה, תשואות חן לה.

רפה. התביעה הפנימית שהמעשים יהיו מתאימים להדיונות וההריגשות היותר עליונות ועדינות, היא עניין מיוחד לישראל, שמידתם היא מידת בניים לד' אלהיהם, והם משערם בקרבתם את האפשרות של השתוות החיים המעשיים אל הציור של החיים האידיאליים הנائلים. לא כאליה חלק גוי הארץ ומשפחות האדמה. הם משערם את הצללים החיצוניים של אידיאלי החיים, אבל רק את היופי שביהם, שמקסים אותם לפעם, אבל אין הקסם והוא עושה פירות, כי אם נשאר ברענון קלוש, להתפאר ולהתהייר בו. כי קליפה עבודה זהה, המלפפת את כל העמים, היא מעכבה עד אור ד' של היושר העליון, מהיכנס בעצמיות החיים המעשיים. ומשום כך אי אפשר כלל שתהיה תורה בגויים, תורה ד' המגדרת את החיים המעשיים על פי התביעה האליהית העליונה, ולא עשה כן לכל גוי, כי אם ליעקב ולישראל עם קרובו.

רפט. רק ישראל יכולם הם לקבל אמונה אלהי אמת ד' אחד במילואה וטובה, וऐשיותם העצמית עוד תוסיף אומץ, ותרבותםתשתגש ותחגדל בפריחה מצוינת, בד' יצדקו ויתהלו כל זרע ישראל. אבל הגויים לא באו עדין לידי מידה זו, ומה שהוכנס מאורם של ישראל אמונה אלהית בסביבתם, שלא בדרך ההחפתחות הרואיה להם לפי טbum, נלחם עם האישיות הפרטית שלהם, ומלךה את התרבות שלהם, שהוא זורה, חיזונה, נכרית ומגושמת עצמה תוכנותה. אמן יד ד' עשתה זאת, שעלה כל פנים תרוכך מעט הקליפה הקשה של הזוחמא האנושית, אבל סוף כל סוף מוכרת הנטיריות לנצח עצמם, והמלכות תיהפּך למיינות, שתגעל את הניצוצות של רוח ישראל, הבאים מאור ד' שנמסך ברוחם, ותגבר בזה ביותר שנת ישראל. ואף על פי שבתחילתה ייראו על ידי זה הנגעים של עקבתא דמשיחא, וקטני נפש חושבים לחיקות את הכפירה המתרחבת אצל הגויים, ומדמים אותה לתרבות אנושית כללית, במקום שאיןה כי אם תרבות זורה ונכרית, שיישראל עומדים כבר למעלה למעלה ממנה. מכל מקום סוף כל סוף המחשבה הזאת עצמה של החפץ להיות עומד על העצמיות הנקייה بلا עירוב השפעה חיזונה שהיא מגדלת מעבר מזוה את שנת העמים לישראל ביותר. ומעבר השני את החיקוי הרוחני מצד חלושי חיים בישראל, עד שהאנרכיה המחשבתה מהרסת את כל קושט וקדוש היה בעצמה, הכרה זו, שיש לעמוד על

הנקודה התוכית המסוגלת להעצמיות, תקרא את ישראל לתשובה, לעשות חיל באלהים, ולשוב עוד הפעם לגבורה עליונה. לא כחובם ירשו ארץ, וזרועם לא הושעה למו, כי ימינך וזרועך ואור פניך כי רציהם. בר' צרינו נגח, בשמק נבוס קמינו. והכרה זו. הבאה בהתפתחות איטית מאד, המתחילה מkanat עם, חיבת ארץ, שפה, תרבות גולמית, דעת המולדת, התלהבות עבודה גשמית ארצית, בכה היד המגושמת מוכחת היא עלות עד הראש, ולוור את המחשבה והרגשה היותר מיוודה לישראל לב כל האומה, הזקנים והצעירים יחדיו, ובלב אחד, במחשבה וחשך אחד, ישבו בני ישראל וביקשו את ד' אלהים ואת דוד מלכם, ופחדו אל ד' ואל טובו, כאחת, באחרית הימים, שכבר החלו להראות את ניצניהם. וכל החיל אשר נגע אלהים בלבם קרואים ועומדים כעת, לעורר המון מחשבות והופעות מהספרות העליונות, מקור ישראל, ולעדור ללא לב ולב בסודות התתתיים, שהתחילה כבר הרגשה לדפק בהם בחזקה. והמחשבה והמעשה ייפגשו יחדיו. לבנות עולם מלא בשם מלא. ימלוך ד' לעולם, אלהיך ציון לדור ודדור הליליה.

רצ. כש Mastiks באמת הצד הטוב של כל אחד ואחד, מתאהב האדם על הבריות בחיבה פנימית, ואינו צריך להזדקק לשום אבק של חנופה, כי ההתעניינות הצד הטוב שהוא פוגש תמיד, מכסה ממנו באמת כל הצדדים הרעים. וכוסה קלון ערום.

רצ. המחשבה על דבר האלים בשכל טוב, שהיא הדיביקות הפילוסופית, תנאה הם הדיעה היותר ברורה עד כמה אפשר על פי כחו של אדם. וכשباءה מחשבה על דרך זה בלתי מזוקקת, כי אם עלופה בדמיונות, אינה דיביקות אלהית, כי אם העולה על הרוח, והיא אינה מעלה, כי אם הורדה. אבל הדיביקות האלהית הבאה מתוך נטיה טبيعית והכרה פנימית, או רגש טהור מושך מטבע הנפש, היא לעולם דיביקות אמיתיות אלהית, אף על פי שאינה מעוטרת בחכמה ודיעה עליונה בגלוי, כי תומת ישרים תנחים. ומכל מקום גם דרך תום זה מתעלת הוא בכמה מעלות בקדש כשהוא מעוטר בעטרת הדעת, וחילתה לרופות ידיים מתורה דלעילא, ולסמור על נתית הנפש בלבד, אף על פי שהיא יקרה מאד לגבי כל אותם שהם מצד כשרון רוחם מוכרים להסתפק בערבי נחל הלו, שאין בהם טעם וריח. סולו לרובכבר בערובות ביה שמו ועלוז לפניו. אבי יתומים ודיין אלמנות, אלהים במעון קדשו.

רצ. סמוך לעקבא דמשיחא מתרבה סגולת האחדות באומה, והמעשים הטוביים, והדיונות, והאור האلهי שנמצא בצדיקים, פועלים על קדושת הכלל יותר מאשר הזמן. והסגולת ההיא טמונה היא במתמון של קטיגוריא ומריבות, אבל תוכו רצוף אהבה ואחדות נפלאה, שמעוררת הרגשה כללית לצפות לחשועת הגוי כולם.

רצג. כשהרצין יורד מפני איזה חטא, יורדת גם כן החכמה, וההארה האלהית מתחשכת. ובכח פנימי כבר צריך האדם לשוב לאיתנו אחר הירידה, לשוב אל מקומו בתוקף הרצון, כדי להאיר את ההארה שנחשכה בו ובעולם כולו, בכל הגודל, העומק והרוחב שבכל מה שישן לשński הוינו.

רצד. ההתנוצחות המראה את היחס של כל הנשומות מכל הדורות לנשמו של המשיג והמציר, היא תחילתה של רוח קדושה. וכשמטפלים ברגילות כשרון קודש זה, ומחברים אותו לחכמה ומעשים טובים, האדם מתרعلا במדרגתו, וזוכה לכמה שעריים. פתחו לי שערי צדק, אבוא בם אורה יה.

רצח. לפעמים נופל צדיק נפילה גדולה לפני ערכו, כדי שייתברר לו שאין לו ממה לפחדו, כי ד' משגבו תמיד.

רצו. ישנים דברים טובים וקדושים שהסיבות המחזיקות אותם בעולם הן כעירות. כמו חולשה, שקר, רשות, שלפעמים הן תומכות את יסוד הטוב של בושה, צניעות, אמונה, וכיוצא בהן. אمنם כמו שטובתן של רשותים רעה היא אצל צדיקים, כשהיא הטובה שמקבל הטוב והקודש מהרע והטמא, מחוללת היא רעות רבה. ואין אור גאולה יוצאה אל הפועל כי אם על ידי מה שיירשו כל היסודות הרעים, אפילו אותם שהם מחזיקים את הטוב והקדש. ואף על פי שעילידי זה סובל הטוב הקודש והאמונה, והם יורדים, ונראים כמתדרלים, לדול זה וירידה זו עלייה והתעדותם באמת, שאחר הריקבון של יסודות הרעים הללו, יחל מיד לצמוח אור הטוהר והקדש על יסודות בראים של דעת, חכמה, גבורה, תפארת, נצח והוד, ובזה תוסד מלכות עולמים לאור ד' וטבו באחרית הימים, בחסרי דוד הנאמנים, שהם ברית עולם אשר לא יכזו עדי עד. אך עמי המה, בניים לא ישקרו, יהיו להם למושיע. בכל צורתם לו צר, ומלאך פניו הושיעם, באהבתו ובחמלתו הוא גאלם. וינטלים ונישאים כל ימי עולם.

רצז. שם שהכח הפועל בגוף, ובכל חומר. הוא ודאי יותר נשגב מהחומר המORGש שהפעולות מתגלות על ידו, כן אנחנו הולכים בכל השדרות הרוחניות, שעצם ההופעה המתגללה היא בערך של גוף חמרי, וייש בה כח פנימי שורה עלייה, מהיה אותה, ומחדש את כח פעולותיה מתוך רגילות הרמתה מחשבה וקדושת רעיון, דביקות אלה היה טהורה. וגבורה מטוהרה בטהרתו קודש. באים להכיר מתוך ההופעה הגלואה, את הפרטים הרבים שישנם בהכח המחייב הנסתור העומד מעל לו. מתוך הרגש נשמת הרגש, ומתוך השכל נשמת השכל, ומתוך הופעה עליונה רוחנית, המתגללה בתור דבר יותר צח מהשכל והרגש הנהוג את הנשמה העליונה המילאה זיו המחייב אותה. אשרי אדם שומע לי לשקו על דלתותיו يوم יום לשמר מזוזותفتحי, כי מוצאי מצא חיים ויפק רצון מד'.

רצח. ההופעות הפתאומיות מתבחןות, לפי הערך של עומק הדעת שיש בהן, ולפי התאמתן אל קדושת התורה והמוסר הטהור, ועד כמה הן פועלות בשעתן על החפש הפנימי של המרגיש אותן, לרומרות וקדושה, ושמחת חיים שלווים במלא טהרתם, במילוי של חסד ואהבה.

רצט. כל רוח הקודש מופיע מעורב בצחצוחי טומאה, שההופעה היותר עליונה של נשמת הקודש, שמתגללה בטהרתו של שכל העליון, מטהרת אותו. וכל מה שההופעה יותר עליונה, צחצוחי הטומאה הם ממן יותר חזק בדרגה דיליהון, והמלחמה יותר חזקה. וגדולה נקמה שניתנה בין שתיओויות במליתה, כמו שגדולה דעתה שניתנה בין שתיओויות, אל דעתות ד', אל נקמות ד', אל נקמות הופיע. וצחצוח הטומאה היותר גדול הוא זה של גאותה, שמייטפל עם ההופעות החזקות. והוא הולך ומזדקך על ידי אור העונה, הגדולה מכולן, הסמוכה לרוח

הקדש, המהפקת אם עצם רוח הגאהו לרוח קודש של גיאות ד', המגלת את עומק סוד הענווה מניצוץ של זיהרא עילאה ראדים הראשון, העולה מעל הארתו אספקלריה המAIRה. שהוא יסוד אור התורה שקיבל משה, הענו מהד מכל האדם אשר על פני האדמה, מהר סיני, שהוא נובלות חכמה של מעלה. ונאותן של ישראל היא יסוד מלכות שמיים, העולה על הראש לעת האוכל גשיי הלוּם, הנאמר ברות. וטבלת פיתך בחומץ. סוד הגאהו, חמרא אכתפא דמאיריה שורר, אף כי היין בוגד גבר יהיר, ושתווי יין משום גאהו נגע בה, והמפיק מגן בשעת גאהו סוגין וחותמין צרות בעדו. וביצחק, שפחו הוא אל טוב ד', נאמר ויבא לו יין וישראל, ובביסוס עליון זה של גיאות ד' עליונה, הווארה ברכת יעקב בלבושי עשו החמודות. וכל קרני רשעים אגדע, תרוממנה קרנות צדיק, ימין ד' רוממה, ימין ד' עושה חיל. ושאוור ורבש משום גאהו שביהם, הרוגשת העוזם להפך את השאר אליו, והרוגשת המתיקות שלו בתור חסד לאומות חטא, אינם עולמים לקרבן, ומתעלים הם על ידי אכילת הצדיקים, בדברי תורה שעל שלחנם, כתעם לשיד המשמן, שמוצא אוור הטל של תחיה המתים גם למלאים גיאות ד', שהם שוכני עפר, הנעשים שכנים לעפר ועפרם ננער. ומתווך הדמן החסר וי"ז יצא אוור גדול, המתהפק כעתר המהפק את התבואה, שנמשלה אליו דוקא תפילתו של יצחק, והעין והעצם יימלאו שניתם לטובה, במקום עשה מכעס עני, ועצמי עשו, יימלא השם בשתי אותיותיו החסירות על ידי מציאות עמלק, מקור הגאהה הטמאה. וד' מלך גיאות לבש, על ישראל גאותו.

ש. אותם הצדיקים, שההסתכלות העליונה שלהם מעכבה אותם מלהתבונן יפה בדברים המעשיים, צרייכים הם להביט מלמעלה למטה, כשם שרוב בני אדם צרייכים להתאמץ להשכיל בדברים השכליים מלמטה למעלה, מהתוכן המעשי אל התוכן הרוחני. והם הם בני עלייה המועטים, שמסתכלים מעלייתם העליונה אל הבית הכללי, המדור הרגיל של בית ישראל הגוי כולו.

שא. רוח הקודש מגלה בבירור את האור האלקי הגדול המלא חיים הפרוש בכל העולם כולם, הממלא את החיים כולם, ואת כל האדם בכללו בלבד, איך הוא הולך ומתרכז, מצוי לו עמדתו בעולם, מקום מנוחה ופעולה, בכנסת ישראל, שבקרבה קדוש שורה בהדר גאוננו, מראש צורים של גזעה, מהליכות תולדתה, אני ד' אלהיך הארץ מצרים. מהופעת תורה. מהארתنبيיה, עדמת מלכותה, בנין מקדשה, חורבנה ושבותה, פיזורה וגלוותה, נחמתה ותקותה, עד דור אחרון. פועלתה על המהלך הרוחני של העולם, התעוררותה לתחייה בזמננו, נפילותיה החמריות והrhoחניות, עומק המחשבה האליהית המתגלת בעוצם הירידות, כונניותם לטובה לאישה הפרטיות, לכלותה, למין האדם בכללו. להעלאת העולם בה ועל ידה. דבר ד' שעימה בחיי שעה, החיים החברותיים והיחידיים, הלאומיים והעולםיים, וחיה העולם, זיכון הנפשות, הגברת זיו החיים, התעלות הקשרוניות, המשכת התרבות הכללית שבעולם אל האושר האמתי. התבססות חייו העולם על ידי החיים הנצחיים הרוחניים, הסדרות הסיעות השונות שבبني אדם ושמירת ענייניהם, רכושים וכבודם, הגדלת יפי החיים, כבוד החיים ועונג החיים על ידי הבעת דעת אלהים, ד' אלהי ישראל, בשפה ברורה, רוח אדר, חי נשמה של אומה עולמיים זו. התעוררות ספרות פרוזית ושירית. ביקורתית ופומבית, השבה אל אור הנבואה, ב קישורה אל התורה, בתור הכרה בהירה שהכרה גמור הוא לרוח האדם המוסף לשוב אל המקור העליון שהדיעות היותר נשגבות נשבות ממנו כל אלה וסעיפיהן מקששות כעת לפניו בארץ ישראל כזוג.

שב. דבר מוסכם הוא, שאין בזמננו, אחרי התפלגות הלאומים השונים, אדם שיוכל לקבל את השפעותיו הרוחניות ללא התלבשותו של הציינור המוחדר שלו עמו. כניסה ישראלי היא מיוחדת בזה, שלא רק התלבשות הציינור של האומה היא צריכה לחייה הרוחניים, אלא עצמיות התוכן מוכרכה להיות לחייה הרוחניים כולם שלה. ומה שהוא שלה הוא אליו גמור, ונודע לה שהוא מרוח אלהים חיים השורה עליו. כדי שתוכל לפסוג אליה עוד פעם אויר כליל של העולם כולם, היו רבים מתוכני קודש שלה מוכרכיהם להשתפל, ולהיעשות על ידי מכובדים קנים של עמים רבים, ועל ידי ירידה זו נגרמה עלייה להמון רב של האנושיות הכללית, ומתחוך כך הוכשרה האחורה להיות מסתגלת אל העצמיות היהודית, לשמש לה על כל פנים בתור איזו ה策טרופות סגנוןית. ובזה יימלא דבר ד', שיימלא כבוד ד' את כל הארץ, וידעו גויים רבים את שם ד' אלהי ישראל. שירוד בגלות יחד עם עמו, להסביר אור תחילתו בין יושבי חושך, כדי למלאות העולם כולו אורה, ולשף את ישראל עם כל באי עולם, אחרי שכבר הובלם מהם למדוי. ועם שיתופו עימם יישאר בעינו וצביונו. ולא תהסר סגולתו אפילו נקודה אחת. כי לד' עין אדם וכל שבטי ישראל.

שג. ההסתכלות הרוחנית, הדיעות האציליות, הבינות האלוהית, כליל המוסר והיופיו היוצאים מהם, הם התחלת כליל הלימודים, שככל נפש המוכשרת להרגיש אותם ממקורם מוכרכחת היא לשאוב מיסודם את הפרטים, כי מצד סגולתה אי אפשר לה להתעסק בפרטים שאין אור הכלליות נגלה בהם. וצריכה היא להכיר את עצמה, ואת התאחדותה מרוב בני אדם, שאינם בעלי התgalות מקורית, ונפשם משתקפת בהפרטים מצד עצם. הנפש האצילית גם היא חלק עם כל ההמון בהمسקנה של הפרטים, אבל מוכרכחת היא להוציאו אותם מאורם של הכללים, והכללים הגדולים הרוחניים מופיעים בדרך ישירה על הכללים הקטנים המעשיים, ומהם על הפרטים היוטר מפורטים שבhalbכותו המעשה, בין דם לדם בין דין לדין.

shed. מתחילה מתקבלים הלימודים העליונים בתור ספק הרואין לדון בו ולהיות נשמע, יובל أولי. הטיפשות המפליגה כל דבר שלא הורгла בו סרה מרוח האדם, והרי הוא נכנס בחדרי חדרים של גדולות ונכירות שלא ידעם. וכל מה שמוסיף שככל, תלמוד, בינה, קדושה וטהרה, ככה הולכים הדברים ומוכרכעים אליו, עד שזוכה לזריחה של אור ה Hodotot . אהיה ודאי. ולפי המידה שהספק משמש אליו, הרי הוא זוקק ליראה, שהיא המידה המחזקת את תוכן הספק להכירעו לצד הטוב, ובכל צעד שהוא צועד לצד ההכרעה וה Hodotot , הרי היראה התחתונה מתחפה עצמה לאור של יראה עליונה, אידיאלית, ולהזרכה גדולה של אהבה, וענוה הגדולה מכלן. וכשהוא מתחילה מעלה מעל כל ספק, הרי הוא צדיק מושל ביראת אלהים.

שה. רואים אנו ממש איך הנשמה הישראלית שורה היא בצדיקים שבדור, בעלי שכל ומדע, טהורם וגיבורים: והרוח שורה בתלמידי חכמים יראים ושלמים, בעלי נפש עדינה, החפצים בקיום האומה ובאור הקדושה שלה בלבד. והנפש שורה בהמון הקשור בטבעו לכללות האומה והאמונה הפושטה. והתוכן של הקישור לאומה, וה קישור להקדושה והאור האלוהי שלה, מתחלק למדרגות: במדרגות של אילו נפשות, רוחות ונשמות, מתגבר הצד של הקישור לכללות מציאות האומה בתכנית, ובמדרגות אחרות מתגבר הצד של האור, הקודש, האלוהות,

התורה, האמונה. אבל המדרגות יונקות הן זו מזו, אין הבדל באמת בין העירגה להאומה, ובין האור האلهי שללה. לעיתים יש שהעירגה האורית היא יותר רוחנית ואצילת, ולפעמים להפנ, ההרגשה של הכלל ומעמדו, ערכו ותקותו, היא יותר רוחנית, טהורה ואצילת, הכל לפיזוכו הפנימי של האדם. וכש שבאדם היחידי עלות הן המוחשות הנפשיות, ומתחות להרגשות רוחניות, והרגשות הרוחניות עלות להופעות נשתיות, ככה הוא בכלל כלו, מה שהוא זר ומגושם בבעלי הנפש, הולך ומתעדן בבעלי הרוח, והולך ומתאצל ומתقدس בבעלי הנשמה.

שוו. מכירים אנו את הגודל שיש בגרעין של הרצון. רצון האדם, כשמתמלא באש הגבורה, ברוך החכמה, בשלחת הקנאה, בלחת היופי, באור הקדושה, ביפעת החיים. ובכל המילוי של אוצרות אלו, כמה נישא ונשגב הוא, כמה ישוט מצויה בו. כמה תחומות עונג ועדן של טוהר ועווז ספונים בקרבו. ובזמן של האורה האלהית, הגבורה והטהורה, המשתפקת תמיד בנשנתה, הלא הכל זורם. גדולתה של הוית הרצון, לפי הברכה של הקודש היא.

שז. נפלו העולמות בנפילת הרצון. האדם נפל בתחום החטא, נתקנן רצונו ונזהם, הכל נחשך, הכל נתקנן, אומלל וקדר. הווי, מה הומה הלב לתקן, את החטא הגדול, להחזיר העטרה ליושנה, להאיר את העולמות כולם מתוך מחשביהם. ולתעודה אין קיצית זו קרואים אנו, מסילותיה אנו סוללים. הולכים אנו בדרך החיים בעצת מלכו של עולם, להופיע אור על הכל, אור אלוהי אמת, אור بلا מחשך. ד' בدد ינחנו, ואין עימנו אל נכר.

שח. והרצון הנעדר אל אורו יושב, כשבוטא בחזקה ברצון עם, עמו, הגוי הגדול אשר לו אלהים קרוביים אליו, ירום בעוזו, יבטא את רצונו באין מעזר, יסגל לו את עצמיותו, יאגור אל תוכו את כל נשמת האדם. כלביה יקום וכאריו יתנסה, ישב רוחנו, יגלה את הרצון העוז והקדוש, את רצון אליהם, בחיים, בעולם ובעולם כולם. יבער את הרשעה, את השקר, את הזווהמא, את הפחדים, את החרפה, את המות עצמו מהעולם. יחדש את זיו המאורות, ישב את אור השמים, אשר לבשו שקים וקדרו, לאיתנם. ועווז אלהים זה הנה הוא עומד אחר כתלנו. קול דודי הנה זה בא, מدلג על ההרים מקפץ על הגבעות.

שט. רז התנועות העכשוויות מתברר בזה, שהקדש עצמו, אור העולם למלחה מהטבע, מגופניות ומחברתיות, טובע הוא מהעולם בכלל, ומישראל הפוזר והשבור בפרט, את הדקיוון של הטבע, הפשטות, הבריאות, הנורמליות, שבחים, בהרגשה, בשכל, בהתפעלות. מתקרבים אנו אל כל תביעות הטבע, מתלבכים אנו בזוחמתו, אין מוצא להגן כי אם על ידי הארונות גדולות, על ידי הופעות נשתיות אלהיות, מגילות רזי עליון, מודיעות האגור בסתרי חושך. בקרוב אל הטבע יש שנת הקדש הרגיל, הצורר את הטבע, המשדר את מערכתו. הקדש הרגיל. המורגל מАЗ להתהלך עם הטבע בקרי, אוגר הוא את שאירית כחו להילחם עם הטבע, אבל לוחם הוא עם טבעו שלו, כושל הוא ונופל במלחמה. הטבע המתנשא לחייב את דקינוו, שניעור על ידי תביעת הקדש הגנואה בקרבו, מתנשא עם כל שלילותיו. שונא הוא את הקדש, גם הטבע שלו. גם את הוזו, יפיו ובריאותו. פה נופל הטבע, ונכשל במלחמה. לויתן ושור הבר שניהם נופלים במלחמהם, ונעשה מבשרם

סעודת יפה לצדיקים. מי שלא נשקע בהבלים, לא זנו עניינו אחרי קנייגיות של אומות העולם, המשחיתות את תפאות הנשמה, את הוד אצילותה וטהורת מידותיה, הרי הוא זוכה ומזכה לזראות קנייגין מלבד זה, עומד הוא מעל לשניהם. גבריאל, בכח אל עליון, מעורר את המלחמה. צור עולמי, בהיגלותו אורו וקדוש עליוניותו, גומרה. העשו יגש חרבו. רואה היא הנשמה הניזונה מלחמה הפנימי של תורה, את הכהחות הבבאים שביבשה ובאים מתאבקים, לוחמים בקץ, מתנפלים זה על זה, כל אחד חושב אני אכבות הכל. אבל לא לדגי הים ולא לבהמות הרים הניצחון, כי אם לקרוא בשם ד'. והוא ימלט, וימלט הכל.

שי. לכואורה נראית שהמחשבה הרזית, המעמיקת כל כך בספוני ההוויה, המגבהת את ערכו המהותי של האדם עד למעלה משמי רום, היא מכבדת את העול המוסרי על האדם, נוטלת ממנו את החופש הטבעי של חייו, מבטלת בגדלה את כל חמודותיו, עושקת ממנו את הארץ. ונונתת לו תחתיה שמים עליונים וגבוהים מאד, שלא יוכל אדם בשדר ודם להתחדד עימם. אבל רק מחשבה שטחית היא מחשבה זו, ותוצאתה באוט מההברקה הראשונה של הידיעות הפתאומיות על דבר הגדל והנסגב ההוויות בכלל, ועל דבר גודל האדם ונשנתו בפרט, ההולכת וחודרת עד בואה לעומק החיים של הנשמה הישראלית, שכבר יצא אל הפעול בכנסת ישראל. החזון הראשון מעולף הוא ברוח סערה, בענן גדול ובאש מתלקחת, אבל אחרי שהධיה מתחוללת, אחרי ששיתול הדעת מתרגל להגדלות הלו, והتبיעה הנשמתית הולכת ומשתלמת על פי עומק שאיפותיה הטבעית לשיגוב. לרוחב, לעליוי ורוממותו אז המוסר מתבסס ברוח האדם, העולם נעשה לו יקר וחייב עשרה מונים מאשר היה ערכו אצלו על פי המידה הבינונית שמודדים בה את ההוויה הגשמיית והרוחנית, ואת האדם וכל מהותו, על פי התיאוריות הנגליות. החיים נעשים עטריים ברוב פאר, כל דבר גדול וכל דבר קטן שבhem מתחלה, משתגב ומתقدس. כל ההרגשות, הנטיות, האומנוויות. השיחות. התנוועות. ההקבשות החיצונית והפנימית. נעשות גילויים גדולים רמי ערך של אור כי העולמים, והאדם נעשה שותף למעשה בראשית, מתחילה עם העולמים כולם בראיות של מנוחה ושלות השקט, וכי חיים שלמים, ממולאים בכל כוחותיהם ומשוקים עדנים, עדני עליון, עדני קודש ונירה.

שי. ההשכלה האנושית יש לה חסרון עצום, שהיא מצמצמת את מהות החיים, ומגרעת הרבה בלבד הבריאות שבஹיה העשירה, שחלק הגון ממנה מתגללה בטבע הבריאות הגוףנית והנפשית. כל דבר קדושה, מוסר, אמונה ושגב, הננו מוכרכים אם מעט ואם הרבה לבסו על איזה ציר של השכלה שלנו, וזה הוא משפט נוגג מתחתייה המדרגה של האמונה היותר פשוטה, עד רומסוט התרחבות המחשבה לחוגים גדולים של חופש רעיון, והפשטות מושכלות ברום מעלהן. והבסיס השכלי זהה, שהוא אנושי ומצוצם, הוא עמוק על הגילוי האלهي והעלין שיש בטהרת הקודש החייה, של אור אליהם חיים העומד אחר כתלנו ומוכן להאיר את כל הויתנו. וכל מה שהדורות מתארכים, והזמנים של התגלות אורה של חיים יותר מלאים הולכים ומתקרבים, מתבטל יותר ויותר כח הבסיס של ההשכלה האנושית מכל ערכי הקודש. אבל זאת היא באמצעות הסרת הנרתק והלבוש המחשיך ומצמצם את האור. הטבעיות דורשת את תפקידיה, והיא חפייצה להיות מתחברת לאור האלקי המרומים ומלא חיים, ללא ההסתירה של ההשכלה האנושית המלאה מחשבים. הנגישה הזאת שההשכלה מתנגשת משני הצדדים: מצד מעלה האורה העליונה הרחבה והעשרה הולכת ומתקלה על הנשנות. מחשבת היא את אורה

הכהה של השכלה זו, שהיא באמת מלאה דמיונות כוזבים, וחוקים עשויים של מחשבות אדם שהמה הבל. ומצד השני הטבעיות הבריאה הולכת ועולה מלמטה למעלה במלוא תביעותיה, וגם היא מטשטשת את זההו ההשכלה הנוהגה, ומשימה לאל את כל אידיאליה. מתוך דחק כפול זה, מתחווים מכובדים רבים ברוח האדם, שמתגלים בצורת בחילה בחיים, יוש, כפירה והפקרות, הוצפה וטירוף דעת. קטיגוריא ומשטמה. אבל אלה הם רק עיבים מחסיכים, נושא גשמי נדבות לארץ ולדרים, להפריח צדקה ותහילה נגד כל הגויים, ולהאריך אור הקודש העליון במילוי החיים העזיזים והטהורים.

шиб. הבוחר בשיריו זמרה. החוק הנפשי, שהרוממות המוסיקלית והשירית כשהחברת, היא המעלילה את העוז של כל חפן נשגב ונעה, הוא חוק מתגלה בנפש האדם בתור זיק מהאור הגדול של ההוויה כולה. קוצר הוא ציורנו מלהתר את הערך השירי המוסיקלי של כל הייש ביחסו הנשגב. אבל מתוך התעלותנו על ידי החופש של שירי זמרה אלהים, אל העולם העליון המלא חפצים רומיים, קדושים ונשגבים, אנו רואים את הטוב של אור חי העולמים, את המשטר האلهי בכל המצוי, את היחود השלם, הממלאנו השთוממות וגודלה בהוד משטריו, ובברכים אנו מתוך שמחת עולמים: ברוך הבוחר בשיריו זמרה. מלך יחיד אל חי העולמים.

שיג. המחשבה הרחבה, האידיאלית, האלהית, היא הולכת ותרחבת בטבעה, מקפת היא חזיותם רבים ואפקטים גדולים, ותוכנות הציורים שלה הינה שונה מתוכנות הציורים של דקדוקי הפרטויות שבתוורת המעשה וניתוחיה ההלכה. ומהצב הנפשי הדרוש לעמeka של הלכה, על פי סגנוןיה הקבוע המשוגר אצלנו מאז חותם התלמיד, הוא בטבעו אינם מתאימים למצב הנפשי של התחולכות ברחבה במרומי האידיאלים האלהיים וرزיהם, שאיפותיהם ורחבות עידוניהם. זה נפלגו הגדה וההלכה, הנגלה והנסתר, בהבדלה מקורית. אמן הונחה שאיפה פנימית במעטם הנשמה, לשלב את ההלכה והגדה יחד. עשו ניסיון זה מפלפלים בפלפלים שונים, שאנו רואים בהם רוח קדוש של נסיון יצירה, משוקה מטל החיים של חפן האחדות והשלום הגמור שבין העלמין דאתגליין ובין העלמין דגניזין. אמן לא יצא בצורה של גדלות וגמר פרי, כי אם בצורה קטנותית ובסורית, ותכלית נתיה נפשית זו, היא האחדות הרוחנית המוחלטה של העולמות הללו, הנראין כנפרדים. וכל מה שאורו של מישח הולך ומתקרב, ושרשי הנשמות מתבסים, הולכת ההארה של רזי תורה ומתגלת ומתבלט יותר, ולפי המידה של גילוי זה הולכים העניים הגלויים ומתחצלים יותר, והם מתקרבים לצד הרזיות, ואחד באחד יגשו ורוח לא יבוא בינם. ההסברים המתחדשים בדרךה של התורה הנגלה מדור לדoor, יש בתוכם נקודה פנימית של התקרכות להרחבת הרזיות של רוחות הנهر אשר לבינה העליונה. ותלמידי חכמים יקרי דעתה הם עובדים בזה את השדה אשר בירכו ד', ומתקרבים בזה לאור הגולה, שהוא תלמוד הירושלמי, העומד לעומת התמורה, שהוא תלמוד הbabel, שהוא האור של ישיבת מחשכים שבארעא דמחשכא. ובאחרית הימים ייגלה אור ד'. ויתקרב הסגנון של ההלכה המוששות עם הגדות דחקל תפוחין קדישין, במועד קץ המגוללה, שהוא ישיבת ישראל לארץ ישראל להחיותה בבניין מעשי, ענפכם תננו ופריכם תשאו לעמי ישראל כי קירבו לבוא, האמור להרי ישראל, שתכוונו היא קיבוץ החתום וסתום דליך לפומה לא גלי, תוכן קץ, עם הגילוי של עבודה גשמית מורגשת מכל המון עובד. ובגאותה כפולה זו יוכל כה זרוע ד' לגואל את הגופים מכל שעבודם הקשה, מעצבך

ומרגז ומן העבודה הקשה אשר עובד בך, ואת הנשומות ממכאובייהן ומחשכיהן, מכל המידות הרעות, מכל השנאות והצטומים, והיו לגוי אחד בארץ, על אדמת ישראל. אכן אתה אל מסתור, אלהי ישראל מושיע.

שיד. שונא אני את הגואה תכלית השנהה. היא אינה מתעוררת בקרבו מצד עצם מהותי וטבעי. כל צדי השלילה שלי הינם עומדים לפני תמיד בעומק גילויים. רק המעמדים החיצוניים, ההתערבות עם הבריות, ההכרח של התקנות הנשמה בשבייל צרכי החברותיים של ההמון. הם מעירום את הגועל של תוכנה הגואה, שצרכיהם לקחת חלק ממשו ממנה לצורך ההנאה. ולהמעיט לפעמים על ידה את האורה העליונה, כשהיא מתפלשת יותר מהשרה שיויכל הגוף בחולשתו לקבלה. אבל חרפתה עצם, והכיעור והשקר שבה, מוכר לי בעצם בהירותו.

שטו. יהוד, ברכה, קדושה. באור אין סוף אין שיק הספה והתעלות מצד עצמו, אבל באמת אי אפשר שהיתרונו של התעלות הנצחית תחסר מהשלימות המוחלטה, וזאת היא תורה ההוויה, הופעתה אורות היהות הויתיות, על ידי רושם של ירידה, במידה כזו שלעולם תהיה אפשרה לתוספת ועליה. שהיא עצמותה סיוק מכל ירידה ושפלות. והפירודים בעולםים יתאחדו כאחד במרקם האחדות, וההתאחדות תוסיף אור ויתרונו ללא הפסק, ברכה תמידית, ותוכנן הברכה היא התעלות והבדלה מכל פחיתה ורשעה, מכל חושך וצמצום קדושה.

שטו. החמרנות הגופנית היא עושה את הפירוד בין הנושאים שבמציאות. וממילא גם את הניגודים שבhem. האידיאליות הרוחנית אינה יודעת מהות הפירוד כלל, היא מכירה רק את הכללות ואת האחדות. אין שם פרט נסקר אצלה כי אם בתור חלק של כלל. ובשביל כך אינה יכולה להכיר שום טוב רק טוב כללי, ושום רע כי אם כשהוא רק כללי. ומתוך שרע כללי לא נמצא כלל, והכלויות הללו היא הולכת גם כן ביחס להופעות שכזרות הזמן, שאין האידיאליות חושבת ומתקשרת בנקודה מיוחדת שבה, כי אם בכל שטפה הגדול, מתוך כך bahwa היא להכיר שלא יש כלל למציאות רע, כי אם יכולה היא טובה. וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וכל זמן שישנה עדין הכרה שיש טוב ורע, אין האדם צריך להתקשר במזגו עם תוכנה זו, לא יאלץ מעין הדעת טוב ורע, כי רק עז החיים שכלו טוב מוכן הוא לו. ומוכן הוא לו גם אכלו מעין הדעת טוב ורע, אחר שיימוד במוסות הרבות שהוא הולך ומתרנס, וזהמתו הולכת וmittah, שכלו מזדקן, ומידומו מיתקנות, ותשוב ההכרה של עז החיים להתקשר עמו, ואז יהפוך עז הדעת טוב ורע, לעז מלא חיים וטוב כלו. ואין דור שהעבדה הגדולה הזאת, של התברורות ההכרה והרצון בעבר על ידה הרע מציאותו, תהיה נפסקת בו, והיא יסוד העולם וקיומו. אמרו צדיק כי טוב.

שיז. כשם שהאמונה בהתעלות היא מיתקנת בהסתירה ממנה את הצד השולל שלה, שמתאים لكצרי דעת, כאילו היא שונאה את ההכרה העצמית, ואת כל החיים הרוחניים שבൺמת האדם בהתפשטות הود אצילותה. כשבאמת אין התפשטות ההכרה כי אם הסתעפויותיהם של ענפי האמונה האלהית היותר נמנעים, והוא נשלהמת על ידי השלמת הדעת, ההכרה, ההרגשה ובליית הצעתיות ככה האzielות הרצונית, שהיא המוסריות העליונה המתגלת על ידי קדושה וחסידות טהורה ועליה, מתגלת למצומצמי הכרה בתור כה שולל את עוזו הרצון

שבדבב, המכחה את אור החיים על ידי שלילה זו, כשהבאמת אין האzielות הרצונית והמוסר של הקדושה יכול להיות שלם בצבינו. כי אם כשייה הרצון העצמי של האדם חזק ושלם, מחותט וمبולט יפה יפה. היזוכן השרשי שהזמן החדש מזמין את הנשומות בפנימיותן, הוא הגורם להתגברות עוז הרצון הטבעי בחים, אבל בראשית גילויו של כה חודר זה, הוא מתגלה גם כן בתור כה שולל את הרצון האziel, יסוד הקדושה והטוhor העליון, מה שאינו כי אם חייזון ארעי. הביסום של שרשיו הנשומות עוזה הוא את פועלתו, והוא עוז הרצון המתראת כתם בשטח התחתון של החיים, יגלה אورو מלמטה למעלה, בכל שימוש קומת החיים, וההוד והטוב האלקי העליון ייגלה על ידו בכל עצומות עוזו, מה שלא היה אפשר לו להיגלו כל הימים שהצד המאייר העליון שברצון עשה צל מחשיך על החלק התחתון שברצון. זה סוד אחדות החיים, ההולך ומתפרק בעולם, שמנפי יקרת ערכו עולה הוא בכל כך מניעות, בכל כך מכובדים ויסורים. אבל סוך הכל הוא הופעת אור והישועה, והיה לעת ערבית יהיה אור. אל תשמרי אובייחתי לי. כי נפלתי קמתי, כי אשב בחושך ד' אור לי.

שיה. האיטיות שבסדר המציאות, ההגבלה שבבדבב, הרשלנות החיצונית שלו, המצוות שבעלויות רוחניות, האריעיות שבנישים, כל אלה מחזקיןasis היסוד של ההתעלות הבלתי פוסקת, שהוא היסוד הפנימי של המציאות, שיש לו גבול בתחום גבולם, שתספיק הירידה של התגלות המציאות העולמית, עד עמקה היותר ירוד, ועד מחשכה היותר אף, לעלייה נצחית ללא שום הפסק. וכל תקופה איטית, מכינה כה לתקופה יותר מהירה בעלייתה, עד מהירות היותר עליונה. ינהנו עמלות, בזריזות, כהדין עולמתא, רצוא ושוב כمراה הבזק. ולעד לא תכלה הופעת ההתעלות, ותוספות האור, העדן והחיים, ההולכים וმתבאים, ומתרמלים תמיד ערך יותר גדול ונשגב, עד שישתו יחד צורת ההשלמה הגמורה, וצורת ההשתלמות הבלתי פוסקת, הבאה מסיבת החסרון הקדום. ויספיק הזכר של חסרון העבר, ליתן דחיפה תמידית להשתלמות הולכת ונוסףת, ותהיה הצורה של ההשתלמות הבלתי נפסקת מעה על ההשלמה הגמורה, אשת חיל עטרת בעלה, וצדיקים יושבים ועתורתיים בראשיהם ונהנין מזו השכינה, ההולכת ומתגברת תמיד, לעליה אחר לעליה, לאין קץ ותכלית. ברוך ד' לעולם אמן ואמן, ושתחבשמו לעד ולנצח נצחים. וכל נצוצי החיים, כל הנשומות, הרוחות והנפשות, וכל זיקי החיים שבכל היש, הרי הם אחודים עם יסוד ההשתלמות הבלתי פוסקת, שהוא אור ד' מהווה הישות, זרוע ד' אשר נגלה, והם תמיד עולים בעלייתה, כמו שהם יורדים וירדו בירידת, שהוא ירידתם המבלטת ירידת. והנה הכל כוסף לעליית אור עולמי עולמים, להארת זיו שכינת אל, הדר כבוד אל הכבוד, ההולך ומשתלם, יוצא מההעלם אל ה גילוי, בכל התנועות השונות של ההוויה, ובכל מיני התesisות שברוח adam וכל היצור כולם, ההולך להיעשות אגדה לעשות רצון קונו בלבב שלם.

על ידי העבודה הרוחנית של הצדיקים, בעלי המחשבה האליה העליונה, מתנוצץ תמיד אור של האין האליה. ומtgtalgla בתור יש, וכל העולם כולו מתחבס על ידו. ועמך כולם הצדיקים. על ידי כחן של ישראל, התרבותם והתגלות חיים, בכל אופן ובכל צורה שהיא, מתגלה אור מן האין העליון, המתגלה בתור יש ומצו, ומאיר לכל העולם כולו באור חיים, מקיים ומספר ומעלה את כל. ומידה זו באה מצד עומק הקודש העליון, שהוא קבוע בנשנתן של ישראל מצד העצימות שלהם, שאינה זהה לעולם, ואינה משמנה בערכה. אני ד' לא שניתי, ואתם בית יעקב לא כליתם.

שכ. מפני הגובה האלמי של המחשבה הישראלית העצמית, אין הדברים יכולים לצאת בבירורם המגוללה, והשירה והרמז מוכרים להיות רק הם הכללים שאור ישראל הסודי העליון מתראה על ידם. כל היגיון אלמי ונשגב של הגויים, אפשר לו להתלבש בשפה ובלשון ברורה, מפני שאינם מתורמים ממול לערך הדיבור, כי לא בהם כי אם בנו בחר מכל עם, ורוממנו מכל לשון. אפילו מלשון הקודש, בתור לשון, רומיות אותנו עליו, כי אנחנו בתוך עצם הקודש שרוויים, ועצם הקודש מתוך גבויו מהיה הוא את העולם המעשי שבחיים בעוז קדשו, וקידשנו במצוותיו. ובזה אל יפול רוחנו בקרבנו, אם נראה חכמי הגויים מבטאים איזה רעיון רוחני אלמי בדברים יותר ברורים לכארה מהחכמי ישראל קדושים עליון, כי באמת אף על פי שנראה לכארה צד השוה בסגנון החיצוני של המחשבה, בכל זאת כגובה שמיים הארץ גבויו דרכינו מדריכיהם ומחשובינו ממחשוביהם, ואם היו באים להציג את נקודתנו הפנימית, היו כאילמים ממש. והננו מוקווים ליום אשר יבוא, אז אhapeיך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ד'.

שכא. הפרטים מיטשטשים כשייש מייעוט אויר בהמקור של הפרטים, שהוא הכלל, וכשהאור והחיים מתרבה בכלל המקורי, יוצאים הפרטים מבולטים, מאירים ושמחים. הפלפל והדיוק שבhalbכה, החrifות החיה של משא ומתן שבhalbכה, בא הואysisו מתוך שפע חיים גדולים שבעמוק אמונה אומן, שבקדושת התורה. הבריאות השלימה של הנשמה הישראלית היא מוציאה אותן הפרטים הרבים, בשפעת הגוונים שלהם ובעוורור חייהם. וכשרואה אדם בנפשו כבידות לעסוק בהירות פרטי התורה המעשית, בניתוח הלכותיה וקיומיותה, בדוקיה, צרייך הוא להוסיף יותר באור המקורי של הבינה האליהית היהודית, המביאה לידי תשובה עליונה. והאור מתחפש וירוד, עד שהכח המתאים להארת הפרטים והדיקום החיצוניים שבמעשה, בין בצדם המעשי לבין בצדם הלימודי, הולך הוא ומתגבר, עד שמוציא את השפעותיו בכח אדיר, מלא חיים ותעומות.

שכבר. בתוך הדעה והאמונה, הציור והרגש, אשר לאדם, משתפכים הנחלים האדריכים של החיים הרוחניים של ההוויה, ההולכת ושותפה. עד שהיא באה, בין מלמעלה למטה בין מלמטה לעלה, בשני מהלכיה, אל ההוויה הנכבד של אוצר החיים, המגולם בחיצוניותו והמצור בפנימיותו. האדם, ברומו את דעתו, את אמונהו, את ציורו ואת הרגשותו תמיד אך לעלה, בעושר הרוחניות וככירות החיים שלמים וטובם, הרי הוא מרחיב את אשד הנחלים. שופעים הם שפעים עליונים ממול ושפעים תחתיים מתחת, אלו יורדים ואלו מתגברים ועולים, והכל חי ורענן, הכל שיש ושמח, וסדרות רבות, מלאות חיים, מלאות דעת ורגש, מלאות חשך ושאיפה, הינן מתחמלאות אור ותפארת, אהבה ורוח נדיבה, והברכה נשאת את פריה לכל פלגותיה, שמים וארץ וכל מלאם מתחברים. הרוממות העליונה היא הרוממות המוחלתת אשר לדעה, אמונה, רגש וצירור בעוז האלמי, באמצעות מתחברים. הרוממות העליונה של תורה, מצוה, תפילה, דביבות, קדושה וברכה חמימה. כל תנועה מאוצר חיים זה, המכונת מול אליהם. של תורה, מצוה, תפילה, דביבות, קדושה וברכה חמימה. כל תנועה מאוצר חיים זה, המכונת מול הרוממות האליהית, על ידי כוונות של תלמוד, חפץ, דיבור ומעשה משלה, אור עולמים היא מחדש. אור זרוע לצדייק, ולישראל לב שמחה.

שכג. הרצון הקדוש והטוב באמת, שהוא מחבר אל הדעת והכרה השלימה, מעוטר בעטרת הציור והדמיון החזק והנסגב, הרי הוא מעלה את הניצוצות כולם לעליוי הויותם. לפי רוב עמל התורה והקדושה המעשית מתגדל הרצון לטובה, וככה מנוסף על פי המידה של גודלת הנשמה וטהרתת העצמית. הוספות האורה של הניצוצות העולמים, מעשירות את העצימות הפרטית, ומוסיפות גודלה בעצימות ההויביתית הכללית. ולהפוך בחלישות הרצון, הרי הוא נופל, נמשך אחרי הצד השפל, המטוושטש והנמנך, שחייב הניצוצות הקטנים והבושיםיים עומדים שם, והעולם מתחשן. באורה של תורה, וగבורת הדעת, מחזיקים כח הרצון, ומתגברים על העצימות הנמוכה שבניצוצות, וממילא מעלים אותם הגבה למעלה, והמגיבה עצמו עולה בעלייהם.

שכד. CAB לב בא על ידי תפילה כשהיא עימה אור תורה. שהמחשبة תוהה מה בצע בהשתפות הנפש, בצד הרוחני ההוא, וכי יש שני רצון למעלה, ואיזו תועלת יש בתפילה. ואף כשהמאמין שלמרות כל הקושיות כך הוא הדבר, והתפילה מועלת. לא מפני כך ייחד הלב מכאבו. אבל עם תורה אמת, חזרה הבינה על דבר הערך הגדול של הופעת הרצון ברום גדוֹלָה, בהבלתו והוציאתו מן הכח אל הפועל. ולפי המידה שהאדם יותר מלא אור קודש, שרצון עצמו הוא יותר טהור ואידיאלי, ככא יותר קשרו הוא רצונו עמוק גдол של הישות ההויביתית, וכן רצונו פועל באמת במערכות ההוויה. וזאת היא פליית יצירת תמים דעים, שככל שינוי אינו שינוי בערכו, וכל קיום אינו שולל שום שינוי בחוקו, כי אור עליון זה הוא למעלה מכל שאלת השינוי, ואי השינוי והקיימות, כמו השינוי, שניהם יחד הם ערכים שאינם הולמים יחש לעליונות האלוהית. וכל מה שהוא מפתש בכל, וכל מה שיש בו טוב ממש איזה צד, אי אפשר שייהי נמנע מצד איזה חוק עצמוני באללים, כי אם כל טוב הווה ושינו.

שכח. בנקודת הקטנותה של האرم, יש כל הטוב במצומצם, כמו שישנו בהרחבה למרחב התפשטות הנשניתה העליונה שלו. וכשהאדם מקטין עצמו, ומתמלא ענוּה, הרי הוא מתקרב יותר לעצמיותו הנקודתית, ומרכזו נשמוּתו מתגללה אליו בכל הود תפארתו, ומתוּך אספקליתו יראה את כל ההוד העליון הנמצא בנשמוּתו בעצמיותה הגדולה לאין חקר. ומן דאיו זעיר איהו رب. הגואה מסיחה את הדעת מהנקודה המרכזית המצומצמה של הנשמה, ומתוּך שאין לו מרכז וקיוב של האוצר הרוחני בעושר שלימותו, הרי הוא בעל מום, רק שברי שברים של רוח מתגלים בקרבו, ולאורה העליונה של הנשמה לא יכול לבוא. והרי הוא מחוסר ערך, משוכע בקטנות עצמית לאין מרפא, והדמיון הפראי יהתנו להיחשב גדול ומעולה, בעת שהוא מלא חסרון ופחדות. מן דאיו רב איהו זעיר. מרכזה של הנשמה, מקור הענוּה, הרי הוא הכוכב המזהיר למשיכלים את זוהר הרקיע. שהוא ההיקף העליון של הנשמה העליונה בהתרחבותה המוחלטת.

שכו. הקדושה שבטבע היא קדושת ארץ ישראל, והשכינה שירדה בגלות עם ישראל ה�建ן להעמיד קדושה בניגוד להטבע. אבל אין הקדושה שהיא לוחמת נגד הטבע קדושה שלימה, היא צריכה להיות בלועה בתמציתה העליונה בקדושה העליונה, שהיא הקדושה שבטבע עצמו, שהוא יסוד תיקון עולם כולם וביסומו הגמור. והקדוש שבגולה יחוּבר אל קדוש הארץ, ועתידין בתים כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שייקבעו בארץ ישראל.

שכו. כשהבאים להשכלה עליונה זו. של הקדושה שבטבע, השלימה, הכלולה בקרבה גם כן את הקדושה שלמעלה מן הטבע המתנגדת אל הטבע המלחמה חודלה למגורי, מידת הדין מתחבשת, והכל נוטה כלפי חסד. כל הכהות שבאדם הפרטני נראים בעידנותם המרוממת, כפי מה שהם בטבעם, והרי הם קדושים ומוכשרים לעילוי היותר עליון. והאור שלמעלה מן הטבע עומד אצור בהם לעת הצורך, והאדם חש בקרבו חופש של نوعם קודש, וימוד עצמו כאילו קדוש שרווי בתוך מעיו, שנאמר בקרוב קדוש.

שכח. העבודה האלהית עומדת היא על הנקודה העצמית. היא מאשרת את הנפש בתור עצם, באושר עצמי, ומאשרת את העולם גם כן בעצמיותו. וההצלחה העצמית אינה בא מתחזק איזו השכלה חיצונה, כי אם מתחזק הטבע העצמי של היצירה, שפעת החיים של היוצר.

שכט. מלא צער הוא העולם, ועל מה הוא מצטער, מפני שיש בנשמה הפנימית של האדם כל כך גודל ושיגוב, מה שאין העולם הולמו עדין כעת, מפני שהוא שואב את גדלו, גודלה נשמהתו, מעולם רחוק וגובה מאד, מעבר מלא הדר, ומעתיד עשיר זהה. לו לא זה הגדול לא היה לצער מקום. ומה שיכיל המבחן את המקור, מהיין הצער בא, עד כמה חשוב והוא מקור חיי הצער הללו, מיד מתחפה אצליו הצער עצמו לעדן, והגעע לענג.

של. המשיגים הגדולים יש להם תמיד צער פנימי: בכל עניין שהם לומדים, חפצים הם לדעת לא רק את עצם הדבר, כי אם את המקור, מהיין הדבר ידוע. ולפעמים מתרבת אצלם הבנת הדבר בעצמו. עם ידיעת המקור, שהן באמת ידיעות שונות זו מזו. וצריך כל הוגה דעתה להרגיל את רעיוןנו, ליישב כסליו בחכמה, בתחילה לקבל את הידע, ולאחר כך להתענין במציאות מקורה. ליגמר איניש והדרليسבר.

שלא. הצדיקים הגדולים מוצאים עצמם מגורעות גדולות, שהן באות מפני כל צדי החיים הרבים הנמצאים ברוחם שהם מוכנים להוציאם אל הפעול, וכל זמן שלא יצאו אל הפעול הגמור הרי הם מחייבים את עוז הרצון, ומרגיש האדם את רוחו על ידי זה נשבר, ורצונו רפואי, ונכשל תמיד בשגיאות חדשות. וכן הדבר נוהג ביחס הדורות. כל זמן שהדורות היו רוחקים מהמטרה העליונה של הכנסת ישראל, לא יכולו בעצם לשער את גודל ערכו של האור החדש. ובקרבתם אל האור, הרי הם מתמלאים רפואי, מפני שהוא מוכן כבר לצאת אל הפעול, ועודין לא יצא.

שלב. כשיראה מלפפת את האדם, ואין יכול לבאר לנפשו את תוכנותה, הרי הוא נתבע להעלות את פנימיותו למורומי הדעת, שם שם ישוגב, ויראה כי אין להתיירא, כי אור חסד אל וטובו פרוש הוא על כל מעשיו.

שלג. לפעמים היראה המטמטמת את הלב מתגברת, בעת שהאדם חפש לגשת אל הקודש בתורה ובתפילה. צריך הוא להגביר את אור האמונה. כי אור ד' עימו באור תורה, וקרבת אליהם לו טוב בנועם התפילה.

שלד. לעולם ירחיב אדם את דעתו, יידין כל דבר באור שכל עיוני וshall מעשי. ומתחוץ הכרה חיצונה פשוטה זו, יבוא להכרה פנימית, הנובעת ממקור הקודש, וזריזי תורה ייגלו לו.

שללה. אין האנשים הגדולים. המוכנים להסתכלות רוחנית, יכולים להוציא אל הפועל עיונים גשמיים, כי אם כshitagburo בהסתכלותם המיווחת להם, עד שהאורה האצילתית תוציא ענפים ושריגים מעשיים. וכל זמן שהם יורדים ממעליהם, ומתעלבים בעניינים מעשיים. שהם לגבי דידחו מיili דהדיוטא, כשהם באים להם לא מרום עוזם כי אם מהרגשות והשערות קטועות, הריהם משותמים, כושלים ומכשילים, ומרגינשים אומללות נוראה בנסתרם. עד שייאיר להם אוור האמונה העליונה בקדושת שורש נשמה עצם, וישבו אל על, אז ימצאו את האושר האلهי הנכון לפניהם, ומשוש דרכם בחיים יחל להופיע ברוממות הוד והדר אשר להם אתה.

שלג. היראה המתגברת על האדם בהיותו ניגש ללימודים קדושים ברזי אלהות, יראה אצילת ורומה היא, והאדם מתעלב על ידה. וצריך הוא לקבלה בתור יסורים של אהבה. ודרך חיים תוכחות מוסר, והוא חזיר על ידי זה בתשובה מכל עוננותיו. ומכל מקום, אם מרוב תביועתיו על עצמו, וסיבוך דרכיו, אין יכול ליישב דעתו, ונראים לו חלק גדול מעוננותיו בלתי אפשרים לתקן, מאין כה, או ממניעות אחרות, או שמצוין מידותיו מוקלקלות ואין בידו לצרףם אל ישב מפני זה מאור ד' אשר ליבנו מושכו אליו. הוא יעשה את שלו, ואור ד' יאיר את דרכו, להכריעו לכף זכות. בהתאם לכל היום.

שלז. כשמצטערים, על ידי התעוררות החוש היופי, על הود העולם החיצוני שאין נהנים ממנו כלל כך, על ידי הקימוש של הכהות וכיוצי החיים, ומאשימים לפעמים את המוסר, את הדרכה, האמונה וההתורה, מה שבאמת האשמה היא מונחת באדם, ובՃרכי ליבו, אשר איולתו מסלפת אותם בכל זאת יש מצער זה מקום של יניקה לטוב עליון, להבין עד כמה כפולה ומכופלת היא מידת הצער על היופי של התפארת הרוחנית העליונה, של ההוד הנורא המרומם בזיו תפארה של הדיעות האלהיות, המאריות מחשבי העולם בMSG בرك שלהבותיהם. והאדם מוכן הוא לקליטה עליונה של שביעת עדן עולמיים זה, שתורומם אותו מכל שפלות, ושתנתץ אותו ניצחון עליון על כל מכשולות החיים, תנהגו על מות, ותראהו עולמו בחיו. ולעונג עדני עד זה, מכשירה אותו תורה אמרת בשוד תנחומייה וזוי כבודה, וההכשרה לזו היא ההדרכה המוסרית הטובה, והשקייה באור תורה אמרת הבאה עימה. ואיך זה לא יהמה הלב, כשטווב ועונג זה מוכן לפניו, והוא מנוע ממנו רק בפשיעתנו. ועל ידי חוסר עונג עליון זה הלבבות מיטממים, והנפשות מתמלאות קץ, הדעות מתעכבות, והאמונות מתחשכות, הקנאה והאייבה, ביחיד עם הרשעה וגאות הזדון, פורשות את שחת רשותן על לב בני האדם, והעולם, שהוא באמת גן עדן ומלא חיים, מתחפה עמוק עכור ולמשטה חרמים, לגיא הריגה ולמערת פריצים מלאה מחשכים. לזאת קרואים הם הטובים שבבני אדם, ובחירות ישראל, האומה שאור ד' בידה, לישא נס דעתך ד' לעיני כל בא עולם. להציג את עדן החיים ושוננו לכל אפסי ארץ.

שלח. כשרואים הצדיקים שמיד שהם מתעניינים בגנוזי המלך של רוזי תורה נשמהם מתרפאת והולכת, מקבלת היא צורה תקיפה, עדינה. ומליהה תנחותות ועוזו קודש בגבורה עליונה הרי הווודאות הרוממה מתגברת בקרבתם, ואור עולם הבא, של שם אהיה, דאנא עתיד לאתגלאה, מאיר בהם, ומכח קדושה טמירה ונפלאה זו הם מזוכים את כל העולם כולו, ולפושעים יפגיעו, למחול את כל החטאות דורם, ולملא את העולם חסד וرحמים מאור פני מלך חיים, המAIR לעולם כולו בכבודו. באור פני מלך חיים.

שלט. כשהבאים ל עמוק הדעת וטהרת הרצון. האהבה העצמית היא מתרברת בערכיה המוסרי האידיאלי, והקורבה שהאדם קרוב אצל עצמו מטלת על האדם העצמי חובה מוחלטת להקדמת עצמו. ועוכר שארו אכזרי. אז באהה האראה العليונה של וחיה אחיך עימך, חייך קודמץ לחיי חבירך, בתור עטרה العليונה של תורה המוסר האידיאלית.

שם. היכולת האלהית האין סופית, אינה צריכה לשילשת של סיבות ומוסכבים, נערכים כמו אמצעים ותכליות. בהופעה יצירית כמו זו, שאינה מקושרת בקשרי סיבות ומוסכבים. הכל עומד במצב של חירות בלתי מוגבלת כלל. ההארה הראשית של היצירה לביסוס הרצון, היא ההארה החפשית הגמורה, שהיא מתחך כך יצירה של נקודות, אלה לצד אלה. בהמעטה של אורה, מהופעה אלוהית לעולם האלהות, באהה השילשת של הסיבות והמוסכבים, העולמות הפרצופיים המאורגנים. אבל מקור הרצון החופשי של האדם, המהווה את המוסריות האידיאלית שבה האדם דומה ליוצרו, נובע הוא מראשית הההופעה, שלפני העולם האلهי, מעיקר תחילת ההופעה האלהית, שאין בה אותו ההכרה של כובד הטעבה של ערכי הסיבות והמוסכבים והתייחסותם אלו לאלו. וזאת היא הארה החפש האלהי הקשורה בגודלת רצון האדם בהתעלותו. ותגזר אומר ויקם לך.

שם. ישנן דרגות שהתוכן הפנימי של עבודה אלהית שהוא אצל גдолיו ההשכלה כאצל הירודים מהם, וישנן גם כן דרגות כאלה שהן מוכרכות להיות שונות בתכיסין הפנימי. בייחוד מתבלט הדבר בהכח המחזק את הצדדים המעשיים, איזירת הגבורה ומידתה. אבנתו של כהן גדול, ובונתו של כהן הדיוט.

שם. מוכרכים לפעמים להסיר ממנה למגורי את ההרגשות הנמכרות, אף על פי שהן משמשות בקדושה לאחרים, וללבוש תחתיהם בגדים רוחניים יותר, מלאים זהה, יותר אצילים. והרבה פעמים צדיקים גדולים נופלים מעבודתם הרמה, ומונעים טוביה מן העולם, מפני קטנות אמונה בעצם, הבאה מתחך שפלות קיזונית, שהיא חזק מאורה אמרת של אור תורה דלעילא.

שם. משחרב בית המקדש לא נראה רקיע בטהרתו, שנאמר אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם. אם כן הארה תורה מן השמים שבಗלות, היא מעולפה בקדורות ובקש המכסה. ובעת קרבת הקץ. יבוא רוח המטהר את השמים מקדרותם, המשיר את השק המכסה עליהם, ואז אלה אשר לא הסתגלו ל תורה העולה למטה, הבוקעת את הקדרות והקש, חושבים שאין להם תורה מן השמים. וצדיקים דורשי ד' ועווזו, מוסיפים אורה ושמחה,

ומبشرים צריך בקהל רב, שדוקא כתעת ייגלה אור חדש, ושמות בטהרתם ייראו, וידעו כל באי עולם, כי מן השם דיבר ד' לבית ישראל ולבית יעקב, הגוי כולם.

שמד. אورو של משיח יברור את הווודאות של הטוב הגמור שבஹוה בכלל, ותימלא הארץ אורה ושמחה. המרעיפות ממשמי תמיד. ואז תבוא על בוריה ההכרה שטוב להוות לד', חידושה של לאה שאמרה הפעם אודה את ד' בילדת יהודה. וכל הקרבנות בטלים חוץ מקרבן תודה, בוואו שעוריו בתודה.

שמה. כמו שהאכילה הגשמי מעוררת את הצימאון, כן העסיק בתורה המעשית מעוררת יותר את הצימאון להענינים האציליים. משען לחם אלו הלכות, משען מים אלו אגדות.

שמו. דיכאות הלב התדרית שהצדיקים מרגישים מפניפחד השם יתברך והדר גאננו, ומפני יראת החטא הגדולה שלהם, אינה מעכבת על כל יצירה עליונה, כי אם היא מוסיפה פיכחות לרוח היוצר שבנשמהם הגדולה. ולהפוך, העיצובן והנדנוד הרוחני עד לכדי קדרות נפשית, שהמתאוננים על העולם ועל החיים קובלים עלייו כל כך, הוא בא רק מפני החפץ להינזק מפחד האלקי ויראת החטא, שהיא טבואה בעומק הנשמה האנושית עצם טבעה, והיא אשרה האמיתית, המביא לידי אוור מצחצח מאד, שסופה להתחפה להארה מתוקה, עדינה, רווית עונג מלא הווד עליון של קודש קדשים.

שםז. כשהמחשبة העליונה מתגברת, מתחברים היצורים הרוחניים בעצמיותם העליונה. הדמיון משמש יפה להיות נרתך לאור השכל המזוקק, והמושגים העליונים הולכים וმתחברים. העבודה של בירור הרעיון, וקדושת הרצון העומד בהיכל קודש הקדשים, היא למעלה מכל מושג של מוסריות. רק בשמות הקודש, ביהודי אורתודוקס, בזיווגי מידות, בחיבורו נשמות, בשלובי עלמות, בהם אוצר כל אידיאל מובהר בתכלית תמציתו העליונה, וכל חכמה מפוארה, וכל מחשبة שכלית, חברותית, תרבותית, במובן היותר עליון, אשר רק על ידי כמה דרגות של ירידות והתמזגות עם החיים הרגילים, מוצאים אנו חלק מעוזם המקודש בבהיקות הדרישות הטבעיות של החסד והאמת, הטוב והיוושר, הנימוס והיופיה, הצדקה והמוסר, הרגיל בחים. ובחברה היותר נאורה ומטוורת בשאייפותיה, והיותר חסינה ותקיפה ברוחה ומגווניותה הטובות.

שמה. מפני שהציור של גודלות האור האלקי הוא גדול מאד בפנימיות הנשומות של דור האחרון של עקבא דמשיחא, במידה כזו שאין להן עדין הסתגלות איך מנהיגים את החיים המעשיים על פי גודל עליון כזה, באה הכפירה, וההידול הרוחני שדומה לחורבן, שאנו רואים אותו בדורנו. אבל דרך הרפואה היא רק להרבות כלים, הסברות ותכניות, המועילים לסול דרכיהם בשבייל הסתגלות מעשית על פי ההארות היותר עליונות. ומטעם זה באה גם כן הדגישה הגדולה לחירות הרוח, ואמוץ הגוף, כי רק רוח חזק ואמיץ, וגוף בריא ואיתן, יוכל להכיל בתוכם את ההארות היותר עליונות מבלי זעוזע, ולעמוד במעמד האיתניות הרואי לחיים פועלם מלאים עוז של יצירה, ולהמשיך מתוכם המשוכות של ארחות חיים, מתוך צירוף פנימי, שכל אלו ההכנות דרשות הן לתשובה השלימה העומדת אחר כתלו.

שמט. היחידים המסתכלים ברזים העAILYונים של העולם הרוחני, בסודות הנשומות, והחיים העומדים ממעל לכל ערכי החיים המחברים לחומר וכל משלאותיו הגשמיות והרוחניות, כשהם מתמזגים יפה עם הציבור הרי הם הקובעים את הבסיס היותר איתן לחיים החברתיים. כי לעולם לא יקבע ערך הגון על קטע אחד של חיים, כמו שהוא התוכן של חיי העולם הזה לבדם. בمعרכה הכללית מוכראים כל תוכני החיים להיכנס, ועל פי כל המבטים העמוקים והרחבים מוכראים ערכי החיים להתבסס. ומתרך כך מונחת היא נטיה גדולה בעומק נשמה adam להתייחס בגודל וברצינות אל ייחוסי החיים הנשתיים. וההקשבה אל הנצח שבhem. ואל הקישור שיש להם בחיים היותר תרבותיים שבחיי ההווה, לא תסוע מלכוב בני אדם, אפילו אם בקצב גדול יילחמו על זה כל בעלי תחבולה, בני ציור מוגבל ומצווץ.

שנ. לא רק בכל דבר של רשות, כי אם גם בכל חטא ועoon, בכל הריסה, בכל דיעה כוזבת, יש ניצוץ של טוב ושל קדושה אידיאלית, שהוא מקימו ומעודד את הרוח לפעללה. צדייק הדורות יש להם מגע עם כל הטוב הפוזר על פני מרחבים רבים, כל אחד ואחד לפי רוחב נפשו, רוחו ונשנתו, והואו הטוב הם מרחיבים בעבודת קדשם המחשבית, האצילתית. שחקלים קלים ממנה מתגלים לפעמים במעשה, דיבור וכתייה. ויסוד הכל' בחפatzת הטוב, בתשוקתם האלהית הפנימית. להופיע חסד עליון וטoco על הכל, על כל היצורים, לעודדם ולתמכם להיעשות אגודה בצרור החיים, חיים ברצונו, לעשות רצונך מלכובם. ובשביל כך הם גיבורי אל בעולם, המטימים את העולם כולה לכף זכות, כל העולם ממש ניזון ומתקיים בזכותם, ומתווך שהם הם הינם עצימות של הכל, אין כל דבר זו מהם, ואין כל דבר נדחה מידידותם הפנימית, ומהרחים הרבים, שהם מעין דוגמא של מעלה, המקנים תמיד בעמוקי נשמתם. ואיך ייפלא אם תפילתם עוזרת, מרפאת ומארה, מצילהה ומחיה. הרו' נטיתת הפטזם היא הרכנת אוור עצימות לאותו הצד שם הרצון זורם, לאותו העבר והקצת ששפעת הדיבור שם אליו את מסילתו, על ידי הביטויandi של תפילה ישרים. רק Zusozע קטן צרייכים לגנות את אוצר החיים, והשלימות המשלימה את כל, הגנווה כשלהבת גדולה, בלועה וטמונה בעמקי הרוח, אשר חי עולמים הוא אוור חייו, אשר חמלת יוצר כל וסליחת מרובה לסלוח שופעת בו מקור החכמה העAILYונה. הבהירה בשחקים, הרואה בגלוי ממש ובבליטה ברורה את הטוב והאוור המתנווצץ גם בתוך כל המחשבים. אויר צדייקים ישמח, המתגלה בסוף ברמ"ח מצוות עשה, כנגד איבריו של אדם.

שנא. הרבה חופש רוח צריך האדם לסגל לעצמו, עד שכיר יפה את גדולת כח הפעולה של המחשבה. ואז יתרור לו כמה צריכה היא האנושיות לעבוד, בשביל שתבוא לידי מחשבה טהורה וקדושה בענייני הדיעות היסודיות. שערכי החיים כולם נובעים מהם, וכמה רב ועצום הוא הערך של הוגי הדיעות האלהיות, הנישאים את קדושת המחשבה ורוממותה על פי אותם המקורים האלהיים שהוא על ידם בנשماتם ובאורח חייהם. ומילא יכיר כמה נשגב הוא הערך התולדתי הכללי של אומת המחשבה האצילתית בעולם, היא כנסת ישראל, ויבוא לכבד את האמונה, מורשה קהילת יעקב, בעצמת טהרתה במקורה, ובהתפשטות ענפיה המעשיים, ההרגשיים, השכליים וההופעיים שביחידי הסגולה, והעצמיים, הפנימיים, הטעמיים, הטמירים מכל עין חזזה, והם גדולים,

נצחניים וחזקים מן הכל, הם הגורעין של היש היותר בריא ועצמי, שכלי יתר הדברים, אף על פי שהם רוחניים ואציליים, נחשים לגבי דיזהו כערך של לבושים.

שנוב. ועם כל הגדול של פועלות המחשבה בעולם ובחיים, שדי בו לברוד עד כמה טועה הוא המהלך של חופש הדיעות שבא בצורתה של האנרכיה המחשבתית. שהוא מהפך את הצד היותר יקר ויותר טוב שבhoe ובחים למין אנדרו לומוסיא של תורה ובזהו, צלמות ולא סדרים, שהוא באמצעות רק עבדות הדיעות, טירוףן, הריסתו וחלין בכל גדולה זו, אין עורך כלל לאגדלותו של הרצון, הבא להיגלות מחייב עוזו בלבושה של המחשבה.

שנוג. הרצון הטוב, ההולך במעלות קדשו למעלה למעלה, המגיע עד מרומי החופש של המרחב העליון, במקומות שכל עין של תבונה מתעששת. הוא הוא הכח היותר פועל, בכל עת, גם בהיותו במעמד הטמיירות. وكل וחומר בהיגלותו בתוכנה אלהית. של גילוי רצון לתורה ומצוה, ומוסר טהור של הידמות הצורה ליוצרה, שהיא המשכנת האדם להטוב המוחלט והעדין. כל מה שיתבררו יותר הדברים, וכל מה שהתרבות האנושית תtabסס יותר ויתר, תהיה יותר ראוייה לשמש לחומר, לגלוות על ידה את הود הגוננים העשירים, מלאי החיים, של הפעולות העולמיות השופעות והולכות מפלגי נחלי שפעת הברכה של עוזו כחו של הרצון הטוב והقدس, שאוצריו מתגלים בנשימותיהם של צדיקים כבירי כח לב, יסודי העולם, מעדרנו ומארינו באור אלهي עולם, אלהים חיים, ההולך ואור עליהם תמיד על פי התפתחות עדינות רצונם. ההולך ועולה, המתאחד ומתאחד ברצון קונים, המתברך בטל החיים של חסד עליון, אשר בו עולם ייבנה, אשר ממנה חיים מתגברים, אשר מתוכו עדנים מתפשטים, אשר מקורו שמחות וגילות לאין חקר הולכות ומתנשאות. שמחו בד' וגילו צדיקים, והרנינו כל ישרי לב.

שנד. השפעת הנשמה העלינה ממשכת חיים עשירים, מצוירים בעומק הרצון. והרצון שהוא מלך קדושה מעבר את כל הניצוצות של החיים הנשאים אל תוכו מכל מעשה האדם, ביחד מכל מאכל ומשקה, המתהפק לכח חיים על ידי הגוף והנפש החיונית, לצורות של חיים שלמים ופתוחים, בדיעה שלימה, בשאייה עליונה, בשל טוב ובחדות קודש. והמן החיים הללו של פזרי הניצוצות, כשהם עומדים חופשיים מכל כבלי חומר, נשגבה היא פועלתם במרחבי העולםים, גדולי המשקל הם בהכרעתם לצד הטוב, הסדר, והברכה של משך החיים, והשלווה של האחדות המאהירה מקור עליון.

שנה. סיבוכי המחשבה בעניינים הרוחניים, באים מחמת הגידול התדרי שהמחשבה מוכרתת להתגדל ולהתפתח, ומיד שנוצר רעיון שתוכל להיות איזו קליטה של תואר בענייני האצילות העלינה, מתילד כח שובר או, ומרה אי סיפוקו. ומהז מתגלה או ר יותר פנימי ויותר עליון.

שנו. אין שיך לומר רצון כי אם במא ששייך הכרח, ולפחות הכרח שלطبع הרצון. וממילא מובן שיוצר הכרח, ובורא הטבע של כלطبع, לא שיך לגבי רצון, כי אם הרבה למעלה מכל מהות של רצון. אמנם אנו אין לנו שום תפיסה ציורית כי אם באיזו מהות של רצון, והעלויים שבתוכנה זו שמכריחנו השכל הטהור להיות

הוֹלֵךְ וּעוֹלֶה בִּיחָס לְהַתּוֹן שֶׁל הַרְצֹן, הַנְּנוּ אֲוֹמְרִים עַל זֶה: רַצֹּן הַרְצֹנוֹת, רַעֲוָא דַרְעָוִין, וְאַין אֲנוּ יִכּוֹלִים לְתַפּוֹס אִיזּוּ תִּיבָּה וּרְחַנִּית יִוּתְר שְׁלִימָה מִמְּהֹות הַרְצֹן.

שנוז. כל לשון בכללותה היא הארה אחת מיוחדת, בעלת השקפת עולם שלימה, שבכוכה אצורה כל הספרות אשר תישא בכל משך זמן קיומה, מראשית התפתחותה עד אשר תעבור מהעולם. וכל הלשונות כולן מתפעלות זו מזו. וראיה התורה להידרש בכל הלשונות וצירופיהן, ומררכי בייל לשני ודריש להו. וכל נימוסי העמים הקרובים והרחוקים, הכל הוא אור מתפשט, שתוכו רצוף נועם ד' בצורות שונות. וחכם לב ידע לזכך ולצרף את כל היגיון אשר נפתחו ארחותיו, עד אשר ישיבו לעצמות טהרתו.

שנה. צלול הוא הרצון של הילד, ועם זה צוללה היא בינתו. כלומר, גרעין הדעה הטבעית שלו הוא גרעין בריא, שכל ההשפה הלימודית צריכה להיטפל בשמרתו בריאותו, יותר ממה שהוא רגילה להיטפל בהתפתחותו. כששים המטרה של שמירת הניקיון של הכשרון הילודתי של אוצר האושר של האדם. בראשית היסודה החינוכי, באה ההתפתחות באופן מבורן. המחשבה האמונהית, אור הרעיון של הגדל האלמי, הבירור של יחשנו לאלהים, הוודאות האליהית. התומם והיושור ב עמוקיהם, כל אלה הם סגולות ילדותיות. רק הבל פה שאין בו חטא כולל את תמציתם בטירה, מבלי צורך של ידיעה מפורטת, שאנו קוראים לה שלא מצד: ברורה. דבר אלהים חיים בפי עולמים ויונקים, יסוד העולם הוא, בסיס התרבות, ומכוון להצלת הנשומות וההצלחה החברותית היוטר גדולה. זה רוז גלווי לישראל, שנתחברו הרבה בגלות, שנתחברה בו התורה, ועליה הערך של חיבת תינוקות של בית רבן למדרגה עליונה. כשהתהייה הלאומית מתחילה, צריכים לשוב ליסוד חיים זה בכל אומץ קדשו.

שנת. החושים מתפתחים בילד לפני הbhנה, כדי שייכנס יסוד העולם בתוכיוו ולא זיויף של צללים שקווצר דעתה האדם גורם. רק את העולם המקורי מוכרא הוא לקבל, במקורו, בלי ביאורים. ליגמר והדר ליסבר, ואז יש לו יסוד נקי על מה לבסס את הbhנה, הבאה אחרי התפיסה הכלכלית של הבקיאות העולמית. הבאה בראשונה, ערוםה מכל ביאור והbhנה. העולם כמו שהוא. מעשה ידי יוצר كبير כה אשר לתחבונו אין מספר, כמו שהוא, ניתן היה בליו של אדם מראשית יציאתו לראות באור החיים, ורק על ידי הגרעין הבריא הזה יימצא אחר כך כל זרע החיים הרוחניים אשר לאדם. כל התמכרות טبيعית לאיזה אידיאל מרווחם, הרי היא חזקה אל הילדות. יש כאן תפיסת מושג מבלי הכרה, רק מפני דחיפה פנימית, הבאה ממקורות שאין יד האדם מشيخה אותם כהכרה. והילדות הזאת צריכה שמירה מפני פגעים העולמים להזדווג לה. התעדורות נפשית נקיה, בעצם הטבע הטההור של הנפש, צריכה להיות נערצת. אבל ביאורים פסולים מהבלתי גויים שמתחרבים עימה צריכים להיפסל. מה לתחbn את הbar.

שס. בזמן שמעמיד הנפש הוא שומם, והאדם נתבע לעסוק במחשבה כדי למלאות את הריקניות, אז הזמן הוא לעסוק בלימוד, בעיון או בගירסה. זמן ההופעה, ולקיטת פרי חממתה, אינו כי אם בזמן שהרעינות רצים כברקים, מתחדשים בזיו הודהם, ומתגברים בזרם גדול, למען המתגבר.

שסא. הנשמה הholcaת ומאיירה בבעל' היצירה הרוחנית, צריכה היא להתאחד באוצר החיים המנוח ממסורת קדומים, שם מונחת היא נשמת הנשמה של חכמת עולם, וצדקה עולמי עד. של כל הדורות, הזמינים והתקופות גם יחד. התגלותה של הנשמה האישית, בתוך נשמת הכלל כולו, היא העובדה של התאחדות הCESARון הפרטיא עם אורה של תורה ציוה לנו משה מורשת קהילת יעקב. לא תשבע עין לראות את הודהם ויפעתם של זהרי אורה הללו הבוקעים ועוולים, את האש הלוהט בעושר גווניה על העוסקים בתורה לשמה בכל הופעת נשמתם האצילית, של החוזרים מהתורה לנביאים ומנבאים לכתובים, ומהם למעשה בראשית ולמעשה מרכבה, ומשם יורד הגבול עד עמקים של עמק הלהכה של הוויות דאבי ורבא, אחרי אשר כבר סחף זרם החיים את המון האידיאלים החפצאים, ותחומות רבים של ידיעות וצורות כבירים, הלשונות قولם וספריותיהם, המדע האנושי לכל צדייו, הגלי והתמיר. הקדוש והחול, הטוב והרע. ומכל אלה יעמוד אור נהורם מלא נגבות, גדול עם אדריכל ענקים, להנחייל אהובי יש ואוצרותיהם אמלא.

קובץ ג

א. שלשה כחות מתאבקים כעת במחנהו. המלחמה ניכרת היא ביותר בארץ ישראל, אבל פועלם היא פעולה נשכחת מחיי האומה בכלל, ושרשיהם מחופשים מצד ההכרה החודרת במרחבי רוח האדם. אומללים נהיה אם נניח לשלשת הכוחות הללו, - שהם מוכרים להאחד אצלנו, לשיער כ"א מהם את חבירו ולשללו, ולבצר כל אחד מהם את הקיצוניות שהבירור יכול להביא לצורה מוקלקלה, כשהלא יסוייג דרכו בפיוזם, במרידתם זה על זה, ובבחילוקם כל אחד למhana מיוחדת, העומדת כצץ למhana השניה. הקודש, האומה, האנושות, אלה הם שלושת התביעות הראשיות, שהחיים כולם, שלנו ושל כל אדם, של איש צורה שהוא, מרכיבים הם מהם. יהיו המניות של ההרכבה הזאת איך יהיה, יהיה חלק אחד תופס מקום יותר עקרני, אצל איש יחיד או אצל איש ציבור, אבל לא נמצא ולא נוכל למצאו שום צורה של חיים שלא תהיה מרכיבת משלשות. ההתמזגות המרכיבת של שלושת התביעות הגדולות הללו מרכיבת היא לבא בכל קבוצה, שיש לה תקווה של חיים עתידיים, ובכל עת שאנו סוקרים בחינו ורואים אנו איך שהכחות הללו, תחת תעוזת ההתמזגותם, הולכים הם ונפרדים, הננו נקראים לבא להצלחה. הפירוד יסודתו הוא בצדדים השיליליים שככל כה רואה בחבירו, והצדדים השיליליים אינם מצד עצמם ראויים לשם. בכל כה בודד, ביחיד נפשו, מרכיבים הצדדים שליליים להיות, בפרט בהתפשטו עיתרה על חשבונם של כחות אחרים. בזה אין להפליא בין הקודש ובין החול. הכל נכנס תחת קו המדה והכל צריך משקל, אפילו רוח הקודש ששורה על הנבאים במשקל הוא שורה. אבל הפרוד במקומות שצרכים לאחד מביא שמעט מעט מתרוקן הרוח, ותחת ההכרה חיובית - במעמד הכח היחיד, לפחות, לאו זה האישיות או הרוח להיות מתחד עם עוד יסודות המשליליים אותו - באה רק הכרה שלילת לפרנס את החיים, וכל בעל כח מיוחד מלא הוא רק מרצ שאל אש ביחס לשילתו של כח אחר או האחרים שאינם חפץ להכירם. ובאופן חיים כאלה המצב נורא, הרוח מתבוקק, עמדת האמת, הכרה הפנימית ביחיד עם אהבתה מתמוצטת והיא הולכת ונעדרת, ע"י מה שנעשהית עדורים עדורים.

ב. שלשת הסיעות היוטר ושמות באומה הם: האחת האורתודוכסית, כמו שרגילים לקרה הנושא את דגל הקודש, טוענת באומץ, בקנאה ובמרירות, بعد התורה, המזויה, האמונה וכל קודש בישראל. השנייה היא הלאמית החדשה, הlohomat בעד כל דבר שהנטיה הלאומית שואפת אליה, שכוללת בקרובה הרובה מהטבעות הטהורה של נטיה אומה, החפיצה החפיצה לחדר את החיים הלאומיים שלה, אחרי שהוא זמן רב עליומים בקרובה מתגוררת יהה של הגלות המורה, והרובה ממה שהוא חפיצה להכיר לטובה את מה שקהלת מורוחם של עמים אחרים, אותה המדה שהיא מכרת שהם טובים ונאותים גם לפניה. השלישית היא הליברלית, שהיא נשאת את דגל ההשכלה בעבר לא רחוק ועדיין יהה תקיפה בחוגים ורחבים, היא אינה מתכנסת בחטיבה הלאומית ודורשת את התוכן האנושי של ההשכלה, התרבות, המוסר, ועוד. הדבר מובן, שבמצב בריא יש צורך בשלשת הכוחות יחד, ותמיד צריכים אנו לשאוף לבוא לידי המצב הבריא הזה, באופן שלושת הכוחות הללו יחד יהיו שליטים בכל מילואם וטובם, במצב הרמוני מתקון, שאין בו לא חסר ולא יתר, ואז יתדקוה יחד באהבה

אצילית ומעשית, הקודש, האומה והאדם, ויחד יתועדו היחידים וגם הסיעות, שכל אחד מהם מצא את כשרונותו יותר מסוגלים לחלק אחד משלשת החלקים הללו, בידידות הרואה, להכיר בעין יפה כל אחד את התפקיד החיובי של חברו. והכרה הזאת תהיה הולכת ומשתלמת, עד שלא די שיכיר כל אחד את הצד החיובי שיש בכל כה, לדבר הגון ומקובל וראוי להשתמש בו להatteבה הכללית של מיוזג הרוח ו גם להatteבה הפרטית של ביסומו של הכה המינוחד והוא מוצא עצמו שרווי תחת דגלו, אלא שעוד הלאה ילק, עד שגם את התוכן החיובי שיש בהצד השילילי שבכל כה וכח, ע"פ המדעה הנכונה, גם כן יכיר לטוב, וידע שלטונו של הכה המינוחד, שהוא יותר נוטה אליו, צריך הוא להיות מושפע ג"כ באיזה מידה מהכח השולל, שהכח الآخر שולל את הכה הזאת החביב שלו, מפני שבשלילתו הוא מעמידו על מדתו הרואיה לו ומצללו מהגרעון המסתוכן של התוספת והפרזה, וזאת היא העבודה המינוחדת מעבודות הקשות שבמקדש, הקמיצה, שלא יחסר ולא יותר. כנסתכל בשכל טוב בתסיות, שאנו סובלים מהן כ"כ בדורנו, נדע שכן דרך אחד יש לנו: שככל אחד, בין יחיד בין קיבוץ, ישם אל לבו את המוסר הזאת, ויחד עם ההגנה, שכ"א קרוא להגן על אותו הכה המינוחד שהוא מקשר אליו, ע"פ טبع נפשו וע"פ הרגלו וחינוכו, ידע איך להשתמש בהכחות שהם מוצאים להם מקלטם באנשים אחרים ובנסיבות אחרות, שהם זרים לרוחו, למען ישלים את עצמו ואת סיומו, בין בהצד החיובי של הכהות האחרים ובין בהחלק הטוב של הצדדים השיליליים שלהם, שהם יהיו המאמצים באמת את כחו המינוחד بما שישמרו אותו מהקללה של הפרזה, הגורמת חלישות כח וטשטוש צורה. ורק באופן זה נוכל לקוות למצב של חיים הרואים לגוי אחד בארץ. מובן הדבר, כמה שהכנסנו את הקודש בשדרה של שלשת הכהות, שככל אחד צריך לצמצם את עצמו לפעמים כדי להניח מקום לחברו, איננו מובן כי אם מצד הטכני והמעשי של הקודש ובצדדים המחשבים והרגשיים המתיחסים לו. אבל עצם הקודש העליון הרי הוא הנושא הכללי, שהצמצום הזה עצמו הרי הוא עובdotו כמו כל העבודות הבאות לשכולו העולם והחיים בכל המובנים, שכולם ברכותם מקודש הם ונושאים. על כן המחשבה האידיאלית הרוממה, המחשבה האלהית באמת, חפשית היא מכל צמצומים, והקרבה האלהית היא ממולאה תמיד הרחבה עליונה למעלה מכל גבולים, והיא בהרחבה הרוי היא עמוקה חכמה מזויה את התכנית של קו המדינה, והיא מודדת את כל גבול. וממילא מובן שהיא עצמה רחבה מכל גבול. לכל תכלת ראייתי קץ רחבה מצוחך מאד. ובהתהלך האדם והגוי בנתיבות הצדκ המעשים והמחשבים הממודדים בגבולם, יבושר שלום לעלות גם כן אל האצילות הרחבה. מן המיצר קראתי יה ענני במרחוב יה.

ג. הצורך של הדבקות האלהית, במחשבה ובחשך הלב, שהוא יסוד האמונה בחיים, שהוא בא ודופק בחזקה בהרגשת הנשמה המוכשרת לזה מצד דרכי חייה, מדותיה וידיעותיה, צורך זה מקורו הוא בההתאגדות הכללית, שצורך החיים הכלליים אגוד הוא ביחד. וע"פ מידה מיוחדת הקרבה הזאת מאגדת את הנשמות של כל פרט ישראל ביחיד, ובמידה יותר רחבה את כל האדם יחד בכללותיו, באיגוד הצלם האלקי הכללי, ובמידה יותר מorghבת מתאגד ביחיד כל צורור החיים של כל אשר נשמת רוח חיים באפיו, יצא הארץ נפש חייה למינה זו נפשו של אדם הראשון, ובמידה המתרחבת ביותר, עובר גבול האחדות על כל המצו, כל הנברא הנוצר והנעשה ומיסוד האחדות שבצורות הכלליות הללו, שהוא דבר של מציאות בפועל, בא צורך העליון לקרבתם אליהם ולדבקות עליונה. שבאמת לא את עצמיותו בלבד האדם מעלה ברומוותו המקודשת, בעת אשר חדות אליהם עליונה תملאהו, בעת שروح הקודש מבקש לפני צווג, ולבו מלא על כל גודתו אהבה לכל היצור, כי אם את

הכל הוא מעלה, את כל הנשמה, כל החי, כל היש. וכל נשמה יותר עליונה מרגשת בעתים יותר תכופות את הצורך גדול הזה. וישנם אדיiri אמונה, גדולי נשמה, שמעולם אין עליה עליונה זו של דבקות אליה, מאירה ושמהה, סורה מאתם. והם הם יסודי העולם, מדרכי התבבל, משכלייו ומיסדייו, המרבבים בו שלום ואושר. וכל הצדדים של ההטבות והעלויות למצב החיים, כל העצאות הממלכתיות, הספרותיות, הכתתיות, ובדומה, אינם כ"א קטועים קטנים מגדלות פועלתם של גדולי נשמה הללו, שאור החיים הגדל שלהם מצד עצמו מ מלא את העולם כולו תקון ואורה. ובזכותם המחשבה שבאדם הכללי היה וmathהפה לכה פועל ורבה להיטיב, לשפר ולהעלות את החיים הלאומיים והאנושיים, הכלליים והפרטיים, דרגה אמר דרגה, אל מעלהם העליונה. בי מלבם יملכו ורוזנים יחקקו צדק, בי שרים ישרו ונדייבים כל שופטי ארץ.

ד. ישנם צדיקים כאלה, שהם גדולים ועצומים מאד, שאינם יכולים לצמצם עצם בכנסת ישראל לבדה, והם תמיד דואגים ושותרים את הטוב بعد כל העולם כולו. ומ"מ גם הם קשורים בנקודת הפנימית דוקא בכנסת ישראל, מפני שכנסת ישראל היא התמצית של הטוב והמעולה בכל העולם כולו, ובאהבה וטובה שתבא לכנסת ישראל חוזרת היא ומקפת את כל היוצר, צדיקים הללו אינם יכולים להיות לאומיים ע"פ התוכן החיצוני של המילה, שהרי אינם יכולים לסבול שום שנאה ושום עולה, שום הצטמצמות ושום התכווצות של הטוב והחסד, והם טובים לכל, כמדתו של הקבה, שהוא טוב לכל ורחמיו על כל מעשו. והם בכל זאת צופי ישועה אדיירים מאד, מפני שהם יודעים ברור ומאmins בכל מלא נפשם הטהורה, שישועת ישראל ישועת ד' היא, ישועת העולם ומלואו, וכל אשר בו, מרומי רום עד עמקי תחת. ולעולם יחויזקו צדיקים עליונים הללו, חסידי עליון, הקשורים בעבותות החסד ואור האהבה העליונה באמת, במדת הגודלה, מدة החסד הנשגב, ודורשים הם תמיד טובת כל האדם וכל היוצר. ומתוך דרישת זוזם מתעשקים בעסק נמרץ ובקשר נשמתי נפלא בצריכיהם של ישראל, בכל הדורות ובכל הזמנים, בכל הדריכים, בכל הערכיהם ובכל האופנים. והם הם המתים לפני חסד, האווהבים לצדק את הבריות ואין חפציהם לחיבם, אווהבי צדק ושונאי רשע, דבקים במדתו של אברהם אבינו. ומתוך האהבה הרחבה של כל היוצר, מתכנסת אהבה נפלאה לישראל לבבם, ומפני שהיא מצומצמת במקום מרוכז, מתוך התפשטות גודלה של הרחבה מופלגת, היא רבת הכח והעצמה, ומכה גלים גדולים בנשמה, עד שיש בכהה גם ללחם נשות רבות, ולהכנס אש הקודש של אהבת ישראל עמוק בלבם ונשפתם, בשיעור גדול ועצום, המביא לידי מעשה, גם מבלי שום פעה מצדם. זורתה היא נשמתם אהבה נפלאה לישראל, ומתוך השלהבת הגודלה של אורם הרוחני בא כח החיים של כל הפעולות הטובות של הלאומיים, המסורים לענייני האומה באמת. כי שורש כל חיים וכל טוב הוא בנסיבות הצדיקים העליונים, העומדים למעלה מכל העניינים הקטנים, הממלאים את לב רוב בני אדם בתדריות, ובבחינות רוחם זורעים האידיאלים מתגלמים, ומוציאתם הם מתחזרים אל כל רוח, ונקלטים כל זרע למיניהם, במקום שהוא ראוי להיות נקלט, ולעשות צמה, והיה צמח ד' לגאון וلتפארת לשאר עמו.

ה. המחשבה הסודית, של העלתת הניצוצות, מתאחדה היא עם התוכן של אחדות ההוויה, המתגבר ועולה, עד שהוא קובע את האופי המוסרי של האדם על פיו, ונעשה הדבר מהווור, שכל מה שנוגע בדרך ישירה או אי ישירה לאדם הכל הוא עצם מעצימותו, והכל עולה או יורדת עמו.

ו. על פי המחשבה הגדולה של אחדות ההוויה בטלת היא השאלה של אהבת עצמו, שאלת שמה לראשית החטא, ואלה ליסוד המוסר. לא יש כי אם אהבת הכל, שהיא באמצעות האהבה העצמית הנוארה והעלינה, והאהבה העצמית המזוויפת, האוחבת את הניצוץ הקטן, המתראת לעינים הטרוטות, וושונאת את העצימות המחוורת, הרי היא סמיות עינים, שאינה פחות כסל מאשר היא רשות.

ז. כמה מדרגות ישנן בהעלאת הניצוצות, וכל אחת מהן קובעת את השפעה המוסרית הגדולה, וערכה התרבותי בעולם. בכלל כל כח מתחפה, וכל כשרון מתחלה, הרי הוא מצטרף לעילויה של ההוויה. ובשעה שהספק והפסימות יכולם לחדר לתוכן הלב, לומר על כל מעשה אשר יעשה האדם כי הכל הבל, לא יוכל ערך הכלל והנץח להיות מתבטל משיגבו וערך הערצתו, כל מה שמתברר לאדם, כי אמתת העצימות, שהיא נקודת האהבה, והכח הדוחף לחיים ולכל מעשה וכשרון, היא דוקא בכלל, והכל היא העצימות הפרטית היוטר מחוורת, שכל עמל החכמה והמוסד אינם כי אם לבורר את הבירור הפשט זהה, המבורר לצדיים ולישראל ללב, וסמו מן העין של נועי לב ורשעים, הכל לפי מدت הרשעה והסלכות שהם כרוכים אחריהם. מובן הדבר, שכל מחשבה אידיאלית, שהיא חשובה יותר מהגסות החמרנית, כבר יש בה משום העלאת אור החיים, והכח המשמש בעולם לפתחה ולקיימה ולהחזקה, כל השימושים שלו עולמים עמו, וכבר הם נסועים לצד העילוי, במהלך הוויה הכללית. אמנם כלל אידיאל מוגבל בדעתו של אדם אינו כי אם כוכב אחד במערכת הצבא העולמי הגדול, הולך הוא ונוטע, מתחנד הוא לקבוצה, שאין ספק בלב הוגה הדעת המפותחת, שאידיאל האידיאלים, שהוא כמוש ומוסתר, יותר נשגב הוא מחלקו, ובכל סתר חשו מאיר הוא בקי אוורו, המתנוצחים מתוך הערפל, אור החיים הרבה יותר מהגלו של האור המועט, שמתארה באידיאל החלקי, שבני אדם יכולים לשאת את דגלו, בהכרזות וקולוי קולות. לעולם ישאר מפני זה נחלה לבני אדם להיות אгодים, באידיאל הקיצוני העליון שבעליון, מקור הכל, לאשתבא בגופא דמלכת קדישא, חלקיק ד' אמרה נפשי על כן אוחיל לו. והאמונה האלהית, בעזה ונגדלה, תהיה לעד נשמהה של כל ההפתחות, האנושית והעולםית. וההגינויות הגולמיים שבכל היקום הם פרקי שירה למלך הכבוד, שכל המקшиб סוד שיחם שר הוא עםם את שירותם שירותו, בכל עונג לבב. ויש לפיה זה עלייה כוללת. קביעת החפץ האידיאלי המקודש לפי עצמת זרמו הרי הוא מושך עמו לצד מעלה כל ניצוץ, וכל נתף המתמזג עמו, ואפילו הנכנס בגבול מגעו לפי הערכיהם של חוקי המשיכה העצמית והרzon הפרטוי, המתגלת מתוך חbijון הכלל, אשר מסוד ישרים, בא כל אziel דעת לסטם את כל רגשות חייו, וכל נתפיותיו הטבעיות הגמוריות, הכל לצד העליה האלהית. זאת היא מחשבת הקודש של הנגים אל ד', בעלי הנשמות האציליות.

ט. כל הטענות שבעולם הבאות מצד הדרכה, במוסר, באמונה, בדיעות ובמעשים, וכל החסרונות המוכרחות לאי הסבלנות והקנאות עשוה בעולם, אע"פ שהרבה חלקיים מהם הם מלאים קדושה גדולה. ובאים גם כן מחסידות חשובה וטהרת לבב, מ"מ אין זה מונע מלhattachshav עם הצד החסרווני שביהם, ובסוף כל סוף הדבר מוכחה להיות מתוקן. וכל המבוקש של הקדושה היוטר עליונה יבא לעולם בדרך שלום והדרכה מלאה נחת שלווה וכבוד. שורש כ"ז הוא חטא מי מריבה, וככעס של משה אמרת שמעו נא המורדים, שהביאה הכאת הסלע

במקום שהוא ראוי להיות הרצון והפrios והדיבור, ובתוכן ההופעה של הדרכה של אמונה, ושל דיוקן תורה נתערב בשבייל כל כה הקפדות, עד שהולך ובני הרוב ותלמידו שהם יושבים בשער אחד וועסקים בתורה נעשים כאוביים זה זהה. ואם שם את זהב וסופה כתיב ואהבה בסופה, אבל אין הרושם של האיבה הארעויות הולך לغمורי بلا שום הפסד. תורה חסד היא תורה דלעילא, תורה הסוד המתגלה לישרים. על פי אליו ביסודה, בהתחבשו כבר, והרי הוא מוכן לשילוחתו לבשר שלום, לעשות שלום בעולם, ולהשווות את המחלוקת, לקרב ולא לרחוק, והוא בעצם תוכן פתיחת הפה של משה ובניו, ישוב לדבר אל הסלע במקום ההיכאה שעברה, ונילואה של תורה חסד בהתרפה ברחבה ע"י ת"ח בדורות אחרים איןון דעתין מסטריה דמשה, ועל ידה יכול אור של סוכת שלום להיות הולך ונפרש על ישראל, ועל ירושלים, ועל כל המונן לאומים, אשר יבוא מרחוק, מאפסי ארץ לשם ד' צבאות אלהי ישראל, המליך שהשלום שלו. וכל אותו העומק והධוק, אותו אש הנשמה, אשר יצא להאריך וללחם ע"י כחה של הצליפות ריתה דאוריתא, של הלא מה דברי באש נאם ד', יצא אל הפעול אחרי שכבר שמו כל אלה התוצאות הטובות, שיצאו מזה הדרך ונשתגלו באומה בעומק נשמה זו וכבר סבלה היא וכל העולם כולו הרבה מרותה אש קודש זו, יבוא באחריות הימיסבתר שאט ע"י התפשטוותה של גבורה רוחנית עליונה מלאה עדינות של שלום ושלות השקט, ודבר שלום לגויים והוכיח במסורת לעני ארץ, וניצוץ אור שלום זה הולך הוא ומוכחה לבא ביחיד עם אותו הניצוץ של קץ המגוללה אשר לשיבת ציון ובניה.

ו. ההכרות הפנימיות שבנשמה הולכות ומתחזקות בקרבה. כשיפנו לפניה את הדרך מאבני המכשולים. שם המחשבות הרעות, המדות והמעשים המקלקלים, מתרוממת מעצמה היא הנשמה אל חשקה העליון, להיות טובה וישראל, מוכנת בטהרתה, לטוהר המוסר, לקרבת אלהים, ועדינות הרוח, לאהבת הבריות, הצדקה, החסד והמישרים. העבודות המעשיות והרוחניות. החינוך והרגל הטוב, אינם כי אם תוכנים כאלה, שהמכשולים מתפניהם על ידם. והתנוצחות האורה העצמית מתחילה לחיות את חייה, כבקיעת השימוש מתוך הענינים. התרוממותה הזיכוכית של הנשמה מביאה היא לקדושה היוטר עליונה. סוקרת היא את תמצית הטהרה בנקודת היותר בהירה, מאוחדת היא עם פנימיותה של ההוויה כולה, שהיא מחייבת גם את חיזוניותה. על כן היא קרובה להארת רוח הקודש, שכל רזי עולם מתגלים לה. מתחילה הדבר הגדול הזה בטיפין טיפין. אבל כשהולכים ועלים, כשהגבורה האלהית, ברום קדושת טהורתה, מתגברת על ידי החפץ הטוב של האדם, של היחיד ושל הציבור, הרי היא פורצת את הקירות הסותמות, הטיפין מתחילה להיות זוחלים ומקלחים, והקילוח הולך ומתרחב ונעשה זרם, וזהר לאפיק נחלים, ולהמון מים רבים, קול המולה כkol מהנה, כkol שדי בדברו. מההכרות הפנימיות, המתעדירות וועלות בכלם של צדיקי הדורות, נשמה מתחילה, ואורה מתגדל, ועם גדולה אורה והתגברותו, מתגדלת היא האורה הפנימית של כל הנשמות כולם. הקשר הנשמתי של כל ישראל, שיש הרבה צינורות מקלחים זיו חיים מאחד לחבריו, ולמעלה למעלה, ישנה אחדות גמורה בצרור החיים השרשי שלהם, פועל הוא, שהעליה האורת בוקעת היא על ידי הארץם של צדיקים בכל הנשמות כולם. בין שמריגושים אותה התוספת הרוחנית, בין שאין מרגיגושים אותה. מובן הדבר, שהקשר הנפשי, שעל ידי החבה, האמון, הכבוד, והדבוקות המעשית, חשק ההשתנות, וחמדת ההתחבשות, פותח את הצינורות הרוחניים יותר ויותר, וחזק את הקשר העצמי השרשי יותר. וההתעלות עוברת בהירות ובעוליה נפלאה, מאישיות יחידית גדולה על הכלל כולם, הסמוך סמוך יותר, ומהקשר ביותר לפי ערכו כך הוא עיליו. אבל עיקר חטיבתה של ההתעלות באה היא גם עצמה, ומתוספת על ידי עומק החפץ של הצדיקים עצם, שההטבה המוחלטת, והארת הכל. היא

נקודות חזקם. ומקשר הנקודה שבכנסת ישראל יוצאת אורה גם על כל הנשמה, ועל כל רוח ונפש. והאורה הפנימית מairaה לכל צלם אלהים של כלות האדם, ולהאהדות הכללית של חיי החיים, ויסוד החיים העולמים בכל השדרות. ההכרה הפנימית העליונה, שמתנשאת בתוכן הלב. של חסידי עליון, הגברים הטהורים, מעלה היא את הכל, ומדגישה את הכל. בעידנות ובברכת שלום, ומעוז של קדושת הקיום בקשרו הטוב המוחלט. והশמרים הולכים ויורדים, ושמרי השמרים הולכים וכלים. והאור הטהור של החיים הטהורים, נושא היושר, הסידור, הצדקה, החכמה, התרבות, הדרק-ארץ, הידידות, הבירות, הנקיון, הנצחיות, הקדושה, האהבה, האמונה, והברכה, וכל ענפיהם הטובים, והמשובחים, הוא הולך ומתעללה. וקשר עליון של עבודה קודש זאת, שהוא מעין ההולך ומתגבר, הולך ומתגבר, בהמוני המונחים, של ידיעות, הכרות, הרגשות, זמירות ושירות, עז וחפים, צלה וחדוה, גבורה ותפארת, חידוש רוח ונפש, התנוצחות זיו והוד של נשמה, הגבהה למעלה למעלה, הולכים צדיקים נבוני לב ומתקשים, בכל עת ובכל רגע בעבודת קדשו, המחשבית, ההרגשית, המילilit, והמעשית. והם הולכים ועליהם, הולכים ומתגברים. וכל מכשול אשר נמצא על דרכם, הכל מתחפה לטובתם ושלכלולים. כי עם אבני השדה בריתך והיית השדרה השלמה לך, ותגזר אמר ויקם לך, ועל דרכיך נגה אור, יתן לך כלבך וכל עצך מלא.

יא. מצד הבינה התשובה באה. ובروم מעלה הזדונות הוים לזכיות, ועליהם היה יהיה. אמנם תשובה, בכל אופן וצורה שהיא, סובלת בתחילת מחלישות הרצון של החרטה הקודמת אלא שאחר כך הרי היא מתהפקת לשמה ורוחב דעת של ההכרה العليונה, של היפוך הזדונות לזכיות. יותר מזה בא האור של החכמה, שעומדים לא הוצרך להחלש ע"י מכאב החרטה. הוא מוצא כבר את הזכיות מאירות כנוכן היום, וחדות ד' מופיעה בו כעליזותה המזהירה ללא שום מועקה של בושה וקדרות, שכבר נתלבן הכל בתחילת ע"י הופעתה של הבינה הנשמית. למעלה מזה היא הופעת אור הבהיר הכללי, הסקירה העולמה המקירה כל עונג ועדן, כל קדוש וטוב, הכוללת הכל באוצר קדשה. אורה זו אינה משתמשת כלל בהכנות החרטה של התחלת הארצת הבינה, מתגללה לאורה שאין שם גרעון וחושך כלל, אין כאן כ"א אור קדוש ותפארת עליון, זיו חיים ונחורה מעלה. למעלה מהבינה, המפירה כי ד' צבאות יע"ז -ומי יפר, למעלה מהחכמה, המתרת, רק כל טוב שופע באין שם מניעה, וכל רע וכעור שלול מעיקרו מז עולם, כי באמת לא היה, לא היה ולא יהיה, כ"א אור ד' וטבו.

יב. אם נזיר חוטא הוא וצריך כפירה, משומ שצער עצמו מן הין, והאדם צריך לתן דין וחשבון על כל מה שראה ולא ננה ממנו, ובשביל כך היה ראה מצמיה פרייתי, והוא זבין מכל מין ומין - ק"ו שחתא גדול ועצום הוא מי שמצער את חושיו הרוחניים, את הרגשותיו העדינים ואת שכלו, ומונע מהם אותה הרחבה והרגשת העונג العليון והנעימים של ידיעות נחמדות ושל הרגשות עדינות. כמו שהיסוד בהנאות החושים הוא שיינו נערכות בדרך תמים, בהתעלות מוסרית ורוחנית, בהמשכה אל היושר והצדקה, אל המוסר הטוב ואל הרחמים, בין כלפי העולם כולם לבין כלפי עצמו, ובזה מתחשרות ההנאות ה�建ות כוון - כמו כן עלות הן ההנאות הרוחניות במעטן ע"י הזיכוק המוסרי היותר עליון. וככפי מידה العليונה של האמת והטוב המבורר בנשמה, ככח עולה הוא ומתחלב האור הבahir, התופס את כל האמת, הטוב והחסון, האזרע באזרת הגבורה العليונה, וממולא בהוד תפארת המסולאה, ועל פיהם הכל מתقدس מתהיר, משתגב ומחערץ. וההארה العليונה

משפיעה קרני הود, שעיל ידם כל חממת הידיעות וכל שפעת ההרגשות בזקעותهن וחוודרות אל תוכיותה של הנשמה העלינה, להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים, גדולי הגון וטובו לב, אשר לאמת ואמונה יגבורו תמיד באוצר מלא של חכמה ודעתי, שהחונן יראת אליהם אמת הוא מעוזם.

יג. משפע רוח הקודש בזקעים וזורמים פלגים גדולים מלאים עונג ונחת רוח של נעימות סגולות המוצאות, וחודרים בנשماتם של צדיקים פנימה, וממלאים אותן גדלות עולמים. ומהיו גדולה עלינה אליה זה, חווור הדר שירת קודש מלאתי גבורה וצלה, על כל נשמה בישראל ועל כל סעיפיה וכל התלוי בה. והוא הוא לשד החיים של אמונה אומן, הפרוסה כסוכת שלום על כל האומה כולה לדורותיה, המחבבת בחבת קודש את המוצאות, ושומרת אותן בכל יקר וחברה, ומוסרת את נפשה עליין בכל עת שחפצים כחوت זרים לבטלה מהן. והחבה מתפסת על כל מצוה של תורה ושל ספרים, על תקנות ועל מנהגים שיסודתם בקדש. חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך. ולפעמים מתוך הנטיה הטבעית, הולך זרם אהבה ומתפשט יותר מהשיעור הנכון לו, וסוחף בשטפו גם דברים שהדרעת טועה בהן, מנהגים שאינם טובים אלא שהוקדשו בטעות. ומ"מ ההרגשה המקדשתן עדינה, טוביה ויפה היא, וצריכה הארת החכמה העלינה להתנהל בנחת ובזהירות גדולה, אין לצמצם את הרוח של החבה המקדשת באופן שרק את הטוב יקבל הקהל המודרך ורוחו הטוב לא יפוג. רעה תרעה פני צאנך, שית לבך לעדרים.

יד. כשהקדושה מתגברת, מתחלת תנועה אדירה בשני העולמות הגדולים, שאין חקר לגדים. עוזום והוד תפארתם, עולם השכל ועולם הדמיון. השכל מלא הzechzot העלינות, שאין קץ לבירורים ואין תכלית לזוהר פלייתם, והדמיון. האספקלריא שאינה מארה. המלאה הדר. תבנית כל צורה מפוארה, כל חזון לב מרומם ומחعلاה. השכל ממעל ישלח את קויו, שהם יairoו ויחממו את הדמיון מתחת, והדמיון ממקוםו ישלח מלמטה למעלה את קרני הודה, ותמיד קרן בכו יפגש, וקו בקרן יתנווץ. והמן יצורים לאין תכליות, מלאי חיים ופליאת רצון וחכמה רבתי. עפים וטסים על פני הרקיע, המבדיל בין עולמי עד אלו. בין השכל והדמיון. שניהם מלאי אור וחכמה איתנים. אדיiri אומץ וגבורה רעם, חסיני אהבה وعدנת עולמים, חסיני מרצן מתנסאים ברום עולם, בהדרת קדושה ויפעת פאר, אור אל חי העולמים.

טו. אני רואה עולם מלא של נשמות ישנות, נשמות שבגוף, נשמות לשמור הגוף מתאזרם בהן, שאין להן המעוֹף הגמור, הטישה העלינה, שמעל כל שאר גופו, ממשלה מוחלטה על הגוף ועל כל ערבי הגוף. ואותו האוצר הגדל המלא נשמות שבגוף מוכרכה שכלה. כל הנשמות הללו שלא על גופם שוררים, עליהם מקיפים, חונים סביבו, מארים אותו מכל עברים, ומשתמשים בו לתעודות המעשה וריכזו החיים הפעולתיים בצדוקם, הם מוכרכחים לכליות, מוכרכחים להשתלים בצבוּנים המיוֹחֵד, להוציא אל הפועל את תפkidim הגוףני ולהתעלות אחר כן ממעל לו, ואחריו כן אור חדש יופיע, אוצר חיים חדש ומלא רעננות, נשמות חדשות, מלאות הופעת חיים גיאוניים, ממשלת עולמי עולמים, הפורה ועולה, המשחתקת בכל עת לפני הדר אל עליון, האצלות מזיו החכמה והגבורה של מעלה. אין בן דוד בא עד שיכלו נשמות שבגוף, שנאמר כי רוח מלפני יעטוף ונשות אני עשיתי. אך אז יגיע תור מלכות אל עליון, אל אלהי ישראל, להגלוות, על כסא דוד ועל מלכתו.

טז. ההתגלויות הנפשיות של תוכנות האהבה והיראה, לפי ארכותיהן השונות, אינן כ"א גילוי אחד כלל, שבஹופעתו העליונה מלמעלה למטה הרוי הוא מתנוצץ בגודל עדון, ומרומי עונג, ומתגלה בתוכנת אהבה בהחלשו, וברדתו עוד יראה בתור יראה ופחד לפני הדרוגה, עד שמתירה בצורה של יראה חיצונה. והעליה הנפשית הולכת ומעלה את מוחשבתה עד שבאה מתחזעומק היראה החיצונה היוטר ירודה לרווח הודה.

יז. הבטלות, הנמשכת לפעמים עיי' יראת שמים, באה מחסرون הבירור לדעת מה בין טוב לרע, בתוכנות הנפשיות. ומתקף שההשפעה הרצואה של קבלת עול מלכות שמים היא בודאי להחילש את הרע שבנפש, מחלשת היא בחסרי בירור את כלות הכה, בין הכה הרוcharni, דהיינו העצמיות המחשבית, על ידי מה שבאה להחילש את הצד המוקולק שבסמחשה, בין הכה החמרי, שהוא התעדדות החיים, חשך העבודה ומרץ הפעולה. והדעה הנכונה צריכה היא תמיד להסביר ליראי ד' את אבדתם הגדולה הזאת, לדעת שיראי ד' בטהרתה מוכרחת היא להוסיף אומץ כה בכלל, ולהוציא אל הפעול את כל סגוליה צפונה בתוך הנפש להשכיל ולהיטיב, ושלילתה אינה מכונת כי אם לגבי הצד הרע שבנפש, מקור המdot הרעות, והמעשים המוקולקים, שבהיות הנפש טהורה ומונקה מהם הרוי היא עולה במלות החיים בהרחבת גדולה ובתוספת ברכה רבה.

יח. יסוד התפילה היא התורומות הרצון והתגלותו. כשהמבוקש, המלא את רצונו של אדם, מובע בקשר הרעיון והחפן באלהים, עולה הרצון למרומי ערכו, מתחד הוא עם הרצון הכללי, הרצון העולמי, אוור חי העולמיים, שבו כוללים כל המAOים. וכשהרצון הפרטני מציר את מבוקשו בדבר הפרט, חי הרצון פועלים את המבוקש, על ידי מה שהרצון הכללי יכול מציר את הפרט המתבקש, על פי פרטיותו היוטר מבורתה. ובהיות החפן עולה למרומי הדעת, מתרבת ההכרה, שאין רצון שום בריה דבר מפוזר מהרצון האلهי הכללי, המתגלה באור כל חי, וכל בריה. ולפי הערך של הדעה, המכרת את גודל האמת של ים החיים, המשתף לפגלי הרצונותם כולם, הכלליים והפרטניים, ככא מתגברת היא הפעלה הקבירה של הופעת התולדת של המבוקש. וכל מה שההכרה יותר גדולה באחדותה הרוcharnia של ההוויה כולה, הchia בנשمت אלהים שבאה, ככא עולה היא מדת המוסר והחכמה. והצדיק והחכם לאמתתו, הרוי פותח בתפלתו שעריו הרצון, לסגנו בסגנון וצבע המיעוד, לו, שאליו שם מגמתו, ותגזר אמר ויקם לך. וכל מה שהדעה מתרבת יותר באחדותה הגדולה של כל הישות, כשם שפעולות התפלה היא מתרבת, כמו כן מתרבת האמת של כל חריצות, כל חכמה וכל כשרון מעשה, כי גם כל מעשינו פעלת לנו. וכל דעתה והגין שביב מתגלה הוא מאור אל אדון כל הנשמות, רבון כל המעשים, ובמקום שהאמונה גדולה צריכים החיים התרבותיים להתרום, וערך החפן האנושי, והתקדמות הסדר שבחיים, עולה הוא למדרגתו היוטר עליונה, בסתר עליון וצל שדי.

יט. הריקניות שבחיים מתמלאת בכם של צדיקים עליונים, שהייהם תמיד מלאי ישות של אמתם הם, אוור אלהי אמת המופיע עליהם תמיד בעושר רב, מלאה את הייהם מילוי דשן ושם שפעת אוור נשמתם מזלת טליי תחיה על המון רב, בחקים נפשיים נסתרים, שהיחסושים של ההוויות הנראות ורחות אליהם מלוא, מתייחסים על ידם יחש עצמי. כל משובה, רק מריקניות החיים היא באה. כל عمل ותלאה, כל הירוס יחידי

וציבורי, מקור המשחת של מושבת החיים הם יונקים. כשהחחיים מלאים ענין, כובד הראש מתמזג עם השלה והשמהה, ועדן העליון מפנה את מימיו, מי פלגיו, משמיי כל נשמה, והחחיים מלאים את תפוקדים במדתם היותר נכונה, והם הולכים ומתעלמים, וכל העולם כולו מתברך בכל ערכיו.

ב. כמה הומה הוא הלב לאחוב את הכל, את כל הבריות, את כל המעשים, את כל היצור, את כל המון מעשי יוצר כל, את שרכי המעשים, את החחיים, את העז, הכה, ההוד המתנסה, הוכמה הבינה הדעת, התפארת הנצח וההוד, היסוד והמלכות. מה יקרו רעיך אל, ומה חמדה לבני אהבת כל הנשומות, וליפוי הטובות והגמורות שבזה, מה נעמו ומתקו הנפשות העדרינות, של נדיבי הלב, של קדושי החפץ, של תופשי התורה, אדריכי האמונה, גבורי הרוח, חושבי ההגיוון והשירה, מקדישי הקדש, משפרי החיים והעולם, מה עצמו ראשיהם, מה נחמדו חסידי עולם, מוחות מלאים אצילות ותפארת קדושה. מה אהבתיהם כלם יחד, מה עצמה ידידותי לכל חד וחדר מהם, מה מאשר אני בטובתם בכבודם בשלותם, בענג ונחת שהם מוצאים בחיהם. מה לי יותר נשגב, מלאניות משתף עוזר עובד ופועל להרבות את אור החחיים. להרחב את המשכיות, שיראה ההוד וההדר, הזיו האلهי שלنعم האהבה, של אהבת עולמים, המשתרגת בענפיה הרבים, מתנסאת ממעל כל הייש, ומתחמשת על כל היצור, מבלטת את הפרצופים הנאהבים. מגדلت את הידע. מחדדת את ההרגשה, מבררת את החחיים, מבורת את העידן, ומלהיבה את הגבורה, ממלאת את כל רחבי הנשמה בעז עליון, בעז אליהם, בעוז האמת והאורה.

כא. הספקנות היא תוצאה של האליליות, והאחרונה היא תוצאה של התרשלות המחשבה כשבופה האדם את שכלו לפטור לו את חידת הכל ע"פ אותו חלק של החמריות שהוא סופג בחושיו, בודאי מתקוממת המציאות לעומתו, והחמרנות כשהיא תופשת את האדם בחזקה בצבתיה, אפילו אף פי פעמיים יתרפלס, לא ישלים עם המציאות הרחבה להביא בחשבון הקפי את הגשמיות והרווחניות ביחיד. את החיים שתחת המשמש עם שלמעלה מהמשמש. וכשהשירה מנוגנת בקרבו לא תועיל לו כל התהכחות, הכל הבל יגוזר ולמסקנא של כי זה כל האדם לא יבא, ולא יוכל לבא, לראות חזות הכל בשכלול הרצון, בתగבורת עוזו, באותו אומץ הנפש, המבוטא באמצעות הגדולה של יראת אליהם, שהגמדים הרוחניים מוצעים ממנה המון רב של רפין לב ומחשבה נודדת. זה במללה הגודלה של יראת אליהם, שהנשמה הישראלית מאירה את חדרי לבו, התגשותו ותו האומץ והגודל בחיים, יוכל רק פילוסוף עליון, שהנשמה הישראלית מאירה את יסוד ההוראה, ובין הפעטה המשכטו של חי הרצון שהם בעצם נזולים מקור קדומים, מהכי כל העולמים וממקורי מקורותיהם, עד עומק היסוד של חיי המעשה, החברה והתרבות, ולמצא ע"י תורה בלתי פוסקת זו את כל עומק האמת, את כל התנחותם והגבורה, זאת היא הפילוסופיה הישראלית, העומדת על המפתח, שבין השכלת החול, ובין הפעטה הקודש, חכמו של שלמה. אופיה ותוכנה, המקיפה את יסוד ההוויה, ומסימנת סוף דבר, את האלים ירא ואת מצותו שמרו, כי זה כל האדם. ולהלא כל הפסימות נובעת היא רק מזה התוכן היהודי, של הספקנות. שמא החיים החמורים הם כל היש כל החיים. ועד כמה יכול יסוד רעיון כזה שאין לו כל סמכה מדעית ברורה כ"א אי אמונה עקשנית, לערעער יסוד חיים מלאי דעת ואמונה עליונה, האומר בבטחה, שכשם שהחחים העוברים שלנו בימי העיבור היו רק הכנה לחים יותר עליונים, ואם היה בהם איזה כה של בקורת, וכח זה היה לוקחם לכל החיים וראי היהתה הבקורת היא יוצאת מלאה זעם וספקנות, כן החיים הגמורים, שבגוף, האמת היא האמת

האמונתי, שהם רק התחלה חיים, פרוזדור של חיים. אמנם אם מהפרוזדור יתבע כל התכונות הטרקליניות יהיה רוגז בלי נחת הגורל, אבל אם יעריך הפרוזדור לפרוודור, והטרקלין לעומתו לטרקלין, ודאי יונח החפץ, ולאיחודם של הפרוזדור והטרקלין אין מתחודה אחרת כ"א זאת.

כב. יראת אליהם, ושמירת מצות אליהם. בחיים חלקיים, הנראים רק לעין הגסה החמת אפשר לסלול נתיב במצבם אנשים מלומדה, בהגיוון אדם מוגבל, אבל בחיים הכלולים את כל הייש בחיים שבגוליהם ורבים כרוחב ההוויה כולה, שתמונותיהם כ"כ עשירות ומושפעות במדתם עד שגביה שחקים לא ייכילום, אין דרך לפניהם כ"א בחק ומצוה אלהית. ומקור האומץ אי אפשר להיות פחות ויתר מראת אליהם החיים והרעננה, שהיא הולכת ומשפעת את טלי תחייתה על הכוכבים המעשיים שבcheinim, מצותיהם שמור. כי האדם כולם צרייך שייחונן, שיודרך שישתగל להוויה הכללית, ולמקוריותה. אי אפשר ליסד מכון של חינוך بعد ניצוץ של האדם,بعد נטף חד מים החיים שלו, כ"א כל האדם צרייך שיבא לרומימות שאיפתו, וכל האדם כולם בכל ערכיו, בחיו המלאים כל היש שבחומר וכל היש שברוח, כל החיים שבשבועה, וכל החיים שבעולם, כל האדם, הוא רק הוא העומד לסתג אל תוכו פתרון גמור ורצוי לחdet העולם והחיים העוקצת ומכתבת כ"כ. אין תועלת בעקבשות ספקנות, האומרת במרמה, שתתנה תנאים של שוא, לבנות עליהם את קולונטיה, כלפי האלים וועלמו שתתעקש למציא את הנוחם את הפתרון דוקא ברשף הקטן הזה של חיי החושים הבשר והרוח המוגבל, בחיי השעה החולפים כצל עובר, לא זו הדרך, החלק חשוב ונכבד, הבשר עדין וחביב, הרוח ער ומתנשא, אבל כל אלה רק אז גדלים לזום יבואו בהיותם שוואים וזורהים אל מרכז מהלך הויותם, שرك בחקיקה אלהית היא בולטה, רק מהמקור האلهי, שקדושי העולם, אדריכי המוסר העליזון, אריות הצדקה והאמת, מלכי האמונה והתוטם, מושלי החיים, וכובשי המות, כוכבי במות ההוויה בשכלם והרגשתם, ברוח עוזז קודש הקדשים המקשש לפניהם כזוג, וברם גבורתם המתורמים מעל כל גבולי זמן ומקום, הם הפוטרים את עצם ואת כל העולם עםם, מחויבות מצרים וגבוליהם צרים, עם זה דוקא הם המבוססים את עדן החיים ונעוימו, הם הם היודעים לthan מדחה וקצב לכל חיוב ולכל שלילה, לכל עונג של גוף ושל נשמה, לכל חמדת עין ולב, הם הם מחוקקי הצדקה רוזני עולם, המתлонנים בצל שדי, הם הם המלמדים לאדם את תוכן חייו, המושלים ביצרם, המחשבים חשבונו של עולם ועצתם אמונה, לכל האדם.

כג. עומד האדם ותויה איזה צורך יש בכל המון המעשים והברואים המשווניים והרבינים, ואינו מבין איך הכל הוא חטיבה גדולה אחת. החיים התרבותיים שבdomם הם התחלת הברק ההולך ומזהיר בתוך העולם הצמחני, מתפלג לאלפי רבבות קווים, מיוחדים ושוניים, באים הם עד מקדש החיים, ושם הם מתנווצים כבר בעלות, הולכים וועלם עד רום עטרת ברואי עולם, האדם, שככל מהות חייו, זרמי אורותיהם, וההתמדת הלק' נפשו העולה למללה, הם הם רק גליים גדולים, שהם הולכים ושבים מכחם של כל תנועות החיים שבמציאות, מראשית הקטנות של החיים עד גודליהם, מדומים עד המדבר. אם מתפללא אתה איך תדבר, תשמע, תריה, תחש, תראה, תבין ותרגיש, השב לנפשך, כי כל החיים, וכל הקודמים למערכותם, הכל שופעים عليك את כל הויתך. אין נקודה קטנה יתרה, הכל נוצר ו הכל משמש לתפקידו. אתה בכל מה שלמטה מך, והנק קשרו ועליה עם כל מה שנשגב מך ועליה עלייך. הרצון הארץ החזק שאצל בעלי החיים, שאין להם הופעה שכליות גדולה, גם הוא

מתחלש קצת מרעננותו ואמץ היש שלו בדוחיקת פועלו, על ידי אותו הקורטוב האידיאלי הרצוני הנכנס בתוכו, והוא יונק את אומצו הגמור מתוך חיבורו עם עולם הצומח, שאין בו אפילו אותה ההפרעה המועטה של גילי החים. והצומח, עם כל זרמותו הבריאה, הבלתי מפוקפקת, מסובל הוא מנדידה וטפל צירוי מגבל, והוא מתפרק מהולשתו על ידי התבששות חיבורו עם העולם הדוממי, שבו נפש בעלת קביעות ואומץ במידה תדירה. ופסגת החיים עולה היא באדם, ונחלשת הרובה על ידי החופש אשר לרצון, ומשיגת את אמוצה על ידי בסיסה וחיבורה בעולם החי, המגושם. והשדרות האנושיות לפי התפלגותן הולך משפט זה וחוזר בהן, הצד האידיאלי עומד להתמודט מחולשה שבעדינות, ומשיג את תקומו על ידי הביסוס שמתבסס הוא הצד המשי שבהויה וככה נעשים כל ברואו עולם חטיבה אחת, ואומות ומפלגות, ובבעלי דעתות ואופאים שונים, בונים יחד עולם מלא, שהוא מלא עז והדר ייחדו.

כד. ואני בתחום הגולה, האני הפנימי העצמי, של היחיד ושל הציבור, אינו מתגלה בתוכיותו רק לפי ערך הקדושה והטהרה שלו, לפי ערך הגבורה העלiona, הספוגה מהאור הבהיר של זיו מעלה, שהיא מתלהבת בקרבו, חטאנו עם אבותינו, חטא האדם הראשון, שנתנכר לעצמיות, שפנה לדעתו של נחש, ואבד את עצמו, לא ידע להסביר תשובה ברורה על שאלת איך, מפני שלא ידע نفسه, מפני שהאניות האמיתית נאבדה ממנו, בחטא ההשתחואה לאל זר, חטא ישראל, זה אחרי אלהי נכר, את אניותו העצמית עזב, זנוח ישראל טוב. חטא הארץ, הכחישה את עצמיותה, צמצמה את חילה, הלכה אחרי מגמות ותכליתות, לא נתנה את כל חילה המכוס להיות טעם עצם פריו, נשאה עין מחוץ לה, לחשוב על דבר גורלות וקרירות. קרינה הירח, אבדה סיבוב פנימיותה, שמחת חלקה, חלמה על דבר הדורת מלכים חייזונה, וכשהולך העולם וצולל באבדן האני של כל אחד, של הפרט ושל הכלל. באים מחנכים מלומדים, מסתכלים בחיזוניות, מסייחים דעה גם הם מן האני, ומוסיפים תבן על המדורה, משקים את הצמאים בחומץ, מפטמים את המוחות ואת הלבבות בכל מה שהוא חוץ מהם, ואני הולך ומשתכח, וכיון שאין אני, אין הוא, وكل וחומר שאין אתה. רוח אפינו משיח ד', זהו גבורתו הדר גדול, איננו מבחוץ לנו, רוח אפינו הוא, את ד' אלהינו ודוד מלכנו נבקש, אל ה' ואל טבו נפחד, את האני שלנו נבקש, את עצמנו נבקש ונמצא, הסר כל אלהי נכר, הסר כל זר ומזר, וידעתם כי אני ה' אלהיכם, המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים, אני ה'.

כה. צער היצירה הבהיר הוא מעין צער הנבואה, המתחואר ביחיד בנבאים האחוריים ובחזונות דניאל ביותר. המדרגות שבבהירות החיים שבבשנה היותר עלiona באוטה ב מהירות, שוטפות על רשת העין הרוחנית שנשמה, והוא לא הוכנה די סיפוקה כדי לקבלן. גילויי ההוויה עולים עמוקים, מהחיים הערפלים שבבשר, הולכים ומחבהרים, ובכל זאת לוקחים עם את צללי האפלה, ואת ריח הבורסק ה גופני. לעומתם יורדים גילויי חיים, מספירת הנשמה היותר עלiona, הולכים ומתגלמים, הולכים ומצויצמים, עד שהם פוגשים זה זהה, ורזי עולם, ויצירות גדולות ערך, מתחומים ונולדמים. לפי רוב העז, לפי גודל החיים, שבבשר מעבר מזה, וברוח הנשמה מעבר מזה, ככה מצטיינות היצירות בגבורתן, ביפין, בפעולתן על החיים, בקיומן ובנצחיותן. הרצון והשכל, כשהם עדיין בחטיבה אחת, בחבון הנשמה, ממעל, ולעומתם בעממי וגשת הבשר מתחת, יש לכל אחת מהן סדר עולם מיוחד, נשמה פרצופית מיוחדת. שעמדתה מותנה היא ברצון שבשלב ובסכל שברצון, בסיסו ההויה

המהותית, שיש בה זה וזה, והם למעלה ברום. ולמטה בעומק, מזה ומזה. סדר העולם, עולמה של חטיבה זו, הוא של החיים עצם. כשהסדר עולם זה צרייך להתרפרק, להתפוץץ ולהשתנות, בשביל הופעת היצירה הטהורה, יש בזה יסורים של חורבן עולמות. אלה היסורים רך לבני נשמה מתגלים הם. מצער ילדים על אבדן שעשועים קטנים נחברים הם כל יסורי העולם הרגילים, לגבי יסורי היצירה של חורבן עולמות. אלמלא יש כאן אוור חסד מكيف. שתכף לחורבן עולמים, בא אוור של הוית עולמים, והhoeיה היא בודאי יותר חשובה מן החורבן, יותר רומרה מן כל הייש שנחרב. והhoeיה מנהמת את האבל של החורבן. והhoeיה משיבה את כל האבדות של החורבן. והhoeיה מחייב את כל המת שבחורבן, לולא חסד גדול זה, לולא רחמים רבים הללו, לא היה אפשר לעמוד בפני יסורי החורבן של העולמים שבצער היצירה. היוצרים השטחים הפצדים ביצירה מתוך שבוע, מתוך קלות ראש, מתוך אכילה ושתייה וטיול, חושבים את הצער ואת המיראות, שם גנוו כתר המלוכה הרוחנית, למין זהה המיחודת לאמנים נכשלים. אבל זהה טעות מריה, אף חכמתי עמדה לי, חכמה שלמדתי באף עמדה לי.

כו. מסתכלים בחיבורו עד בהשגות רומרה אף על פי שאינן מובנות מפני רוב זהרן, אף על פי שהן מפחידות מרוב איומן, וחזרים עליון בהשפעת השכל המושב אחרי עברו חזיון, ובמשך הזמן ההשפעה השכלית והמוסרית, אומץ הנשמה והדר הקודש, חדש הרוח ושלמות המהות העצמי יוצא מן הכלל הפועל, ומתגללה בהגדלה האישית, הבאה מתוך הכרה עצמית, משוקה כולה בטל חיים של ענוה וטהרה.

לו. התפילה השלמה, מתעללת היא עיכול רוחני, ומהתפכת לאור תורה. היא משגת את טבעה שלם, דוקא כשההגדלה התלמודית של התורה בשל צלול וחופש דעת באה אחריה. יש אמנים קצב להזמן במובנו הרוחני - متى יכול העיכול הזה להחל ולסימן את פועלתו. סגולת תפילה ישנה לכל געגוע טהור טבעי, המתלווה לכל עניין שישodo ברום עולם של תשואה אצילת, עד אשר אפילו אהבת המשפחה הרגילה, כשהיא ביושר בטהרה ובכשרות, מהתפכת היא לאור תורה, ומוסיפה להتورה לשדרען וشفעת קודש. ובאופן היוטר עליון באה אהבה הטבעית של האומה, המתגלמת באה הארץ ישראל, ובכל הסעיפים שדרך של אהבה זו להתפשט אליהם - השפה, ההיסטוריה, הגאון הלאומי - בין שהם מלובשים בגדי קודש, בין שהם עטופים מעטפה חולית, היסוד הפנימי הוא אהבת הקודש האיתנה שבঙת הארץ ישראל, שזולתה כבר הייתה האומה הרבה ונמוגה. בטוחים אנו, שמכל התנועות היותר חופשיות ומגושיםות שהולכות לבסן בנין האומה, משך נמשך לאהבה,ஆ"פ שהן נראות רוחקות מהשפעת התורה, כולם מלאות הן מאותיותה של תורה העליונה, החיה בעז קודש מלא בנשנתן של ישראל, בנשנת הציבור בכללו ובנשנתו של כל אחד ואחד מישראל. זאת נשמת משיח, שהוא נשמת משה, המתפשטת בכל דור ודור ובכל יחיד וייחיד לפי מדתו מעשייו ומדותיו, מגדור ועד קתן, הכל לפי הערך, אבל אין אפילו אחד מישראל שלא יהיה ניצוץ אחד נשנתו של רוח אפנו משיח ד'. ותיכף כשבאה אהבה כללית ונטית לב לטובת האומה בכללותה, מחוברת לתקווה של ישועה בידי הבעה, מיד החיים המשיחיים מתגלים בקרבה, והיהודים של משה הולך ומתרפש, הולך ומתרגל, ואוותיות התורה המקורית במקור הנשמה הגדולה של האומה מראש צורים, יסוד תורה שבכתב מעוטפת בתורה שבעל פה, הולכות ומתרבלות. ואחרי העיכול הרוחני באים הדברים בתור לשדר

חיה ומרפא, לאמץ את הכח האלקי של הכלל, ולהרבות גודל ועכמתה לישראל ולקדוש ד' במלא העולם. וצדיקים צופי ישועה מבלייטים את האותיות ברוח קדשם, הדומה לאורים ותומים.

כת. כל רעיון מצויר, כל זמן שהוא פועל בצבינו על היחיד או על הציבור, אין פועלתו, נאמנה שלא בא עדין להיעדרתו, הקווים המגבילים שלו, הם מעכבים בעד נשמה הפנימית. כשם שאין הגሩין צועד לעשות פרי, כ"א לאחר רקבונו, שהוא איבודו השטхи, שرك הוא מביאו לידי תחייתו העמוקה, כן אין מהשבה גדולה באה במילוי נשמה, כ"א לאחר מכן החיצוניים מהתשיטים, אז נשמה משחררת, והוא פועלת על החיים וההوية בהדר גאונה. ומכאן יש מקום לטעות: זהות לב באים לפעים, ומרקיבים גרעיניים חיים בדרך מלאכותי, בזדון לב או בפתיות של משובה, וחושבים בזה להחיש את שחזור נשמהם, ולהקדים את הצמיחה הרעננה הבאה מכחם. אבל זה טעות מוחלטת, אלה המתנסאים להעמיד חזון ונכשלים, לא ידעו ולא יבינו, כי רק כח היצירה הכללי כשהוא מרכיב את הגሩין, הוא משחרר את הנשמה הפעלת וקוראה לחיים עליונים פוריים, אבל לא אותה הבחינות הקטנה של שועלים קטנים מחייבים. אחזו לנו שועלים שועלים קטנים מחייבים כרמים וכרמוני סמדר.

כט. וכשהנשמה מתגללה, בגאון עוזה, בהדרה ובבודה, מלאה היא את כל היש, הכל בה חקוק. חרות בכתב קודש לאלהים, קרני אורה כל מלאו. והופעות מלאות עו, שירות ענג, וחדות עולמים, אלה על אלה משתפים, אלה על אלה מתעלמים. ובגואה היא לא סגורה, רק אוחזה, בקצה שורוך נעליה. צפוף שטה ברחבי שחקים קשורה בחוט nisi דק, ארוך לאין קץ, אשר לא יעוצר מאותה את מעופה, רק אם תגבה אבר, הגבה למעלה מאד מאד, יזכירנה לבלי נתק את חוט המשי הדק, יקר הערך, המעניב אותה אל מרכז אוצר חושיה ורגשי גויתה. מתוך זיהירות של עדנה רוממה, מלאת הור קודש, רצופת ענווה ושירות חסד ורחמים. אהבה ובבود. דמות דיווקנו של הל הזקן, הנפש התמה, המלאה חכמה ומחשبة רחבה, העמוסה ענווה ורוחב לב, החשה את חובת הכבוד לעצמה ולגופה, וזיקוק החמלת אל עצמיותה, באותו העדינות של צדקה ורחמים על כל דורש עורה. ומה איקונין הללו שמעמיד אותן בתטיاطראות ובבתוי קרקסאות הממונה עליהם מורקן ושותפן, אנו שנבראו בצלם ובדמות על אחת כמה וכמה. ניזיל ונגמול חסד עם הדין אכסנאי, דא נפsha דגבן, גמל נפשו איש חסד.

לו. והצדיק תמיד עומד בין האלים ובין העולם, מקשר הוא את העולם, האלים, החשוך, לדברו והאורה האלית, כל חושיו של צדיק אמיתי נתונים לו להקשר האלקי של העולמות כולם. תאתיו, חפציו, נטיותיו, הרהוריו, פעולותיו, שיחותיו, מנהגי, תנועותיו, עצבי, שמחותיו, צעריו, ענוגיו, כולם ללא שום שיור הנם אקורדים של המוסיקה הקדושה, שהחaims של האלים, בהיותם מפיקים בעולמות כולם, נתונים על ידם את קולם קול עז. ונשומות לאין קץ, אוצרות חיים לאין תכליות, הממלאים את כל היש, רק הם בהתאם לעולות מתחתית עמוק שפלוותם לרוממותה של חדות החופש האלית, מקור העדן והעונג, הם הם הדוחפים את כל מפעלות הצדיק, אשר הוא תמיד מכחן בעבודת הקודש, שכל חייו הם קודש לד'. אמרת גדולה היה בלבו, גבורה היה ומנצחת עריה בנשנותו, והוא חש את גודלו והוד גודל הפטן, ולפי גודלו ורבה ענותנותו, פחות מניצוץ של רשפ' קליל נגד מרחבי כל עולמים הוא בעיניו באמת, נגד הגדל של תפארת אליהם חיים, שמעט

תמיד ברוחו. אהבה לאין קץ לאלהים היא משוש גילו, ובחה פנימית לכל היצור, ידידות נאמנה לכל הבריות, ואהבה מסוימת לכל דרגותיה, למשפחה, לחברים, לעם, לאדם, לחוי ולצומח, ולכל יש ומצוי, היא חוקקה בכל מלא צדקה במורשי לבבו. גבורת שמיים וכבוד מלא אוניות מלאים הם כל שרעפיו, ודבورو נחל עדנים מלא חיים ומפעל, אומר ועשה, גוזר ומקיים, ותגזר אמר ויקם לך, ועל דרכיך נגה או.

לא. המחשבה, והיצירה הרוחנית בכלל. צריכה היא לרוח אהבה עם חוש של עונג אצילי. אבל ההtagשומות המعاشית של החיים הרוחניים, זהה הקדושה שבחיים, צריכה היא לגבורה. רוח הגבורה הנועדת להפראת היצירה העלינה, עד כדי הוצאה תולדות מעשיות. נושבת היא מתחן העז העליון בחסד הגנוו, שם שרוי העדן של העונג האצילי, רוחב הדעת ושלות המחשבה, השוטפת מתחן עצמותה שטפי פלגים של אוצרות חיים. מלאים הוֹד והדר, גודלה וקדושה, תפארת ומלכות. שכל הצער הגדול והחבלים של הלידה הרוחנית מתחפכים על ידם למקורות של עונג נעים ונפלא, זיו חיים, המחייבים גם כן את המות, ומהפכים את כל בלחותיו למגדל עז ומברך מלא בטחון, ואומץ לבב. עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון.

לב. האחדות הגדולה, שצדיקים טובים, אדיי הקודש, מרגישים בעצם מרוב אהבתם את כל היצור, שהוא הולכת ומרתכזת בצדיקי ישראל באהבת ישראל האידיאלית, היא ממשכת אליה את אור החיים ויסודה של כל יחיד ויחיד, ומהפכת את כל הנטיות הייחידות והמעשים שלהם לטובה ולקדושה. מרוב תשובה מהאהבה של אנשי מופת הללו מתחפכים כל הפשעים לזכיות. ואור החיים היותר רומיים וקדושים מאריך על ידי כל פעליה וכל שיג ושיח של כל יחיד ויחיד שבישראל, והוא עומד הכנן להתגלות בשעת הכוורת, אשר מהרה יבוא ויגלה ויראה, והיה בימים ההם ובעת ההיא נאם ד' יבקש את עון ישראל ואינו ואת חטא יהודה ולא תמצאה כי אסלה לאשר אשיר. בכך עליון של אחדות מאריה זו היא סגולת הסליחה לכל חטא ועון, המוחצת לצדים בנין עליה. אמר ר' שמעון בן יוחאי, יכולני לפטור את כל העולם כולם מכל דין, ואלמלי אלעזוד בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשו, ואלמלי יותם בן עוזיה עמו מיום שנברא העולם ועד סוףו. וכל בר לבב ידע וישכיל, כי כל פלא היותר עליון איןנו כי אם התגלות זעירה של החסד האלهي, שאין קץ לטובו, אשר צדיקים רמי מעלה מסירים באור נשמהם את הקיר החוצץ של החולשה האנושית, המבדלת ביניהם ובין האלים וטובו.

לג. כשהספרות של חול וכל סיギה עמה הולכת ומתפשטת, מתרחבת ומתקדמת, יוצאים מן הכח אל הפועל בכתב חרות ובאר על הלוחות, כל הגינוי רשעה נבלה וכל השמרים שבנפש האדם - כשהם משתפכים החוצה - כחם כחה ורשעתם מתבררת, ובזה הרשעה אוכלת את עצמה. הכסיל חובק את ידיו ואוכל אתبشرו. כל מחשבה נצחית קדושה, כל מה שהוא יוצא אל הפועל, היא יותר מתחזקת, הודה הכמוס הולך ומתגלת, ואמתה החזקה הולכת ומתחרות. ולעומת זה כל מחשבה פטולה, אשר רק עד אריגעה לשון שקר, כל כחה תלוי רק כל מה שהוא יותר עלומה. והיה במחשבם מעשיהם. והסתה של עבודה זרה ואבזרה היא בסתר, וכל מה שהוא יוצא יותר אל הפועל, הרי הוא מתנוול וכחה מתבטל. ולא עוד אלא שעלה ידי שהחוצפה מגלה היא בבירורו את כל הגיונותיה הכמוסים מתחורם הקדושה, הכמוסה בכלם של ישראל לב

וחושבי מחשבות קדושות עליונות, להביע גם היא את הגיונותיה בבירור. והולכים ע"י זה רזי תורה ומתגלים, ואור גדוֹל מופיע בעולם. אור חדש על ציון תair ונזקה כוֹלנו מהורה לאוֹר.

לד. הנשומות הגדולות ספוגי האור, של החפץ העליון הטוב, ושל המחשבה, והשירה הרוממה, הם הם הנותנים לכל האנושיות כולה את צורתה הבירה האידיאלית. ולא רק מפני שהחובן החיצוני מראה ככה. כלומר שיש להאנושיות במא להתקשט, בזוה שהוא מראה באצבע על בחורי בניה, אלא פשוט, שמאז התערובת התדרירית של הוית החיים ופעולתם. הנשומות פועלות זו על זו פועלות נשבות, שהעתיד מחהה להופעת המדע, שיגלה בבירור את ערכן ומהותן של הפעולות הנשבות הללו, ויראה את הצנורות ההולכים מנשמה בדרכיהם אצילהם. ונמצא שככל עדין וכל טוב שנמצא בעולם בכלל מושפע הוא מאוצר הטוב של החלק היותר טוב ומרומם קדוש ונעהה שבאנושיות. מAMILא מוכן שככל מה שיitätג הצבור האנושי יותר אל אותן המקורות של החיים הרעננים והעדינים. משוקי טל החיים העליונים, בחורי העולם, ישרי לבב, הצדיקים והישרים, ככה יוסיפו אושר וגדורות חיים. הפגימות של החיים בפניםיהם, המרירות המחפירה ומעליה את האדם, מצד חולשתו המוסרית, המחenschaft את עיניו, וגורמת לו להבית על כל העולם כולו במקט של יאוש מלא רוגז וקלון, כל אלה הם תוצאות הנטיקה, שמתנתק החלק הזובי של האנושיות מהיעידית שבו. וימים באים, שתשים הדימוקרטיה אל לבה, שאושר הכלל כולו תלוי בהדבקות הטהורה שיתדבק ההמון בכללו לאצילי הרוח, וע"פ מדת זו יתרחבו חוגי הזכיות של הראשונים, וחיהם יתמלאו עניין. מוכן הדבר, שאצלות הרוח אינה תלואה במצב מיוחד של הקנינים המוסכמים, אבל בכ"ז תלואה היא הרבה ככשرونנות, ובבחירה היוצאת אל הפעול ע"י שימת לבו לעיבודו של הצד המוסרי בפרט שכadam, וצדו הרוחני בכלל, ביחיד עם התאמתו הגדולה של היחיד אל הציבור הגדל. שהוא עצם מעצמיו, וקייםרו החי עם הטבע הכללי, שהוא נשוא בחיקו. אבל כל אלה הנם רק בתוך שלבים לsolם אשר ראש מגיע השמיימה, אשר עליו יעלו מלacci אלהים, גדולי הנשמה, שהם נושאים במרחב אישיותם את נשמת כל היצורים, שיש להם זיקוק של אחווה ואחדות, באיזה צד ואפן שהוא, וכפי המדעה שהאחדות הזאת מתגדלת היא ומתבלטת ביותר, וקובעת את מרכזה כמעמקי החיים, בה מתעללה היא הנשמה הכללית והפרטית של ההמון כולו, החש את נחל עדניו, בתפארת גדוֹליו, שרי קדשו, ואשיות כבודו.

לה. מרוב התפשטות החסד יכולasis היסוד המוסרי להתרופף. אף על פי שלגביה חסידי עליונים, אשר על פי הדרגה ועובדת נפשית וגוףית גדולה עלו עד למראמי ההכרה של החסד הבלתי גבולי, של אור עליון וטבו, אין לחוש לקלקללה מוסרית, שמוריהם הם גדולי עולם הללו מכל חטא, ורגלי חסידיו ישמור, אבל ההשפעה של הלימוד והסבירה של אור החסד תוכל לטשטש את המחשבה המוסרית, של מקבלי הלימודים הנכבדים. וזהו סוד היסורים הנפשיים, המזדמנים דוקא לאותם המתאימים לעלות במעלה החסד היותר גבוחות, לברר להם, שעם כל הכלליות הרחבה, שעל ידה החזון של ההוויה זורה בהדרת טבו ונעימות חסדו, יש עדין זיקוק פרטיו התופס מקום גדול, והוא מוגבל בגבולים, שהם מבדילים בין איש וקנינו, בין עם עם ושאייפותיו, וכל וחומר בין הטוב והרע, בחיים ובמעשה, בין אור לחושך, בין קודש לחול, בין ישראל לעמים, בין יום השבעי לששת ימי המעשה, ואפילו בין קודש לקודש, בין חיין וחין דחין, ועל סוד הבדלה עמוקה זו הולך הדעת ותרחוב, מתבהר ומתחנן, וממלא את כל החדרים בהונן יקר ונעים, שעל גביו אור החסד העליון, הממולא זוהר תפארת,

הוֹלֵךְ וּזְרֻחַ בְּגָאוֹן הַוּדוֹ, וְהָוָא נָעֵשָה בְּנִין מַתְקִים לְדוּרִי דּוּרוֹת, עַמְוקָם מַמְעַמְקִי תְּהוּמוֹת, וּמוֹשָׁרֵשׁ בְּשָׂרִים עֲצֹזִים. וְחֶסֶד דִ' מַעֲולֵם וְעַד עַולֵם עַל יְרוֹאֵיו וְצַדְקוֹתוֹ לְבָנִים, לְשֻׁמְרֵי בָּרוּחוֹ וְלְזַכְרֵי פָּקְדוֹתָם.

לו. כמה נאה היא המחשבה הסודית על דבר האzielות האלהית, בתור מקור כל החיים כולה, כל החיים, כל היופי, כל העז, כל הצדק, כל הטוב, כל הסדר, כל התuttleות. מה גדולה היא השפעתה של מחשבת אמת זאת על כל מהלכי החיים, כמה עמוק שlugן עליון יש בה, כמה הוֹד נערץ של מוסר, וUMBOW שיצירת נשמות עלילונות, קדושים, כבירות וטהורות, יש בה. האzielות האלהית, היותה, מהוה את הכל, אין קץ לחשוף שלה, אין סוף לאחדותה, לאושרה ותמותה, להזרה ושפעת כחותיה וגוניה כל ימי השירה, כל פלאי נחל הכהра, כל עוזו החיים, כל השחוק ושמחה העדניים, הכל ממנה הוֹלֵךְ ונוזל, בכל היא משפעת את הדר נשמה נשמה, בכל מورد עמוק עד עמקי תהוּמוֹת מגעת הופעתה, כבודה ותשועתה. הרצון התמים והבהיר של האדם כבר הוא תופס קצה זיווה הוֹלֵךְ הוֹא ומתחעלָה, מעלה עמו את הכל, כלו אמר כבוד, לביתך נואה קודש ד' לארכ' ימים.

לו. כיצד היא הקדושה, מאירים את הדעת בבירור ההכרות היוטר טהורות ועלילונות, מתוך مليוי האורה של ההכרה בא החפץ הקבוע להיות תמיד שרווי בספירה מצצת שחיי הרוח העליונים שליטים שם. מתוך התגברותה של ההכרה, המכיה גלים בתחום החפץ, מתחפחים רשמי הענוגים העליוניים, הקישור הנפשי לצורה של חיים רומיים הוֹלֵךְ ומתחזק, עד שמרכו הרים הוֹלֵךְ ונקבע במרומיים הללו. חושי הבשר הולכים ומתעדנים, וכל המשך הנואה שלהם מתמזג בהופעה של אzielות קודש, עד ששלהבת החיים ועירותם נעשה כולם קדוש ונשגב. החיים הרגילים אינם מתבטלים מתקונתם, השיג והשיח האנושי הרגיל, חי הגוף היחיד, וחיה החברה, הנמוס והכבד, אינם מתטשטשים, אבל הם עולים במעלה אידיאלית. מהות החיים מתרוממת, מגמתם מתקדשת. הרצת לטוב עליון, כללי ומקיף, ועם זה גם פרטי וחודר, הוֹלֵךְ ומתחבطة בביטוי חי בהגלה המעשית. הגדל של החיים האלהיים, חי הקודש שבמציאות, חי הנשמות, המלאכים, החיים הצורתיים, שהוד היושר, ותפארת הגבורה, המרופדת בצדוקامت, רוקמים בהם, הולכים ומשתלמים, והאדם כולם נעשה בכל הרגשותיו, מחשבותיו, רצונותיו וחפציו, מדותיו, תאותיו, הרהוריו, וחויזנות דמיונו, כולם מלא שרשים איתנים, שיונקים מכל ההוֹה הטבעית, ושלמעלה מן הטבע, שמתמינים את החיים המוגבלים עם החיים שלמעלה מכל גבול, שעושים תמיד את האדם היחיד לכח מרכז את הכל, בלהט אידיאל קבוע, רם עד אין קץ, וחובק את כל, עד בלי אבד גם ניצוץ קל. ויושר אלהי, ואמת שמיימת נצחית, ומוסר אנושי, ודרכי שלום ונועם, מתלבדים יחד. ומעלה אחר מעלה באה ההכרה של חפץ ד' בעולמו, של אידיאל היצירה הכללית, עד כדי התגלות של מקור למגמה, הנאותה לפיה גדלה לקשרה בקשר של מבטא הרצון, שאנו כבר באים למצב של חופש זהה, ליחס אותו לאלהי מרום, יוצר כל, שאין חקר לגודלתו. ותוואר הגודל מתמלא מפגימותיו, והוא הוֹלֵךְ ומרוח נחת את האדם, המלא אוושר אלהי בכל חייו, ואת כל היקום העומד ברוח חכמת אלהים חיים.

לח. בעלי הכהرون העליונים, בחרי הדורות, להחתה היא נשמתם בשפע אורותיה, הררי אש מתרומותם ברצונם, ונחלי שלហבותם בהגינותיהם וşaיפותיהם, כשם במנוחה חיצונה. لكم בקרים הוא מפוחד מרוב

טוב אידיאלי, מרבית הרגשה של הצמיחה הרוחנית, ההולכת ומתגברת בעוצם קדושות רצונם. יום ליום יביע אומר. כי עצום עוזה דברו, שמעצים כחם של צדיקים לעשות רצונו.

לט. בעלי הנשומות הזוכות, שהמחשبة פועלת בהם בתדריות באופן בהיר, בולעת היא אצלם את כשרון הדיבור, ועל כל פנים את הנטייה ואת החפץ של דיבור, מרגשיים הם בכל דיבור מעססה ובדיקה על המרחב הגדול של החופש שבמחשבתם הפוריה, השולחת תמיד קרני אורה לעברים שונים. אם יודמן הדבר, שיידרו מרווחות מעלהם ויידברו דיבורים בהרחבתה פה, כאחד האנשים הרגילים, ירגישו בעצם צער ועלבון גדול על אשר צערו את נשמתם העדינה על ידי כבישת מעין החי, הזורם בעז גאון של המחשבה המלאה בהירות עליונה. ותכסיסם הרגיל הוא, שייהיו הדברים שהם מוציאים מפיהם ספוגים ברטיבות הלה של המחשבה הננדרת בקדש, ואינם שחים שיחת חולין מימייהם.

בכל גאננות רואה העין הבירה, החודרת אל התוכן הרוחני, המסביר את הפעולות, את הود הרוח הגאנוני בעצמותו, בככירות חילו, בפאר תפארתו. בגאננות החסד של נדיב גדול, שהחסד וההטבה הם משאת נפשו ונזר חייו, מכירה ההסתכלות הפנימית את זיו החסד מצד עצמו, שהוא דבר יותר יקר ומרומם, יותר נשגב ונעלם, מכל הפעולות של החסדים וההטבות המתגשות במעשה ובפועל. מאושרים אנו כולנו אם אוור של חסד זורה בקרובנו. מאושר הוא העולם, מאושרת היא האנושות, ומאושרת היא האומה, כשהזיוון של נדיבות גאנונית מתגללה באחד מבניה. רוח הקודש של הנדיבות אוצר חיים הוא, שנוטן שיווי אידיר לכל, נשמת חיים לכל נפש יחידית שבאומה, ומעט או זהה בכללוֹת בעטרת תפארת לנצח. וגאננות החסד הזאת מתגללה לפעים אצל עניי ארץ, רק שהוד הקודש של חי החסד שוכן תמיד בלבם פנימה, ולפעמים יוצא אל הפעול בנדיבות מעשית. כשיפגש הקשרון הנדיבותי את היכולת זהה, להתגלו בו בפועל, יפליא רוח זה יותר. אבל מעריכי החיים בערכם האמתי, הוגי הדעות וחושבי המחשבות בטהרתן, יכירו את הדר החסד, גם בהיותו מעולף בצעיפים רבים של חסרון יכולת להגלוֹת.

מא. יונקים הם הרעיוןּות, המחשבות והרגשות, אלה מלאה, וyonkim ג"כ התוכנים, החיים הרוחניים של כל איש, מחבריו ובני סביבתו, ממשפחתו, מעמו, ומהציבור האנושי כולל, הכל לפי הערך של הריחוק והקורבה. הרגל הטהור בהכרות רוחניות, מביא את טבעיות העין הרוחנית להכיר את המשך של צינוריות הרוח הללו, שדרכי היניקות הולכות ומחברכות.

מב. ההכרה האלוהית, מוזחת היא באדם ע"פ תכוונת עצמות החיים שלו. ומנקודה זו, הולכים הקויים ומסתעפים לצד הרום, אבל לעולם נושאיהם הם את הרשיים של מקורם הצר, שהוא התכוונה העצמותית של המכיר, ובבשורי אחזה אלה. וזו באה החובה של הזיקוק המוסרי העליזן הטהור, מצד ההרמה המוכרחת של ההכרה האלוהית, שהוא כל החיים ואופיו. מכיריהם אנו לפני זה כל ירידה מוסרית לגדרפה תדרית, וכל עליה וטהורה לתהילה מתמדת. תהילתו בקהל חסידים.

מג. התפללה היא מחייבת ממש את הרוח, הבעת הרצון, כשהוא מכוון כלפי האלוהות, בהוד הקדושה והאצלות העליונה, שככל רמי נשמה חשים את הדר כבודה בגלו של הכרה והרגשה היה, וכל קטני נפש מרגיגים הערצאה עליונה, בנקודת החיים היותר פנימיים ועצמיים שלהם, על ידה, אף על פי שלא יכולים להביעו ולהסביר אף קצת ממנה, הבעת רצון צוז, מאייה מבוקש שיהיה, מאייה צורה של שבח ותהלה שתוצר, מאייה תפללה והשתפות נפש שתבולט, הכל מעורר את כל מקור החיים של החיים הרוחניים, הגנוו בחביבנה של הנשמה, ואת כל יחשפה לכל מלא העולם.OKENIN של היה יותר מטוורה, יותר מפוארה וחזקה באשיות רוחניים, מתהדר בשמה. כמו גדול הוא הערך של תפלה ישראלים, כמה ראוי הוא להעולם התרכותי שיהא צמא לתפללה זהה, כמה צריכה היא התקדמות לפנות את כל המכשולים, המונחים על ארחות התפללה, כדי ליהנות מזיו של מעלה הגנוו בה. זהה בא יבא. זאת היא עבודה ישראל בעולם, קולו של יעקב ייחגר מסגרתו, ויבא לרוממות שאיפתו, מהן הוא את עצמו לטישה עליונה, כಗוזל רך בתחילת אביב היו. כל תפלה ישראל וכל תלותיו, מאז מוקדם עד בא תור השלמת אופיו, כולה מסה אחת גדולה, להוציא אל הפעול את הכרון העליון של הود התפללה וגבורת חייה, על כל הנשמות ועל כל מהעשים. ובא יבא המועד, יום גאותה וישועה, והביאותם אל הר קדשי ושמחות בית תפלי, כי ביתי בית תפלה יקרה לכל העמים, וכל הנשמה תהלל יה הלויה, בסוד התפללה היא התומות הרצון והתגלות. כשהמבוקש, הממלא את רצונו של אדם, מובע בקשר הרעיון והחפץ באלהים, עולה הרצון למומי ערכו, מתחדר הוא עם הרצון הכללי, הרצון העולמי, אור חי העולמים, שבו כוללים כל המARIOים. וכשהרצון הפרטי מציר את מבוקשו בדבר הפרט, חי הרצון פועלם את המבוקש, על ידי מה שהרצון הכללי יכול מציר את הפרט המתבקש, על פי פרטיותו היוטר מבורת. ובחיות החפץ עולה למרומי הדעת, מתחברות ההכרה, שאין רצון שום בריה דבר מפורד מהרצון האלקי הכללי, המתגלה באור כל חי, וכל בריה. ולפי הערך של הדעה, המכרת את גודל האמת של ים החיים, המשתפק לפלאי הרצונות כולם, הכלליים והפרטיים, ככה מתגברת היא הפעולה הכבירה של הופעת התולדה של המבוקש. וכל מה שההכרה יותר גדולה באחדותה הרוחנית של ההוויה כולה, הchia בנשימת אליהם שבה, ככה עולה היא מדת המוסר והחכמה. והצדיק והחכם לאמתתו, הרי הוא פותח בתפלו שעריו הרצון, לוגונו בסגנון וצבע המיוחד לו, שאליו שם מגמותו, ותגזר אמר ויקם לך. וכל מה שהדרעה מתחברת יותר באחדותה הגדולה של כל הישות, כשם שפעולות התפלה היא מתחברת, כמו כן מתחברת האמת של כל חריצות, כל חכמה וכל כשרון מעשה, כי גם כל מעשינו פעלת לנו. וכל דעה והגיון שביב מתגלה הוא מאור אל אדון כל הנשמות, רボן כל המעשים, ובמקומות שהאמונה גוזלה צוריכים החיים התרכותיים להתרום, וערך החפץ האנושי, והתקדמות הסדר שבחיים, עולה הוא למדרגתו היוטר עליונה, בסתר עליון וצל שדי.

מד. כשמוזמן הדבר וצדיק עובד, שיסוד חפזו התיידי הוא התעלות החיים להארה האלוהית, להשלמת הכל והשלמת העדן של מקור הכל, העושה תמיד נחת רוח לייצור, בהרגשתו בשכלו בדעותו ובפעולותיו, אם להט הרצון, המקשר באיזה קשר עדנה עם הבהמות הטבעית, נתה מדרכו הסוללה, והנטיה הגוף נצחה בעת התעסקו בפעלה הגוף, ביחוד בשעתה דמיילא, שהיא שעתה דקרבה, עת אשר מתגשים כחות החיים הרוחניים עם הכוחות הבהמיים, בהתגלות פועלותיהם, מיד אחרי הסעודה, שב הוא ומתקדש למפרע, מרים את הנטיה אשר הוושפה, וזרמי החיים, אשר נטו אל ארץ תחתית, והתקשו עם יחשיהם, מתרומים בשובם לשמי רום, ועוד רכוש גדול, של ערכי חיים, עמוקים מני ים.

מה. התשובה הגדולה, שתחיה את האומה ותביא גאולה לה ולעולם, תהיה תשובה שנובעת מרוח הקודש שיתרבה בה. כשרון הנבואה במקומו, קודם שהוא מתרחב במלואו, הרי הוא רוח הקודש, אשר נזדוג בתחילת מטבח, ורוח הטוב נתה להשכilm. רוח קודש זה אינו סר מבחריו האומה, מפעם הוא בכל ישרי לב, לפי שיעור וערך מיוחד, לכל אחד לפי מדרתו. מרווח ומעדן הוא את רוח גדול דעה, חכמי לב העוסקים בתורה לשם, גדול הנדיבים, שכל המשכת חיים הרוחניים הוא נחל גדול של טוב וחסד, משוררים מלאי רוח מוסר וקדוש, חוות מחהבות טובות על ישראל ועל העולם כולו. רוח הקודש ביסודות הכללי גנוו הוא באוצר החיים הגדול של הנשמות העליונות, החשوت את הود רווי תורה, ואת שפעת יקרת פנימיותה של העבודה האלהית בהדרות גודלה, המקשיבים קול קדושת החיים, זומרות פרקי שירה מן השמים והארץ וכל אשר בהם, מימים ותהומות וכל מלואם, ונשנת כל יצור, ומרגשי כל מרגיש, המתעלים וმתרוממים ברוממות האחדות העליונה, בעשרה הנערץ והמבהיק. גנוו הוא רוח הקודש, בנקודה הפנימית העוזזה של נשמת ישראל, חתום וטמיר הוא באוצר המהוויות הישראלית, שהקדש האנושי כלו הוא סגולת סגולתה, בגבור כה ישראל הקדושה מתגברת, בכל מקום שפעולות ישראל היה, אור אלהי אמת מתלהב, מאיר ומגיה, עמוק חסד עליון זה, זיו ברק מתנווץ בצחחות עליונות בכל אופן שהוא מתגלה, אפילו בדרך טבעית פשוטה, אפילו במשאל החיים יותר וגילים, ואפילו בשעת קלקלת וחטא, אור האלהי איןנו כבה, נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם.

מו. השאייה במובן האצילות שלה, היא מזיגה של השכל והרצון, כשהם מתחדים ביחד לצד הטוב האידיאלי. וכל זמן שהשכל והרצון הם יסודות מופרדים זה מזה, אף שהיו מתחברים לפעמים התחרבות שכונית, עדין לא יצא השאייה האצילתית לפועל, כי אם יהיה לפעמים איזה רצון טוב, מואר בהכרה טובה ומבורתה. אבל מدت הקדושה העליונה, שהיא השאייה האצילתית, באה אחרי שהשכל מתחזק עם הרצון, עד שאין להם כלל אותו הטבע ואותה התכוונה שיש לכל יסוד מהם בפני עצמו, אלא אור של איזה מה חדש יוצא גם במצבן של דעת המלא תפארת, המופיע נשמות יסודיות לבניין עולמים עד עד.

מז. אי אפשר להבין את פליית הרצון של האדם, בכל פאר חופשו, רק בתור ניצוץ אחד מהשלחת הגדולה של הרצון הגדול שבכל ההוויה כולה, הופעת רצון רבון כל העולמים, ברוך הוא. בתקדשו של הרצון הרי הענה דומה לשresco הגדול, יונק ממנו ומחבר אליו ומתמלא מאورو שפעת חייו, מתמלא אותו המילוי הנצחי והשלם שלו. ובהעתק הרצון הפרטי, בהשתקעותו בהקטנות והפרטיות של השביה החלקית שהוא אסור בה, הרי הוא מנתק את רצונו מקור החיים שלו, וمبיא בזיה אפסיות, חלישות כה, וחשכה על מהותו היוטר פנימית של עצמיותיו, שהוא רצונו, שהוא כבודו. וכל עמל המוסר, וכל ההפעות הרוחניות שבעלם, מכובן הוא למטרתה העליונה של גאות הרצון, והשבתו למקור היו היסודיים, להשתל בית ד', לשא ענף ופרי, ולהציג ציצים ופרחים, ורב תבאות, להתאחד באחדות שלמה וחיה באממת הרצון הכללי, שהוא אור ד' וכבודו, אשר בנשנת היקום כולם.

מה. נשמה עליונה מלאה רוח הקודש, יורדת על בחירי בני אדם, קדושי ישראל הצדיקים, בעת שהם באים לאכול את סעודתם, זה השולחן אשר לפני ד'. התרומות נפשם מתגברת למעלה למעלה, ומרוב זיו חיים העליונים מתגלה גם כן הדר ניצוצות החיים, המפוזרים בכל דבר אשר יאכל, והכחות המכוסים של השכל, הרצון, השירה האלהית וההכרה العليונה, שבמצב תרדמה וקפאון הם נמצאים בכל הייצור, הולכים הם ועולים, ומתחדים בנש茅תו הגדולה של קדוש עליון, והעולם כולו מתמלא אור ושמחה. וכל הננה מסעודה שתלמידך חכם שרווי בתוכה כאילו נהנה מזיו השכינה.

mate. מחשבות עמוקות וחודרות בדבר קדושת האכילה, בצורתה האידיאלית ריאלית, העולה למעלה מכל ערכיהם מוסריים מוגבלים, שכל כחם הוא רק בהציגה הנפשית של המושג הסובייקטיבי, והוא רק נחלתן של ישראל, הרחוקים מגורלו של עשו, כאמור הלעיטני נא. אשר העם שכבה לו אשר העם שדי אלהי, חטא הארץ, שאין טעם עצו ופריו שווים, הוא הגורם לכל השינויים של הדרגות, שייהיו באופן מנוגד זה מזה, ובעולם המוסרי והחברותי הוא היסוד לשינוי הדעות שבין האנשים שתפקידם היה הוא הרוחניות, המדע, האמונה, והמוסר העליון, ובין האנשים, שהממשלה וההנאה הוא גורלם, הנדייבים הגבריים המלכיים, וכל ההמון כולו. אכילת הצדיקים, המרימה את יסוד החיים המכוס שבח הארץ, היא מחזירה את הארץ לתפקידה, והדרגות מתחילות לקבל צורה הדידית, שתהיה מוכנת להתחברות האופיים של המעשיים והרוחניים מתחילה לתקבל צורה הדידית, שתהיה מוכנת להתחברות האופיים של המעשיים והרוחניים בכל יסודי החיים.

ג. חטא הארץ, אין טעם עצו ופריו שווים, הוא הגורם לכל השינויים של הדרגות, שייהיו באופן מנוגד זה מזה, ובעולם המוסרי והחברותי הוא היסוד לשינוי הדעות שבין האנשים שתפקידם היה הוא הרוחניות, המדע, האמונה, התורה והמוסר העליון, ובין האנשים, שהממשלה וההנאה הוא גורלם, הנדייבים הגבריים המלכיים, וכל ההמון כולו. אכילת הצדיקים, המרימה את יסוד החיים המכוס שבח הארץ, היא מחזירה את הארץ לתפקידה, והדרגות מתחילות לקבל צורה הדידית, שתהיה מוכנת להתחברות האופיים של המעשיים והרוחניים בכל יסודי החיים.

נא. שנואה היא העצבות, מפני שהיא נובעת ממקור יותר משחת שבדרעות וברגשות. הידענה, שהאדם להתגלוותו בתור בעל רצון, אופיו משתלם כולו בנקודת רצונו דוקא, האושר שלו הוא רצון טוב, כל קוי האווער וההצלחות הרומיות, שלב כל אדם כל כך עורג להם, אינם כי אם תולדות מנוקדות חיים מלאים זו, נקודת הרצון הטוב הקדוש והבהיר, ובתוכן זה דומה האדם בחופשו ליזכרו, ליוצר כל, במחצאו המקיף והחפשי מכל מועקה, כשידיעה זו מתבררת, מיד מוצא האדם את עצמו מלא חדוּה, מסולק מכל עצבות. הוא מכיר שהוא אינו צריך כי אם לאמץ את רצונו לטוב, וזה מסור בידו בכל עת ורגע, ותיקף כשרצונו מתעללה, הרי הוא מתעללה, וכל הספירות העולמיות התלוויות בו מתעללות עמו. ואיך לא יהיה האדם מלא תמיד עז וחדוּה, אם טובת הטובות, עושר העשירות, הצלחת ההצלחות, מסור ונחון בידו, והוא מושל בכל המכנים הנפלאים האזרחים באוצר נחמד ושמן זה. המחשבה שהאווער תלוי במה שהוא חוץ ליכולתו של האדם, مما שהוא חוץ להוועתו, וחוץ לרצונו, מחשבת פגול הוא, רשות וסכלות היא מרופדת. והוא מעוררת את כל התכוונות השפלות וכל המדות

הרעות שביסוד הרשעה, שכחת ד' וטובו, אורו ויישעו, חכמתו חסדו וגבורתו. על כן ישרי לב שמחים תמיד, שמחו בך' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב.

נב. כמה צריך האדם הרוחני להתגבר על עצמו, שלא יתרא מדמיונו, ולא יתרא ג'כ' לפתח את דמיונו בעושר גדול, כדי שייהי בסיס וכיסא הגון לאור השכל העליון, שאוצר בקרבו את יסוד התפארת של חי האמת.

נג. יסורים גדולים סובל בעל הנשמה הרוחנית מצמצומה של המחשבה בפרט מיוחד. אבל הוא צריך להתגבר ולסבול את היסורים הללו, באהבה, שהם הם המביאים אותו לאושר יותר גדול. הקלת היסורים באה מהבירור שיתברר לו, שהדעת הכללית היא הדורשת את הרחבתה הבלתי מפורטת מפני עליונותה, והבינה הפרטית היא כבר סופגת את כל הפרטים בכירorum המדוק. וכשಗלי הדעת משתרכים על הנפש, אז באמת צריכיםathan מקום לההפשטה העלונה, שאינה מקבלת שום תואר. אבל היא חולפת, ומניהה את השפעתה הגדולה באוצר הבינה, שם השפעה זו עצמה מגלה את חופשתה על ידי השמירה הדיקנית של פרטי הדברים, והגלוותם המוגבלת.

נד. הנשמה החפשית ודאי שرك היא מגלמת את ההוויה. רק נקודת היותר תחתיתית, ועם זה היותר תמציתית מתוכויה, היא הפעלת בתור פגישה וחדירה פנימית את המבנה הגוףני. זה החלק הנ מסר לאדריכליות הגוףנית הוא נחשך מאורו החפשי, הרחב והמגוזן ברב עשרו, והוא הולך ומתרعلا בעילוי הגידול, הגשמי והרוחני, הולך הוא ומתאחד עם מקומו הרחב, עם אוצר החיים של הנשמה המופשטת. ובהליך זו הרי הוא מתקדם, מתמלא חכמה וכשרון, עד שאין תפקידו בא לו בהתאחדו עם מקומו, שמוסיף לזה שפעת כח לו ולמקומו. כמו רועה הנשמה ביחס לגוף ויצירתו, כך הוא המאורע בנשנת העולם כולם. ההוויה בכל גדרה הרוחנית והחרמי, בעת היצירה כהפעלה, עד לא הוקמה הבריאה בתיאוריה, הנשמה העולמית הchia וഫעלת היא הייתה האדריכל פועל הבניין. בהתגלמותה של היצירה נשפל ונאפל האור של כח זה, המתפל בדוחית פעליה. ובשיטף הדורות והזמנים הולכת הנשמה העולמית ומחברת, הולכת ומתחדשת עם מקור הויתה נשמת כל היקום. גדר פרץ משובב נתיבות לשבה.

נה. העולם האלילי העבר, וההוו עד כמה שהוא קיים בכלל או במקצתו בין השדרות האנושיות, שואף הוא להיות קשור אל הטבע כמו שהוא, בכל פנימיות נפשו ורוחו. החיים הטבעיים בכל עוזם, בכל קסמייהם, הם מגמתו האחורה. אנחנו רואים את הטבע עם שמריה. והשמרים הללו, לא פחות مما שהם קיימים במושג הגשמי, עומדים הסבמושג הרוחני, במוסר, במליך המחשבה והרגש, בסידור החיים החברתיים, ביחס איש לאיש ועם לעם, ובחזון היותר עליון עד גורל ההוויה בכלל ועד הגורל של האשיות העצמית, של מה שהוא נצח וקיים ביחס להמות האמיתית של העולם והאדם. הערכיהם של החיים: מהו עיקר וטפל, מה היא המגמה ומה הוא האמצעי והמכשיר, כל אלה יש להם, מצד ההשתקעות במעמקי הטבע, משפטים מיוחדים, שモובן הדבר שיש בהם כח וחימם יחד עם סרחות של רשות וטשטוש אידיאליות של עדינות עליונה. הרע והכיעור, שרוויים הם במעמקים של הטבע, עושים הם את פרים, מוציאים גפן סדום ומפרים שדמות

עמורה. אם אותו הקישור העליון העומד למעלה מהטבע עם כל תערובת זההמה, לא היה מair בעולם, לא היהת כל תקוה לאצילות וגדות רוח, יושר שלם והכוורת ברורות לטוב, ולאמת עליונה המתאחדת עם צדק טהור, להיות מופיעים בעולם להגיה חISCO. אבל כשם שגדול, רחב, عمוק, רם ונערץ הוא הטבע, בכל הקיפוי ובכל העשור הגדל של מכני, החמורים והרוחניים, כן, ועוד באין עורך יותר מזה עומד על גביו העולם הגדל שלמעלה מן הטבע, העולם שהוא כולו אצילות וטוהר, הר ד' ומקום קדשו. מפני העומק והגודל של כל אחד מהעולםים הללו, שהם כהורי אל לדום וכתחום הרבה לעומק, כיון שהאדם מתקשר באחד מהם, הרי הוא מושכו אליו, עד שהקשר שלו עם העולם الآخر מתורוף ונחלש. כך היא המדה בעולם הטבע, וכך היא המדה בעולם האצילות שלמעלה מן הטבע. אבל חולשה אנושית היא, מה שלא יכול לקשר את עצמו יפה יפה עם הערכיים כולם של שני העולמים, והרי הולך הוא האדם ומשתלים, הולכות הן הנשומות ומתבسمות עד שישתגל סוף סוף האדם להזיו המלא ולהזון השלם של קוממיות, שהוא מצב של שתי קומות, קומת הטבע וקומת האצילות, בכל מלאם ושלמותם. האדם שלאחר החטא, שנטהו ממנו אורותיו, זיוו, חייו, קומתו, וכל יתרונותו העליונית, נפל בפלחן הטבע, ואור האצילות הלך ונתרחק ממנו. נתקשר האדם עם הטבע, נתקשר עם טוביה ועם רעתה. בא ישראל לעולם, התחיל לגלות אותו האור הגדל המנץ' על הטבע, העומד ברומוות עדריו והדר זיוו. המגמה היא לתרם את שני החיזונות, הטבע והאצילות, אבל לא בא עדין תור הגמר. רוחק ישראל מן הטבע, נעשה רפואי בקשרו אליו, ומצא את עצמו לcombe גויי הטבע. קנאת ריווי משאלות הבשר, והטבע בכל אוצריו, בכל יפעות קסמיו, הסיר אותו מן המחה ועד כה לא בא הרפואה השלמה לעולם. הנהו הולכים ומתקבים אל המטרה, חזורים וمزדרחים עלנו קסמי הטבע, אחרי שכבר דולדל איגודינו עמו. חלקים רבים מאתנו נצדים בראשת, והטובים והגבונים מעליים פנינים, מתקבים אל הטבע ביפעת האצילות, מקשרים שמים וארץ ייחד, מראים שאיפה של התקשרות מעשית, רצונית ואידיאלית עם הטבע, במצוין יותר שלם מכל עם פולח לטבע, הנטולה מאור האלהי העליון המרענן אותו. הוד הגדולה הזאת, גנוזה היא במשיחיות הישראלית, שהיא מלכות שמים וארץ יהדו, גilio או'r ד' עושה שמים ואץ, הקורא אליהם ויעמדו יחדו.

נו. כל תוכן של גואה, מלא הוא בפנימיותו מהתוועה של הדמיון, שהאדם מרמה את עצמו לחשוב שהוא יכול להציג את האלהות בעצמותה, במדתה העליונה שלמעלה מן המdot, וקדם דברא עליין, שזאת היא בכלל פסל ופסכה תועבת ד' ושם בסתר. וכל מה שהאדם הולך ומתרgal בתורה ובמדות טובות, במעשים טובים והרגלים ישראלים, הרי הוא מਸיג יותר ויותר את גדולתה של ההשגה, שאושרה היא, מה שמתברר לו תמיד בגבונים בהרים, אותה הגדולה והתרחבות החיים שיש בבירור זה של ההכרה, שלא שיק כלל שום השגה ושום שאלה בהאלה המוחלטה בעליוניותה, שהיא למעלה מכל שם, תואר, גדר, וכל נקודה רעינונית ומחשבתית בעולם. ואotta השיללה הבאה מ恐惧 עצם החיוב, מעטרתו הוד ושםחה, ומלבשתו ענוה ויראה, ומכשרתו להיות צדיק, חסיד ונאמן, ומרחיקתו מן החטא ומרקנתו לידי זכות, וננהין ממנו עצה ותושיה, בינה וגבורה. כי רק מדת השגה זו, הנעוצה בעומק ענות צדק, המבררת לאדם את אמתת מדתו, ומדת כל הברואים כולם וככל העולמים, לגבי צור עולמים, היא מביאה אותו להיות תמיד עוסק בתורה לשם, כדי לרכוש לו אותו המעד ההגון של היחס הרצוי של נברא לגבי בורא כל, של ניצוץ חיים אחד שפוע מחסד מקור החיים כולם, לגבי מקורה דכו'לא, עקרה ושרשא דכל עליין.

ג'. בשל הטבעי הולך ומפתח בעולם, וע"פ השפעתו בחיה החברה, במודות, ברגשות ובנטיות, נמצא התוכיות הפנימית של הטוב. אמנם חסר לו הכח של פנימי פנימיות, שהוא יורד עד חיצוני החיצוניות, כדי לקרוא כל דבר בשם, וזה, נמצא רק בשל האלהי הבא מקשרו הקדושה, שהיא קשורה בסגולת שלומי אמוני ישראלי, הקשורים בקשר התמיינות של עטרת נחלת אבות. וכל عمل הכשרון העליזן, הוא לרוב את השמות אל התוכנים, להשרות את האורה העליזונה של הכהח החיה והרענן של התוכן. והוא עובודתו של אליהו בהשכת לב אבות על בניים, ולב בניים על אבותם.

נה. תוכנותה של יראת שמים היא מחלשת את האדם בתחילת הופעתה, אבל חולשה זו היא בסיס ליסוד גבורה עליזונה, הגבורה החמרנית מתחילה, וגבורה אידיאלית נכנסת במקומה, והיא משיבה לאדם את כל נזקיו גם מצדיו החמרי. והنمוכות של השפלות הנפשית, הבאה מצד התוכונה של היראה האלהית, משורה על האדם אותה הגדולה של גאות ד' העליזונה, ומיעוט היראה בטהרתה, וכל שמן של גיאות בכיעורה, מנוגעת את הרוד רוח האדם, בעשותן מחייבת ביןו ובין הכהח העליזון של גבורה של מעלה, ומונעת ממנו אותו המילוי העליזון של גודל החיים ורعنנותם אשר לגאות ד', המunterת את הצדיקים בענות צדק.

נת. ההופעות הכלליות, כשהן מתಗלות ברוח האדם, אין יכולות להוציא פרטיהם מתוכן, כ"א באצילותן העשירה הן מتنססות בעושר גווניהן, המאוחדים כולם יחד בחטיבה אחת. זהו החסרון הבא מtower רום ושיגוב. כשהאוור להוצאה פרטיהם, מתקנתה היא ההופעה העליזונה, האורה מתמעטת, והפרטים, רבים וחשובים, הולכים ונזרחים, מתחדרים בהם, נובעים ממעינים הנובע, אשר כפי פק קטן הולך הוא ונפתח. העסק הפרטי שבפרטים מרוחיב הוא את הדעת לפי ערך העומק הלשדי שיש בתמציהם של הפרטים, שהוא טל החיים של הכללים העליזונים המופיע בהם מאור חייו. גניותו של טל אורות זה היא בנקודת הרצון שבהכרה, המתעללה לאיידיאל עליון בחיי הפרטים, תולדות הכלל. העוסק בתורה לשם הרוור הכללי, שמתחבר לרצונו המזוכך, הולך ומתרברך עמו, ומושך לו שפעת גודל, מלכות ומשלה וחיקור דין. אבל העוסק בתורה שלא לשם פרטיו מיובשים הם מלשד הרצון האידיאלי, והפרטיות שבהן אוכלת את מוח עצמותיהם, והרי הוא מגם גרמי, ואני בא לתעדתו שנוצר בגללה, להויסף אוור רצוני עליון בעוזו החיים הפרטיים, להעלותם אל עליוי הכלל, ולהויסיף בכלל זיו צבוני חדש על ידי עושר הבא ממשפליים. קדושי הדעה צופים את אוור הפרטיות כשם עסוקים בכללי כלויות, והם צמאים לאור הכללי, שוקקים אליו, ומזדרים בגדרו, וחן קדשו, בהיותם עסוקים בפרטם פרטם. חסד ואמת נפגשו, צדק ושלום נשקו.

ס. הננו רואים בחזון את כל אוצר המדע, לכל תהומותיו, מדעי המעשה ומדעי הרוח, איך הם מתקשרים ברוח האדם, באוצר ההכרה, מרחפים במלא עולם, ממלאים רוחות ונשימות אורות ושייפות, בירורים וספיקות, מעיריות כח חיים רוחניים, ומסדרים חוקי מפעלים - מעבר אחד. ומעבר השני - אוצר השני לכל פלגותיו, חזונותיו, מטרותיו ושייפותיו, לכל אחד מהם יש לו קצבותיו, הגות רוחו, בירוריו ודמיונותו. ודוקא שני הפלגים הללו, שהם כ"כ סותרים זא"ז בתוכנותיהם, הבקרות המדעית הקרה, והאמונה הפיטותית

הנלהבה, מתכנים ייחד את רוח האדם. כשהננו מתנסאים לראות בಗיאות ד' אשר בתפארת ישראל, הננו מוצאים בה את העושר הגדול של כל העליון, הקיימים, הטוב והונגב, של כל זום המדע ושל כל זום האמונה. והאחדות הנפלאה הזאת, נותנת היא חיים לשני הזרמים במלא כל הספרות שהם שרוויים שם, מאחדת היא את הכל בתוכיותה, מצחצת ומעלה היא את כל שביהם, מבסמת אותם ומטהרתם מטומאת הרע והכיעור, עד שהיא באה לסקם את שאיפתה בשפה ברורה לכל העמים, לקרוא כולם בשם ד'.

סא. התביעה הפנימית של הנשמה, היא להוציא את ציורי השקפת עולמה מרוחה פנימה. כל ההדרכות המוסריות וכל המצוות כולם, לא נתנו אלא לצרף בהן את הבריות, כדי שתזודך הנשמה כ"כ, עד שברוחה לא ימצאו סיגים הפוגמים את טוהר הציורים. מהלך החיים הרוחניים, הוא דוחף את האדם לבא לידי זה המצב הטבעי לרוחו, שיוכלו מעינותו נשמהו לנבע תמיד, לחדש ציורים חדשים והשקפות חדשות וגדלות, שכליות ומעשיות, بلا הפסק.

סב. כשם שעבודה זרה העתיקה, סמוכה היא על ההשקפה הסמויה המקטנת את הור האדם - שננתנה אותו למדرس של השתעבות לכל כה טבעי, באיזה צורה שהצטלים בדמיון כל עם ולשון מהעמים האליליים - כן האמונה הרוחנית יותר מدائית הסליה על כל חטא ופשע בחק האהבה, איןין באוט כ"א מרפיון רוח, שלא בא האדם להכרת גבורתו וחופשו. האחריות המוסרית הגדולה, שמעטה את האדם ביראת חטא עצומה, עושה היא ג"כ את רצונו איתן, ומכוורתו לכיבושי הטבע היותר כבדים. לא קולות והנחות יבקש רוח האדם האיתן והער, כ"א פרינצייפים חשובים ואמיצים. איןינו נסוג אחדר מפני כבדות, מפני טורה ומלחמה, רק דורש הוא שהגמגה תהיה ברורה ונכונה.

סג. שלוש מדריגות הן, שההשלמה הפרטית והכללית לישראל מחייבת להיות מבוססת עליהן, השיבה אל הטבע, אל המוסר האנושי, אל יסוד האומה. והקדושה العليונה חלה דוקא על גבי שלשתן.

סד. הדעה العليונה, המיוחדה להוגי הדעות היותר נשגים, עוסקתabisod בעור הארץ, ושבכלול העולם כולם. כל התקונים הפרטיים שבעולם ובחיים אינם כי אם ניצוצות קטנים מאבקות עולמים זו. פנימיות העולמות הולכת ומתתקנת על ידי ההשפעה הרוחנית, שהיסוד המרכזי בה הוא אורך של ישראל, והחיצונית שבhem בא לשכלול על ידי ההכרה המשית, וכל התרבות, החברותית, האסתטית והאומנותית, רוח האדם ילך ויגדל, או רחיצה האלהית תתרוםם בקרבו, עד לכדי אותה המידה של ההתחדות הגמורה של השכלול הפנימי והשכלול החיצוני של העולם. ומהשבות והרגשות כולם, המתפשטות בכל הנפשות באימוץ רצון והרחה סוערת לשכלולו החיצוני של העולם, הן הן שיהיו מעוררות ומפexterות גם כן את השכלול הפנימי של גדלות הדעת, קדושת הרצון, עילוי החיים, הנצח וההוד, הקדושה והתפארה המלכوتית שככל נשמה. וכך גם התחרכות הchia והמאירה של השכלול הפנימי, של קודש العليון, של החפץ הבהיר בעליונות מגמותו, שככלו אומר כבוד, האל, היא היא העתידה ומוכנת להיות רוח החיים היסודי בשכלול העולם כולם בcheinיותו, בתיקוני החברה, בשיפור החיים, בכונניות של כל חמלה ועונג לבב, ביום חבש ד' את שבר עמו ומחץ מכתו ירפא. ומהם

העלונים עם המים התתתוניים לא יחצו עוד לשתי מערכות, שהללו שמחים והללו בוכים, אלא על הכל או רשותה צדיקים יהיה זורח, ועז וחודה במקומו.

סה. הדיעות הרעות, מסבבות קלוקלים מוסריים, והירושים חברתיים ומעשיים גם כשהם ע"פ הצד הגלי שבחן אין נוגעות בתחום המעשה והמוסר, הכרה של אי הנגיעה אינה אמת מוחלטת, אלא שהיא באה מקוצר הדעת של האדם שאיננו יכול למצות את החשבון של המסקנות המשויות הבאות מתוך הדיעות ההן, אבל התוכנה הנפשית פועלת היא ביחיד ובציבור ע"פ דחיפה טبيعית על פי המסקנות, החוביות ברוחה פנימה, ואם לפעמים אין הירוס והרשעה המעשית מתגללה בחיים, אין השיטה עצמה הסבה לזה, כי ארסה בקרבה כבר גמור הוא, אלא שלא יכולה אפילו לחדרו بعد כל אותן השכבות של המוסר והצדק הנובע מהמדות להדיעות הטובות שהושפטו עליהם מימים הראשונים, או משפט הדורות שקדמו, שהישרות והחותם היה מאיר את דרכם בחיים, והוא הדין לדיעות של אמת שגם בהיותן בתכלית ההפשטה ורוחקוות מהעולם המushi הנן פועלות על השטח המعاش, להפרותו, במעשים טובים וביחסים טובים, ומחייבים הם ברכה בארץ. וזאת היא המגמה של הדרכה הטובה אשר לאמונה ומסורת אבות, ההולכת וחותרת לה את מסילתה ב עמוק החושך אשר למחשוביהם של בני אדם, עד סוף כל תחדרו האורה הגדולה של האמת העליונה, להצליח בה את החיים בכל ערכיהם.

ס. העבודה האלהית היוטר עליונה היא אותה שהיא מקושרת ישן אל הטבע. נתחללה קדושה עליונה זו על ידי זהמת האדם, שהשחיתה את פולחן הטבע, בעשותה אותה למפלצת אלילית, במקום שהוא צריך להיות בסיסו איתן להאידיאליות העליונה. זיהרא עילאה אדם הראשון היא כוללת מדה עליונה זו העולה עד למעלה מהאספקלאיריה המארה של נבואה משה רבנו. לעבדה ולשמרה בגין עדן, זהו זיו החיים העליון, לאכל מעץ החיים, ולא לדעת כלל משום רע, מפני שאי אפשר כלל שהיה בעולם החמרי והרוחני, השלם כל כך, מעשי ידי יוצר כל, שום דבר רע, רק הכל בעתו ובזמןו הוא אך טוב, והאלים עשה את האדם ישן. העסוק בפרק שירה הוא היסוד של התשובה אל הטבע. זאת היא התשובה התתתונה שהיא העליונה, העולה למעלה מכל קנאת עם, רק מרוממת את הצד בתור האח הנעלה, לכל אחיו יצורי שדי, הידועים כולם את קונם ומתעננים בהדר פועלו. הכל למורומי הקודש הוא מתחלה. בזה קונה הוא את עروبתו שלא ישפל וירד מטה מטה, שלא יהפוך לכלי מות מחבל את עצמו ואת אחרים. מוכחה הוא שם ד', ואור תורתו אשר לארץ נתנה, ללכת עם האדם בכל מורדותיו, למען לא יפול בשואה עמוקה, אהמר כבר נוקש בה מימי קדם. וגם את בדם בריתך שלחתי אסיריך מבור אין מים בו.

סז. לצדיקים גדולים, התפילה קשה מאד, מפני שאין להם שום רצון עצמי כלל, והכרתם הגדולה הקשורה באמונותם הbhירה, באור החסד האلهי, היא ממתקת להם את הכל, ואין יתפללו להנצל מאיזה צרה, והרי אין להם שום צרה במציאות. אמנם אחרי העמeka הגדולה, שבאה אחרי העליה - סוף כל סוף האדם וצרכיו, העולם והחיים וכל קישורייהם, כל ההרגשות והנטיות וכל התביעות הטבעיות, החיים ואהבתם, קנייהם ועריכם, הכל הם תכיסי האורה של החסד הגדל אשר אמר עולם יבנה, והתפילה עצמה, הבעתה, ונטיותה, ועצם הטבע של החפץ בסדר כל העניינים שבעולם בעינם וצביהם, החיים, הכבוד, העושר, הבנים,

השלום, השמחה, השובע והמנוחה, ועל גביהם הוכמה וקדושת הרצון והעונג, כולם יחד גילוי חסד עליוון הם, שהתפילה בכל עת, וביחוד בעת צרה, מבלטת את ערכם המלא, והחפץ המתגלה מאור נשמת רצון הפנימי אשר לצדיקים יסודי עולם שההופעה האלוהית העליונה מחייבת תמייד הוא בעצמו אחד מיסודי החיים ובנין ההוויה, כנשיות האויר, כאכילה ושתיה, לבניין וזרעה, כרופא ורחייצה - בזה ישוב רוח התפילה לפעם את הצדיקים ישרי הלב, ויעזבו את השירות העליונה החודרת בכל מכני הוויה, שכל חפץ בטל לגבה, וישארו עבדים לקונם שופכי לב כמים, מבקשים רצון, חיים, בריאות גופא ונהורא מעלייא.

סח. החטא סותם את ההארה של הוכמה העליונה, שדריך גלויה בא מצד יחס ההרמונייה המתמימה של הנשמה המכרצה אל כלויות ההוויה כולה ומוקורה העליון, שהוא מתגלה באותו הצנור של הנשמה, שהדעה והרצון הם בו באחדות מוחותבה. כל חטא מעשי קורע הוא את האחדות האידיאלית הזאת, מעמיד הוא את מעגל החיים מחוץ לה, אין ההופעה המפכה כמעין זך הולכת שוב להשפייע לאותו הרצון המחולל, עד אשר ישוב ונחם, ואור התשובה, לפי ערך כהירותה ועומק הסכמתה, ישב את ההרמונייה לאותנה, השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבת תסמכני.

סט. אחת מהמצוות הגדולות של העולם הרוחני של האדם הוא מה שכל מڪצע של מדע ושל רגש מעכב אצלו את ההופעה של המڪצע الآخر. ומתוך כך נשאים רוב בני אדם ל��ויים ובעלי גוון יחידי, ומגרעותיהם השליליות הולכות ותרבוות. ההחשה שכל מڪצע מחשיך על חברו גורמת היא גם כן להתחיש בניגוד מוחלט להמקצע הנסתור מעני האדם, הנתן למקצע אחר, הרחוק ממנו בערכיו. חסרונו זה לא יכול להתמיד. והעתיד של האדם בא יבא, שיתפתח לمعد רוחני איתן כזה, שלא די שכל מڪצע לא יסתיר את חברו, אלא שמכל מדע, ומכל רגש, יהיה נשקף כל הים המדעי, וכל התהום הרגשי. כמו שהענין הזה הוא למציאות האמתית, שאי אפשר כלל לשום יצירה רוחנית בעולם, שתהייה עומדת בפני עצמה, אלא שהיא ספוגה מן הכל. אבל טමוטם הלב גורם, שאי אפשר להביט על אלה החלקים המובלעים מכל הישות הרוחנית, הנמצאים בכל תוכן שהוא. אבל ברוממותו של האדם תפקחנה עיניו לראות נכוחה, אז תפקחנה עיני עורים ואזני חרים תפתחנה, ומלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים.

ע. יש עצבנות קטנה, שצרכיים לדוחותה מיד, בלי הסתעפות של הרצאות וטענות. וישנה עצבנות גדולה, הבאה בלב חכמי לב, וישראלים בעומק רוחם, שהוא כSHIFT גדול ממעין היושר והטוב שבൺיהם, התובעת מהם את השלמתה ומכרת את עומק הנפילה של החסרון שבמעשיהם ושברגשות, שבדיונות והסכומות, שבאדם ושבעולם, והוא מצטערת עם כל הצער הגשמי והרוחני של הכל. עצבנות זו או אין דוחין בלי אומר ודברים, אלא מרומים אותה לטעותה, מחזיקים על ידה את כח הרצון ואת בהירות המחשבה לדלות את הכרת ההוויה מקור הטוב הגמור. וכשהדעה מתישבת, הכל מתחילה להיות חזר לטובה, וצביון העולם מצטיר ע"פ התכוונה הרוחנית והמעשית המוכנת לפניינו, ע"י עבודתם התדריתית של אוחבי ד' ודורשי שמנו, המשתווקים בכל לב ובכל נפש, לתקן עולם במלכות שדי, שבו ימחה דמעה מעל כל פנים וחרפה מעל הארץ.

עא. המחשבות היותר עמומותה, שביסודן הן נובעות מרווח המעלה העליונה שבאמת, הן חן מישבי העולם והחיים. והמחשובות היותר מבוררות. שהן תוצאות מדרגה פחותה באורה, מחוסר מעט של אור האמת הנשגבת, הרי הן מבלי העולם. אמנם לעולם צריכה הדרכה הצבורייה להתקנון, שיכוון הלב אל הנקודת האורית העליונה, השוכנת בערפל של העמומיות, ולא להתקשר בהעומומיות עצמה. כי אז הרשעה של המחשבות הברורות, שהאמת שבהן אינה כי אם יחוות, אבל היסוד והעצמיות הוא שקר מוחלט, מפני שהן נובעות מדרגה הממועטה באורה, שאינה מושפעת מהאור העליון של האמת המוחלטה, מוכרכה היא אז להתגבר, ונראה כאלו היא מנצחת, מאוזרת נעשה היא אז בחזיפה גדולה, וסוברת שהאמת והצדק הם על צדה. אבל עד ארגיעה לשון שקר, ובין מפלשי העבים הקודרים יצא האור העליון, לגלות את האמת הכסופה. ומając ומחשך עני עורים תראינה, ויספו ענווים בד' שמחה, ואביווני אדם בקדוש ישראל יגלו. ושבר פשעים וחטאיהם יחדו. ועובי ד' יכלו, והאגודים בעומק היושר שבתועים הללו ישבו בבכי ותחנונים. וכגון אלה אליו בא לקרב ולא לרחק, ולהשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם.

עב. כל מה שארם מרבה בתורה ובמצוות, מתקשר הוא יותר בכנסת-ישראל, ומרגש בקרבו את נשמה הכלל כולם, בתמציתו היותר עליונה, וחש בכל מהותו את הצער של כנסת-ישראל בשפלותה, ומהענג משמחת עולמים העתידה לפניה. ומחפкар בהכרה עמוקה פנימית בהוד עליונותה האלהית. ובכל עת שמחה של מועדיו שנון, וחושי זמנים, לימים ולחדים, הוא כולם מוקף ומלא תעומות עוז של שמחתה ומשוש גילה. שמחו את ירושלים וגלו בה כל אהבה, שישו אותה משוש כל המתאבלים עליה, למען תינקו ושבעתם משד תנחומה, למען תמצו והחונגתם מזיז כבודה.

עג. הנטיה הבלתי גבולית, ביחס התוכן המוגבל הרי היא מדහ של גבורה, אך פ' שהיא התפשטות, והנטיה המוגבלת, הרי היא גבורה ביחס להתוכן הבלתי גבולי. ונמצא, שכ'א מהנטיות, חסד וגבורה מערבים בהם: מצד התפשטותו של הבלתי גבולי ביחסו לערכו הרי הוא חסד, וביחסו לניגוד הדבר המוגבל, הרי הוא גבורה. והחטמאות, מצד התוכן המצוצם והראוי לצמצומו, הרי הוא חסד, ומצד יחסו להתוכן שאין לו גבול, הרי הוא גבורה, וגבורתו כפולה - עצם הצטום לעצמו הוא ג'ב' גבורה וענין הנצחון שלו על הכה המגדו, היא גבורה כפולה.

עד. המחשבות העליונות של הקדשה, הנובעות מקור הקודש, מאור התורה והחכמה, הן מעדנות את הנפשות מושיפות בהן או של חיים אמיתיים, וחכמים יהודים המתמשאים לעדן עליון זה על ידי קישור נשמהם בمعدנות זיו החכמה העליונה, על ידי קישורם אל כל ההמון כולם, הם מעדרנים גם נשמותיהם. ביותר הדבר פועל בישראל, מפני הקישור האחדותי הפנימי שיש לעם פלאות, עם אחד זה. וכל מה שמתבררת אמת זו יותר לשידדים אשר ד' קורא, הם מתחזקים באחיזתם בתורה העליונה. ואפילו כשהדבר מזדמן שמצד מניעות מצביות, גופניות וצדדיות, מתעלם האור של העדן מהם, וזיו החכמה והקדשה העליונה מתגללה עליהם ללא קרני ההוד של השמחה והחפאה המלאים, מכל מקום מתחזקים הם בעבודתם, ואין עוזבים את מעמדם,

מיהלים הם לתשועת ד', שעוד ישוב ויאיר להם אורו. ובין כה וכמה יודעים הם בידיעה גמורה, שכל מה שהם יותר מתרנסאים ברום מעלה של הציגורים הקדושים העליונים, עושים הם פעולה ממשית להעלות נשמות ורבות מתהומות שיקועם, להעלות אבני חן יקרות משפל המצב אשר הורדו שם על ידי המון תלאות גשמיות ורוחניות. ועל ידי העירוב הבלתי ניכר שזרמי אוירותיהם של קדישים עליונים הללו מעורבים הם עם החפצים והנטיות של כל המון כולם, עצם החיים הולך ומתקען, שמחת החיים הפנימית מתחילה, ורגש הטוב והיוושר, ואור הקודש העולם הולך ומתרגלת מבין החרכים, והעולם כולם נעשה שווה הרבה יותר בערכו. ופרי העבודה מתראה במקומות אשר אין עולה על שום דעת לשער מי הם המברכים שם, מי הם המזילים טלי הנועם, מי הם המכנים רגשי השלום והידידות, מי הם הגורמים להישרת השכל, לאיזור הכח, לעדינות הרוח, והגדלת התקנות, כל אלה וesisים הם מעולם האורה, החי בנש망תן של ישרים עליונים. הם הם נגידי העולם, שרי הקודש, האוהבים הגדולים של כל המעשים, שרוח החסד והאהבה של רבנן כל העולמים שרויה בנשומתיהם, הם הם 'בעלי הרצון החזק להoir ולהיטיב, לפאר ולשםך, לכבד ולהדר את הכל, הם הם קדושי אלהים המכובדים, שהכבוד שרווי אתם, שהוא מתייחד עם נשמתם, שאיננו פורש מהם גם כשהעולם כולו מבית עליהם בלעג ובווז, הם הם החושבים העליונים, הענויים הגדולים, המלאים גאות ד', החלשים מבט החצוני, ומלאדים עז ונבורה פנימית לאין תכילת, גבורי כה עושי דבר ד'.

עה. תכילת החינוכים המעשים והלימודים כולם - כדי שתבא מהם התגלות הכח הפנימי של אור הנשמה, ששואבת מלמעלה שטפים גדולים של דעת ושל יושר, של רצון אדר, טהור וקדוש, ושל הכרה עליונה ב עמוקKi הנעם העליון, אשר יראי ד' ואוהבי, חוות שמו ודבקים באור קדושתו, בכלם הרחב צופים בו. והפלגים הללו הולכים הם ומתרגררים, האספקלדיות מתייצבות לעיני הרוח, ושפע גדול של הוד תפארת, של עונוג נעים עדין וקדוש - שאין קץ לעדני ואין תכילת לנעומו והדרת קודש גבורתו - יורד תמיד על בחירי אל, אלה אשר בחרו להולך בדרכיו ולבסוק בתורתו לשמה, ונונן להם כח ואורה גדולה, להסתכל במחזות הנפלאות של אספקלדיות הקדושים הללו, שחוות הכל נראה בהן, שהדר אור עולמים מתראה על ידן, שהמון גבורות עדן וחסדי נצח נאמנים, מראים בהן את יפעת זיון.

עו. התורה מזככת את המדות ואת כל התכוונות הגוף והנפשיות, מפני שעיל ידי עסוק התורה מהקפתה כל הנפשיות יכולה לאוצר החיים של מקור היושר החי האلهי, שהוא שורש התורה, ועל ידי שהייתם של הענפים במקורות העליון קונים הם שם את הטבע העליון והקדוש של עצמיותם על פי יסוד מקורם האلهי, ואח"כ בשובם להתפשט בגוף, ולפעול את פועלות החיים, הרי הם שבים בשפע רב של אצילות ועדינות עליונה, והתוכאות המעשיות והמהותיות שלhn מתרבכות ומתעדנות. הלא כה דברי כאש נאם ד'.

עז. הנשמה הישראלית הגדולה מבקשת לה אוצרות ובין להניח בהם את המון העושר של הופעותיה, והם הם הלימודים הרבים והמעשים הגדולים והקדושים של תורה ומצוות, מנהגי קודש ותפללה.

עח. העולם המוחשי, שננטש ממהכרה והרגשה ע"י הנטיה לעולם הקדוש העיוני, תובע הוא את תפקידו, והתרעומות של עלבונו, הם הם הפרצימ ודברי הדופי, שהקטיגוריא הcpfירית והחצפנית רגילה בהם ביותר בימים האחרוניים. וכשהודרים לעומק הדברים, מוצאים ברפsh זה פנינים יקרים, שדולים אותם ממעמקי השאול, מנקים ורוחצים אותם, מצחצחים אותם ולוטשים אותם, וקובעים אותם בעטרת תפארת הגיון הקדש. הנוטן פאר לחי העולמים. ומעוצם הטוב והקדש מתברר כי מעולם לא היו ברעל הכיעור והרמה, כי מרגלית בכל מקום שהוא - מרגלית שהיא.

עת. ייחדי הסגולה, חושבי המחשבות וגדולי האידיאלים המפותחים, צרייכים הם להתקרב אל ההמון בהתקרובות של ענוה, כלומר לדעת שלא רק להיטיב לו ולהשפי עלייו הם באים, כי גם ללמידה ממוני, ולהיות מושפעים מאתו. אותה הבריאות הטבעית, החומרית והרוחנית, הנמצאת בהמון, למורת גסותו וחסרון ידיעתו, היא עולה בכמה דרגות על כל מה שיש מזוה בין הגודלים, אשר הרעיון וההתסיות הרוחניות פגמו את תמייניהם ואת שקט רוחם וטוהר נשמתם. מובן הדבר, שעכ"ז עולה היא הרבה המדינית הפנימית של ת"ח ותמיימי לב, אשר בעומק ידיעה קלטו להם את האור של היושר, האמת והצדק בפניהם, מ"מ תמיד ישארו כחות רבים, שהקרבה של ההמון אליהם יבسم אותם, ויתעלו הם ג"כ, לא פחות ממה שההמון עתיד להתעלות בקרבתם.

פ. לו לא עבדת התפילה, לא היה שום רתוק המחבר את המלומדים עם ההמון, ולא את ישראל לכל העולם הגדל כולם באחרית הימים, ולא את האדם עם כל החיים. והביאותים אל הר קדרי ושמחתים בבית תפילתי, עלותיהם וזכותיהם לרצון על מזבחו, כי ביתו בית תפילה יקרה לכל העמים, נאם ד' אלהים מקבץ נדי ישראל, עוד אקבץ עלייו לנבקציו.

פא. החוש של הקדש, שבו חשים את הנשגב והנעוץ העליון, הוא עניין מיוחד במרכז הנשמה. וכשבאים לחוש את הקדש בחושים אחרים, שנועדים לתחישת החול, אין הקדש מתגלח כלל בהם, ומתווך קצף יכול לפעמים אי-מושלמת כזו, גם לחרף ולגדף. אולת אדם תסלף דרכו, ועל ד' יזעף לבו.

פב. כל מה שהאדם הוא יותר המוני, איןנו מוכשר להפריד בין הנושא והנושא, ועל כן למטרת התעלותו, כדי להכין לו דרך אל הטוב, מוכרכה הוא לבס את מעמדו על שנהת הרע, ושנאת הרע לא תוכל להפריד אצלו משנאת האנשים עoshi הרע, ולא נתנה תורה למלאכי השרת. ע"פ שיש כאן קלקל, שמתווך שנהת נושא הרע שונים ג"כ את הטוב שבهم, אי אפשר לתכונה אנושית להיות באופן אחר. אבל המדה העליונה של גдолין הנשמה היא לברור ולהפריד, ושנאתם את הרע היא נקיה, ומרוכזת רק בהנושא הרע עצמו, והוא בעצם עוברת במעברת השלילי, ובאה לידי החיבת הטוב, ומשום כך אוור החסד מAIR בהדר חכמתם.

פג. כשההתקשרות עם הכנסת-ישראל בروحניות ובמעות מהותה באה למדרגה הגונה, מתחילה הכרה פנימית להולד בעצמיות הנשמה, המרגישה את קול ד' העובר דרך הכנסת-ישראל בקול עז, הדובר את המשנה, ותורה

שבעל פה כולה, ההולכת וזרמת מתוך אוצר החיים הטהורים והכבדים, מלאי התפארת והקדושה, של תורה שבכתב, דבר ד' הבא מkol d'.

פ'. אצל רוב בני"א, יוצאים הם השלשלות של המחשבות אלו מאלו, וכל ההשתלבות השכלית שלהם, היא רק לרכיב יפה את החלקים אלה מאלה. אבל תוכן הקודש של השפעת המחשבה העליונה, יוצר תוכנה מיוחדת באדם, שעל פיה הרעיוונות כולם נובעים הם מהמקור הכללי, שככל המחשבות נובעות ממנו, והכלליות הולכת ומתרגבת, מהוות יותר ויותר את הפרטיות, ומגביה את הערך של כל התוכן המחשבי למורומי האמת, ליפעת הקודש.

פה, מערכת אורגנית רוחנית נמצאת בכל נשמה, מהשפעות החיים של המעשים והדעתות של הדורות שעברו. וכל המתק עצמו בדרכי חייו, במחשבותיו, ברגשותיו, וק"ו באמונותיו, מדרכי עולם של האבות, אף שנדמה לו שלא חסר לו מאומה, קורע הוא את נשמו לגדרים, זמן יבא ויקין משנתו במכאוביים רבים. וכל בוטח בד' אלהי אבותינו, אשר אודו להם נגלה, אף שאינו מרגיש את העונג הגדול, את העושר הצפון שבאורח ישרים זאת, תבא שעה של התעוררות נפשית ושל שינוי מצבים גשמיים ורוחניים, שיגלה לו אוצר החסד הגדול אשר אצר לו בדרכי תומו. רבים מכאוביים לרשות, והבוטח בד' חסיד יסובנו.

פ'. ההוד וההדר חופף על קדושת מסורת אבות, אבל המושגים עצמם יכולים להשתפל בתוכניהם. וההכרות העצמיות הן יכולות להיות מחוסרות נזוי וסימפתיה, אבל עמוקות ומחוורות עלולות הן להיות. וצריכות הן לקבל דין מן דין, ההכרה העצמית את ההוד מנהלת אבות, ונחלת האבות את הרוממות מההכרה העצמית. זה אליו ואנו ה"אל הי אבי ואروم מנהנו".

פ'. כשמתגדל השיעומים והעצבון בלבו של אדם, ידע שמקור היגון וממחשי השמן יבוא השwon ואור החיים, כי תוהו ובוهو קדמו לעולם הבניין, ואורות מאופל אמר ויהי.

פ'. כל חטא מטיל חרדה מיוחדת על הנפש, שאינה מסתלקת כ"א ע"י התשובה, ולפי עמקה של התשובה - חרדה עצמה מתחפה לבטחון ואומץ לבב. והrosis של חרדה הבא מצד החטא אפשר להכiero, בין בשרטוטי הפנים, בין בתנועות, בין בקול, בין בהנאה, בין בכתב היד, בין בסגנון הלשון בדברו, וביויתר בכתביה, בהרצאת הרעיוונות וסדורם. במקום שהחטא סותם אה אוורה שם הפגיעה ניכרת, ולפי מדרגת החטא ולפי יהוסו אל הנושא, ככה יוכיר הרושם לאשר יבטו לעינים בהיותו.

פ'. המבט המוסרי העליון, הנובע מההכרה האליהית העליונה, קובע את עיקר חותמו על יחס הרצון למגמה המינית, שהוא הצד הנצחי הבלתי סופי, שהוא כמוש במוחתו של אדם. אין בזה ספק, שבאוצר נקודה זו כל החמודות העליונות נגנות, וכל התיאוריה רבת הערך, הסובכת לתקן יסוד קודש זה, להפנות את הנטייה המינית וענפיהabisודה למגמת הקדושה של החיים, הרי היא הפענה היסודית בכל ערכי המוסר, המבוססים את העולם

האנושי, הפנימי והחיצוני. וימים יבואו והתרבות הכללית תכית בהערכתה נשגבת על הוד אלוה, הפרוש בתוך המחשבות, הנראות כחשבות לעומדים בGESOT הנטיה ובשובבות הדעת מחוץ למחנה ישראל, המkoshorot בתיקוני היסוד, וכל דברי הצומות וזעקתם, אשר לשובבים, שבמוסר הרוזי. אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה.

צ. המחשבה היא ההתגלות הנצחית אשר לאדם, שבהדייבור היא מתגללה, והוא נובעת בדרך ישירה מהצד הנצחי אשרBNטיה המינית,abisod התולדתי אשר לו בערך חייו. ומובן הדבר, שכפי הערך אשר המחשבה האצילת בטהרתה תופיע באורה על כח המילולי של האדם, יבוסס ביוטר עז החיים היסודי אשרBNטיה המינית שלו על הבסיס היוטר אציל וחסון שבקדושה העליונה, והאור הפנימי של החיים בכל עז יזרח בכח הדיבור, ותגזר אמר וייקם לך ועל דרכיך נגה אור.

צא. הולכת היא התרבות, מתחבשת היא האנושיות, חשה היא יכולה לעמוד על רגלי עצמה במעמד הרוחני, ועל כן היא חפוצה להנתק מכל כל של מסורת. אבל היא מנסה כחה לקום, בעוד לא נגמר עדין, לא בוגר עדין כחה, והאוצר הגדול של המסורת לא פותח לפניה, ולא הריקה אל תוכה את כל חילו הגדול. על כן לא תדע מנוחה - אשר תוכל לבא לה רק במלוא צבאה, כאשר כל הטוב והאמת שבמחסני המסורת תסכל לה - ועוד תחפוץ לשא אבר למעלה מזו הרבה מאד. אז יבא תור החופש האמתי בעולם, שפניהם אחריות למורי יהיו לו, חופש שלא שלילה וקלות ראש, יאושים ושיטנות, יהיו סימניו, כ"א חופש, שאור בטחון, גבורה ועושר קדש יגלו אופקים חדשים. אז תתענג על ד', על ד' ודאי, ועתיקא קדשא יגלה נהוריה. והרכבתיך על במת הארץ, והאכלהיך נחלת יעקב אביך, כי פיד' דבר.

צב. אליו, מפני שהוא כולל את הקדושה של עולם העשיה, הרי הוא סופג ברוחו את כל הנטיות הנדרשות לשכלולו של עולם זה, עד כדי הכשרתו אל ההרמוניה השלמה, אל העולמות שלמעלה. כשם שבתחילה לפני התבسمותו הכיר יותר מכל את עומק הכיעור והזיהום שעולם שפל זה שקווע בתוכו, ומפני כך קנא באש שלhabת עבר את רוח הטומאה והמחזיקים בו, כן יכיר אחרי ביסומו את כל ניצוץ קדש שבעולם זה, להעלותה ברוח שלום, וישיב לב אבota על בניים, ולב בניים על אבותם.

צג. הנשומות שהדקוקות האלhit, היא יסוד חייהן, חשות הן את עומק הקרה שיש בהriskניות של מיעוט התורה והמצוה במהות נשמהות, והן יכולות לדון את החרבן הגדול של רשעים, שוכחי אליהם, עד כמה צלמים נבזה הוא, ועד כמה אומללים הם באמת הרשעים הללו, שהם חכמים בעיניהם, וחושבים שלא חסר להם דבר, בלבדם אחורי שירותם לבם הרע.

צד. מהצמאן הגדול, שמרגישי האדם בזמנים מיוחדים אל האור האלמי, של הקדושה בכלל, ושל התורה והמצוות בפרט, יוכל להשיג עד כמה ראוי לעסוק תמיד באהבה גדולה, ובשקייה תדירה, בתורה ובמצות, בשלמות המדות ובعلוי המחשבה, המביאים יחד להדקוקות האלhit, עם כל הרחבות תענגיה.

צה. כשהאנחנו אומרים, שהאדם לא בלבד שהוא מושפע מהעולם כולו, אלא הוא משפיע עליו, והשפעתו היא השפעה כבירה עצמית, כללית ורוחנית חיובית, ככלומר לא רק אותה ההשפעה החקיקתית, שאנו רואים שהאדם מכיריה כחוות הטבע להשתמש לרצונו, הקיטור, האש, המים, החשמל, וכolumbia עוזים דברו, כי כל זה הוא רק חלק מוגבל ושטחי, כי אם העצמיות אשר להעולם, בכל מלאוּה ובכל הקיפה, מתייחסת אליו יחש של שעבוד ושל קבלת השפעה, ככה תאמר תורה הרזים, ובכיהותנו אומרים ככה, הרינו גוזרים לומר שיש מזיגה עצמית בין הנשמתיות שהיא פועלת בעולם כולו לנשميותו של האדם. וכשהאנו אומרים, שהאדם בהתעלותו, כשהרואים שם ד' נקרא עליו, יראים ממנו, שבعلي חיים וכחוות הטבע מוכנים לעבדו, עם אבני השדה בריתך וחית השדה השלמה לך, כשהبني אדם פראים חזקי מצח נכנעים מפני הוד אצילות שבנשמה מלאה חכמת אליהם, ובכבוד מוסר שדי ויראת שמיים, הכל מוליך אותנו למקום אחד, שלא יש נשמה בודדת, גרגירת, גדועה, בהויה כולה, אלא הכל מחובר משורג וארוג. וכשהಗודל מתבלט, הניצוצות הקטניות מתלבבים, מרגישים הרגשה טרייה מעצמיותם, שיש כאן נשגב ונערץ. אם לא היו בקרובם קויים יהושיים להנשגב והנעוץ, לא היו מרגישים כלום. אין אנו לפה זה דנים לומר, שנשمات הבהמה אלה היא למגורי ולא שאור החיים, שבdomם הוא נרדם, ובצומה ניעור קצח, ובחי יותר מעט, הוא דבר קרווע מגודל הכל, אלא הכל הולך ומctrף, וען החיים גדול ונשגב הוא עפיה שפיר ואנבה שגיא החתוהי תטלל להיות ברא וצפרי שמייא הגלgal הגודול של החיים, של האושר והטוב, וזועה הוא על כל גודותיו כוכבים מאירים גדולים וקטנים, לרבי רביבות אין קץ, וסדר נעללה ומשטר וייחס נפלא בינהם נמצא החכמה הגדולה שזוקקים אנו לגודלה מוחלת, שהוד אליהם מיוחס לנו. הוא כולל את הכל, והיותם בכל ערביו, בחבתו, בהערצתו, בחידור הבנתו, בהתפעלות החיים הרוחניים מיווקר ערכו שלמעלה מכל הגה של ערך שמחבטא בתפארת של עבודה שמים, של יראה ושל אהבה, של סילוד ושל חרדה, לכל מה שם ד' נקרא עליו, הכל עולה בסדר שלם ומחוטב.

צו. ינסם דרכים שעל ידם הנשמה של היחיד ושל העולם מאירה היא באור גדול ומשתלמת בצדונה. וישנם דרכים כאלה שעל ידם היא מתמזגת עם יתר הכוחות, ועם החיים בכלל. לשפרם על ידי מיזוגה, לעדנים ולהקנות להם מאושר האצלות שלה. ופרטיהם, בהבדלים הדקים שבין אלה הגדרים, והצדדים המעורבים שני הכוחות יחדו משתמשים בהם, ובאים הם לאין חקר.

צז. כשמרגיש אדם שהוא עLOB, ריקני, אין לו איל רוחני, ונופל הוא ומתמוטט, ידע שאור גדול מוכן לפניו, וכל הגרעונות, הביטולים, בין המעשים, בין הרוחניים, בין החיבורים בין השיליליים של כל ימי חייו הנם מתיצבים לפניו, וכל עונותיו מעדים עליו, והרי הוא תוהה, מתחרט מתוך מכובים רבים, והוא מתרומם ושב, יוצא עמוק התהום אל גבעת הרום, מטומאה לטהרה, מאפלת לאור גדול. ובדרך יציאתו ועליתו הרי הוא עבר מדורי הוושך, שימושיים אותו כל כך, אבל הוא יודע כי רחום וחנון ד', וכי גם כיילך בגין צלמות לא יראה רע, כי ד' עמו. ומהות נבכי תהומות אל ד' יזעק וקולו ישמע, ולאור דעת יקרה ויאיר לו, וחכמה וחסד יתמכחו ויעטרוּו, ומהרה ישוב לבצורך, מלא חכמה שמחה וגבורת.

צח. כשהנשמה מAIRה בלבת גדולתה, מכיר האדם את כחה, יודע הוא וחש שהכל תלוי בה, שכל המעשים, הרגשות, הדעות, והנטיות השונות, שמשמעותם הם בצורות שונות בכל מלא רוחב החיים, בכל היחידים ובכל הקיבוצים, בכל העמים ובכל הלשונות, רק היפויו שלהם הוא מביא את הצורה הזעומה של הרע והטומאה, אבל בנשמה הגדולה, שהאחדות הגדולה, והחופש המוחלט והזכאי הם צבוניה, הכל הוא מאוחד. הטוב והقدس עובר בזרם תקין, רודה בכל ומייף את כל, כל הפלגים ממנו הולכים ואלו שבים. כל המלחמות שליבות הן לسلام השלום, וכל הטומאות למללת הקודש, וכל הרעות לפסגת הטוב. הכרה עליונה זו אינה סרה מנשמה איתנה, והוא משקיתה כל קצף. ומרחיבה את הדעת, סובלות היא ומוחלת, מיסדת היא ומעודדת. הכל יכול וככלם יחד. כשהנטיה הרוחנית מתגברת מתחוץ הדוחק, מפני שהעולם החמרי הריס הוא ומטושטש, אף על פי שאנו מוצאים בה הרבה קדושה ופאר אידיאלי, מכל מקום הרי היא לקויה בחולשה גדולה, ומוכרחת לבא אחרי כן תקופה של נטיה לעולם החמרי, לשכליו ולסdroו בכל מכונתו. ובعود שהנשמה הכללית והפרטית עוסקת בתיקון עולם חמרי זה, הרי היא מתקצת על הליקויים שבעולם הרוחני, הנראים מתחוץ הליקויים שבעולם החמרי, שגרמו את התפשטוותו. ומכל מקום הולכת השפעת התקיקן ומשכלה את העולם החמרי, ומיד כשהוא משתמש, חזרת הנטיה הרוחנית לפעם ברב כח, ומתחררים שני העולמים בהרמונייה אחת, והשמות והארץ מתחדדים, במילוי והשלמה.

צט. לפעמים ע"י הczמאן הגדול והעצום מאד לאור ד' ונעם כבודו, הנמצא אצל הצדיקים, איןו יכול לישב את דעתו בשום עניין, בשום מצוה, בשום לימוד ובשום עבודה. ואע"פ שצורך להתגבר ע"ז, ולדרוך בדרך פרטית וככלית, בין בעיון בין במעשה, מ"מ מפני הביטול הבא מצד הופעה עליונה זו - אפילו עבודה פרטית וככלית, כשהטבע הרוחני שבאור הנשמה בלבד - לא יתרהך ולא יתרחך, רק ישים מעינו בדרכות עליונה, כשהיא רק מצד הטבע הרוחני שבאור הנשמה בלבד - לא יתרהך ולא יתרחך, רק ישים מעינו בדרכות עליונה, בשמהה שלמה, בהרגשת עונג אלהי גדול ועצום, וכוסף נפשי אדיר לאור אלהים חיים, שלמעלה מכל הגה ורעיון, למעלה מכל אות ונקודה. ואת הcosaף הזה יגנוו בלבבו, יקנהו במעשים כפי יכלתו, יכנסו בלבו וברגשותיו, ירchipו בדרשות, ברמזים, בהגיונות, בשירים, בציורים ובמאמרים יחברו לתוכני תורה וגופי הלוות, ישלבו לדרך ארץ ולאהבת הבריות, יענבהו לכל הרעינות והרגשות שיש למצא בהם איזה צד של מדת טוביה, בכולם ישפייע מאור אלהי עליון זה בחדות אמרת, בשמחת גיל, בתשובה מהאהבה, ביראת ד' כל היום. הוא תהלהך והוא אלהיך.

ק. רוב בני"א אינם מקיפים את הסדר של ההנאה הכללית, לא מבעי של כל העולם, שהוא סוד אלהי, שככלו מנעו הוא משלב האדם, אלא גם של החוג השיך להם, והוא מפני שנתמעטה קומתם מפני החטא, וע"כ הם תמיד שרוויים בחלוקת מסוים שהוא רוצה להתפשט על פני כל חוגו, ובאמת הנכנסים בתוך חוג ראשי הנשמה שלו מתחילהם להרגיש שהם יוצאים מסדר ההנאה של שרצו של אותו מנהיג, והם מתרפים מפניו, וمبוקשים מהם שרש אחר, ולפעמים גם אינם מוצאים את מボוקשם. והתרופה היוטר טובה למלת המחלוקת היא תשובה שלמה של המנהיג, שאז מתפשט שעור קומתו בחזורה, ומוצאים ע"י זה בה מרחב גם השרשים שנשתמו מתחתיו, ושבים ומתדבקים בתוך השורש ברוב חבה, וברכת השלום הודרת ובאה לישראל.

קא. אחד מהדריכים של עסק התורה לשמה הוא, להעшир את הכנסת ישראל בכוחות רוחניים גדולים, וכל מה שמתרבה אור התורה, ועמה חבתה וכבודה, בלב אחד מישראל, הרי הכח היסודי של האומה מתחזק ומתחזם, והנשמה הפרטית של זה האיש, הפועל ברכה כללית זו, היא מצד עצמה ג"כ מתגדלת ומתהדרת, משלהמת ומתחפרת בענפים רבים ורעננים, ומשלחת שרשים רבים ואדרים, ומשתרשת ע"י בראשי עץ החיים האמתיים, שכפי טהרתת ובגבורתה תכיר ותחוש את עומק נועם טעםם של החיים המאושרם הללו. וחכך כין הטוב הולך לדודו למשרים, דוכב שפת ישנים.

קב. הענווה מנמיכת את הדעת העליונה של האדם, ומורידה את אורה לעומק עומקה של נשמו, וע"זה מכיר הוא את האמת לאמתה. וכפי רוב הענווה האמת האליה מtgtלה אליו. וכל הדעות הרעות, ותולדותיהן, וכל מני דרכי עבודה זהה, הכל נובעים הם מקור המשחת של הגואה, שהיא מרימה את הלב, ואני מניחה להאור של הנשמה לחדרו לעומק העצמיות של האדם, ונשאר כלו שקווע באפליה. ולפי רוב הגואה ככה יגדל סילוק האור של הדעת, וככה יגדל הזדון והשקר. זד יhir לץ שלו, עשה בעברת זדון.

קג. מدت המלכות היא חי שעה בסוד ד', על דבר היחש שיש למצבו המוסרי של האדם, הכללי והפרטני, לגורל חייו ולעולם כלו, ע"פ ההשנות התיידריה, שהיא תמיד פועלת באדם כגליים ללא הרף. ולמעלה מזה הוא חי עולם של מدت התורה, התלוים ומאחדים בהאופי הקבוע של האדם, שהוא אינו משתנה כהשינויו התיידי של המעדן המוסרי במעשה וברגש לפרטיו. ויש קשר קבוע בין אלה שני המעדנים - חיבור תפארת ומלכות, חי עולם וחוי שעה.

קד. וראו אני איך הנשמות צומחות, איך החיים באים לידי גילויים. מאוצר של מעלה, האורות מופיעים, קוו נוגה, זוהר עליון יורד כחוטי זהב, מקום החביוון מזהיר הוא למרכו המיוحد, שתנאי חיים ותנאי גידול מוכנים להם, ומהחת מתוך ערפל הבוהו מתנויצים رسיסים מוצלים, נאחזים ע"י תנאי החיים והגידול לעלות לROOM הייש, ובמרכזו יועדו יחדו. והוא לנשمة חיים. כה צץ ופורח הוא גן החיים, אשר לכל חי, ולאדם בהדר תפארתו. מה נחמד הוא גן אלחים זה, ההולך ומתבשם, הולך הלוך ומתרומם. ואם תקופות ירידת גם הן שתו עליון, סוף כל סוף מפנה הוא מעינו الحي, הולך הוא בבטחה אל אשרו, ואשרו אשר אין לו ערך וקצב הנה בא יבא, והיום הגדול, שהכל ימלא אור, הכל ישוקה עונג ועדן, הוא יפוח. וכבוד אלה ישראל בא מדרך הקדים, והארץ האירה מכבודו.

קה. הגדולה הנפשית, המORGשת בעת העבודה, הרי היא וערכות למדריגות, הדרגה הרואה למדת העבודה הבינונית הרי היא נחשבת לחסרת חדות במדת העבודה היותר עליונה ממנה, ולהפך, אותה הגדולה, המעדנת את הנשמה ומעטרתה כבוד בעת העבודה העליונה, תהשיב לגואה אולת בעת העבודה הפהותה. אותה גאות ד', המיוحدה לצפיפות המרכבה, שהיא הענווה האמיתית, הרי היא בתור גואה מעוררת זוזמת גסות הרוח, כשהיא עומדת במדתתה בעת התלמיד הרגיל. ועל כן ידע עת ומשפט לב חכם, איך להחזק במדת הרוח, בעלייתו וירידתו. מי שהוא צריך להיות יונק ממקור עליון איןנו יכול לינק לינק ממקור תחתון. המוסר הפשט לא יעדן אצל

המודרניים להסתכלות עליונה, כי אם כשייהו עוסקים בעיון וסדר חיים המתאים למדתם, הם מוכרים להביא לחם דוקא ממוחק, וממקום הקרוב והקטן לא ינתן להם מזון רוחני.

קו. המגמות האידיאליות העליונות יונקות הן חיון מוגפן. כל מגמה מספקת לעצמה, ומטרתה ותכליתה בקרבה. נימין דאריך לא מסתובנן דא בדא. והmagמות האידיאליות המושרשות בעולם המעשה כולן קשורות ומשולבות הן אחת ברעותה ברותוקות של שרשרת ארכות וגדלות מאד, חבל בחבל, נימא בנימא, והmagמה האחורה אי אפשר לתפשה כי אם כשבולים לפסירה יותר עליונה, לעולם יותר מואר ומתוקן, נימין דזעיר מסתובנן דא בדא, עד אשר הבחרות העליונה מופיעה להודיע ולהודיע. שהכל עניין אחד, ד' הוא האלhim.

קז. כישוואים ממחשבות גבוזות, כלליות ומוסיפות, למחשבות נמכות, פרטיות ומעשיות, מרגישים הרגשה מרורה - כמו טעם היציאה מאורה לחשכה - והרזה מתעצב והלב מתכווץ, וקשה מאד להמשיך אז את אותה הצחלה הנפשית הרואה לעסוק התורה לשם. עד שיבירר בלבו את הרעיון של גודל הערך אשר לאלה הלימודים המוגבלים, ואת ההשפעה הגדולה, שהידעעה המוגבלת בהלכות ובמעשים הפרטיים משפיע על הרוחניות הכללית, וזה ימשיך שפע ברכיה של הדות ד' לעסקו בתורה לשם, מקור הכה האלhim שבנשמה העליונה.

קח. ההרגשה הקדושה, המחברת לבינה עליונה, מחברת את העבודה האלhitת בטהרתה עם כל היוצר, לשיר יחד עם כל משוררי פרק שירה, ועם כל אדם, אשר בנפש ישרה עורג הוא אל יוצר כל. והכלויות הזאת, החפשית והרחבה, לא תחדל להיות יסוד האמונה, הממולאה אהבת אלhim ואהבת האדם, ואהבת הבריות כולן. והבלטו של יסוד זה יכין לו האיש הישראלי על פי הדפוס המיחודה של החקיקה האלhitת אשר באורן של ישראל, בתורה ובמצוותה מורשת קהילת יעקב, שהיא לא תעיק ותחמצם את היסוד הרחב והחפשי, אלא תרחיבתו, ותופע עליו נהרה. בתחילת מוצאים את התוכן של התורה כולה, בכל הרחבה, בהנפש הפרטית, בתיקונית ובקלוקליה, בעליותה וירידותה, ולאחר כך מוצאים את הנפש הפרטית שהיא משורגת עם הכלל כולם, ולאחר כך מוצאים את התוכן של הכלל, בעולם כולם, וההוויה נמצאת תלואה בהשלמת המוסר והتورה של כל יחיד. חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם, ומהי יגעו מעשי למשי אברהם יצחק ויעקב אבותינו.

קט. סוף כל סוף נצח הקדש את העולם. החשובנות הפshootים, גם לבבות של ילדים מרגישים באמתם, הם הם יהיו יסודות החיים, ומפי עוללים ויונקים יוסד עז. העולם הנצחי, הרוחני, השכלי הקים, יהיה ראש כל המAOים, והבסיס לכל עליות בני האדם. המdotot הטובות בשרשן העליון, שהוא הולך ומתעלת עד שהוא בא אל הערפל אשר שם האלhim, הן הנה אשר יהיו למוסדות לחיי החברה המשפחה והיחיד, והדעתות שהן אבות למדות הטובות, והמזגים המתילדים על ידי סדרי חיים כאלה, שהם מתאימים עם יסודן של המdotot הטובות, הם הגורמים שעצם השמות וכחות החיים ומקורותיהם יתעלו, יairoו ויתגברו. וمتגברים המקורים, וمتברכים המ unintones, ומתעדנים העולמים, ושמחות הנשמות בגין עדנן, וצוהלים הרוחות במכוון, ונולדים אנשי סגולה עטורי חסד, ומתארכים החיים בשקט וחמדה עדינה, ונפטרים מן העולם מלאי עז ושביעי ימים, והולכים למנוחה

עולםים ועדני נועם, ומופיעים ממרומי עדרם אוור וחיים גם במרכזו החיים הגופניים. והולך העולם ומתב�ס, והולכת התרבות ומתהבהת, והולך הדעת ומתעללה, ומקשיבים קול אליהם בהדר, ורואים הוד החכמה והחסד, ומיכרים יופי העולם וטבו, ובאים להדר ולפאר ליוצר עולמים בשפטם אמת, ומתאזרים בגבורה להרבות עצמה וחיים, ומטהרים את החיים מכל זיהום, ומישרים את הלבבות מכל מעקבים, ומתורומים לגבאי רום, ומתחברים עם מלאכי עליון ושרפי קודש ללא פחד ורותת, ומשתగבים בשיגוב אלה נורא הוד, ומתחפאים בפאר בטחון ושלות נצח, ומתרחבת הארץ, לשירה לחכמה, לגבורה, לתפארת ולעוז, ובריות נזבות חביבות זו לזו, והשלום הולך ונבנה, ביחידים ובכלואמים, ומתרחב גם על כל חיית השדה וכל רמש הארץ, על צבאות עליונים ותחתונים, כלו אמר כבוד.

קי. הצדיקים העליונים הם מלאים חסד, מפני שהם מרגישים, שאם יעוז עליהם העולם מתווך האור הגדול שבנשפתם, הרי הם מסולקים מכל ענייני החומר ויישוב המדייני, ונמצא העולם חרב, וזאת היא בודאי רעה רבה, ונמצא שצרכיהם גם כן הרשעים משוקעי התאות להיות בעולם, כדי שעל ידם יתרקרר רשות האהבה לעולם העליון, לצירוי ההשכלה והדבקות האלהית, עד שהעולם הולך ונבנה ומתבսס, ובזה הם מלאים אוור חסד, ומלמדים זכות גם על הרשעים. אבל הצדיקים שאינם גמורים, שהם מרגישים בקרבת העולם, וחשים שאינם צריכים כלל לכה מפheid בינם ובין הקדושה, בשביל בנין העולם, אדרבא מרגישים הם בזמנים של כל מיני הבלתיולים בדעות ובמידות, שבאים להם בעטים של רשיי העולם, הם בשביל כך מלאים קצף וشنאה על הרשעים, ואוחזים במדת הדין. אבל הם גם כן צריכים לישב את דעתם, שככל צדקתם ואור הטוב שבהם בא להם רק על ידי קישור הנשמה באולם של הצדיקים העליונים, קדושי עליון ממש, ולא מללא הרשעים היו הללו נפרדים לגמרי מן העולם, ולא היה העולם עומד כלל. על כן אף על פי שמצד צערם הפרטி לפי מדתם מצטערים הם על הרעה הגדולה, שהשיקוע החמרי ושכחת הקודש של הרשעים גורמים להם, מכל מקום מצד הטובה הכללית של אורם של צדיקים, צריכים הם גם להשאר מקום לנקודות של חסד בלבבם, ולהמליץ לפעמים זכות גם על הטבושים בין המצלחה של הזומה החמרית, ובזה יפעלו טוב גם לעצםם גם לעולם כולו. כי הרי האיגוד של רעיון החסד העליון בעצמו מחזק את יחסם של הצדיקים הבינוונים עם צדיקי עליונים, מלאי אוור החסד, כהנים הגדולים לאל עליון, הטוב לכל ורחמיו על כל מעשיו, ארך אפים לצדיקים ולרשעים, המטים את העולם כולו כלפי חסד.

קיא. שכחת הקודש המצויה ברשעים שכח אליהם, עוברת היא דרך צינורות שונים, עד שהיא מזדקה אצל בעלי הנפשות העדינות שביהם. ואע"פ שלא באו עדין לידי הכרה שלמה של אוור ה' במילואו וטבו, בשמו ובקדושתו, מ"מ הטוב עצמו, הנטיה להיטיב בגולמיותה, גם זאת היא עצת ד', ואותיות קדושות של שמות עליונים הן הן מופיעות בנשמה הטובה, החפצה לחוסן ולחרם, להיטיב ולהושיע, אע"פ שהרעיון האלهي מבטא הרגיל רחוק הוא מהם. והולכים בניני החיים ונבנים, והרשעה אורגנת בהיכלי מלך כאלה את קוריה, ומצטברת קופפה גדולה של מדות רעות, והחיים מתעפשים, עד שאור התשובה מופיע, וקוראים בשם ד' בקול גדול, בשמו והילולו.

קיב. העבודה היא רצiosa יותר מן המסחר, לא מצד עצמה, אלא מפני שהעובדת באה למלא את ההכרה תמיד, והמסחר יש שאין בו צורך, מפני שאפשר להשיג את המבוקש ממקור העבודה, ללא מתווכים. ונמצא שיש יצר מסחרי כזה, שיבקש להכביר על העולם, להרחק את בני אדם זה מזה, כדי שימצא המתווך הסוחר מקום לתיאוכו. ומשום כך יש יציר דשנת חם גנוו במסחר, ומתרך זה עלול הוא להיות קולט אל תוכו עוד SIGIM ממצרים רעים אחרים. בנסיבות הרוחניות, בעבודה לימודית, יש ג"כ מין מסחר ומין עבודה. העבודה יוצרת רעיונות חדשים, והמסחר מקרב את הרוחקים, עוסק בהשוויות ובחיבורים, מתוך התשוקה להיות הרבה בסחרה של החכמה. יש שהאדם נוטה לפזר את רוחו, לציר ציריים רוחקים, בזמן שהאמת היא פשוטה וקרובה לפניו. ועל כן לא כל המרבה בסחרה מחייבים, ורק במקומות שאין אנשים, שם השתדל להיות איש, מוציא ו מביא. אבל בזמן שהמבקש של החיים הגשמיים והרוחניים עומד להתמלאות מבלעדיין, אז באثر דעת גבר תמן לאathy גבר, והתייחד עם חמתך ליצירה של עבודה בחידושים עצמיים יצירתיים, לא מסחריים. אמן טוב סחרה מסחר כסף, אבל עדיפה ממנו הייצור המחדשת ומחוץ TABOATHA.

קיג. אין חכמה סותרת חכמה, ולא יושר סותר יושר, לא יופי סותר יופי, ולא אמרת סותרת אמרת. ומכל מקום הכל מלא סתיירות מלאה המדות, הסותרות במערכותיהם זו את זו לא מצד עצמו, אלא מצד החשמל של הנגבות, הדומה לעור המלביש את הגוף, החופף אותם, שבזהם עומדים ביחס ניגודי זה לזה.

קיד. נפש האשעה עשויה היא לקבל רשמיים מבחוץ ולפתחם בקרבה. והרשומים שהיא מפתחת אותם בתוכה, מוכרים הם, ע"י ההשפעה החיה של נפש הגבר, כבר להיות מוכנים לאותו הפיתוח העתיד לבא על ידה. רעיונות מקוריים בהתחלהם, אין לקוות ממנה. אבל ע"י גרעינים - שכבר החל בהם כח החיים - הבאים אל תוכה מתוך הסביבה של הגברים, מצילהה היא בבינה יתרה יותר מן האיש. ומהד צפון עבורה עתיד מזהיר ונגדל, כאשר הגרעינים הרוחניים שבנפש הגבר יהיו זקנים. אין קץ לברכה שתביא איזה האשעה ברוחה המפתח לעולם הרוחני, להגון, לשירה, ליפי, ומילא גם לגבורה ולקדושה. גודלה הבטחה שהבטיחן הקב"ה הוא לנשים יותר מן האנשים.

קטו. היראה מכל חטא צריכה להיות אצל האדם ביחיד אצל עצמו, שיתירה שהוא לא יחטא, לא בחמור ולא بكل, ומוכן שבכל זה הוא ג"כ כל מה שיש בחוגו למנע מן החטא, שזה נחשב כבר חוגו. אבל כל חטא העולם שמחוץ לחוגו, ידע תמיד שכם שקיים של הקב"ה עולה מן הרשעים וכשם שעולה מן הגן-עדן כך עולה מן הגיהנום.

קטז. התורה היא החכמה העליונה, וכל החכמויות וכל מיני השקפות עולם בטלים לפניה כשרga בטיהרא. ומ"מ הם כולם כלולים בה, וכל כח החיים שלהם, הוא מפני שהם, בין ביודעים בין בלי יודעים, נסמכים על הבסיס התורתי. וה ממשיך אור התורה ממקורו על כל השקפות העולמיות, הרי הן מתברכות על ידו ונעשה נערצות, וסיגיהן הולכים ומתרפדים מהן, עד שהן מזדוכות והולכות, וסוף כל סוף מתחדשות הן באורה החיה

של התורה, שהוא אור אלהי אמת בעולם. ועשרה אנשים מכל לשונות הגויים, יחזיקו בכנף איש יהודי לאמר נלך עמכם. והגויים ולשונוניהם, דתותיהם והש侃פותיהם בעצם, יתבררו ויתעלו. והיתה לד' המלוכה.

קיז. מה שהאדם מתחלש כשמביט על הבחים הגדולה של האור האלהי, בין מצד ההופעה של האותיות שבתורה, בין מצד ההופעה של השכליות הכללית הספג בה, זהו סימן טוב לו לטהרת נשמהו, ומ"מ צריך הוא להתazor ג"כ בגבורה גדולה, כדי שימצא את כל כחותיו מוכנים להבליט על ידם את האורה האלהית. וכפי עוצם הטהרה אשר קדמה בעת רשות החלטה הגבורה, שהיא באה כבר לרים את הכוחות למרומי ההארה האלהית, ושכינה מדבורה מתוך גרכנו. כל עצמותי תאמנה ד' מי כמור.

קית. מי שיש לו נטיה לחסידות לדבקות אללה, ולהכחות רוחניות עליאנות מופשטות, צריך הוא לדעת שלכך נוצר. ואם ירפ מעובdotו העליונה, שرك שרידים יהידים מוכשרים לה, מי זה יملא את החסרון הגדול הזה. על כן ישmach בחלקו, ואל ירע בעניינו, ולא יבוז לחלקם של אחרים, אף על פי שהם רחוקים מזה מאד, כי בודאי יש להם מקצועות אחרים של טוב ותועלת, שהם רחוקים ממןנו, ויהיה תמיד עשיר בדעתו, וטוב עין, ומכבד את הבריות, ואוהבם כולם, ושותר טובותם וועלויום.

קיט. יסוד העבודה בניו במרכזה האמונה שהולך ומair, לבירר לעולם ולאדם, כמה נשגב הוא הערך היחושי שבין העולם ליוצרים, וממילא בין האדם לבוראו, עד שאוצר הטוב של כל החמדת הולך ומתעללה הוא על ידי הבלבתה של הידענה, ההולכת ומרתשת וטובעת את חותמה, באמונה, בבטחון, באהבה ביראה, בדבקות, בעונג וחשך לבב לאור אליהם חיים. ומחשבות נשאות הלו הן הנה תולדות העילוי של כל החיים וכל היצור וכל הטוב שבעולם ובחיים, אפילו מה שבא על ידי כלים כאלה, שהם מתנכרים לגמרי מכל הודעה של הקודש האלהי, הכל יונק הוא מה贊ינורוות של היחסים שבדעת וברצון שבין העולם ויצוריו למקור חייהם, אל חי העולמים.

קכ. אפילו אם יש לאדם רק קצת נטיה לציוירים רוחניים עליאניים, אפילו אם אין בו של כל וחכמה באמת רק איזה עליוי של כח המדמה בתכוונה של איזה מדרגה יותר מהרגיל, כבר חל עלייו כל החוב של התנהגות הקדושה העליונה, ומוכרח הוא להתבודד בדרךו בקודש, להתרומם במדות טובות ותכונות עליאנות ממעל לההמון הגדל, ויתאמץ ללימוד מכל אדם, וביחוד מההמון התמים, ומכל מי שיש בו איזה מעלה. ואם ירצה ללכת בדרך הרגילה של ההמון וחכמיו הרגילים לא יוכל בשום אופן, רק יתאמץ לקנות מדות מעולות וחשבון עולם ברור, והשאיפה התדריתית לקרבת אליהם, שהיא טבואה בנשמו, לא יעבנה מפני שום מניעה שבזולים. לא ירדוף אחר הכביד, ולא יבהל כשים צאו מכבדים אותו בהפלגה, وكل וחומר שלא יצטרע ממנו שמבוזו מבזים אותו, או מקרים בכבודו.

קכא. כח החיים מלא הוא אותיות רוחניות, שהן מתנצלות בו מעולם המלא זיו עליון, שמוצאים קווים קטנים את מרכזם בהיותו של האדם. והאותיות, בין המבטיות, בין המחבויות, רק מקצת התחתית שלhnן הן

מורגשות, והמן חיים בעליונים מלאי זיו ותפארת כלוא בהן, ואוצר בקרבן, יותר מזה לאין קץ קשור בהן למעלה למלחה כל מה שלומד האדם יותר, הרי מתגללה אצלו חלק מהאותיות העצמיות שלו, שהם מקורי החיים שבכל היש. הדבר מתנווץ הוא מהחפץ, שהוא אור חיים מלא, החפץ מוקשי עם הциור והשכל, והם כולן אורות חיים מאיריים, לוקחי לב בחמדתם, שואפים להשתלם בהכרה של התורמות אל כבוד אל חי, שאין קץ לחמדת נועמו. מה טובו ויפו נועמי עדניהם של חסידי העולם, קרוטי ברית אליהם, ההולכים תמיד בדרךיו וצמינים לאוון, המהיה את הכל.

כב. מחלה היא זאת ממלחות הנפש, שכשמצירים את האמונה العليונה בניסים ונפלאות, בשידוד הטבע וחוקיו, פג העז הטבעי, והאדם נעשה חלש ומרוטט, וכי' בא מפני שהוא רואה בהנס את השיליות של הטבע, ובהתבונתו הוא רואה את החיבוב של היש והכח המצוי. אבל השקפה זו גסה היא, שטחת ומרוקבת מתוכה. הניסים באו להרבות את עז החיים והחויה בהזכרתם, מקור האומץ מתגללה ברוב הود גבורתו, ותווכן הניסים בהיותו קשור באמונה מלאה אדרונות נשמה, מוסיף הוא ציורי אומץ וגבורה العليונה, באשר עדים הם הניסים והנפלאות על עוזו היד החזקה המלאה את כל היקום. תננו עז לאלהים, על ישראל גאותו.

כג. כשם שאין כניסה לישראל מוציאה אל הפועל את סגולותיה כי אם בארץ ישראל. כן אין אדם מישראל מוציא את סגולותיו הרוחניות כי אם על ידי התורה, שהיא הארץ הרוחנית המתאימה לשגנות הנשמה הישראלית. כל המדעים דומים הם לחוץ לארץ ביחסם אל הגידול הנשматי אשר לישראל.

קד. השמחה, שהتورה משמחת את האדם, באה מרוב האורה שבאותיות התורה, שהם מלאים חיים של עונג אלהי, והם מלאים אור חיים ושמחה עדנים את הנשמה במילואה. וייתר مما שהשמחה נובעת מעצמיותם של האותיות, שכבר נקלטים הם בנשמה, הרי היא נובעת מהחיים הרוחניים האדרונים, שהם הולכים ומשתפים מעניות العليונים, שהם הרבה יותר נשגים מהאותיות שנקלטו בנשמה הניכרת, ואור השמחה העולמה שלהם היא גדולה, וממולאה נחת ועונג נפלא אשר כל חפצים לא ישוו בה.

קכח. המצויאות של כל פרט, כמו המצויאות הכלליות, הרי היא תלולה באלהים, ופרטיו המצויאות ודאי הם בכלל המצויאות, וכן פרטי פרטיהם, וההכרה שבתוך המכירות הרי היא בודאי מכל המצויאות, והוא ג"כ באה להשלמה לפי הערך היותר שלם של התלווה באלהים. ומה באה הדבקות המדעית, המחוורת אל הדבקות ההרגשית, המשתלמת מקדושת החיים בהליךיהם המעשים, ודרך המחשבה שלהם, בהגין השכל, ובציבור הכהני של כח המדמה.

קכו. התאמצות גדולה צרייכים, להתבונן על ידה את טוהר החידוש ואת הרענוןת הביבה, שיש בכל מחשבה ישנה מענני הקודש العليוניים.

קכז. ההודאה לד' היא עומק חופש המחשבה, והדרגה המביאה לחרירות מוחשבת זו, היא התפילה.

קצת. האמונה האלוהית היא המחשבה היותר עליונה שמתוך גבאה היא משתפת בכל השדרות, גם היותר שפלות, ובכל דרגה ושדרה היא מתארת כפי ערכה. המתחכמים להיות קטני אמונה מגביהים את רוחם, מהשדרה הנמוכה, הם יוצאים ומתרפשים, ואין הציר של אמונה אליהם בקטנותם ראוי להם, ובגדלותו אינם עלולים לקבלו, והרי הם קלוועים בקהל הרעינות הסותרים, עם אשר יבא עוזרו מקודש.

קכל. יראה יתרה פוגמת היא את האמונה, מפני שאיננו מאמין בעבורה בעצמו ובשלו, וממעט את ההכרה של הניצוץ האלמי שבנשנתו, ומפני כך באים הרהורים רעים לצערו. והצדיק מכיר את הסבה היסודית לצרה זו, וחזר בתשובה מיראה היתה, ומקיים אל תירא אברם, שאומרים למי שהוא ירא שמי בכל כחו, והולך במדרגה אחר מדרגה, עד אשר עין בעין יראה את אור אל אמרת המPAIR בשכלו, ובכל נטיות נפשו. ואור נשמו הולך ומוסיף, וכל פועליו און סרים ממנו, והאמונה הטהורה בקדושת הניצוץ האלמי שבעצמו משתלהבת לאבוקה גדולה, ומתהברת עם אור האמונה הגדולה וצדיק באמונתו יהיה. גוי צדיק שומר אמונים.

קל. הצדיקים העליונים יודעים שהם אהבים את ההתייחדות עם נשמהם, כשהיא מתייחדת בשרה העליון ומשפיע שפע חיים גדול על כל ענפיה, יותר מכל העבודות של קבלת פרס שביעולם. ומהן אהבה זו באים הם להאהבה העליונה, המתאחדת עם היראה הנפלאה, המרhabת את העין של כל הבריות. וכל צבא מעלה מתנסאים בזיו עליון מגודל חמדת עולמי עולמים זאת, וכל הנשמות מתעלות על ידי חזק נועם ידידות, שבאה מהשकפת קודש זו, המספרת כבוד אל, ברב חסד והדרת קודש. ולא יגעו ליריק ולא ילדו לבלה, כי ברוכי ד' מהה וצצאייהם אתם.

קלא. מקור המחשבה העליונה, המחייב באורה את כל יסודי המדע וכל שורשי הרגש והחיים, מתחפש אוור וחיים על כל הענפים כולם. וכל עיפוי הרעיון, ותורת ישראל ומצוותיה, דיעותיה, הגיונותיה, מנהגייה, ורישומי הנפש שנעשים דוקא על ידה, הולכים ומתחברים ומתקשרים יחד ביהודה שלים, ומתכללים עם קנאת עם, לשוב ולבנות חרכות, ליסד ארץ ולנטע שמים. מאista המצאות, שנתה תורה וכל תוכן של הקדושה והאמונה הטהורה והעלiona, בא מההתעלמות של המחשבה העליונה, המחייב ומשפרת את הכל, ועל פיה האדם שוקע בבזע של החושך, המציר לו גם הוא מחזות שונים ומפתח בו כשרון לروع, עד שאובד הוא את דרכו, ותמיד בחבלי חטאתו יתמן לעיר משטמה וקלון. עד אשר יזרח אור ד', וצדיקים יראו ונהרו, ויתמן חטאיהם מן הארץ בהgelות האור העליון, המכול Shir ושם בבת אחת. הליליה.

קלב. כשמזודמן לצדיק נפילה מוסרית, אל יהיה, ויעלה למקוםו העליון במחשבה קדושתו. ביהוד אל יבלה מפני חטאתי האדם בנווגע בין אדם לחברו, בענייני כבוד, והתכבדות בקהלון חברו, שלפעמים יש בהם קורתוב של טוב, מפני גדולות הנשמה, אלא שצעריכים לזקקה בתשובה מאהבה, ולשוב תמיד לגבורה של ענווה, של אהבת רעים, וזהירות בכבוד הבריות.

קלג. אחת מהדרגות של התנווצות רוח הקודש היא, כשהולכת ומתבררת לו גדולת הערך של היחס שלו לאללים, ומזה מסתעפת הידיעה עד כדי הבירור ההולך ואור של היחס של כל העולם כולם לאלהים, והנקודה המרכזית שבבירור זה היא, שכל מה שהציוויל הפנימי של האדם יתעמק ויתגדל בערך ייחש זה, ככה יתادر תוכן השלמות שלו, ותוכן השלמות של כל העולם כולם, התלו依 במרכזהו, בשלמותו של האדם, אשר עז לו באלהים.

קלד. את הкус צריכים אנחנו לשנה בכל עומק הויתנו. בкус גדול, אבל מתון ומיושב, אנחנו צריכים לשנה את הкус הרתחני, המעריך את הדעת, ופוסל את כל היתרונות הגדולים של האדם, היחידי והציבורי. כשראויים אנוஇ איזו כתה או מפלגה מדברת תמיד את דבריה בкус, הרי לנו סימן, שאין לה דעת, שאין לה תוכן بما למלא את הריקניות שבה, והיא כועסת על עצמה באמת, אלא שהאגוזים בא ומכריה אותה להטיל את הארץ של כעה על אחרים. החכמים העליונים, שבאו עד מרום הצדקה והחסד, מלאי רצון הם תמיד, וחסד ואמת מעטר אותם כל היום.

קשה איזה דבר שאיננו מתרדק עם המחשבה הכללית הישראלית מפני שנדמה שהוא קטן בעדה יותר מדי, ומוגבל ומצומצם מערך הרחבתה האידיאלית, אנו צריכים להבין שיש כאן חסרון מצדנו בהמחשבה הכללית, שלא הוארה יפה בכל אבוקתה הגדולה ואורה הבahir, שמתוך כך אינה תופסת את הדברים הקטנים והרחוקים מחוגה העליון. וכל מה שנוטיף אורה קדושה ועליונה, יותר נתעללה בבהירות המחשבה, ויותר יתגלו האידיאלים שלנו בשאיפתם, יותר ינסו לעומתם תחת דגלם כל הדברים הקטנים שבקטנים, וחיה עולם וחיה שעה יתחברו ביחד, והיה אור הלבנה כאור החמה.

כלו. התשוקה العليונה שיש במדע הרוחני העליון, להמסתכלים המוכשרים, להוביל את ההפעה, המציירת ונוננת נשמה להמדע בפרטיוינו, מרשש שרצה היוטר עליון, מונעת היא את השקייה הרכמותית, מפני שהיא דוחקת תמיד את החפש הפנימי למצא שפע עדין וחמי חכמה מרוחבה בכל אות ובכל פרט, והתוכן הפרטיו הוא תמיד סתום, והדברים מסתעפים ומתקפלים זה מזה בהתגלותם. ולו המתינו בני אדם עד הגנותם להם האור הראשי, לא הייתה כל חכמה מתפתחת, וכל מוסר וכל נימוס, וכל התפתחות מעשית לא הייתה מנחתם בעולם. אבל ההכרח שמולדת את הפרטים לא יכול לעקור את החשך הרחב, שלב העדינים הגדולים הומה וחושק אליו. ומכאן באה השפעת האמונה הגדולה, שהכל נובע מהמעין האלהי, והכל נערכ בערך המגמה العليונה שהכל שווה בה. וגודל וקוטן יחד עושים את החטיבות של החשבות המתקנת את העולם כולם. ומשתלבים השמות הוויה ואדנות בחובbert, יתכלדו ולא יתפרדו. ונעם התורה הולך ומתרחב, מפיז הוא את מעינו, ומרוחה צמאים בנחל עדני. מה יקר חסך אלהים, ובני אדם בצל לנפיק יהסין, ירין מדשן ביתך ונחל עדני תשקם, משך הסך לידעך וצדקהך לישרי לב.

קלז. העבודה العليונה של האישיות הפרטית היא להעלות את כחות החיים הטבעיים, הרצוניים, שייהיו ממוגנים בטבעם עם המחשבתיים השכליים. ומיוזג זה אינו נעשה בהדר שלמותו כי אם לפיה אותה המדה

שהעירגה האלהית, על פי תנאייה ותפקידיה, ממלאה את הנשמה. ואור ד' העליון דוחה את שמרי הרצון שלא יתערבו בפעולות החיים, והזקן, והאוכל המבוור, של הרצון מתחessor עם השבל הצלול, העולה ומתחessor עם הדר הקודש, הפורה על שדמות הקדושה והברכה העליונה, ביחסו שלים.

קלח. אם ע"י התעלות נפשית עליונה, נתרחב הרצון, ומתווך כך נמשך לפעמים לדברי הנאה רשותיים יותר מה마다 הרואיה - אע"פ שצריך למהר לשוב בתשובה, לחזק את קשר החיים בקדושה ולאחד את הנפרד - בכל זה יהיה לבו סמוך בטוח בך', כי לא ניתן לעולם מוט לצדיק, והנטיה החומרית שכחה את העין הרוחנית, תשוב בקפיצה מהירה לפि החשך הטהור של הרוחניות העליונה, והאידיאלים הנצחיים, אוטויתיה של תורה, ישבו להאר בנסמותו מתווך החושן.

קלט. תיכף כשנכנסה מחשبة אליה רוממה בנשמה, הרי היא מתגבלת מדי עדמה במרכז החיים המעורבים בהגבלות גופניות. והיא חוזרת לעוף למקוםה, טרם נתגנסה יותר מدائית, וברק חדש בא במקומה, וגם הוא ממהר לעלות, מיראתו מפני האש השחורה, הקודחת החמרנית. פורה ועולה גם הוא, וחזר חלילה. וזאת הייתה מעלה למודו של יונתן בן עוזיאל, שטרם הספיקה המחשבה להתגשם מגיעה החומר, נתדקקה ונטאלה מהופעת האור העליון של הנשמה. שנתעדנה הרבה על ידי רוח הקודש של למודו. ומתווך כך אמרו עליו, שבשעה שיושב ועובד בתורה כל עוף שפורה עליו מיד נשף.

קמ. ישנו צדיקים נוראים כאלה, שאיפלו כשפוגמים את המdotות הרעות שלהם, ג"כ ממעטם בזה את הדמות של הקדשה העליונה, מפני שכבר נתמק אצלם מרוב הקדושה וההשגה האלהית גם שורש הרע, והם בעצם פוגמים הם כשבוערים על מידותיהם. וזאת הייתה מdatoו של שאל, אלא שנעלמה ממנו קדשותו, והיה נחבא אל הכלים ומהל על כבודו, והוא באמת בן שנה بلا חטא, ועומד במלכותו, גם כשלכלות בית דוד קיימת, במדרגתו העליונה שלמעלה מהמדות, ונקרא שאול בן קיש מלך ישראל.

קמא. כל מתבונן בעל הסתכלות עולה על חברו בעומק הציור והודאות הגדולה של הישות האמיתית אשר להמציאות הרוחנית הצורתיות. וכל המכשירים התרבותיים אינם אלא דרכים איך להגיע את הבריות לידי עדינות הودאות העליונה הזאת, שכשאדם מגיע למדתה העליונה הרי הוא צריך לצורך החיים, וישחק ליום אחרון.

קמב. ישנן בריות גדיות במים, וישנם בריות גדולות באור. אלו שבמים, כשהן נכנסות באור מיד מותות, ואוthen שבאור כשהן נכנסות במים מיד מותות. כי ישנן נסמות היכולות לחיות רק ע"פ הטבעה בתוך חוג רוחני מיוחד, וכשייצאו מהחוג זה - מותות מחניקה רוחנית או איזה דרכי רקבון ואיבוד דומים לזה. ובזה הוא הרז של השמירה מספרים החיצוניים, ביחוד מהשפעה של אמונה וזרות. דרכי שאל בבית ובתוך רפואיים מעגליותיה, כל באיה לא ישבו, ולא ישיגו ארחות חיים. ומיראה אמיתית זאת, מתגברת האדם האהבה הגמורה לבית אמו וחוර הורתו, לאור תורה ואמונה. אילית אהבים ויעלת חן, דidea ירוווץ בכל עת, באהבתה תשגה תמיד.

קמג. כשמרגיש האדם שרצונו הוא רפואי, צריך הוא להתאמץ לחזקו בכל מני אימוץ, כדי שיוכל להוציאו אל הפועל כל דבר טוב, שחק טبعו מתאים לו. וטוב יותר לעסוק באימוץ כח הרצון, מעסוק בפרטם של הטעות מוסריות. כמו כן, בעת שעוסקים באימוץ הרצון, צריכים גם כן שלא לשכח מלעסוק בטהרתו ועדנו, ובහלאת מדרגתו של הרצון אל הקדושה. אבל העסוק היסודי אצל הלקויים בחילישות הרצון צריך להיות העסוק בהגברת עצמיותו של הרצון על ידי עצות שונות טבעיות, מוסריות, שכליות, תורניות, ולא יירף ממשום עצה שתוכל להועיל למטרתה העליונה של אימוץ כח הרצון בכללו.

קמד. אך"פ שהרבה נכשלו מההגין בנסיבות, אין המוכן להשכלה רוחנית צריך להיות נסוג אחר ממחפצו הקבוע להיות הוגה דעתות, נשגבות. וכמו כל ענייני החיים, שהם מלאים מכשלות, ומ"מ הולכי תום בטח ילכו דרכם, ועזרה ד' תשגבים, כן הוא גם כן ביחס החיים הרוחניים, שהאדם צריך רק לטהר את לבבו, ולהתאמץ בתכוונת המוסר וחפץ הטוב, שהוא התוכן של הקודש, לעשות רצון קונו, ולכונן לבו לשמים, אז ישמר מכל מכשול, וילך לבטח דרכו, בתורה וחכמה, במחקר אלוה ובקבינה אמת בדעת ד'.

קמה. הרעיון יותר גדול, יותר לפי גודלו בכל השדרות. ולפי גודלו ואמתתו של כל רעיון כך גודלה היא פשוטתו. על כן אין ראוי לחייב של כל בני אדם, מילך עד זקן, מבור עד גאון, אלא הרעיון האלهي ותולדותיו. וכל מה שהמחשبة האליהית מתעצמת יותר בנשמה, היא פועלת על המזג, ומתפשטת מאבות לבנים, והרוח והצביון הנולד ממנו משתمر בטהרתו ע"פ החדרכות הבאות מצדו. ובזה אנו רואים כל פרצה ועבירה حق תורה ומצויה לשילחת יד בנשمة האומה, ובכל עז עליינו להחזק ולהיות לאנשים להצליל את האומה ורוחה הקדוש העומד לעד.

קמו. היהדות הניסית והיהדות הטבעית הן משולבות זו בזו, אחיזות אחת בחברתה כאחיזת נשמה בגוף. וכשהמלחמה שבאדם הפנימי היחיד, שלפעמים הנשמה מתגברת, והיא מאירה, אבל הגוף נלקה על-ידי זה יותר מדי, ומתווך כך באנה נטיה הפסיכית לחזק את הגוף, והנשמה סובלת מחשת הגשמיות, וחוזרת נטיה נשניתה להופיע, ובכל אותן העליות והירידות שוויי המשקל הולך ומתקרב, - כמו כן הוא ביהדות הכללית. כשהריעונות תולדות היהדות הניסית מתגברים, הרי היהדות הטבעית נלקה, וממילא מרגשת גם היא בחסרון זה, שבליקוי זה של היהדות הטבעית אובד הוא ההוד שבקומתת הרוחנית של היהדות את בסיסו, וממילא בהדי הוצאה לקי קרבה, ונלקה גם כן הנצח שביהדות, הניסיות שבה ולהלך מחשבותיה, עומק רגשותיה וחותם המעשי שלה. עד אשר בכה החזרה התכופה, ההורכת ובאה משך של תקופות שונות, ההשתלומות הקומתיות של האומה בשווי המשקל הולכת ומתקربת, והנצח וההוד ייחדיו משפיעים הם את כחם, וכנסת-ישראל מתחילה עליהם, היא המקור ליהדות בכללה בשני ערכיה הכלליים, היא עולה על שניהם במחות ההתחלקות שלהם, ומזהה תפארת ישראל הרי היא סופגת את אורה, וממילא מתחזגות הן שתי הכוחות הללו אשר לכנסת-ישראל, הניסית והטבעית, בכל הסתעפויותיהן, במעמד כזה שכל אחת מרחיבת את גבוליה של חברתה.

קמן. כשהנמשכים אחר איזה תאה, ובפרט כשהיש באה איזה צד איסור, מרגישים אח"כ בעת עסוק התורה אין שמעין ההידוש נסתם והמחשבות מתפסקות, ומזה מבינים הצדיקים את היחס שבין תשובה ל תורה.

קמלה. כשהתרבות המעשית עמדה בשפלות בעולם, עמדה ההרגשה הנפשית ברוםמותה המעליה, ואח"כ כל מדרגה שהתרבות המעשית מתגברת, ההרגשה הנפשית מתחלשת. רק ייחידי סגולה, האוחזים בעצם החיים של תורה אמרת, מאחדים בקרובם את שני העניים, ההרגשה הנפשית העליונה והתרבות המעשית המפוחחת, והם הם המוכנים להביא את האורה לעולם, ולהיות מארוי עיטין למלך משיחא.

קמלה. אלה הרוחקים אשר המein של הרוגשת הנשמה הישראלית בטבעוֹת נפתח אצלם, אף שעדיין המים הולכים מדוּלים, בחיצוניות שבחיצוניות, המים הרעים ששתו מהם המזיקים עדין שוטפים הם, הביצה היירוקה וכל המחלות המקנות בה עדין נותנת היא את באשה, אבל זה יחלוף מהר, יבואו המים הזוכים והנקויים, אשר מן המקחש מהה יוצאים, תבא אחרי ההרגשה הגסה החיצונית ההרגשה העדינה והמלאה גודל וגבורה פנימית, אז כאיל ידלג ישראל, כاري יתנסה, כלביא יקום, יצרה ויהמה כהמותם ים על טמאות חושיו הרוחניים, אל אלהיו ואל טובו יפחד בבקש את ארצו ומלכותו. האח מה נוראה היא התשובה החיה והרענה הזאת, הרירים תפוצץ, סלעים תשביר, חומות ברזל תחרס, ותשובה מלאה תטלחה בכל גבורות הוד רעמה.

קן. מה הוא מקור הרוגזה של רשיים, מהו הקצף על העולם כולו, מה הוא יסוד העצבות המרה, האוכלת את הרוח ואת הגוף, הממלאת ארס את החיים, המוציאים אצלם, מהיכן מקור משחת זה נمشך? בבטחון פנימי ברור אנו מшибים על זה: ממקור הרשעה כל זה נובע, מרשעים יצא רשע. חפשי הוא הרצון, ולהיות גבר ובן חורין אמיתי באו החיים. והרשעה השרויה בעמק הנשמה, כשהרצון איננו חפן לעזבה, הרי היא סותרת את המשקל השווה של החיים, את היחס הישר שיש לנשמו של האדם עם כל היש, עם כל הוויה כולה בכללותה ובפרטיותה, והרומנטיה מכואבים רבים הוא מסבב, וכשהוא חודר אל הרוח, עצומים יסוריו שהם מתגלים בצורה של זועה, של קצפון, של חוצפה של קלון ויוש. ולזאת קוראים הם הצדיקים אנשי הטוב והחסד, אנשי האושר של החיים, אל הרשעים האוימים: באו וחיו, שובו שובו מדריכיכם הרעים ולמה תמותו, התעדנו על טוב ד' וראו חיים של עונג ושל אורח, של שלום ושל שירות השקט, של בטחון ושל כבוד, קטל מאת ד, קרביבים עלי עשב.

קנא. הקישור הפרטי לענייני קרקעות וענייני כבישה, מקלקל הוא את היחס האידיאלי שיש בזה, ופוגם אה קדושתו. ע"כ לא יהיה לכהנים ולויים חלק בארץ ובביזה, ומשוח מלוחמה מלא אש קודש.

קנוב. תקווה ורצון, זה יסוד החיים הרוחניים שמתגלים באדם. וכפי מדת צדקו של האדם הם מצטיירים באופן היותר טוב ונעים, והם עצם הנעם והטוב, ומהוותיהם מתחדשת מתחוכיהם בכל עת.

קנג. הnnenו נתבעים לאחד ולהתאים את מחשבותינו.יסורים אנו מרגישים מהעדר ההתאזרות, אבל מכובדים יותר נוראים מאי התאזרה. וכל מה שאנו מתעלמים אל הסכמת החפש להתאים ולאחד את כל אברינו הרוחניים, כן מתגברים אצלו הכוחות העליונים, שהם באמת מאחדים ומתאים את כל ישותנו.

קנד. יותר מכל עם ולשון אין אנחנו יכולים לסבול את הסטירה, ואת אי האחדות הנפשית. סגולות עולמים היא בנו, השלום והאחדות, בכוחם האידיאלית. ולכן כל פיזורנו הוא רק עראי, והnenו עתידיים להאחד, ולהיות גוי אחד בארץ.

קנה. המיציאות הגשמית כולה היא רק נקודה קטנה, שעליה חלים השפעות של חזונות גדולים לאין תכלית. והאדם, כשהוא משועבד אל הגשמיות, חושב הוא שהוא בא לאמת המיציאות, ובאמת הוא בא אל המציאות היוטר קטן, שמנעו ממנו את האור של כל החזונות. ודוגמת המיציאות הגשמית יש בכל עניין של מציאות, שיש לגבי נקודתו עולמות גדולים של חזונות, לגבי המשיג בקטנותו המיציאות היא העקר, ומהו זה מצטמצם הכל ומחשך, ולגבי הגדלות - החזונות הם העקר. והוא עולה ומתגדל ע"י שחרורו זה, שהוא מתחילה מהקוطن המצויץ אל הגדול המתרחב, ומהו כך הוא בא להבחין מה הוא המיציאות האמיתית, והנקודה המצויצה עצמה הרי היא מתחילה, ונשמה מלאה את ההקפים כולם.

קנו. אור השכינה הוא כניסה ישראלי הישראלי השורה באומה כולה, העושה אותה לחטיבה אחת בכל דורותיה. כשהאור הגדולה הזאת מתגללה בארץ, מתגלים בחיים המעשיים והשכליים, הכל מתברך. הנשמות הנקודות בחביוון מעלה מוסיפות אורה ותענוג. וכל נפש חייה מתחלה, העולם ומלאו מתרומם, הטללים אוצרים בקרבים שפעת ברכה, רוחות וגשמיים כוללים בתוכם מנויות חיים ועז, כל חי רוחני עליון ותחתון מתחדז, ומהמלא הגיון של שירה וחזות נועמים, הכל עלז שמח ומרנן, מפני שכנסת ישראל נחתת לאשרה בארץ. האידיאל הלאומי הנצחי, מהוד מקורו האלקי, השוכן בישראל, המקשר עם נשמה המצויצה, דופק ופועם, ומה גלים בהם החיים, הכל מתברך, הכל מתנסה, ברוך ד' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם. שמחו بد' וגלו צדיקים והרנינו כל ישרי לב.

קנז. כשהאדם מתכבד בעולם, ולבו דואב בקרבו על מה שהעולם מوطעים בו, יגנוו אותו הדאבון ויישמש בו לשמח בעת אשר יזדמן שיקבל איזה עלבון. הנעלבים ואינם עולビין, שומעים הרפתם ואינם משיבין, עושים באהבה ושמחה ביסורים, עליהם הכתוב אומר ואוהביו יצאת המשם בגבורתו.

קנה. עבודה גדולה ומאירה היא להסיר את הטעס מן הלב לגמרי, להבט על הכל בעין יפה, בחמלת של חסד, שאין לה גבול, להדמות לעין העליונה, עינאعلاה, עינא דכלא חיורא, גם על מה שעושים הרשעים, גם על הרעים היוטר מוחלטים ברשות, לחמול על היותם נשקעים בבוז הרשעה, ולמצא את הצד הטוב שבhem, ולמעט את הערך של החובה, ולהרבות את ערך הזכות גם על המסייעים והמדיחים, שעלייהם נאמר לא תחמול ולא תכסה . זהו רק בעת שהמשפט נוגע למעשה, אבל בהצד העיוני יש לדzon הרבה, למצא את הכוונה הטובה,

שהיא יכולה להיות גנזה גם בהסתה והדחה, וכמשמעותה הנקודה מסלקים בזה את כח הארצי שהסתה עצמה, וכח המהרס שבת הולך ומתמעט, שסופן של רשיים כאלה גם הם להיות מתקנים. וכשאנו מתבוננים על האגדה האומרת, מבני בניו של סירא למדו תורה בירושלים, מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק, אנו חודרים לעומק החסד, שאין לנו להסחף בזעם של שנהה גם על האויב יותר נורא. ומהן אנו דנים דין קל וחומר לאותם שהם גורמים לנו צער בעדותיהם וענני הירסה שלהם, בשביל מטרות טובות לפי דעתם, وكل וחומר כשהמטרות הטובות הן יוצאות מן הכלאל הפועל ועשויות דבריהם טובים וਮתקנים. אף על פי שעם הטוב יש בו גם כן רע וקלקל, אין הרע מבטל את הטוב. ועל ישרי לב, גבורי כח, העוסקים בעבודת הקודש, באמת ובתמים, לזכך את כל המחשבות, הפעולות בחיים ובמציאות, מהשמרים שלහן, ולהעמידן על התוכן יותר צח וברור. וזה דוקא ממחשבות המעורבות ברשעה וטומה יוצאה אור גדול, שמחדר כח של חיים, העולה על גבי השמות הרוגלים בעולם, ומתחאים אל התכנים העצמיים, שהם יותר מבורדים וייתר חזקים במציאות, יותר מאמצים את הרוח, יותר משפרים את החיים, ומרעננים אותם.

קנט. הרצון הארץ החזק שאצל בעלי החיים, שאין להם הופעה שכילת גדולה, גם הוא מתחלש קצת מרעננותו ואומץ היה שלו בדיקת פועלו, על ידי אותו הקורטוב האידיאלי הרצוני הנכנס בתוכו, והוא יונק את אומציו הגמור מtower חיבורו עם עולם הצומח, שאין בו אפילו אותה הפרעה המועטה של גילוי החיים. והצומח, עם כל זרמו הבריאה, הבלתי מפוקפקת, מסובל הוא מנדידה וטבול צירוי מגבל, והוא מתרפא מחולשתו על ידי התבוסות חיבורו עם העולם הדוממי, שבו נפש בעלת קביעות ואומץ עמידה תדירה. ופסגת החיים עולה היא באדם, ונחלשת הרבה על ידי החופש אשר לרצון, ומשיגת את אומצת על ידי בסיסה וחברה בעולם החי, המגושם. והסדרות האנושיות לפי התפלגותן הולך משפט זה וחוזר בהן, הצד האידיאלי עומד להתמודט מחולשה שבุดינה, ומשיג את תקומו על ידי הביסוס שמתבסס הוא הצד המשי שבஹיה וככה נעשים כל ברוא עולם חטיבה אחת, ואומות ומלגות, ובעלי דעתות ואופים שונים, בונים יחד עולם מלא, שהוא מלא עז והדר ייחדו.

קס. כשהנטיה הרוחנית מתגברת מtower הדוחק, מפני שהעולם החמרי הרוס הוא ומטושטש, אף על פי שאנו מצויים בה הרבה קדושה ופאר אידיאלי, מכל מקום הרי היא לקויה בחולשה גדולה, ומכורחת לבא אחריו כן תקופה של נטיה לעולם החמרי, לשכללו ולסדרו בכל מכונותיו. ובעוד שהנשמה הכללית והפרטית עוסקת בתיקון עולם חמרי זה, הרי היא מתקצת על הליקויים שבעולם הרוחני, הנראים מtower הליקויים שבעולם החמרי, שגרמו את התפשטוותו. ומכל מקום הולכת השפעת התיקון ומשכילת את העולם החמרי, ומיד כשהוא משתככל, חוזרת הנטיה הרוחנית לפעם ברב כח, ומתחברים שני העולמים בהרמונייה אחת, והשמות והארץ מתאחדים, במילוי והשלמה.

בעלי הרוחניות הגדולים, ממוגג הוא כי'צדם הרוחני עם צדם הגוף, עד שבהתמונות ההשפעה הרוחנית אצלם משתוממים, וגופם מתחלש. והם חיים מזיו השכינה ומאור העליון של הנשמה, שרק באור ד' יביתו וינהרו. והם הם הצדיקים, שהם קרוביים לתשובה מהאהבה.

קסב. כל מה שהאדם מתעללה יותר בצורתו הרוחנית, מרגיש הוא יותר את הערך הגדל של הרבים, החיבור מתחילה להיות חי בתוכיו, בלבבו ועומק רצונו הוא מרגיש את הצרכים הרבים של הציבור, את גודל הערך של החיים, המפעמים בכללות הציבור, והוא עומד כולם לעיני רוחו כדמות חטיבה אחת, הוא מרגיש את המזיאות המשית של הציבור, ומתרמל אליו אהבה וכבוד אין קץ. ואז הרי הוא מתעללה להיות מנהיג ציבורי אידיאלי, מחשבתו מתקדשות בקדושת הרבים, ומוסרו מתעללה להיות צדיק לרבים, ואור נשמו מתחילה להאריך בקדושת אורו של משיח. וכפי מה שהחשך להיטיב מתגבר בו על ענייני החיים המוגבלים ותוכניהם, כן יותר וייתר הולך ורוחו ומתעללה, ואופקים וחבים עליונים רוחניים, שאין להם קץ ותכלית להשלמתם, בעולמים עליונים, בגני מרים, באוצרות של מעלה, מתרחבים לפניו ומתרגלים לרוחו, ובhem הוא רודה, להשכיל ולהיטיב, להרכות אור אושר וקודש. והרי הוא עומד בקשר תדירי עם ההמון הגדל של צבא מרום, קדושים עליון, מעריצי קדוש יעקב, מן העולם עד העולם.

קסג. הczמאנן האلهי והתענווג הממזוג בו. ביחיד עם הצעיר של חולת האהבה האלהית, בשעה שהוא מתפרק בשטפו בנשימותיהם של צדיקים, הרי הוא מלאם גודל אין חקר. והם מתנסאים בהרחבת דעתו ואור חסד גדול להשפיע מאורחותיהם המצחיחים על כל עדת ישראל, להביע נפשות שוקקות, ולסלוח לכל חטא עון ופשע ברחמים גדולים ובאהבה רבה. וכעת רצון כזאת אשר מי שפוגש אז את קדושי עליון הללו, בהיותם עוסקים במרום קדושת אור חסד אליהם, וכל המקבל פניהם כמקבל פנוי שכינה ממש. אשר העם יודעי תרואה, ד' באור פניך יהלכו, בשמק יגילון כל היום ובצדקהך ירומו.

קסד. באוצר הדמיון מונח כל האמת וכל הגודל, שמתברר קמעא על ידי כמה צנורות, מקטינים ומצחכים, של השכל. הנקו קרואים להופיע באור הדמיון שלנו, בכל הוד חיו, בכל יקר תפארת גודלות קדשו, על הכל כהו העולמי, אשר כל בא עולם אליו יביתו וינהרו. השכל הרצינוני שלנו אינו כי אם תלמיד קטן, המסביר קצת את כל אור החיים שיש באוצר דמיונו, העשיר והקדוש, החיה בחיי מציאות עליונה, המכרעת את המזיאות הריאלית, באיתניות עצמאות הייתה. הבו גודל לעוז החיים של דמיונו העליון, המתנסה מעל כל המקרים והגבבות היבשות אשר לתחני המזיאות. העניה והיבשה. בגבורת הדמיון, הרטוב ומלא לשדי חיים, הנקו מתנסאים גבוה גבוה, והוא מתאחד בשכל העליון, אשר שם שכל לא יאות לו מפני גדו וחוון הארץ. שמרו את הסגוללה הנעלמת. את התושיה האלמנית, את הברק האلهי, המזהיר ומתחוץ מסוף העולם ועד סוף, האוצר בדרכי חיים, שפי ד' דבר להורותם לנו, בארכות אמונה וחינוך גבויים מעלה שמים, שהם מתנסאים בשיאם גבוה מעלה גבוה, ויורדים בעז ענותם לרשת ארץ, להדריך רבבות עם, להחיות מתים, לעודד ענוים. לפאר ולהדר כל הולכי קדוניות. שובו אתיו, שובו וחיו. היו לעם. היו גוי קדוש ועם עליון, כאשר נוסדתם מראש מקדם, ברורו לעצמכם את עומק גודל הויתכם. התנסאו לטעומות עצם. אל תפחדו מגערת אדם, אל תבהלו מחלומות של פתחים, דגלו בדגל עליון על כל, אשר בו ידgel עם בחירות אל אלהי עולם.

קסה. לפעמים עולים ע"י מחשבות גבוהות למקום עליון כ"כ - עד שאין בו שום תפיסה של חיים רוחניים, מפני שאינו כולל אל הדוגמא של האדם, ושל כל נברא בכלל - ו Mastenim מצד דקota האיר מהניקה רוחנית. עד שבבים ויורדים אל המקום שאוריא דא"י המחייבים שרווי שם, ואז שב רוח האדם אליו, והולך וכי בתורת ד' תמיימה מшибת נפש.

קסו. המוסר של חול איננו עמוק, ואני נכנס בפנימיות הנשמה, ורק על פי שהאדם נמשך אחריו לטובה, על ידי שמכיר את היושר שיש בדברי הגיון, אין להדרכה זו תפיסה עומדת בפני ההשתערות של אותן שוננות, כשהן מתעוררות בחזקה. וכל וחומר שאין ביד מוסר רפואי כזה להדריך את הכללות, את הצבור האנושי בעמכו והיקף גודלו, לחדרו אל עומק הנשמה, ולהפוך אל האדם הכללי והפרטיב לב בשר תחת לב אבן. לא יש עצה אחרת כי אם שייהי מודרך על פי המוסר האלهي. וכדי הדבר, שיטה האדם בכמה טיעות בדרך מהלו, ובלב שיבס את חזון עולמו ומוסר חייו על פי אותו העומק של המוסר האלهي, משימעת בכשלונות ויהיה חיים רוחניים רפואיים, על ידי השפעה שתחית של המוסר החלוני.

קסז. על ידי הרגל בקדושת המעשה, קדושת הדבקות האלהית בהרגשה וחשך פנימי, בשקיידת התורה והחכמה האלהית המקובלת, מתחדש, באדם חוש מיוחד שבו הוא מבחין בין הטעם של הגיון שנובע מקדושה, ובין הגיון של חול. ויבין אז הטעם המיוחד של שמחה של מצוה, שהוא מעודן בכך ערוך מכל מין שמחה שבulous, והטעם המיוחד של نوعם ההשכלה שיזוא מכל עניין של תורה וקדושה בהרגשתה, לעומת הנوعם של חול, הרוחני, היוצא מכל הרגשת עידון רוחני שבחיי החול המדעים. וכל אשר יתריח האדם יותר בטהרתו לבבו, בגבורה קודש, וישים לבו לאהבת ד' העליונה, לזכוק המדות, במקור הטוהר האלهي, כה תתגבר בו הבחנה הברורה, המאזרת את כח הקודש שלו, עד שימצא עז באלהים סלה.

קסח. האדם צריך להרגיל את עצמו, להabit על כל ידיעה רוחנית מעולם הרוחני שמופיעה לפניו, בתאבדות, אותה התאבדות של ידיעות מרץ מרוחקים נפלאה. ואז יוכל להרגיש את נועם התורה, ואת הרעננות שהיא מכניסה אל הנשמה בכל הופעתה, ויחוש את הود הספרות והשירה הפרוש על כל דבר גדול ודבר קטן מהגיווניתה של תורה במידה גדולה כזו, שיוכל לחברם על כל העולם, על הקרובים ועל הרחוקים. ולעולם יציר בעצמו, שזה הרעיון המבווטא או המוצג ברוח לפניו, הוא תוכןqui מלא כח יצירה, שבו ספונים כחות רבים לחול גם הם חדשות ונוצרות.

קסט. חידוש הנשמה והתעלותה, בא ע"י הלימוד העליון, והגיון האלهي בעומק הרזים העליונים. אבל הקביעות של טוהר המדות, בא ע"י המצות המעשיות ולימודי ההלכה השיכים להם, ובמדת החול - מידיעת העולם החמרי ופרטיו, הליכות דרך ארץ וישבו של עולם.

קסע. לפעמים, מتوزח החשך הגדול שיש לצדיק לשלים העליינה, ולאשתבא בגופא דמלכא בשלימות אמיתית, כשמבלבלים אותו, נכנס הוא בכעס גדול על העולם, ויצאו דברים מפיו כרוגזה וקפדנות על יחידים

או על רבים. אבל אין הדברים יוצאים כלל מן הלב, והם בכלל פצעי אהוב, כי לב הצדיק מלא אהבה רבה לכל הברואים, בין לצדיקים בין לרשעים, בין לישראל בין לאוּהָעַז, ואפלו בכל בעה"ח בכלל ובפרט, ואת הכל הוא מכירע לכף זכות.ומי שיוודע עצמוו, שעיקר תוכנותו היא חכמת ההטהה והאהבה, אע"פ שלפעמים, מתוך איזה צער ומרירות, יbeta בשפטיו איזה דברי כעס וקפדות - אע"פ שצורך הוא לישב את דעתו, ולשוב בתשובה על כל דברו ורעיון שהוא שלא כשרה, ושאינו ע"פ השלימות האמיתית של המרות הטובות - מ"מ לא יכול לבו ע"ז כלל, וע"ז נאמר אשרי אדם לא יחשוב ד' לו עון ואין ברוחו רミה, וע"פ רוב, הפסוקות כאלה מוסיפות אחרי עברן אוריה יותר בהירה בנשמה, והופעת אהבה יותר אדריה וחודרת, ותביעה פנימית להתפלל על הדור, על כל צרכיו, וביחוד על הרשעים שייזרו בתשובה, כדי שהיהה העולם מתוקן ע"פ האידיאל האללי, שזהו עטרת החפצים כולם, שלב מלא דעה ויושר אנושי בהיר באמת משtopic לזה תמיד, ותאות צדיקים אך טוב.

קעא. כשהאהבה הלאומית מתגברת, מתלהבת היא על תורת ישראל, לאהבה אותה בין בلمוד בין במעשה. והחשק המתפתח מביא לידי אהבה מפעלת את הבליטה של הפרטם ופרטיו הפרטים, בין בתלמוד בין בקיום המעשי. וצריך כל צדיק להגביר בעצמו ובעולם את אש אהבה הלאומית בישראל, ולהגבירה בכל מיני השפעות שבעולם, ובתוך יהיה שסוף כל סוף תבא אהבה כללית זו לבשול פריה הגמור עד כדי הולדת תולדותיה, שהם המעשים, המרות והדעות של כל התורה כולה בכל מלואה וטובה ; וכל מה שאנו רואים שישנם אנשים מתאימים באהבת ישראל, ולבם רחך מהתורה, מלמודה וקיים, הוא מפני שעדיין אהבתם בוסריה היא, וכרמינו סמדר.

קעב. ההשתקעות החומרנית מביאה לבסוף לידי שפיכת דמים. אע"פ שבתחילתה אינה אלא מבצתה את החיים, ומקנהה נגד הרשלנות, ומסדרת ישבו של עולם, אבל בסוף יordanות הן המרות ומתחשכות, עד שהחיה שבאדם חזורת וניעורה, וזוהמת הנחש שנתגלה בקין הורג אחיו, מתחילה לקשה, וטומאת הרצח מתגללה. וכך ראוי לכל טהור ללב לעמוד על המשמר, ובעת תגבורתה של הנטיה החומרנית, לעשות לד' בהתעלות האצילות של השאייפות הקדושות, שהחסד והאהבה, נועם ד' ויקראת האדם, מבוססים בהן.

קעג. יש בדמיון מעלות כאליה, שאין בשלל. הדמיון מהיה בנו את העולם בצורתו הרוחנית, וממילא עושה הוא את מהותנו הרוחנית יותר שלמה, אלא שבהתגברותו מטשטש הוא את התואר של העולם המעשי. הניסיונות של התרבות העשירו הרבה את המדע המעשי, ואת הרוחני הבניי על בסיסו, אבל את העולם של הדמיון. וכל גודל החיים שבו, הורידו הרבה. על כן קטנה היא ממד האישיות העכשוית לגבי האישיות הקדומה, במיוחד אצל הגודלים, שנתבגר הדמיון שלהם, ורכש לו את המניות הדורשות מהשכל המעשי. ובצדק הננו מכריזים גם כת, אחורי ההתקפות הגדולה של ההשכבות המודרניות, אם הראשונים כמלאכיהם אנו בני אדם, ואם הראשונים בני אדם, אנו כחמורים.

קען. החזון בא מרוב עניין. האותיות המחשביות הולכות וمتגלמות, באות הן מעולם רחוק, מעולם מלא מחשבה, הכרה, אורה ובירור, מעולם שמרוב ידיעה הוא לנו מלא تعالמה. באות האותיות ומתקרבות לנו, משתפלות אלינו דרגה אחר דרגה, עד אשר נקшиб בקהל המחשבה, והנה תבות נוצרות, משפטים נולדים, עולם מלא דברים מצטיר במחשבתנו. והעולם הוא שירד מאצילותו לבריאתו, חודר הוא אל יצירתו, דוחף הוא על כל היבטא, והם עושים פקדתם, דובבות השפטים, והנה קול מדבר, פלא הוא וייה לפלא.

קעה. בהתגלותן של האותיות, הרי הן מרכזות במרכזי המחשבה, לוקחות אתן את כל אוצר החיים שבמחשבה הרחבה, המתפשטת ברוב אורה, בזוהר עליוון, שאין בו הגיון מבורר ואות חטוב. על כן מלא כה הוא האות, פועל נוראות הוא, כשהוא הולך בשביילו, כשהוא מתחבר במקומו, כשמשתפים בו כל שפעות החיים שבאוצר המחשבה, אשר לעולמי עד. אלה הם פלאי השמות, אדריכי החיים, מכורי הכהות, זיקי הייש, שהאין העליון מבוקם ברוב חילו. ואין לפреш עולם שמן.

קעו. כשרוח החופש מתאזור בעולם, החיים מתעדנים, והכל מלא רצון. אז מתעורר בחזקה הרגש הטהור של הכרת טובה, ומביא להופעה אליה אצילת, כשרה בשמחת החיים ומילואם. כל הקרבנות בטלים וקרבן תודה אינו בטל לעולם, אלא מתוך התמצית של כל הקרבנות הבטלים, הרי הוא מתהמר ועליה ברוב כה.

קען. על הגוף, בתוכו מרכז חיים מצומצם ומוגבל, פועלת היא נשמה החיים הרחבה והמתפשט במעופה למרחוקים עולמיים. אידיאלים הם מאד טורת הגוף, חסנו, בריאותו, חילוץ עצמותיו, ערות חייו, אור וחום רגשותיו. העולמיים כולם הנם הגוף של הנשמה האלהית, אצילות השכינה מלכות שמים, העשירה המתפשטת. בעולמינו מרגישים את רכוזה על פי מדותינו. על כל יציר נברא היא מתפשטת, על כללות היצרה היא מתרצת, מאירה היא באור חייה, מגלה היא את עשרה וכבודה, בעולם החי היא מתגלת בצדונה המיעודה, באנושיות כולה ברב חוסן ובplitה הדורה, בעוזו קודש הרי היא מתגלת בכנסת-ישראל זאת היא מנוחתה, טרקלינה הכלול בהדר תפארתו. מי שחודר בנשמה הישראלית, מסתכל באופיה המצוין והמיוחד, בהודה ההיסטוריה, בגורלה, בנצח קיומה, והופעת חייה, במחשבות הגיונותיה, בשאייפותיה, תקוטיה, חלומותיה ויעודיה, בטהונה ואמתה, הרי הוא מוצא כמה נאה הוא המרכז אשר לבחירה האלהית, אשר לאצילות השכינה. מתוך דיוקן של מטה עולה הוא ומסתכל בדיוקן של מעליה, ונוטן כבוד ופאר למלכות, מלכות כל עולמיים, אשר על ישראל הדרתו, והגניה הלאומית וכל מכשirlיה, ארצת שפתה, רוחה, מוסרה, מנהגיה, נתיותה ונשמה שלה, תורה, נבואה, אמונהה וכל הפלגים הרבים, יבלי מים נאמנים, מים עליונים ומים תחתונים, יחד מתרומים גלי גלים, מתנסאים בהוד עדים, מתחבבים ומתחברים חבת ידידות שאין על עפר משלה, והאהבה הלווה לסתה לקנה עם מהחוללה גבורים אזרוי עז, רוח מלא אש לוהט, ומתמזגת הגבורה הלווה עם השכל והיושר, וספרות גדולה מלאה עצה שירה ויושר מתייצרת, תית גוי על ארץ ירושתו לעולמיים, וسوفרו של מישח מתחילה לתקע.

קען. בתוכן החכמה, ההכרה העליונה והבהירה, ההרגשה היפה והעדינה, התורה והמוסר נטווע הוא עושא פריו למכבר ולחדשיו יבכר.

קעט. השירה היפה אינה מבקשת לה מגמות, אלא יוצאת היא מרווח אלהים שבൺמת המשורר. וכן הוא בכל יצירה, שהתעלותה מגמותיה היא עילויה. וכן הוא בתלמוד תורה, בידיעתה ובחידושה, ובחידוש המעשית של כל מצוה ועובדיה, שכל מה שהעשה מתפרק מגמותיה, הרי הוא מתקרב לאצלות עליונה, לצורך החיים העצמיים. עשה דברים לשם פועלן ודבר בשם לשם. אז באה נשמה עליונה מעולם דחירו ושורה על האדם, וממלאתו בינה פנימית. ונשפת שדי תבינים. הדוחק שרוח הזמן דוחק את החיים הרוחניים המוסכמים, הוא בא משאייה פנימית של רוח ד', המתנסה ממצל לכל שעבוד מגמתי, וושאף לחיות, ולשחרור מכל מגמות בצורתו הקטנה. הרי הוא נראה במעטפת הקליפה של כפירה, חוזפא, רשות ופריזות, ובפנימיותו גנוו בו היסוד העליון של החכמה המוחלטת, של שירות העולם האלהית, המתעלת מכל תכליתיות, הששה בגוונים שלה.

קפ. נכנס באוזן צדיקים לפעמים קול קורא: קומו צדיקים, עסקו בתורה לחזק את כחה של הכנסת ישראל, להוסיף אור בנשפתה הכללית כדי שתתחבר עם דודה - מלך עולמים, מלך הכבוד, מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא - בנוועם עליון וחבת ידידות, בגדולה וגבורה, בתפארת, קדושה ומלכות. והצדיקים מוצאים לבכם אומץ עליון, מרגישים בקרובם רוח גבורה, נازרים בימין ד' רוממה, מקימים הם את סוכת דוד הנופלת, מרימים אותה להיות עטרה תפארת בראש המלך הקדוש. ד' צבאות שמנו.

קפא. כשהבעל ההסתכלות הרוחנית מרגיש בעצמו, שאין לבו הולך ללימודיה הלכה בדיקוק הפרטים שלהם, צריך הוא להתעלות עוד בהסתכלותו הרוחנית במידה יותר בהירה ועליונה, עד שימוש מושג מוממאות האצלות של החכמה העליונה את הכח המחדש את כל הפרטים, שהם מסתעפים מתוך הכללים היוטר מופשטים ועליונים. ואז ברוב חشك, ישוב לאהבת הפרטים בנוועם גדול ואהבה רבה, והאותיות של גופי תורה יתנוצטו לו בכל מילוי נשמהם, וירגיש את מתקם ואת הכלליות הגדולה המתפשט בהם בשפעת חיים, נשמה המתפשט באור חייה על כל הגוף כולם.

קפב. לפעם הצדיקים משבורים במעמד הגוף אפילו במזגים המוסריים, כדי שיזריחו את אור הנשמה הרבה.

קפג. כל חטא מדאייב הוא את הלב, מפני שהוא סותר את האחדות שבין האישיות הפרטית עם כל ההוויה כולה, ומתרפא הוא רק עיי תשובה, שזורה עליו בה או ר השפע העליון של האידיאליות אשר להיות הממציאות, ובזה חזרות ההשויה הכללית וההתאמה להוויה להופיע בתוכו, ושב ורפא לו. אמן יסוד הצער איננו מעצם החטא בלבדו כי"א מיסודו של החטא ומתוכנן מהלך הנפש, שנעשה הפוך מסדר היישות, הזורחת באור הישר האלהי בכל המצוי המאורגן באחדות וכוכן מעוללה. ומפני זה אותם אשר נפשם רעה מיסודה, ושורש החטאים قولם מונח בדעתיהם, בשאייפתם ותוכנות לבכם, הנם רעי-העין אשר העולם כולם נראה להם בצבע כי"ב שחור עד אין

תכלית. הם הם המתראים על העולם ועל החיים, בעלי עציבו דעתן, אשר לעם מכל החיים הוא שחוק הכספי, אשר לא ידע להבין כי טוב ד' לכל.

קפק. בתחילת הופעתו יראת אללים על האדם הכללי והפרטני, מביאה היא אותו לידי שעמום ובטלנות, הוא אובד את רצונו ואת עוצמות המהותיות שלו, מפני שנגעה בו היראה רק בצדדיה החיצוניים, לא הפכה את הפראות והרשעה, הספוגה במוחו החמורני, ובטענו הנפש הטמא הגנווה בעומק שMRI החיים האנושיים, והרי ההופעה האלהית, שהיא לגמרי היפוך מכל הרשעה והנבלת, היא מבטלת אותה, וממילא נעשה האדם חלוש החיים, והציבוריות נعشית לכויה, אין אומץ ואין חפץ קבוע לשכלול, להכשרתם של החיים החברתיים. אבל רוח האדם האמיץ, המכיר על פי נקודתו הפנימית, כי הרגשה זאת של יראת אללים היא הכל, כל החיים וכל הטוב, לא יעב את אוצרו, ובכל אשר יתענה, עינויים גשמיים ועינויים רוחניים, מכל אשר לא יוכל לכואריה להחזיק מעמד נגד החופש המודרני, נגד שאיפת הגדולה התרבותית של חייו הזמן, נגד היופי המקסים, ונגד תסיסת החיים המרעשת, וגם לפעמים נגד המוסר והיושור הטבעיים, שלא יוכל בכל פעם להלום אותם אל הצורה של יראת אללים ותוצאותיה בחים כפי קליטתו ההסברית, כל אלה לא יכולו כח להפסיק את חוט החיים ואת אומץ ההסכם, שrok ביראת אללים מחסה עז לאדם, ויזכך אותה ויתחרונה, יעלנה על פסגת המדע המבוור, ויעטרנה בזיו המוסר הבריא, ישכינה בהדר חי העולם ותרבותו, וימלאנה במתוך האהבה, רוחב הדעת, והנוועם אשר לעין העליון, ויחדש בה ובגללה את העולם ואת החיים בצורה חדשה, מלאה הود ותפארת גדולה וגבורה, ובן מסנו הבונים היה תהיה לראש פנה.

קפה. אדם אובד הוא הkopfer. היו אינם חיים, כיוון שאין אידיאל במציאות הכללית לפי מעמדו הנפשי, שוב אין אפשרות לזרק של אידיאליות פנימית אמיתית שתהייה מושרשת בקרבו. וחים ללא אידיאל מושרש בעומקם הרויהם גרוועים מהחיי בהמה. ועל-כן מי שמטהר נפשו, ומעמיד את סכום חייו על התוכן באידיאלי הרואוי באמצעות ישר לחשוב רק בו, ימצא מיד את נתיתו החזקה אל האמונה, והשעשוע העליון של או ראללים יחייו, ומילא ירצה להציג את הצעב של חייו, שהם המעשים וההנחות החיצונית, על-פי אותו העיון המתאים אל החשך האידיאלי הפנימי, ובעצמו ידור נדרים, ויסכימים הסכומות לסמן בהן היו בסימנים של זיקוק אלה. וקל-וחומר שישמש מאי בכלי הנדרים הכלליים, שהם כל מסורת האבות, בזיקוק העממי הכללי לצור משגבים ואלהי חקם ותשוקתם. ובירור דעה עליונה וטהורה זו תנצח את העולם כולו ביפעתה, וכל היצורים יתנו כבוד לשם ד', ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונו לבבם שלם. כי המלכות שלך היא ולעולם עד תמלוך בכבוד, כתוב בתורתך ד' ימלוך לעולם ועד.

קפו. מי שמכשור לרומיות עליונה בהשגתו, ומדתו ומעשיו לא נזדכו כפי ערכו, הרי הוא שרוי לפעים בבהלה ובעצבות גדולה מאד, ואם גופו חזק צרייך הוא להשתמש בתענויות וסיגופים, בתור הדרכה של מעבר. אבל אם גופו הוא חלש, צרייך הוא להרחיב את דעתו ברומיות הקדושה, ולהשליך על ד' את יהבו, ואת כל טיפולו המוסרי המעשוי, אחרי שבשמחה וטوب לבב ירצה ללבת גם במעשה ובמדות בדרך ישירה, ויכול להניח את רוחו הגדול לשוטט למרחבים עליוניים, לשיר שירי נועם, מלאים גבורה נפלאה, גם במקום שלכואורה אין

ידו מגעת שם. כי אין קץ ותכלית לאור החסד האלهي, הפרוש על מישגי האמת, שהם הם מבקשו ודורשו. כי ביחסו ואפלתו אשגבהו כי ידעשמי, יקראני ואענחו עמו אנסי בצורה אחלהו וacerbתו, ארוך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי.

קפז. מי שחוש בענייני האלוהות בטהרתם איינו יכול לשנווא ולבדות שום יצירה ושם כשרון שבعلوم, כאשר בכל מתגלה הפעול האלهي ברומו ובעצומותו, אלא שלפעמים הוא מרגיש את הזירות הנמצאת באיזה סעיף, שנתגלו בו ביותר הצד העדרי, דהיינו מה שמנתק אותו מהאור והחימם הכללים של מקור הכל. ונמצא שהשנה והבוז היא לא באה על מה שיש באמת בתנועה ובתרבות איזה שתהיה, אלא על מה שלא יש בה, דהיינו על מה שלא השלימה את חוק הבנתה והשלמת חייה עד כדי התקשרותה ברגש ובמדוע עם המהלך העליון והחוור של התוכן הייסודי של המחשבה הרוממה, של האלוהות המוחלטה, בגאון עמדתה.

קפח. יש שהאדם מרגיש את הצער הגדול על מיעוט התורה שלו, שבא מצד ביטול תורה וצמצום הדעת המאפייל על אורה הרוחני של תורה, עד שיוכל לצייר את מצרי גיהנם שאוחזים את כל מי שריפה ידיו מן התורה. ומtower החוללה הגדולה שבציוור זה תתרחק נפשו מסיגיה, ובהחילו להתאמץ בשקייתה של תורה, המעשית והרוחנית, ירגיש את כל הטוהר הרاءו לו לקבל מנועמה של תורה, ויישוב אליו אור שכלו ועומק הרגשותו, שלות נפשו וברך דמיונו, מצורפים עם כל המdot החמודות. שהם מכל ברכת ד' אשר עם אורה של תורה.

קפט. המסתכלים العليונים, אזרוי חסד אל תמייד, מכירים את הכיעור שברע בעומק יותר גדול מאותם שהרוגז והכענסות הוא שלטון רוחם. ומtower שהם יודעים, שהרע מצד עצמו הוא דבר שאי אפשר כלל שיתקיים בעולם, אינם מתיראים לעמוד נגדו בגROLה נפשית פנימית, ודולמים הם עמוק תוכיוו את כל הנקודות הטובות שנמצאות בקרבו. ומtower שעינם תמיד פקואה לחפש את נקודת הטוב, לא תוכל שום שנאה הבריות לשנותם בהם. כי בכל מקום מוצאים הם נקודת הטוב, שמעריכים את ערכיה יותר מכל חפציהם, והוא בזוהר גדרה מהפה היא על כל הכיעור שברע, עד שאינו נראה כלל לעיניהם, להרשים איזה רושם של קווצר רוח ומיועט אהבה. על כן גודלי נפש הם הצדיקים, אבות החסד שבעולם, ואין קץ לאהבתם אל כל הייצור. ודוקא מtower האהבה האלוהית הגדולה שבלבכם הם דורכים את כל מהלכי המשפט ויודעים הם לנצח את מעמד העולם, להביא לידי גילוי את נקודות הטוב שלו על ידי عمل גופם ורוחם, והם הם הנם עבדי ד', הדומים למלacci מרים, רודפי חסד וצדקה, שלום ומשפט בכל לבכם ובכל נפשם. והם הם מעמידי העולם על בסיס הצדק והמוסר, להפנות אליו את הפנים המAIRים של מעלה בכל עצמת עידוניהם.

קצ. כמה קשה המצב, להכירע את כחות הנפש בין הרצונות השוניים, ביחוד בין הרוחני הפונה אל הציורים العليונים המתנסחים מעל כל רעיון, מכל חוץ מוגבל, ובין הרצון הרוחני העוסק במוסר, בתורה, במדות, בהלכה והגדה, ובכל דבר קצוב ומדוד.

קצא. כשהאדם רוצה להיות דוקא צדיק גמור, קשה לו להיות בעל תשובה. על כן ראוי לו לאדם שתמיד ישים אל לבו את השאיפה להיות בעל תשובה שקווע בראיון התשובה וושאוף להתגשותה המעשית, וזה יוכל תשובתו להרים אותו למעלה, עד מدت צדיקים גמורים, ולמעלה מזה.

קצב. המסתכל האמתי, מוכחה הוא שההסתכלות המלמדת מוסר, יראת שמיים ומדות טובות, היא מוכרכה להיות קודמת לכל שאיפה רוחנית.

קצג. חטא עצום הוא, למי שהוא בר דעת, יוכל לברור את יהוסו לכל ענייני הרוח היסודיים לאור נשמו, לדעתך ד', ליסוד האמונה ולכל ענפיה ופרטיה, בשכל צלול וברור - שייהיה עוזב את מתת אלhim זאת, ויהיה מניח את עצמו לצלול ביום עכוור של דמיונות, שהמציאות תמיד מטפה על פניהם. לזאת, חובה גמורה היא לכל ת"ח לברור את דיעותיו האמונהיות בשכל בהיר, שלזה דרישה ידיעה מתרחבת בתורה לכל ענפיה, ולדעת רחבה בעולם ובחיים.

קצד. על פי הדמיון החצוני, הכווץ, ידמה לאדם, שהופש הדעות והדבקות האלהית הם דברים סותרים זה את זה, אבל בהיות האדם מתעלם למרומי הזיכוך של הדעות הטהורות, יבא לידי ברור, שרק בחופש דעת גמור יבא לידי הדבקות האלהית השכלית המזוקקה. ומתחוך הדבקות החפשית הזאת תתרומם הכרתו עד שתעללה עמה את כל רצונו. ועצמיות הוינו, מדותיו ושאיופיו. והחשק והתענג האلهי יגלה עליו בעוזו, וברכתו תהיה ברכה, וקללתו קללה, ותפלתו העשה פירות, ותגזר אמר ויקם לך, ועל דרכיך נגה אור.

קצתה. בתחילת מוצאים את התוכן של התורה כולה, בכל הרוחבה, בהנפש הפרטית, בתיקוניה ובקלוקליה, בעליותה וירידותיה, ואח"כ מוצאים את הנפש הפרטית שהיא משורגת עם הכלל כולם, ואח"כ מוצאים את התוכן של הכלל בעולם כולם, וההוא נמצאת תלואה בהשלמת המוסר והتورה של כל יחיד. חייב אדם לומר בשביili נברא העולם, ומתי הגיעו מעשי אברם יצחק ויעקב אבותינו.

קצז. לגעור צרייכים גם בקטנות האמונה של עצמו, במעט הכרת הסגולה הנשנתית שלו, כדי לשוב אל הגודל הרואוי.

קצז. אצל גדולי העולם המדות גדולות הן, חזקות הן מאד, וכשהן מתפרצות נראות הן כפריאות. אבל עיקר מהותן הוא רוב האתניות, וכפי הגודל שלן כך עולה הזיקוק שלן. ואוthon המדות, שהן אופי הרצון, מוארות הן באור החיים, והשכל העליון מאיר בהן, ואין טענות לחיצה והתקוצאות, כי אם הרחבה והעלאה.

קצתה. כשנפגשים עם מצבים של קטנות, מוצאים הגדולים את המדות שלן חריפות יותר מדי, יכוליםים הם להביט אל רוחם פנימה ולמצא את כל הליקויים שבו, אבל לא יכולו להונאות את נפשם גם אונאה של ענווה, שהם

באמת הנם הגרועים שבבני אדם, שהרי בני אדם רבים ששים תמיד בಗוניהם, ואינם מכירים אי רצון במדותיהם. רק אלה צלולי הדעה, נפשם ירעה להם על מדותיהם ועל מעשיהם שאינם רצויים, רק יבואו לידי מסקנא, שאמנים גדולים הם לקויהם, אבל ההרגשה בהליקויים בעצמה גדולות היא, והגדלות זאת, כבר נתנת היא ערובה שלא ישפלו אלה אשר הכרת צדם השפל היא צורת הקבוצה, והם יתעלסו עד לידי הכרה עמוקה שעצמותם של הליקויים יתרוננו גדולים הם, ומתווך גדלות נשמה הם באים, ולשימוש של גדולה הם נועדים.

קצת. שבילים אחרים, שבילים מיוחדים, יש לו לעולם המעשִׁי, לגמרי מושנים מלאה שהם לעולם הרוחני. ומתווך בכך, האדם שנשנתו בעקריה רוחנית היא בשאיופתיה, קשה לו למצא את הנטיבות שבעולם המעשִׁי, והוא צריך להתאמץ למצא את מעמדו העצמי בעולמו הרוחני. ואל يكنא לבו בעשרים המעשיים, אפילו בחכמים וצדיקים שביהם, גם עליהם נאמר ואל תתואה לשולחןם של מלכים, ששולחן גדול משולחנם וכתרך גדול מכתרם. ואע"פ שריחוק גדול מפסיק בין האדם הנאצל ובין הפעולות המשניות, אל יחת, ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכיר פועלתיך. מרום האידיאלים, כשהם זורחים בבהירותם בעולם, הרי הם מבסמים את העולם כולו. אולי כשהם זורחים בנשמה אחת, הרי הם ממלאים את העולם כולו אורה.

ר. התשובה מהאהבה, שצדיקים גדולים מתלהבים לה בכל עת, היא גדולה מן הכל, מתعلاה היא מכל תפקיד של עבודה, ושל קדושה מעשית. בנשנות רבות מבוע של חיים גדולים קדושים ואציליים, מתגבר על ידי השעשהו הגadol האلهי, שמשחק בנפשם הגדולה, שכל העולם כולו הוא הדום לרגליהם. וחיה הקודש הללו פועלים גם על גוים רבים, לרוםם ערכם.

רא. כשאדם, בין יחיד בין צבור, חושב בדבר האמונה, מציר לו את הדריכים שעל ידו תודע האמונה ע"פ כשרונו וציווילו. כשהוא עומד במצב נמוך, שדרינו מלא חזונות בדים, מצטיר לו אופן הבירור ג"כ ע"פ מדה זו. ויכול להיות שהייתה עצם התוכן של האמונה זך ועדין, והדריכים, שהמאמין מציר שעל ידו יודעו, השוכנים ומלאים סיגים של דמיון נתעה, ואין הציוויל של הדריכים פוגם כלל את גוף האמונה.

רב. קטנות האמונה, וריהוקו של אדם מן הקדושה העליונה, בא מתווך שאין בידו לדומם את ערך עצמו עד שיקבע בלבו הרעיון הגדל, אין שגדולה אליה ראהיה לו. הגדולה العليונה, המסייעת את כל רעיון מגובל, אשר להמחשה האלהית, היא באומה הנוראה מגרשת את רוח האדם מגבולה, כל זמן שלא ירומם וינשא במחשבות של קודש, ובארחות חיים של טוהר, לחוש בעצמו את התאמתו אל גדולה זו. וביחוד הדבר נוגע לישראל. קרובת האלים הלאומית צריכה אמונה גדולה של גאות לאומית. והענוה האלהית, הבאה מתווך הגדולה ומתחרבת עמה, היא מופיעה על האופי הנשמתי של הכנסת ישראל, ואמונהה בקרבתה אל כל עולם קונה שמיים וארץ, אשר אין חקר לגדולתו, משתרשת בתוך עמוקי נשמה, והיא מתקדשת ומתعلاה, משתחררת, ומתחינה עצמה לגאולה שלמה.

רג. כל המצוות כולן הן ציורי האמונה, באות הן מתוך עומק האמונה, ומתוך מה שהאמונה האלוהית בעליונותה המופלגת מחייבת במלחבי החיים. כל מצוה וסעיפה בהעשות מציריים הם בחיים הנפשיים והעולםיים את הרואוי להצטייר מצד עמוק האמת של אמונה אליהם. וכל העברה, כשלון ורפין, אשר למצוה, הרי היא מצירית בחיים ובעולם את ההיפוך הגמור ממה שהאמונה האלוהית ברום אמתה מחייבת. בין שהיא כה אורה השלשת ידוע, או בלתי ידוע לעושה, הפעולה היא נפعلת, והעווז האלמי מתגדר בעבודה התורית שבאה מהסתעפות האמונה, ונופל ונימק בביטול העבודה ועיזבנה.

רד. גודלי העולם, יכול שכם המעשי להיות מרומם וمفוח מדד, עם זה יהיו שגיבי אמונה וגודלי דעה רוחנית, בעלי דמיון כבירים וሞאים, ומרגישי אצלות עליונה בשכל מבורר וצלול. אבל הבינונים אי אפשר שיחול עליהם זוהר אור האמונה בעליונות טהרתנו, כ"א כשהיפלו מרווממות המעליה המביאה אל הפיתוח של השכל המעשי, ומקוצר רוח ועובדת קשה לא ניתן בהם כשרון בהיר לשכליות מעשית, וזה יוכל רוחם להיות משוטט במרומים של האצלות וזוהר השכל הרוחני, הדורש את אליהם בczפנות קודש.

רת. אין להגדיר את מהותה של הכנסת-ישראל בגבולים מיוחדים, ובתוירים מוגבלים. כוללת היא את הכל, והכל מיוסד על כלות נפשה לאלים, על הרגשותה את המתוק ואת הנעים העליון בכל עומק נשמה, ביפעת העונגיו והתשוכה להאלות בתלהבות נפש אמיתית, מתגללה היא בכל פינותיה, מתגללה, בתורה ומצוות, מתגללה במסור ומדות, מתגללה בתעלות נפשית, בשירה פנימית, בקדושת החיים, בזמן אין חקר, כלתה נפשי לאל חי, מתגללה במסירות נפש תדרית, בנשיות עול גלות מאהבה, רק שלא לונח את סדר החיים, המעשיים והרוחניים, שהאורה האלוהית מתלבבת על-ידם בקרבה. גבורות רעם זו היא המביאה לה באחרית הימים את הישועה המוחלטת. וمزורה ישראל יקצתנו ושמרו כרואה עדרו.

רו. אומרים הקרבנות, שבשביל השאיפה האלוהית צריך האדם להיות אзор בגבורה, להיות מוכן ללחום עם עצמו ועם העולם. לאבד צרכים כדי למצא. אמנם מה שמאבדים בשביל השאיפה האלוהית אינו איבוד, כ"א מציה ורוממות. מה שנאבד בעקבות השתקה של הדיבוקות בד', הרי הוא מתעללה, ואין ראוי להיות מתעללה, כ"א מה שכבר העילי מושרש בו. רק מהבהמה הטהורה ומהעוף הטהור, מהצמיחה המיויחד, יקרב קרבן לד'. רק האספקלאria המארה באורה הצלול, יודעת היא במה השורש המבורר כבר נמצא, עד שהוא ראוי להתעלות ע"י האיבוד, בשביל השאיפה האלוהית.

רז. כמשמעותו האדם אה עצמו על הקב"ה, הרי הוא צמא לכל דרכי היושר והטוב, והצדק האידיאלי הולך ומתרחב בו כמעין המתגבר ועולה, וממלא בחיים החברותיים מתעללה הצדקה והמוסר בהדר נעלם. אמנם יקרה הערך אשר להצדק היא תכוonta תשוקתו הנдолלה ושלחתה אישו האידיאלי, שהוא מתרחב ומתادر רק לפי הערך שהוא הולך ומתרחב למען המקורי, לאור האלמי שמננו הוא שואף זורח. על כן רק מאור אלהים יזרח הצדקה, מאור אלהי עולם יפואר היפפי וההוד, מקור החיים הכל יחה, במשפט ובצדקה. גדלו לד' אתי ונורוממה שמו ייחדי.

רת. ברק אחר ברק תבריך נשמתי, שלחתת אחר שלחתת תשלחת נשמתי. העולם כולו יראה ויתמה, יתבונן ויתפלא, יתעורר כמשינה לתחמיון מאורי. ואור חדש על ציון יאיר, ורחוקים יבואו ויאמרו אמת. מצין מכלל יופי אללים יופיע.

רט. הנשמה שלנו גדולה היא, חזקה ואדירה, חומות ברזל היא משבורת, הרים וגבעות היא מפוצצת, רחבה היא מרחב אין קץ, מוכרחת היא להתפשט, אי אפשר לה להתכווץ על כל שנים עשר מיליון הנפש הישראלית שלנו, בכל דרגותיהם, בכל עליותיהם וירידותיהם, בכל ההרים שעלו שמה ובכל העמקים שירדו, שמה, בכל מרווי קרת שם עומדים שם בראש מורם, בכל החורמים אשר התהבאו שם מעוצר בוז וקלון, עמל ויגון, בכולם בכולם נשמתנו תתפשט, את כולם תחבק, את כולם תחיה ותעווד, את כולם תשיב למקום בית חיינו מי כאלה כעב תעופינה וכיוונים אל ארובותיהם.

רי. מלאים אנו רגש מוסר, כמהים אנו לחיות חיים חyi טהור, דמיונו מלאהיב את חזק לבבנו לציר היוטר נשגב והיוטר נאה, היוטר טהור והיוטר נאצל, החפש הפנימי שלנו חושך שהיה רצונו הקבוע טהור וקדוש, שתהיה כל מגמת חיינו ברורה ומכונת להאידיאל היוטר נשגב בחיים. וכל אלו התשוקות אין מתגשות כי אם על ידי מסירותנו הפנימית והחיצונה אל אור ד', אל המוסר האלמי, המתגלה בתורה, במסורת, בשכל, ובירושר.

ראי. כשהנשמה מתקשרת באורה העליון של תורה, נעשים כל הפרטים הקטנים חביכים חבת נשמה, וחזק התורה מתחפש על כל אותן ואות מדוקדי תורה ודקדוקי סופרים וכל הרחבותיהם והסתעויותיהם.

ריב. לעיתים מזדהר זוהר התפילה בנשמה, עד שמרגושים איך שהיא מופיעה מקור החיים הכלליים העליוניים, ואיך שהיא משלמת את כל מה ששחר בעולם. וזה מכיר האדם את קדושתו העליונה של כח הדיבור בכלל ואת הזורמים הנגדולים של שפעי החיים כולם, ומתוכם יבוא להכיר את העושר הגדל אשר לחי הרוח, את עז גבורתם ועומק גודל מציאותם, ויפתחו לו שערי יראת הרומרות.

ריג. העולם הבא וכל חמדותיו, אורו ושפאו, שכלו ותפארתו, גבורהו וחסדו, אור חייו והדר יפעתו, כולו עומד בכליל יפיו וטבו. ומה שהוא בכחה של הנשמה להתחדד באור מזוק זה, בפואר קדושתו, הרי הוא דבר של מציאות, שעושר היה גדול יש בה. ומtower קדושותם של צדיקים, שעולם הבא והארתו האלמית היא תשוקת חיים, מאיר אור עולם הבא בכל העולם כולו, וחסד של נועם ד' נעשה פרוש על הכל. ושמחת המצאות, שהן הן הצנורות, שטל הקודש של נועם עליון ויפעת אליהם חיים מטהלב בהן בחן זרמי החביבים, באהבה בתענוגים, מתגדלת בגודלה רעננה, ההולכת ומתגברת מחיל אל חיל. מגן עדן מקבלים את הטיפין העליונים, המלאים טל של חיים קדושים וטהורים, מטולקים מכל שיקוע חמרי, מכל פחד שוא, מכל רפואי נשמתי, הגבורה והקדושה והתפארת, במסגרת גדולת הדעת.

ריד. כל מה שהאדם מתגבר ועולה בקדושה ובתשובה מתחדים אצלו כל הפירודים, והוא מתחילה להרגיש, איך כל העניים מתקשרים זה לזה, והכל נשרש בשורש הרוחני העליון. והתביעה הגדולה שנשמטה העליונה טובעת ממנו, שהיא חי בעולם של אחדות ושל הרmonoיה והאמת, מתחלת היא להתמלאות. והתשואה להיות קבועה בחצרות ד' באלה של תורה, בשנון הלכות ודקדוקי מצוות, מתעוררת ברוב נועם, בחן ושכל טוב, וברוח חסד מלא נדיבות ויושר לבב, מיסוד האהבה העליונה, המלאה דעת ויראת ד'.

רטו. כל חושי הנשמה טובעים ממנו את תפיקdem ואת הרחבה פועלותיהם בחזקה. ובתראובות הרוחנית, קשורים הם כמו תפיקדים של העולם הגדול ושל המון כחות לאין תכילת, מעשיים ושליליים. החוש האלקי המזוקק, הוא יותר מן הכל, פועל על הכל, ודופק בחזקה בכל כחות החיים, לשחרר אותו מאזיקיו, כדי שיווכל לחוש ולהרגיש את הנעם האלקי, להתענג בהצחחות העליונות כפי טبعו ומדתו. בתוכו גנויזים הם שאר הכוחות הרוחניים: הצדקה והמשרים. החוש הלאומי הדופק בחזקה ותובע ממנו בנין האומה והתעלותה, תשואה מלאה אש קודש להשתתף בשלולה ובהתפארותה, החוש השכלי התובע ממנו את התראובות השכל, החוש היפה התובע ממנו התגלות הציור ביפוי וטובו בכח המדמה ובਆרות החיים. החוש החברותי התובע ממנו לא נימוס ישר אנושי ודרך ארץ, והתקמידים הגופניים בכלל טובעים ממנו את פיתוח בריאותם ושהרורים במידה הנאותה לחי הטבע הגוףנים, ולהחי השכל והיושר, ולתקידי הקודש כולם. הצמאן האלקי ההרגשי התובע ממנו את התפילה השלמה, את ההסתכלות המסתורית בכל אש יעקב אהבתה ודבקותה العليונה ועל כולם החוש האמוני מדריך אותו לקבל באהבה וחשך עשי תורה מורשה ומסורת אבות, להתחבר לאמוני הארץ יראי ד' וחושבי שמו, ולהעלות את כל התביעות العليות והתחתיות לעליוי של קודש עליון, שאינו נמדד בשום שכל ורגש, כ"א בשאייה פנימית בעומק הקודש המרומם אשר להאמונה. אלקי אבי ואروم מנהו.

רטז. את הצמאן האלקי, הבוער וסוער בשלחת עוז לב, אסור לכבות. אם כל המכבה גhalt מעל המזבח הגשמי, עובר הוא בלאו של אש תמיד תוקד על המזבח לא חכבה, קל וחומר המכבה גhalt רוחנית العليונה מעל גבי המזבח הרוחני, המלא חיי קודש, הלב היישראלי. אמנים צרייכים תמיד להוסיף אש מן ההדיות, בשל טוב, בחכמה ובכינה, באור תורה ונר מצוה, כדי שתהא השלחת עלייה ומתרוממת, עולה ומוסיפה כח וגבורה, בכל הדרגות של החיים, מרום רקייע עד ארעית תהומה.

רין. הצמאן העמוק והלוהט, כשהוא מתחבר אל השכל החוקר והדורש, המציר והמשככל, משפייע הוא בו כח חיים רעננים ועלוניים, מאזר הוא את כח החכמה באוצר גבורה, והגבורה משתלה בתלה בית או מלאי גוננים וצבעים נפלאים כעין החשמל וכמראת הבזק. כמראה אש בית לה, וגבות מלאות עינים, וגובה להם ויראה להם. נחמדו ויפו, פאר קדושים, אשרי עין רואה כל אלה. ירוין מדשן ביתך ונחל עדניק תשקם. משוך הסך לירודעך וצדקהך לישרי לב.

רlich. כשהאדם קרוב ברוחו ורעיוןתו אל התורה, מאיורות עליו ההארות העליונות, ומדתוו וככל חכונותו מתרוממות ומתעלמות. מתמלאות זיו של חיים עליונים, וצנורות אורים של לשד חיים קדושים משפיעים עליו את שפעת זום, ורגשי קרבת אליהם עדינה מפעם מפעם. ועל זאת יתפלל כל חסיד ויזהר בכל דרכיו ומעשו, דבריו ותנוועתו, שלא יצא מתחת ידו שום תקלה, ולא יגרום שום חטא ועון, להעשות מהיצה בינו ובין האור העליון השופע את החיים האמתיים, שהם הם הדרכים המפולשים לאושר העליון, אשר עין לא ראתה אליהם זולתק יעשה למחכה לו.

רייט. הארת רוח הקודש מבורתה לאדם את הגודל שבכח הדיבור, את המפעול הגדול של מהות הדיבור, היא מצגת בבהירות לעניינו רוחו, איך נשאכ כל דיבור מראשית יצירתו עד התגלמותו לכל דיבור, ואחר כן איך הוא הולך ופועל בהמסרו לחיל המרחב הגדול בהתחדשו עם היצירה הגדולה, קביעות הרעיון בהרחבה והכרה פנימית באיכות הגדולה של הדיבור יעשה את האדם אחראי גדול על כל מוצא שפטיו, ערכי הדיבורים, מלאי עניין של קדושה, יתרומו למלתם האמיתית, וחדרה צודקת מלאה מוסר תקופת אותו מבלי להפקיר דבריו, שלא לשוח שיחת חולין. וכשם שמחשבה זו היא היא מותצת רוח הקודש, בהארתה, כך פעולתה המוסרית מביאה לידי רוח הקודש.

רכ. יראת ד' היא החכמה היותר עמוקה, מיסודת על השקפת העולם היותר פנימית, והיא נותנת את היסוד העמקני לכל מדע וכל תורה, בין בקדש בין בחול. והחול עצמו כשהוא דורש את העמינות היסודית הרי הוא מוכראhb לבא למסקנה זו, שככל זמן שאין יראת ד' מבססת את המדע הרי הוא כולם רק מרperfפ על השטח החיצוני של המושגים, שבאמת אינם בכלל חכמה. הן יראת ד' היא חכמה, שכן בלשון יונית קורין לאחת הינה.

רכא. יראת ד' היא החכמה היותר עמוקה, מיסודת על השקפת העולם היותר פנימית, והיא נותנת את היסוד העמקני לכל מדע, וכל תורה, בין בקדש בין בחול. והחול עצמו, כשהוא דורש את העמינות היסודית, הרי הוא מוכראhb לבא למסקנה זו, שככל זמן שאין יראת ד' מבססת את המדע, הרי הוא כולם רק מרperfפ על השטח החיצוני של המושגים, שבאמת אינם בכלל חכמה, הן יראת ד' היא חכמה שכן בלשון יוונית קורין לאחת הינה. מקור יראת ד' הוא מצטייר בעומק הנשמה מפני ההרכבה הנפלאה של שני ההפכים אשר בההשגה האלהית, העדר הידעיה המוחלטת במהות האלוהות וודאות הידעיה במציאותה שלמה, והתמזגות נפלאה של שני ערכיהם אדירים הופכים מאימת היא מד. והנורא, זה יעקב, שאמר מה נורא המקום הזה, והוא איש שם יושב אهلים, אהל אברהם ואוהל יצחק, המתמזג בתפארת ישראל, הדר חכמה יראה. שלילת הידעיה היא מוכראhb, מפני שככל ידיעה מטשטשת את הידע, כשם שהוא מבררת אותו, מפני הטשטוש הנמצא במדע האדם והוא הדין בכל מדע של כל הוויה מוגבלת שיש לה ראשית. ועצם החיים הרי הם היחס האלוהי של הוויה, וזה אוצר בידעיה הנעלמת, הנתפסת רק ברעותה דLIBא היותר כמושה. ואי אפשר לה להיות מוגלת בידעיה מובלעת, מפני שתטטש ע"י ההגבלה, ובזה יבוטל קשר המציאות. על כן אי אפשר לשום הוויה, שתתפס את הידעיה האלהית, כדי שלא תתבטל מציאותה, ותכלית הידעיה, ממשכת החיים והוויה שאין בינה ובין מקור חי החיים והוויה שום מסך מבديل ושום דבר חוץ, הוא דוקא מה שלא Nadu, כלומר לא הציר של העדר ידעתנו

כ"א עצמותה של שלילת הידיעה, שבחשכה העליון עצמות הידיעה האמיתית מונחת היא ללא שום מגע יד מוגבלת, הממעטה את דיוונגה, כי את השמים ואת הארץ אני מלא אמר ד'.

רכב. מי יודע את עומק צער, מי יוכל לשערו, הנסי ככלא במצרים רבים, בגבולים שונים, ורוחיו שואף למרוחבים נשאים. צמא נפשי לאליהם. אור האצלות הוא חי רוחי. אמונה אליהם גדולה ללא שום מעזר טبعי, הגוני, נמוסי, מוסרי, הוא משוש חי. כל מה שהוא מוגדר, הרי הוא חולין לגבי הקודש העליון, אשר אותו אני מבקש. חולת אהבה אני. מה קשה לי הלימוד, מה קשה עלי ההסתగות אל הפרטים. הימים אני אוהב, השיטות השמיימות - להם אני מתגעגע. גל עיני ואביטה נפלאות מתרתין.

רכג. הנסי רואה בעיני, אור חי אליו עולה, כחו לאלהיו הולך ומתרגלת, הקודש שבטע פורץ גדריו, הולך הוא בעצמו להתאחד עם הקודש שלמעלה מן הטבע הגס, עם הקודש הלוחם בטבע. לחמו בטבע וייצאו נצחון, הטבע המגושם עשה אותנו לבני מומיים, נגע בכף ירכנו, אבל המשמש הלא זרחה לנו לרפאותנו מצעתנו. היהדות של העבר, מצרים ועד הנה, מלחמה ארכאה היא נגד הטבע, לצד הצעור, של הטבע האנושי הכללי, אףלו טבע האומה וטבעו של כל יחיד. לחמו בטבע כדי לנצחו כדי לרדותו בתוך ביתו, הוא נכנע בפניו, העולמות הולכים ומתבססים, בעצם עומק הטבע תביעה גדולה מתגברת לקדושה ולטהרה, לעדרינות נפש, ולזוך החיים, אליו בא לבשר שלום ובൺמתה הפנימית של האומה זרם חיים של טבע מתרוץ, והוא הולך ומתקרב אל הקודש. זכירת יציאת מצרים הולכת ונעשה לזכירת יציאת שעבוד מלכויות הולכת ומתרקמת, והנו כולם הולכים ומתקרבים אל הטבע והוא מתקרב אלינו, הולך הוא ונכש לפנינו ודרישותיו הולכות ומתאימות עם דרישותינו האצליות מקור הקודש. ורוח הצער התובע את ארצנו, שפטו, חרותו וכבודו, ספרותו וכחו, רכשו, רגשותיו, נזרמים הם על-ידי שטף של טבע שבתוכיותו מלא הוא אש קודש.

רכד. יפתח היישוב בארץ-ישראל, יבנה הבניין הלאומי, מתוכו יפוח רוח גדול, נשמת האומה תתעורר לתחיה, עמוק טבעה תכיר את כל מהותה, מעוצם כחה תכוון את סדרי חייה העצמיים: הרוח המיחודה של האומה יכונן אמונה ד' אלהי ישראל בעולם, ואין צורך לומר בקרבה פנים. המורך וולדול הכח, השורר עכשו, מונע הוא את גאון האומה מהופיע בעולם, מעכב הוא את המהלךandi החי של המצוות המעשיות וקשר האמונה האלהית אשר בתוכן מהופיע בכל הדרו. אבל יתפרץ הכח הפנימי כהר פרצים והחאים הישראלים, מתוך הכרה פנימי ומתחן הכרה חופשית גם יחד, יעשו באותו מצביו הרואוי להם, - והצביו הטבעי להם הוא אשר יביא את התשובה הגדולה, את התשובה מהאהבה, ללא שום נפילה חרמנית, כי אם תשובה פנימית נובעת עמוק האמת שבאור החיים של הנשמה. אין להצטער כלל מזרמי הרוח הלאומי הטבעי ההורקן וסואן. גם הקלוקלים שהוא מקלקל במהלךו, סופם לבא לכל בניין ותקון.

רכה. אופיה של הגאולה הבאה לפנינו, שראשית עצדייה הנו חשים ומרגשים, הוא בתוכיותה של הכנסת-ישראל. מתחפתה היא האומה, בכל כחותיה, מגדلت היא את רוחה, את טבעה ואת עצמיותה, אינה מכרת עדין את עומק הישות העלונית שהיא כל יסוד תקומה. עינה לארץ, ולשם עדנה לא הבית. היא אינה שבה עדין

אל איש הראשון בפועל, היא מעבדת את חייה בכחותיה הנמצאים בשński נשמהה. אמןם בלבד קריאת שם, אלא מגמה מבודדת הכל הוא אור ד' וככובדו, אבל לא היא ולא העולם מכיר זה בבליטה, שם שמים לא שגור בפייה, אומץ וגבורה רודפת היא, אבל באמת הכל קודש ואלקי הוא. ורק בהגמר התוכן, בהעלות האומה למרום מצבה, אז יוחל אור אלקי נקרא בשם המפורש להגולות, גלה ויראה, שככל מה שהאריך וכל מה שיאיר, כל שחי וככל שיחיה בה, הכל אור אלקי עולם אלה ישראל הוא, וזה שמו אשר יקרו ד' צדקנו, ושם העיר מיום ד' שמה. מצב הגאולה זהו יסוד החזון של הרזים, שכנסת-ישראל לא תשובי למקומה לעתיד כי אם קודשה בריך הוא וכל חיליו יבואו אליה, ויקימו אותה מן עפרא בקר סגי, אשרי עין ראתה כל אלה, ולמשמע און ותקוה תשמה נפשנו. ומהמשך הזמן, העובר בין ההופעות המיחדות המרכזות בכנסת-ישראל, עד שיפוריע אור תפארת ישראל, לדעת כי שם ד' נקרא עליה, הוא זמן חבלי משיח, שرك אמץ אונים כרב יוסף היה אומר עליו יתי ואזכה דאיתיב בטוא דכופטא דחומריה.

רכו. החלומות הגדולים יסוד העולם הם. המדרגות שונות הן. חולמים הם הנבאים, בחולם אדרב בו. חולמים הם המשוררים בהקץ, חולמים בעלי המחשבה הגדולים לתקן העולם. חולמים אנו כולנו בשוב ד' את שיבת ציון. הגסות של החיים החברתיים, בהיותם שקוועים רק הצד החמרי, נוטלת את אור החלום מן העולם, את זהר ההרחהה שלו, את עליתו העליונה, מהמצוות הקודרת, עד שהעולם מפרפר במכאבים מתוך עקיותיה האריסיות של המצוות, חסרת זהר החלום. רק המכوابים הם יסורי אהבה, הם ימרקו את העולם, יבררו לו, כמה גדולה היא הטעות של המתפארים במצוות הלקואה, בעת אשר רק החלום החפשי, המורד במצוות ובגובליה, הוא הוא באמת האמת היותר הויתר של המצוות. ואז שב חזון החלום יהיה למחזה ברור. פה אל פה אדרב בו ומראה ולא בחידות, ותמונה ד' יבית.

רכז. ההשכלה החפשית באמת, המשוחררת מכל כבלי הדמיון הכווץ שטמטום הלב גורם לו, מערכת היא תמיד את הערך הכללי ביחס הפרט. האדם הפרטיא עבר הוא מהכלל כולם, ובערך יותר מתרחב - מההוריה כולה. בתיקונו המוסרי של אדם ייחידי, לא הוא לבדו מתעללה, כ"א המצוות כולה מתעללה עמו. לחשוב פחות מזה אי אפשר. רק טמטום הלב הוא יכול לגורם, שערך חשבונו של עולם כזה לא יוחש מפני גודל בהירות האמת שבו, שהוא מטשטש את העינים החלשות.

רכח. כמה דקדוק הפרטים ההלכתיים והפלפול מעכירים לפעמים את רוחי השואף לגודלות ולכללות. ומ"מ צריך אני להתגבר ולהכשיר את עצמי הכשרה הגונה, שאהיה ראוי ג"כ לבירור הלכה, ולפעמים גם לפלפוליים רגילים, כי סוף כל סוף לא ישנה אדם ממנהג המקום, וממדת"א היא שלא להיות ערך בין היישנים ולא ישן בין הערבים. וכשמקבלים איזה הגבלה מצד ד"א, בא ההרחבת הרוחנית אל הנפש מצד הרעיון הגדל האוצר בכלל מدت דרך ארץ, המתקן את התרבות הכללית של הבריות.

רכט. מטבחי אני נתבע לעשות כל הדברים לשם פעלם ולדברם במ לשמן. וכל מיני הפניות, ופגמי המחשבות והרצונות, הנם אצלי רק צדדים חיצוניים, שם אתחזק באמונה גדולה בסגולת אור נשמתי, המאוחdet עם

ענוה טהורה, איז אנטזח את הכל, ואור ד' יאיר עלי בבהירות והרחבה, ואוכל לדבר דברי אמת ולא שום פחד ולא שום משוא פנים בעולם.

רל. כשמזודמן הדבר, ומתרוך החשך להיות מażח בדרגה עליונה אידיאלית ברצונו ובציוו הכרתו, המדרגות הרגילות משתמשות ממנו, ונעשה שבור והrosis מאין תורה, מאין מוסר, מאין שלוה, מאין שמחה, מאין מעשים טובים, והוא בכ"ז עוסק בתפילה, מבקש מיוצרו כל צרכיו הגשמיים והרווחניים, צרכי עצמו וצרכי אחרים, מהתפתח ע"י זה חוש האמונה בגදלו, וההכרה האלהית, שהיא אור העולם והחיים הולכת ומתגברת בקרבו, וסוף סוף יבא אותה המדה העליונה של - ותגזר אומר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור.

רלא. ת"ח מארין דרזין, הקב"ה נותן להם כח גדול בנפש הבהמית שלהם, כדי שייצטרכו דוקא אותה האש העליונה של רזי תורה כדי לזככה, וממילא כחה אחר הזיכוך הוא חזק הרבה יותר, כמו שביעולם בכלל ישנים בהמות חזקות הרבה מהאדם. ומהז בא ההכרה לת"ח, שאור ד' הרזי קרוב לכלבם, שלא יעזבו את דרכם להסתפק בפשטין דאוריתא, כי להם עומד הדבר בסכנה נפשית, שלא תזוכך נפשם הבהמית ע"י אותו האור הפושר לעומת עצותה של נפש הבהמית אשר להם.

רלב. בעלי הפנימיות, מתוך עמוק יסוד התורה הם יונקים. מחדשים הם את הארחותיהם מתוך עצמיות הארתה של נשמה התורה, וקשה להם מאי לפרט את הענפים מתוך התתגלמות החיצונית שלהם, שהם באים ממדרשי המילים, אלא שאיבאה של תוכן חיים כלליים. רק כשהם دولים מבארות העמוקים, מתרכבים על ידם הענפים מאליהם.

רלג. קשה לי מאי לעסוק בענייני הלהה בלבד, וכן בענייני אגדה בלבד, בענייני נגלה בלבד ובענייני נסתר בלבד. כמו כן קשה לי לנוטות ברעיזון בדרך אמונה פשוטה בלבד, או בדרך מחקר והגיון בלבד, וכן בתוכנות ההתבודדות בלבד, ובתוכנות הרעות והחברותיות בלבד כי כל הזרמים שליטים בי, האמונה והחקירה, הלאומיות והמוסר, ההלכה והഗדה, הנגלה והנסתר, הבקרות והשירה את הכל אני מוכרח לספג, ומתרוך האחדות של המרומים העליונים, אני הולך וצועדר לדבקה בד' באמת, ולהעלות את אור קודש של הכנסת ישראל, ברעיזון ובמעשה, למקור חייה. הני חולם חלומות של גודלי גדולות, לשחקים אני מרקיע. מעצור אין לדוח דמיוני, ולשאיפתי הקבועה באושר ובבטוב, בטוהר ובקדש, אני משתוקק תמיד להתדק. הטבעות הטהורה של היוצר, של האומה, של האיש, של השעה, של הנצח, ומה שמקיף אותה, ומה שממלא את כל תוכן חייה, היא משוש חי. כמו חלב ודשן תשבע נפשי, ושפטתי רננות יהלל פי. גדול ד' ומהולל מאי, ולגדולתו אין חקר. אבל בגבירות ד' אשמע כל תהילתו. אודך על כי נוראות נפלאת נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאי.

רلد. נחלים גדולים משתפים בלבבי. מעינות גדולים רחבי ידיים נפתחים לפני. התורה, המצוות ואורחותיהם, הולכים ומוזריכים עלי את זהה קוייהם. אשרי חלקתי, כי אמונה גדולה, אמונה אל חי העולם, אל אלהי ישראל, אלהי עולם ד', היא חלקתי וחבל נחלתי, גורלי וכוסוי, ישעי וחפצי. הכל מצטייר לפני בשיטה שלמה

ומבהקת. שפת קצורה ועיפה מגלות על ידה גם קצתה מרענןות או רוחניים, הממלאים את כל קרוביו. כל עצמותי תאמנה ד' מי כמו. ואני אשיר עוזן, ארון לבוקר חסידין.

רלה. מלא שמחה אני, מלא גדולה, מלא שפלות, מלא מרירות, מלא נועם, מלא עונג, מלא אהבה, מלא קנאה, מלא זעם, מלא חסד, מלא טוב לכל. אשרי אדם שומע לי. אשרי נתן לי את הערך הפנימי הרואוי לי לפי חמדת סגולתי. הוא ירום אף ינשא, ישוג מכל עוני, יתקדש ויטהר, וד' אלhim עמו.

רלו. אמרת מהותי מתגלה ברגעי גדלותי. עצם צבוני מתבלט רק בעת עמידת נשמתי במלא שיעור קומתה. גאותי גאות ד' היא. מתגאה אני באלהי עולם, גדלעהצה ורב העיליה, אשר לגדולתו אין חקר, גאות שחקים מאורת אותי גדולה. שפלתי עדי ארץ. עני ונכח רוח אני. סובל אני בקרבי את מכואבי העולם וכל ענותיו, ודלות דליו המדוכדים, אסירי העוני המיאשים מכל תוחלת, המלאים ארסי מרוירים במעמקי לבם הפסיכו. חבר אני למרי נפש, מצטרע אני בצער נשמתם. הם עומדים להושע תשועת עולמים. אור ד' עליהם יופיע, ובשמו תרום קרנים.

רלו. הנהן צריך לשחרר את ספרותי מכבליה. מפני מה אני יכול לכתוב את עומק רעיוןתי בדרך ישירה, בלי סיכון, בלי הרכבה יתרה, כ"א דברים ממשמעם, להගלים כפי סדר יצירתם? זהו סוד מסותר, נעו מגולותיה של אורח החיים, וטלטל הקב"ה שביליה של תורה. מניעות גדולות עומדות נגד כל התגלות רוחנית עליונה, שלא תופיע בכל הרחבה. אין העולם כדי לאורה יתרה. אבל אנו חייבים ללחום עם המניעות. עומק החסד ינצח את הכל, ערפליה המחשכים יסورو, ינוסו הצללים, וכבוד ד' ואורו יופיע. כהניך ילבשו צדק וחסידיך רנן ירננו. עורה כבודו עורה הנבל וכיינור עיריה שחר. אודך בעמים אלהים, אוזמן כלואים. כי גדול עד שמים חסידיך, ואמנונך עד שחקים. על כן אמרתי הנה באתי ב מגילת ספר כתוב עלי, לעשות רצונך אלהי חפצתי ותורתך בתוך מעי. בשרת כי צדק בקהל רב, שפתך לא אכלא, ד' אתה ידעת.

רלח. כל הצדקות וכל הרשעות, כל האמתיות וכל השקרים, כל הטובות וכל הרעות, מצטרפות הכל לאגודה אחת, גדולה ונפלהה, שהטوب העליון של היצירה זורח על גבי גופם. אשרי אדם עמוק הקפת הכללות, הוא ימצא נעם בכל מר, טוהר בכל טומאה, אמת בכל שקר, צדק בכל רשות, ויכוף את כל רע וכל רשע, כל שקר וכל כיур, להיות מתחפה לאופי האמת והצדקה, האור והטوب. על הפרטים של כללים גדולים הללו כל תורה המוסר העליונה מיסודה היא. והצורך שי התגלות האלהות בדרכי החיים הויא בא עיקרו מפני הסתר המפליא שהטובה המסולאה גנוזה בתוכו, אשר רק ברצון ד' ומתגלה תוכל דרך אורה זו להגלוות, ולהסתמן בכל מפעלי בחיים, נר לרגלי דברך ואור לנתיתי.

רלט. שבים אנו אל מושגי הטבע גם במובן הרוחני, וזהי תפארתנו. הרוחניות, המוסר, השקיקה האלהית, כשהיא מוכrichtה בתורת חטיבה טבעית, הרי היא מארגנת את האדם העולם והחיים במערכה של אורש עליון נשגב אידיאלי, והעולם הולך ומתתקן במלכות שדי. מי זה לא ישתוקק לוזה, שייהי הטוב והצדקהطبع קניי בכל

נפש, ומז זה לא ישאף, שהוד החיים העליונים בהוד רוחניות וشيخוב מציאותם יהיו מאוגדים בעוצם הטבעית שלנו. מי לא ידע שנצחון הטוב והחיים על הרע והמות הוא מואחז בקיימותו של הטוב והחיים בתוכיות הטבע המוסדרת האיתנה. ובתוך המשג של הטבע מבנים אנו כבר, מה היא העבודה האלהית, מה היא חובתה של תורה בקיומה ותלמודה, עד כמה העולם צריך מזון ופרנסה רוחנית, כדי להתקיים באופן, כדי שהאידיאליות תעמד בו בראש.

רמ. אנחנו נkehן מז הטבע את העז שלה, את איתה, את הסדר המדוק שלה, את התמדתה ושקידתה, את מתינותה, ואת העמדה הבתויה המתגלת בחיזוניותה לגבי עצמה. אבל נשחרר מעורונה, מפראותה, מהרכחותה העבודתית, משלילת כונתה, וחסرون אידיאלית, והננו אז הולכים קוממיות, צועדים על במת הארץ, נוחלים נחלה בלי מצרים, לובשים עז והדר, ושוחקים ליום אחרון.

רמ. לשוב אל התורה המעשית כולה בחיבור כל פרטיה ולימודיה ואולי פלפוליה, אפשר יחד עם התרבות העליונה, ע"י הופעה גדולה רוחנית שירתית, שמוצאת פלגים יבלי מים חיים רוחניים, ציוירים, אידיאליים, גם בכל המקומות היבשים של החוקים ודקדוקי פלפוליהם. השירה מתפשטה על הכל, והרעין הצורי, שעובר מזה הרי הוא כחולם של הזיה, הוא מעבר השני המיטב שביצירות הרוח היותר נשגבים.

רמ. ע"פ שכל העולם כלו, וכל המחשבות והרגשות כולם מלאים הם אור ד' וקדוש של החיים העליונים, אצל ישרי לב המתענגים על נועם ד' ומקרים בהיכלו תמיד, מ"מ מעין האורה היסודית הרי הוא גנו בתרורה, וכשהולך בדרך ועונה וapseק ממשנתו, ואומר מה נאה אילן זה ומה נאה ניר זה, מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו, אף על פי שאינו ממש מתחייב בנפשו, אם כבר עלה למדרגת ההסתכלות האלהית, מכל מקום מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו. כי סוף כל סוף מכל העולם אור חיים זורח הוא, אבל מן התורה שופע אור חיים דחיים, ואין עוזבים קדושה חמורה מקורית ותופסים במקומה קדושה קלה מעותקת.

רמג. מתירא הוא האדם האלילי מפני האמונה הגדולה באלהים, מפני גודל האיכות הנשניתה שבפליאתה והדר גאונה. חושב הוא שיבולע כלו ויכחד באש הגדולה הזאת של גאות אין סוף, ובורה הוא בנקי סלעים, של תאונות חמורות, של בילוי זמנים בהוללות, ושל כל עסקי החיים הטריכים ושאים צרייכים, כדי להסתתר מהאור הגדול של השיגוב האلهי המעורר את עינו. אבל לא יועל בכל מנוסתו. האור המלא כל חודר הוא וחודר, ממלא הוא קרב וכליות, ודורש הוא דוקא את ההסתכלות אליו, לחזות בנועם ד' ולבקר בהיכלו. ותוכני החיים של הכלול ושל הפרט, שע"פ ההסתכלות להחים הספוגים מהaura של המחשבה, העוזיות, הבטחה והעמדה, הרענןות והתפארת, שבתוכן העליון של הוד אלהים עליון, הם ממלאים את כל הכבך הרוחני אשר לישראל, ומפטמים בריח בשמייהם גם את כל המרחביים הגשמיים שלהם. כל הנותר בזכרון והנשאר בירושלים קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחים בירושלים.

רמד. יצירתי זורמת כמעיני מים, מכח גלים היא, תוססת תמיד, מזלת פלגים יבלי מים, גאון נשמתי בקרבי תמיד כי ופועל. השקפת המלאה אור קודש, מתרחבת היא והולכת. הנני קרווא לאומץ ולגבורה, ולהזק ולאמץ לב כל נחשים. תפילתי ממוקד נשמתי היא הולכת, גדולה היא ומלאה גאות ד'.

רמה. נקודת קטנה, שמננה נמשך קו דק מאד, הוא מבידיל בין רצון עדין וקדוש, ובין גס ועכור. הציגו השכל, המרופד בהרגשה מוסרית, שיש בו ג"כ מנויות של התלהבות אשר לגבורה, הוא מעודן את הרצון. לעיתים מתחילה רצון שפל, עכור וגס, להתחווות, והוא עולה ע"י מה שמתקשר בו הציגו השכל המוסרי, עד שמתהפהך הוא בעצמו לרצון קדוש ועדין, והרי הניצוצות עלולות מתחומה תחתה לרווח מעלה. ולפעמים רצון עדין מתחילה בגילויו, ומתחער הוא בדרך הילוכו מדי פגשו ברצון גס ומכוער, שהוא סוחף אותו אחריו, והרי הוא הולך ונפגם, עד שיורד לדיווטה התחתונה, והרי הניצוצות הקדושים יורדים, נופלים אל הקליפה, ומעומק שאול הם משועים ודורים את תיקונם.

רמו. מי שהוא צריך להיות יונק ממוקד עליון איננו יכול לינק ממוקד תחתון. המוסר הפשט לא יעמוד אצל המוכשרים להסתכלות עליונה, כי אם כשייהו עוסקים בעיון וסדר חיים המתאים למדרתם, הם מוכרים להביא לחםם דוקא מරחיק, וממקום הקרוב והקטן לא ינתן להם מזון רוחני.

רמז. החושב העומד על עמדתו העצמית, מחויב הוא לשכל את עולמו הפנימי בכל ענפיו ופרטיו. והעבודה הזאת אין לה קצהה, וכל ימיו הוא קרווא להוסיף לקח ושבילו شيء חיים מדיעים ומוסרים. כל הדברים הכלליים, שהם פשוטים בעולם הדעות והרגשות, מוכריםhim לקבל אצלו צורה פרטית מחותבת בפני עצמה, ועם זה מתמזגת היא יפה עם הצורות הרוחניות והמעשיות של הכלל כולו.

רמה. האנשים הרוחניים מוכרים להיות שומרים תמיד על הלך נפשם הפנימית, רגש של טובה כשםתלהב אצלם יש לו עסק עם צורך נפשי קבוע, שהוא בא אליהם מעולם מסודר, מלא חיים ורזוי טוהר. לפעמים צריכה הנטיה להיות נשקלת בפלס השכל, ולפעמים מתגברת היא על כל משקל. יש מין הכרה פנימית, שمبرרת לאדם בירור גמור, שנשנתו במלא אורה מתגלת אליו, והוא חסינה ומלאה אמת, יותר מכל שכל מדור וסקול.

רמט. שאין האדם יכול להכנס בעולם של שום מדע, של שום מוסר מוקצב, של שום תוכן כתוב, ולבו עלו בקרבו עליזה רוחנית, ואהבה אצילת ממלאה את כל קרביו, הרי אור הקודש שממעל לכל תורה וכל שם אלהי מהפשת בקרבו, והרי הוא הולך ומתעלת על במתה ארץ, נוחל נחלת יעקב בלי מצרים, וקדושה קבועה מעטרתו, שהיא נותנת את לשד חייה, המתגלת בעת הירידה והתקיונים המוגבלים, שחיה החברה וחיה הטבע הגופני גורמים לחייבתם. וזה החפשי, המלא חירות, מתמלא רוח ד' של עבד נאמן, שכילל תפארה בראשו.

rng. עינוי גדול יש לנכנס מתחוך הרחבה גדולה של עיונים טהורים, ממוגנים ברגש ושירה כלילת הפארת, אל תוך הקצובות ההלכתיות, שהן שחורות כעורב. אע"פ שהו יפיו ועוזו קדשו, למשול בעולם המלא מחשבים, זהמות, ותסיות מהומיות. אבל בעל הנשמה, המפוארת בהדר קדשה, הוא מרגיש את ענותו הנוראה, את כל חבלו המאסר, בעת יציאה מתלמוד אל תלמוד. והוא צריך תמיד עצה והדרכה נcona, אין לדוף את היצוע של התוכנים המעשיים לפרטיהם הקשים ברפניות רכות, מלאות יפהה של עדינות החיים. והדר הקודש הנוצץ בהוד החופש והטוהר השמיימי, כמועה לבנת הספריך וכעaczם השמיים לטוהר.

רנא. התפילות הפסולות, שלא בכונה או בכונה פסולה, הרי הן פוגמות את כסא הכבוד שאוצר הנשמות שמה אחזו. הרעיון והרגש האלקי בטהרתו, מוסיף הוא זיקוק אל העולם, המוסר מתרחב, הטהרה הריעונית מתדרת, והרצון להתרום לטוב עליון, מתגדל. אבל התפילות הפסולות מחוקקות בתחום ציוורי הקודש ציוירים מוטשטשים, ומהשבחה של קודש ואמונה נפגמת. פועלת היא על החיים ההיפוך ממה שהאורה האלהית צריכה לפועל, ומבדת את הנעם של האורה אשר לקדושה, ושם שמים מתחלל. וע"יה איזה הרוחנית שהנשות אחזוalo באלו, והאריגה הרוחנית בכללותה, שהיא כים אוור גדור שגליו דוחים ובאיים זה את זה לידיו פעה וועזוע, היא מתבללת, והחאים האציליים הולכים ונכשלים, ויסוד התפילה העומד ברומו של עולם הולך ומזרזל, ובני אדם צועקין ואינם נענים. עד אשר יופיע אוור גדור שיסים את המחשבים לנוגחות, ומואפל ומחשך עניינו ערים תראינה.

רבב. השורש הרוחני החזק, המלא רעננות של חיים ומציאות, הוא שלוח ממנו ענפים וענפי ענפים לאין תכליות. ולפעמים כשהנשמה עיפה מריבוי הענפים, הרי היא מוכricht להאחז בשורש במקורו, וככה מתחדש. והיא שבאה אח"כ להתעלס עם הענפים כולם בפניים חדשות, ומרירה עוד הרבה ענפים וציצים ופרחים, מה שקדם לא הייתה היכולת מגיעה להוציאם לאור העולם. וזהו היסוד, שהרזיות העליונות מחזקת את יסוד הוiot דאבי ורבא, והאידיאליות המוסרית את העולם הטכני והחברותי.

rng. לפעמים מתחוך גדלות רוחנית מתחזקת גם כן המדות הרעות, ומתבלט הדבר בלעיגה וביזוי לחברים, כשייש איזה טינא בלבד ביחס לעילם. אף על פי שלכאורה התביעה הלבית דורשת הרחבה זו, ולפעמים יש מקום לצדדים גם כן שאין בbijizio ההוא משומם לשון הרע והתכבדות בקהלן חבריו, שאין הכונה להרע כי אם להרחיב את אופיו הפנימי, שהוא בעיקרו קודש, בכל זאת חזירות מזה היא יפה, והרי זה בכלל אל תאמיר אשלה רע, קוה לד' ויישע לך. כשמזדמן לצדיק נפילה מוסרית, אל יחת, ויעלה למקוםו העליון במחשבת קדושתו. ביחס אל יהל מפני חטא האדם בנוגע בין אדם לחברו, בענייני כבוד, והתכבדות בקהלן חברו, שלפעמים יש בהם קורתוב של טוב, מפני גדלות הנשמה, אלא שצרכיהם לזכקה בתשובה מהאהבה, ולשוב תמיד לגבורה של ענוה, של אהבת רעים, זהירות בכבוד הבריות.

rng. באים אורות הקודש, על ידי לימוד התורה, על ידי הגיון חכמה, על ידי קיום המצוות, על ידי הדרכות המוסר והמדות הטובות, כל אחד מסוג מיוחד, מגוון מיוחד, והם מתרכבים בתחום הנשמה העסוקה בהם,

מרומיים הם את ערכה, מוסיפים לה חיים עצמאיים מקוריים. והוספה זו ספוגה היא מכל היש הרוחני, שהיש הגשמי והמעשי כולל כבר בתוכו, כולל הוא מכל המזוין, ומשביע ומרווה את הנשמה ומטעימה מכל, והוא באיתניות חזרת היא ומשמעותה מקור חילה הפנימי אל הכל. והאורות הרוחניים בעצמם, שהםם באו תוספות החיים הללו אליה, חוזרים ומארדים באור יקר, באור נחדר ונערב, מלא נגוזות, מלא תעוזה, וברכת שדי מתגדלת ועולה כפורה. אשרי האיש הגורם ברכת עולמים זאת בכל מעשו ודרךיו, והוא איתן העולם.

רנה. הצד היותר חלש מן האורה העליונה של ההופעות האלוהיות, מתגלה ע"י העולם הסביבי בתוכנו. הולכים אנו מהיל אל חיל, מאור כהה לאור בהיר ממנו, והליקתנו איטית היא ברכבה, אלא שלפעמים נהיה מתווכים בהופעה של דליה פתאומית, ואור גדול של רצון אדר ושל הכרה בולטת ישפך עליינו בפתע, והננו מוצאים עצמנו איז מלאים גודל ואושר.

רנו. הולכת היא שפעתה של הנשמה העליונה - תמציתה המזהירה של הישות המושכלת מלאת החיל והחונן - ומתגברת בחים, בחיה הרוח ובחיי הנפש והבשר, ושפעה זו אורה וייפה לה, חן ותפארת בקרבה, אוור פנים ולשד חיים שקויה שמחה ועדנה היא מלאה. כשהדיבור הרע פרץ גבוליו, כשהזהמה הבשרית והצד העכור שבחיי הרוח שלח את ארסו וחרחיב את ענפיו, אין השפעתה של הנשמה העליונה מתגלה, ושמרירת החן והתמיינות של הדר החיים מסתלקת, ותוכנות של חשת פנים, של כיורים, אפילו גופנים, באה ומתגלה. אלה הם תולדות הנגעים המalarmים את הנשמה ומנועים ממנה את כח השפעתה. ובגהיע תור הכה המשפייע בהಗלותו, וחוץ הדיבור של הקודש פועם בלב, מהלכי החיים מחייבים אותו העולם הרוס הוא ושבור, הולכי דרכי תוהו מתרבים, וגופים מתדלדים ונשומות נאבדות, דורות מתרסקים בלחץ החיים המזוהמים והעולם נחשך, והנשמה דופקת על הלבבות המסוגלים - שפכו רוח, דברו צדק. ואיזה כח חזר ממפליג הגואה, משאון חי השוק בא וטופח על הפה, סוגר את הצינור המלולי, והרוח ההולך להחיות נעצר. נפגמת הנשמה בכך חזר זה, והוא מסpit אליה את אורותיה, ומתחתיות מתחיל לשורור חזך ואפלה מנודח, ויזו החיים מסתלק, וההוד נהפק לדוחה וכל פנים לירקון. וזהי ג"כ סבת הנגעים, כשהעולם כולם הגשמי והרוחני, עומד באמחת משקלו, כשהבנייה בכללותו מתרועע, אין סימני חיים הללו מתגלים בכל תוקפם, ומ"מ לא יعلמו כלל מפקוחי העינים, אשר עדנת הבשר, העשויה למרות תנאי הנשמה המניצחת על פסגת החיים, לא תחוץ بعد הבטחת החודרת.

רנו. אש קודש היוקדת בלבי, תשוקתי הבוערת באין הפסק בפנימיותה לאל חי, צריכה להיות מוכרת ממוני לכשרון גדול ואדר, והנני מחייב לכבד הארה קדושה זו, המופיעה תמיד עלי והולכת ומתגברת לעיתים, הכל לפיק רוב המעשה והתלמוד, ולפי רוב העמكت המחשבה, שחרור הדעת ובריאות הגוף, ושמחה הלב התלי בכל אלה.

רנה. רואה אני נשמות בגודלתן ובקטנותן, איך הן עומדות במלא צבונן, מלאי אור, בהוד ויפעת עולמים, איך הן קטנות, כהות וחשכות, נגוזות וחלושות, איך הן נגאלות משחת ע"י הארת חסד עליונה של כח גדול

ואaddir, המתעורר ע"י תפילה ישרים, הממלא כל העולם טל חיים וברכה. ואם אני מדבר דברים עליאוניים ופחד עובר על כל עצמותי, לא אבהל, כי אדע כי ד' ל', מה יעשהبشر ל'.

רנט. לא לחנם נטעבי אלה כל הנפשות את התשוקה התדרית לכל נסתר, לכל נאצל ונשגב, ולא לחנם הביאני לארץ ישראל, ולא לחנם יצר בי רוח אומץ וטוhor פנימי אע"פ שהאני מוקף חולשות וכשלונות לאין מספר, הרבה מאד, יותר מכל ההמון וכל בני תורה הרגילים, ואולי גם יותר מכל בני המעלה עדיני הרוח והמרגינישם רחשי הנשמה, כל אלה נטעו בקרבי כדי להשתמש בהם להoir לעולם, ליצור ספרות מלאה או רזי תורה פולרית ושווה לכל נפש, מלאה שירה וגבורת, חמוצה בשכל טוב ובבקורת נאמנה, להרים קרזן עם ד', ולתשועת עולם אשר החלה לזרוח לו בארץ ישראל.

רס. כשהנשמה משערת עד כמה איש ישראל מוכרא הוא קודם כל לדעת תורת ישראל. ועד כמה כל החיים הרוחניים מוכראים להיות מבוססים על יסודות מעשיים בחיה הציבור ובחיה היחיד, מתעוררת תשוקה גדולה ללמידה התורה המעשי, המורה את דרכי החיים, והתשוקה הרוחנית נלחמת היא על עמדתה, ואיןנה מניחה את התשוקה המעשית שתמשל היא ממשלה בלתי מוגבלת בסדרי הלמוד וארחות החיים והמחשבה. ומהתוך ההתנגשות, של אלה שתי התשוקות הבוערות, יצא אוור מבהיק, כולל בקרבו עשר ספון, קליעו משמי הכהות ייחדיו, הרוחני והמעשי. ומשניהם יבנו נשמות שוממות, ויתכוון עם עולם, ההולך לחדר את נעוריו, על ארץ מטעתו.

רסא. אין צדיקים עליאוניים יכולים לצמצם עצם במבט מיוחד, מפני שהם רואים חסד ד' ואורו על כל פרוש, בכל מקום זרווע. מן הכלם מעלים נצוצות קודש, אורות קדושים מלאים זיו של מעלה, כל שיחם קודש, כל תנוועתם כה ד' היא, כל שרעפי לכם וזעוזני נפשם מלאים כבוד אל מלך הכהוד, אשר בשם גיגלון כל היום ובצדקהו ירומו.

רסב. הצד החיצון שבאמונה מתגלה בצורה נעלמה, ומ"מ אוור ד' שוכן בה. מקומות נלעגים למראה עיני אדם ישם בכל הטבע והמציאות, אבל אין הלווג בא כ"א מקוצר ראות, וממייעוט ההשגה של השיגוב שיש בכל דבר קטן וגדול יחד.

רסג. לא פחות مما שהאמונה האלהית מתלבשת בתוарים רובי דמיון פראי - מצד המציאות המשמשת היורדת ונกลמת כשהיא בא להכרתינו - הרי היא מתלבשת ג"כ בתאים של מדות כאלה, שהמוסר החפשי מוצא בהם פגמים. והפגמים הללו עצמם, הם מעלים אותנו לחשוב גבואה, ממעל לכל שדרה מוסרית מוגבלת, כמו שתוاري המציאות המציגותה מגושמת מרימים אותו ממעל לכל שליליה והגדורה.

רסד. האידיאליות היסודית שבחי הרוח, מתבטאת ע"י קנא נגד עובדי ע"ז, שתראה כלפי בר, כזרות עין של איזה מלך אונכי, כשותפים במלכותו איזה מסיג גבול. אבל המדע העליון, בשפעת רוח

הקודש יזכה את המושג, ויעמידנו על מרום הטוהר, של המציאות המשנית של האוושר, אשר במחשבה הבורורה עד האמת האלוהית.

رسה. הנזחון על הרשעה שבעולם יהיה רק ע"י כח התורה, שמתעוררת ע"י תנוקות של בית רבן, כשהיא מושלת בתקופת הילדות, רק היא לבדה בנש망תן, שהיא אך היא הננה הטוב הגמור, המכרייע את כל הרע לטוב.

رسו. האמונה האלוהית וכל סגולותיה, צריכה היא להשתחרר מכל כבליה, להתפשט מכל קליפותיה, ולעמד היה בזריחת אור קרניה, המAIRים את כל העולמים מזוין הדרם.

رسז. מי יכול לעזור את אוור האהבה האלוהית העליונה ההולכת ומפעמת בכלם של שרים, חסידי קדש, ישראלים, כrhoח צח מלא נעם בשמי עדן, ועם זה סוער והומה כהמיה ים לגליו, תשער הנשמה מרוב רחבת תענווג זיו נועם עליון. וחשך עדני עדנים זה מגדייל ומרחיב את כל התכוונות הרוחניות והמדאות הנפשיות, וכל נשמה מתקדשת, וכל אשר לו רק מגע רחוק לאו זיו נשמות קדש של גבורי אל אלו, הרי זה מתעללה. כל התורה, המוסר, המצווה, המעשה והתלמוד הם באים לפניו את מכשולוי הדרכים, שתוכל אהבת עולמי עולמים זאת להתפשט, להתרחב על כל כרכי החיים, על כל מרחביהם. וענפיהם הרבים של שרשאי אהבת קדשי קדשים אלה הם כל מדות טובות וישראל, פרטיות וככלויות, אישיות וחברותיות, עד כדי שפיטה תבל בצדק ולאומים במישרים.

رسח. השכל הבריא המקורי בטבעו הוא מורכב בהרכבה מזגית, מיסודות השכל והרגש. השכל ההכרתי שבו ניתן לו את היסוד המזין, והרגש המפותח בקרבו ניתן לו את היסוד המענג. וכל העוסק בתורה לשמה מתברך באחדותם הגמורה ותמיומותם השלמה של השכל והרגש, בצורה כזאת שכל אחד מרחיב את גבול חברו, והنم רעיון דלא מתחפרין.

رسט. האחדות המגולה של העולם המוסרי, הרוחני והשכלי, עם העולם החמרי, המעשני, הטכני ו לחברותי, מתבטאת בעולם ע"י ישראל. וסגולתה של ארץ ישראל היא לכונן בעולם גilio אחידות זו, הנוננת פנים חדשות לכל התרבות האנושית, לכל תפkidיה. ערך הדיבור, המזוהה לישראל, שברכתם ברכה וקלתם קללה, הוא מכונן על יסוד גילוי חדש דנא, אשר מוכרא הוא להפליא את כל העולם בחידושו, ולהוציא את האמרה רק עם חכם ונבון הגודל הזה, מכל עם ולשון, בהgelות סגולות התהיה הישראלית בארץ ישראל בכלל תפארתה.

רע. גבורה רוחנית היא, להבדיל את העולם המזוהה ביחיד הרוחני במהלך הדיעות והרגשות, מכל מה שהוא נראה כסותר אותו בעולם הכללי. אתה לך בתם לבבי בקרוב بيתי.

רעה. מתוך שההתורה נובעת היא לכל פרטיה ממוקור הרוחני העשיר והאיתן של כל העולמים כולם, הלומד אותה לשם, מתאנגד ומתחمم עם כל החיים והטהור היש בכל מלא עולמים, וחיה עולם, חי קודש נצחים, הולכים ונמשכים עליו, וمبرכתו הכל מתברך, ומעיליוו הכל מתעלה, והרי הוא הולך ומשתחרר מהכבלים של ההשתעבדות הגובלית של השכל האנושי, ושל הליקות המוסריות שהן נובעות מצמצומיו, ונעשה צדיק וחסיד ישר ונאמן.

רubb. אי אפשר לספרות ישראלית שתצליח ללא התקדשות הנשומות של הספרים. כל ספר שאינו عمل לטהר את מדתו, לזכך את מעשיו ואת רעינותו, עד שייהי עולמו הפנימי בעצמו מלא אורה והשלמות הפנימית מורגשת בתוכו, יחד עם הדאגה להשלים את החסר ולהמלא ענוּה ממוגנת בגבורה ושלות רוח עם התעוררות שכילת ורגשית חזקה להיטיב ולהשכיל את עצמו, וחפץ נשגב לעמוד ברום הטהרה והקדושה האצילתית, כיון שהוא עומד במעמד כזה לא יוכל להקריא ספר באמת. רק הראשונים היו נקראים ספרים, מפני שהיו ספרים אוטיות שבתורה, וספרות האותיות שבתורה העלהם לדרגה עליונה של טוהר רוח וגבורה נשמה, עד שם ספרים היה Nähe להם. ואם את הספרות הישראליתanno חפציהם להחיות צרייכיםanno ללכת בדרך הקודש הזאת, לבא מן הקדושה אל הספרות, והיה שם מסלול ודרכ, ודרכ הקודש יקרה לה - ויהלכו גואלים.

רעג. גדולה היא תבייעתנו הגוףנית, גוף בריא אנחנו צרייכים, התעסכנו הרבה בנפשיות, שכחנו את קדושת הגוף, זנחנו את הבריאות והגבורה הגוףנית, שכחנו שיש לנו בשך קודש, לא פחות مما שיש לנו רוח הקודש. עזבנו את החיים המעשים, ואת התבירות החושים ואת הקשר עם המציאות הגוףנית המוחשי, מפני יראה נפולה, מפני חסר אמונה בקדושת הארץ, אמונה זה סדר זרים, שמאמין בחיה העולמים וזורע. כל תשוכתנו עליה בידינו רק אם תהיה עם כל הود רוחניותה, גם תשוכה גשמיית יוצרת דם בריא, בשך בריא, גופים חטובים ואיתנים, רוחلوحט זורח על שרירים חזקים. בגבורה הבשר תאייר הנשמה הנחלשת, תהיות המתים בגוויות.

רעד. כשהעם הקודש יהיה בריא וחזק בגופו, תגבר ותתחזק הקדושה בעולם. כשלדי ישראל יהיו חזקים, בריאים ומצויקים, יהיה אויר העולם קדוש וטהרו. כל תוכן גשמי של צדיקים מעלה את העולם כולו ברוחניותו. ואין צדיק בעולם, שיגיע לקרים של כניסה ישראל כולה. ומובן בזה, שהבריאות והיתרונות הגשמי של כללות ישראל זהו היסודות לאור העולם, לקודש העולם, לגילוי האלהות בעולם, לטהרת המדות, לרוממות הצדק והופעת המוסר בנצחונו בעולם. ביחס לחברו של כל יחיד עם כללות האומה, כל אחד מישראל הוא צדיק וקדוש. כל דבר גשמי ישראלי הוא מוכן לקדושה ואצלות עליונה. פיתוח אומץ הגוףני שבישראל יוציאו מן הכח אל הפועל אימוצי נשמה נפלאים, ואורה העליון של תורה ימצא את הבסיס האיתן הרاوي לו, ויקומו לנו מאורי עולם, אנשי רוח אלהים, כבורי כה שרים עם אלהים ועם אנשים ויכולים להם.

רעעה. ואפשר הדבר להרגיש את תנועות הנשמה, שבתאותם תעלומה, את קשורה אל אותם העולמות הנשוגבים, שהם היא יונקת את סוד חייה. את זיהה והדרה. וכל מה שהאדם מתقدس יותר, כל מה שמחרך מן החטא. והוא נוטה אל הקדושה ואל האצילות, הנשמה יותר מתגללה עליו, ואורה שופע בכל קרביו, והוא נתבע מכל

עצמיותו להתייחד יותר וייתר במקור חייו. הגויה, וכל נטיותה, הולכת היא ומתקדשת, נוטה היא אל היסוד הנשמתי. חושיה מתחדים, ועם זה מתעלמים, מתקדשים, ומתעדנים. הריח, ההקשבה, הראיה, הכל מתעללה, הכל מתבהר. הנשמה שואבת אורה ממקורו מромיה, ומהמורן המקורי הזה היא משפעת אל הנפש החיה, אל כחות הגוף הרוחניים והגשמיים. הגבורה מתגדלת, הבטחון, אומץ הלב, ושקט הרוח, הולך הוא ומתרפסת. והתשוכה לגדלות, של תום ויושר, של חיים ואור, של דעת ויפעה, הולכת ומתגדלת. והאדם הולך ומנצח את החיים נצחון אחר נצחון. הכנאה, התאה. הכבוד וההון, היקרים כל כך אצל רוב בני האדם. נעשים בעיניו בזויים זולים. ורוחו שוקק אל הטוהר, אל הטוב המוחלט, אל האמת המזהרת, אל הנצח בכל מלא הodo, אל אוֹר ד', אל אלהי עולם.

רעו. כל מה שהנשמה מבהיקה ביותר, ע"י קדרותה המעשה וטהרת הדעת והמדות, נרשמים ביותר רשמי המעשימים והמדות בקרבה, והצירורים העדינים, היפים והנסגים של עשות הטוב והישר, של התורה והמצוה, עושים עליה פתוחים נאים ונעלמים מأد, המשביחים את ערכה לאין קץ. וצירוריה המפותחים חיים הם בקרבה חיים שהולכים ושותפים, הולכים ומתגדלים, הולכים ומתנסאים לגבהי שחקים, חיים מעסיקי עולמים ובוניהם, חיים שהקדש הוא יסוד הויאתם, שהקליטה הסודית מעולפת ספרי המוסר הכללי, היא הולכת ופועלת בהם פעולה תדירה בלתי פסקת.

רעז. כמו דור שלם, כך אדם ייחידי ימצא עצמו לפעם לואה ליאות גופנית, וממנה בא הוא לילאות רוחנית. ואם רוחני הוא בטבעו ובעמדתו, יחשב למלאות את החסרונו הרוחני שלו ע"י הוספה רוחנית, והרי הוא אז מוסיף תבן על המדרורה. ולהיות הרוחנית וכל מעקשיה הנגררים עמה, לא תעבור כ"א ע"י מנוחה גופנית הגונה, הגוררת אחריה תוספת כח גופני. שرك אחרי ההוספה ההגונה הגופנית, יהל כח הרוחני להתנווץ במלא אומו, ועשר ידות ימצא ב עמוקKi הגוף והבשר החי, אור וחימם, מוסר וקדושא, מצומדים עם גבורה, ענווה ושםחה וחדות חיים רעננה, וטויה לב מלאה אהבה, והכרת ערך המציאות והחוובה בבליטה שלמה תקיף את כל כחות החיים כולם, הגשמיים והרוחניים, ושלוחה וסדר, צפיה ישירה, ונעם עליון בבטחון פנימי, תנוצץ בכל קרב וכליות, ולבי ובשריו ירננו אל אל חי.

רעח. מתחנכים הם לפעם בתוך הלב כל יסורי העולם, כל עינויי הנשמות ועינויי הגוף. האדם אינו מוצא מנה לבבנו. חפץ הוא בתיקונו של עולם, והעולם עומד לעומתו בכל כיורו וניוול, בכל עוצב ויגון קודר שלו. ונפשו בוכה במסתרים. מי ינוד לו, מי ינחמו? המזיאות קשה מברזל, והוא מטפח על פניו. מתחננס האדם בתוכיוו כחומר בקליפהו, ומנח אין. הומה או מקרב נשמתו למקור הישע, למען האושר וההרמוני של כל חי. אל אלהים דלה נפשי. כמים קרים על נפש עיפה באה שמוועה טוביה, מקור חי העולםים.

רעט. מרחבים, מרחבים, מרחבי אל אותה נפשי. אל חסגורוני בשום כלוב, לא גשמי ולא רוחני. שטה היא נשמתי ברחבי שמיים, לא יכולוה קירות לב ולא קירות מעשה, מוסר, הגיון ונימוס. ממעל לכל אלה שטה היא

ועפה, ממעל לכל אשר יקרא בכל שם, ממרום מכל עונג, מכל נועם ויופי, ממרום לכל נשגב ונאנצל. חולת אהבה אני.

רפ. צמאתי צמאתי לאלהי כאיל על אפיקים. هو מי ימלל כאבי, מי יהיה כינור לשירי יגוני, מי ישמע קול מרירותי, צער ביטוי הרחוב מרוחבי כל ימים. צמאתי לאמת, לא להשגת האמת, הרי אני רוכב על שחקיו, הריני قول בתוכה האמת מובלע. הרי אני قول מוכאב מצער הביטוי, איך זה אבטא את האמת הגדולה המלא את כל לבבי? מי יגלה לרבים, לעולמים, לברואים, למלא כל, לגוי ואדם יחד, את הזיקים מלאי אוצרות אוור וחום, שהם אצורים בנשמתי פנימה. רואה אני אותן שלhabות עלולות, בוקעות שמי שמי שמי,ומי יחש, מי ימלע עזם, ואני אני גבור אל כאחד הגברים אשר מלא עולמים מצאו בהם פנימה, ידע העולם את עשרם או לא ידע, הכל להם אחת - אלה עדרי הצאן ההולכים על שני רגליים, מה יועלו אם ידעו מגובה איש ומה יזיקו ללא ידעם? הנני קשור עם העולם. החיים, האנשים, הנם חבר, חלקים רבים מנשמתי עם מושלבת, ובמה זה אוכל להארם מאורי, כל אשר דבר אינו אלא מכסה את זרי, מעיב את אורי. גדול צערן וגדל מכאובי. הוא אליו, עוזה היה בצרתי, המצא לי מערבי לשון, תננה לי שפה ונنبي שפתים, אספר במקהלה, אמתה - אמתך אלהי.

רפא. מבקשות הן המחשבות, הרגשות וכל תוכני הנפש הפנימיים, מקום של התפשטות רחבה ומוסדרת כפי הצורך של הדרכות נועמן, והן עורגות לאלהי חייהם וצורך ישען. מוצאות בעצמן גילתן ושמחה עוזן, כשהממחשה הברה בדעת אלהים מסוקלת לפניהן מכל מכשול, אז הן מוצאות עצמן בגין עדן. והמכשולים הם ארחות החיים. דרכי המדות, המעשים, השקפות העולם, הזיקוק אל הכלל, אל המוסר, אל היופי, אל כל הנשגב והעדין בחים הפנימיים והחיצוניים, ותביעה זו של חירות עליונה כשהיא מתגברת, עירגה אלהית מוכרחת הדורשת בכל כה את תפקידיה, היא היא המכרצה את כל החיים שלפניה ושל אחריה שילכו במסלולה.

רפב. כפי הטהרה הגופנית, בمزג ומדות, שקיთ התאהה, וזיכון החומר, ולפי האורה השכלית, הבאה מרוב תורה ודעתי. מהרבה שימוש של חכמים, ומהרבה דעת העולם והחיים, כן יגדל כה הציור והדמיון בפועלתו, וכן תהינה פועלותיו רצויות, שקולות וקרובות לערכים מתאימים, עד שייהיה קרוב אל השכל בבהירותו, ויהיה עולה עליו בעומק ההרגשה, ובחדור החיים שלו.

רפג. הדבר הנעלם מן האדם, הוא מה שלא יוכל למצא נתיב באפלתו. הרי מחזות הללו תוהו ובוהו הם לגביו, גם אם בעצם הוד ויפעה מלאו. ותוהו זה ברית כרותה לו, שייהיה נשכח מן הלב. אלה הם הדורות אשר קומטו بلا עת, ונחר יוץק יסודם.

רפד. המשיגים הגדולים, שאין מעלהם פסקת מליחות צומחת תמיד בצמיהות חדשות, אינם מוצאים בעצם מרגע, תלמידי חכמים אין להם מנוחה. וטרם שיעמדו על התוכן של העדר מנוחה זו, הרי הם מצטערים עליה,

והם מלאים יגון פנימי, ואי חפץ מORGASH תמיד בקרובם, המונע אותם משמחת לב. אבל כאשר יתרו תוכני המהות העליונה שלהם. ידעו להבדיל בין חסרון המנוחה שלהם, שבא מתוך גדולה נשמתית, הבלתי פוסקת, מתוך ריכוש של קניין רוח כבירים חדשים בכל עת ורגע, ובין העדר מנוחה הבא מתוך מהומה של רשעות ושל בערות. ואו ידעו לשמה בחלקם. ולהזיק במעוזם, ולעמוד תמיד על עמדם בעבודת הרוח התדריה, המחדשת להם בכל עת את ידידות נועמיה.

רפה. לפתח את הספרות בתוכני אמת וקדוש מקוריים, צרייכים בעלי המחשבה שהגינויותיהם נובעים ממוקור הקודש, להרגיל עצם בפירוט מחשבות. כי השטף הגדול שאור הקודש שוטף על הנשמה גורם, שהדברים שיסודם באצלות עליונה, באים סתוימים, והדרישות הספרותיות אין מתפרשות ומתוך כך העולם נשאר עומד ותווה, מבלי דעת מה הוא התוכן שכל הוגי דעת קודש הללו מרצים לפניו. וכל ההשפעה נשארת לפי זה, רק על יסוד ההרגשה הפנימית, השרואה בתמורה אצל המון כולם, ועל יסוד המעוֹף השמיימי של יחידי סגולה, אבל נעלם דבר מכל הקהיל עד שיפורטו הדברים, טיפ אחר טפה.

רפו. הוגי דעת צרייכים להרגיל עצם להוציאו מן הכל אל הפועל, בין בדייבור בין בכתיבה, מחשבות פשוטות. ולפעמים דוקא על יין יבותאו החידושים היותר נשגים.

רפא. כמה פעמים מזדמן בעולםם, שהדרךם שהאמת נודעת על ידם, הם עצם אינם מתאים להאמת, ודוקא הם הנם מובילים אל האמת. והרצו להגביר את האמת בהדרךם מאבד הוא את האמת העצמית בעצמה, והוא נשארת רחוק ממנו, ונמצא שאמת כזאת המכבדת את האמת, הרי היא השקר היותר מוחלט. ומ"מ הדרך המוביל את האיש היחידי ואת הציבור הכללי לידי תיקונו, הוא שיבא למדרגה כזאת, שיוכל לעמוד על האמת המטרית ע"י דרכם שהם כולם אמת כשם לעצמן, ולא יחסר בהם קורתובן האור ומן החום של האמת המוחלטת.

רפא. ההשגה המתפרצת לעלות עד לחוץ לתוךם הציור האנושי, מתחטטשים אצל ההבדלים שבין טוב לרע, בין טמא לטהור, ואף על פי שהדבר בא מרוב אור וקדשה עליונה, שם באמת חזור הכל לטוב וקדוש, ואין שטן ואין פגע רע, אבל בתחום החיים המוגבלים שלנו הלא באמת רב מאד הרע והטמא, שהנו מוכרים להיות שקוועים בהכרת כיעורו ושנאתו, כמו שהנו חייבים להיות קשורים באהבת הטוב הטוהר והקדוש, והכרת כבודו ותפארתו. ועל כן בעלי מחשבה פורצת כזו הם מרגישים בקרובם עצות קודרת בכל עת, כדוגמא של עצוּן שעלה חטא, הבא ממוסר כלויות, מפני שחירותם מחשבתם וקדושתה העליונה הרי היא באמת חוטאת, מצד הערכיהם המעשיים. והם שבים לאיתן מצב הנפש הקדושה, השמחה תמיד באור ה', על ידי מה שהם שואבים ממקור הקודש העליון לא רק את מצב של התרכבות הנפש והכללה העליונה, אלא גם את מצב הדרך המוגבל, שהוא התוכן המיויחד למעבר החיים העליונים, אורח צדיקים, שהוא כאור נוגה, ההפק דרך רשעים באפליה, שלא ידעו במה יכשלו. וכפי המדה ששתי התכוונות מתאימות ביחס בנשמה, האורה העליונה, הצופה למרחוק לכל הקליפה בפרי, והרע בטוב, ולהפק הכל לאור גדול, והאור התחתון, המAIR בכל חדרי לבב, לסור מרע,

ולשנה כל תועבת ד', ככה מתבפס הרוח, ואור הקודש עם נועמו ושמחתו בשלות ישרים חוזר להoir, והנשמה מתרוממת, ונס יגון ואנחה.

רופא. אין צער בעולם שידמה לצער השקיקה אל הטוב המוחלט, אל הצמאן הנורא, המענה את הנשמה, להיות מוצאת את עצמה מאושר רוחני, מלאי בתוכיותו זוהר של יושר, של תמיינות, של צדק, ושל הדבקות האליהית, המחוכרת עם טהרה מכל חטא ועון. לב נשבר ונרכה אליהם לא תבזה.

רצ. כמה גדולה היא מלחמתי הפנימית, לבבי מלא עריגה רוחנית גבואה ורחבה, חפץ אני שהנועם האלקי يتפשט תמיד בכל קרבי. לא מפני הנאת העונג שבו, כי אצד שכך צריך להיות, מצד שאך זהו המעד של המציאות, משום שהוא תוכן החיים. והנני תמיד הומה, שואג בעצמיות הפנימית, בקול גדול או רם אליהם הבו לי, תענג אל חי ושבשוועו, גודל יפהה בקרות היכל מלך עולם, אל אלחי אבי, אשר בכל לבי הנני נתון להבהיר. אשר פחדו ירומני. ונשماتי הולכת היא ומתנשאת, מתעללה היא על כל השפלות, הקטנות והגבולים, שחמי הטבע, הגויה, הסביבה, וההסכמה מגבילים אותה, לוחצים אותה בצבטים, משיימים אותה כולה בסד. והנה שף חיובים בא, למידים ודקדוקים לאין תכליות, סיבוכי רעיונות, והווצה פלפולים מדיקנות של אותן ותיבות, באה וסובבת את נשמתי הצחה, החפשית, הקללה כקרוב, הטהורה עצם השמים, השוטפת כים של אור. ואני עוד לא באתי לזאת המדרגה, לסכנות מריאשית עד אחרית, להבין נועם שמוועה, להרגיש מתק כל דקדוק, להיות צופה באור שבמחשי עולם. והנני מלא מכאוביים, ומזכה אני לישועה ואורה, לרוממות עליונה, להופעת דעה וננהרה ולהזלה תל של חיים, גם בתוך אלה הצנורות הזרים, אשר מהם איןק ואשבע. אתענג בנועם ד'. אכיר טוהר הרצון האידיאלי, רום חביווע עז עליון, הממלא כל אותן וקורן, כל הויה ופלפול, ואשתחעש במצותיך אשר אהבתני, ואשיהה בחוקיך.

רצא. כשהאני מתאהה להגיד מילה, הרי כבר יודה הרוחניות העליונה מראשית חביון עוזה, עד שבאה לדפקبني רצוני, התגלם ההמון הרב של ראשי נשמות, ראשיו רשאים של תעלומות, ויהיו לאותיות דופקים בצד התחתון של נשמתי, אותו הצד הקרוב לתוכן הגויה ומקשור בריכוזה, והנני נאלץ לדבר. מדובר אני מתווך אוצר החיים שלי והדברים שוטפים, פריט הרעיון, מתפזרים הצלצלים, וקול בקול יפגש, הזרם העולה מתחתי הריכוז הגויתי, מתחחד עם הזרם העולה ממרום שורש שרשוי הנשמה, ואורות זרעים מלאים או רעלם כל ככר הויתני.

רצב. כל מדה טובה יש לה חסרונות הבאים עמה, וזו היא העבودה השלמה להוציא לאור עולם את המדות הטובות מנוקות מכל סייגי החסרונות שלהן.

רצג. רכיות הלב, היא מדה טובה כשהיא לעצמה, וכשהיא באה במדה ושיעור מוגבל, מעדנת היא את רוח האדם. אבל כמו רעה מסבכת מדה זו, כשבוערת את גבולות האמית. הלב הרך ביותר מהמדה, אין לו רצון קבוע, ואין יכול לשולט בדעתו, לעמוד בפרק ולשפט משפטאמת, מפני רכחות דעתו. יראת שמים ויראת

חטא, כשהם בציורים מתמידים על רוח האדם בצביווּן האירופי, הם גורמים את הרכרוך הלכבי שיתפסת יותר מדי. וצריכין עצה ותחבולה איך להקיםدور עובד מחומש בפוחי התהיה.

רצד. כל מה שלומדים בקדושה, מתעדן על ידו הרצון והשכל בלבד ביחיד, והאורה האלהית באה מקור העצמי של הנשמה, וממלאה את כל הוויטה, והחיים הרוחניים מפתפשים על כל קצוות המהות, כדרך שמתפשט הדם במרוצח לכל קצוות הגוף. אבל כל לימוד חילוני, מכל מדע בעולם, אינו מחייב כי אם אותו החלק המינוחד שהוא מכובן אליו. וזה יסוד ההבדל שבין קודש לחול מצד הנסיבות, בלבד מההבדל, היותר נשגב באין ערוק, שמצד האיכותיות.

רצחה. הליות שמרגושים לפעמים ע"י שטף המדע, בא מצד שאין מניחים ריווח של התבוננות בין כל גילוי רוחני, לעכל יפה את ההופעה, בתבונה שכליית מונחת, ובהתקבלות רצונית, מדותית, ומטשטשים בזה את גבולי האורים. כי הפסיקות נתנו גם בתורה.תן ריווח התבונן בין פרשה לפרשה, וקוחה להדיות הלמד מן הධיות. והוא הדין לכל לימוד תבוני, הבא מהתגלות הנשמה בהופעתה. ההפסקה מכשירה את החיים, את המזג, המדות, החפשׂ והיחש הסביבתי, להסתגל לאותו הטוב ולאוთה האמת הרומה שההופעה העליונה.

רצו. מתוך שהדור של עקבתו דמשיחא, שהוא דור התהיה, יש לו כשרון גדול להוציא הרבה כת חיים, רצון וסדר מקורו, הרי הוא טרוד הרבה בהוצאה האורים מעצמיהם, ואינו יכול לפניות לכל האור המנוחל אשר הורישו אבות שבדורות שעברו. עד אשר ידום את עצמו במעלה כל כך נשגבה, שההוצאה מן המקור עצמו תבא לו بلا תורה, רק כמעין המתגבר מעצימות הטבעית שלו, ואז יהיה משוחרר מככלי העצמיות הפרטיה שלו, ויפתח לבבו לקראת הקבלה של כל האורות הזורמים אליו מכל הדורות שעברו.

רצז. הרוחניות הבאה מהתמצית של ידיעות ורגשות שבאו בצורה מיוודה, ונתעללו עיכול רוחני, והן פושטוות צורתן ולובשות צורה חדשה, היא מתחדשת הרבה יותר באיחוד גמור עם היסוד הנשמי, ומעלה את האדם לצורתו העליונה, מאילו היו הדברים באים לכתחלה בצורתם הגמורה. ומתוך כך השbillים הרוחניים הנם כל כך מסובכים. הלא הוא אביך קאנ' הוא עשה ויכנאנ', מלמד שעשה הקב"ה כונניות באדם, שנדרש על הסיבור האורגני, של כלי העיכול הגופניים. שהם מכובנים גם כן להעיכול הנפשי, במזון הרוחני, המחייב איש ועם.

רצח. הזוכרון והשכחנה נבראו שניהם באדם, להכريع את הצビון היחידי ע"פ המשקל הרואוי לקיבוץ רישומי, באופן שיקבצו יחד כל הרשומים הטוביים, הנוטנים בקיומם לאדם ערך עליון וקיים, וימחו אותם הרשומים המטשטשים ומעכבים בעד השלמות ההולכה ומתعلاה, ובמהיותם ישאירו את התמצית הברורה שלהם, שהצורך אל החסן והטהור שברשימים הנשארים בנחלת הזוכרון. התולדה נשארת ברוח האדם בזוכרון הכלל, נכתבת ע"י נבואה עליונה ונבואה מודרגת, ע"י רוח הקודש וע"ירוח החול של ההכרה החיפושית אשר לאדם, ומהמן רשיינים נמחקים ואינם באים כלל לידי שום הכרה, ומהמקרה הזאת היא מאשרת את החיים כמו הכתיבה. ולפעמים יש, אשר מהעולם הנשכח יעלו רשיינים שלא לפוי ההכשרה

הזכיר את האישית, ויגרמו בהופעתם טשטושי רוח, עד אשר תבא רוח טהרה ואורה עליונה, להוציא אורות גם מתוך האופל של ארץ נשיה.

רצט. מכל הנשכחים הם תוהו ובוהו ודורות אשר קומתו, אשר רק ע"י אורה עליונה היוצאת מתוך עמי מאפליה, ימצא בהם סידור עליון ומקור חיים לזרע של נעם עליון, ההולך ומתגלה בעולם בניו ומשוכל, מסודר באור תורה ובאוורו של שמו של מישיה, הממולא בביסום ריח גן עדן, בפאר כסא כבוד מרום מראשון.

ש. מה אנו מכירים בזכות אבות: אותו רוח חיים הטוב הספג באבות - שם זכו אליו ע"י הסתגלות גדולה של רצון חפשי למוסר ולהוד קודש בפועל ובגבורה - הולך הוא ושורה בבנים גם بلا عمل ויגעה כ"א בתור ירושה. אבל עם זה הם צריכים לפתחו ולשכללו, וק"ז שהם מוזהרים על רוח זה שלא לטשטשו ולנולו, שלא להתנכר אליו בארכות החיים ובסדר הרעיון והמחשבה. וכיota ההכרה היפה של היחס האצילי, של המשיות המצויה אשר לרוח האבות הטובים והגדולים, באמתה חינו, ככה מלא רוח גבורה וחימם, ישנים חדשים ייחדו علينا את כחם, להפרות את חינו ולמלא אותם בכל יופי, בכל עידן, בכל טוהר ונבורה, ובכל קדושה ותפארת.

שא. למה לא נבין את רוח החיים הגדול המלא בכל היש כלו, בכל הבריאה, המוגבלת ובلتיה מוגבלת גם יחד. למה לא ננסא את רעיוןנו להבית באור הזוהר הגדול הזה, שאין קץ לעושרו, לאורו ותפארתו, ולמה לא נחש שעם כל גדלו וחילו הרי הוא מכוון לפני המדה של מה שיש בו צד הגבלה, צד חשבות הצד סתריה, אבל המקורה הנادر בקדש, בכליל שלמות תפארתו, הרי הוא בגין ערוך מפואר ונשגב מכל האיתניות ואור הקודש של רוח החיים אשר בעולמים כולם. והאידיאליות, העליונה, המשותפת לכליל תפארת הרוח הנובע ממוקד אליהם חיים, להוסיף עז ועכמת אור וחיל ברוח החיים אשר ליצור כלו, מתחדשת עם האידיאליות הנשגבת של רוח החיים אשר במלא כל העולמים. וברוח האצילי אשר לחפש החפשי של מעולה ומפתח שביצורים, כערכו של האדם. בעולמנו, וכל דומו, שהם יונקים מאותו הזרע והיסוד המציר ומהיה ביקר תפארת, שם מתחדשת האידיאליות הקבוצתית. וצדק ושלום נשקו, וחסד ואמת נפגשו, אמת הארץ צמח וצדק משימים נשקף. וממפלוי הסתר בא אור בהיר לשכלולו של עולם ברור, שכלו אומר כבוד.

شب. כמה נחוצה היא גבורת הבשר לקדושי נשמה. כשהרוח החיים שואפת לתפקידים רוחניים עליונים, זהו אותן שכבר נתען הבשר עצמוו, עד שהוא ממולא בכל טוב וקדש, שהם צבורים ומונחים בקרבו כבאותם בלוס, מכוסה ומוצנע. וכל אשר יאמץ הבשר, וכל אשר יתחזק ויתאדר, יגדל וייחסן גוף של צדיקים קדושים לב וטהורי נשמה, ככה ישאב הרוח העליון ההולך ומופיע عليهم את אור קדשו ממשמי מעלה, רב חיל, אוצר של דעה, אוצר של תבונה, שארוז ואגוד בשבר העשיר בתוכן, הרבה יותר מכל חכמה רוחנית אשר יעללה על לב אדם לנסהה, מבלעדי המזיגה השמיימת של יוצר וצר צורה, אשר מדד ומשקל גשם עם רוח. ו煦מת גבורה זו, שתתגבר באחרית הימים בלבם של ישראל, ותבא בטהרתה ושיגובה בלבם של צדיקים איתני עולם, היא תכשיר את העולם לספג אל תוכו את הדר קולו של שופר הגאולה, המכין לב לרוחה דמלכת מישיא. ונחה

עליו רוח ד', רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ד'. ונקרא שמו אל גבור פלא יועץ אבי עד שר שלום.

shed. השוואך לאורה עלינה ולבו הומה תמיד לגדלות ונשגבות, לثور בחכמאות עליאנות ולהתענג בנועם ד', אל יפול לבו בקרבו כלל אם איינו מוכשר לעסקי חול, לריעות חברותית, ואפילו אם הלימוד ההלכותי או ההגינוי המשודר קשה עליו, כי כל זה בא מרוב אורה וקדושה של אור המופיע בנשמו משורש אצילותה. וישmach ויעז ברב ענוה במתת אלהים אשר נתן לו, וילך בענotta צדק ע"פ דרכו ומסילתו המינוחה, שהיא אורה צדיקים אשר רק ייחידי סגולה בה ידרכו. ומ"מ ישתק עצמו עם הציבור בכל אשר יוכל, וישם עצמו עבד וענוי גם בהיותו חסיד, ולבו גבה ונשא בדרכיו ד'. וטוב שפל רוח את ענויים.

שה. רואים אנו שורש התורה כולה, לדעתיה, מעשייה, נטיותה, השקפותיה, וכל תוצאותיה כולה, בדם היהודי, חתום בבשר קודש אותה ברית קודש. ממעין הבשר מתנשא הרוח המלא נגוהות, הנטיה המוגלמת וההרגשה המתעדנת נפגשות, והן עלות עד מרומי ההשכלה. הנטיה הציבורית אשר לאומה, מטביעה את הציבור של החיים הרוחניים, וכל האופי של המשטר התורי, על הכלל כולם, והאדם הכללי, והעולם, והיחס הרוחני המלא רזים שיש לעולם עם האדם בכלל ועם האופי היהודי בפרט, כולם ארוג ומשוחרר בחיי הכלמיסה אשר לתורה. מימינו אש דת למו. הטבע היהודי יעור משנתו, וכגבור מתרונן מיין יראה את הود גבורתו. וישראל ישב בארץ אל אלהיו ואל תורתו, בכל חזק צמאן החיים אשר יתגבר וילך אצלו - אשר היה מעוזק בעזקים רבים מבלתי תחומי הארץ - יצא להתפשט ברב חיל, בכה ענקים ובגאון פנימי מבורר יזריח את ארחות החיים על פני כל התנועה הכלולית אשר לתקומת הלאום על אדמותו.

שנו. כבוד אלהים וכבוד האדם, כבוד העולם וההוויה כולה, הכל אחד. הננו מנשאים את רוח האדם עד כדי אותה הרוממות, שעל ידה כבר יחש שיש לו עסק עם כבוד אלהים עליון. רק השפלות המביאה לידי תרדמה, היא מיאשת את האדם מהטפל בכבוד אלהים, אבל גאון הרוח המוכרת להיות מboveא בכל מרום תפקידו, לא יתן לאדם לנוח, לעמוד בזוד, לדלות אידיאלים נשאים מתוך מרבץ פריצי חיים. והגדול האנושי מלא בכל הדרו, עד שיחוש שיש מעמד לאדם כשהוא מכבד את מלך הכבוד, וכבודו כבוד של אמת הוא, כבוד אלהים הוא. כי מכבדי אכבד.

שז. הרעיון מוכರח להיות ממולא בתמצית של כל השקפות כולם, ואז חל רוח הקודש עליו. אם חסר מתחמיתו איזה גרעין מכל נטיה שבulous ומכל מין השקפה, אפילו השפה שבשלות, הרי יצירתו פגומה ואין מהותו משוכלת, ושכינטא לא שרייא באטר פגימה. השדים נשתכללו בכל צדי הרוח, אבל חסרים הם אותו הביסום הגוףני שהוא ראויים לו, והרי הם בריות פגומות, שבפנימיותן מונחת תשוקה של איבוד והעברה מן העולם בעד עצמן, וממילא זהה השקפתם ונטיות החפים גם לגבי אחרים, ועל כן הם מזקיי

עלמא, שכיווץ בהם הם נשומותיהם של רשעים מוחלטים, שיסוד העונג נועז אצל באיבוד וחבלה, בכללו שוטף וחרוץ.

שה. השירה היא מוכרת להיות קדושה אליה מלאה חסן ונעם. שירה כפרנית אינה למציאות. הכהירה בעצמה היא הסрисות הגמורה מכל שירה, ואי האפשרות להסתגל להאמת הגדולה מכל חקר פרוזאי. ותיקון העולם תלוי בשיטת השיר והתחדשו. שירו לד' שיר חדש.

שט. ינסם אנשים, שתחילה מישבים את הנקודה השכלית שבhem, ואח"כ מאורה מאירה ג"כ הנקודה הרצונית שלהם, והודיעו והחיל הולך ונמשך אח"כ משתי הנקודות המתאימות על כל שטחי הווייתם, וחודרים בפנימיות מהותם. וינסם כאלה, שראשית התהיה שלהם מתחלה מנקודת הרצון שלהם, ומאורה אור השכל הולך ומאיר, ומתחדות הנקודות הללו בשלהם קו מזו לזו, וזורם הקו ומשטח, ומתרומם השטח ומתגבש, והוא לטור רב וממלא כל עלמא.

שי. המינות מבטלת את ישב העולם ועם זה המוצאות המעשיות, מפני שנאת הבריות השקוע בתוכה. ושנאה זו מעוררת מדנים, ואור האהבה האליה מסתלק, ואני יכול להתפשט בחים להחיה את כל ארחות החיים בקדושת התורה והמצוה. ושנאה עמוקה זו, שארס נחש בתוכה, מתלבשת לבוש אהבה וחסד, ובני אדם נצודים ברשותה ומתחלאים איבאה וחמת רצח, וסופם לגיהינם. עד יערה רוח מרום, ומצין מכלל יופי אלהים יופיע, לשפט את הר עשו ולהחזיר המלוכה לבعلיה, להכיר את חסד עליון אשר אמר לעולם יבנה. כי לא תוהו בראשת יצרה. ואהבת העולם, החיים והבריות, והמציאות כולה בכל דרגותיה, ת מלא רוח ונשמה וחיה עדן, חי נחת וגיל, חי שלוחה ושמחה, חי רצון, נדבה ואהבה, מלא עז וכח נערץ יחולו להగלות בעולם ברוב הود ובשפעת תפארת. והחיים העשירים יתפצלו לכל ענפיהם, וימלאו פאר לשא ענף ופרי. ד' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדר.

שייא. האדם צריך לעשות חשבון נפשו. אם שואף הוא לאיזה דבר, הלא צריך הדבר להיות באמת נשגב ונעלה, ועצמיותה של השאיפה הבלתי פוסקת מוכיחה היא על שיגבו של הנשאר. ובזה יסיר במנוחה מרוחו את כל סיגי המחשבות הפסולות, כי אף הצדיק, היושר, הדעת, האמת, הבריות והאומץ, העדינות והיופי, וכל אלה בצבעים היוטר עשירים ובמנות יותר גדולות וככירות, והגדול הכמותי והaicotti, עולה למרום הררי אל. צמאה נפשי לאלהים לאל חי.

шиб. מעולמים וחוקים באות נשמותינו אליו, מעולמות קימים, ומעולמות נחרבים, העבר כלו זורה עליינו, קטנותו היא מגדלת אותנו. משטף דקיק של חיים הוחל אותן החים, והרי הוא עולה ומתרכז, עולה ומתעללה במסלולו, קונה לו תמיד נכסים חדשים, מוסיף על הראשונים, מתארגנים הם יחד לחטיבה רבת האון וההוו. ורעדת רוממות עוברת על כל היקום, והכל מתרoomם, עלו' ומתقدس, מכין אוצר חיים לעולמות עתידיים, מחדשת אותם ומתחדש בהם, ומתעללה על ידם, מתגדל בגדולה אצילת, הולך ועולה עד שחקי שחקים. קונה לו עמדה

של מהלכים בין העומדים, מתעשר בהמון חושים לאין תכלית, בשפעת צבעים אדרירים רוחניים לאין קצב, maar כאו החהמה, כזוהר הרקיע וככוכבים לעולם ועד.

שיג. הננו נתבעים להעלות את עצמנו, להרבות את גודלנתנו, להרחיב את חמתנו, ואור החיים שמתוסף בנו הננו מוסיפים חיים ואור בכל היש, והיש כולו דוחק אותנו להמציא לו עילויו, צינורות שותפים חפץ רצון וחימם מלא כל היקום באים עדינו, מתעלים בעילויינו, שבים כגלי ים בשפעת שטףם, כמשברי אור בשיא חוסן מרוצתם. ואנו כולנו בעלי החפץ וההכרה קרואים אנו לפתח את היש כולו, להרחיב את גבול הויתו, קרואים אנו להדריך חפצנו, להבהיר הכרתנו, לעוז את יכלתנו. בלי מצרים היא שאיפתנו, ובכל מצר וגבול הננו נותנים ברכות נצחים, עז לנו באלהים סלה את העולםים כולם אנו מנשאים, משגבים ומפארים, ונונתנים פאר לאל חי העולמים.

שיד. המחשבות הנובעות מעמק האמונה בטהרתה הפנימית, הם החפשיות באמת, שאין עליהם שם על של הגבלה, והן הן המתדמות ביותר למקור היצירה האלהית. ואיה אלהו אמון. והיא מקור כל השמחות והעשהיים האציליים. משחקת לפניו בכל עת, ועשועי את בני אדם.

קשה מאוד לסבול את החברה, את הפגיעה שלאנשים שרויים בכל מהותם בעולם אחר למורי, שהאישיות השקועה במלחים רוחניים אציליים, בשאייפות מוסריות גבוהות, אין לה מגע שמה. ומכל מקום סבל זה דוקא הוא מצחץ את האדם ומעלהו. השפעתו הרוחנית של האדם הנעה על הסביבה, שבאה דוקא עם הפגיעה התדרית, מטהרת את הסביבה, מעלה חן של קודש וחופש על כל מי שבא במנעו. והאצלות הזאת של חן קודש זה חזורה אחרי כן בצורה יותר איתנה ופועלת על המשפייע עצמו, והרי הוא נעשה חברותי, מלא אצלות וקדושה, שהוא יותר רוממה מהתוכן המקודש העומד בבודידותו, שהוא גורלו הטבעי של האדם, שעסקי הרוח העליונים הם יסוד חייו.

שטע. מגן עדן מקבלים את הטיפין העליונים המלאים טל של חיים קדושים וטהורים מסולקים מכל שיקוע חמרי, מכל פחד שוא, מכל רפואי נשתי, הגבורה והקדושה והתפארת במסגרת גדלות הדעת.

שין. כשמגיע האיש היחיד, וכן הדור, לאותו המצב שהופעטו הרוחנית כבר קרואה היא לפועלתה, אז אי אפשר לו להיות משבע את צמאונו ההכרחי בכל תוכן מוגבל, אם לא יהיה אותו התוכן בעצמו מוסר אותו אל תוכן רחב חופשי, שבו ירגיש את השיגוב הגדול שבשורש נתית נשמהו ממוקור החיים שלה. ומתרך כך רזי עולם, רזי תורה, סוד ד', הולכים ונתקבעים מן הדור. והעקשנות הגורמת למצא הצד הגלי את כל הסיפוק הרוחני היא מדללת את הכח, מפזרת את הרוחות, ומובילה את התשוקה הסוערת למקום אשר המציא ריקניות ומח נפש, ובלב נואש תשוב עוד לבקש דרך. ולזאת קרואים הם אמיצי הכח, אלה הלבבות אשר אור ד' הוא כל תוכן חיים. גם אם נשברו ונוקשו מרוב יוש, גם אם נתעלפו ממיוט אמונה בעצם, גם אם עיפר במלחמותם נגד המון רב, ההולך בבטחה אל הרוח אשר עיניו הפכוות לפי דעתו ישאווהו, לא ייחדרו תה מתקם, לא ייחדרו

להתעוזר, וודגלו רזי תורה, וחוסן דעת ואמונה ברורה ופנימית, וישועת עולמים לישראל ולאדם, לגויות ולנשיות, לעולם ולעולם כולם, לגודלים ולקטנים, לזכנים ולצעירים, בידם. ואם אנו מדברים והאילמות תוקפת אותנו. אם אנו מבטאים והמושגים נטבעים בדמיינו, מפני שאין לנו כח להדריך את הדבר, לחפש את המילול, לא בשבייל כך נבלה ונסוג אחר מחפצנו הקבוע. כבודת הפה לא תעזור כח לעזרה את הזעם של החפץ הנשגב, אשר דבר ד' בו יגלה, אשר יאמר דבר לאזר כח לנכשלים, לבשר שלום ליריבי עם. בORA ניב שפטים שלום שלום לוחוק ולקרוב, אמר ד', ורופאינו.

شيخ. כשהימצא האדם בעצמו איזה קיר מבדיל ביןו ובין הקישור העצמי להתורה המעשית בתلمودה וקיומה, צריך הוא לבדוק בעצמו את השורש של חיציה זו מהיכן באה. כי לפעמים יסודה הוא מצד החומריות הפושאה המתגברת עליו, אך'פ' שהיא מתלבשת בלבושים אידיאליים, מ"מ תוכנה הפנימי היא גסות של חומריות מנולת, ולפעמים באה מצד עליה עליונה נשמתית, שזורה עליה אור העתיד של ימים אשר אין בהם חוץ אל ימות המשיח ועולם הבא, שהוא למעלה מכל حق וגובל ומכל מעשה ותלמוד השיק לו. אמןם בשני האופנים הרי חיציה זו מחלת היא, שצורך האדם להתרפא ממנה, אלא שהבדל גדול במהלך הרפואה. הרפואה נגד החומריות היא נתיה רוחנית והחלשה חומרית, והרפואה נגד התגברות הרוחנית היא התחזקות חומרית, ועם זה גם הוספה של הארה רוחנית, עד כדי הזיקוק של התוכנים המעשיים שבתורה המעשית, באופן שיתאימו להציגו האידיאלי הזורח בנשמה הגבוהה.

شيخ. האדם שנשנתו מאירה בקרבו, מוכרח הוא להתבונד הרבה. החברה המדעית של אנשים אחרים, המגושמים על פי רוב נגדו גם ברוחניותם, מעמתת את אורה הבהיר של נשנתו העליונה. ומתווך בכך פועלתו החשובה מטהילה, ובמקומהתבה שהיא יכול להיטיב להחברה על ידי התבוננותו והרחקתו ממנה ברוב הזמן, שגם אז יש שהיחש הרוחני לא יפסיק, ונגד פניו יהיה כל הדור כולם, להתפלל בעדים, ולצידר את עילויים, את אוצר הטוב שביהם, יגרום לה נפילה על ידי נפילתו, מפני ההאפלת שהיא מफילה את רוחניותו בקרבתם המטרידת, וצריך תלמיד חכם שייעשה עצמו כענק זה לצואר שנראה ואין נראה.

שב. יש סיגוף שכלי שהאדם צריך לפעמים להשתמש בו, לשחרר את מושגייו מהשייעוד שהשכל האנושי - שהסכלות היא בו יתרה על החכמה - משעבך אותם תדריך, וזהו המקור של ההחסה, שככל עיון מתחשך מצלליו העצמיים. וכשירצה האדם להתגבר על אפילה זו, מתחילה גל של יסורים רוחניים לבא עליו, וכך הוא מקום הגבורה העליונה, שהאדם מתגבר על יצרו הרוחני ושובר את כל מחייצות הברזל שבינו ובין אביו שבשים, האמת והשלום העליון ברום מקורם.

שכא. רחבות הלב שבאה לפעמים להכניס את העולם כולם, כל האנושיות כולה, בכלל החבה המיוחדה המתגלת לישראל, היא צריכה בדיקה. כשהחכלה של הקודש המצוין אשר לסגולת ישראל עומדת בזכינו, ומתווך בהירותו מתחפשת החבה והאהבה בעין טוביה על כל גוי ואדם יחד, זהה מדותו של אברהם אבינו, אב המון גויים, ונברכו בכך כל משפחות האדמה - ובורען. אבל יש שישוד התרבותה של חבה זו באה מתווך כחו

הרגש והאפלת אור הקדש של הכרת הסגולה הישראלית העלiona, ואז היא ארסית, ותוכן פעלתה הוא מלא הירוס נורא, ש策יך להתרחק ממנו מפני שור המועד, ושאייה יוכת שער, לדידי חזיליה ומנגח כהורה.

שכבר. כאשר רוצה להשתחרר ממושגי העצמים, יש שהוא מטשטש בזה את סגולותיו הרוחניות. כי דוקא ע"פ אותו הצבון, שמיוחד לו ע"פ טבע נשמהו, יכול הוא להוציא מן הכל הפועל את כשרונו, ואם ירצה להשתחרר מעצמיותו, אובד הוא את הבסיס שבנין הרוחני שלו בניו עליון. ונלקים הם בתאות שחזור זה, הרבה מאותם שחפצים להיות אמנים חופשיים. ויש שכונתם רצואה אך אין מעשייהם רצויים. וטוב נקלה ועובד לו, ממתכבד וחסר לחם.

שכג. ישנו דברים כאלה, שהascal לבדו אי אפשר לו לצירם ולקנותם, כי אם דוקא האדם כלו עם כל חחותיו, כל חושיו ורגשותיו. ולקניניהם רוחניים כאלה, צרייכים דוקא קדושה ואמונה גדולה, ובאים על ידה לדבקות פנימית בר' אחד.

שכד. לעיתים בא הדמיון בתחילת לציר את ציוריו, בכל תכנית הבניין האצלי בرب הדר, והscal בא אחר כך ומראה את האמת הגדולה אשר בדמיון, המתאר את גנצייו. ולפעמים המהלך להפך,scal בא חוקר ודורש ומעמיד משפטים, הליכות, מסקנות מעשיות ולמודיות, ארחות חיים ודרך יושר, ובא הדמיון אחר כך להלביש כל האמת ופרטיה הרבים בלבוש נאה, משובץ כל יופי וחן, והוא מכוען אל האמת, כל זמן שתכונתו של הדמיון מתעללה בשאייפה להתאחד עם המושגscal, ללא שום חיצזה מפסקת.

שכה. החסד הגמור הוא האידיאל של העתיד. העולם הולך הוא ומתעללה לכך, הולכות הנשמות ומוזכבות, הולכים העולמים ומתבסים, הולכיםכל הכהות והנטיות שרווח שפל וחרמי מעורב בהם ומתאצלים, נקבעים בצורה רוחנית טהורה. וכל חמות חיים עתיד להיות מקודש קדושים. העולם ומלואו כרוחני כחמרי, כלו יאוחד בחסד עליון, שהגבורה תתמכחו תמיד. וכל היוצר בשורש צבינו, יהיה אחוז שני אלה הכהות: הימין והשמאל, החסד והגבורה, שבהשפעתם ההדיתהכל הוא חסד. עולם חסד יבנה.

שכו. רוח הקודש של הנבואה, ביחיד של האספקלריא המAIRה, שהיא נבואה התורה, נבאותו של אדון הנביים, הוא משוגה בצדינו מאותו רוח הקודש של תורה שבבעל פה, בין אותו רוח הקודש שיוצר את ההלכות ההולכות ומתחדשות עצמאותה של תורה, בין אותו רוח הקודש הכללי, שעל פי נאמרו ההלכות שלמשה מסיני, שהן אבני הפנה של תורה שבע"פ. רוח הנבואה הוא מלא תפארת אידיאלית, ורוח ההלכותי מלא גבורה מלכותית, מעשית. תיקון העולם הוא דוקא כשמתייחדים שני הרוחות יחד, והם משפייעים ומוספעים זה מזה. והסגןון הדבורי מוכרא הוא להיות אצל כל אחד על פי נשמהו המיוודה, ולהתפעל מרוח חברו ג"כ ע"פ המיזוג וההתאחדות הרואיה, להוציאו כליל למשמעותו, כולל בהדר תפארת, בגין מעשית מהותבה, מתחלכת עם הבריות. מוארה בנשמה אידיאלית, מركיעה לשחקים.

שכו. הידיעה האליהית תופסת את מקומה באדם ובעולם, לפי הערך של התרבותות החלקים הרוחניים בציור. כל מה שהמוסר מתגדל ומתברר, כל מה שההכרה העולמית, מן הפרטימ הרובים עד הכללים העליונים, הולכת ומתגדלת, כל מה שהכשרון לציר את המושגים הרוחניים והסיגול לחוש בינם מתרחב יותר, ככה מתחזרת הידיעה האליהית ומתיוצרת בתור אמונה גדולה וככירה, שמשפעת מתוכה אוצר גדול של דבקות עליונה, של אהבה עזה מלאה אש שלhalbתיה, ויראה עדינה רבת הכח, ממולאה אור וחימם גדולים.

שכח. ברוח מתגליים תוכנים עליוניים בגילוי הפתיעי, בלי סדר סיסטמטי, ובלא התגלות סבטייה, ואחר כך באה התבוננה וمبرורת, מסדרת את ענפי הידענות למיניהם, חוקרת את הדברים בקשרו סבוטיהם. וחכם עדיף מביא, חותמת היא החכמה את הנבואה, גוליירין מתגרים וגבורים מנצחים.

שלט. מזוהירה היא נשמה העולם. מלאה הود ויפעה היא, מלאה חיים, גנזי נשמות, אוצרות רוח הקודש, מעיני גבורה, גדולה ותפארת. הננו מתנסאים בגין למרום נשמת העולםים, חי העולםים. מה נחדר המחזה, באו התענגו, באו רעו נחת, התענדנו בעדנים. טעמו וראו כי טוב ד'. למה תשקלו כסף בלוא לחם ויגיעכם בלווא לשבעה, שמעו שמווע אליו ואכלו טוב ותתענג בדשן נפשכם.

של. הדבקות הרצונית והמדעית, הדמיונית והמעשית, כשם מארגוני בלבד, הם פותחים את צינורות החיים של טלי הרצון אשר לחיים העדינים, חי האמת, שאין קצה לעושר כבודם ולזיו מתקם, אשר צדיקים הרואים עולםם בחיהם, יודעים ומרגשים קצת ערכם. ומה מאד קרואים אנו להיטיב לעצמנו ולכל העולם, לישר דרך ד', לפנות כל מכשול מאור התענג העlian, מהיים האמיתים של הדבקות האליהית האמיתית, שהוא רק היא מקור הצלחה וMagnitude החיים וההוויה כולה. מה אומללים הם הולכי השכלים, מה עלובים הם אותם שאין להם אליה אמת במדעם וברצונם, בדמיונם ובמעשייהם, ומה מאושרים הם המתהלים לפני ד', השמחים באור זיוו, בשמו יגילון כל היום ובצדתו ירומו. הלב מתכווץ מרוב צער על האפליה האiomה שבני אדם יושבי חושך נתונים בה. היושר הפנימי דוחק את הנשמה להאריך את אבותה חי האמת, להרים נס לרבים. ישראל אוצר החיים הוא בעולם. בהוויתו ממוגנת היא הדעת את ד', אליה אמת, בתקייתה יהיה את העולם, יסיר את המסכה הנסוכה על כל הגויים, יגרש את האפליה של הception, שהיא המות המכוער לעולם כולם, המתהלך כקטב. יקום ישראל על רגליו, יתרוםם בגבורה הארץ חמדתו, יביע את אמרת נבואתו ממוקוד חי נשמו, יקיז לתחיה את גרעיני החיים האלקיים הנרדמים בלב כל אדם וכל חי, וכל הנשמה תהליל יה הלהוויה.

שלא. הכרת ערכיה של התפילה בתחום רגשי הלב הפנימיים, גם זו תפילה גדולה היא. אבל הולכת היא האורה ומתרגלת בעולם ובנשמה, כשהתענוגים המלאים או רחמים של קודש וטויה הולכים ומתרגבים בגוליהם ע"י התפילה האמיתית, מלאת דעת התבוננה, מלאת חיים ועונג, מלאת שמחה וגאון תפארת, כלולה בענות צדק ויושר.

שלב. האמונה האלהית הגדולה אשר בלב ישראל, אין לה ערך ולא דוגמא ולא משל. ואפילו האפיקורסות הישראלית, היא מלאה אמונה וקדושא, הרבה יותר מכל האמונות של כל הגויים כולם, ואע"פ שהוא מבטאת דברים של קלות ראש ושל כפירה, בתוכיות הנשמה יש אוור אלהים של דבקות ושל צמאן לאלהים חיים, אל אלהי ישראל, עד לכדי מסירות נפש. וירח את ריח בגדיו אל תקרה בגדיו אלא בוגדיו, כגון יקום איש צדירות וירושי משיחא, שהראו את הצפון בלבכם במסירות נפש נפלאה. ומה שניהה בסוף היה ג"כ בתחילת, אלא שכשה אותו הזומה החיצנה, שבאה מהשפעתה המסואבה של הגויים אשר לא ידעו את ד' ובשמו לא קראו, אשר אכל את יעקב ואת נוהו השמו. לא כאלה חלק יעקב כי יוצר הכל הוא, וישראל שבט נחלתו, ד' צבאות שמו.

שלג. כמשמעותה האהבה האלהית בתעונגה, אין להתבהל ולהתפחד, משום חשבון. ומצוה להיות מלא עוז דקדושא, ולהתענג על ד' בכל מלא רוחב לב ונשמה, ולפצח פה בשירי זמרה, בניגנות תפארה, לשאוב מים חיים מעיני הישועה. בעת רצון עניתך, וביום ישועה אורותיך.

שלד. מצוה לטעם בפה מלא מתעונג מתקות זיו הקדושה הרעננה של ארץ-ישראל. למען תשבעו וינקתם משוד תנומיה, למען תמושו והתענוגתם מזיו כבודה. וצריכים להודיע לכל העולם כולם, לעולי הגלות האפליה, כי הצנור של החיים המלאים שפע אוור ונעימות קדושה של ארץ חמדתו החל להפתח, הנצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע וקול התעור נשמע בארץנו. ארץ נעימה דורשת היא את בניה, פושטת היא את זרועותיה אליהם באהבה, על כל פשעים היא מכסה באהבתה. שובו שובו, בני גולים, בני נדחים, לחיק אמכם, שובו וזכרו אל חיים מחוליכם, זכרו נעימות מתקות עז אהבתו, אשר בבית אמונה וחדר הורותנו, הנה הוא מיחל לגלותה לנו. ואם ראשית הגילוי רק קוי אוור דקים אנו רואים, במהרה תפרץ האורה, מלא רוחב ארצנו עמו אל.

שללה. הגוים טמאו את היהדות הגלואה ב מגעם, נגעו בשמנים הקדושים ושקצו אותם, אבני מזבח הקודש נתפגלו. אבל בקדושתם נשארו פנימיות הסודות שהם עולם וחתומים מ מגע זר, - ודוקא הפנימיות היותר נשמתית, כי המבטים אשר לסודות כבר באו פריצים וחלום. ופנימיות זו, שהיא נשמת הנשמה העליונה, קבועה היא בנשמה הסגולית אשר לישראל, ואינה זהה ממנה, כל זמן שהקשרו לכללות האומה וצביוна חי בקרבו, כל זמן שהוא חפץ בכלל באושר והצלחת האומה הישראלית, אף על פי שאינו יודע לקרוא בשם ולפרש את צפונותו; ואפילו אם הוא טועה במעשיו ודעתו, תוכו קודש קדשים הוא.

שלג. קודם שיבא העולם החדש, יהיה לו מגע באותו אור העליון, שייהי שייך לומר בו פנים של מצות בטלה לעתיד לבא, יתגלו המצוות בהוד סגולותם, בכל הודה ונوعם הפנימי, בתפארת החיים המשיים שבהם, וכל העולם כולם ישתומם למראה גדלים ויפעת כבודם, וכל ישראל יתדקנו באהבתם בכל לב, עצמיות הטבע האلهי שבהם, ומרוב אהבה וחשק יתקשרו בקדושת כל המצוות כולם, ורזהן בפועל ובמעשה יגלו אליהם מרוב שמחת גלים בעשייהם, ומוארה הארץ ישראל המהיכים יופיע אוור קודש כלל חכמה על כל הנשמות בפרטיות ובכלליות, להתענג על יקר תפארת דעת האמת שבחיי נועם וקדש של סגולות המצוות, ואם הקדושה תמלא

בשפיעה בעולם עד כדי המדה של התעלות קודש המביאה לבטלותן של מצות, יהיה זה דוקא אחרי תקופה ארוכה מלאה אהבה וחشك, מלאה אמונה קדושה ודקות אצילת אליהית טבעית. ונתתי תורתי בלבם ועל לוחם אכתבנה, וזה כשתוקף הקודש יملא, וכל חזון יגלה, אין לנו שום הבדל באיזה צורה יהיה המעד המרומם, אם בצורה שהמעשיות תובעת בו את תפקידה, ומניהה מקום לרישומה, כמוין מצות בטלות לעיל, או בצורה שהמעשה כולו בכל סגולתו בלוע יהיה בהדרת יפעת תשוקת הריגשת הנועם האلهי העליון בשפעת קדשו, ותמיונות חמדתו וזהו כמוין מצות בטלות לעיל. אבל לעולם לא יבא מעמד עליון זה כי אם אחרי שיוקדם לו מעמד של תחיה תורנית מצוותית שלמה בכל הود יפה, בתשובה מהאהבה המקפת את כל האומה כולה, ופועלות ג"כ על כל העולם, עד כדי השפעה על גרים גוררים, ונלו גויים רבים אל ד' והוא לי לעם וידעת כי ד' צבאות שלחני אליך, ונחל לך את יהודה חלקו על אדמת הקודש, ובחר עוד בירושלים, הס כלبشر מלפניך, כי נעור ממוקם קדשו.

שלו. אל יחשוב אדם שאפשר לחיות חיים רוחניים ללא אור ואויר, ללא מזון ומשתה, עוד יותר וייתר מזה אי אפשר לחיות ללא חיות התורה. ואם רואים אנו בני אדם רוחניים מן התורה וחיים, באמת מدت רוחניותם היא רק לפי אותו הערך שהם קשורים אל התורה, או אל אותם שהם חיים חיי התורה, או שיש בהם בסתר נשמהם איזה אוצר של ירושה מהשפעת חיי התורה. שאבותיהם זכו להם בדורות קודמים. ותלמידי חכמים העומדים בסוד ד' דינם עם רזי תורה כדין כל העם עם כל התורה, הם מוכרחים לקבל חיותם היסודיים על ידי שפעת סתרי תורה.

שלח. יציר לו כל אחד באמת ובתמים מה שנשמרו מראה לו, יוציא את תנובתו הרוחנית מן הכל אל הפעול, אלא שפת רמיה. ומニיצוצות כאלה אבוקות אור יתקבזו. ויאירו את כל העולם מכבודם, מחלוקת אמת פנימית כאלה האמת הגדולה תופיע.

שלט. כל פעם שהלב דופק דפיקה רוחנית באמת, כל פעם שרעיוון חדש ואצילי נולד, הרינו מקשיבים, כמו קול מלאך ד' דופק, נוקש על דלתינו נשמטהו, מבקש שנפתח לו את פתחנו, למען יופיע אלינו בכלל הדרו. וכל מה שנפגשחו ברוח יותר משוחררה, בלבד יותר טהור, ברגע יותר איתן ונערץ, בחשך יותר פנימי ורציני לאהבת היוטד נשגב, היוטר מכובד ומרומם, ככה המון נשמות מאצלות אלינו יופיע, ויזריח בנגחו את השכנתנו. ומשאננו עם העולם הרוחני, האובייקטיבי, ילק הלוך והתקדש, והיחשים ילכו ויתחזקו, ההרגל יפעל עליו לישב דעתנו במנוחה ובצלילות הדעת, וכשרון ההופעה, השריד מגדולות הוד הנבואה, יהל לפעם אותנו, ויביאו לנו בכנפיו מרפא. בטוחים נהיה מכל הזיה, מכל רשותה, מכל שקר, שאפשר להדרמן להעליב אותנו בהם, אם נחזק בחזקה בעין החיים של תורה אבות, בנעם מוסרה, במצוותיה ופקודיה בכל ארחות המים, ביחסנו הנאמן לאדם הכללי, לממשלה ולארמה, לחיים ולכל משאלותיהם. ועם זה אין אנו צריכים כלל להיות כבולים בכבלים החברתיים, שהם מחנקים את הרוח העליונה החפשית, שהם מחללים את הקודש, הבא מעולם העליון, מעלה דחירו, אשר שם דרור נתן לשיעפים, חירות מוחלטה לשאייפה, חופש גמור לנטיית הרצון, וליצירה. וכגדול החופש כן תגדל הקדושה, כה יתרוממו החיים. ואני בך' אעלזה, אגילה באלהי ישע.

שם. יציר בנו רוחנו את יצירותיו. מכירם אנו את המלאך, מלא החיים, היושב על האבנים, יוצר ומחולל את יצוריו, ממרומי מעלה מועף ביעף הוא, מתקרב אלינו, מתגלה בנשנתנו. הנה הוא בא. ואנו ברוב שלום וחברה נקדמהו. והוא מכיר את חבתנו, בצורה יותר עדינה, יותר טהורה, יותר חייה ואיתנה, مما שהוא שגוריו החומר מכירם אותה. גמינו את הייצירה, או נפסקה אצלו במאצע, התעיף עיניך בו ובינו, עף לו הכרוב, ומרומים עליה, ונפשו נדhmaה. עוסקים אנחנו בתורה וחכמה, במעשים טובים ובמדות טובות, לקשר את מלאכי הקודש שלנו אליו. לאמץ את כחנו באימוץ גבורה אל חונן, המופיע לנו באורו ויישעו. מתחלפים בנו המצבים, גבורה ורפא נפשו, אהבה ובחילה מתערבים זה בזה, בטהון ופחד ממשמים יחד. אור וחשך בערבותה. כל זה בא ממיעות זיקוקנו. נרום יותר. התשובה תגדל ותתעללה, ברעם גבורתה, הרצון יתعلاה בעליי קדרשו. מתרומותם אנו על הבשר וזוחמותיו, מתעלים אנו על השקר והחונף של הסביבה, באמת אל אמרנו מתדבקים, והאור מתגבר, ויחי מתעלים.

שما. לא נזקן את היסוד הגס של יראת העונש מקרוב הגות רוחנו, אך שرك בחתיתה היותר שפהלה של שדרת הרוח הוא ישב, וצריך הוא רק שם לקחת את מקומו, אבל שمرים הללו מאמציהם הם את הכח של הין המעללה, בהיותם שוכנים בחתיתתו. הננו מתדים לשכלול הייצירה. הצרות והרעות שבועלם, הפורענות והעלבונות, עם כל מה שאנחנו לוחמים נגדם. עם כל מה שאנו כואבים על ידם, הנה הנם מלך העולם. ומחשובות וצירות הללו שמייסוד יראת העונש, בהיותם מוגדרים בגדריהם, ממוגגים ומשוערים, הנם מרימים את אור האצלות שבנשמה, מישבים את החיים, וממלאים אותנו תוכן רצני, הרואו להיות ליסוד נכון לבניין החברה היותר מאושרה. על גבי נקודה גסה זו הולכים ונبنים בנינים רמי לשלפיות, הגינויות ושאייפות רומיות, מרהייבי עין בקרני הודם. זהירות פנימית, שווה עם טבע היראה מכל אסון, והזהירות הטבעית ממנו, זה היסוד הנלווה אל כל אמוצי החיים, והוא הגורם בקורטוב המעורב שלו, דמתכח כי קורטיא בכורא, לחבב את החיים כולם, לעשותם רעננים ומאושרים. העוקר את הציור החתתיי זהה מסרס הוא את החיים, ונוטל מהם את האפשרות של שגשוג, ומרפה את ידיה של הנשמה, ורישום המומם מוכחה להיות ניכר בכל תנועה טבעית ושכלית. ראשית חכמה יראת ד' ויראת ד' מקור חיים היא למען سور משאול מטה. צוף דבש אמרינו נועם, מתוק לנפש ומרפא לעצם.

שmb. הצדיקים שהם רוחקים מן החטא, אינם יכולים לציר את עומק הגנות של החטא כמו הבינונים, שהם קרובים אליו וצרכיהם הם ממנו שמירה מעולה. אמן ריחוק זה של החטא אשר לצדיקים, המביא להם מיעוט הכרה ברוח המזוחם של החוטא, גורם להם ג"כ תכוונה של נתיה כלפי חסד וחפץ של סליחה, וחפץ זה מועיל לאמץ את לב נואשים ולפתחו שערי תשובה.

שמג. ההכרה הגדולה במגמה האלהית אשר לתורה, ולנבוואה ולروح הקודש בכלל, מביאה את המחשבה לסקירת האחדות שלהם. ונמצא שהנביאים והכתובים כוללים בתורה. והתורה עומדת כלולה ומאותה בקדושתה העליונה בקול אליהם חיים, שכל אשר נשמרו היה מksamיב הוא וושא מע את הקול הגדול הזה, ההולך

ובוקע בכל התורה כולה. וכנסת ישראל לכל דורותיה מכירה היא את היסוד הגדול הזה של אחידותה של תורה, ומהדבקת היא בו בכל לבה ובכל נפשה, יודעת היא שתורת ד' תמיינה, יודעת שתמציאות נשמהה המאוחזת נובעת היא מאור המאוחז אשר לتورת אמת זו, שאור ד' אחד מופיע בה בבליטה מהוורת, באש שחורה על גבי אש לבנה, והיא שמה כל מעינה במקור היה זה. בטוחה היא שהוא מגדל עז, יודעת היא שככל התורה כולה היא רק שם אחד של הקבה, שם אחד, הגה אחד, אומר אחד, שאין עוד, שהכל בו כלול.

shed. היוצרת האלהית המתגללה בעולם, כהה מלא עולמים, מופיע על היצורים כולם, וושאך להשלמות היותר עליונה, מתוך כך הרי הוא מבלה את מעשי ידיו, יוצר יצורים ומוסיפה את צורתם השלמה לפועל, והצורה מתוארת בגבורה, ומתגברת לצור יצרה יותר נשגבה, יותר מפוארה, יותר עדינה ומושגבת, והיא מוחקת הצורה הבaltı נשלה, ועושה את דרכה בהופעה של חיים יותר שלמים, של מציאות יותר מותאמת. בחים הלאומיים המתגללים בעולם, שהנשמה ההיסטורית מתגללה בהם, אור אליהם זה אש אוכלה הוא לעמים כולם שהם חלופים ועוביים, צורותם מתמקחת, כדי לצור יצרה לאומית יותר שלמה. רק בישראל באה התכוונה הלאומית למקום מנוחתה. והשכינה נחה בציון, ואש ד' האחוזה בה מחייה אותה ומעמידה, הווה לה לאור מאיר ומחם, ולא שורף ומכללה. ואתם הדבקים בדבר' אלהיכם חיים כלכם היום.

שםה. האהבה הגדולה, שאנחנו אוהבים את אומתנו, לא תסמה את עינינו מלבקר את כל מומיה, אבל הננו מוצאים את עצמיותה, גם אחרי הבקורת היותר חפשית, נקייה מכל מום, כלך יפה רועית ומומ אין בר.

שםו. בכל אחד ואחד בישראל, מגדול ועד קטן, אור אלהים חיים ביפעת קודש בוער ומאיר, והסתור לוועו של ישראל כאילו סטור לוועו של שכינה, שנאמר מוקש אדם ילו קודש. הדמיון הרואה בהופעתו של כל אחד בישראל הופעה אליה משוכלת, הוא תולדה של הניצוץ הנבואי, שהוא נמצא רק בשבייל ישראל.

שםז. ההבדל שבין הנשמה הישראלית, עצמיותה, מאויה הפנימיים, שאיפתה, תוכנותה ועמדתה, ובין נשמה הגויים כולם, לכל דרגותיהם, הוא יותר גדול ויוטר עמוק מההבדל שבין נפש האדם ונפש הbhame, שבין האחרונים רק הבדל כמו נמצא, אבל בין הראשונים שורר הבדל עצמי אICONI.

שםה. אותה השקפת עולם שתהיה גליה לבל לעתיד לבא, כשיתחדר השולם ויצא מאורו כשייתחרור בחירותו שלמה שאין בו שום דופי, היא באמת השקפת העולם הישראלית גם עכשו. ומתווך שהיא קדומה בזמןן, אין העולם מסוגל לה, לפיך היא מתקיימת רק בכח הגדול של האמונה השלמה, שמתגללה בדבר נshaw, שגם בלי ידיעה ברורה, רק בחוש רוחני סמוי מן העין ודק מאד, מכירים בו הלבבות. וההמון הגדול, שחושו הטבעי הוא בקרבו איתן, מקשור הוא באמונתؤمن, וחיה בה חיים עצמיים כבירים. וונבוני לב הולכים סחורי סחורי, וטועמים בכל עת ובכל שעה נטיפות קטנות מאותו המתק הגדול של הנעם העליון אשר לאור עולם שלעתיד. והוא הוא נועם ד' המתבקש בכל שכול של קדושה, מיסוד תפילתו של משה בשכלול המשכן. ויהי נועם ד' אלהינו עליינו ומעשי ידינו כוננה עליינו, ומעשי ידינו כוננהו.

שמט. הפעניות העצמותית של הנשמה, ההוגה, החיה את החיים הרוחניים האמתיים, היא צריכה חירות מוחלטה פנימית. וחרותה, שהיא חייה, בא לה מתוך מחשבתה המקורית, שזו הזיק הפנימי שלה, המתלבת והולך על ידי הלימוד והעין, אבל הזיק העצמי הוא יסוד הרעיון והמחשبة. ואם לא יותן לזיק העצמי מקום להופיע באورو, אז כל מה שבא לו מן החוץ לא יועיל. הזיק מוכחה לשתרmr בטהרתו, ומהמחשبة הפנימית, בעומק האמת שלה. בגדלה ושיגובה, מוכחת היא להתעדור. לא יכבה זיק חדש זה מפני שום תלמוד ושם עיון. הייחוד הפנימי של הנשמה בתוכיות עצמה זהו הגודל העליון, של רוע האור האלهي, אור זרוע לצדיק, אשר ממנו יציץ ופרח פרי עץ חיים.

שנ. הידעיה היא דבקות רוחנית וכשם שהאדם צריך לשמור מדיבוק של מהלה, הבאה ע"י כל מגע בעולם, כן צריך להזהר מדיבוק המחלות הרוחניות, שאפשרות להן לבא ע"י הידעיה הרעה, וצריך להיות עצם עיניו מראות ברע. רק מיעוט ההכרה בערכה של הידעיה ובסוד ההכרה, תוכל להניא את לב האדם לחפוץ לדעת את הרע. אבל אחרי אשר יעמוד האדם על בירורו של איכות הידעיה, וכייר שככל מדע הרוי הוא מובלע בעצמיותו ביודע, מניח בו את חותמו ונונצן לו את מהותו, אז ייחד מחשקו לדעת את הרע, כשם שלא ירצה לאכול את כל דבר שמות בו, אע"פ שמופלא ממנו טumo, ואע"פ שיכול להיות ריחו מבוסם ומראהו נאה. ומדה זו נהגת בכל אדם, זולת מה שברוב זירות, ייחדי סגולה רצים באור קדשו דרך האoir של הידעיה אשר לתוכן הרע, בצורת ידיעה צואת שאין בה משום התדבקות, ועולה בידם אחרי הזירות, הציגור הנדרש להשלמת הדעת בכללותה. וגם בזה צריך רחמים רבים וזכויות גדולים, וربים נוקשו ונכשלו. וטוב לפני האלים ימלט ממנה.

שנא. בטבע האדם, הדעת והרצון מחוברים הם. למקומות שדעתו של אדם מגיע שם נוטה גם רצונו. כח גדול צריך האדם עד שיעלה בידו להפריד את הדעת מהרצון. וכשהכרה גורם להכיר איזה דבר שישוד הרע תקיף בו, אז צריך האדם להזדין באמנות של נתוח זה, שرك בחוש ההכרה ישמש ולא בשום נתיה וערוב של רצון. ההכרה היא הנגיעה של עז הדעת, והאכילה היא הרצון, ככלمر חיבור הרצון עם ההכרה. א"א לאשה שתוציא אל הפועל הכרה מנוטחת, חפשית מרצון, ומתחן הכרה באה היא לידי רצון, והרצון של הרע כיון שנכנס בנפש הרוי הוא מפעע כארס נחש, ואין מנוס ממנו, עד אשר יזוקк העולם. ואת רוח הטומאה עבירה מן הארץ. ומדה זו בגדלה, הרוי היא משתרעת גם במדת הכרה ורצון שבעולם הכללי, שהוא אדם גדול באמת.

שנב. את האופי העצמי אי אפשר לשום אדם לדעת, אפילו של עצמו, וקל וחומר של זולתו, לא של יחיד, وكل וחומר של אומה.anno הולכים סביר להמרכז של הידעיה, עוסקים אנו בהשערות ובאומדן, לכזין על פי המעשים הגלויים, גם נסתירים ברובם ממן, וביחוד סיבותיהם המסובכות, ועל פי תעודות כאלו בדברים אנו על דבר אופי מיוחד ונשמה מובדלה. מוכראים אנו להחלטת, שידיעתנו בזה תלואה היא על בלימה, והמשפט לאלhim הוא.

שנוג. אם אמונה אין שום בר דעתה שמה במנוחת לב אם העולם מפליגים בשבחו, אבל את ערכו של כתר שם טוב צריך אדם לדעת. ואם ימצא בקרבו מגראות ופגמים כאלה, שאינם הולמים עם שמו הטוב, ידע שעצם שמו תלוי הוא בסגולת נשמהו מצד עצמיותה, ומماחר שיש לו חלק טוב של סגולה שמיימת, אע"פ שאי אפשר לו שתזוזה דעתו על דבר שאינו תלוי בחופש דעתו ורצונו, בכל זאת ידע איך להזכיר את המנתנה העליונה, ואין להגן עליה שלא תתקלקל, איך לפתחה כדי שתצא מכח אל הפועל, לפי העושר הגדול הצפונ בתוכה.

שנד. יש בידינו סם חיים עד כל העולם במובן הלאומי. זה העניין שהוא כלל מוסכם בתולדת שאומה מוכרתת למות, ולעבור מן העולם, שהרי כל העמים העתיקים כמעט ובטלו מן העולם, ואם יש איזה עם קיים מימי קדומים לא עברו עליו סיבות של פיזורים, גם לא נפתחה כראוי להשפיע מהווים על העולם. אבל להיות עם חי ופועל, ואיתן במידה מוצקה עד כדי לנצח כמה משברים, זה לא נראה בעולם חוץ מישראל, על-ידי שם ד' הקשור בהם וسم המחיים של תורה חיים שבתוכם, ושם חיים זה עתיד לצאת מאתנו על כל העולם, וישמוו וירנוו לאומות כי תשפט עמים מישור ולאומות בארץ תנחים סלה.

יששתי מדרות בעבודה זורה: הגרועה היא שמילפה גם את האיש הפרט, והשנייה שאינה מזוהמת כמוותה, היא שמשAIRה את האישיות הפרטית להיות זוקה לאלהי אמת, אבל היא טוענת עד ע"ז בתור משפט לגויים. ואורו של מישיח יאיר בעולם, להודיע כי משפט הגויים יוכל להסוד רק על פי תורה אמת, ודבר ד' אשר יצא מירושלים. והאלילים כליל יחולף ונשגב ד' לבדו ביום ההוא.

שנו. עד תור הגאולה העתידה השפענו על העולם רק לימודי חובות, מוסר וצדק היוצא מדעת אליהם אמת. וחובות אין העולם חפץ לקבל, ואם הוא מקבל נשר באלב טינה על המעורר הראשי לדיicut החובה, שאינה ניתנת להנפש הברברית להתחפש מכל מאוייה. אבל בבא התור של אור העולם להגלוות, יודע לעולם שדרכי החיים של העונג האמתי אנחנו משפיעים בעולם, את אושר החיים הנוטן לו את ערכו, אשר מבלudo הוא שלול כל ערך. ועונג ואורש זהו דבר השווה לכל, על כל פנים לחשוך בו, ואת המקור המשפיע אושר ועונג מכבדים ומחבבים. ועל כן יחזקון עשרה אנשים בכל לשונות הגויים בכנען איש יהודי.

שנוז. התורה מגלת את האותיות של הנשמה, והם נוצחות ומתעלמות כמורה הבזק, והמצות מגילות את מהותה של הנשמה עצמיותה, שהוא תוכן קבוע. אבל הקביעות של המצוה מתגלת בעת עשייתה בצורה מתחפשת על כללות הקדושה הנשנית, והתורה היא תנועה תדרית. בהתחברות של קדושת המצאות אל הקדושה התורית, הכל מתיישב בצורה קבועה ומזהרת המקפת את הכלל כולו, את כל תוכן הקודש.

שנחת. ההתעלות שהאדם מתעלה מתלמודו, ממדותיו וממעשיו הטובים, מתגלת היא באיכות השקפת העולם שלו. כל מה שה תוכן התורני והמוסרי מתגבר בו, תופס ציור הרוחני של העולם אצלו מקום יותר מסומן,

והחפץ הקבוע שלו מיסודו הוא על חלקו באצלות החיים, החושים הרוחניים מגלים בו את הדром, וע"פ ההוד שבחם מתיישרים ג"כ כל מעשיים הממשיים, והעולם כולו החומרי הולך ומתפרש בקרבו ע"פ תוכן אצילי זה. וכך מגיע הענן, שאין אדם יכול לדעת כלל את מצב החיים של מי שהוא מעלה ממנו במדרגה, כי עצמיותה של האצלות הענוגה של כהשकפת העולם הרוחנית אי אפשר לציר, כ"א ע"פ אותה המדעה שהאדם כבר קנה לעצמו. אבל מה שהוא מעלה ממנו אפילו כמעט נימה, לא יוכל לציר. וחסיבות עניין יסודי זה היא עשויה, גם המדעה היותר קטנה בעילוי, היא שוקלה כנגד מעלות אחרות בכמה וכמה מדעות כפולות ומכופלות.

שנת. האור הנשאב ממקור הנשמה יש לו גוון מיוחד. והאור הנשאב מדברי התורה והגינה יש גם לו גוון מיוחד. והאור הנשאב מהידיעה של העולם וכל יצוריו יש לו ג"כ גוון מיוחד. והצד השלם שבאדם הוא כשמתזגים יפה הגוונים הללו, והאורות השלשה כולם מתאחדים אחד, ויונקים זה מזה ומשפיעים זה על זה. נהורי טובא אילא בנורא. ומשו"ה מברכים בורה מאורי האש.

שס. מה שהאדם יכול לתקן, טוב הוא שיחשוב בזה ואל יתרשל מתיקונו, ומה שאין בידו לתקן, אל יתעסק בו תדייר, ויקיים דאגה בלב איש יסיחנה מדעתו, ויעסוק בתיקון נפשו ובתיקונו של עולם בהירות שכילת רומה עד כמה שידו מגעת, ויתקיים בו גול אל ד' מעשר ויכנו מחששותיך.

שסא. המחשבות שצומחות בדרך ישרה, ללא עסוק שכלי מרוחב, הנם יסודות לכל המדע הבא ומרתחב אחכ. אמנים הטוהר שבסיסם, תלוי הוא לפיו מעמדו של האדם בכלל דרכי חייו במסור, ולפי הcntנו השכלית בתורה ובחכמה.

שסב. לפעמים יש, שהאדם שונא חכמוויות חיצונית, וشنאתו באה מפני שנתה תורה והחכמה בכלל, אלא שהוא מוכרא לבולם את שנאותו אל התורה מפני יראת העונש - שהרי שמע וקבל כי גודלה היא מצות תה - ושופך את חמתו ושןאותו על כל מה שהוא דבר חול לפי דעתו.

שסג. הננו צריכים להתגבר על העצבות והפחדנות, המתפרצת לבא אליו דוקא כשהאנחנו חפצים להתקלות בעילויים אלהים בחופש והרחבה. הננו צריכים לברר לנו כי תמיד הננו מוצאים בתורה ובקרבתם אלהים בכל האופנים, את החיים המלאים בכל הנוגחות המאיירים והמשמחים שבהם. ותמיד נמלא עז וגודלה בכלל עת שרעינו פונה אל האורה האלהית, בין בביון הלב, בין בציור הדמיוני בין בחפץ הנטיה הטבעית, כי כל אלה מדות קודש הם, וצינורות של חיים אמיתיים שוטפים בכלם לשדר חיים וטלlei אוות, יקרים מכל הון וחשובים מכל קניין חמרי ורוחני בעולם. בשמק יגילון כל היום.

shed. בארץ ישראל אפשר להציג איך שהבשר של הגוף היהודי הוא קדוש ממש כקדושה הנשמה, ואין צורך בכך להרגיז את הגוף ממנוחתו הטבעית, כיון להעלותו ולהטעימו טעם האמת של חי הقدس השופעים מקדושת הארץ, הספוגים באוירה המחכים של ארץ ישראל.

שזה. הנשמה הכללית של כניסה ישראלי אינה שורה באיש הפרט כי אם בארץ-ישראל, וכי אף כשהוא אדם לארץ-ישראל מתבטלת נשמו הפרטית מפני האור הגדול של הנשמה הכללית הנכנסת לתוכו, ותוכן עליון זה פועל את פועלתו בין כשהוא הדבר לידי רצון והכרה, בין כשבעל הדבר אינו רוצה ואני מכיר כלל את ערכו. אמנם הבדל גדול יש בזאת בין ההtagכחות וההתרכבות של הנשמה הכללית, שככל שהיא רצונו חזק להכלל בנשמה הכללית כה תair בו באור קדשה, וכל מה שייכיר יותר את ערכה ואת גדריה, לפי אותה המידה תתרחב אצלו ותופיע עליו בשל צבעים נפלאים של אורות קדש, עשרי גוונים, להרבות לו עצמה וחודה, גדולה ותפארת.

שטו. ההתגברות הרוחנית העליונה מחזקת את התכנים המעשיים ומגברת את ההתענינות בעולם ובחיים וכל אשר בהם. רק בזמן החרבן, וקרוב לו, שהחיל הישראלי נתק מאדמתו והוצרך להכיר את תעוזת וرك במעמדו הרוחני המופשט, הושרש ביחידים הדרכה לפרישות מחיי עולם בשביל חי שעה, וגם על זה יצא מהאה שמיינית. אבל כאשר הגיע התור של בניו האומה הארץ והצריך המעשי של הסדרים המדיניים והחברתיים נעשה חלק מתכנית פعلي הכלל, הרי הם הם גופי תורה, וכל מה שיתרחבו הגורמים המעשיים יתבססו יותר על הרוח המלא קדושה וחיה אמת על העולם ועל החיים, ואור ישראל יאיר פניו תבל בכליל יפעתו.

שזו. המחשבות של הצדיקים, מרבי השלום בעולם, הדברים טוב על כל בריה הן משמות את הנשמות כולם, מפני שהן מתחרבות בסגולתן עם כולם. והעירוב השכלי, הוא רק תוצאה מהעירוב המשמי. והוא מהמתќ והנועם, שיש בנשומותיהם המקודשות של הצדיקים, ישרי לבב, הדורשים טוב לעם, ולכל הייצור כולם, מתחמzag עם כל המציאות כולה. והכל מtabסם ומתעללה, והקרוב קרוב אליהם מtabסם יותר מנועם. וממילא מובן, שעיקר הביסוס מקבלים הם נשומותיהם של ישראל. אבל עיקר פעללה זו באה מקדושת ארץ-ישראל, המערבת בכחה את חי הנשמות בסגולתה האחדותית, חי נשמות אויר הארץ.